

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALABASTER PENITENTIARY

DISTORTED

VOLUME 1

NYLAK.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

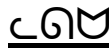
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

ALABASTER PENITENTIARY

DISTORTED

VOLUME 1

NYLA K.

Telif hakkı © 2021 Nyla K.'ye aittir.
Her hakkı saklıdır.

e-Kitap ASIN: B08VS3PFZD

Kapak tasarımı Ashes & Vellichor'a aittir

Kapak Modeli: Joe D. Martinez

Fotoğrafçı: Travis Lane

İç Tasarım: Champagne Book Design

Distorted, Nyla K.'nin fikri mülkiyetidir.

1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar dışında, bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya bir veritabanında veya bilgi erişim sisteminde saklanamaz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. Tarihi olaylara, popüler kültüre, şirketlere, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan tüm atıflar kurgusaldır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylara, yerlere veya yaşayan ya da ölü kişilere herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

CONTENTS

Başlık Sayfası
Telif hakkı
Bu Kitap Hakkında
Önsöz
Adanmışlık
Bozuk Çalma Listesi
Epigraf
Önsöz
Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm
On Birinci Bölüm
On İkinci Bölüm
On üçüncü Bölüm
On dördüncü Bölüm
On beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm	
On yedinci Bölüm	
On sekizinci Bölüm	
Ondokuzuncu Bölüm	
Yirmiinci Bölüm	
Yirmi Birinci Bölüm	
Yirmi İkinci Bölüm	
Yirmi Üçüncü Bölüm	
Yirmi Dördüncü Bölüm	
Yirmi Beşinci Bölüm	
Yirmi Altıncı Bölüm	
Yirmi Yedinci Bölüm	
Yirmi Sekizinci Bölüm	
Yirmi Dokuzuncu Bölüm	
Otuzuncu Bölüm	
Otuz Birinci Bölüm	
Otuz İkinci Bölüm	
Otuz Üçüncü Bölüm	
Otuz Dördüncü Bölüm	
Otuz Beşinci Bölüm	
Otuz Altıncı Bölüm	
Epilog	
Epilog	
Yazarın notu...	
Teşekkürler	
Nyla K'nin "Flipping Hot Fiction" adlı eseri	
Yazar Hakkında	

Burası Alabaster Cezaevi...

Dünyanın öldüğünüzü sandığı zaman sizi gönderdikleri yer. Ve bana güvenin, keşke ölmüş olsaydınız diyeceksiniz.

Bizler toplumun lekesiyiz. Ucubeler, ucube tipler, en sevdiğiniz Netflix belgeselleri canlanmış hali.

Bizi hapse atıp anahtarı atıyorlar, çünkü bunu hak ediyoruz.

Ama ben değilim. Ben sadece sıradan bir banka soyguncusuyum. Burada, vicdan azabı duymayan psikopatlar ve katillerle çevrili olmaya ait değilim... En azından öyle düşünüyorum.

Yara almadan kurtulmak benim en büyük önceliğim. Ne yazık ki, benim ve diğer mahkum arkadaşlarım için, sorumlular bizden daha tehlikeli.

Anlayacağınız, her şeyi gardiyanlar yönetiyor ve sanırım en sapık olanının dikkatini çektim.

Bir adı var ama "Memur" da olabilirdi. Birbirimizin etrafında güneş ve ay gibi dönüyoruz, karışık şehvet ve azap ekseninde dönüyoruz, ta ki gerçek çarpıtılana ve bir zamanlar korktuğum şey arzuladığım şeye dönüşene kadar; iğrenç bağımlılığım, bir şekilde çok enfes.

Zindanda gerçeklik çarpıtılıyor ve ben de hangi hapishanenin daha kötü olduğunu merak ediyorum... bedenimi mi, yoksa zihnimi mi hapsediyor?

***LÜTFEN SPOILER İÇEREN ŞEYLERİ OKUMAYIN VEYA PAYLAŞMAYIN!** Lütfen yorumlarınızda, paylaşımlarınızda... her yerde diğer okuyucuları düşünün. Olay örgüsündeki sürprizleri ifşa etmek terbiyesizlik olur. Ve söz veriyorum, hiçbir şey bilmeden oynamak çok eğlenceli olacak.

****Distorted, Alabaster Cezaevi serisinin ilk kitabıdır. Tamamen M/M (erkek-erkek) aşk hikayesidir ve mutlu sonla biter. Bu serideki her kitap teknik olarak bağımsızdır, ancak birbirleriyle bağlantılıdır; bu nedenle, bu hikayeye yapılan göndermeler ileriki kitaplarda da yer alacağından, sırayla okunması önerilir.****

"Distorted" yalnızca yetişkin ve açık fikirli okuyucular içindir! Eğer aynı eski hikayeleri tercih ediyorsanız, bu kitap size göre olmayacaktır. Bu hikaye karanlık, muhtemelen bazıları için diğerlerinden daha karanlık, bu yüzden lütfen dikkatli ilerleyin ve kolayca tetikleniyorsanız uzak durun.

Uyarıldınız.

FOREWORD

Kendi isteğinizle bir hapishaneye adım atmak üzeresiniz.

Bu nedenle, bu kitabın ve tüm serinin karanlık olacağı zaten aşîkar. Karanlık ve tabu kavramların öznel olduğuna hala inanıyorum. Bu kitabın aşîrı karanlık olduğunu düşünüyor muyum? Hayır. Bazı okuyucular için aşîrı karanlık olacağını düşünüyor muyum? Kesinlikle.

Şahsen ben bu seriyi Tarantino tarzı bir romantizm olarak düşünüyorum. Eğer öyleyse, bu kitap da Pulp Fiction'a benziyor. Bazıları için rahatsız edici olabilecek konular içeriyor ve ben şahsen o kadar kötü bulmasam da, yine de dikkatli okumanızı tavsiye ederim.

Bu kitap tipik bir aşk romanı değil ve kesinlikle sıradan bir hikaye de değil. Karanlık sadece bir başlangıç. Bu kitaba açık bir zihinle yaklaşmalısınız ve eğer öyle yaparsanız, ödüllendirileceksiniz.

En önemlisi, lütfen... lütfen lütfen lütfen spoiler okumayın veya paylaşmayın. Kitabı okuduktan sonra neden bu konuda bu kadar takıntılı olduğumu anlayacaksınız. Ve size şimdiden söylüyorum, spoiler okuma deneyiminizi mahvedecek, tıpkı spoiler paylaşmanızın başkalarının okuma deneyimini mahvedeceği gibi. Spoiler'ların hikayeden aldığınız zevki etkilemediğini iddia eden biri olsanız bile, bunu yapmamanızı şiddetle tavsiye ediyorum. Lütfen bu konuda yazara güvenin.

Lütfen yorumlarınızda, paylaşımlarınızda, Facebook gruplarında kibar ve saygılı olun. Unutmayın ki tek bir yanlış yorum, başkası için her şeyi mahvedebilir.

O tip insan olma. Bu tanıtım yazısı, hiçbir şeyi ifşa etmeden sana yol göstermek için burada. Bunun dışında, ne olduğunu gerçekten öğrenmek istiyorsan, kitabı oku.

Sizi daha önce hiç yanlış yönlendirdim mi?! Sakın cevap vermeyin ;)

Bu kitap, sorunlarıyla yüzleşmeye cesaret eden herkese ithaf edilmiştir...

İçinizdeki şeytanlarla dans edecek kadar cesur olun.

İçimizdeki o güzel şekil bozukluklarına kadeh kaldırıyoruz.

DISTORTED PLAYLIST

Spotify'dan dinleyin!

TROLLZ (Nicki Minaj ile) — 6ix9ine

Asla Tatmin Olmaz—CESET

Makineli Tüfek (NRA'ya Lanet Olsun)—YUNGBLUD

HAPİS ALTINDA BÖLÜM 2—6ix9ine, Akon

Hapishaneye Doğru—Sosyal Çarpıtma

Paganlar—Twenty One Pilots

İsteddiğini Al (Ozzy Osbourne ve Travis Scott ile birlikte) — Post Malone

Kutudaki Adam (Glasgow Barrowland'da Canlı Performans) - Alice In Chains

ceset torbası (YUNGBLUD ve Bert McCracken eşliğinde) - Machine Gun Kelly, Travis Barker

Canavar—Shawn Mendes ve Justin Bieber

Kanlı Sevgililer Günü (Akustik) - Machine Gun Kelly & Travis Barker

sıradan sabotaj—YUNGBLUD

Siyaha Boya—Ciara

Bir Çukurun İçinde (Majestic Tiyatrosu'nda Canlı Performans) — Alice In Chains

Kan—Bu Anda

Acı (Akustik Versiyon) - Three Days Grace

Hapishanede Bizim Gibi Adamlara Ne Yaptıklarını Biliyorsunuz—My Chemical Romance

Birini Öldür—YUNGBLUD

Turnike—Marilyn Manson
ebeveynler—YUNGBLUD
Durum Bu—1 Mayıs Geçit Töreni
Sanırım İyiyim (YUNGBLUD ve Travis Barker ile) — Machine Gun Kelly
Freak On A Leash feat. Amy Lee—Korn
pamuk şeker—YUNGBLUD
Bağımlı (Akustik)—Abel'i Kurtarmak
Hapishane Seks—ARAÇ
Küçük Yalanlar—Fleetwood Mac
Onlara Cehennemi Yaşat, Çocuk—My Chemical Romance
ISIRIK—Troye Sivan
Kötü Oyun—Daisy Gray
Hapishane Şarkısı—KZXV
Ruh Hali—Alev Alev Yanıyor
aşk şarkısı—YUNGBLUD
Sonunda (Mellen Gi Remix) - Tommee Profitt
Sen yanındayken zayıf düşüyorsun—kara ayı
Anne—Mindy Jones
Hold You Down feat. Chris Brown, Future, Jeremih—DJ Khaled
Sen Her Gittiğinde—Ben Kazanırım, Delaney Jane
İçine Girmek—Chase Atlantic
Dondurmacı—YUNGBLUD
Bulanık—Don Vedda
MAVİ—Troye Sivan, Alex Hope
Acı Verse de İyi Geliyor—Astrid S
Ürperme - Neden Yapmayalım?
Durun, Eve Gidiyoruz—Pia Mia
11 Dakika (Halsey ve Travis Barker ile birlikte) — YUNGBLUD
Zihin Bir Hapishanedir—Alec Benjamin
Titanyum—Madilyn Bailey

Renkler (Çizgili)—Halsey
Kırmızı ve Yonca—Kalp

“Bana yaptığın tüm korkunç şeyleri anlat ve yine de seni sevmeye devam
etmeme izin ver.”

—Sade Andria Zabala
Savaş Şarkıları

PROLOGUE

Hemen hemen her şeyden kaçabilirsiniz... Kendinizden hariç.

Özgürlüğe kavuşmayı, dışarı çıkmayı hayal ettiğim o gecelerin hepsinde, kendi benliğimin derinliklerinde kilitli kaldığımı hiç bilmiyordum. Metal parmaklıklarla çevrili ve beni fiziksel olarak bağlayabilecek her şeyden daha güçlü zincirlerle aşağıya doğru bastırılmışım.

Hastalık, içten içe tüketen bir hapisaneyeye çok benzer. İnkâr için de aynı şey söylenebilir.

Bir kelebek cam bir kavanozun içinde nasıl uçmaya devam eder?

Bir kuş kafesinin içindeyken nasıl hala şarkı söyleyebilir?

Başıma gelen her şeyi hak etmiş miydim? Öyle olduğunu varsayıyordum.

Ama eğer kahkaha sesleriyle uyanmasaydım, bunların hiçbirini asla idrak edemezdim...

ONE

Dash

"Kahretsin, dostum. Ona çok sert vurdun."

"Ne saçmalıyorsun be, ahmak? Ona neredeyse hiç dokunmadım bile."

"Dostum, adam bayıldı."

Gülüşlü, yankılı ve tuhaf. Tanıdık gelmiyor, ama lise günlerimi hatırlatıyor; o zamanlar büyük çocuklar benimle alay ederdi. Dördüncü derse giderken kitaplarımı kollarımın arasından fırlatırlardı.

O zamanlar da o sporcu piçlerinden nefret ederdim, şimdi de kesinlikle tahammül edemiyorum.

"Aa, bakın. Uyanıyor."

Göz kapaklarım aralanıyor, üzerimdeki devasa floresan lambanın parıltısı gözlerimi ağır ağır kırpmama neden oluyor. Başımın yan tarafı çok acıyor, ağrı boynuma ve sağ omzuma doğru yayılıyor.

Odaya şöyle bir göz gezdirdiğimde, belirsizce tanıdık gelen iki yüz görüyorum. Beni başka bir kasvetli odadan bu kasvetli odaya sürükleyenler. Evet, şimdi hatırlıyorum...

Ve nedenini tam olarak hatırlayamadığım ama haklı olduğuna emin olduğum bir sebeple kafama vurdu.

"Seni tekrar aramızda görmek ne güzel, güneş ışığım." O heriflerden biri beni ayağa kaldırdı, zincirlerden kurtulduğumda bir an sendeledim, belirgin şekilde daha rahattım. "Şimdi, bunu tekrar deneyelim. Soyun ve eğil."

"Sen tam bir eşcinselsin, dostum," diye kıkırdadı diğer gardiyan.

"Rüyada bile olmaz," diye seslendi ilki beni duvara yaslayıp iş arkadaşına. Sonra gözleri tekrar bana döndü. "Bak dostum, burası içinde

kendi isteğinle eğileceğin tek an, o yüzden senin yerinde olsam tadını çıkarırdım.”

Olan biteni biliyorum. Aptal değilim ve hayatım boyunca bunu hissetmiş olsam da, deli değilim.

Bu kısımdan hiç hoşlanmıyordum açıkçası...

Tekrar dövüşmeyi düşünüyorum, gerçi ilk seferinde pek de iyi sonuç vermemişti. Ayrıca, her iki muhafızın sol kalçasındaki elektroşok cihazlarına ve sağ kalalarındaki gerçek Glock'lara göz diktim. İkisini de neden ihtiyaç duyduklarından emin değilim, ama işbirliği yapmazsam, bunu hiç istemediğim kadar çabuk ğreneceğimden şüpheleniyorum.

Tereddütle ve her iki gardiyanın da hayal kırıklığı dolu i çekişlerine ve göz devirmelerine neden olacak kadar yavaş bir şekilde, tişörtümü başımdan geçirdim, sonra kot pantolonumun düğmelerini çözüp içinden sıyrıldım. Sadece boxer'ımla kaldıktan sonra, olabildiğince kaşlarımı çatarak bir an orada durdum.

Ne yazık ki, gardiyanlar sadece sıkılmış görünüyorlardı ve bakışlarımdan hiç etkilenmemişlerdi. Bu yüzden derin bir nefes verip, Lola'nın doğum günümde bana hediye ettiği, üzerinde dondurma külahları olan en sevdiğim fuşya rengi boxer şortumu giydim. Bu adamların önünde giymek için ideal bir seçim değildi, ama dn sabah giyinirken bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"Vay canına, şu pipiye bakın!" diye bağırıyor gardiyanlardan biri, diğeri ise alkışlıyor.

"Bravo evlat! Ne büyük bir pitonmuş bu!"

Ne oluyor böyle?? Kaşımı kaldırdım ve ikisi de kahaahalarla gülmeye başladı.

"şaka yapıyorum," soldaki kollarını göğsünde kavuşturdu. "Milyonlarca penis gördük. Seninki zel değil, o yüzden bunu bizim için bir striptiz gösterisi gibi göstermeyi bırak. Bu, işimin en kötü yanı."

Sağdaki gardiyan araya girerken gözlerim ona takıldı, "Evet, liseden mezun olduğumda rehber ğretmenim niversiteye gitmemenin meslek olarak uyururucu ve silah aramak için rektumları incelemekle sonuçlanacağını söylemeyi unutmuştu." Diğer gardiyan güldü. "Allah aşkına, arkanı dn de eğil de şu işi bitirelim."

Dişlerimi sıkarak, dediklerini yapıyorum, yavaşça dönüp belimden eğiliyorum. Arkamdaki ayak seslerinden dikkatimi dağıtmak için betondaki

çatlaklara bakıyorum. Ve bir lastik eldivenin çıtlama sesi. Ve içime doğru itilen bir parmağın soğuk, tamamen kaygan olmayan hissi.

Aman Tanrım, bu korkunç!

O çatlak taa yere kadar uzanıyor. Ve bakın, orada ölü bir hamamböceği var. Tamamen çürümüş.

Bir saat boyunca beni, bir şekilde anüsümün içine sığabilecek silahlar için didik didik aradıktan sonra, gardiyan içini çekerek, "Tamam. Temiz çıktı." dedi.

"Sanırım bundan çok fazla zevk aldın," diye gülüyor diğer adam. Bana mı yoksa az önce beni arayan kişiye mi konuştuğunu anlayamıyorum.

Kesinlikle ikincisi olmalı. Çünkü uzun zamandır yaşadığım en keyifsiz an buydu.

Onlardan biri odanın ağır kapısını bir anlığına aralıyor ve içerideki birinden bir şey alıyor. Bunlar kıyafet gibi görünüyor.

Bir tulum. Şimdiye kadar gördüğüm en soluk gri tonu.

"Üzerine giy," diyerek kumaşları bana fırlattı ve ben de tam zamanında yakaladım.

Elimdeki tulumu incelerken ister istemez bir şeyi fark ediyorum...

"Boksör yok mu?" Çenemi onlara doğru kaldırdım.

Biri kıkırdarken diğeri sıırttı. "Bu senin için çok rahatsız edici mi olacak, prenses?" Ağzımı açtım ama o devam etti, "Umurumda değil. Biz senin ihtiyaçlarını karşılamak için burada değiliz ve iç çamaşırı giymemenin seni mutsuz edip etmeyeceği de umurumuzda değil."

Yeni kıyafetlerime girmeden önce birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. Kıyafetler aşırı derecede sertti ve pantolonun ipini belime sıkıca bağlamak için neredeyse sonuna kadar çekmem gerekti.

"Bunlar berbat şeyler," diye homurdanıyorum, kimsenin yararına değil, hatta kendimin bile.

"Burada her şey berbat." Gardiyan eğilip ayak bileklerime zincir kelepçeleri yeniden takıyor, sonra bileklerimi de zorla kavrayıp aynı şeyi yapıyor; bu sırada arkadaşı kapıyı açıp önüme çıkıyor. Uzun ve uğursuz bir koridorun önünde elini uzatarak, "Alabaster Cezaevine hoş geldiniz," diyor.

TWO

Dash

1 Hafta Önce...

Zihnim, tamamen parazitli, hiçbir program içermeyen bir televizyon istasyonu gibi.

Hiçbir endişe, hiçbir düşünce yok; hiçbir şey yok. Sadece boşluk. Şimdilik.

İşte sevdiğim şey bu. Sessizlik. Gürültü birikince, onu susturmak için çılgın şeyler yapmak istiyorum.

Sigaramdan çıkan duman havada dönüyor, dağılıyor ve odaya yayılıyor. Lola ile ikimiz de şu anda sigara içtiğimiz için ortalık puslu. Seviştikten sonra her birimiz kendi sigaramızı içmeyi seviyoruz ve bunun sebebi ayrı olmamız. Sigarayı paylaşmak, bizi birbirimize bağlayan, kolay ve rahatlatıcı bir sevişme sonrası ritüeli değil; onun küçük yatağında çıplak ve doymuş bir halde uzanırken aramızdaki bağı güçlendiren bir şey değil. Biz öyle bir şey değiliz.

Biz hiçbir şeye benzemiyoruz. Lola ile aynı kalçayı paylaşıyorsam, bu sevişmeden önce, ben kendimden geçmiş haldeyken ve o da benim verdiğimi almaya hazırlanırken, içimdeki gürültüyü dindirmek için oluyor. Ama boşaldıktan sonra, her şey yatıştığında, uzayda dönüp duran iki ayrı gezegen gibiyiz, bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey yok.

İşte bu yüzden Lola'yı seviyorum. Hiçbir şey beklemiyor. Hiçbir şey istemiyor. Ve benden de hiçbir şey elde edemeyecek.

Boş.

Uzun bir süre boyunca zihni kapalı kaldıktan sonra nihayet, "Kardeşim onu aramanı istiyor," diye konuştu. "Sana bir şey hazırlamış."

"Teşekkürler."

Yatağımdan kalkıp aceleyle pantolonumu giydim. Kent'i aramak için mükemmel bir zamanlama. Zaten yeni iş aramaya başlamak üzereydim. Yeni bir hayat için para biriktirdiğimden daha fazla paraya ihtiyacım var. Bir gün cesaretimi toplayıp başka bir yere gideceğim... Seyahat edeceğim.

Benden nefret eden 61. bölge dedektifinden uzak dur. Takip edildiğime eminim.

Elbette kuyruktan nasıl kurtulacağımı biliyorum. Amatör değilim. Ama yine de can sıkıcı bir durum.

Lola'nın yatak odasının kapı koluna uzanırken, ince sesi arkamdan yankılandı. "Bu hafta sonu bir şeyler yapmak ister misin?"

Omzumu çevirip ona bakıyorum. Yatağında oturmuş, çarşaf sadece alt kısmını örtüyor, göğüsleri açıkta. Çok büyük değiller ama yine de güzel şekilliler. Lola yirmi bir yaşında ve vücudu gençliğin o gerginliğine sahip, ancak soluk teni sık sık rastgele morluklarla kaplı. Bir şeyler yapıyor; biliyorum. Ama sormuyorum.

Çünkü açıkçası umurumda değil.

Simsiyah saç tutamını yüzünden üfleyerek uzaklaştırdı. "Pizza ve film gibi mi?"

Öne sürdüğü şey bizim için alışılmadık bir durum ve bunun nedeni son zamanlarda biraz uzaklaşmış olmam olabilir. Belirli bir yere doğru uzaklaşmıyorum ama davranışlarımın akışı beni Lola'dan uzaklaştırıyor gibi geliyor. Bunun beni üzüp üzmediğini anlayamıyorum.

Onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum, ama esas olarak mütevazı ve her şeye açık olduğu için. Soru sormuyor ve özellikle işten korku ve adrenalinle dolu bir halde döndüğüm, sadece elimle verebileceğimden daha fazla ilgiye ihtiyaç duyduğum günlerde, içimdeki gürültüyü yatıştırmama yardımcı oluyor; bu da çok gerekli.

Son seferinde, kahkahalarımı tutamadım; tıpkı Joker'in güldürücü gaz solumuş gibi, çılgınca gülüyordum. Kalçalarımın üzerinden sürünerek üzerime indi ve başparmaklarını boğazıma mükemmel bir şekilde bastırdı.

Yıldızlar, bir kaleydoskop gibi, gözümün önünde canlıydı, adeta yüzüyorlardı.

"Bu hafta sonu buralarda olup olmayacağımdan emin değilim," diye yanıtlıyorum, hayal kırıklığına uğradığına dair bir işaret aramak için mavi gözlerine bakıyorum. Hiçbir şey göremiyorum ve yine, benim de hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığımdan emin değilim.

Ayrıca, başkalarının bu tür şeyleri sezme yeteneğine sahip olup olmadığımdan da emin değilim.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Sigarasını komodinin üzerindeki küllüğe söndürüyor.

"Hayır. Ama eğer kardeşinin verdiği iş onaylanırsa, çalışacağım."

"Yani buralarda olabilirsiniz?"

"Her zaman buralardayım..."

"Doğru." Yüzüstü yere uzandı ve bana doğru elini salladı.

Konuşma bitti. Gitme vakti geldi.

Onun dairesinden on saniyeden kısa sürede, binasından ise on saniye sonra çıktım. Güzel bebeğim Zadira, kaldırımdan bana ısıltı ısıltı bakıyordu ve neredeyse sırtıyordum.

O mor şeker rengi boya harika olmuş. Dondurma makyajını yapmadan önce nasıl görüldüğünü neredeyse hatırlamıyorum.

Audi R8 Spyder'ıma atlayıp, yan sokaklardan Ocean Parkway'e doğru hızla ilerliyorum, Crown Heights'a şimdilik veda edip kendi bölgeme geri dönüyorum. Brooklyn hayatım boyunca evim oldu. New York'un dışında bir dünya bilmiyorum. Evimden en uzağa gittiğim yer Hamptons.

Sıcak bir iklime kaçmakla ilgili rüyalar görüyorum. Genellikle özellikle zorlu bir kaçıştan sonra, orgazm sonrası sersemliğimde kendimi güvende hissettiğim yerde uzanırken oluyor bu rüyalar. Kum ve güneş, berrak mavi sular ve rengarenk kuşlar görüyorum. Şemsiyeli pembe gazlı içecekler...

Bu çok güzel olurdu.

Zorlu bir kışın ardından şehirde hava nihayet yeniden ısınıyor. Altı ay sonra ilk defa sadece tişört ve kot pantolonla dışarı çıkabiliyorum.

Bluetooth ile arama başlattım ve telefonun çalmasının üzerinden henüz yarım zil sesi geçmişti ki, arkadaşım Kent hoparlörlerden homurdanmaya başladı.

"Naber Reznikov? Senden haber alamayacağımı düşünmüştüm." Sanki yemek yiyormuş gibi konuşuyor, bu da iğrenç. İnsanların telefonda böyle şeyler yemesinden nefret ediyorum.

"Şey, mesajları kız kardeşin aracılığıyla iletme yerine beni arasaydın çok daha çabuk geri dönerdin," diye gözlerimi deviriyorum, gerçi beni görebilen tek kişiler az önce geçtiğim kırmızı ışığın trafik kamerasındaki robotlar.

"Ne diyebilirim ki? Seni ailemde tutmak benim çıkarıma," diye kıkırdadı ve dişlerim sıkıldı.

Ben onun ailesinden değilim ve asla da olmayacağım. Onun kız kardeşiyle evlenmeyeceğim.

“Pekala, lafı uzatmayalım, aptal. Bana söyleyeceğin bir şey var...”

Derin bir nefes verdi. "Evet, öyle. Kuzenim Ray... Onu tanırsın. Neyse, Flatbush'taki Belediye Binası'na girmeni sağlayabilecek birini tanıyor."

İçimde tarifsiz bir ürperti hissettim.

Bir süredir Belediye Binası'nda yer bulmayı bekliyordum. Güvenlikleri çok sıkı ve ellerinde çok sayıda işaretsiz kişi bulunduruyorlar. Bölgede neredeyse tüm hayatım boyunca takıldığım için yerleşim planını zaten biliyorum. Birkaç haftalık hazırlıkla, uzun zamandır biriktirdiğim o kaçamağa çıkacak kadar donanımlı olabilirim.

“Ama tek bir şart var,” diye araya girdi Kent’in sesi düşüncelerimi bölerek ve muhtemelen adamının adamının daha büyük bir pay istediğinden bahsedeceğini tahmin ederek detaylandırmasını bekledim. Şart genellikle hep bu oluyor. “Bu hafta sonu olması gerekiyor.”

O kadar şaşırdım ki neredeyse yanlışlıkla ani fren yapacaktım. "Ne?? Bu hafta sonu mu? Beş gün sonra. Hayır, asla. Ben aptal değilim."

Hayır, değilim. Babam bana sıradan bir hırsızdan daha iyi olmayı öğretti. Daha da önemlisi, her şeyden önce şu kurala uymayı öğretti:

Yakalanmayın.

Yeterli hazırlık süresi olmadan, o kuralın çiğnenmesi neredeyse kesindir.

“Hadi ama Dash. Sen tam bir profesyonelsin,” diye devam ediyor Kent, sanki iltifatlar beni gerçekten bunu yapmaya ikna edecekmiş gibi. “Biliyorum ki yıllardır Municipal’ı gözlemliyorsun. Zaten orayı yeterince iyi tanıyorsun.”

“Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok.” Aniden üşümeye başladığım için koltuk ısıtıcılarımı açıyorum. “Ben amatör gibi çalışmıyorum. Bunu artık biliyor olmalısın.”

“Evet, biliyorum. Ama aynı zamanda cuma öğleden sonra itibariyle Belediye Bankası'nın şehirdeki herhangi bir bankadan daha fazla işaretlenmemiş banknot bulunduracağını da biliyorum.” Ağzım sulanıyor. “Ve cumartesi akşamına kadar bunların çoğu toplanmış olacak, yani sadece yaklaşık on sekiz saatlik bir zaman diliminiz var. Benim adamım sizi içeri sokabilir.”

"Ray'in adamı," diye düzeltiyorum onu, burada herhangi bir abartılı indirimden yararlanamayacağını anlamasını sağlayarak.

Kıkırdadı. "Evet. Ray'in adamı. Yani ona senin de katıldığını söylemeli miyim?"

Sürüş sırasında aracımın altında kaybolan sarı çizgilere bakışlarım takılıyor. Bunu yapmalı mıyım, emin değilim. Aslında, yapmamam gerektiğinden neredeyse eminim.

Babam bana çok iyi eğitim verdi ve biliyorum ki şu an burada olsaydı, bu geri zekalıyı dinlediğim için kafama bir tokat atardı.

Bu, Rusçada "aptal" anlamına geliyor.

Sağa dönüp sokağımdan aşağı iniyorum ve Zadira'yı evimin önündeki kaldırıma çekiyorum. Derin bir nefes vererek motoru kapatıp ona doğru bakıyorum.

Evim, on beş yaşımdan beri ev gibi hissettirmiyor. Bir işkence odası. Dokuz yüz elli metrekaarelik bir felaketler ve çürüyen beklentiler yığını.

Rahatsızlık. Güvensizlik. Tiksinti.

"Dash?! Orada mısın dostum?? Merhaba??"

Gözlerimi kırıyorum. "Evet. Seni sonra arayacağım."

Kent hâlâ konuşurken telefonu kapatıp kendimi zorla arabadan indiriyorum. Merdivenlerden her adım bir öncekinden daha ağır geliyor ve ön kapıyı açarken elim hâlâ titriyor. Her seferinde böyle oluyor.

Buradan nefret ediyorum. Geri dönmekten korkuyorum.

Çok fazla arkadaşım yok. Ve olan arkadaşlarım da Kent gibi, sürekli benden bir şeyler bekleyen, tam birer pislik. Onları kanka falan saymamam... Hiçbiri beni yanlarında kalacak kadar güvenilir değil.

Mesele şu ki, kendi evimi tutacak kadar param var. Hatta otelde kalacak kadar bile... Çıkış stratejim için daha fazla para kazanmak isterdim ama hatırı sayılır bir birikimim var.

Ama yine de onu bırakmaya bir türlü kendimi ikna edemiyorum...

Biliyorum, bu çok kötü. Babam gibi onu terk etmekten başka bir şey istememem gerekirdi. Ama yapamıyorum. Yapamıyorum ve bu beni baş döndürüyor.

Kapıdan sendeleyerek mutfığa girdim, gözlerim etrafta dolaştı, uyanık olup olmadığını kontrol ettim. Nadiren uyanık olurdu. Kendine bir içecek koymak ya da belki de atıştırmak için mutfığa gelmedikçe asla yatak odasından çıkmazdı.

Ortalıktan uzak duruyorum, böylece yollarımız kesişmesin.

Yatak odama doğru sessizce yürürken, onun odasının önünden geçtim ve ürperdim. Tahtaya bakarken zaman yavaşladı, diğer tarafta ne olduğunu

düşünüyordum.

Başımı sallayarak kendimi zorlayıp odama girdim, kapıyı olabildiğince yavaşça arkamdan kapatıp, nalburdan aldığım asma kilitle kilitledim. Artık kimsenin içeri giremeyeceğinden emin olunca rahat nefes alabildim. Gözlerimdeki bulanıklık dağıldı ve kalp atışlarımın normale döndüğünü hissettim.

Seks ve sigara koktuğum için duş almalıyım ama genellikle onun uyuyakaldığından emin olmak için gece yarısına kadar bekliyorum. Bunun yerine, tişörtümü başımdan geçirip yere atıyorum. Dolap kapımın arkasındaki çatlak aynanın önünden geçerken, yansımam gözüme çarpıyor.

Platin sarısı saçlarımın arasından parmaklarımı geçirip hafifçe çekiştiriyorum. Saçlarım doğal olarak açık sarı olduğu için bu parlak gümüş rengine dönüştürmek zor olmadı. Haftalar sonra bile dip boyası görünmüyor. Beğendim.

Pek çok konuda aşırı derecede kibirli değilim ama konu saçlarıma ve dövmeleme gelince, kendimle ilgili hayal ettiğim görünüme kavuşmaktan keyif alıyorum. Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim...

Biraz yorgunum.

Göz altımdaki koyu halkalar bunun kanıtı. Şu an çok kötü değiller ama üzerinde çalışacak projelerim olmadığında pek uyuyamıyorum. Meşgul olmam gerekiyor. Gürültüyü dindiren tek şey bu.

Şey, bir de seks; bir tür orgazm. Neden böyle olduğumu bilmiyorum... Sadece öyleyim ve bunu fazla analiz etmenin bir anlamı yok. Tek bildiğim, yakında bir sonraki adımı bulmam gerektiği, yoksa kontrolden çıkmaya başlayacağım. Kendimi tekrar böyle hissetmeme izin veremem...

Saatler boyunca odamda bir aşağı bir yukarı yürüdüm, Kent'in kuzeninin işini kabul edip etmemeyi düşünüyordum. Bunu düşünmek bile aptalca, ama orada on beş dakikada kazanabileceğim para miktarı neredeyse karşı konulmazdı.

Başımı sallayarak yere çöktüm ve sınav çekmeye başladım. Konsantre olmama yardımcı oluyor.

1, 2, 3...

İlla bu hafta sonu olmak zorunda değil.

8, 9, 10...

Belediye konusunu bir süredir bekliyorum, ama eminim tekrar gündeme gelecektir.

16, 17, 18...

Birkaç yeri daha inceledim. Birini seçeceğim ve iş bitecek.

24, 25, 26...

Basit.

28.

Güvenli.

30.

"Kesinlikle öyle." Derin bir nefes verip, her birinin arasında alkışlayabilmek için gövdeyi yukarı doğru fırlattım ve yüz tane sayana kadar saymaya dalıp kollarım titremeye başladı.

Yüzüstü yere uzanıp gerindim, gözlerimi sıkıca kapattım. Aklımdan yüz binlerce dolar geçti.

Ben açgözlü bir insan değilim. Parayı istememin tek sebebi, başka bir şekilde elde edememem. Elbette, dükkânda çalışmak faturaları ödemeye yeterdi... ama zar zor. Sonuçta burası New York. Geçimini sağlayacak ve olası bir tatil için para biriktirecek bir iş bulmak zor.

Ve ben tam olarak bencil değilim, sadece kazancımı paylaşabileceğim kadar güvendiğim veya önemseydiğim kimse yok. Lola ile ara sıra pizza yiyoruz. Bazen de Kent ve aptal arkadaşlarıyla içki içmeye gidiyorum.

Bunun dışında... yalnızım.

Aklım içgüdüsel olarak koridorun sonuna, anneme doğru kayıyor...

Elbette, eğer sonunda ayrılmaya cesaret edersem, onunla ilgilenmem gerekecek. Ama şu anda bunu düşünmek bile istemiyorum.

Komodinin üzerindeki saate baktığımda gece yarısını biraz geçtiğini görüyorum, yani duş almak için vaktim var. Karnım gurulduyor. Sanırım Postmates'ten yemek sipariş edip yine pencereye teslim ettireceğim, böylece kapı zilinin çalması veya ön kapıda gürültü yapıp dikkat çekme riskini almamış olacağım.

Birkaç kıyafet alıp kapımı olabildiğince sessizce açtım ve annemin odasının yanından sessizce geçerek banyoya gittim. Duşta hızlıca yıkandım, sonra çıktım ve giyindim, küvetin kenarına oturup Wendy's'ten sipariş verdim.

Ama donakaldım. Çenem birden yukarı kalktı ve banyo kapısına dik dik baktım.

Bir şey duyduğumu sandım.

Nefesimi tutarak bekliyorum. Belki de kafamdaki gürültüydü... Bazen onu diğerinden ayırt etmek zor oluyor.

"Dascha!" Kulaklarımı delen yüksek bir feryat koptu ve irkildim.

Telefonumu yere düşürüp kollarımı başıma kapatıyorum.
"Dascha, lütfen bebeğim. Annenin sana ihtiyacı var!"
"Defol git..." diye homurdandım dizlerimin arasına, ileri geri sallanarak.
"Beni rahat bırak."

"Dascha... lütfen...!"
"SİKTİR GİT!" diye kükredim ve ayağa fırlayarak banyo kapısını paramparça ettim.

Kapısına doğru koşup yumruklarımı yüzlerce kez vururken, o da içeriden adımı haykırıyordu. Sesi, açık bir damar gibi kafatasımın içine işledi. Gürültü, gürültü ve gürültü, patlamak üzere olan çalkalanmış bir gazlı içecek kutusu gibi basınç oluşturunuyordu.

Dascha... Sen annenin dans yıldızısın.
Hayır... lütfen, hayır...
Sonunda, üst kattaki komşum beni susturmak için yere vurmaya başladı ve işe yaradı. En azından bir süreliğine.

Odamın içine dalıp kapıyı o kadar sert çarptım ki alçıpan duvarlar titredi. Asma kilidi hızla kilitledikten sonra yatağıma koştum, içine atlayıp kulaklarımı tüm gücümle kapattım.

Dascha, annen seni çok seviyor...
Artık babamıza ihtiyacımız yok, değil mi Malysh?
Gözlerimden yaşlar akıyor.
Hayır. Sanırım bilmiyoruz.

Göz kapaklarım aralandığında, panjurların aralarından ışık sızıyor.

Dün gecenin tüm stresi yüzünden başım çok ağır... Çığlıklar ve ağlamalar... Eminim ki bu durum beni çok etkiledi. Saçımı beyaza boyamasaydım, muhtemelen kendiliğinden o hale gelirdi, oysa ben daha yirmi beş yaşındayım ve ailemdeki herkesin saçları inanılmaz derecede güzel.

Kendime gelip sendeledikten sonra dolabıma doğru yürüdüm, sahte duvarı kenara çekip içeri uzandım. Küçük kasamı alıp kimsenin tahmin edemeyeceği şifreyi girdim ve kapı tık diye açıldı.

Yığınlarımı teker teker çıkarıyorum. İstediğim kadar çok değiller.

Üç yüz kırk iki bin.

Bu bir ömür için yeterli değil. Bu kadar az parayla emekli olmaya kalkarsam, gideceğim yere vardığımda daha fazla işte çalışmak zorunda kalacağım ki bu da emekliliğin amacını ortadan kaldırır.

Tamam, düşün Dash. Bu büyük bir mesele değil. Diğer yerleri keşfetmeyi bitir, birini seç ve harekete geç.

İç çekip gözlerimi kapatıyorum. Evet, eğer Dedektif Topal Penis'ten kaçabilirsem tabii. O ve adamları son zamanlarda beni daha da sık takip ediyorlar. Sürekli arkama bakmaktan nefret ediyorum. Yakında benim ustaca kaçış taktiklerimi çözeceklerdir.

"Kahretsin..." Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bütün eşyalarımı toplayıp telefonuma yöneliyorum.

Riskli ama Kent bir bakıma haklıydı. Buralarda bir efsaneyim. Bunu başarabilecek biri varsa o da benim.

Telefonu açıyorum ve dün gece bıraktığım volta atma alışkanlığıma devam ediyorum.

Kent telefonda kıkırdayarak, "Seni şerefsiz herif," dedi. "Umarım aklın başına gelir."

Parmaklarımla şakaklarımı ovdu. "Tamam tamam. Dinle, Ray'e önce onun adamıyla görüşmem gerektiğini söyle. Tanımadığım kişilerle çalışmam."

"Elbette. Ben neydin ki, dün mü doğdum?"

"Eğer bunu dört gün içinde yapacaksam, şimdi başlamam gerekecek."

Kent, sanki çoktan ayağa kalkıp hareket etmeye başlamış gibi, "Her zamanki yer mi?" diye soruyor.

"Ona on dakika içinde orada olacağımı söyle." Botlarımı giyip duraksıyorum. "On beş dakika olsun. Birinden kaçmam gerek."

THREE

Dash

1 gün içinde

|

Ayak bileklerinizde zincirlerle yürümeye alışmak biraz zaman alıyor. Birkaç dakika önce kıcıma kadar yumruk atan gardiyan beni sürüklerken, çok uzun sürdüğümden söylenip dururken, ben de bir zombi gibi sürünerek ilerliyorum.

Yürüdüğümüz koridor uzun ve karanlık.

Burası oldukça kasvetli. Daha önce bulunduğum hiçbir hapishaneye benzemiyor. Aslında hiç mahkum olarak hapishanede bulunmadım. Tutuklandım ama genellikle avukatım beni serbest bırakana kadar, yeterli delil olmadığı için, bir günlüğüne merkez gözaltı merkezinde tutuluyorum.

Bu sefer öyle olmadı.

Tutuklanmamın üzerinden neredeyse kırk sekiz saat geçti sanırım. Merkeze bile ulaşamadım.

Avukatım gelmeyince ve beni uyuşturunca bir şeylerin ters gittiğini anladım. Sonra gözlerim bağlı bir şekilde, bir teknede ya da feribotta uyandım.

"Nerede olduğumu sikim bilmiyorum?" diye soruyorum, gerçi bunu on kere sormuşumdur, kimse bana bu lanet yerin adından başka bir şey söylemiyor.

Alabaster Cezaevi.

Hiç duymadım. Bildiğiniz yerler Rikers, Tsing Tsing gibi yerler... Federal hapishaneler işte.

Burası bana bir akıl hastanesini hatırlatıyor.

"Sessiz olun," diye karşılık verdi gardiyanlardan biri, birer birer kapıları açarak. Sonsuza dek yürüyoruz.

Okyanusun belirsiz kokusu da buraya ulaşmak için su üzerinden geçtiğimize inanmama neden oluyor. Ondan önceki, tamamen uyuşmuş olduğum yolculuk en az birkaç saat sürmüş olmalı. Zaten çok bitkinim ve buranın atmosferi durumu daha da kötüleştiriyor.

Kendimi iyi hissetmiyorum. Ve kapalı bir alanda kalmaktan hoşlanmıyorum. Çılgılık atmak istiyorum.

Son kapıya vardığımızda bir çırpıda içiyorum. Kapı açılıyor ve beni içeri itiyorlar.

Burası daha karanlık, daha az floresan ışık var. İçeride gördüklerim yüzünden ayaklarım aniden durmak istiyor: Tek bir sandalyede, sırtı bana dönük bir adam oturuyor, etrafında yan yana dizilmiş altı gardiyan daha var. Hepsi üniformalı, tıpkı beni buraya getiren adamlar gibi. Ve hepsinin yüzü taş gibi donuk. Duygusuz.

Yüz hatlarını çok fazla seçmek mümkün değil, çok karanlık ama bir kadının olduğunu belirtmeliyim. Bu iri adamların arasında kesinlikle göze çarpıyor. Hiç de kısa değil, ama yine de erkeklerin en kısasından bile daha kısa. Asya kökenli gibi görünüyor, simsiyah saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış.

Dürüst olmak gerekirse, onun kadınsılığının bana herhangi bir teselli sağlayabileceğini varsaymak aptallık olurdu diye düşünüyorum. Sadece ona bakmak bile, bu dev adamlardan daha çok korkutuyor beni.

Kolumu tutan gardiyan beni öne doğru iterken arkamızdaki kapı gürültüyle kapanıyor. Ardından beni götüren iki kişi diğerlerinin yanına geçiyor, sandalyede oturan adam ise yavaşça ayağa kalkıyor.

"Dascha Reznikov," diyor, ben gözlerimi kırıştıtırırken sırtı hâlâ bana dönük.

Uzun boylu, muhtemelen bu odadaki herkesten daha uzun. Belki 1.95 veya daha fazla. Ve özel dikim üç parçalı takım elbisesiyle nispeten zayıf görünüyor. Bulunduğumuz yer göz önüne alındığında bunu görmek garip, ama bu adamda işe yarıyor gibi görünüyor. Yine de, bu kasvetli, harap bir hapishanenin odasında değil, Wall Street'te olması gereken biri gibi görünüyor.

Adam topuklarının üzerinde dönerek bana sinsi bir gülümseme gönderdi. Yüzü tanıdıktı. Nasıl, neden veya nereden tanıdığımı bilmiyorum ama onda bir şey vardı...

Yüzü tamamen köşeli. Yüksek elmacık kemikleri, belirgin çene hattı, ama en çok dikkat çeken kısmı saçları. Beyaz. Ve benim boyadığım gümüş rengine hiç benzemiyor.

Onun saçındaki beyazlık, bir insanın saçında gördüğüm en beyaz renk. Yaşlılıktan kaynaklanmış gibi görünmüyor, çünkü yaşı belli olsa da elli yaşından büyük olamaz. Ve kömür gibi koyu gözleriyle bir büyücüye, bir hayalete ya da benzeri bir şeye benziyor.

“Manuel Blanco,” diye kendini tanıttı, sesi pürüzsüz ve berraktı. Sanki ağzından bir duman bulutu gibi çıkıyordu. “Ben Gardiyanım.”

Ah... Gardiyan. Muhteşem.

Sandalyeyi işaret ederek, "Lütfen, oturun," dedi.

“İyiym,” diye homurdandım. Onun bana yapmayı planladığı her neyse, buna izin vermektense, ayakta durup bir şekilde kontrolü ele geçirmeye çalışmayı tercih ederim... Bu تنها odada, kaslı adamlarla çevrili halde.

"Bu bir rica değildi," diye ısrar ediyor, ancak sesi o kadar melodik ki, arkasındaki sertliği fark etmek kolay olmazdı.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Seçeneklerimi değerlendirdikten sonra teslim olmaya karar veriyorum. Karşı koymak beni henüz hiçbir yere götürmedi, ayrıca gücümü korumam gerekebilir.

Zincirlerime dikkat ederek küçük adımlarla odanın ortasına doğru ilerledim ve dirseklerimi dizlerime dayayarak sandalyeye oturdum, gözlerim önümdeki infaz koruma memurları sırasını taradı. Beni oradan buraya sürükleyen iki memur dışında, ilk içeri getirildiğimde tanıdığım birkaç yüz daha vardı. Burası gerçekten de az personelli görünüyordu, bu da bana buranın normal bir hapisane gibi işletilmediğini hatırlatan bir başka şeydi.

İçeri girerken resepsiyon görevlisi ya da diğer vasıfsız işçilerden hiçbirini görmedim... Şimdiye kadar sadece şu kişiler gibi güvenlik görevlileri gördüm. Burada her şeyi onlar mı yapıyor? En azından bir hademe ya da aşçı olmalı, değil mi?

Hepsi de boş, ama tehditkar yüzlerle bana bakıyorlar.

“Senin hakkında çok şey duydum,” diye duydu gardiyanın sesi sağ tarafımdan ve gözlerim faltaşı gibi açıldı. “Kendi araştırmalarımın göre,

uzun zamandır birçok şeyden sıyrılıyordun. Ama dün senin sonun geldi. Yanlış kişiye haksızlık ettin, Dascha. Ve şimdi suçlarının bedelini ödeyeceksin."

"Lanet olası bir bankayı soydum," diye hırıltılı bir sesle konuştum, onun karanlık bakışlarına karşılık vererek. "Buraya ait değilim."

Gardiyanın gözleri kısılıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tam tersine, Bay Reznikov. Bence tam da ait olduğunuz yerdesiniz."

Söylediği şekil boğazımın arkasında, mide ekşimesi gibi bir yanma hissi uyandırdı. Yutkundum ve başımı sallayarak bağcıkları çözülmüş ayakkabılarıma baktım.

"Avukatımla konuşmak istiyorum," diye fısıldadım, yerde boşluğa tekme atarak. Şu an güçlü görünmek, zayıf olduğumu düşünmesinler diye maske takmak isterdim ama çok yorgunum. Buraya gelirken bana enjekte ettikleri ilaçlar beni gerçekten mahvediyor.

Gardiyan önüme doğru süzülerek geldi. "Alabaster Cezaevi yüz mahkumu barındırıyor," diye sakince konuştu, isteğimi görmezden gelerek. "Sen 101 numarasın." Ona baktım ve ağzının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Ve hepinizden ben sorumluyum. Memurlarım da öyle." Arkasını işaret etti. "Beni bir nevi koruyucu olarak düşünmen en iyisi olur. Hepinizi gözetmek için buradayım, Dascha. Ama sakın yanlış anlama, itaatsizlik hoş görülmeyecek. Buradasınız çünkü topluma bir tehditsiniz. Ve dışarıda yeni bir hayata başlamanız için size fırsatlar sağlayacak bir federal kurumda ıslah olmaya çalışmak yerine, bana gönderildiniz. Bunun ne anlama geldiğini anlayabileceğinizden eminim..."

Sesi kısıılırken donuk bir kaşını kaldırıyor. Zihnim onun sözleri arasında dönüp duruyor, bulmaca gibi ifadelerinin içinde gizlenmiş olabilecek birçok sorunun cevabını arıyor. Sanki başka bir zamandan gelmiş gibi konuşuyor. Sanırım daha önce hiç böyle konuşan birini duymamıştım... Kusursuz diksiyon ve telaffuz; aksanı yok, ancak Manuel Blanco gibi bir isimden İspanyol kökenli olduğunu tahmin edebilirsiniz.

Belli ki eğitilmiş biri, bu da beni en çok düşündüren şey; böyle bir yeri neden o yönetiyor? Neden o?

"Burada neden bulunduğunu anlıyor musun, Dascha?" Belini biraz bükerek bana baktı. "Gerçekten mi?"

Düşüncelerim karmakarışık, dün sabahın anıları tüm bu bulanıklığın arasından belirliyor. Gözlerimi kapatıp hafifçe başımı sallıyorum.

“Ben... Ben Belediye Kredi Birliği’ni soydum...” sesim titriyor. Etrafı saran sessizlik yoğun, boğucu geliyor.

Gözlerimi tekrar açıp gardiyana baktım. Bana sanki ne dediğimi anlamıyormuş gibi bakıyordu ve bu bana çocukluğumu, ergenliğimi hatırlattı; insanlar bana sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi bakıyorlardı.

Bana öyle bakmayı bırak...

Dizim titriyor, parmaklarım kucağımda kıpır kıpır. Zincirlerimi çekiştiriyorum ve zincirler şangırdayarak duvarlarda yankılanıyor. Önümde duran muhafız barikatından tek bir hareket gözüme çarpıyor ve gözlerim sağa, cesetlerin arasındaki son adama kayıyor.

Uzun boylu ve kaslı, belki de diğerlerinden daha kaslı ve vücudu dövmelele kaplı. Ama asıl dikkatimi çeken sol eli. Orta parmağının ucuyla başparmağın yavaş ama hassas bir şekilde birbirine vuruyor. Dikkat dağıtıcı... Hipnotize edici.

Sağ elinde bir şey olduğunu fark ediyorum ama çok karanlık olduğu için ne olduğunu seçemiyorum. Siyah, elde taşınabilir bir cihaza benziyor... Silah ya da elektroşok cihazı değil. Onlar da diğerleri gibi kılıfında. Yine de, diğer elindeki parmaklarının vuruşları nabzımın atışıyla senkronize olduğu için ne tuttuğuna odaklanamıyorum.

Duyabiliyorum. Sızdıran bir musluktan damlayan su gibi.

Gardiyan tekrar konuşuyor ama sesi duyulmuyor. Adamın parmaklarını izlemekle çok meşgulüm.

Musluk...

Musluk...

Musluk...

Boğazımı temizleyen bir ses beni kendime getirdi. Başımı kaldırıp bana şaşkınlıkla bakan gardiyana baktım. Parmaklarını şıklattı ve başını salladı, bunun üzerine dövmeli gardiyan öne çıktı. Bana yaklaşırken elindeki nesneyi gösterdi, böylece onu görebildim.

Hayır, asla...

Adam yaklaşırken ağzım açık kaldı, taşınabilir tıraş makinesinin düğmesine bastı ve makine vızıldamaya başladı.

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye itiraz ettim, gözlerim gardiyan ile müdür arasında gidip geliyordu.

İkisinin de bariz hoşnutsuzluğumu fark etmediğini görüyoruz; dövmeli polis memuru, saç kesme makinesini kafa derime yaklaştıırıp hiç vakit

kaybetmeden saçlarımı keserken, beni hareketsiz tutmak için büyük elini başımın arkasına doladı.

Platin bir parçanın yere düşüşünü izliyorum, yavaş çekimde çırpınırken neredeyse inliyor. Ah, be... Hadi ama.

"Gördüğünüz gibi, burada işleri kendimiz yürütmek zorundayız Bay Reznikov," diye devam etti gardiyan, bu sırada iri yarı ukala gardiyan da kafamı tıraş etmeye başladı.

Saçlarım... tüm o kıymetli saçlarım, kucağıma ve ayakkabılarıma dökülüyor. Ve ben burada zincirlenmiş bir şekilde oturup, bunların olmasına izin vermek zorundayım.

Bu tam bir felaket.

"Burası benim sorumluluğumda ve tüm operasyonları denetleme görevini memurlarıma emanet ediyorum. Ben yokken onlar benim uzantım gibiler. Ama size söylemek istediğim bir şey var ve beni duymanızı istiyorum." Çenemi kavrayıp yüzümü yukarı doğru çekerek, saçlarımın kayboluşunu izlemeyi bırakmamı sağladı. "Burada kalacaksın. Asla buradan ayrılmayacaksın."

Sözleri derin ve şimdiye kadar duyduğum veya hissettiğim tüm yoğun duyguları barındırıyor.

"Ömrünün geri kalanını Alabaster Cezaevi'nde geçireceksin," diye fısıldıyor, kemikli parmakları çeneme saplanıyor. "Bunu iyice idrak et."

Yüzümü bıraktı ve doğruldu, takım elbisesinin yakalarını çekiştirdi. Kafamdaki uğultu tüm vücudumda tüylerimi diken diken etti ve başımın ne kadar soğuk olduğundan saçlarımın çoğunun döküldüğünü anladım. Korkudan, farkındalıktan; ikisinden de titredim.

Hapisteyim, sonsuza dek. Hiçbir yere gitmiyorum.

Beni kurtarmaya gelecek bir avukat yok. Telefon görüşmesi yok. Ziyaret yok.

Burası nerede ve nasıl düzenlenmiş...

İnsanları çürümeye bırakmak için buraya gönderiyorlar.

"Burada olmayı hak etmiyorum..." Titreyen dudaklarımın arasından sesim hırıltılı bir şekilde çıktı. "Ben kötü değilim."

Gardiyanın omuzları hafifçe silkiliyor, sanki "olsun bakalım" der gibi. Midem acımasız bir düğüm haline geliyor, ellerimi kucağımda defalarca ovuşturuyorum, bakışlarım yere iniyor.

Bu olamaz. Sonsuza kadar burada kalamam.

Tuzağa düşmem.

Hayır. Hayır hayır hayır... Beni dışarı çıkarın.

Beynimin karmakarışık olduğunu hissediyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum, nefes almakta zorlanıyorum. Kendime kapanmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Zincirlenmiş, üşümüş ve kahrolasınca kapana kısılmış durumdayım.

Aniden makas sustu ve parmaklar boynumun dibine dokundu. Sıcaklardı, enseme hafifçe bastırıyorlardı. Derin bir nefes aldım ve tuttum.

"Dascha, ne söylersen söyle, fark etmez," diye devam ediyor gardiyan, ben kendimi toplamaya çalışırken. "Mahvettin. Ve şimdi yoksun."

Gitmiş?

Nefesimi verip başımı sallıyorum. Ama parmaklar boynumun arkasından beni tutmaya devam ediyor, tıpkı bir kediye tutar gibi.

Bu beni donduruyor. Rahatsız hissediyorum ve gardiyana bile dikkat edemiyorum çünkü az önce saçımı tıraş eden bu iri adam hâlâ bana dokunuyor ve bu garip bir şekilde sakinleştirici. Rahatlatıcı ve hoşuma gitmiyor.

Kurtulmaya çalışıyorum ama el o kadar büyük ve sert ki gerçekten kaçamıyorum. Bir parmak, muhtemelen işaret parmağı, kafatasımın dibini okşuyor. Orada bir dövmem var. Görebiliyor mu? Bunu yapmasının sebebi bu mu?

Önemli mi? Bu herifin bana dokunmasını istemiyorum. Tanrım, daha yeni geldim ve şimdiden popoma parmak sokuldu ve iri bir adam boynuma dokundu. Bunu istemiyorum... Bundan hoşlanmıyorum.

Gardiyan yeni saç kesimimi incelemek için eğildi, sonra bakışlarını arkamdaki gardiyana çevirdi ve kısaca başını salladı. Sanırım onaylıyordu, çünkü gardiyan elini boynumdan çekti, ancak önce parmaklarını ense kökümünden aşağı doğru gezdirdi.

O uzaklaşıp diğer memurların yanına döndüğünde tüylerim diken diken oldu ve midemde tiksinti dolu bir düğüm oluştu. Gözlerimiz buluştu ve yüzündeki karanlık ifade tamamen okunamazdı. Tek yapabildiğim kaşlarımı çatmaktı, ama o bundan hiç etkilenmemişti. Bana hiçbir tepki vermedi.

Dudaklarım aralandı, sanki onu, hepsini azarlayacakmışım gibi, ama ne diyeceğimi düşünmeden önce gardiyan alkışladı.

"Bay Reznikov'u yeni evine yerleştirin," diyerek kapıya doğru süzüldü, ancak tam varmadan durdu ve son bir kez bana baktı. "Ah, ve Dash? Unutma... Seni izliyor olacağım."

Sırıttı ama ben sözlerini idrak edemedi gitti. O gider gitmez, tüm muhafızlar hareketlenmeye başladı. Beni daha önce sürükleyen iki kişi, girdiğimiz kapıdan kayboldu ve iki yeni kişi beni yakaladı; kum sarısı saçlı bir adam ve bir kız.

İkisi de kolumdan tutup beni ayağa kaldırdılar. Gözlerim istemsizce az önce güzel saçlarımı çalan dövmeli adama kaydı. Adam tek kelime etmeden, başka bir kapıdan çıktı ve çenem kasıldı.

Sanırım yeni bir düşman buldum. Şu anda kaslarımda çok fazla öfke ve saldırganlık birikiyor—zincirlenmiş olmak da işleri kolaylaştırmıyor—ve kendimden nefret eden biri olmadığım için, suçlayacak başka birine ihtiyacım var.

Bence o koca herif gayet iyi iş çıkaracak.

Bunu fazla düşünmeye fırsat bulamadan, gardiyanlar beni karşı kapıya doğru sürüklediler.

"Haydi, 101'e gidelim," diyor kadın polis memuru, sesi boğuk ama bir o kadar da pürüzsüz, tıpkı bir gece kulübü şarkıcısınınki gibi.

"Yeni oda arkadaşınla tanışma zamanı," diye kıkırdadı adam.

Ona şaşkınlıkla baktım. "Bu ne anlama geliyor?"

Tabii ki bana cevap vermiyorlar. Beni sadece uzun koridorlardan ve her zaman tam ihtiyacımız olduğu anda açılan devasa, ağır metal kapılardan geçirip duruyorlar. Tavana baktığımda kameraları fark ediyorum.

Belki de Blanco'nun "izleyeceğim" derken kastettiği buydu. Sanırım olan biten her şeyi izliyorlar. Demek ki burada benim gördüklerimden daha fazla insan çalışıyor. Perde arkasında daha fazla güvenlik görevlisi mi var?

Bu binada güvenlik kameralarını çalıştıran bir sunucunun olması neredeyse tuhaf görünüyor. Çok iğrenç. Her yer beton, köşelerden su sızıntısı gibi görünen beyaz çizgiler damlıyor, duvarlarda ve zeminlerde çatlaklar, siyah küf var. Tamamen güvensiz görünüyor. Ve medeniyetin geri kalanından açıkça çok uzakta olduğu için, genel halkın Alabaster Cezaevi'nin varlığından haberdar olup olmadığını merak ediyorum.

Sanırım hayır, çünkü buraya gelmeden önce kesinlikle hiç duymamıştım.

Geçtiğimiz son kapı bizi hücrelere götürüyor. Beklediğiniz gibi, buranın atmosferine uygun olarak tamamen eski tarz görünüyorlar. Bolca metal parmaklık var.

Koridorda yürürken başımı sağa sola çevirip etrafı inceliyorum. Mahkumlar tamamen göz önünde, hiç mahremiyet yok. Çoğu ranzalarında

yatıyor, boşluğa bakıyor. Birkaçı kendi aralarında konuşuyor, ama ben yanlarından geçince hepsi birden sessizleşiyor. Başlar bana doğru dönüyor ve daha önce geçtiğim hücrelerden bağırırlar duyuyorum.

"Hey, Joy! Yeni gelen kim, bebeğim?"

"Henüz sahiplenildi mi?"

"Rook... Daha sonra uğrayacak mısın?"

Başımı çevirip omzuma doğru baktım ama kadın gardiyan "Gözlerinizi öne çevirin!" diye bağırdı. Sağ tarafımı tutan adama baktığını ve dudaklarının kıvrıldığını gördüm. "Gerçekten mi, Rook? Ren? Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Tahminimce adı Rook olan gardiyan adam gözlerini devirdi. "Hele de senden, bunca insan arasında, eleştiri kabul etmeyeceğim."

"Eleştirmiyorum. Sadece bazı detaylara bakmak istiyorum," diye kıkırdadı kız.

Rook'un gözleri kısa bir an bana kaydı. "Joy. Şimdi değil."

"Özür dilerim, ufaklık." Gülümsemesi genişliyor ve dişlerinin ne kadar beyaz ve düzgün olduğunu fark etmeden edemiyorum. Çok güzel bir gülümsemesi var, ki bu da ne kadar korkutucu derecede ciddi olduğunu görünce tahmin edilemez. Ama sonra bakışları bana odaklandığında kayboluyor ve bir kez daha hırılıyor, "Gözlerin öne baksın dedim."

En sondaki hücreye vardığımızda, Joy adındaki kız kapıyı açıyor ve elini mandalın üzerine koyduğu anda kapı kendiliğinden açılıyor. Çok tuhaf. Tekrar tavana bakıyorum ve kameraya gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Luth, dikkat et. Yeni bir oda arkadaşın var," diyor Rook, üst ranzada yatan ve uyuyor gibi görünen kişiyi rahatsız ederek.

Joy, ses tonunda biraz mizah olsa da, "Sonuncusu gibi onu ölümüne sıkılamaya çalış," diye mırıldanıyor.

"Bence onu Ren veya Kieran'la aynı koğuşa koymadıkları için minnettar olmalı," diye yanıtlıyor mahkum ranzadan aşağı atlayarak.

Muhafızlar bileklerimi ve ayak bileklerimi çözerken o da beni baştan aşağı süzüyor. Ben de aynısını yapıyorum. Onun da benim gibi kel bir kafası var, sanırım bu da gardiyanın bir kuralı olmalı. Hepimizi hizaya sokmak için bir tür güç gösterisi. Üniforma.

Hiçbir şey söylemeden, gardiyanlar zincirlerimi alıp hücreden çıktılar, kapılar arkalarından kilitlendi.

Kaşlarım çatıldı. "Bekle, hepsi bu mu? Bana bir şeyler, örneğin yastık, diş fırçası... Sabun falan da verilmiyor mu?"

İki gardiyan da kendi aralarında kıkırdadı, başlarını sallayarak bizden uzaklaştılar ve beni yeni hücre arkadaşım ve tüm sorularım ve baş başa bıraktılar. Diğer hücrelerden onlara bağırarak sesler duyuyorum. Aslında, başka bir mahkumla konuşmak için durmuş olabilirler gibi geliyor.

"Kardeşim, daha önce ne tür lüks tatil köyü tarzı hapishanelerde kaldığını bilmiyorum ama tüm bu beklentilerini bir kenara bırakmalısın," diyor hücre arkadaşım ve ben ona bakıyorum. "Ciddi söylüyorum, sana verebileceğim en iyi ilk gün tavsiyesi bu. Birinin seni almaya geleceğini bekliyorsan, bekleme. Burada birinin sana kalışını daha rahat hale getirecek bir şey vereceğini düşünüyorsan, boşuna umutlanma. Burası bir hapishane değil... Burası Alabaster Cezaevi."

Bileklerimi kavrayıp, his kaybını gidermek için ovuştururken, bir anlığına adamı inceliyorum, onunla aynı hücreyi paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışıyorum. Oldukça normal görünüyor, ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Benim boyumda, biraz daha zayıf, görünürde dövmesi yok.

Ona güvenip güvenemeyeceğimden emin değilim.

"Bu arada, ben Dash." Elimizi uzattım ve o da hiç tereddüt etmeden elimi sıktı.

"Aman Tanrım! Sen banka soyguncususun!" Gülümsedi. "Geldiğini duyduk. Dışarıda bayağı ünlüsün, değil mi?"

"Bunların hepsini bilmiyorum," diyerek hücreye bakmak için arkamı döndüm. Üç beton duvar, pencere yok, kapı yerine demir parmaklıklar, bir ranza, dökük bir lavabo ve gümüş bir tuvalet. Hepsi bu kadar. "Adın ne?"

"Evet, özür dilerim. Ben Lexington, ya da Lex. 25 numaralı mahkumum. Ama buradaki herkes bana Luthor der."

Ona şöyle bir göz attım, ne dediğini anlamaya çalışıyordum. "Doğru. Lex Luthor." Sırıtmaktan kendimi alamadım. Tamamen anladım. Kesinlikle Superman'deki kötü adama benziyor. "Akıllı mısın yoksa?"

Kahkaha atıyor. "Ya da buna benzer bir şey."

Sırıtmaları bana buraya nasıl girdiğini açıklamayacağını söylüyor. En azından hemen değil, bu da beni dezavantajlı duruma düşürüyor çünkü görünüşe göre herkes ne yaptığımı zaten biliyor.

"Nerede olduğumuzu biliyor musun? Yani buranın nerede olduğunu?" diye sordum, alt ranzanın yatağına vurarak. Taş gibi sertti. Harika.

"Bir adadayız. New York kıyılarından yaklaşık on mil açıktaki," diye anlatıyor bana, duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak. "Alabaster

Cezaevi halktan gizli tutuluyor. Hükümet tarafından finanse edilen son çare. Buraya, asla dışarı çıkamayacağından emin olmak istedikleri suçluları gönderiyorlar."

Kurumuş boğazımdan zorlukla yutkundum. "Harika. Yani artık hiçbir hakkımız kalmadı mı?"

Başını salladı. "Burası teknik olarak ABD toprakları dışında, uluslararası yargı yetkisi altında. Tamamen berbat bir durum."

"Ne zamandır buradasınız?"

Luthor yüzünü buruşturdu. "Hesabıma göre yaklaşık beş yıl."

"Aman Tanrım..." diye fısıldadım, elimi yüzüme sürerken. "Buraya ait değilim. Lanet olası bir bankayı soydum, dostum. Ben... Ben yapmadım..."

Beynimde bir çılgılık yankılandı ve titreyerek gözlerimi sıkıca kapattım. Saçımı çekmek için uzandım ama yoktu. Gitmişti.

"Hey... aklımdan bile geçirme," diyor Luthor, eli omzumda beliriyor. İrkilerek gözlerim açılıyor ve bir adım geri çekiliyorum. Bu insanların bana dokunmayı bırakmaları gerekiyor. Savunma amaçlı ellerini kaldırıyor ve gülüyor, "Özür dilerim dostum. Dokunmaya çalışmıyordum."

Ona şüpheyle baktım. "Şu güvenlik görevlisi... buradaki tek kadın o mu?"

Sinsi bir sırıtişla, "Joy Jameson. Evet, inan bana, çoğu erkekten daha sert. Bu yerde, bizden çok onlara dikkat etmelisin." dedi.

"Onlar derken, polis memurlarını mı kastediyorsunuz?"

"Evet. Onları hizaya sokacak pek fazla kural yok. Burayı, pek ortalıkta görünmeyen gardiyan için yönetiyorlar."

"Onu ne sıklıkla görüyorsunuz?"

"Nadiren gelir. Belki ayda bir kez uğruyor. Komutanların istediklerini yapmalarına izin veriyor. Sanırım kendi işleri var."

Duraksıyorum. "Bununla ne demek istiyorsunuz?"

Beni iterek geçti ve yatağıma oturdu. Ben de yanına oturdum, aramızda yeterli mesafe bırakmaya özen gösterdim çünkü bu adama hâlâ güvenmiyordum. Aslında kimseye de güvenmiyordum.

"Alabaster Cezaevi bir adada bulunuyor, değil mi?" diye açıklıyor. "Şey, görevliler her gün buraya gelip gidemezler. Bu yüzden onun yerine, Alabaster Adası'nın diğer tarafındaki Gardiyanın malikanesinde yaşıyorlar."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Bu da neyin nesi??

"Evet," diye homurdanarak güldü. "Elbette hiçbirimiz onu görmedik. Ama birkaç memurdan duyduğuma göre, gardiyanın karşı kıyıda,

hapishaneden birkaç mil uzakta devasa bir malikanesi varmış. Ayrı bir kanadı var ve onlara kendi taraflarında tam özgürlük tanıyor.”

Bir anda bu kadar çok bilgiyi birden sindirmek zor. Üstelik ona henüz ne zaman yemek yiyeceğimizi, dışarı çıkıp çıkamayacağımızı... Bir gün boxer giyip giymeyeceğimi bile sormadım.

Hücrenin etrafına tekrar göz attım. "Burası çok iğrenç."

Başını salladı, "Evet. Ve işler giderek kötüleşiyor. Bina yıkılıyor ve duyduğuma göre hiç fon yok. Yemekler berbat, elektrik sürekli kesiliyor..." Gözlerim parladı. Ama daha dile getiremeden beni susturdu. "Kilitleri veya kameraları etkilemiyor, o yüzden hiç o konuya girme. Sunucu ayrı bir güç kaynağına bağlı."

"Lanet olsun, dostum. Bu berbat." Sırt üstü yere uzandım.

"Evet. Ve buna alışsan iyi olur, çaylak. Dinle, burada isteyebileceğin en iyi hücre arkadaşı muhtemelen benim. Temiz ve sessizim. Kendi halimdeyim ve Ren gibi her saat başı gelip giden ziyaretçilerim yok." Ona baktım ve kaşlarımı kaldırdım. Bu ismi üçüncü kez duyuyorum. "Tek istediğim, durumumuzun doğasını kabullenmen. Son hücre arkadaşım... Şöyle söyleyeyim, o şartlara alışmakta zorlandın. Sürekli sızlanmasıyla beni ve diğerlerini çıldırttı. Çok fazlaydı. İnan bana, o adam olmak istemezsin."

"Ona ne oldu?" diye sorarken midem biraz burkuldu.

Luthor bir an bana baktı, yüzünde ciddi bir ifade belirdi, soluk yeşil gözleri belirgin bir şekilde karardı. Hiçbir şey söylemeden yataktan kalktı ve kendi yatağına çıktı.

Hücremizde kulakları sağır eden bir sessizlik birkaç dakika sürdükten sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Biraz dinlen. Birkaç dakika sonra yemek yeriz," sesi ciddi, hatta temkinli. "Kendine bir tane alana kadar benim diş fırçamı kullanabilirsin."

Kalın battaniyemin içine gömülüyorum ve kendi diş fırçama bile sahip olamadığım bir yerde yaşadığım gerçeğini düşünüyorum.

FOUR

Dash

3 gün önce...

İşe gitmeden önceki gün için yaptığım ritüeller, neredeyse işin kendisinden daha cazip geliyor.

Neredeyse dedim.

Bir önceki gece, muhtemelen yirmi dört saat daha yemek yemeyeceğimi bilerek, her zaman en sevdiğim lokantaya gider ve tıka basa yerim. Stres ve adrenalin iştahımı gerçekten öldürüyor. Bu gece spagetti ile tavuk parmesan yedim ve ardından bol tereyağlı ve şuruplu waffle yedim.

Sonra Lola'nın yanına gidip hızlıca oral seks yaptırdım, ardından da sokağın başındaki Mr. Softee kamyonundan dondurma aldık. Tatlıya çok düşkünüm. Babam eskiden bu konuda bana bağıırdı ama sonra gitti ve ben de istediğimi aldım.

Bir bakıma öyle. Aslında değil.

Neyse, kiraz soslu vanilyalı dondurma harika bir şey.

Yarın için gerçekten iyi hissediyorum, bu yüzden Lola'nın evine geri dönüp kırk beş dakika boyunca amını sanki dondurma külahıymış gibi yaladım. Bacaklarını başımın etrafına dolayıp beni amında boğmasına bayılıyorum. O kadar güzeldi ki onu dört kez orgazma ulaştırmak zorunda kaldım.

Şimdi Zadira ile sokaklarda evime doğru gidiyorum. Acelem yok çünkü bu gece uyuyamayacağımı biliyorum. Yarınki planları on yedi kez daha gözden geçireceğim, hiçbir şeyi kaçırmadığımı kontrol edeceğim.

Dikiz aynasında gördüğüm meyveler yüzünden gözlerimi deviriyorum. Harika zamanlama, aptal herif.

Kenara çekip, hazırlık olsun diye cüzdanımdan ehliyetimi çıkarıyorum, gerçi ihtiyacım olacak gibi değil. Kim olduğunu zaten biliyorum ve o da kesinlikle kim olduğumu biliyor.

Dedektif Limp-Dick o küstah ve mide bulandırıcı yürüyüşüyle yanıma doğru gelirken ben de camı indiriyorum.

"Gece geç saatte bir toplantınız mı var, Bay Reznikov?" diye mırıldandı, ehliyetimi uzatırken.

"Aslında, kız arkadaşımın evinden geliyorum Linnick. Bunu bilmen gerek, çünkü sen saplantılı bir takipçisin."

İçini çekti. "Doğru. Lola Reed," diye sırttı. "Kardeşi nasıl?"

"Hâlâ bir aptalsın. Beni sadece laf olsun diye mi durdurdun, yoksa yine hız sınırını bir mil aştığım için ceza mı yazacaksın?"

Sırttı ve ehliyetime şöyle bir baktı, sanki o lanet olası şeyi çoktan ezberlememiş gibi. Sonra bana baktı ve gözlerini kısarak sordu: "Annen nasıl?"

Midem kasılıyor, gevşiyor ve geriliyor. Fark etmemesini umarak yavaşça yutkunuyorum, yanımda elimi yumruk yapıyorum.

"O iyi."

"Biliyorsunuz, eğer bir şeye ihtiyacınız olursa... onunla ilgili herhangi bir yardıma ihtiyacınız olursa, eminim ki birini gönderebiliriz."

"Gerek yok. İşimiz bitti mi?" Pencereden uzanıp ehliyetimi elinden geri aldım.

Gözleri bir an irileşir ama etkilenmemiş gibi davranıp doğruldu. "Elbette, Dash. İyi geceler." Arkasını dönüp uzaklaşmaya hazırlanırken durup omzunun üzerinden baktı. "Ve görüşürüz."

Bana tam bir ezik gibi selam verdi, sonra da sinirli bir şekilde polis arabasına bindi, hiç tereddüt etmeden içine atlayıp uzaklaştı.

Yavaşça nefesimi veriyorum, başım koltuğa yaslanıyor. Eminim bu kötü bir alamet olarak görülebilir... Daha az anlayışlı biri bu küçük duruşu daha da ileri götürür ve belki de frenlere biraz basardı.

Ama ben hiçbir şeyden aşağı değilim, diye kendime hatırlatıyorum, arabayı tekrar yola koyup eve doğru sürerken.

Bu benim kanımda var. Ve yapmam gereken lanet bir işim var.

Elimde üçüncü Red Bull kutusunu ezip pencereden dışarı fırlattım. Titriyorum. Uykusuzluk ve aşırı kafein yüzünden kendimden geçmiş durumdayım.

Zadira, olası kameraların görüş alanından uzakta, biraz ileride park etmiş durumda. Ben de onun içinde oturmuş, düzenli nefes alıyorum. Adrenalin şimdiden yükselmeye başladı, vücudumdaki enerjiyle bir kasırğa gibi karışarak iç organlarımı alt üst ediyor.

Gitmeye hazırım.

Arka koltuğa uzanıp acil durum çantamı alıyorum. İçinde maskem ve Scorpion cihazım var, ikisi de gösteri için gerekli.

Bugünkü gezim için Batman'deki Korkuluk'un taktığına benzer bir maske taktım. Gözler için iki delik açılmış, çuval bezi gibi bir şey. Aslında görüldüğünden daha rahat. Lastik olanların altında ne kadar terlediğimden nefret ediyorum, bu yüzden bu işimi görecek.

Silahımı çıkarıp şarjörü kontrol ettim, emin olmak için. Bildiğim gibi dolu ve cebimde yedek bir şarjör var. Arabadan indim, çantam elimde, bir blok öteye ve ara sokaktan geçerek Belediye Kredi Birliği'nin arka girişine doğru koştum. Ray'in arkadaşı Mike, planlandığı gibi kapıyı benim için açarken maskemi başıma geçirdim. Makineli tüfeğimi çantadan çıkardım ve askısını omzuma astım.

Akrep son çare. Onu kullanmak zorunda kalmamak için her zaman dua ederim, ama babamın dediği gibi, tedbirli olmak pişman olmaktan iyidir. Eğer etrafım sarılırsa, kurşun yağmurunda yere serileceğime emin olabilirsiniz.

"Hazır mısın?" diye sordu Mike, beni hızla arka kapıdan içeri yönlendirirken, önce etrafta olağan dışı bir şey olup olmadığını kontrol etti.

Tabii ki bunu da zaten yaptım ve her şey yolunda görünüyor. Ama bırakın o ne isterse yapsın. Sonuçta burası onun iş yeri. Anladığım kadarıyla, bir süredir çok daha küçük miktarlarda hırsızlık yapıyor. Onun işleri yapma şekli var ve bu benimkine engel olmadığı sürece sorun değil.

Sorusunu görmezden gelerek, uzun bir koridorda hızla ilerledim ve iki gündür incelediğim planlara göre önce sağa, sonra sola döndüm. Mike'a omzumu çevirip hızlıca başımı salladım ve o da başını salladı, gözleri hala etrafta geziniyordu.

Gergin olmalı. Çok tatlı. Sanırım bu, haftada birkaç ellilik banknotu ufak tefek harçlık için çalmaktan daha önemli bir şey.

Kapıdan içeri girerken, makineli tüfeğimi omzumdan hızla indirip ellerime aldım.

Sanki suyun altındaymışım gibi her şey yavaşlıyor.

Çalışanlar beni fark ediyor. Gözleri faltaşı gibi açılıyor. Yüzleri bembeyaz oluyor.

Onlar bakakalıyorlar.

Ve birkaç mükemmel saniye boyunca her şey sessizleşiyor. Sakinleşiyor.

Kolay.

Ama tabii ki bu uzun sürmüyor. Ve bir bakıyorum, sesim emirler yağıdırıyor.

"Pekala, bayanlar ve baylar! Herkes yere yatsın!"

Bir kadın çığlık atıyor. Sonra bir diğeri.

"Şimdi!" diye bağırıncaya kadar panik yaşanıyor.

Yere düşüyorlar.

"Henüz anlamadıysanız diye söylüyorum," diye net bir şekilde maskemin altından konuşarak odanın içinde, yerde yatan insanların kollarının ve bacaklarının üzerinden geçiyorum, "Bu bir soygun. Hepiniz sakın kalırsanız, buradan sağ çıkacaksınız. Hareket eden herkes ölür."

Eğilip Mike'ın kolunu yakaladım, onu kendimle birlikte kaldırıp çekiştirdim, sanki suç ortağım değil de rehinemmiş gibi gösterdim. "Beni kasaya götür," diye emrettim. Ve o da titreyerek götürdü. Bunun bir gösteri olup olmadığını anlayamadım ama dürüst olmak gerekirse öyle görünmüyordu. Gerçekten çok gergin görünüyordu.

Ama şu an bununla ilgilenemem. Polislerin gelmesine yaklaşık beş dakika var; eminim ki az önce basılmış olan sessiz alarm tetiklenecek.

Kalp atışlarım düzenli, nefesim durgun, cesetlerin arasında ilerliyoruz. Her birini tek tek inceliyor, burunlarının halıya değdiğinden emin oluyorum. Başını kaldırmaya cüret eden herkes, gözlerimle karşılaşır karşılaşmaz yüzünü yere gömüyor.

Sanırım durumu kontrol altında tutuyorum. Sadece bankanın içindeki müşterilerin taşkınlık yapmasını veya kahramanlık taslamasını istemiyorum, bu yüzden bu insanların stresini kontrol altında tutmalıyım.

"Söylediklerimi unutma," sarışın kızın yanına eğildim. Kız sessizce ağlıyor, bana bakmamaya çalışıyordu. "Eğer kıpırdarsan..." Hıçkırıkları deli gibi akıyordu ve ben gözlerimi devirdim. "Kıpırdarsan ne olur sarışın? Güzel saçlarını yolmak zorunda bırakma beni."

"Ö-ölürüz," diye hıçkırarak yere doğru fisıldadı. "Kımıldarsak ölürüz."

"Aferin kızım," diye fisıldadım, parmaklarımı saçlarının arasından geçirmeden edemedim ve o da titreyerek, açıkça ağlamaya başladı.

İç çekip ayağa kalktım ve Mike'ı da yanımda sürükleyerek kasaya doğru gittim. Sonraki bir buçuk dakika çok hızlı geçti. Kasaya girmemiz bu kadar sürdü, ben de bu sırada yerde yatan arkadaşlarımı kontrol edip kimsenin kıpırdamadığından emin olmaya çalıştım ki, gerçekten de kıpırdamıyorlardı.

Çok hareketsizler. Ölü bedenlere benziyorlar.

Başım dönüyor ve gözlerimi kırıştırarak, şimdi açılmış olan kasaya odaklanıyorum. İşaretsiz olana yöneliyorum, çantamı tonlarca ağırlıkta olana kadar dolduruyorum, sonra da Mike'ı kenara itiyorum.

Girdiğimiz çıkışa doğru hızla yönelip duvardaki saate baktım. Zadira'ya girip canımı dişime takarak kaçmak için iki dakikadan az zamanım kaldı.

"İşbirliğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye mırıldanarak kapıdan geçip koridorda ilerledim.

Bankanın arka çıkış kapısına basıyorum ama dışarıda beni neyin beklediğini görünce kapıyı hemen tekrar sertçe kapatıyorum.

Kahrolası herif.

Bakışlarımı Mike'a diktim ve o da utanmadan özür diler gibi baktı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Dash, özür dilerim. Ben yapmadım..."

Scorpion'umu doldurup, o herifin kafasına bir el ateş ediyorum.

Kahretsin, kah

O şerefsiz beni ihbar etti. Her yerde polis var.

"Kahretsin!" diye fırlayıp bankaya geri koştum.

Silah sesi herkesi iyice sinirlendirmiş, çünkü şimdi hepsi de manyak gibi çılgık atıyor.

"Yere yat!" diye kükredim, "Yoksa sıradaki sen olacaksın."

Bankanın önüne gidip kapıları kilitlemem gerek. Beni kuşatmış olacaklar. Kendim dışarı çıkmak çok riskli.

Bir rehineye ihtiyacım var. Kahretsin. Bu iş hızla kötüye gidiyor. Sanırım genellikle böyle olur.

Sarışın kızı kolundan tutup ayağa kaldırıyorum, tıpkı oyuncakçıdan ayrılmak istemeyen bir çocuk gibi onu sürükleyerek götürüyorum.

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye tısladım, onu teselli etmeye çalışarak çünkü o kadar korkmuştu ki neredeyse yere düşüyordu. "Sadece dediğimi yap, iyi olacaksın, tamam mı?"

İkna olmuş gibi görünmüyor ama titreyen dudaklarını birbirine bastırarak başını sallıyor.

"Ön kapının anahtarları sende mi?" diye sordum. Tereddütle başını salladı. "Güzel. Hadi gel."

Maalesef, işler o kadar kolay değil. Bu polisler bir şekilde benim bilmediğim bir şey biliyorlar. Arka tarafı ön taraftan ayıran bölmenin arasından bakar bakmaz, en kötü kabusumu görüyorum.

Bankanın içi zaten polislerle dolu. İlerliyorlar. Beni içeride kısıtıyorlar.

O alçak herif! Onlara nerede olacağımı ve ne kadar süreceğini söylemişti. Neyse ki öldü.

Kulaklarımda kan gümbür gümbür atıyor ve düşünemiyorum. Her şey bulanıklaşıyor. Kızın ağlama seslerine odaklanmakta zorlanıyorum; ince kolu elimde kaskatı kesiliyor.

Bir polis memuru beni fark edince görüşüm tekrar bulanıklaştı.

"Dur!"

"Kızı bırakın!"

Makineli tüfeğimi başına doğrultup onu geriye doğru sürüklüyorum.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, düşünmeye çalışarak.

Bu durumdan nasıl kurtulabilirim?

Babamın görüntüleri aklıma geliyor. Onun bağırışlarını.

Anne ağlıyor... Baba eşyaları kırıyor.

Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

"Buradan gidiyoruz..." diye mırıldanıyorum, ama kendi sesimi zar zor tanıyorum.

"Ne?!" diye ciyakladı kız. "Hayır, lütfen. Bırakın beni gideyim!"

Onu görmezden gelerek, arka taraftan kendimle birlikte geri çekiyorum, ama bu sefer yan taraftaki başka bir çıkışa yöneliyorum. Ağlıyor, durmadan ağlıyor.

Lütfen, lütfen, lütfen.

"Sus," diye hırladım onu kapıya doğru götürürken. "Umarım iyileşirsin..." dedim ve o tiz bir ses çıkardı.

Kapıyı açıp kızı içeri ittim ve arkasından dışarı çıktım, silahım sırtına dayanmıştı.

Güneş gözlerimi kamaştırıyor, hoş bir esinti platin sarısı saçlarımı okşuyor.

Hoşuma gitti. Çok güzel hissettiriyor. Bu... iyi hissettiriyor.

Ama güzel şeyler sonsuza dek sürmez.
Ve her şey kırmızıya bürünüyor.
Tıpkı bol bol kan gibi kırmızı.

FIVE

Dash

1 gün içinde

|

Hareket beni uyandırıyor. Daha doğrusu, beni aniden uyandırıyor ve yeni hücre arkadaşımın parlak gözlerini ve solgun yüzünü görmeden önce bir an panikliyorum.

"Özür dilerim dostum. Seni korkutmak istemedim," diyor Luthor. "Sadece akşam yemeği vakti ve yemek yemen gerekiyor. Nakil sırasında aldığım uyuşturucular seni gerçekten mahvediyor. Yemek iyi gelir."

İstemeyerek başımı salladım ve o geri çekilirken doğruldum, tıraşlı başını eliyle okşadı.

"Küçük bir uyarı," diye devam etti ben ayağa kalkıp gerinirken. Bütün vücudum, özellikle başım ağrıyor. "Bazı adamlar iyi insanlar, ama hepimizin burada olmasının bir sebebi var... çünkü kafamız karışık. Sadece dikkatli olun."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. O ise bunu umursamadı.

"O'Malley ve Kang kavga etmeyi severler, ama ancak sinirlendiklerinde veya köşeye sıkıştırıldıklarında sizinle bir şey başlatırlar. Ve Ren..." Sesi kesildikten sonra homurdandı. "Kendinle ilgili kişisel hiçbir şeyi ona anlatma. Ve kesinlikle onunla hiçbir anlaşma yapma."

Bu ne demek oluyor ki??

Aklımdaki sayısız soruyu sormak yerine, sadece başımı sallayıp etrafa bakıyorum. Yemek vakti geldiğini söyledi ama kapıda hiçbir güvenlik

görevlisi göremiyorum.

Ama tam da beklendiği gibi bir polis memuru beliriyor ve hücrenin kilidi açılıyor. Bu adamın yüzünü daha önce gardiyanla birlikteyken hatırlıyorum. Çoğu gibi uzun boylu ve yapılı biri. Bu adamın ayırt edici özelliği ise kahverengi saçlarını topuz yapmış olması.

Tam bir ukala gibi görünüyor.

"Pekala, mahkumlar," diye homurdandı adam. "Sırtınızı duvara dayayın."

Luthor zaten neredeyse oradaydı, ben de onun peşinden gittim. Muhafız yanımıza geldi ve beni aradı, sonra aynısını Luthor'a da yaptı. Ne aradığından emin değilim. Belki bıçak falan mı? Kim bilir.

"Hadi gidelim bayanlar," diye içini çekerek hücreden çıktı, Luthor da arkasından gitti. Ben de onları takip ettim.

Diğer hücrelerin yanından geçerken, bazı mahkumların hâlâ içeride olduğunu, diğer hücrelerin ise boş olduğunu fark ediyorum.

"Farklı saatlerde mi yemek yiyoruz?" diye soruyorum Luthor'a.

"Konuşmak yok!" diye bağırdı polis memuru, hâlâ önü dönük bir şekilde bizi uzun koridorda yürütürken.

Luthor'a şöyle bir baktım, sırtı ve omuz silkti. Sonra önümüzdeki memura doğru başını salladı ve "güç gösterisi" diye fısıldadı.

Başımı sallıyorum. Burası gerçekten çok garip.

Olanları zar zor anlayabiliyorum. Hala neden burada, bu تنها, Alcatraz benzeri yerde olduğumu gerçekten bilmiyorum. Yani, yıllardır banka soygunlarından paçayı sıyırdığımı ve sonunda yakalandığımı biliyorum. Ama bu soygunla diğer soygunlarım arasında bir bağlantı kurmalarının imkanı yok. Ve kasamı bulmalarının da imkanı yok. Kasa eskiden babamın kasasıydı. Yıllar boyunca birçok arama emrine rağmen sağlam kaldı.

Ama diyelim ki kaçış fonumu buldular, ki bu gerçekten berbat olurdu, bu beni buraya göndermelerini nasıl haklı çıkarabilir ki? Burası bir ölüm fermanı.

Daha da kötüsü. En azından ölüm cezasıyla, kendi kişisel eşyalarınızı kullanmanıza izin verilen yüksek güvenli bir hapishanede yaşarsınız. Ve sonunda ölürsünüz. Hiçbir sorun yok, hiçbir yaygara yok.

Burasının aşırı derecede karmaşık ve dağınık bir yer olduğunu şimdiden anlayabiliyorum.

Luthor'un durumumu kabullenmemi söylediğini biliyorum, ama hiçbir bilğim olmadığı ve esasen buraya yeni uyandığım, hiçbir telefon görüşmesi,

avukat veya mahkeme süreci yaşamadığım için bu gerçekten zor.

Hatırladığım son şey, Belediye Kredi Birliği'nin önünde polisler tarafından çevrilmiş olmamdı. Bir şekilde beni gözaltına aldıktan sonra, biri başıma bir poşet geçirdi ve bana bir şey enjekte etti.

Sonra uyandım, sersemlemiş bir halde, bir SUV'nin arkasında, suyun üzerinden geçerek bu Tanrı'nın unuttuğu berbat yere doğru gidiyordum; anılarım boşluklarla doluydu ve kafam sorularla doluydu.

Yaşlı topuz saçlı adam konuşmamıza izin verip Luthor'la sohbete başlayınca, kafamı kurcalayan düşüncelerim sustu.

"Luth, yeni oda arkadaşınla iyi anlaşıyor musun?" Omuzunun üzerinden sırtıttı. Hâlâ yürüyoruz, koridorlardan ve yaklaştıkça açılan kapılardan geçiyoruz.

"Sana ne, Velle?" diye soruyor Luthor, bu muhafızla konuşmaktan pek de hevesli görünmüyor.

"Sadece merak ediyordum," diye omuz silkti memur kayıtsızca. "Biliyorsun, Darcey arkadaşlık için can atıyordu. İstersem onu oraya koyabilirdim, biliyorsun."

Beni bir yere koyabilirdi, değil mi? Bu gardiyanın kararı değil mi?

"Öyle mi? Peki, neden yapmadın?" diye soruyor Luthor. Memur tekrar omuz silkiyor. "Tuzak soru. Çünkü Darcey'nin hücre arkadaşı olamayacağını çok iyi biliyorsun. Bu işe yaramaz."

"Belki haklısınız," diyor ve önümüze geçip çift kanatlı kapıları kapatıyor. "Ama bunun gerçekleşmesini izlemek kesinlikle eğlenceli olurdu. Her ne kadar dayanabilse de."

Gardiyan bana sırtıyor, bembeyaz dişli, iğrenç bir gülümseme ki bu da onu birkaç kez yumruklamak istememe neden oluyor. Biraz kan içinde bırakmak istiyorum.

Güvenlik görevlisine gözlerimi kısarak baktım, o da göz kırptı. Sonra döndü ve kapıları iterek açtı, bizi hayatımda gördüğüm en berbat kafeteryaya götürdü.

Oda da mekanın geri kalanı kadar kirli. Çatlak ve lekeli taş duvarlardan, odanın ortasına yerleştirilmiş birkaç metal piknik masasından oluşuyor. Pencere yok. Floresan lambalar. Tanrım, burası berbat bir yer.

Luthor omzuma hafifçe vurdu. "Hadi gel."

Onu, normal bir kafeteryadaki gibi açık büfe yemeklerin servis edildiği yere kadar takip ettim. Ama öyle değildi. Bunun yerine, her birinde tek bir

paketlenmiş sandviç bulunan bir sürü tepsi sıralanmıştı. Ve bir de lanet olası bir meyve suyu kutusu. Hem de en küçük boy.

"Bu gerçekten bizim akşam yemeğimiz mi?" diye sordum Luthor'a, o tepsisini alırken hafif bir şaşkınlıkla ona bakarak.

"Evet," diye iç çekti. "Sandviçlerin değerini zamanla anlayacaksın. Bunları sık sık alamıyoruz. Genellikle bize ulaşmadan önce elli bin kere ısıtılmış, ne olduğu belirsiz bir et yığını oluyor. Sanırım bu tarihi geçmiş jambonlu peynirli sandviç daha iyi. Muhtemelen."

Tepsisiyle uzaklaştı. Etrafıma bakındığımda tüm gözlerin üzerimde olduğunu fark ettim, bu yüzden ben de tepsimi alıp başka bir yere geçtim, kimseyle ilişki kurmak istemiyordum. Luthor, en azından daha önce anlattığı kontrolsüz ucube gösterilerine kıyasla daha normal görünüyordu ve onlardan herhangi biri tarafından köşeye sıkıştırılmak istemiyordum.

Luthor odanın kenarındaki bir masaya oturuyor ve ben de yanına oturuyorum, hâlâ sandviçime surat asarken karşımıza iki adam oturuyor.

"Bu kim?" diye soruyor içlerinden biri, koyu renkli kaşını kaldırarak. Gözleri Luthor ile benim aramda gidip geliyor ve ne kadar mavi olduklarını fark etmeden edemiyorum. Onları görünce Luthor'un gözlerinin maviden çok daha yeşil olduğunu anlıyorum.

Luthor sandviçini açarken homurdanarak, "Yeni çocuk," dedi. Şu ana kadar sözlerinden hiç çekinmediği için daha fazla şey söylemesini bekliyordum. Ama ayrıntıya girmedim.

"Hadi ama Lexington. Bana sonsuza kadar kızgın kalamazsın," diyor parlak mavi gözlü adam. Büyüleyici bir şekilde gülümsüyor. "Er ya da geç beni affetmek zorunda kalacaksın." Luthor'a göz ucuyla bakıyorum.

Masada karşı tarafa öfkeli bir bakış attı. "Davranışlarınız hepimizi etkiliyor. Bunu hâlâ nasıl göremediğinizi anlamıyorum."

"Sen tam bir aksi insansın, biliyor musun?" Adam sırtarak sandalyesine yaslandı.

Gözlerim kısa bir anlığına yanındaki adama kaydı. Boynunda devasa bir ejderha dövmesi olan Asyalı bir adamdı. Luthor ile diğer adam arasındaki etkileşimi dikkatle izliyor, sanki olaya kendini kaptırmış gibiydi.

"Ren, Allah aşkına," Luthor başını hafifçe sallayarak açtığı sandviçi didikledi. "Muhafızlar Velle'nin adamları." Gözlerini kaldırdı. "Hepsi..."

Demek sürekli duyduğum Ren bu?

Adam kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kıskanıyor musun?"

Sırıttıyor ama Luthor'un eğlendiği belli değil. "Yeter. En azından tüm bunlardan bir şeyler öğreniyor musun?"

"Bütün bunlar da ne?" diye araya girdi Ren, gözlerini kısarak.

Luthor bir an sessiz kaldıktan sonra, "Canoodling," diye yanıtladı.

Ren'in gözleri parlıyor ve başını geriye atarak gür bir kahkaha atıyor. Luthor'un dudaklarında çok küçük bir gülümseme belirmediğini fark etmeden edemiyorum, ancak tamamen görünür hale gelmeden onu bastırıyor.

"Canoodling. Bayıldım buna. Günün kelimesi bu." Yanındaki adama döndü. "Byron, günün kelimesi ne?"

"Canoodling," diye tekrarladı Asyalı adam, Luthor'a birkaç kez göz kırparak, yüzünde eğlence ifadesiyle.

"Gerçekten hoşuma gidiyor," diye içini çekti Ren kıkırdayarak. "Ve bilgin olsun, evet. Bu yakınlaşmadan bir şeyler elde ediyorum." Duraksadı, gözleri kısa bir an bana kaydıktan sonra, "Sana sonra anlatacağım. Benimkine gelebilir misin? Bir misafirin var, bilmiyorum..." dedi.

Bana süzgeçten bir bakış atıyor. Ben de burada oturup sıkılmış gibi yapmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," Luthor sandviçinden bir parça ekmek koparıp ağzına tıktırdı. "Bu arada, Dash, bunlar Ren ve Kang. Arkadaşlar, bu Dash. O 101 yaşında."

Ne diyeceğimi bilemeden onlara başımla selam verdim. Asyalı adam, Byron Kang, bana başıyla selam verdi ve güçsüz bir sesle, "Selam," dedi.

Ama Ren hâlâ bana bakıyor, gözleri sürekli yukarıdan aşağıya kayıyor. Bu durum beni garip hissettiriyor, ben de dikkatimi dağıtmak için sandviçimi açmaya ve masanın o tarafındaki nispeten normal tek kişiye hitap etmeye çalışıyorum.

"İkiniz hücre arkadaşları mısınız?" diye sordum Kang'a, başımı onun ve Ren'in arasında gezdirerek.

Kang gülüyor. "Hayır, çok şükür. Kimse bu adamla oda arkadaşı olmak istemez. Çok fazla ziyaretçisi var." Sağa doğru bakıyor ve Ren sonunda bana bakmayı bırakıp göz kırpmıyor. Kang gözlerini deviriyor. "Hücre arkadaşım O'Malley adında deli bir İrlandalı herif. İçeri giriyordu ama yolda kayboldu..."

Luthor, Kang'a bir bakış atar, Kang ise omuz silkip başını sallar. "Buraya yeni geldim ve şimdiden kayboldum. Çok şey oluyor gibi görünüyor ve hiçbirini anlamıyorum."

Bunların hiçbirini anlamak istediğimden emin değilim.

“Endişelenme Byron. Eminim oda arkadaşın gayet iyidir,” diye neşeli bir şekilde söylüyor Ren, Kang'a. Sonra öne eğilip dirseklerini masaya dayıyor, çenesini ellerine yaslıyor ve gözlerini bana diyor. “Dash. Harika bir isim. Gerçek adın mı? İnsanların ilk isimlerini bilmeyi seviyorum. Takma isimler ve soyadları güzel ama daha kişisel bilgiler edinmeyi seviyorum, anlıyor musun?”

"Aslında pek sayılmaz," diye hırıltılı bir sesle karşılık verdim. "Bana Dash denmesinden hoşlanıyorum. Bu bir takma ad."

Dakikalarca süren bir bakışmayla birbirimizin gözlerine bakıyoruz. Özellikle Luthor'un daha önce söylediklerinden sonra, bu adamın oynamaya çalıştığı oyunlara boyun eğmek istemiyorum. Ve Luthor'un ona verdiği tepkiyi görünce... Bu adamda bir gariplik var. Ondan şüpheleniyorum.

Ne yazık ki Ren yerinden kıpırdamıyor. Başını ellerinin arasına almış, bana dik dik bakarak öylece oturuyor.

Sandviçimden bir ısırık almaya karar verdim, bu hareketimden hemen pişman oldum.

Dilime değdiği anda tükürdüm, öksürdüm, adamlar da güldü.

"Özür dilerim dostum," diye kıkırdadı Luthor. "Küçük bir giriş şakası. Burada sana verdikleri hiçbir süt ürününe güvenme. Asla. Peynir de dahil." Sandviçe başıyla işaret etti.

Ekmeği çekip alıyorum ve peynirin, ya da bir zamanlar peynir olan şeyin, artık yeşil ve tüylü olduğunu fark ediyorum.

"Aman Tanrım," diye irkildim ve tepsiye tükürdüm. Adamlar hâlâ bana gülüyorlardı. "Tadı berbat."

"Jambonun iyi olma ihtimali yüksek. Ekmek de iyi. Ama peynir... Yok canım," diyor Kang. "O şey, alt kattaki duşta yetişen şeylere benziyor."

"Haklısın," diye onayladı Luthor.

"Yani burası gerçekten berbat bir yer, öyle mi?" diye sordum onlara ve hepsi başını salladı.

"Olumlu," diyor Ren. "Yani dostumuz Luthor beni öpüştüğüm için utandırdığında, neden bazı dış ürünleri edinmek istediğimi anlayabilirsiniz herhalde." Gözlerim parlıyor. Bunun olduğunu hissedebiliyorum. "Sonuçta on beş yıldır buradayım."

"Vay canına," diye istemsizce dudaklarımdan bu kelime döküldü. "On beş yıl mı? Bu çok uzun bir süre."

Ren başını salladı, ancak Kang'ın küflü peyniri sandviçinden çıkarıp arkamızdaki duvara fırlatırken çenesini sıkıldığını fark etmeden edemedim.

"Evet. Yani eğer bir şeyler elde etmeye çalışırsam, bunu yapmak için olağanüstü yeteneklerimi kullanacağımdan emin olabilirsiniz," diye sırtarak Luthor'a bakan Ren'in ardından Luthor ona öfkeyle baktı.

Kang alaycı bir şekilde "Olağanüstü," der ve Ren ona dirseğiyle vurur.

"Öyle mi? Bu sefer ne elde ettin Warren?" Luthor hafifçe kaşlarını kaldırdı.

Ren, Luthor'un sanırım gerçek adını kullanmasından dolayı adeta ışıldıyor.

"Sana söyledim, bu aptala güvenmiyorum," başparmağıyla bana doğru işaret etti. "Ama daha sonra gelersen, paylaşırım." Ren öne eğildi. "Benim için duşu atlar mısın?"

"Kesinlikle hayır," diye mırıldandı Luthor.

Bu ikisi arasında olup biten dramayla ilgilenmiyorum. Bahsedilen her şey beni meraklandırıyor. Dışarıdan bakınca.

"Bir diş fırçası getirebilir misin?" diye sordum Ren'e fısıltıyla, eminim ki ses tonumda bir çaresizlik vardı. Yanımda Luthor'un öfkeyle köpürdüğünü hissediyordum ama kendime engel olamıyordum. Dişlerimi fırçalamak benim için bir takıntıydı.

Sabahları dişlerimi iyice fırçalamadan kendimi insan gibi hissetmiyorum. Bir sürü saçmalığa katlanırım ama kendi diş fırçamın olmaması beni tamamen çıldırtabilir.

Ren sırttı. "Elbette yapabilirim. Ama arkadaşım olmayanlara yardım etmem. Ve seni tanımıyorum..." Bana bir bakış attı ve ben iç çektim.

"Adım Dascha. Dascha Reznikov. Ben bir banka soyguncusuyum."

Kang bana aptalmışım gibi dik dik bakıyor. Luthor'un bana nasıl kaşlarını çatıldığını görmek bile istemiyorum ama çok belli oluyor.

Ren'in gülümsemesi genişliyor. Oldukça yakışıklı bir çocuk havası var. Sanırım Luthor'un daha önce uyardığı şeyi anlıyorum, çünkü manipölasyon konusunda oldukça yetenekli gibi görünüyor. Bunun onun burada olmasının nedenini veya benim onunla birlikte burada olmamın ne anlama geldiğini anlamıyorum.

Ben sadece bir diş fırçası istiyorum. Bir de belki birkaç boxer şort.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Ren sakince. "Sen buraya gelmeden önce hepimiz senin hakkında bir şeyler duymuştuk."

"Nasıl?" diye soruyorum. "Yani, dış dünyayla herhangi bir bağlantınız var mı? Televizyon? İnternet?"

Bu sefer hepsi kıkırdadı. “Hayır, canım. Biz öyle bir şey elde edemeyiz. Gardiyanlarla yaltaklanmadığımız sürece.” Ren, gözlerini deviren Luthor'a baktı. “Ve buradaki arkadaşlarım beni bir fahişe gibi görüp, kendimi malzeme karşılığında satıyormuşum gibi davransalar da, bunu yapmayan mahkumların sayısını, yapanlardan daha çok sayarsınız. Buradaki hayatın bir parçası bu. Ama bunu yakında anlayacaksınız.”

Luthor'a baktım ve gözleri yere kaydı. Sonra Kang'a baktım ve o da aynı şeyi yaptı.

"Ciddi misin?" diye Ren'e şaşkınlıkla baktım. "Yani bana bu yerde bir şey elde etmenin tek yolunun gardiyanlarla yatmak olduğunu mu söylüyorsun?"

“Şey, bu konuda bu kadar dramatik davranmazdım,” diye mırıldanıyor. “Ama evet, bir bakıma öyle. Polis memurları dış dünyayla tek bağlantımız. Ve buradaki koşullardan da anlayabileceğiniz gibi, fon yok denecek kadar az. Bizi hayatta tutmak için sadece asgari düzeyde yardım veriyorlar. Ve hatta bazen bu bile yetmiyor.”

Ren sessizleşir ve üçü de birbirine bakar.

Tamam, bunu başka bir zaman sormam gerekecek.

“Bekle, madem adımı ve ne yaptığımı zaten biliyorsun, ne söylememi istiyorsun?” Masayı sıkıca kavradım. “Gerçekten bir diş fırçasına ihtiyacım var, dostum. Luthor'a saygısızlık etmek istemem ama onunla aynı diş fırçasını paylaşma düşüncesi beni öldürecek gibi yapıyor.”

Ren kıkırdadı. "Seni suçlamıyorum. Ağzından neler çıktığını kim bilebilir ki?"

Luthor, Ren'e "Pislik!" diye homurdandı.

"Tam olarak da demek istediğim buydu," diye sırttı ve Luthor neredeyse öfkeden kuduruyordu. "Neyse, senden özellikle bir bilgiye ihtiyacım yok. Sadece bir noktada bir iyiliğe ihtiyacım olabileceğini düşünüyorum. Eğer bana bir iyilik borçlu olmayı kabul edersen, ne yapabileceğime bakarım."

Aptalca bir dürtüselliğim var. "Anlaştık," derken ve masanın üzerinden Ren'in elini sıkıca kavrayarak bunun farkına vardım.

Luthor, bayat ekmeği kemirirken iç çekerek, "Sen bir aptalsın," dedi.

Ren'in elini sıkıca kavrayarak, "Diş fırçası," dedim. "Bakalım neler yapabileceksin."

"Anladım, Dascha." Göz kırptı.

Tamam, belki bu bir hataydı.

Erkek mahkumlarla dolu bir hapishanede dolaşmaktan zevk alan biriyle anlaşma yapma gibi aptalca kararımı fazla dūřünmeden önce, kafeteryanın kapıları aniden açıldı ve herkesin başı döndü.

Beni hücreye götüren gardiyanlardan biri olan Rook, zincirlenmiş bir mahkumu da yanında sürükleyerek içeri girdi. Mahkum... Şöyle söyleyeyim, onu tulumundan, kelepçelerinden ve prangalarından arındırılmış halde görseniz, Harvard'da bir sınıfta Will Hunting gibi karmaşık matematik problemleri çözdüğünü ya da ellili yıllarda Buddy Holly tarzında rock 'n' roll'un ilk versiyonlarını söylediğini düşünürdünüz.

Bu adam tam anlamıyla şık ve bakımlı bir tip. Siyah çerçeveli gözlükleri falan var.

Rook onu boş bir masaya götürüp yere itti; bu sırada daha önce orada bulunan diğer gardiyan Velle, gözle görülür bir öfkeyle yanlarına geldi. Herkes konuşmalarını duyabilmek için sessizliğe büründü.

"Bu herif burada ne yapıyor?" diye tısladı Velle, Rook'a.

"Bilmiyorum dostum," diye iç çekti Rook ve omuz silkti. "Bu sefer onu akşam yemeğine getirmemi söylediler. Sanırım hücredeki adam—"

Velle sözünü keserek, "Kim ne dedi umurumda değil," dedi. "Bu retorik bir soruydu, aptal herif. Buranın sorumlusu benim, anladın mı? Bir dahaki sefere biri sana bir şey yapmanı söylediğinde, benden onay aldığından emin ol."

Rook bir an şaşkınlıkla ona baktı. "Sence bu sakıncalı olmaz mı? Her şeyi doğrulamak için beklemekten bahsediyorum..."

Kapıları bekleyen diğer muhafızlardan biri kıkırdar. Velle ona öfkeyle bakar.

"İtaatsizliğinden hoşlanmıyorum, Çaylak. Eğer kendi iyiliğini bilseydin, beni dinler ve 'Evet efendim' derdin. Hiçbir itiraz olmazdı."

Rook başını yana eğdi, ancak konuşurken yüzünde fazla bir direnç belirtisi yoktu, "Evet, efendim."

Velle'nin gözleri bir an Rook'un yüzüne kilitlendi ve oturduğumuz yerden neler olduğunu göremiyorum ama gerginliği kesinlikle hissedebiliyorum.

Velle sonunda boğuk bir fısıltıyla Rook'a, "Git ona bir tepsi getir," diye emretti. Rook'un dudakları kıpırdadı ama onu duyamadım.

Gözlerim mahkûma kaydı, neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya çalışıyordum. Buraya geldiğimden beri ilk defa böyle hissetmiyordum. Gardiyan da kesinlikle tanıdık geliyordu, ama nedenini hala tam olarak

anlayamamıştım. Ama bu mahkûmla birlikte, beynim sonunda yerine oturdu ve gözlerim faltaşı gibi açıldı.

“Aman Tanrım...” diye fısıldadım. “Felix Darcey. O, değil mi?” Önce Luthor'a, sonra Ren'e, sonra da Kang'a baktım. Onlar da bana bakıyorlardı ve yüzlerindeki ifade bana gereken tüm onayı veriyordu.

Oymacı.

Medyanın etkisiyle dış dünyaya "Oymacı" olarak bilinen Felix Darcey, kötü şöhretli bir seri katildir. Birkaç yıl önce, tutuklanma girişimi sırasında polis tarafından öldürüldüğü iddiasıyla haberlerde geniş yer bulmuştu.

En az otuz beş kişinin ölümünden sorumlu olduğu söylendi. Kurbanlarını boğarak öldürüyor ve yüzlerini çeşitli ifadelerle oyup, cesetlerini garip yerlerde sergiliyordu. Son kurbanı ise Rockefeller Center'daki Noel ağacının tepesine, bir tür sapık süs eşyası gibi asılmış halde bulundu.

"Öldüğünü söylediler..." diye nefes nefese kaldım, bakışlarımı ondan alamadım.

Darcey'nin yüzü bize döndü ve Luthor masanın altından bana tekme attı. Tam zamanında başka yöne baktım ama onun bize doğru baktığını hissedebiliyordum, bu da beni bir kez daha başımı kaldırmaya itti. Adamın teorik olarak ne kadar normal görüldüğü gerçekten çılgınca.

Sanırım hep normal olanlar oluyor.

“Evet, şey... Açıkçası, o değil,” diye iç çekti Ren. “Bir süredir burada ama onu pek görmüyoruz. Genellikle onu alt katta tutuyorlar.”

“Geçen yıl yalvarıp yakardıktan sonra ona bir hücre arkadaşı verdiler...” diye mırıldandı Kang, sonra yutkundu. “İşler pek yolunda gitmedi.”

Yüzlerine bakınca detaylara ihtiyacım yok.

Sonuçta o bir Carver.

Rook, Darcey'e bir sandviç getirip yanına oturuyor, sandviçi açıp parçalar koparıyor ve yavaş yavaş ona yediriyor. Bu ne kadar tuhaf olsa da, beni çok etkiliyor. Adam o kadar tehlikeli ki, kendi yemeğini bile yemesine izin verilmiyor.

Velle, gözleri karanlık ve dikkatli bir şekilde Rook'u izliyor. Bu da beni düşündürüyor...

“Şu adam... Velle,” diye başlıyorum, her şeyden haberdar gibi görünen Ren'e bakarak. “Önemli biri mi acaba?”

Ren başını salladı. “O, başkomiser. Gardiyan pek ortalıkta görünmediği için onu sorumlu bırakıyor. Velle ve Joy, gardiyan adına burayı yönetiyorlar. Joy sert ama adil. Velle ise... tam bir yılan. Niyetlerinin ne olduğunu asla tam olarak anlayamazsınız.”

Luthor homurdanır ve Ren'in gözleri ona kayar. "Özür dilerim. Bir an başka birinden bahsediyormuşsun gibi geldi."

“Lex, anladık,” diye iç çekti Ren. “Şu an bana güvenmiyorsun. Ama seni tekrar kazanacağım, söz veriyorum.”

"Evet, bunun için iyi şanslar," diye başını salladı Luthor.

Kendi içimde büyük bir hayal kırıklığıyla, ikisi arasındaki drama birdenbire ilgi duymaya başladım, oysa biliyorum ki bu işe karışmamalı ve kendi halimde kalmalıyım. Daha ilk günüm... Görünüşe göre hayatımın geri kalanının da ilk günü. Tanrım...

En son istediğim şey buradaki saçmalıklara kapılmak. Burada aklımı başımda tutmalıyım.

Babamın sesi beynimde yankılanıyor...

Gözlerinizi her zaman açık tutun. Dinleyin ve gözlemleyin.

Gözlerinizi açık tutun.

Aklım iki gün önce bankada olan olaya geri dönüyor.

Çığlıklar ve silah sesleri beynimde yankılanıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Bir an dalgınlaşmış olmalıyım çünkü bir sonraki hatırladığım şey Luthor'un omzumdan beni sarsmasıydı.

"Dash. Dostum... gitmemiz lazım."

Yukarı baktığımda onun ayakta durduğunu gördüm. Hepsi ayakta ve muhafızlar bize hareket etmemiz için bağırıyorlardı.

Yavaşça ayağa kalkıp Darcey'i aramaya başladım ama o gitmişti.

Rook, geri kalanımızı kafeteryadan çıkarıp hücrelere giden koridorlardan aşağıya doğru yönlendirdi. Bu sırada ben de silah sesleri ve çığlıklar yüzünden irkiliyordum.

SIX

Dascha

On yıl önce...

"Ne görüyorsun, Dascha?" diye soruyor babam, sonra da beklentili bir bakışla bana bakıyor.

İzlediğimiz şeye gerçekten odaklanmaya çalışıyorum, babamın gördüklerini görmek ve onu gururlandırmak için can atıyorum. Kollarım ve bacaklarım biraz titriyor ama bunu görmezden gelip zırhlı kamyonundan yük indiren iki adamı izliyorum. Dürbün kullanarak, kaldırdıkları ve yerleştirdikleri şeyleri inceliyorum, babamın odaklanacağı şeye konsantre oluyorum.

Kargolarının üzerindeki rakamlarda bir farklılık olduğunu fark edince hayretle, "Bunlar işaretlenmemiş banknotlar. Yığınlarca." dedim.

"Çok iyi," diye homurdandı babam sürücü koltuğundan.

Dürbünü indirip ona bakıyorum, küçük övgüsüne duyduğum aşırı sevinci belli etmemek için gülümsememi bastırmaya çalışıyorum.

"Peki bu ne anlama gelir?" diye soruyor ve ben bir an donakaldım. "Düşün. Bugün hangi gün?"

"Cuma..." diye fısıldıyorum, daha çok kendi kendime, onun sözlerini ve yıllardır bana öğrettiklerini düşünerek. "Yarın öğleden sonra gelip alacaklar."

"Muhtemelen yarın sabah," diye düzeltiyor beni. "Bu banka cumartesi günleri sadece öğlene kadar açık."

Başımı salladım, bunu hatırlamadığım için kendimi içimden azarladım. Aptalca.

Yüzüm aniden ona döndü. "Yani bu, bu gece birlikte olacağımız anlamına mı geliyor?"

“Hayır oğlum. Burayı keşfediyoruz, olayların seyrini öğreniyoruz.” Eski siyah Cadillac'ının motorunu çalıştırıyor. “Aceleyle yapılan bir işin tek bir sonucu olduğunu unutmamalısın... Senin parmaklıklar ardında olmanla.” Tekrar başımı sallıyorum ama babam bana bakmaya devam ediyor. “En önemli kural ne, Dascha?”

"Yakalanma sakın," diye kendinden emin bir şekilde söylüyorum.

Bana onaylayıcı küçük bir baş hareketi yapıyor ve dudaklarını büzüyor; bu, babamın gülümsemeye en yakın hareketi. Kabul ediyorum.

Eve doğru arabayla giderken, teypten çalan Lyube'nin müziği arasında onun sesi duyuldu: "Seni bir sonraki işime de götüreceğim."

Başımı hızla çevirdim ve şok içinde ona baktım. "Gerçekten mi?" Yüzü her zamanki gibi sertti. "Bu harika!"

"Hazırlıklı olman gerekecek, Dascha," diye devam ediyor. "Bunu eğlence için yapmıyoruz. Babamın beni, ondan önceki babasının da beni aile şirketiyle tanıştırdığı gibi, seni de aile şirketiyle tanıştıyorum."

“Elbette, tabii ki.” Onun kadar ciddi olmaya çalışıyorum. Ama sevinçten zıplamak istediğimde bu zor oluyor.

Daha önce hiç kendi başıma bir iş yapmadım. Daha önce mağazalardan bir şeyler çaldım, araba müzik sistemlerini çaldım, bunun gibi şeyler. Babamın öğrenmemesi için gizli tutarken kendimi tatmin edecek kadar küçük çaplı suçlar işledim. Yıllardır beni işlerine götürüyor. Son seferinde, kaçış aracı şoförü olmama izin verdi, bu da bir onurdu.

Ama beni işe almaları mı? İşte bu bambaşka bir seviye. Ona neler yapabileceğimi göstermek için sabırsızlanıyorum.

Bir ses bana bir şeyler fısıldıyor, ama gözlerimi kapatıp onu uzaklaştırıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, babamın gözlerinin benden kaçtığını görüyorum. Güvensizliklerimi yutarak, yolculuğun geri kalanında önüme bakıyorum.

Eve vardığımızda, babam arabayı garaja park etti ve ben arabadan inip, üst kattaki komşumuz Bayan Petrovsky'ye el sallayarak içeri girdim. Babam arkada kaldı, onunla Rusça konuşarak bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu, ben de koridordan geçip dairemize girdim.

Bütün hayatımı burada geçirdim. Annem bana üç aylık hamileyken ailem Rusya'dan kaçıp, bu dairenin sahibi olan babamın tarafındaki büyük teyzemin yanına taşındı. Onu pek hatırlamıyorum; ben küçükken vefat etti, ama babam için önemli biri olduğu için adımı ondan aldığımı biliyorum.

Brooklyn'de doğdum ve büyüdüm, bu küçük daire tüm çocukluğumun geçtiği yer oldu.

Kötü bir yer değil. Çok fazla alan yok ama önemli değil. Tek çocuğum. Bölgede yaşayan birkaç kuzenim var ve küçükken onlarla vakit geçirirdim. Ama son birkaç yıldır herkes ortadan kayboldu.

Sebebini tahmin etmek zor değil...

Mutfağa doğru ilerlerken adımlarım yavaşladı. Annem uyanmış, her zaman giydiği sabahlığıyla masanın etrafında volta atıyordu. Doğal gümüş-sarı saçları yüzüne düşmüş, biraz dağınık ve yıkanmamış görünüyordu. Ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Yutkundum ve ters yöne doğru kaçmayı düşündüm, ama tam geri çekilmek üzereyken yüzü aydınlandı ve bakışlarımız kesişti. Yeşil gözleri parlıyordu, göz bebekleri neredeyse görünmez, nokta gibiydi. Mırıldanmayı kesti ve bana yumuşak bir gülümsemeyle yanına gelmemi işaret etti. İşte o zaman sağ elinde ne olduğunu fark ettim. Bir bıçak.

"Anne..." diye mırıldandım, gözlerim bileğine çok yakın tuttuğu bıçağa kilitlenmişti.

"Dascha, malysh, gel anneme yardım et," diye seslendi bana, sesi her zamanki gibi yumuşaktı.

Annem dıştan çok güzel; gerçekten muhteşem. Ama içten içe yaralı.

"Anne, bıçağı kaldır," diye usulca söylüyorum. "Babam çok kızacak."

"Zabud' o nem," diye alaycı bir şekilde bana bakarak gözlerini kırıştırdı. "Anlamıyor. Sen de benim gibisin Dascha. Sen de annenin dans eden yıldızısın. Baba asla bu karmaşayı anlamayacak, bizim gibi değil."

Çenemi yumruklarımla sıkıyorum. "Ben senin gibi değilim."

"Ama öylesin dostum. Yapacak bir şey yok."

Başımı sallıyorum. Hayır... Onun gibi olmayı reddediyorum. Ben bozuk değilim. Ben...

Sesler fısıldıyor: Evet, öylesin. Sen de kırıksın. Bir gün sen de öyle olacaksın.

"Hayır!" diye hırladım, saçlarımı kökünden kopararak.

"Dascha, bize ne yapmamız gerektiğini söylüyorlar," diyor, sesi beynimdeki gürültüyle yankılanıp karışıyor. "Dinlemeliyiz."

O anda babam odaya öfkeyle girdi. Gözlerim ona çevrildi, içimde korku beni sarmıştı. Babamın annem ve onun... sorunları söz konusu olduğunda öfkesi çok şiddetliydi.

Anneme dik dik bakarken gözleri karardı, yüzündeki çizgiler sertleşti. Vücudundan karanlık bir aura gibi yayılan duygu, nefretti. Babamın yüzünde anneme karşı duyduğu nefreti gördüm ve o anda, sürekli kavgalarına, bazen yüksek sesli, hatta şiddete varan kavgalarına dair tüm anılarım bir anda yerine oturdu.

Annemle babamın birbirlerine sarıldığını ya da öpüştüğünü hiç görmedim. Hatta birbirlerine dokunduklarını bile gördüğümünden emin değilim, babam da yıllardır anneme gülümsemedi. Hiç de birbirlerine aşık değiller.

Aşkın neye benzediğini yüzüme çarparsa bile anlayamazdım sanırım.

“Lana,” babamın sesi anneme saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi öfkeyle hiddetlendi. “Hvatit.”

“Bize sahip değilsin, Alexander.” Annem doğruldu, bıçağı bileğine bastırdı. “Bana senin kötü bir adam olduğunu söylüyorlar. Onlara inanmalıyım.”

“Sen deli bir kadınsın,” diye tısladı babam ve annemin vurulmuş gibi darbe aldığını görebiliyordum. Ben de hissettim. “Dascha, odana git.”

“Baba, lütfen...” diye mırıldanıyorum ama o, öldürücü bir bakışla sözümü kesiyor.

“Şimdi, Dascha.” Gözleri anneme döndü ve sessizce birbirlerine baktılar. Ben de sonunda ayaklarımı zorla hareket ettirip odama doğru sürünerek ilerledim.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz bağıriş çağırış başlıyor. Tabii ki buna alışkınım. Annemle babam çok kavga ediyorlar, ama kavgalarından daha da önemlisi, sürekli var olan bitkinlik ve ilgisizlikleri. Babam her zaman yorgun. Yaptığı işlerle neredeyse hiç ilgilenmiyor bile. Annem ise, insan bedeninin bir kabuğu gibi.

Bugünkü olay çok sık yaşanan bir şey değil. Genellikle odasına kapanıp müzik dinler ve Nietzsche okur. Babam, okumanın dağınık düşüncelerine ve düzensiz davranışlarına katkıda bulunduğuna inanarak kitaplarının birçok kopyasını yok etti, ama o her zaman daha fazlasını bulmayı başarıyor. Nietzsche'nin Süpermen fikri olan, gerçek öz-gerçekleşmeye ulaşmış bir kişi olan Üstün İnsan kavramına takıntılı hale geliyor.

Kitapları daha önce okudum. Eskiden beni uykuya dalana kadar sıkardı, ama büyüdükçe biraz anlam kazanmaya başladım. Toplumsal normlardan kurtulma fikrini her zaman sevmişimdir. Herkes gibi olmadığımı biliyorum.

Kendimi normal bir çocuk gibi hissetmiyorum ve ne kadar inkar etsem de, düşündüklerim ve hissettiklerim arasında farklılıklar var...

Yetişkinliğe doğru ilerledikçe ihtiyaçlarım da gelişiyor.

Henüz on beş yaşındayım ama anne babamın ilgisizliği beni yaşlılarımdan daha hızlı büyümeye zorladı. Çok zamanımı yalnız geçiriyorum ve bu durum küçüklüğümde beri böyle. Annem beni sadece ihtiyaç duyduğu kadar büyüttü; bana en temel ihtiyaçları sağladı, ama ergenliğe girdiğimde benden uzaklaştı. Babam ise sürekli arkadaşlarıyla dışarıda, çalışıyor. Her zaman çalışıyor. Bazen günlerce eve gelmiyor ve bu durum hep böyle oldu.

Geçen yıl okuldan bir kızla bekaretimi kaybettim. Bazı arkadaşlarım kadar çok istemiyordum ama o teklif etti, ben de kabul ettim. Yıllardır mastürbasyon yapıyordum, bu yüzden herkesin sürekli övdüğü o cinsel deneyimi yaşamak, eylemin kendisinden daha cazip geldi. Kız, Megan, işin çoğunu yaptı, ki bu hoşuma gitti. Beni ikiz yatağına itti, tuttu ve istediğini aldı, bu da beni ondan daha çok tahrik etti. Ve şükürler olsun ki, penisim utanç verici olmayacak kadar uzun süre sert kaldı.

İyi idi. Bu yüzden ondan sonra birkaç kez daha yaptık, ta ki bir erkek arkadaş edinene kadar. Sonra birkaç arkadaşıyla da yaptım, ama her zaman aynı şekilde bitiyor gibiydi; kız bizim geçici ilişkimizi bırakıp daha istikrarlı bir şeye yöneliyordu. Beni duygusal olarak donanımlı biri için terk ediyordu, ki sanırım ben o donanıma sahip değilim.

Öyle olmak isterdim ama hislerim yok. Zorla da olsa oluşturamam.

Rol yapmayı düşündüm ama başkasının istediğine kasten uymak fikri Nietzsche'nin ahlak kurallarına aykırı.

Dünyanın dayattığı "şöyle olmalı" kuralları tarafından kontrol edilmek istemiyorum.

Kapımın önündeki bağırsıklar yerini gürültüye ve kırılma seslerine bırakıyor ve dışarıda nihayet sessizlik olana kadar tüm bu süre boyunca odamda volta attığımı fark etmiyorum. Yatak odamın penceresine baktığımda dışarısının karanlık olduğunu görüyorum. Saatler geçmiş gibi geliyor ve ben bunun farkına bile varmamışım.

İçimden bir ah çekip yatağıma çöktüm. Sen de kırılmışsın.

Yüzümü kapatıp ellerimin içine nefes veriyorum. Hiçbir şeyin önemi yok, hiçbirinin. Babamla bir işe gidiyorum. Onun mesleğini devralıyorum...

Az önce aklıma gelen bir düşünce, omuzlarımda ağır bir yük olan yeni bir fikri tetikledi.

Suç dolu bir yaşamın nihai amacı nedir?

SEVEN

Dash

2 gün içinde

||

Ertesi sabah, huzursuz uykumdan gürültülerle uyandım.

Dün gece duyduğum o bitmek bilmeyen gürültülerin en kötüsü bile değildi bu. Zihnimi nasıl susturabildiğime şaşırdım doğrusu. Herhalde vücudumda kalan uyuşturucuların etkisiydi...

İnce yastığıma uzanıp başımı onunla örttüm ama vurma sesleri durmadan devam ediyordu.

"Kalkın bakalım, kızlar!" Bana bağırان ses bir kadın sesi, bu yüzden hemen Joy olduğunu anladım.

Burası hakkında zaten bazı şeyleri biliyor olmaktan nefret ediyorum. Burada olmak bile istemiyorum, hele ki gardiyanları seslerinden tanımak hiç istemiyorum. Of.

Joy, az önce copla vurduğu parmaklıkların diğer tarafından "Duş vakti, Luth!" diye bağırdı.

"Beş dakika, Jamesy," diye sızlandı Luthor üst ranzadan. "Lütfen?"

Joy homurdanarak "İki dakika," dedi ve diğer hücrelerdeki eşyaları çarparak uzaklaştı.

Luthor'un iç çektiğini duyuyorum, kıpırdanmaları derme çatma ranzayı tamamen sallıyor. Aşağı atlıyor ve gözlerini ovuşturuyor.

"Önce diş fırçasını kullanmak ister misin?" diye soruyor bana.

Başımın üzerindeki yastığı kaldırıyorum. Teklifinden pek heyecanlanmış görünmüyor ama yine de takdir etmeliyim.

"Teşekkürler dostum," diye hırıltılı bir sesle yataktan kalktım.

Berbat metal lavaboya doğru yürüyüp, gayet temiz görünen diş fırçasını alıyorum. Tanrıya şükür ki öyle. Sıcak su için soldaki musluğu çeviriyorum ama su akıyor.

"Sıcak su yok..." Soğuk su için sağdaki musluğu çeviriyorum. "Neden şaşırmadım ki?"

Luthor, benden tam beş metre ötede tuvaletini yaparken, "Duşlarda sıcak su var," diyor. Dikkatimi dağıtmamaya çalışıyorum. "Şey... ılık su."

Diş macunu ararken bu berbat duruma duyduğum aşırı tiksintiyle iç çekmemek için kendimi zor tutuyorum. Luthor durumu anlamış olmalı çünkü o da araya giriyor.

"Ah evet, özür dilerim. Yatağımın altına sakladım," diye başını sallayarak yatağı işaret etti. "En sol tarafta. Lütfen mümkün olduğunca az kullanın. Ne zaman daha fazla temin edebileceğimi bilmiyorum."

Yatağını kaldırıp Colgate tüpünü alıyorum, içinden bezelye büyüklüğünde bir miktar sıkıp bulduğum yere geri koyuyorum.

"Bunu elde etmek için neler yaptığını bilmek istiyor muyum acaba?" diye soruyorum, dişlerimi fırçalamaya devam etmeden önce. Dün o garip araçta uyandığım için dişlerimi fırçalayamamıştım, bu yüzden bu çok tatmin edici.

"Hayır," diye homurdandı Luthor, beni kenara itip yüzüne soğuk su serperken.

Dişlerimi fırçalayıp lavaboya tükürdüm. "En azından bana kaçak mal için rüşvet verdiğin kişinin Joy olduğunu söyle." Fırçayı iyice duruladıktan sonra Luthor'a uzattım. Bana attığı bakışı fark edince donakaldım. "Aman Tanrım, özür dilerim. Eğer erkeklerden hoşlanıyorsan, sorun değil. Sadece senden öyle bir izlenim alamadım. Yani, seninle Ren arasında bir gerginlik vardı, ama bu sadece ondan kaynaklanıyor olabilir..."

Luthor kıkırdadı ve başını sallayarak diş macununa uzandı. "Adamım, gerçekten de acemiymişsin."

"Bu ne anlama geliyor?"

İçini çekiyor. "Mesele şu ki, burada sınırlar bulanıklaşıyor dostum. Ömrümüzün geri kalanını burada geçireceğiz... Joy tek kadın ve Velle'nin malı. Bizden biriyle birlikte olmak istese bile, bu, sikini eşekarısı yuvasına

sokmak gibi olurdu. Eminim birkaç saniye iyi hissettirirdi, sonra da keşke hiç doğmamış olsaydım diye düşünürdün."

Birkaç kez göz kırptım. "Ah. Demek Joy ve Velle... birlikteler mi?"

Luthor sırttı. "Neden? Onu randevuya mı davet etmeyi planlıyorsun?"

Günlerdir ilk defa kıkırdıyorum. Bu bana yabancı geliyor. "Hayır, demek istediğim... Bilmiyorum. Burada neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum. Biraz pembe dizi gibi görünüyor."

Luthor gülüyor. "Guantanamo'daki günlerimiz." Ben de onunla birlikte gülüyorum. "Dediğim gibi, sınırlar bulanıklaşıyor. Hayatınızın geri kalanını böyle bir cehennem çukurunda geçirdiğinizde, hayatta olduğunuzu hissetmek için elinizden gelen her şeyi yapmaya odaklanıyorsunuz. Burası sıradan bir hapisane değil. Televizyon izleyemiyoruz, kitap, mektup, yazıya izin vermiyorlar..."

Midem alt üst oldu. "Yazmayı ya da çizmeyi bile bilmiyor musun?"

Bana acıyan bir bakış atıyor ve aynı tonda tekrarlıyor: "İşleri halletmenin tek yolu gardiyanlardan geçmektir."

Şimdi anlıyorum. Yıllarca duvardaki bir çatlağa bakmaktan başka yapacak hiçbir şeyim yokken, size bir kağıt parçası ve lanet olası bir kalem veren birine cinsel bir iyilik yapmanın ne zararı olabilir ki?

Bu, uzun zamandır aklıma gelen en iç karartıcı düşünce olsa gerek.

Sanırım Luthor yüzümdeki kederli ifadeyi fark etti, çünkü omzuma hafifçe vurduktan sonra dişlerini fırçalamaya devam etti. Joy hücrenin kapısını açıp içeri girdiğinde Luthor lavaboya tükürüyordu.

"Hazır mısınız tembeller?" Kenara çekilip gitmemiz için işaret etti. "Bu açıkça retorik bir soruydu. Hadi, hareket edin."

"Sabahları adeta güneş ışığı gibi parlıyor," diyor Luthor, Joy'un yanından geçerken bana. Joy bacağına tekme atıyor ve Luthor acıyla inliyor, ama ikisi de gülümsüyor.

Luthor'un gardiyanlarla iyi bir ilişkisi olduğunu fark ediyorum. En azından etkileşimde bulunduğunu gördüğüm gardiyanlarla öyle. Beş yıldır burada olduğuna göre, birbirlerini biraz tanımış olmalılar diye düşünüyorum. Gardiyanlarla ilişki kurmaktan ne kadar çekinsem de, Rook ve Joy o kadar da kötü görünmüyorlar. Ama Velle beni biraz endişelendiriyor.

Bir süre uzun koridorların arasından yürüdük, bu sefer kafeteryadan uzaklaşarak farklı bir rota izledik.

"Joy, Dash yeni olduğuna göre, ona bodrum katını göstermek güzel olmaz mı sence?" diye soruyor Luthor ve Joy omzunun üzerinden ona bakıyor.

"Bu ayda bir kez olan bir ayrıcalık, mahkum," diye uyarıyor Joy, ama Luthor ona köpek yavrusu gibi surat asıyor. Buna şahit olmak oldukça komik olduğu için istemsizce gülümsüyorum. Lex Luthor'a benzeyen birinin surat asması. "Bunu yaptığında seri katile benziyorsun," diye gülüyor, sonra içini çekiyor. "Kang benimle dövüşmek için yalvarıyor, belki de gittiğimizde sizi almaya gelirim." Luthor küçük bir yumruk hareketi yapıyor, ama Joy onu durduruyor. "Biraz zaman var, o yüzden çok heyecanlanmayın."

"Tabii, tabii," diye sırtttı Luthor. "Elbette. Teşekkürler, Jamesy."

"Luth'um için her şey," diye fısıldadı, sonra kaşlarını çattı. "Sıraya geri dn, mahkum."

Joy'un bakmadığı zamanlarda Luthor gülümsemesini bastırıp bana göz kırıyor.

Sonunda duşlara vardığımızda, sinirlerim tüm şiddetiyle geri döndü. Burası da duvarları çatlak ve beyaz lekelerle dolu  beton levhadan oluşan başka bir oda. Zeminler de taştan ve giderler çok az ve birbirinden uzak, yani esasen herkesin kirli suyunda duruyorsunuz.

Ona bakarken bile irkiliyorum. İçeri girebilmem için Joy'un beni öne doğru itmesi gerekiyor.

Duşta yan yana dizilmiş beş duş başlığı var, aralarında yaklaşık altı fit yüksekliğinde bir duvar var, yani çoğumuz duvardan daha uzunuz, ardından da beş duş başlığı daha geliyor. Temel olarak, duş dolu değilse biraz mahremiyet sağlayabilirsiniz, ama şu anda etrafta dolaşan en az on mahkum daha sayıyorum. Bazıları işlerini bitiriyor gibi görünüyor, ama Luthor ve ben içeri girerken, Kang ve Ren'in yanı sıra dn kafeteryada gördüğüm yüzlerini hatırladığım iki adamın daha geldiğini görüyorum.

Joy bizi duşlarda bırakıyor ve şu anda diğer güvenlik görevlilerinin hiçbirini göremiyorum, ama onları kapının hemen dışında duyabiliyorum. Burada donakalmış bir şekilde durmaktan başka çarem yok. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Ortaokulda beden eğitimi dersinden sonra ilk kez duş almak zorunda kaldığımдан beri kendimi bu kadar rahatsız hissetmemiştim.

ıplaklıkla ilgili bir sorunum yok ve kendi tenimde de oldukça rahatım. Sorun bu değil. Sorun, etrafımda penisleri açık bir şekilde dolaşan bu

insanları tanımıyorum. Onlara güvenmiyorum. Ve güvenmediğim insanların yanında savunmasız olmayı sevmiyorum.

Luthor'u tekrar izlemeye karar veriyorum, tıpkı daha önce yaptığım gibi, çünkü ne yapacağını biliyor. Aitmiş gibi davranırsam yeni gelen kişi olmadığımı göstermeye çalışabilirim. Şu anda en son istediğim şey, duşa çıplak bir şekilde yeni gelen kişi olmak. Bunun beni büyük bir dezavantaja sokacağını düşünüyorum.

Luthor, az sayıdaki havludan birini kaptı, ayakkabılarını çıkardı, tulumunu da çıkarıp katladı ve her şeyi duşları ayıran duvarın üzerine koydu. Herkesin böyle yaptığını görünce, henüz kimsenin olmadığı duşa doğru sessizce ilerledim, soyundum ve eşyalarımı duvarın üzerine yerleştirdim. Paslı su musluğunu çevirdim ve su en az üç dakika boyunca buz gibi aktı, sonunda ısındı. Su ısınırken, bize kullanmamız için hiçbir şey vermedikleri için sabun aramaya odaklandım.

Birkaç adamın kendi sabun kalıplarını içeren kilitli poşetler taşıdığını fark etmeden edemedim. Bunları elde etmek için neler yapmış olmalılar kim bilir...

Duvardaki dağıtıcıya birkaç kez bastığımda biraz sıvı çıkıyor ve bu düşünce bile beni ürpertiyor. El sabunu gibi kokuyor. Bundan sonra cildim mahvolacak...

En azından artık saçım için endişelenmeme gerek yok. Belki de bu yüzden kafalarımızı tıraş ediyorlar, şampuan parası ödemek zorunda kalmıyorlar. Gerçi saçımız olsaydı bunu yapmazlardı herhalde...

Yıkanırken düşüncelerim dağılıyor, bu kabinin bana ait olmasına şaşırdım. Yanımda dört tane boş duş başlığı var, bu da beni birden huzursuz etti. Neden burada yalnızım?

Sonra midemi kasıp kavuran bir ses duydum. Çok belirgin bir sestti.

Duvarın köşesinden diğer duşlara doğru bakınca gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Ren, Luthor ve Kang'ın önünde diz çökmüş, ikisi de birbirlerine sokulmuş durumda. Bu kadar yakın olmalarının sebebi, Ren'in ikisinin de penisini aynı anda ağzına alabilmek istemesi gibi görünüyor. Tam olarak öyle olmasa da, Ren birini okşayıp diğerini emiyor, sonra da ikisini birlikte yalıyor. Ve ne yazık ki, bu sahneden yeterince rahatsız olduğumu, ancak uzun süre izledikten sonra fark ediyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak arkamı döndüm, başımı salladım. Bunu görmek istemiyorum. Elbette, insanlar istedikleriyle birlikte olabilirler. Eşcinsel

ilişkilerle ilgili bir sorunum yok. Ya senin?

Ama ben heteroseksüelim ve hiçbir zaman erkeklere ilgi duymadım. Ve sorun şu ki, bu adamların gerçekten eşcinsel olup olmadıklarını veya sadece birbirleriyle vakit geçirip geçirmediklerini anlayamıyorum. Luthor'un daha önce söylediği gibi, çizgiler bulanıklaşıyor.

Onlar için sorun olmayabilir, ama ben asla öyle olmam. Canım sıkıldı diye ve etrafta kadın yok diye bir erkekle rastgele ilişkiye giremem. Benim için işler böyle yürümüyor.

Ağır bir homurtu dikkatimi diğer duşa çekti. Biri mücadele ediyormuş gibi geliyor ve bakmam gerekiyor. Duvarın arkasından tekrar baktığımda, Kang'ın Ren'i betona doğru ittiğini gördüm. Sabunluktan avucuna bir avuç sabun sıktı, sonra da ereksiyonuna sürdü.

Bunun nereye varacağını biliyorum ve bir kez daha gözlerimi kaçırıp özel duşuma geri dönüyorum. Sanırım bu yüzden hepsi birlikte orada olmak istediler... Yani, neyse ki onlar için iyi bir şey sanırım. Ama ben ilgilenmiyorum.

Homurtular giderek daha yüksek sesle çıkıyor ve öfke dolu seslerden zevk inlemelerine dönüşüyor. Tek merak ettiğim şey, tüm bunlar olurken Luthor'un ne yaptığı. Kang ve Ren'in seviştiği açıkça belli, ama dün Luthor ve Ren arasında kesinlikle bir gerilim vardı.

Belki eskiden sevgiliydiler, ama Ren burada açıkça çok popüler... Sanırım Luthor böyle bir şeyden hoşlanmazdı. Gerçi, ben bu konuda ne bilirim ki?

Başımı yavaşça geri çevirdiğimde, Luthor'un duvara yaslanmış, Kang'ın Ren'e arkadan matkapla ateş etmesini dikkatle izlediğini görüyorum.

Boğazım çöl kadar kuru, yutkunmakta zorlanıyorum. Midem bulanıyor, göğsüme kadar bir sıkıntı hissediyorum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim; gerçek hayatta kesinlikle görmemiştim, ama porno filmlerde ya da başka bir şeyde de görmemiştim. Erkeklerin birlikte olduğu sahneleri hiç izlemedim, çünkü bu benim tarzım değil.

Ama nedense aşağıya baktığımda penisimin sertleştiğini fark ediyorum. Beton duvara iyice girmiş durumda.

Kaşlarım çatılıyor, ereksiyonuma bakıyorum ve ne halt ettiğini merak ediyorum. İyi misin dostum? İzlemek istediğimiz şey bu değil.

Cinsel ilişki sesleri duvarlardan yankılanıyor ve ben de gözlerimi penisime dikmiş durumdayım çünkü bakışlarımı kaldırmaktan korkuyorum. Artık ona bakmak istemiyorum. İğrenç. Çok tiksiniç.

Muhafızlar nerede? Bu tür şeylere engel olmuyorlar mı? Sanırım olmazlardı...

Gözlerim yavaşça önümdeki sahneye kaydı, etrafta başka kimse var mı diye bakmak için. Aslında duşlardan uzaklaşan, olanlardan hiç etkilenmemiş birkaç mahkum daha vardı. Kang, Ren'in boğazını arkadan bir eliyle kavradı, diğer eliyle de onu açık tutarken...

Kahretsin. Bu da neyin nesi... Bu korkunç. Bunu nasıl beğenebilir ki insan?

"Kahretsin," diye fısıldadı Ren boğuk bir sesle. "Daha sert, Lex."

Sözleri aklıma kazındı ve başka biri tarafından eziliyor olmasına rağmen gözlerinin Luthor'a kilitlendiğini fark ettim. Luthor, Ren'e bakıyordu, cinsel organı sertleşmişti ama kendine dokunmuyordu. Sadece bakıyordu, yüzünde çok yoğun duygular vardı.

"Lex... lütfen," diye homurdanıyor Ren ve elinin Luthor'a doğru uzandığını görüyorum.

Luthor tereddütle parmaklarını Ren'in parmaklarının üzerinde gezdirdi. Ama sonra gözlerini kırıştırdı, çenesini sıktı, arkasını dönüp öfkeyle uzaklaştı. Duşların çıkışına doğru hışımla yürürken aceleyle giyindiğini izledim.

O ortadan kaybolduktan sonra, kaybolduğu yönde beni izleyen bir çift göz fark ediyorum. Karanlık ve tanıdık...

Bu, çünkü dövmeli güvenlik görevlisi, yani saçımı kazıyan adam. Duşların girişinde durmuş, bana bakıyor.

Kaşlarım çatıldı ona bakarken, neden orada durduğunu ve neden bana öyle baktığını merak ediyordum. Gözleri, Luthor'un küçük partilerinden ayrılmasına rağmen hâlâ gürültüyle sevişen Ren ve Kang'a kaydı. Bakışları tekrar bana döndüğünde, belime kadar indi.

Bu beni kendimi örtmek istememe neden oluyor. Sertleşmiş penisime şöyle bir bakıyorum, hâlâ tam olarak dik duruyor. Ama aslında, bu penisimin suçu değil. Neler olup bittiğini bilmiyor. Sadece seks sesleri duydu ve heyecanlandı. Rahatsız edici durumlarda penisim her zaman sertleşiyor. Bu benim için her zaman bir sorun olmuştur.

Muhafızı izliyorum, o da bana dik dik bakıyor, başını yana eğmiş. Doğrusu, bu herif ne istiyor Allah aşkına?? Bir an önce çekip gidemez mi?

"Gösteriden keyif alıyor musun?" Derin bir ses beni ürküttü ve irkildim, sağa doğru baktığımda Velle'nin yanımıza doğru ağır adımlarla geldiğini gördüm.

Tabii ki o tamamen giyinik, ben ise tamamen çıplakım, bu da beni rahatsız ediyor. Giysilerime uzanıyorum ama o benden önce onları kapıyor.

"Hey. O kadar hızlı değil, mahkum," diye mırıldandı. "Tamamen temizlendiğinden emin misin? Hâlâ kirli bir şekilde hücrene geri dönmeni istemeyiz." Derin bakışları bana dik dik baktı. "Özellikle de böyle bir gösteriden sonra." Ren'in sevişme seslerine doğru başını salladı.

"Elbiselerimi ver," diye göğsümü olabildiğince kabarttım. Adam benden biraz daha iriydi, çok fazla değil ama kesinlikle daha uzun ve biraz daha geniş omuzluydu.

Umurumda değil. Bu heriften korkmuyorum.

"O kadar hızlı değil dedim," diye homurdanır Velle. "Hâlâ yenisin, o yüzden sana müsamaha göstereceğim, ama bana karşı gelmemeyi öğreneceksin. Bunu en başından doğru yapman senin çıkarına, 101. Sen benimsin."

"Defol git," diye dişlerimi sıktım.

Seks sesleri dikkatimi dağıtıyor. Zihnim bulanık, şu an dikkatli olmam gerektiği için bu durum sinir bozucu. Bu herifin beni ezmesine izin veremem.

"Yanlış," diye iç çekti ve beni duvara doğru itti. "Bak, kızgın gibi davranabilirsin ama penisin sertleşmiş. Bu da gördüklerinden ya da duyduklarından hoşlandığın anlamına geliyor."

Gözlerim, o iri yarı dövmele muhafızın durduğu kapı girişine kaydı. Hâlâ orada. Bu herifin beni itip kakmasını izliyor ve yardım etmek için hiçbir şey yapmıyor.

Sanırım şaşırmadım. Yalnız başımayım.

"Dinle onları," diye yaklaştı Velle. "Ren sert şeylerden hoşlanıyor ve Kang'ın kalın penisi işini görüyor anlaşılan. Daha fazlasını görmek istersin, değil mi?"

"Kesinlikle hayır," diye öfkeyle yüzüne bağırdım, geri adım atmadan.

"Yine yanıldın, mahkum," yüzümü kavrayıp büküyor, ta ki tekrar omzuma bakmak zorunda kalana kadar. Ren'in duvara sıkıca tutunduğunu, aldığı her türlü hissi kaybettiğini, sert ve derin bir şekilde hissettiğini görünce yutkunuyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı geriye doğru iterek karşımda duran o koca herife öfkeyle bakıyorum.

"Dün seni duydum," diye fısıldadı Velle, eli boynumda yukarı doğru kayarken ve çıplak bedenimi vücut ağırlığıyla soğuk taş duvara yapıştırdı.

Ona karşı direndim, ama sol eli Glock'una uzanınca yutkundum. “Diş fırçası istersin. Biliyor musun, sana bir tane alabilirim. Daha iyi yemek de alabilirim.” Yaklaştı, dudakları kulağıma değdi. “Bunu ister misin?”

Midem bulanıyor. Aramızdaki kumaş tabakasının altından bile onun ereksiyonunu hissedebildiğim gerçeğini düşünmeye çalışmıyorum. Doğrulurken vücudumun her yerindeki kaslar sertleşiyor.

"Çok şey istemiyorum, mahkum," diye mırıldandı Velle, sesinin tınısı beynimi tırmalıyordu.

Öfkem kabarıyor. Elinde silah olan birine saldırmanın akıllıca olmadığını biliyorum... Ama eminim ki silah kurulu değil. Eminim ki değil.

“Eminim o somurtkan ağzınla beni yaklaşık on, on beş dakika içinde boşaltabilirsin. Sonra da diş fırçası alacaksın.” Sağ eliyle dudaklarıma dokunuyor ve midem bulanıyor.

Kusacağım. Sonra da onu öldüreceğim.

"Ne dersin, mahkum?" diye bana doğru yaklaşıyor ve ben de fırsatı değerlendiriyorum.

Dizimi sertçe kasıklarına indiriyorum. Ve bir saniye içinde, biraz geriye çekildiğinde, tam burnuna kafa atıyorum.

"Ah! Seni küçük piç kurusu!" diye kükredi.

"Git kendini becer," diye tısladım ona, o da dizlerinin üzerine çöküp testislerini avuçlarken.

Hızlıca kıyafetlerimi kapıp, duştan çıkarken üzerime atladım.

Maalesef fazla ilerleyemiyorum.

EIGHT

Dash

2 gün içinde

||

Hiçbir şey göremiyorum. Yürümeye çalışmam da pek işe yaramıyor, sanırım bu yüzden sürükleniyorum.

Nerede olduğumu ya da nereye gittiğimi anlayamıyorum. Burası binanın derinliklerinde bir yer olmalı çünkü küf ve deniz suyu kokusu çok daha keskin. Ve hava da belirgin şekilde daha soğuk.

"Gerçekten berbat ettin, mahkum," diye tısladı ses ve ben irkildim.

Gözüm zaten ağrıyor ve Velle'nin vurduğu yerden şiştiğini hissedebiliyorum.

Yaptıklarımдан pişman değilim. En azından şimdilik... Ama bunun değişebileceğinden eminim.

Başımda tuttuğum çanta yırtılıp atıldı ve gözlerimi kırıştıtararak etrafa baktım. Bir hücrenin önündeydim... Ama bu benim hücrem değildi. Benim hücremden çok farklıydı.

Öncelikle, Luthor'un ve benim hücremizin yarısından bile küçük. Yatak, eğer ona yatak denebilirse, yerde duran ve üzerinde cılız bir battaniye olan bir karyolanın şilte kısmına benziyor.

Lavabo yok. Tuvalet yok. Köşede bir kova var.

"Bu da ne?" diye sordum, gardiyana bakarak. Adını bilmediğim bir adam ve bana sanki tamamen mahvolmuşum gibi dik dik bakıyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor.

Elbette bana cevap vermiyor ve beni hücrenin içine itip kapıyı arkamdan sertçe kapatıyor. Kapı diğer hücrelerdeki gibi demir parmaklıklardan değil. Bu metalden, belli ki ağır, üst kısmında birkaç santimlik küçük bir pleksiglas penceresi var.

Yutkunuyorum ve etrafa bakıyorum. Buranın ıssız bir yer olduğunu anlamak için kimseden cevap almaya ihtiyacım yok.

Hücre hapsi. Diğer adıyla ceza içinde ceza.

Velle'ye saldırmamın beni hücre hapsine attığına yüzde yüz inanıyorum. O sorumlu. Ve belki de bu ona herkesi taciz edebileceği hissini veriyor, ama ben öyle yapmam. İnsanların beni ezmesine izin vermem. Hiçbir zaman da vermedim.

O zamandan beri...

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. Hayır. Şimdi oraya gitmeyeceğim. Aklımı başımda tutmaya çalışmalıyım. Burada bilincimi korumalıyım. Eminim başarabilirim. Zaten beni burada ne kadar süre tutabilirler ki? Birkaç gün mü? Bir hafta mı?

Bu sadece bir haftalık sessizlik demek. Ve bir kovaya sıçmak...

Yavaşça nefes verip, içimdeki huzursuzluğu görmezden gelerek, yerdeki yatağa doğru yürüdüm ve kendimi bıraktım. Yüzümü ellerimle kapatarak rahatlamaya çalıştım. Dar alanlarda pek iyi değilim ama bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Gözlerim etrafımdaki duvarlarda dolaşıyor. Burası o kadar karanlık ki neredeyse hiçbir şey göremiyorum, zaten bakacak bir şey de yok. Her yer beton. Tek ışık kaynağı kapıdaki küçük pencereden ve altındaki bir santimlik çatlaktan sızan ışık. O bile yeterli değil.

Saatlerce sürmüş gibi gelen bir süre boyunca kapıya bakıyorum, ama elbette saatin kaç olduğunu ya da ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, o kadar uzun süre oturduğum için popomun gözüm kadar ağrıdığı. Bu şeyin üzerinde uyumak berbat olacak.

"Kahretsin..." diye homurdandım, kimseye hitap etmeden. "Kahretsin kahretsin kahretsin."

"Tanıdık geliyor," diye boğuk bir ses geldi arkamdan ve gözlerimi kısarak duvara doğru döndüm.

"Kim var orada?" Avucumu betona bastırıyorum.

"Önce adınızı söyleyin," diyor ses ve neredeyse sesinde bir gülümseme duyabiliyorum.

Bu hiç de iç rahatlatıcı değil.

Bu kişiye hiçbir şey söylememeliyim. Bunu bana karşı kullanabilirler. Burada ne kadar kalacağımı kim bilir... En son ihtiyacım olan şey, yan hücredeki bir pisliğin benimle uğraşmasıdır.

"Sana hiçbir şey söylememe gerek yok." Parmağımla duvardaki, yerden yaklaşık bir santim yukarıya kadar uzanan bir çatlağı takip ediyorum.

"Evet, biliyorum buna gerek yok," diye devam ediyor ses. "Ama yapmalısın."

"Neden?"

"Çünkü burada biraz delirmeye başlayacaksın. Birileriyle konuşmak kesinlikle yardımcı olabilir."

Gözlerimi duvara diktim, karşıdaki kişiyi hayal etmeye çalıştım.

"Henüz adımı söylemedim bile, siz hâlâ benimle konuşuyorsunuz," diye belirtiyorum.

Gülüyor. "Beni alt ettin, gizemli adam. Tebrikler."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı ama hemen bastırdım. "Gurur duyuyorum. Ne zamandır buradasın?"

Sessizlik. Sadece sessizlik duyuyorum ve buradaki sessizlik gerçekten çok sessiz. Duyulan tek şey, uzaktan gelen su damlama sesi.

"Cevap yok mu? Sorun değil," diye parmaklarımı duvara vuruyorum. "Sanırım cevap vermek zorunda değilsin..."

Hâlâ hiçbir şey yok. Gözlerimi deviriyorum. Ne kadar da kaba bir adam.

"Sessiz kalma taktiğı. Gerçekten olgunca," diye düşündüm ve sırt üstü şilteye uzandım. Çok üşüyordum, kollarımı kendime sardım. "Burası her zaman bu kadar soğuk mu?"

Sessizlik.

"Lanet olası inatçı herif," diye mırıldanıp gözlerimi kapattım.

Belki de biraz dinlenmeliyim. Bu, zamanın daha hızlı geçmesine yardımcı olabilir. Güzellik uykumu almalıyım.

Bir süre gözlerimi kapalı tutuyorum. Yine, ne kadar süreyle olduğundan emin değilim. Ama sonunda uyuyamadığım için tekrar açıyorum. Tüm bu berbat durumun yarattığı gerilimden dolayı aşırı derecede gerginim.

Luthor'un ne yaptığını merak ediyorum... Benim nerede olduğumu biliyor mu acaba? Duşta az önce neler olup bittiğini de merak ediyorum. Ren, Kang tarafından beceriliyordu ama sanki Luthor'un da onunla birlikte olmasını istiyormuş gibiydi...

Bu yerde çok fazla dram var. En azından hücre hapsindeyken her şeyden uzaktayım.

Her şeyden uzaktayım...

Uzuvlarım titriyor, vızıldayan bir enerjiyle doluyum. Parmaklarım tıkırdıyor, ayak parmaklarım ayakkabımın içinde kıpır kıpır ederken kirli çoraplarımı düşünüyorum... Acaba onları hiç yıkayabilecek miyim?

Yüzüstü dönüp başımı örtüyorum. Zihnim susmuyor. Her şey çok gürültülü.

Eğer şimdi hareket etmezsem, patlayacağım. Yerden fırlayıp ileri geri yürümeye başladım.

Dışarıda neler oluyor? Yağmur mu yağıyor? Güneşli mi? Gökkuşağı mı görünüyor?

Anneme ne oldu...? Hâlâ orada mı? Beni merak ediyor mu acaba?

Adım adım, adım adım, adım adım. Beton zeminde delik açıyor resmen.

Lola iyi mi? O ve Kent olanlardan haberdar oldular mı? Polisler beni buraya gönderdiklerinde kimse soru sormasın diye herkese öldüğümü mü söylediler?

Kahretsin.

Yere çöküp sınav çekmeye başlıyorum, kafamda sayarak tekrar tekrar yapıyorum, dikkatimi dağıtmak için. Beynim raydan çıkıyor. Onu kontrol etmem gerekiyor.

Tuzağa düştüm.

Hayır. Bunu düşünme. Sadece say.

Saat 162'ye ulaştığımda nefes nefese ve başım dönerek yüzüstü yere yığıldım. Gözlerimi kapatsam da açık tutsam da, gördüğüm tek şey karanlıktı.

Renk yok. Renk kayboldu.

Kendimi bir top gibi bükerek, özlediğim her şeyi unutmaya çalışıyorum. Saatler geçiyor, hissedilir bir şekilde, ta ki kaskatı kesilene kadar.

Karnımın guruldaması beni uyandırdı, bu da anlaşılan bayıldığımı gösteriyor. Dün gecedan beri hiçbir şey yemedim ve yediğim de sadece bir parça ekmektir. Bu sabahtan beri su içmedim. Ağzımın tadı garip.

Kendimi zorlayarak doğruldum ve kapının altındaki aralıktan içeriye baktım. Aydınlatma hâlâ aynıydı. Çevremdeki hiçbir şeyden günün hangi saati olduğunu anlayamazdım. Işıktaki hafif bir gölge belirdi, sanki yakınlarda biri varmış gibi.

Kapıya doğru sürünerek yere uzandım ve bir şey görüp göremediğimi kontrol etmek için altından baktım. Hiçbir şey göremedim ama hafif ayak sesleri duydum.

"Merhaba?" Sesim boğazımın içinden hırıltılı bir şekilde çıkıyor. Tabii ki kimse cevap vermiyor.

Yerde oturmuş, aralıktan bakarak, birinin gelip gelmeyeceğini bekleyerek iki saat daha sayıyorum. Belki en azından su getirirler.

Ama hayır. Öyle olmuyor ve sonunda kendimi toparlıyorum. Üşümüş ve başım dönüyor, zaman geçirmek için kafamda listeler yapmaya karar veriyorum.

Battaniyemi üzerime sararak elli eyaletin hepsini sayıyorum. Hatırlayabildiğim tüm ABD başkanlarını, eyalet başkentlerini, araba markalarını ve modellerini sayıyorum ve McDonald's menüsünün tamamını saymayı bitirdiğimde sırt üstü uzanmış, siyah bir tavana bakıyordum.

Halsizliğin beni ele geçirdiğini hissediyorum. Buraya getirildiğimden beri neredeyse otuz altı saat geçti sanırım, ama tabii ki emin değilim. Sonsuzluk gibi mi geliyor yoksa gerçekten öyle mi oldu, anlayamıyorum. Belki de daha uzun zaman geçti...

Gözlerimi kapatıp, yanımdaki duvara yumruğumu vurdum. "Benim adım Dash."

Sessizlik, ama bu sefer sadece bir anlığına, ta ki "Geldiğine sevindim. Ben Felix." diyene kadar.

Gözlerim birden açıldı.

Darcey.

Oymacı.

Hesaplarıma göre üç gün geçti. Darcey de benimle aynı fikirde, bu yüzden tahminimin doğru olduğunu düşünüyorum. Henüz yiyecek veya su bulamadık.

Ve ben tükeniyorum.

Darcey benden daha iyi gibi görünüyor, ama bazen birden susuyor ve bayıldığını düşünüyorum. Bu iyiye işaret değil.

Çok uzun süre dayanamayacağız.

Düşününce, saatlerdir sessiz. Duvara olabildiğince sert vuruyorum, ama hiç de sert değil.

"Hey," diye hırıltılı bir sesle sordum. "Orada iyi misin?"

"Evet. Dilim gerçekten çok kuru," demeden önce biraz düşünüyor.

"Aynı fikirdeyim. Bizi açlıktan öldüremezler, değil mi?"

"İstediklerini yapabilirler," diyor ve ben titreyerek battaniyemi omuzlarımın etrafına daha sıkıca sarıyorum. "Ama yapmayacaklar. Bu onların alışkanlığı. Yiyeceksiz ve susuz kaldığım en uzun süre dört gün oldu, umarım yarın bize bir şeyler verirler."

"Buna inanamıyorum..." diye fısıldıyorum, çoğunlukla kendi kendime, ama Darcey cevap veriyor.

"Ama yapamaz mısın?"

Felix Darcey fena sayılmaz bir adam gibi görünüyor, ama şu an konuşacak birinin olması bile bir nimet, o yüzden elimden gelenin en iyisini yapacağım. Günlerdir sohbet ediyoruz, sadece zihnimizi meşgul tutmaya, açlık sancılarından ve susuzluktan kaynaklanan sersemlikten uzaklaşmaya çalışıyoruz.

Bununla birlikte, ciddi veya kişisel hiçbir şeyden bahsetmedik. Suçlarını veya neden burada olduğunu sorarak onu korkutup kaçırmak veya kızdırmak istemiyorum ve görünüşe göre o da aynı şeyi düşünüyor. Ya da umursamıyor.

Her iki durumda da, ortak birkaç spor takımımız var ve bu da yeterli oldu. Yemekten bahsetmiyoruz çünkü bizi çıldırtır. Aynı şey seks ve seyahat için de geçerli. Eğer şu anda sahip olamıyorsak, kendimizi işkenceye maruz bırakmanın bir anlamı yok.

Bunun yerine, son birkaç Super Bowl'u kimin kazandığına, en sevdiğimiz filmlere ve lisede okumak zorunda kaldığımız kitaplara odaklanacağız. İkimiz de Sineklerin Tanrısı'nın şu an garip bir şekilde güncel olduğunu düşünüyoruz.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca Darcey, "Dikkat edin," diyor.

Ağır adımlarla, koridorda ilerliyorlar. Nefesimi tutuyorum, yiyecek ve su için dua ediyorum. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Anahtarların şıkırtısı beynimi çınlatıyor. Alabaster Hapishanesi'nde bulunduğumdan beri ilk defa bu sesi duyuyorum. Sunucu diğer tüm kapıları kontrol ediyor. Ama görünüşe göre bunları değil.

Kapı açılıyor ve kim olduğunu seçemediğim gölgeli bir figür bana bir şişe su fırlatıyor. Şişe zaten açılmış ve sadece yarısı dolu, ama alacağım.

Sonra plastik bir tepsi yerde kayıyor, kapı ben muhafızı göremeden çarparak kapanıyor ve kilitleniyor.

Ama umurumda bile değil çünkü su şişesini telaşla açıp, boğulmamak veya dökmemek için olabildiğince yavaş bir şekilde yudumlamaya çok meşgulüm. İçerken ellerim titriyor, çok ihtiyaç duyduğum sıvı boğazımda yabancı bir his bırakıyor. Yutkunup tekrar yudumluyorum, şişeyi inceliyorum. Çok azı kaldı ve geri kalanını saklamam gerekiyor.

Yerdeki tepsiye şöyle bir göz attım; sandviç kabukları ve bir elma çekirdeği gördüm. Alt dudağım titredi ama çenemi sıkarak bu hissi bastırdım. Bana çöp yediriliyor... tıpkı bir evsiz gibi.

Yapamam... Yapmıyorum...

Gözlerim yaşarmaya başladı ama başımı sallayıp kendimi toparlamaya zorladım, kabuğu alıp yavaşça yedim.

Darcey'nin hücresinde sesler dinlerken, kapısının açıldığını sandığım bir ses duyuyorum. Ardından mırıldanan sesler geliyor. Daha iyi dinleyebilmek için duvara yaklaşıyorum.

"Ayağa kalk, mahkum," diye bir ses duyuluyor ve zincir sesleri işitiyorum.

Elimle duvara bastırıyorum. Onu götürüyorlar.

Hayal kırıklığıyla midem bulandı. Darcey'i zaman zaman bir yerlere götürdüklerini biliyorum, tıpkı o gün kafeteryada olduğu gibi. Bana onu duşlara da götürdüklerini, genellikle içeride kimse yokken götürdüklerini söyledi.

Tek başına kaldığı hücreden çıkmasına sevindim ve evet, kıskanıyorum. Ama ne yapabilirim ki? Şu anda beni daha çok endişelendiren şey, tek eğlence kaynağımın buradan ayrılacak olması. Tek arkadaşım, eğer öyleyse, gitti. Ve ben yalnızım.

Hücre kapısı kapanıyor, ardından onu koridorda sürüklerken çıkan belirgin ayak sesleri duyuluyor. İçimden bir ah çekip başımı duvara yaslıyorum, depresyon beni sert ve hızlı bir şekilde vuruyor. Hem bedenim hem de zihnim zayıflamış durumda, eminim ki beni buraya koymalarının amacı da bu. Beni kırmaya çalışıyorlar... Ve işe yarıyor gibi görünüyor.

Sonraki birkaç saat, üç gündür olduğundan daha yavaş geçiyor. Geçen her saniyeyi hissediyorum. Bütün kabukları yiyorum ve elmanın çekirdeğini kemiriyorum.

Bir gün daha geçti. Tohumlarını ve sapını yedim.

Suyumu bitiriyorum, çünkü kendimi tutamıyorum. Çok susadım, çok acıktım, halüsinasyon görmeye başladım.

Koridordaki ışıklar titriyor.

"Neredesin Dascha?" diye fısıldadım karanlıkta. "Seni bulamıyorum."

Görüşüm bulanıklaşıyor ve bir süreliğine bayılıyorum. Kendime geldiğimde, kapıdaki pencereden bana bakan başka gözler görüyorum. Bunun bir halüsinasyon olduğundan eminim, ama onlardan gözlerimi alamıyorum.

Derin ve uğursuzlar. Beni izliyorlar.

"Neden sürekli beni izliyorsun..." Sesim boğazımdan titreyerek çıktı.

Gözler dik dik bakmaya devam ediyor.

"Ölümümü mü izliyorsun...?"

Göz kapaklarım bir kez daha düştü.

Uyandığımda, vücudum kaskatı kesilmiş ve buz gibi üşüyorum. Bütün vücudum kurşunla dolu gibi, ağzım ise kuru ve tebeşir gibi, günlerdir dişlerimi fırçalamadığımı hatırlatıyor. Bu hissi nefret ediyorum... Ve daha da kötüleşecek, çünkü burada benimle diş fırçasını paylaşacak bir Luthor bile yok. Sanırım şimdi daha büyük endişelerim var...

Dün geceki gözleri hatırlıyorum, açlığın yol açtığı tuhaf bir rüya mıydı yoksa gerçekten de camın ardından bana bakan karanlık gözler miydi, anlayamıyorum. Bu düşünce içimi kemiriyor.

Başımı yana çevirdiğimde, yanımda yerde yeni bir su şişesi görünce irkildim. Dolu bir şişe. Ve içinde bütün bir elma. Hem de ısırılmamış bile.

Olabildiğince hızlı kalkıp şişeyi kaptım ve hemen yarısını içtim. İnanılmaz bir his; suyun yemek boruma doğru süzülmesi. Oturup elmanın yarısını yavaş yavaş yedim, çiğnerken bir yandan da gülümsüyordum. Dilimde patlayan tatlardan elmanın türünü anlayamadım, ama ısırarak dişlerimi az da olsa temizliyor gibiydi. Bu da bir şey işte.

Kapıya bakarken zaman geçiyor, sanki bir televizyon izliyormuş gibi. Büyük Patlama Teorisi'nin yayında olduğunu hayal ediyorum. O diziyi seviyorum.

Elmanın geri kalanını da her lokmanın tadını çıkararak yiyorum. Şeker bana biraz enerji veriyor ve bunun kıymetini bilmeliyim. Şimdiden kendimi daha sıcak hissediyorum.

Sheldon saçma bir şey söylüyor ve ben de gülüyorum.

Birkaç saat daha geçiyor ve Big Bang Theory anılarımın birbirine karışmaya başladığını düşünüyorum çünkü bölümler artık pek anlam ifade

etmiyor. Bunun yerine kalkıp hücrenin içinde dolaşıyorum ve köşedeki kovaya göz atıyorum. Tanrıya şükür henüz tuvalete gitmem gerekmedi, sanırım günlerdir neredeyse hiçbir şey yemediğim için. Ama bunu dört gözle beklemiyorum. Oradaki idrar kokusunu şimdiden hafifçe hissedebiliyorum, duyularımı rahatsız ediyor.

Aklıma bir fikir geldi. Yerdeki yatağın yanına gidip yere çömeldim ve kenarlarındaki dikişleri çekiştirmeye başladım. Bunu yaparken saatler geçti ve sonunda biraz kumaş gevşettim. Dikkatlice yırtıp durdum, ta ki iki ayak uzunluğunda bir çarşaf çıkarana kadar. Onu kovaya götürüp üstüne serdim, geçici bir tuvalet kapağı olarak kullandım. Sonra yatağa geri dönüp daha fazla parça, küçük kareler kopardım; bunları da sonunda tuvalete gitmem gerektiğinde tuvalet kağıdı olarak kullanabilirim.

Çok kötü olacak ama en azından bu da bir şey.

Bütün bu işler beni yordu, bu yüzden uzanıp kapıya biraz daha baktım. Bir süre sonra ayak sesleri yaklaştı ve beklentiyle gerildim. Belki daha fazla yemek getiriyorlardır. Ya da Darcey'i geri getiriyorlardır. Ayak sesleri veya zincir sesleri duymadım, bu yüzden muhtemelen ikincisi değil.

Kapıma biri yaklaşıyor ama anahtarların sesini duymuyorum. Pencereden hiçbir şey göremiyorum, yine de kapının altındaki aralıkta gölgeler var. Dışarıda biri duruyor.

Daha dik oturup izliyorum. Hiçbir şey olmuyor. Hareket etmiyor ya da konuşmuyor, ama diğer taraftan bir varlık hissedebiliyorum. Kalkıp kapıya doğru yürümeye karar veriyorum.

Yaklaşık altı metre uzakta olduğumda konuşmayı tercih ederim.

"Hey..." Gölgeyi incelerken başımı yana eğdim. "Kim var orada?"

Hiçbir yanıt gelmedi, bu beni şaşırtmadı. Son zamanlarda kendi kendime çok konuşuyorum. Buna alışıyorum.

"Burada ne kadar daha kalacağımı biliyor musun?" diye soruyorum, bir adım daha yaklaşarak. "Ya da yakında duş alabilecek miyim...?"

Daha da yaklaşıncaya, varlığını gerçekten hissedebiliyorum. Çok ağır, anlayamadığım bir yoğunluk gibi. Nefes alışverişi duyuyorum sanırım, ama hayal mi ediyorum yoksa başka bir şey mi, emin değilim.

"Bir şey söyleyemez misin?" diye öfkeyle söylendim, hayal kırıklığım beni ele geçirmişti.

Burada olmaktan çok bıktım. Açlıktan ölmekten bıktım. Kovaya işemekten bıktım. Kendi terimin kokusundan bıktım.

Bundan nefret ediyorum.

Kapıya doğru hışımla ilerleyip sertçe vurdum. "Hey! Lanet olsun, cevap ver bana, pislik!"

İşte bu kadar. Pleksiglas pencerede bir yüz belirdi ve neredeyse geriye doğru sendeledim.

Bu gardiyan. Kafamı kazıyan, sonra da Velle'nin bana tecavüz etmeye çalışmasını izleyen o devasa dövmeli pislik. Karanlık gözleri sert ve tehlikeli bir vahşetle dolu, ama umurumda değil. Ben de çok sinirliyim ve bu adamdan daha çok sinirlenmek için sebebim var. Sonuçta o özgür, ben değilim.

Ondan nefret ediyorum.

"Sorunun ne senin, pislik?" diye tısladım sıkılmış çenemle. "Geri zekalı mısın yoksa? Sana bir soru sordum."

Bakışları bana dikiliyor ve konuşmasa da, bir şekilde ne düşündüğünü duyabiliyorum. Ya da en azından, ne düşündüğünü sandığımı.

Dikkat et, mahkum.

"Bana ne zaman buradan defolup gideceğimi söyle yeter..." Yüzümü ovuşturuyorum. "Lütfen."

Kirli camdan bana dik dik bakmaya devam ederken içini çekti.

Bu, size verebileceğim bir cevap değil.

Arkamı dönüp odanın içinde öfkeyle yürümeye başladım. Artık buna dayanamıyorum, çok sinirliyim.

"Battaniyemden bir ilmek yapıp kendimi asacağım," diye mırıldanıyorum, bilerek inatçı bir aptal gibi davranarak. Elimde değil. Duygularım altüst olmuş durumda ve çok aç ve yorgunum. "Bir yol bulurum... O kadar zor olamaz."

Kapıya gelen sert bir çarpma sesi adımlarımı durdurdu. Pencereye doğru baktım, gardiyan bana yoğun bir bakış atıyordu.

"Bunu yapma," diye homurdandı.

Sesini ilk kez duyduğuma dikkat etmem gerekiyor. İlginçtir ki, bu ürkütücü devle birkaç kez karşılaştım ve konuştuğu ilk sefer bu.

Bunu yapma. Sözler, derin ve yankılı bir İrlanda aksanıyla tekrarlanıyor.

Bir an ona bakakaldım. "Başka ne yapmam gerekiyor ki?"

Hayvan gibi haylazca bir ses çıkarıp homurdandıktan sonra arkasını dönüp ağır adımlarıyla koridordan hızla uzaklaştı.

Alnım kırıştı ve başımı salladım. Bu da neydi böyle?

Bunu yapma.

Bu adam tam bir tuhaf. Sanırım artık onunla konuşmamalıyım. Velle'den bile daha kötü görünüyor... Sessiz olanlar her zaman en kötüsüdür.

O tuhaf karşılaşmayı bilerek aklımdan çıkarmaya çalışarak, birkaç saat daha volta atıp düşünerek vakit geçirdim, ancak bir süre sonra enerjim tükendi. Kendi kendime şarkılar söyleyerek enerjimi yüksek tutmaya çalıştım, ama sonunda ince yatağıma uzandım, battaniyemin altına kıvrıldım ve uyuyakaldım.

Uyandığımda, soğuk terler içinde, yerde kıvranıyordum. Hafif inlemeler duydum ve kendime geldiğimde bunların benden geldiğini fark ettim.

Yutkunarak, belimin altına uzanıp penisimi düzeltiyorum. Taş gibi sert. Gerçekten acıyor. Testislerim gergin, neredeyse lastik bir bantla bağlanmış gibi.

Şu anda fark ediyorum ki, bir haftadan fazla süredir gelmemişim. Lola ile en son birlikte olduğumdan beri gelmemiştim ve şimdi bunun sonuçlarını görüyorum. Başım tıkalı ve gürültüyle dolu, bunun ne anlama geldiğini biliyorum...

Gelmem gerekiyor ama tam olarak burada mastürbasyon yapmak istemiyorum. Gerçi sanırım hapishanede geçireceğim en yalnız zaman hücrede olacak. Belki de bir an önce bitirmeliyim.

Yüzüstü dönerek yatağa doğru itildim, sanki penisimi Lola'nın dar ve sıcak vajinasına sokuyormuşum gibi hayal ettim. Aynı hissi vermiyor ama devam ettim, o hissi hatırlamaya gerçekten çalıştım.

Sıcak, yumuşak ve pembe...

Beni becer, Dash. Daha sert!

Sinirden homurdanıyorum. Bu işe yaramıyor. Bu şekilde boşalamam.

Başka bir şeye ihtiyacım var... Daha fazlasına ihtiyacım var.

Tereddütle boğazımı sıkmaya, parmaklarımı baskı noktalarına bastırmaya çalışırken yatakta kalçalarımı hareket ettiriyorum ve bu gerginliği hafifletecek bir şey için dua ediyorum. Kendime bunu yapmada iyi değilim ama deneyebilirim...

Ayak sesleri. Donakaldım ve yana döndüm, pencereye baktım. Kimseyi göremedim ama şimdi birinin sessizce uzaklaştığını duyabiliyordum.

Birisi beni izliyordu. O adam mıydı?

İsa Mesih... Her gece uyurken beni izliyor mu acaba?

Bana bakıyor mu? Cinsel organıma bakıyor mu?

Bu düşünceyle birlikte midemde bir utanç dalgası yükseliyor. Cinsel isteğimi öldürmesi gerekirdi ama ne yazık ki utanç, ereksiyonlarımı

azaltmıyor. Genellikle daha da kötüleştiriyor.

Yine de, şu an mastürbasyon yapamam, hele de kapımın önünde sapık gibi bekleyen o pisliği düşünürken.

İlişkimizi bitirdiğimizi anlamadığım için, hızlanan kalbimle birlikte testislerim de zonkluyor. Çok heyecanlıyım ve nedenini bilmiyorum. Sanırım uzun zamandır boşalmamış olmama bağlayabiliriz...

Her iki durumda da, onu görmezden geliyorum ve içimdeki çarpıntının beni tekrar uykuya daldırmasına izin veriyorum.

Ertesi sabah, sanırım, başka bir elma ve daha fazla su içme ihtimaliyle heyecanlanarak uyandım. Ama yerde hiçbir şey görmeyince, itiraf etmek istediğimden daha fazla moralim bozuldu.

Bu şekilde kontrol edilmekten nefret ediyorum. Duygularımı kukla gibi yönetiyorlar, bana yiyecek ve su umudu verip sonra da elimden alıyorlar. Bu çok kötü, ki bence kesinlikle planlarının bir parçası. Onları alt etmeyi denemeliyim. Ama nasıl başaracağımı bilmiyorum.

Bana verecekleri bir sonraki yiyecek ve suyu görmezden gelmeyi çok isterdim, ama vücudumun ihtiyaç duyduğu şeyi kapatamam. Hayatta kalmak için beslenmeye ihtiyacı var ve şu anda sadece asgari düzeyde besleniyor.

Günümü çeşitli pozisyonlarda şarkı söyleyerek geçiriyorum. İlk olarak odanın çevresinde yürürken, ikinci olarak bağdaş kurarak otururken ve üçüncü olarak sırt üstü yatarken. Hatırladığım farklı şarkıları söylüyorum ve bir süre sonra ne söylediğimi bile bilmiyorum. Sadece kendiliğinden çıkıyor.

Umurumda değil. Artık düşünmeye enerjim yok ve sadece zihnimi meşgul tutmam gerekiyor, yemek ya da dışarıda olup bitenler hakkında düşünmeden.

Saatler sonra yatağında bayıldım ve tekrar ter içinde uyandım. Karanlıkta ciğerlerime hava çekerken, alnımın ve kollarımın açıkta kalan derisinde parıltıyı hissedebiliyordum. Vücut ısım, terle ıslanmış tenime değen soğuk havayla tezat oluşturunuyordu. Penisime dokundum ve hissettiğim duyguyla inledim. Elimle kavrayıp yavaşça çekiştirdim,

gözlerim kapandı. Birkaç kez okşadım, ama sonra durdum, gözlerim birden açıldı ve kapıya doğru fırladım.

Gözler. Yine gözler gördüğümü sandım. Gerçek mi değil mi anlayamıyorum.

Yerdeki yarığa baktığımda bir gölge göremiyorum. Pencerede ise gözler yok olmuş. Belki de en başından beri orada değillerdi bile.

Orada kimse yoktu, Dash... Bu tamamen senin hayal gücünde.

Yavaşça nefes veriyorum, belirsizlik beni ürpertiyor. O adamın dışarıda olduğunu düşünürsem mastürbasyon yapamam. İğrenç. Onun beni kendime dokunurken izlediğini düşünmek istemiyorum.

Penisimi bırakıp yüzüstü yere uzandım ve başımı kollarımla örttüm.

"Defol git, sapık," diye mırıldandım yatağıma.

Tekrar uykuya dalmam saatler sürüyor, kabuslar ve fısıltılar beni ele geçiriyor.

Ertesi gün, yine tahmin ediyorum, yorgunluktan bitkin bir halde yavaş yavaş ileri geri yürürken ayak sesleri duydum. Sonra da tuş sesleri.

Sesleri duyunca kaslarım geriliyor ama hazırlanmak için çok az zamanım var.

"Duvara dayalı, 101," diye gürleyen bir ses duyuldu ve bu sesi diğer gün duyduğumdan hemen tanıdım.

Yavaşça geri çekilerek kapının açılmasını izledim ve iri yarı, dövmele sapık ağır adımlarla hücremin içine girdi. Elinde bir tepsi ve bir şişe su vardı.

Bana sert bir bakış atarak tepsiyi yere koydu ve ben de şöyle bir göz attım. Yarım bir granola bar ve küflü bir şeftali mi?

"Birisi Gordon Ramsey'i arasın," diye mırıldandım ve gardiyan kaşını kaldırdı.

Onu, saçımı kazıdığı günden beri böyle yakından görmemiştim, o zaman bile gerçekten bakmıyordum. Çok iri biri. Ben de ufak tefek biri değilim ama boyu benden birkaç santim uzun ve kas kütlesi de en az elli kilo fazla gibi görünüyor. Benim vücudumda rastgele serpiştirilmiş

dövmeler varken, onun vücudu dövmelerle kaplı; neredeyse her santimi. En azından görünen her santimi.

Kollarımı göğsümde kavuşturup, suratımı asarak, onun benimle uğraşmasına izin vermeyeceğimi gururla belli ediyorum.

"Hell's Kitchen'dan çok uzaktasın, mahkum," diyor ve su şişesini uzatıyor.

Gözlerim bir an onun gözlerinde kaldıktan sonra şişeye kaydı. Şişe dolu ve açılmamış. Uzanıp almaya çalıştım ama o bir anlığına şişeyi sıkıca tuttu. Dışlerimi sıkarak daha sertçe çektim, sonunda hafif bir sırtısla şişeyi bıraktı.

"Çok soğuk," diye fısıldadım inanmazlıkla. Şimdiye kadar içtiğim tüm şişeler idrar kadar ılıktı.

"Rica ederim," diye homurdanır, sonra arkasını dönüp tek kelime etmeden hücreden çıkar.

O, gevezeliğe pek meraklı değil.

Zihnimde, ağır kapının çarpma sesi ve kilitin yerine oturması için anahtarların şıkırtısı gibi tanıdık sesler canlanıyor. Ardından elbette koridorda yankılanan ayak sesleri geliyor.

Şişeyi açmadan önce dakikalarca kapıya bakıyorum ve yarısını tek bir yudumda, memnuniyetle içiyorum. Sonra yere oturup granola barımı yiyorum, birkaç saat bekledikten sonra şeftalinin küflü kısmını çıkarıp, güzel kısmını tatlı olarak yiyorum.

Bu noktada hücre hapsinde ne kadar zamandır kaldığımı zar zor hatırlıyorum. Altıncı günden sonra saymayı bıraktım ve bunu düşünmek nefes almamı zorlaştırıyor. Burası çok küçük; çok karanlık, rutubetli ve berbat. Duş almayalı ne kadar zaman geçtiğini düşünmek bile istemiyorum. Kötü kokmuyorum ama zaten nereden bilebilirim ki? Burada hiçbir şey güzel kokmuyor ki.

Duvara yaslanıp, sakinleşmek için gözlerimi kapattım. Gürültü giderek artıyordu ve kafam ağırlaşıyordu. Bir şey beni gıdıkladı ve irkildim, gözlerimi açtığımda bacağımın üzerinde bir hamamböceğinin süründüğünü gördüm.

"Kahretsin!" diye irkildim ve onu savuşturup uzaklaştırdım, kapıya doğru koşup altından kaçmasını izledim. İçimden bir ah çektim ve başımı duvara çarptım. "Gerçekten bu kadar kolaymış gibi..."

Uykuya dalarken yeniden gece olduğunu hissediyorum. Yıllarca normal saatlerde uyumaya ve uyanmaya alıştıktan sonra vücudumun gece ve

gündüz arasındaki farkı doğal olarak bildiğini düşünmek isterdim. Bununla birlikte, hiçbir zaman iyi uyuyamadım ve kendi içsel alarm saatim kesinlikle bozuk.

Yatağıma uzanmış gözlerimi kapatıyorum, yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen elim penisime gidiyor. Tek bir dokunuşla balon gibi şişiyor. Hatırladığım kadarıyla bu kadar uzun süre boşalmadan durmamıştım.

Çocukluğumdan beri, ergenliğe ilk girdiğimden beri, orgazmların kafamdaki gürültüyü dindirmenin mükemmel bir yolu olduğunu keşfettim. Çok fazla biriktiğinde, baskıyı hafifletmenin tek yolu boşalmak oluyor. Bununla birlikte, düzenli mastürbasyon artık benim için aynı etkiyi yaratmıyor.

Elim yavaşça testislerime doğru kayıyor, ovuşturup sıkıyorum, ayak parmaklarımda karıncalanmaya neden olacak kadar hafif bir acı hissediyorum. Sağ elimle testislerimi ovuşturmaya devam ederken sol elimle penisimi sıkıca kavriyorum.

Çekiştirirken boğazımdan istemsizce bir "Mmm..." sesi çıkıyor.

Gözlerimin önünde Lola'yı hayal ediyorum, bacaklarını açıp pembe küçük vajinasını gösteriyor. Yavaş ve sıkı bir şekilde okşarken nabzım hızlanıyor. Aynen öyle...

Yutkunuyorum, daha fazlasına ihtiyacım var; başka bir şeye ihtiyacım var.

Aklım başka yerlere gidiyor ve Belediye Binası'nda gördüğüm sarışın bir kız aklıma geliyor. Ağlarken ıslak dudakları titriyor.

Bu görüntüye tepki veren penisim avucumda kalınlaşırken homurdanıyorum. Testislerimden başlayarak kendimi sertçe çekiyorum, başımın altında bir şeyler okşarken onu dizlerinin üzerine itip penisimi güzel, korkmuş boğazına zorla soktuğumu hayal ediyorum.

Zihnimde bir çığlık yankılanıyor, kan ve barut kokusu beni boğuyor.

Ne oluyor be...?

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

Aman Tanrım. Beni izliyor.

Dövme dolu iri gardiyanın uğursuz bakışları benimkilerle buluşuyor, bakışlarından tehditkar bir ateş yayılıyor.

Mastürbasyonu bırakıyorum, ellerimi tamamen kendimden çekiyorum, pantolonumdan çıkarıyorum.

"Defol git buradan, sapık," diye mırıldandım, sesimdeki nefes nefeseliği engelleyemiyordum.

Bana dik dik bakacağını ve gideceğini umuyordum. Ancak pencerede beliren silah ışığına hazırlıklı değildim. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Tabancasıyla pleksiglasa vuruyor. "Devam edin."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Hayır."

Yattığım yerden çenesinin kasıldığını görebiliyordum. "Devam et yoksa içeri girip kendim yaparım." Tehdidi, derin ve öfkeli bir ses tonuyla kapıdan bana ulaştı.

Bunu kendi başına mı yapacak?? Ne saçmalık! Asla!

Yerdeki minik yatağımdan ona "Siktir git," diye tısladım, yerimde dimdik durarak.

Ama sonra kapı kilidinde anahtarlarının şıkırtısını duyuyorum ve panik yükseliyor. Onun buraya girmesini istemiyorum. Kapı, ondan korunmamı sağlayan tek şey. O tampon bölgeye ihtiyacım var.

"Tamam, tamam," diye kabul ediyorum. "Aman Tanrım. Lütfen içeri girme."

Gözleri tekrar gözlerime döndü ve beklentiyle kaşını kaldırdı. Bu beni çıldırttı. Bu kahrolası herife duyduğum nefretten kaslarım gerildi.

Bu herif kendini kim sanıyor ki?? Beni tehdit ediyor... Canı ne zaman isterse bana yemek veriyor. Muhtemelen ne zaman yemek yiyeceğime o karar veriyor, yani yaklaşık bir haftadır beni aç bırakıyor, ara ara.

Bu heriften nefret ediyorum. Tam bir manyak.

"Peki, hadi başlayalım, 101," diye tersledi. "Sabrım tükenmek üzere."

Bir an ona bakakaldım, kendimi hafiften çaresiz hissediyordum. Tanrıya şükür, sadece yüzünü görebiliyordum, ama bu pek iç açıcı değildi. Tipik bir kas yığını gibi görünüyordu, açık kahverengi saçları ve koyu gözleri vardı. Aslında gözlerinin gerçek rengini bilmiyorum, o kadar koyu ki, neredeyse Glock 9'undaki siyahla aynı renkteydi.

Bu çok bunaltıcı, tıpkı onun önünde mastürbasyon yapma fikri gibi. Ama sanırım bunu kabullenmeliyim. Eğer kendim yapmazsam, o buraya gelecek ve buna izin veremem. Ayrıca, boşalmam gerekiyor. Çok uzun zaman oldu ve kafam karışık.

Bu orgazma ihtiyacım var. Bu karmaşayı susturmam gerekiyor.

Sırt üstü uzanıp yatağa yerleştim, gözlerimi kapattım ve burada değil de başka bir yerdeymişim gibi davrandım. Sağ elim isteksizce pantolonumun

içine girdi ve hâlâ taş gibi sert olan penisimi okşadı. O adamın dışarıda, beni izlediğini bildiğim için henüz yumuşamamıştı.

Yutkunuyorum ve içine girmemi bekleyen ıslak bir vajina hayal ediyorum.

"Pantolonunu indir," diye homurdandı, derinden gelen bu ses bana nerede olduğumu hatırlattı ve kurmaya çalıştığım tüm fantezilerden beni bir anda kopardı.

Pantolonumu kalçamın altına kadar indirirken çenemi sıkıyorum, gözlerimi kapalı tutuyorum çünkü onun penisime baktığını görmek istemiyorum. Bana tepki verdiğini görmek istemiyorum.

Ağzımı aniden dolduran tükürüğü yutarak, yavaşça, testislerden uca doğru okşadım, başparmağımla dolgun başın altını hafifçe okşadım. İyi hissettiriyor. Sadece hiçbir şey yapmadan öylece boşalmaktan çok daha iyi hissettiriyor...

Elim hareket ederken hafifçe nefesimi tuttum, başım geriye doğru eğikti ta ki...

"Gözlerini aç lan, mahkum!"

Göz kapaklarımı araladığımda, gözlerimiz tam ortada buluşuyor. Yüzü ifadesiz; hiçbir duygu, hiçbir tepki yok. Okunamaz durumda, ki bu dürüst olmak gerekirse biraz rahatlatıcı. Şu anda ne düşündüğünü bilmek istemiyorum...

"Devam etmek."

Bu yüzden yapıyorum, çünkü mecburum. Elim penisimi okşuyor, yavaş ve sert, tıpkı sevdiğim gibi. Kendimi tatmin ediyorum, gözlerim gardiyaninkine, onunki de benimkine kilitlenmiş durumda. O benim penisime bile bakmıyor, bakışları benimkine karışıyor.

Bu iğrenç. Olanlar yüzünden midem bulanıyor, utanç ve huzursuzluktan kıvranıyorum. Ama tabii ki penisim hâlâ sert. En kötü zamanlarda hep sertleşir.

Aslında, gerildim ve zonkluyorum, boşalma ihtiyacından dolayı testislerim acıyor.

Sol elimle avuç içlerini kavıyorum. Bu onu etkiliyor. Gözleri belime iniyor ve sikim inanılmaz derecede sertleşiyor.

"Yumruğunu siktir et. Daha sert!" diye bağılıyor, geniş göğsü pencerenin alt kısmından gözle görülür şekilde hareket ediyor.

"İzlemekten hoşlanıyor musun, sapık herif?" diye fısıldıyorum, ama bu onun gözleri önünde yumruğumu sertçe okşamamı engellemiyor.

“Hım... Devam et,” diye mırıldanıyor, sonra gözleri tekrar benimkine dönüyor. “Ne kadar nefret ettiğini söyle bana.”

“Bundan nefret ediyorum,” diye inledim, sonra da derimi yakmadan önce biraz kayganlaştırıcı elde etmek için avucuma tükürdüm.

“Burada olmaktan nefret ediyorsun, değil mi?” Sesi odanın öbür ucundan, metal kapının ardında yankılanarak bana ulaştı. “Kontrol edilmekten nefret ediyorsun...”

“Evet...” diye inledim, bu hissin verdiği zevkten göz kapaklarım ağırlaştı. Ama kapıya gelen sert bir çarpma sesi, göz kapaklarımın tekrar açılmasına neden oldu.

“Bana bak, mahkum,” diye homurdanıyor. Kapıya o kadar yakın ki, neredeyse kapının kendisi gibi. Ya da hiç kapı yok.

Şu anda buraya öylece girebilir... Bunu yapabilecek güce sahip.

Bunu yapar mıydı? İçeri girseydi ne yapardı?

Bu düşünce, göğsüme ağır bir şekilde çöken, vücudumda ürperti yaratan bir korku hissi uyandırıyor. Bunu görmezden gelerek, onun karanlık gözlerine bakarken elim penisimi daha hızlı okşuyor.

“Bunu istemiyorum,” diye inledim, penisimi daha sertçe okşayarak. “Senden nefret ediyorum.”

“Benden nefret mi ediyorsun lan?” diye fısıldıyor, sesi son derece iğrenç, tahrik olmuş bir tonda.

Aklıma şu geldi: Ellerini göremiyorum. Ya o da mastürbasyon yapıyorsa?

Beni izlerken mastürbasyon yapmak...

“İğrençsin.” Dudaklarımı ısırdım.

“Mmm... evet. Benden nefret ediyorsun, değil mi?” Gözleri tekrar penisime kaydı. Nedense her seferinde bu ilgiden dolayı penisim zonkluyordu. “Hiçbir kontrolün yok, Dash. Burada çaresizsin.”

Adımın onun dudaklarından dökülmesi tuhaf geliyor. Rahatsız edici, ama boşalma ihtiyacıyla testislerim kasılıyor, orgazmım yaklaşıyor.

Üzerime boşalmadığımdan emin olmak için tişörtümü kaldırıyorum, çünkü başka bir tişört alamayacağımı biliyorum. Gardiyanın gözleri karın kaslarıma kayıyor ve dudaklarını yalıyor.

“Kahrolası ibne,” diye yavaşlattım, kasıtlı olarak onun koyu renkli gözlerine doğru hareket ettim. “Penisimi beğeniyorsun, değil mi? Buraya gelip dokunmak istiyor musun?”

Vay canına... bu nereden çıktı?

Gözleri gözlerimle buluştu ve boğazımı saran korkuyla birlikte tereddütlü görünüyordu. Buraya gelmesini istemiyorum. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Sadece onu kızdırmaya çalışıyordum ve ağzımdan çıktı. Zaten neden onu kızdırıyorum ki? Bunu kendisi zorluyor...

"Şu anda sadece ağzına bakmaktan hoşlanıyorum," diyor, gözleri dudaklarımda. "Çok güzel dudakların var, mahkum."

Bu nedir?

Yorum yapmak, onun oyununa gelmek yerine, sadece orgazmıma odaklanıyorum. Geldiğini hissediyorum... Ve bunu istiyorum. Buna ihtiyacım var.

"Siktir git, ahmak herif," diyerek daha sertçe okşadım.

"Benden nefret mi ediyorsun?"

"Senden nefret ediyorum... siktir git..." Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi olurken, penisimden meniye boşaltıyorum.

"Benim için gel, 101," diye fısıldadı ses beynimin içine, ben de inanılmaz bir orgazm yaşarken.

İnliyorum, meni damarları karın kaslarımı kaplıyor. "Senin için değil... asla senin için değil..."

Günlerdir biriken gerilim, penisimden fişkırp onları boşaltırken, dudaklarım titreyerek, tam olarak ne diyeceğimi bile bilmediğim kelimelerin arasından dökülüyor.

Gözlerim pencerede kalıyor ve muhafızın yaklaştığını, başının öne doğru pleksiglasa doğru eğildiğini izliyorum.

"Kahretsin..." diye iç çekti ve elimdeki penisim kasıldı.

Kendimden geçmiş bir halde, yutkunuyorum. Sonunda renkleri tekrar görebiliyorum ve penceredeki yüzden gözlerimi alamıyorum. Bu karanlık odadaki tek ışık kaynağı o.

Parmaklarım dalgın bir şekilde karın kaslarımdaki kaygan bölgeye doğru ilerliyor. Gardiyanın gözleri açılıyor ve nefes nefese bana bakıyor.

Her şey sessiz. Sadece nefesler. Benim ve onun nefesleri.

Sonunda tekrar konuşuyor. "Velle'ye neden vurdun ki?"

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ama yine de cevap verdim: "Benden dış fırçası karşılığında penisini emmemi istedi."

Muhafız gülümsüyor. Bu bana güneş ışığının bir mücevhere vurduğu anı hatırlatıyor.

Sonra kısık bir nefes sesiyle hafifçe güldü. Ardından parmak boğumlarıyla cama vurduktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

NINE

Dash

12 gün içinde

|||||

Anahtarların şıkırtısı ve kapı menteşelerinin gıcırtısı gibi tanıdık seslerle uyandım.

Gözlerim yavaşça aralandı, tanımadığım iri bir gardiyan hücremin içine daldı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Kalk lan pis kıçını, mahkum," diye sıırttı ve duvara doğru başını salladı. "Buradan defolup gidiyorsun."

Yavaşça doğrulurken göğsümde küçük bir umut ışığı belirdi. "Çıktın mı?"

Subay gülüyor ve başını sallıyor. "Hücreden çıktım. Duvara yaslandım, 101. Bütün günüm yok."

Midem biraz bulandı ama duvara yaslanıp ayakta dururken iyimser kalmaya karar verdim. Kaşlarını kaldırdı ve bana bir çift kelepçe fırlattı, ben de sıkıştırmalardan kaçınmak umuduyla olabildiğince gevşek bir şekilde taktım. Sonra hızla ayak bileklerimi kelepçeledi, kolumdan yakaladı ve beni sürüklemeye başladı. İğrenç küçük hücreme sessizce veda ettim, bir daha asla buraya ayak basmak zorunda kalmamayı umdum.

Koridorda yavaşça ilerliyoruz ve kapıya yaklaştığımızda kapı açılıyor, Felix Darcey'nin kolunu tutan başka bir muhafız içeri giriyor.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, sanki bir şey söylemek istiyormuşum gibi dudaklarım aralandı, ama az önce geldiği kapıdan içeri

sürüklenmeden önce ne söylemem gerektiğini yeterince hızlı düşünemedim. Omzumu çevirip baktım ve Darcey bana hızlıca başıyla onay verdi, ardından onu tutan gardiyan bacağına tekme attı.

"Çekil bakalım, mahkum."

Bir süre koridorlardan geçerek yürüdük ve hava biraz ısındı, bu da buz gibi soğuk cildime iyi geldi. Çıkarken başımı bir poşetle örtme zahmetine girmediklerini, Darcey'nin de örtmediklerini fark etmeden edemedim. İlk seferinde gösteriş olsun diye yapmış olmalılar.

Hücrelerin bulunduğu koridora ulaştığımda nefesim rahatlıyor ve yavaşça göz kırpıyorum. Hapishane hücrelerini görmekten bu kadar rahatlayacağımı hiç düşünmemiştim, ama burası daha önce bulunduğum yerlerden çok daha iyi. Luthor'un solgun yüzünü görmeyi, tuvalete oturmayı... Başımı bir yastığa yaslamayı dört gözle bekliyorum.

Köşeyi dönüp hücre sıralarının yanından geçiyoruz. Mahkumlar hemen bağırıp çağırmaya başlıyorlar.

"Yaşıyor!"

"101, aç mısın evlat?"

"Abi, en azından sana bir kova vermişler, acemi?"

"Hey Skeletor, buna değdi mi?!"

Yutkundum ve gelen çağrılarını görmezden gelerek bakışlarımı ileriye çevirdim. Sonunda hücreme ulaştık ve Luthor'un üst ranzadan aşağı indiğini görünce çok sevindim. Kapı açıldı ve gardiyan beni içeri iterek kelepçelerimi isteksizce çıkardı. Tek kelime etmeden gitti ve ben de ne bekleyeceğimi bilemeden Luthor'a baktım.

Bana kafama vurup aptal diyecek mi bilmiyorum, ki bu tamamen haklı bir davranış olurdu. Tabii ki bunu yapmıyor.

Bunun yerine öne atılıp bana sadece bir saniye süren sıkı bir sarılma verdi. "Seni gördüğüme sevindim dostum. Ama aman Tanrım, çok kötü kokuyorsun."

Geri çekiliyor ve talihsizliğime gülüyor. Ben de istemsizce gülümsüyorum. Onu gördüğüme ben de sevindim.

"Ne kadar süre içeride kaldım?" Son birkaç gündür geçirdiğim yere kıyasla devasa bir otel süiti gibi görünen küçük hücremize şöyle bir göz attım. "Bir süre sonra saymayı bıraktım."

"On gün geçti. Anlaşılan o dağınık, beyaz tenli, ucuz sakalı uzatman için yeterince uzun bir süre olmuş," diye sırtı ve uzanıp çeneme dokundu.

Gözlerimi devirip elini ittim, sonra çenemi ovdum. İyi sakal uzatamıyorum, bu yüzden hiç denemiyorum. Seyrek çıkıyor, bu yüzden tıraşlı kalmayı tercih ediyorum. Eminim ki bu en küçük sorunum, ama mümkünse tıraş olmak isterdim.

Ona başımı sallayarak, "Senin sakalın yok. Bu, size tıraş bıçağı kullanma imkanı verdikleri anlamına mı geliyor? Vereceklerini sanmıyorum..." dedim.

"Eğer kibarca rica edersen, Joy duşta yüzünü tıraş eder," diyor ve şaka yapmadığını anlayana kadar neredeyse gülüyorum.

Burası berbat durumda. Neyse, bodrumda açlıktan ölmekten daha iyidir.

Midem duyulur bir şekilde guruldadı ve Luthor bana hem eğlenen hem de endişelenen bir bakış attı.

"Kahvaltıyı kaçırdın ama en azından birazdan duş alacağız," diyor ve omzuma hafifçe vurup yatağa doğru hışımla yürüyor. "Bir sonraki öğüne kadar seni idare edecek bir şeyim var." Yatağının içinde bir şeyler arıyor. "Acil durumlar için yatağın içine birkaç granola bar sakladım. Sadece onları bulmam gerek..."

"Teşekkürler dostum," diyerek yatağa doğru yavaşça ilerledim. Ama oturmadan önce bir şey fark ettim.

Bu bir diş fırçası. Yepyeni bir Oral B, plastik ambalajında, yastığımın üzerinde duruyor.

Şok içinde bir an ona bakarken alnım kırıştı. Yanına gidip aldım ve inceledim, kafam karışıklık içindeydi.

"Luthor... Bunu burada mı bıraktın?" diye mırıldandım, diş fırçasına sanki beklenmedik bir hediye ile seri katilin kartviziti arasında bir şeymiş gibi ağzım açık bakıyordum.

"Ne?" diye soruyor Luthor, sakladığı atıştırma malzemeleri ararken bana hiç dikkat etmeden.

"Bu bir diş fırçası..." Sesim rahatsız edici bir şekilde homurdanarak çıktı.

"Ha?" Elindeki şeye bakmak için yaptığı işten başını kaldırıp bana baktı. "Hayır. Hayır, kesinlikle ben değildim."

"Peki, onu kimin bıraktığını gördün mü?" diye kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Yok canım," diye omuz silkti. "Kimse içeri girmiyor. Ben kafeteryadayken biri bırakmadıysa tabii."

“Kim böyle bir şey yapardı ki...” Küçük bir pleksiglas pencereden bana bakan yoğun, karanlık gözlerin anısıyla sözlerim boğazımda düğümleniyor.

O koca herif bunu bana mı bıraktı? Dün gece olanlardan sonra bu bir çeşit hediye mi acaba?

Boğazım kaşınırken zorla yutkunuyorum. Eğer bu beni o iğrenç herifle bağlantılı tutacaksa, bunu kabul etmek istemiyorum. Ama sonra ağzımın tadı berbat oluyor ve en son dişlerimi fırçaladığımdan beri geçen günleri dişlerimde hissedebiliyorum. Bu hissi her şeyden çok nefret ediyorum. Size söylüyorum, bu konuda aşırı titizim.

Bu diş fırçasını kullanmaya fiziksel olarak ihtiyacım var, duş almaktan veya tıraş olmaktan daha çok. Bu yüzden, potansiyel bir yırtıcıdan gelen bir hediyeği kabul etmem konusunda beni uyaran içsel alarmlarıma rağmen, paketi yırtıp açıyorum ve parlak yeni plastik diş fırçamı çıkarıp güzelliğine hayran kalıyorum.

"Sen orada kazı yaparken, bana da diş macununu atar mısın?" diye sordum, yiyecek aramaya devam eden Luthor'a. Bana baktı. "Lütfen?"

Hemen lavaboya koştum ve tam o sırada bana tüpü fırlattığı anı yakalayıp ağzımı ıslattım. Küçük bir miktar sıktım ve fırçayı ağzıma sokar sokmaz, saf bir zevkle gözlerimi kapattım.

“Velle’den geldiğini mi düşünüyorsun?” diye soruyor Luthor ve gözlerim açılıp ona doğru kayıyor. “Yani, seni hücreye gönderip sonra istediğini vermesinden şüphe etmem. Oyun oynamayı çok seviyor. Zihin oyunları onun yan işi. Bu konuda Ren’e benziyor...”

Ren'den bahsedildiğinde yüzü biraz ekşiyor, ama göz ardı edilemeyecek belirgin bir özlem de var. Ancak bunu bastırmaya çalışıyor gibi görünüyor, ben dişlerimi fırçalarken beni izliyor ve sorusuna omuz silkerek cevap veriyor. Bu diş fırçasının Velle tarafından burada bırakılmadığından neredeyse eminim, ama beni izlerken mastürbasyon yapmaya zorlayan o büyük dövmeli gardiyanla ilgili konuya girmeye niyetim yok.

Bütün o olayın hiç yaşanmamış gibi davranmayı tercih ederim.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra dakikalarca dilimi dişlerimin üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum. Bir anda ne kadar daha insan gibi hissettiğime inanamıyorum. Luthor bana bir granola bar buluyor ve dişlerimi yeni fırçalamış olmama rağmen, onu üç lokmada yiyip lavabodan aldığım suyla ağzımı çalkalıyorum. Tadı bozuk para gibi ama hiç yoktan iyidir.

Beton zemindeki şilteye kıyasla kat kat daha rahat olan yatağıma uzanmış, Luthor'un hücre hapsindeyken olan biten her şeyi anlatmasını dinliyorum; aslında pek bir şey olmamıştı. Yine de, başka bir insanın yanında olmak güzeldi. Hücre hapsinde geçirdiğim zamanın olumlu bir yanı varsa, o da burada sahip olduklarımın değerini anlamamı sağlamasıydı, gerçi çok fazla bir şey gibi görünmüyor. Anlaşılan, her zaman daha fazlasını kaybedebilirsiniz, bu da korkutucu ve düşündürücü bir durum.

Sonraki an, diğer hücrelerden belirli bir gardiyanın varlığına işaret eden bağırışlar duyuyoruz. Ve tahmin ettiğim gibi, Joy Jameson'ın narin ama geçilmez bakışları hücremize ulaşıyor. Doğruluyorum ve yatak sallanıyor, sanırım Luthor da aynı şeyi yapıyor.

"Hey, 101," diye sırttı Joy parmaklıkların arasından. "Hâlâ aramızda olduğunu görmek güzel. Yani, senin için değil ama, biliyorsun işte."

Alaycı bir şekilde ayağa kalkıp duvara doğru ilerlerken Luthor da aşağı atlayıp aynı şeyi yaptı. Rook hemen arkasından gelerek kelepçelerimizi ve prangalarımızı taktı.

"Her yere giderken kelepçelenmek zorunda mıyız?" diye soruyorum, tamamen meraktan. "Yani, gerçekten nereye gideceğiz ki?"

"Dinle bakalım mahkum," diye homurdandı Joy, beni öne doğru çekip hücrenin kapısından içeri itene kadar sendeledim. "Seni kelepçeliyoruz çünkü canımız öyle istiyor. Ve soru sorma hakkın yok. Şimdi yürü."

Vay canına. Biri çok huysuzmuş.

Zincirlerin şangırtısı ve gardiyanlar onları duşlara doğru yönlendirirken diğer mahkumların konuşmaları eşliğinde yürüyoruz. Vardığımızda, Joy ve Rook kelepçelerimizi ve prangalarımızı çıkarıyorlar ve bu da duşa girmek için hala ne kadar gergin olduğumu hatırlatıyor. Ancak bu sefer, ne kadar çok ihtiyacım olduğunu bildiğim için endişeyi görmezden gelmek daha kolay. Tenime su değdirmeyi o kadar çok istiyorum ki, gerginliğimi hatırlamadan önce havluyu kapıp soyunuyorum.

"Joy," diye mırıldandım, kapının önünde durmadan önce. Bana döndü ve sabırsızca kaşını kaldırdı. "Seni beni tıraş etmeye ikna etmenin bir yolu var mı acaba?" Tuhaf bir bakış attı, dolgun dudaklarının köşesi hafifçe kıvrıldı. "Yüzümü, tabii ki." Sırttım ve o da güldü.

"Normalde hayır derdim ama şu Kracker Amca saçmalıklarına bir saniye daha bakmaya dayanamıyorum," diye iç çekti, yüzümdeki uzamış saçlara bakarak. Rook'a dirseğiyle vurup "Hemen döneceğim," dediğinde kıkırdadım.

Neşe kayboluyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip yıkanıyorum. Ellerime biraz sabun sıkıp, köpürtüp ılık suyun altına giriyorum ve vücudumu hızlı ama iyice yıkıyorum. Duvara dönüyorum, konuşan, bağırان, kavga eden, sevişen diğer mahkumları görmezden geliyorum. Etrafımda her türlü gürültü oluyor ama onları engellemeyi ve kendi halimde kalmayı başarıyorum.

Gözlerimi kapatıp, suyun üzerimden akmasına bir anlığına izin verdim, bu hissin tadını çıkardım. Gözlerimin önünde görüntüler belirdi, beynimde bir slayt projektörü gibi tıklar tıklar işledi. Bir sürü şey hızla akıp gitti, kalp atış hızımı artırdı.

Arkamı dönüp gözlerimi açtığımda, sapığımın rahatsız edici bakışlarıyla karşılaşıyorum. Harika.

Duşların en uzak tarafında, diğer çıkışın yanında oyalanıyor. Sanki nöbetçi gardiyanlardan biriymiş gibi, birbirimizi öldürmediğimizden emin olmak için bizi denetliyor, bu da beni şaşırtıyor çünkü onun hücre hapsi gardiyanı olduğunu sanıyordum. Burada ne işi var Allah aşkına?

Kurulanırken ona gözlerimi kısarak bakıyorum, bakışlarındaki sıcaklığı hissediyorum ve bu da üzerimi örtme isteği uyandırıyor bende, ama bunu yapmayı reddediyorum. Ona bu memnuniyeti vermeyi reddediyorum.

"Pekala, 101," Joy'un sesi beni o koca heriften uzaklaştırdı. "Şu kelepçeleri tak."

"Önce giyinebilir miyim?" diye soruyorum ses tonuma biraz daha ukalalık katarak, çünkü kesinlikle çıplak halde kelepçelenmek istemiyorum.

Gözlerini devirdi. "Neyse, çabuk olsun. Zamanımı daha iyi değerlendirebileceğim şeyler var."

Tamam aşkım...

Üzerime hızla kıyafetlerimi giydim, sonra kelepçeleri taktım ve Joy çeneme tıraş köpüğü sürerken hareketsiz durdum. Gözlerim istemsizce odanın arka tarafına kaydı. Polis memuru hâlâ oradaydı. Beni izliyordu.

Her zaman izliyor.

"Bu adam kim?" diye soruyorum Joy'a, gözlerim dövmeli herifin üzerinde takılı kalmış. Göz bebekleri o kadar koyu ki, nerede bitip nerede başladığını anlayamıyorsunuz. Endişe verici.

"Konuşmayı kes, mahkum," diye homurdandı Joy, jiletini çenemin kıvrımında yukarı doğru sürerken. "Yoksa yanlışlıkla şah damarını keserim."

Boğazımdaki yumru yutkunmamla birlikte hareket ediyor ama o devam ediyor, aptalca, yamalı sakalımı tıraş edip yüzüm tekrar güzel ve pürüzsüz hale gelene kadar. Gözlerim ise köşedeki iri adama takılmış, o beni izlerken ben de ne istediğini merak ediyorum.

Üzerimde herhangi bir ilgi olmasını gerçekten istemem, özellikle de Glock sallamayı seven iri yarı, korkutucu gardiyanlardan. Onun suratına bir yumruk atmayı çok isterdim ama Velle'ye karşı misilleme yapmamın iyi sonuçlanmadığı gibi, bunun da benim için iyi sonuçlanmayacağından eminim.

“İşte, 101,” diyor Joy, yüzümü bir havluyla silerken. “Hepsi iyileşti.” Gülümsüyor ve ben de bir an onun bembeyaz dişlerine hayran kalıyorum.

"Teşekkürler," diyerek uzaklaşmak istedim ama kolumu tuttu.

“Dinle, mahkum. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim,” diye başlıyor, kahverengi gözlerinde yoğun bir ifadeyle. “Yeni olduğun için henüz bunu bilmiyorsun, ama umarım anlıyorsundur... Velle ile karşı karşıya gelmek istemezsin. Buradaki kaderini kabullenmenin zor olduğunu biliyorum, ama kabullenmek zorundasın. Onu ancak belli bir ölçüde kontrol altında tutabilirim. John Chevelle burada uzun bir tasmayla bağlı ve hâlâ tasmadan kurtulmayı seviyor.” Sözlerinin etkisini göstermesi için duraklıyor, ki gösteriyor. “Sadece dikkatli ol.”

Şu an doğru düzgün bir cevap veremiyorum, o yüzden sadece başımı sallıyorum, o da karşılık olarak başını sallıyor, sonra beni yakalayıp duşlardan dışarı sürüklüyor. Çıkarken başımı çevirip dövmeli pisliği arıyorum ama o gitmiş.

Uyuyamıyorum. Hem kafamda hem de çevredeki hücrelerde çok fazla gürültü var. Burada neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu kadar gürültülü olduğunu hatırlamıyorum. Ya da belki de hücre hapsinin sessizliğine alıştım.

Luthor'u uyandırmamak için (gerçi horlamasını duyabildiğim için uyandırması pek olası değil) yavaşça kalkıyorum, odanın ortasına gidip sınav çekmeye başlıyorum. Dizlerimin üzerinde esnemek için mola

vermeden önce yaklaşık elli tane yapıyorum. Başımı kaldırdığımda o kadar sert zıplıyorum ki neredeyse geriye doğru düşüyorum.

Gardiyan o. Lanet olsun, yine hücremin dışında durmuş bana bakıyor.

"Kahrolası sapık," diye fısıldadım inanamayarak, kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu.

Başını yana eğdi ama hiçbir şey söylemedi. Yavaşça ayağa kalktım ve ona baktım, ne istediğini ya da ondan nasıl kurtulabileceğimi merak ediyordum. Gözlerim rozetindeki isme takıldı.

"Kemper," diye mırıldandım, kollarımı başımın üzerine uzatırken parmaklarımı birbirine kenetledim. "Sonunda bir sürüngen yüzüne isim verebilmek güzel."

Ona kaşımı kaldırarak baktım, ukala yorumumdan oldukça gurur duyuyordum. Ta ki gözlerinin karın kaslarımda olduğunu fark edene kadar. Daha doğrusu, tişörtümün altından görünen ve gerinirken kabaran alt karın kaslarımda. Kollarımı hızla indirdim.

Gözlerini benimkine dikti. "Hediyeni beğendin mi?"

Donakaldım. Diş fırçası. Oydu.

"Bunu bana vermeni istemedim," diyorum, karşılık olarak zekice bir şey düşünemiyorum. Keşke açmadığımı söyleyebilseydim ya da yüzüne fırlatabilseydim. Ama o şey şu anda en kıymetli eşyam gibi.

"Benden hiçbir şey istemene gerek yok, Luscious," diye homurdandı, bakışları adeta jilet gibi beni delip geçiyordu. "Ne olursa olsun sana vereceğim."

Gülümsemese de, koyu renkli gözleri eğlenceyle parlıyor. Ben cevap vermeden arkasını dönüp yüksek sesle ayak sesleri koridorda yankılanarak uzaklaşıyor.

Ellerim yumruk şeklinde yanlarımda, içimde öfke kaynıyor. Bu tam bir rezalet.

Bu herifin dikkatini üzerimde istemiyorum. Her yerde belirmesini, sürekli beni izlemesini istemiyorum. Bana bir şeyler vermesini istemiyorum... Ve kesinlikle ondan ürkütücü, gizemli mesajlar almak istemiyorum.

Yarın Luthor'a bu adam hakkında sormayı unutmamalıyım. Gerçekten ne kadar tehlikeli olduğunu öğrenmeliyim.

O karşılaşmanın ardından aşırı derecede gerginleştım ve göz kapaklarım kapanana kadar saatlerce yatakta uzanıp Luthor'un yatağının alt tarafına baktım.

Sadece birkaç saat sonra kahvaltı için uyandırılıyor, ki bu beni çok heyecandırıyor. Açlıktan ölüyorum ve yemeğin ne kadar kötü olduğu umurumda değil. Bu noktada köpek maması bile yedim sanırım.

Şaşırtıcı bir şekilde, bize Eggo waffle ve mikrodalgada pişirilmiş pastırma veriyorlar; Luthor'a göre bunlar Alabaster Pen'de birer lezzetmiş. Waffle'lar belli ki dondurucuda yanmış, hepsi yamulmuş ve taş gibi sert. Ve tabii ki şurup falan da yok. Ama yine de. Çok lezzetli. İki tane yiyorum ve Ren ortalıkta olmadığı ve fazladan bir tepsi daha olduğu için dört tane kurumuş pastırma dilimi daha alıyorum.

Kang'a, onu en son gördüğümde Ren'e nasıl acımasızca saldırdığını hatırlamadan bakmak biraz garip olurdu, ama neyse ki açlığım bunu umursamamı engelliyor. Bir de, Joy ile bodrumda nasıl antrenman yaptıkları hakkında anlattıklarında ilgimi çekiyor.

"Bu bizim için neredeyse tek eğlence," diye açıklıyor kafeterya masasının karşısından, ben de kahvaltımın kalan kırıntılarını hızla yutarken. "Joy bazen insanları da bizimle getirmeme izin veriyor, bu yüzden senin de gelmeni sağlayacağım."

Başımı salladım. "Teşekkürler. Neden onunla antrenman yapma fırsatın var?"

"İkimiz de Koreliyiz," diye omuz silkti. "Sanırım bu, ortak bir noktamız olduğu anlamına geliyor. Ayrıca, onun bir antrenman partnerine ihtiyacı var ve diğer adamlar 'form' denen küçük bir şeyden anlamıyorlar." Alaycı bir şekilde başını salladı, bu da Luthor'un kıkırdamasına neden oldu.

Birkaç dakika sonra, muhafızlar içeri daldı ve bizi geri götürmek için toplamaya başladılar. Joy, Luthor ve beni almaya geldi, ama Rook araya girdi ve kolumu tuttu. Joy ona bir bakış attı, ben de attım, ama o bunu görmezden gelerek beni herkesten önce kafeteryadan dışarı çıkardı.

"Nereye gidiyoruz?" Sesimdeki endişeyi gizleyemiyorum.

"Endişelenme," diye homurdanıyor ama ben endişeliyim ve frenlere basıp kayarak duruyorum, o da beni sürüklemek zorunda kalıyor. "Hadi ama, mahkum. Ciddi bir şey değil, sadece yürü git."

Birkaç kapıdan geçip bir tür doktor muayenehanesi gibi görünen bir odaya vardığımızda, sınırlarımı yuttum. Loş odanın ortasında, kelepçeler bağlı bir muayene koltuğu vardı. Ren'in köşeden çıktığını görene kadar boğazımda korku yükseldi. Artık yeterince kafam karışmıştı.

"Bu da neyin nesi?" Kafam Ren ve Rook arasında gidip geliyor.

“İyiym. Teşekkürler,” diye başıyla Rook'u işaret etti Ren, o da beni odanın içine doğru itti.

"On dakikanız var," diye ekledi, sonra odadan çıktı ve kapıyı yüzüme çarparak kapattı.

Başımı yavaşça Ren'e doğru çevirdim. "Neden buradayım?" Etrafıma, şüpheli görünümlü odaya baktım. "Burası neyin nesi?"

Ren omuz silkerek, "Rastgele bulduğum boş bir oda. Sadece seninle bir saniye konuşmak için özel bir yere ihtiyacım vardı." dedi.

"Neyden bahsedeceksin?" Biraz geri çekildim ama o bana daha da yaklaştı.

"Hücre arkadaşın hakkında," diye iç çekti ve ben gözlerimi kısarak baktım.

"Doğru. Sen ve Luthor... Aranızda bir şeyler dönüyor, değil mi? Bunu fark etmemek imkansız."

"İşte sorun da bu," diye ensesini sıktı ve yere baktı. "Neredeyse bir şeyler olacaktı. Ama sonra... ben işleri berbat ettim. Uzun bir hikaye, ama bu yüzden senden bir iyilik istiyorum."

"Sanırım sana hiçbir şey borçlu değilim," diyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Zaten kendime bir diş fırçası aldım. Senin sayende değil."

Hafifçe güldü. "Dostum, ortadan kayboldun. Hala aramızda olup olmadığından emin değildim." Gözleri bana doğru parladı ve sözlerinin anlamını anladım.

"Sana yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok, Ren," diye çenemi öne doğru uzattım. "Luthor ile aranı bozduysan, bunu kendin düzeltmenin yolunu bulmak zorundasın."

"Dascha," diye bir adım daha yaklaştı. "Luthor çok... karmaşık. Bizim gibi değil. Kesinlikle benim gibi değil. Ve bunu seviyorum. Ama kendim olup onu korumaya çalışmak benim için zor. O..." Ren konuşmayı kesti ve derin bir nefes verdi. "O benim. Sadece henüz bunun farkında değil."

Ona sadece göz kırpabiliyorum. Bütün bunların benimle ne ilgisi olduğunu gerçekten bilmiyorum.

"Tek istediğim ona yaklaşmak, ama o izin vermiyor. O öyle biri değil. Bu yüzden başkası aracılığıyla ona yaklaşmak zorundayım." Bana doğru yaklaşıyor ve ben de sandalyeye doğru geri çekilip, o lanet şeyin içinde sendeleyerek oturuyorum.

"Ne saçmalıyorsun sen?" Tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ama o üzerime eğildi, sandalyenin iki yanındaki tutacakları kavrayarak beni

sıkıştırdı.

"Bana bir nevi aracı olman gerekiyor," diyerek yüzüme doğru yavaşça yaklaştı, ben de geri çekildim.

"Erkeklerden hoşlanmıyorum," diyerek tekrar ayağa kalkmaya çalıştım ama o elini göğsüme koyup beni tekrar yere itti.

"Biliyorum, biliyorum," diyor umursamazca. "Ama herkesin ihtiyaçları var, Dascha. Senin sikini öyle iyi emebilirim ki, dakikalarca şaşkınlık gözlerin olur." Alt dudağını dişleriyle çekiştiriyor ve gözlerim istemsizce ona kayıyor. "Seni Lex gibi hayal edeceğim, sen de beni memlekettten bir kız gibi hayal edebilirsin. Daha önce bir erkek tarafından sikini emdirdin mi?"

Kaşları çatıldı ve ben ona deliymiş gibi baktım. "Bu kadar çaresiz olmak için yeterince uzun süredir burada değilim."

"Evet, tatlım, bu çaresizlikten kaynaklanmıyor," diye büyük bedenini benimkinin üzerine eğdi. "Buradan asla çıkamayacaksın. Bari ölüm hücrelerinden biraz eğlence çıkaralım."

Bir an durakladım, yüzüne hayranlıkla baktım. Mavi gözleri odanın loş ışığında parıltıyordu, koyu renkli sakalları köşeli çene hattını çevreliyordu.

Göğsüm sıkıştı, sanki o üstüne oturmuş gibi.

"Benim sikimi emmenin Luthor'la olan sorununda sana nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum," diye mırıldandım.

Eli bacağıma indi, işaret parmağı kasıklarıma doğru bir çizgi çizdi. Midem isyan edercesine kasıldı ve onu durdurmak için elini sertçe kavradım.

Göz bebekleri gözle görülür şekilde büyüyor. "Sana söylemiştim, rol yapmalıyım. Hücrene geri dönüp Lex'e olanları anlatabilirsin. Kızabilir ama içten içe hoşuna gidecektir."

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğim," diye başımı salladım.

"O zaman yapma," diye omuz silkti. "Her halükarda öğrenecek."

"Bu çok aptalca bir plan gibi geliyor," diye alay ediyorum. "Bence sen aşırı derecede eşcinselsin ve penis yutmak için can atıyorsun."

Omuzları tekrar kalktı. "Ne olmuş yani? Bu senin için nasıl bir sorun? Sen benim boğazıma kadar gelebiliyorsun, ben de istediğimi alıyorum. Kazan-kazan durumu."

Bütün bu saçmalığın zihnimde dönüp durduğu sırada eli pantolonuma uzandı ve bağcığını çözene kadar çekti. Ona sert bir bakış attım ama bu onu korkutmaya yetmedi, çünkü pantolonumun belini çekiştirmeye devam etti. Ve aptalca bir nedenden dolayı onu durdurmadım.

Ben de ona yardım etmiyorum. Kalçamı kaldırıp pantolonunu indirmesine yardım etmiyorum, sadece orada oturuyorum, kaskatı ve tüm bunlar hakkında hiçbir fikrim yok. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok, ama donup kalmış durumdayım ve bunu durduramıyorum.

Ren pantolonumu tam da penisimi çıkaracak kadar indiriyor ve eliyle sıkıştırarak sonuna kadar okşuyor. Sert değil ama hızla doluyor, bu da inanılmaz derecede saçma. Rahatsız edici durumlarda ereksiyonlarımın beni her zaman yarı yolda bırakacağına güvenebilirim.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, hayalimde seksi bir kızın önce penisimi, sonra da testislerimi okşadığını düşünüyorum.

"Gerçekten çok güzel bir penisiniz var," diye fısıldıyor Ren ve ben de ona şöyle bir bakıyorum.

"Sakın konuşma!" diye homurdanıyorum, o da kıkırdıyor, bu da beni çok sinirlendiriyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve hiç vakit kaybetmeden dudaklarını penisimin başına yapıştırdı.

Gözlerim tekrar kapanırken tıslıyorum. Ne yaptığımı ya da neden yaptığımı bilmiyorum ama iyi hissettirmediğini de söyleyemem. Sanırım benim sorunum hep bu oldu. Seks o kadar kopuk ki, neyi seveceğimi asla bilemiyorum. O sırada kendimle bile zar zor bağlantı kurabiliyorum, diğer tarafla hiç bağlantım yok. Sanki her şeyden zevk alıyorum, yeter ki farklı olsun. Cinsel dürtülerim üzerinde hiçbir kontrolüm yok ve görünüşe göre cinselliğim üzerinde de daha az kontrolüm var.

Tek bildiğim, bu adama karşı bir çekim hissetmediğim, ama ağzının penisimin üzerinde yukarı aşağı kayması inanılmaz derecede hoş geliyor. Sürekli bir kızın ağzıymış gibi davranıyorum ve gözlerim kapalıyken de işe yarıyor. Dil alt tarafı kaplıyor, dişler dudakların arkasında gizleniyor. Sıcak, ıslak, nefis emme sesleri eşliğinde.

Bana sunulan ağızı becerirken penisim saniyeler içinde taş gibi sertleşiyor, öne uzanıp başını tutmak istiyorum ama kendimi tutuyorum çünkü bir erkeğin kısa saçlarını hissedeceğimi ve bunun kesinlikle beni kendimden geçireceğini biliyorum.

Emme işleminin arasında nefesler kaçıyor ve bu harika bir his. Parmaklarım testislerimi çekiştirirken penisim boğazımın arkasına doğru ilerliyor. Gittikçe daha da ilerliyor ve benden bir inleme koparıyor. Sonra boğazımın penisimi yutmak üzere sıkıca kavradığını hissettiğimde daha da yüksek bir inleme geliyor.

“Aman Tanrım...” Ne olur ne olmaz diye ellerimle gözlerimi kapatıyorum. “Siktir git.”

Ağzımdan onaylayıcı, hafif bir mırıltı geliyor ve bundan nefret etmiyorum. Önemli değil. Penisimin sahibi bu ağız. Çok harika... Dil, masaj yapıyor, başımın etrafında dönüyor, tükürükle kayganlaştırılıyor, emme gücü. Tanrım, emme gücü çok iyi.

Düşüncelerimin nereye gittiğinden nefret ediyorum ama onun haklı olduğunu düşünmeden edemiyorum... Gerçekten çok iyi biri.

"Tekrar sikimi yut," diye emrettim ve o da öyle yaptı, tamamını içine aldı, boğulacak gibi oldu. İnanılmaz bir his. Vücudum her yerinden ısındı. "Kahretsin..."

Yalama, emme ve ağızdan ilişki sesleri eşliğinde, testislerim şişiyor ve orgazmın yaklaştığını hissedebiliyorum. Ve bu adamın boğazının derinliklerine boşalma düşüncesi beni tamamen çıldırtıyor.

"Benim menimi içmek ister misin?" diye nefes nefese soruyorum, gözlerim istemsizce açılıyor ama açılıyor. Ve aşağıya bakıp onun her santimimi nasıl aldığını ve bundan nasıl zevk aldığını izliyorum.

Penisimin etrafında inliyor, titreşimler beni gıdıklıyor. Patlamak üzere olduğumu biliyorum ve bu inanılmaz derecede iyi hissettirecek.

Onun benden hayat enerjimi emmesinin sesleri küçük odada yankılanıyor ve bu da her şeyi daha da ateşli hale getiriyor. Bu lanet olasıca yanlış... Bunu istemiyorum ve bunu yapmamamız gerekiyor.

Ama penisim dar bir boğazın içinde ve az sonra sert bir şekilde boşalmak üzereyim.

"Kesinlikle evet..." Penisimin kasılmasıyla birlikte ensesinden yakaladım.

Tam coşkuya kapılmak üzereyken, kapı ardına kadar açıldı.

Başımı hızla sola çevirdim, gözlerim Polis Memuru Kemper'in anlaşılmasız derecede karanlık bakışlarıyla karşılaştı. Beni takip eden kişi.

Şaşırtıcı doğrusu.

Ama geliyor ve bunu durdurmanın imkanı yok.

Başım geriye düştü, gözlerim gardiyana dikildi, o da bana dik dik bakarken Ren'in penisimi derinlemesine emmesini, benim akıntıları ağzını doldururken hepsini yutmasını izliyordu.

Polis memuru Kemper'in çenesi gözle görülür şekilde kasılırken bana öfke alevleri fırlatıyor ve ben de Ren'in penisimi emmeye, emmeye ve

emmeye devam etmesiyle nefes nefese orgazmımı yaşıyorum, ta ki kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey kalmayana kadar.

Dudaklarımı ısıırıyorum, yüzüm o kadar kızarmış ki hissedebiliyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Beni takip etmesi dışında neden burada olduğunu bilmiyorum ve şimdi de beni ya da Ren'i öldürmek istiyor gibi görünüyor. Ya da ikimizi birden.

Sonunda Ren dudaklarını benden ayırıp, bitkin düşmüş gibi, sanki az önce boşalmış gibi iç çekti.

"Kahretsin, Lex..." diye inliyor ve ben ona şaşkınlıkla bakıyorum. Ama umurunda değil ve bana bakmıyor. Kendi sersemliğine dalmış bir halde, ayaklarımın dibine yığılıyor. Bütün zaman boyunca gerçekten Luthor'u hayal ediyor olması inanılmaz derecede çılgınca.

Sanırım başka birini hayal ediyordum, belirli bir kişi olmadığını düşünüyordum. Sanırım onun hissettiklerini anlayamıyorum...

Sadece geliyorum. Yalnız, hatta başka biriyle birlikte olsam bile.

Göğsüm sıkışıyor ve kapıya, çılgın sapık korumama bakıyorum. Ama orada değil. Kapı kapalı.

Gözlerimi ona dikince her şey biraz bulanıklaştı. Ren pantolonumu tekrar yukarı çekti ve ayağa kalkıp bana göz kırptı.

"Teşekkürler, Dascha," diye sıırttı ve kapıya bir kez vurdu. "Çok eğleneliydi."

TEN

Dash

13 gün içinde

|||||

Rook beni sessizce hücreme kadar götürdü. Onunla sohbet etmesini beklemiyordum zaten, ama kafam karışık ve şu an konuşacak durumda değilim.

Oraya vardığımda Luthor çoktan içeride, ranzasında yatıyordu. İçeri girdiğimde bana aşağıdan baktı ve yoğun bir suçluluk duygusu beni sardı. Mantıklı değil. Ren'den penisimi emmesini istemedim. Bana yaklaştı ve bunun Luthor'a yakın hissetme yolu olduğunu söyledi, ama şimdi bunu sesli olarak düşündüğümde, daha da anlamsız geliyor.

Utancımı yutarken Luthor bana bir bakış attı. Luthor'a göre kendisi ve Ren arasında hiçbir şey olmamasına rağmen kendimi berbat hissediyorum. Neden umursadığımı bilmiyorum... Ya da onun neden umursadığını. Üstelik, erkeklerden hiç hoşlanmıyorum. Hoşlanmak için onun bir kız olduğunu hayal etmek zorunda kaldım.

Sanırım. Aslında bilmiyorum... Şu an kafam karışık.

"Seni nereye getirdiler?" diye soruyor Luthor, meraklıdan çok bir şey bekliyormuş gibi. Sanki nerede olduğumu zaten biliyormuş gibi.

Yalan söylemeyi kısaca düşündüm, ama sonra bunun zahmete değmeyeceğine karar verdim. Eğer bu duruma kızacaksa, gerçeğin daha sonra ortaya çıkmasının sonuçlarıyla uğraşmaktansa şimdi öğrenmeyi tercih ederim.

“Ren beni boş bir odada köşeye sıkıştırdı,” cevabı ağzımdan sertçe çıktı. Gözlerim her zamankinden daha da açılmış gibiydi.

Luthor doğruldu. "Evet? Ne dedi...?"

“Aslında mesele onun söyledikleri değildi,” diye utanarak söylüyorum. “Şey... sanırım senden hoşlanıyor?”

Luthor kıkırdadı ve başını salladı. "Evet. Bunu göstermenin tuhaf yolları var. Sana burada sınırların bulanıklaştığını söylemişim, dostum."

Ellerimi yanlarımda yumruk yaptım. "Eşcinsel değilim. Bu şeyler bana sadece... tuhaf geliyor. Ben..." Başımı salladım, aslında ne demek istediğimi bile bilmiyordum. Birdenbire çok yorgun hissettim.

“Evet, ben de değilim,” diyor ve ben ona bir bakış atıyorum, o da gülüyor. “Hayır, gerçekten değilim. Aslında hiç...” Cümlesini yarım bırakıp başını sallıyor. “Boş ver. Önemli değil. Ren'in sana böyle davrandığı için üzgünüm, ama sana onunla dikkatli olmanı söylemişim. İnsanlarla dalga geçmeyi çok seviyor ve ona güvenemezsin.”

"Güvenebileceğim insanlar listesinin başında yer almazdı," diye mırıldandım yatağıma uzanmadan önce, Luthor'un da aynı şeyi üzerimde yaptığını hissettim. "Buradaki kimseye güvenmezdim. Belki de sadece sana."

“Ah, çok gururlandım,” diye takılıyor ve ben de alaycı bir şekilde gülüyorum. “Hey, sana bir şey sormak istiyordum... Hücrede kaldığın zaman O'Malley'i bir yerde gördün mü? İrlandalı, soluk tenli, siyah saçlı bir adam...”

“Aslında kimseyi görmedim. Muhafızlar dışında konuştuğum tek kişi Darcey'di.”

"Darcey ile konuştun mu?" Luthor şaşırmış bir şekilde sordu.

“Evet. Duvarımın diğer tarafındaydı.” Bir an duraksıyorum, Darcey'nin iyi olup olmadığını merak ediyorum. Adam geçimini insanları doğrayarak sağlıyor. Eminim idare ediyordur. “Dürüst olmak gerekirse, orada olduğum süre boyunca pek bir şey göremedim. Başka hücreler olduğunu biliyorum ama başka kimseyi duymadım veya görmedim.”

“Kahretsin...” diye fısıldıyor Luthor ve bu beni tedirgin ediyor. Umarım bu O'Malley denen adam da iyidir.

Neden umursadığımı bilmiyorum ama bu ani oluşan dayanışma duygusunu görmezden gelmek zor.

Luthor'un yatağının alt kısmına bakarken, düşüncelere dalıyorum. Alabaster Hapishanesi'nde uzun süredir bulunmuyorum ve dışarıdaki

hayatın nasıl olduğunu zar zor hatırlıyorum. Burası insanı ele geçiriyor. Sanırım bu yüzden bu kadar berbat... Normal bir hapisneden daha kötü, çünkü sizi yönlendirdikleri berbat işlerden başka yapacak bir şey yok.

Kitap yok, televizyon yok, eğlence aktivitesi yok. Yani, kahretsin... Her şeyde dikkat dağıtıcı şeyler bulma ihtiyacını anlayabiliyorum.

"Dash..." Luthor'un sesi cıvıladı.

"Evet?"

"Ren'le birlikteyken nasıl hissettin?" Sesi tereddütle doluydu ama merakını da apaçık duyabiliyordum.

"Dostum, ben..."

"Yani, gerçekten bu işe gönül vermiş gibi miydi?" diye soruyorum. O kadar umutlu konuşuyor ki, doğru olmasa bile, açıkça istediği cevabı vermeye meyilli olurdum. Ki bu doğru.

"Evet..." Ren'in penisimi dudaklarının arasına alıp emdiği görüntüsünü silmek için gözlerimi kırıştıtarak iç çektim. "Ama benim için değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermeden önce bir an duraksıyorum, "Adınızı söyledi."

Nefesini yüksek sesle verdiğini duyuyorum. "Genellikle öyle yapar..."

"Sizin aranızda neler olup bittiğini bilmiyorum," diye başladım, elimi yüzüme sürerek. "Ama ona araya girmek istemediğimi iletebilir misiniz? Ben sadece burada idare etmeye çalışıyorum."

"Biliyorum dostum," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

"Üzülme. Sadece bunun tekrar olmasını bekleme."

Yüzüstü döndüm ve çok geçmeden Luthor horlamaya başladı. Bu ses beni hafif bir rüyalar alemine sürükledi.

Sesler ve yüzler parıldıyor ve kıvrılıyor.

Birbirlerine dönüşüyorlar.

Dascha. Lütfen, Malysh...

Lütfen anneme eşlik edin. Lütfen...

Durmak.

Durmak.

DURMAK.

Lütfen bana zarar vermeyin! Beni bırakın!

Bir çığlık beni uyandırdı ve yatağımda doğruldum. Başım ağrıyordu, sanki içi çimento doluymuş gibi ağırdı. Gözlerim zorlukla açılıyordu ve yatağımın altındaki tanıdık sertlik paniği artırdı.

Gözlerim alışmaya çalışıyor ama etrafım karanlık. Sonunda gözlerimi tamamen açtığımda, gördüğüm tek şey küçük bir pencereden ve daha da küçük bir çatlaktan sızan ışık...

HAYIR.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, buzlu zemine yuvarlanarak.

Ranzamda değilim. Lanet olası beton zeminin üzerindeki şilte üzerindeyim.

Etrafıma bakındıkça nefesim düzensizleşiyor; kasvetli, loş hücre, uyuyakaldığım hücreden çok daha küçük.

"Bu da ne?!" Zihnimde bir karmaşa patlak verdi.

Yine hücre hapsindeyim. Bu nasıl mümkün olabilir?!

Burada uyuyakalmadım. Çıktım.

Böyle bir şey olamaz... Bu neden oluyor??

Zihnim o kadar karmaşık, dönüp duruyor ve çarpıtılıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Artık neyin gerçek neyin gerçek olmadığını ayırt edemiyorum. Yere büzülüp gözlerimi sıkıca kapatıyorum, hızla çalışan zihnimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor.

Her yer buz gibi soğuk ve nemli. Gözlerimi açtığımda odanın karşısındaki kovayı görüyorum ve kusuyorum. Neden??

Boğazımdan bir çığlık koptu, kalın duvarlarda yankılandı. Başım o kadar ağır ki, neredeyse kaldıramıyorum.

Yere koyup kollarımı üzerine örterek yavaşça sallanıyorum, sakinleşmeye çalışıyorum. Kalp atışlarım kontrolden çıkmış durumda ve gerçekten paniklemeye başlamadan önce bunu kontrol altına almam gerekiyor. Nefes alışverişim ise umutsuzca hızlanıyor.

Sonra bir baktım, gözlerim aralanmış bir şekilde uyanıyorum. Bayılmış olmalıyım.

Ne oluyor be...?

Bu çok kafa karıştırıcı. Ben buraya geri dönüp ne yapıyorum? Beni ne zaman buraya getirdiler? Uyuşturulmuş muydum? Hiçbir şey hatırlamıyorum.

Sonunda, dizlerim titreyerek de olsa, ayağa kalkmayı başardım. Kapıya doğru yürüdüm ve pencereden içeri bakmaya çalıştım. Boş koridordan başka hiçbir şey göremedim.

"Hey! Neler oluyor burada?! Ben neden buradayım?!" diye bağırdım. Tabii ki kimse cevap vermedi.

Ama bu bana şunu hatırlattı...

Hemen duvara koştım ve birkaç kez vurdım. "Darcey?? Orada mısın?"
Cevap yok. Kahretsin.

Bu tamamen saçmalık. Buradan ayrıldığımı biliyorum. Hatırlıyorum...

Ayaklarım ağrıyana ve yere çökmek zorunda kalana kadar odanın içinde yüzlerce kez daireler çizerek yürüdüm. Titreyerek, eski püskü battaniyemi üzerime çektim. Burası aynı oda... Biliyorum. Battaniye aynı kokuyor. Her şey, çıktığım zamanki gibi.

Ve şimdi geri döndüm. Bu tamamen çılgınlık.

Bir süre tavana bakıp gözlerimi kırpıştırdım, ta ki koridordan gelen ağır ayak seslerini duyana kadar. Kim olduklarını neredeyse tahmin edebiliyorum.

Ve tahmin ettiğim gibi, pencerede karanlık gözler belirdi. Başım zonklarken, bakışlarım kısıldı, doğruldum, ama ağrıyı bastırmayı başardım. O küçük karede, dağınık sarı saçları gözlerinin önüne düşmüş Polis Memuru Kemper'in yüzüne dik dik baktım.

"Neden buraya geri döndüm?" diye homurdandım ona, ayağa kalkarken öfke tüm vücudumu sarmıştı.

Hiçbir şey söylemiyor, ben kapıya yaklaşırken sadece bana bakıyor. O devasa çelik levha orada olmasa bile, onu paramparça edip bu herifi öldürebilirim.

"Bunu sen mi yaptın?" Sesimde bastırılmış bir öfke var. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor, ama hala cevap vermiyor. Bu çok sinir bozucu. "Beni buraya geri mi koydun, manyak herif?!"

"Siktir git" kelimesini söylerken sesim birkaç ton yükseliyor, ta ki o koca göt herif dişlerini gösterene kadar.

"Kendi yatağını kendin yaptın, mahkum," diye homurdandı. "Ne yazık ki yatağında yanlış arkadaşları seçtin."

Ağzım açık kaldı, ama karşılık veremedim arkasını dönüp koridorda öfkeyle yürümeye başladı.

"Hey! Geri gel de beni buradan çıkar, seni kahrolası pislik!" Sesim ortalığı inletti ama biliyorum ki çoktan gitmişti.

Bağırdım ve kimsenin dinlemediğini çok iyi bilmeme rağmen kapıyı yüz kere yumrukladım.

Sanırım üç gün oldu. Saymaya çalışıyorum ama pencere falan olmadığı için zor, özellikle de ruhunuz her geçen saniye yavaş yavaş yıpranırken. Genellikle ışık, takip etmenin en iyi yoludur, ama burada hiçbir şey yok. Sadece kapının dışındaki koridordan gelen aynı floresan lambalar.

Dün bir şişe su ve biraz yiyecek aldım. Yarım salamlı sandviç yedim ve on dakika sonra kustum. Neyse ki elma iyiydi, çok şükür.

Saatlerce kendimi buraya geri nasıl soktuğumu anlamaya çalıştım ama delirdiğim için vazgeçtim. O koca pisliğin beni uyuşturup Ren'in benim sikimi emdiğini gördüğü için buraya getirmiş olabileceğini düşünmek, vücudumda kör edici bir öfke dalgası yaratıyor. Eğer benim üzerimde sapıkça bir hakkı olduğunu düşünüyorsa, kafasını kontrol ettirmesi gerekiyor. O herif umurumda değil ve eğer bir daha benimle bu hücreye girme hatasını yaparsa, lanet olası çenesini kırana kadar durmayacağım. Ölsem bile umurumda değil.

Bir süre sonra depresyon başlıyor ve hareket etmekte zorlanıyorum. Saniyeler, dakikalar, saatler, günler... Hepsi birbirine bağlı ve hepsi anlamsız. Küf ve idrar kokan bu minicik hücrenin dışında neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok.

Beni uyandıran bir sonraki şey kapının açılma sesi oldu. Atılmaya hazırdım ama daha atılmadan bir elma yerde yuvarlanıp ayağıma çarptı. Sonra kapı gürültüyle kapandı.

"Kahretsin, seni adi herif!" diye bağırmaya çalıştım ama sesim çok kısık çıktı. "Buraya geri gel!"

Boş tehditlerimi herhangi bir eylemle destekleyecek kadar enerjim yok, bu yüzden elmayı alıp öfkeyle yiyorum ve bir yandan da ayak seslerini dinliyorum.

Ertesi gün kendimi toparlayıp kalkmayı başardım ve zihnimi sakin tutmak için şarkı söyledim. Hücrenin çevresinde dolaşırken tekrar ayak sesleri duydum. İşte bu.

Kapının sağ tarafına doğru sessizce yaklaştım, umarım kapıyı açar ve ben de ne olduğunu anlamadan içeri dalabilirim ya da üzerine atlayabilirim diye düşündüm. Ne yazık ki, o sadece pencereden bana doğru baktı, sanki ne yapmaya çalışacağımı zaten biliyormuş gibi.

Hücrenin arkasını işaret ederek, "Duvara yaslan, mahkum." dedi.

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle cevap verdim. O da gözlerini devirdi.

Bu herifi bıçaklayacağım.

"Şimdi, mahkum, yoksa olaklardan daha da çok nefret edeceksin."

Boğazımda oluşan yumruyu yutmaktan kendimi alamıyorum ve isteksizce karşı duvara doğru ilerleyip sırtımı duvara yaslıyorum.

Kapıyı açarken anahtarları şıkırdadı, içeri adım atmadan önce. Ona tüm nefretimle baktım ama elbette etkilenmedi. Bu kadar iri olunca kendini güvende hissetmek kolay olsa gerek. Üstelik belinde lanet olası silahlar da var.

Benden yaklaşık bir metre uzakta duruyor ve ben de duvara tutunuyorum, en güçlü halimde olmadığımı ve bu herifle kavga etmenin muhtemelen iyi sonuçlanmayacağını biliyorum. Ama bir şeyler yapmam gerekiyor.

Hayatımı çekilmez hale getiriyor ve nedenini bile bilmiyorum.

"Bana ne söylemek istiyorsun, 101?" Sıkılmış bir ses tonuyla iç çekti. Sanki ona rahatsızlık veriyormuşum gibi.

"Sen hasta bir pisliksin," diye tısladım, birikmiş öfkeyle çenemi sıkıştırdım. "Beni buraya... gördüklerin yüzünden koydun." Bu cümlelerin ortasında duraklamak istememiştim. Öylece oldu işte.

"Peki, neden böyle düşünüyorsunuz?" Rahat bir şekilde kaşlarını kaldırır, iri kollarını daha da iri göğsünün üzerinde kavuşturur.

"Az önce söyledin işte," diye homurdandım. "Umurumda değil, önemli değil. Beni bırakın artık. Söylemek istediğini anlattın."

Bana şüpheyle bakarak bir adım öne çıktı. "Peki, bunun ne anlamı var, Luscious?"

"Bana öyle seslenmeyi bırak," ellerimi yumruk yaparak yanlarıma bastırdım. "Kahrolası ibne."

Bir adım daha atarken kıkırdadı. "Ağzın çok acımasız. Garip olan şu ki, aynı zamanda çok da baştan çıkarıcı..."

Ani bir özgüven dalgası içimi kapladı ve bu iğrenç herifin ensesini sıkma isteği duydum. Doğrulup yaklaştım.

"Ha, demek olay buymuş," diye gözlerimi kısıyorum. "Keşke senin ağzın olsaydı...? Ren'in ağzı yerine?" Çenesi gözle görülür şekilde seğiriyor. "Yoksa dizlerimin üstünde olmayı mı dilememi istiyordun?"

Yaklaşırken gözleri karanlık, yüz ifadesi değişmemiş. İçimde bir korku hissi belirliyor ama ellerim biraz titrese de bunu belli etmemeye çalışıyorum. Bu adam benden çok daha iri. Ona saldırmayı deneyebilirim ama biliyorum ki fena dayak yerim.

Ben seçeneklerimi değerlendirirken, o bana doğru yaklaşıyor ve benden iki üç santim daha uzun boyunu kullanarak beni geri püskürtmeye çalışıyor.

Ama ben pes etmiyorum.

"Mahkum, işi batırdın," diye mırıldanıyor, nefesi yüzüme çarpıyor. Nane kokulu, bu da beni şaşırtıyor. "Şimdi seni düzeltme zamanı."

"Beni düzeltecek misin?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Bu ne demek? Ne yapacaksın, beni mi döveceksin?"

"Mm-mm," diye başını yavaşça salladı, gözleri dudaklarıma indi. "Dizlerinin üzerine çök, 101. O karşı konulmaz ağzını çalıştıracamız."

Ne...?

"Ne lan?" diye kekeledim. "Yok artık, ibne. Bu saçmalıkla defol buradan."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Seni iş birliğine zorlamanın yollarım var, mahkum."

Öne sürdüğü şeye karşı kaslarım protesto edercesine kasılıyor. Silahlı olduğunu biliyorum ama Glock'unun kurulu olmasının imkansız olduğunu da biliyorum. Velle'ye yaptığım gibi ona da dizimle vurabilirim.

Sanırım düşüncelerimin nereye gittiğini seziyor çünkü yüzünde, fark etmek istemediğim kadar parlak bir gülümseme beliriyor. Olanlardan hoşlanmıyorum...

Yüzünü yavaşça benimkine yaklaştırdı ve ben de içgüdüsel olarak geri çekildim.

"Siktir git, manyak," diye tısladım. "Bana yaklaşmaya kalkarsan sikini koparırım."

Hafifçe kıkırdadı. "Sanmıyorum ki..."

"Bu teoriyi test etmek mi istiyorsun, aptal herif?"

Adrenalin seviyem yüz kat arttı, hamle yapmaya hazırlanırken tüm vücudum titriyor. Bu adamı iyi anlayamıyorum, bu yüzden ona doğru atılıp saldırmam gerekebilir.

Ama ben daha bir şey söyleyemeden omuz silkip fısıldadı: "Seçim senin, mahkum."

Bir adım geri çekiliyor ve ben de fırsatı yakalıyorum. Ancak göremediğim şey, sol elinin kılıfına uzanması.

Bir sonraki an, elindeki elektroşok cihazını boynuma dayadı.

Ve vücudumda keskin bir karıncalanma hissi beliriyor, kaslarım yanıyor ve seğiriyor.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, kendimi tamamen kontrol edemez bir halde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Vücudum tekrar tekrar, o kadar hızlı bir şekilde kasılıyor ve titriyor ki, sanki damarlarımdan aynı anda yüzlerce volt elektrik akıyor. Taser vücudumdan çıktıktan sonra bile, hâlâ etrafımda dolaşıyor, her yerimde geziniyor. Çaresiz bir ses çıkarıyorum, vücudum öne doğru yığılıyor, başım tamamen istemsizce onun uyluklarına yaslanıyor.

Zihnim birkaç saniye boyunca bomboş kalıyor ve hiçbir şey düşünemiyorum. Her şey sessiz bir bulanıklık, içten dışa doğru beni ısıtan çok ince bir huzur duygusu.

Ta ki başımın üstünden gelen hırıltılı sesini duyana kadar. "İşte böyle daha iyi, Luscious. Gördün mü? O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Çenemi parmaklarının arasına alıp yüzümü yukarı doğru eğiyor, böylece onu görebiliyorum. Ağzımın tadı bakır gibi, dilimin altında tükürük birikiyor.

"Şimdi ağzını aç, yoksa daha fazlasını yersin. Bunu istemezsin, değil mi?" Cevap vermeme istencesine kaşlarını kaldırıyor, ama şu anda hiçbir kelime söyleyemem.

Sadece mırıldanıyorum ve başımı biraz sallıyorum, çünkü hayır. Hayır, daha fazlasını istemiyorum. Lütfen daha fazla elektrik istemiyorum.

Bu, eşi benzeri olmayan bir acıydı. Voltajın bir insanı bu kadar etkili bir şekilde etkisiz hale getirebileceğini bilmiyordum. Yani, daha önce görmüştüm elbette, ama görmekle hissetmek çok farklı şeyler.

"Ağzını aç," diye emrediyor Memur Kemper. Ne istediğini anladıkça zihnim yavaş yavaş gerçek zamanlıya geri dönüyor.

O, sikini ağzıma sokmak istiyor. Buna asla izin veremem. Asla olmaz...

Başımı hafifçe salladım, söylediklerim anlaşılmazdı ve hala konuşamıyor ya da uzaklaşamıyordum.

"Söyleneni yap, mahkum," diye homurdandı, parmakları çenemi çekiştirirken sesinde sabırsızlık vardı, ağzım onun için kolayca açıldı. Kapatmak istiyordum ama bir türlü olmuyordu.

Ağzım hafifçe aralık kalmış bir şekilde inliyorum.

Memnun olmadığı açıkça belli, çünkü "Daha geniş!" diye homurdanıyor.

Hiçbir şey yapmaya kalkışmayınca, o da dev parmaklarıyla çenemi daha sertçe kavrayıp, neredeyse açabildiğim kadar açana kadar çekiyor. Şoktan çenem kasılmış durumda ve açmak çok zor. Bir de direnmeye çalışıyorum. Gerçekten direniyorum.

Bunu istemiyorum. Onun bunu yapmasına izin veremem.

Sol eliyle kemerini, sonra da fermuarını açarken, yüzümü parmaklarının arasına sıkıca tutuyor. Zihnim olanları algılıyor ve içten içe canla başla mücadele etmeye çalışıyorum ama bedenim tepki vermiyor. Kaslarım üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Dizlerimin üzerinde zar zor dik durabiliyorum, bu yüzden beni tutuyor, vücut ağırlığımı bacaklarına veriyor.

Onun sertleşmiş penisini pantolonundan çıkardığını görünce korku ve panik zihnimi kemiriyor. Çok büyük ve kalın, gözlerimi kapatıp ağzımı zorla kapatıyorum. Bir saniyeliğine işe yarıyor, ta ki aniden ağzımı açana kadar.

"Benimle kavga etme, Luscious. Yoksa bir sonraki seferin sesini yükseltirim," diye tehdit etti, karanlık ve öfkeli gözleri benimkilerin üzerindeydi. "Bunu mu istiyorsun?"

Başımı yavaşça sallıyorum, bakışlarım tam karşımda duran kocaman penise takılınca irkiliyorum. Canım çok acıyacak. Resmen acı verici görünüyor.

Başka bir şey demeden, onu ağzıma doğru itiyor, başını içeri sokuyor. İstemediğim et tadını görmezden gelerek, gözlerimi sıkıca kapatarak homurdanıyorum. Dilimin üzerinde gezdirirken, ağzımın içine sadece birkaç santimini sokarken, tuz ve sabun gibi bir tat veriyor.

Büyük eli kafamın arkasını kavradı, bana saçımı tıraş ettiği zamanı hatırlattı. O deneyimin en kötüsü olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi bu oluyor.

Ölmek istiyorum, kahrolasınca.

Gözlerimi kapalı tutarken, diğer eliyle çenemi sıkarak açık kalmasını sağlıyor ve ağzımın içine daha da derine giriyor.

"Em, Luscious, yoksa işler çok daha tatsız bir hal alabilir," diye homurdanıyor üzerime.

Daha fazla tatsızlık istemiyorum. Bu zaten şimdiye kadar yaşadığım en kötü şey.

Kaderimi kabullenerek, olan biteni ve bunu atlatmak için ne yapmam gerektiğini kabulleniyorum. Burada değil de başka bir yerde olduğumu hayal ediyorum, sert nesneyi tereddütle emiyorum. Baş kısmı kalın, boğazımın arkasına doğru itiyor. Öğürüyorum ve o inliyor.

Nedense, o ses gözlerimi açtı ve yukarı baktım. Gözleri kapalıydı ve dudağını ısıırıyordu. Sanırım yaptıklarımın hoşlanıyordu ve onu ısırmak yerine, dilimi penisinin etrafında döndürdüm.

“Kahretsin, Luscious,” diye içini çekti, sesi biraz titriyordu. Bu ses, pantolonumdaki penisimin hareketlenmesine neden oldu. Ve bu beni çok sinirlendirdi.

Dişlerim tenine hafifçe değdi ve gözleri birden açıldı. Bana uyarıcı bir bakış fırlattı, bu yüzden itiraz etmemeye ve bu işi bitirmek için elimden geleni yapmaya karar verdim. Dişlerimi dudaklarımın arkasına sakladım ve ona ağzımı sundum, ama hiçbir şey yapmadım çünkü yapmak istemiyordum. Eğer ağzımı kullanmak istiyorsa, neyse, ama ben hiçbir çaba göstermeyeceğim.

Ama bana ihtiyacı yok gibi görünüyor, çünkü enseme daha sıkı kavrayıp yüzümü yavaş ama sert bir şekilde beceriyor. Kocaman penisini gittikçe daha derine ittikçe boğazımdan iniltieler yükseliyor.

“Mmm... O nefis dudaklar,” diye inledi, başparmağıyla çenemde küçük bir daire çizerek. “Lütfen em, Dash. Lütfen...”

Yalvardığında beynimde ne olup bittiğini bilmiyorum ama bir şeyler oluyor ve beni istediğini yapmaya, dudaklarımla penisini emmeye itiyor. Sert, uzun, kalın ve çenemi ağrıtıyor. Canım acıyor ve ağzımın kenarlarından tükürük akıyor. En azından biraz kayganlaştırıcı oluyor.

Beynim sersemlemiş durumda. Nerede olduğumu gerçekten bilmiyorum... Yorgunum, açım ve bunun gerçekten olup bittiğinden bile emin değilim.

Sol elim bacaklarımın arasına giriyor ve zonklayan penisime dokunuyor.

“Mmf...” Bu ses, iri ve kalın penisinin etrafında yankılanıyor ve nefes nefese bir inilti çıkarıyor.

Yukarı baktığımda başının duvara doğru düştüğünü gördüm. "Bu çok iyi hissettiriyor. Daha sert em..."

Dediğini yapıyorum, daha sert ve daha derine iniyorum, öğürüyorum ama bir an önce bitmesini istiyorum. Ren'in geçen gün bana yaptıklarını hatırlıyorum ve aynısını yapıyorum, bir ritme kapılıyorum, kendim değilmişim gibi davranıyorum.

Bu ben değilim. Bunu yapmıyorum.

Ben başka bir yerdeyim... Çok çok uzaklarda.

Tulum'dayım, sahildeyim ve içinde şemsiye olan pembe gazlı bir içecek içiyorum.

Kemper penisini boğazıma iyice sokuyor ve ben de istemsizce yutuyorum. Canım acıyor, gözlerimden yaşlar akıyor, o da ağzımı daha sert

ve hızlı bir şekilde beceriyor.

"Dash..." diye yankılanıyor sesi, o kadar derine iniyor ki testisleri çeneme defalarca çarpıyor. "Dar boğazına boşalacağım bebeğim."

Korku beni sarıyor. Bunu yapmak istemiyorum... Ağzıma boşalmasını istemiyorum. Geri çekilmeye çalışıyorum ama o daha sıkı tutunuyor, beni yerimde tutuyor.

"Her damlasını iç, mahkum," diye emrediyor nefes nefese. "Kahretsin... kahretsin kahretsin kahretsin evet..."

Ve bir anda, boğazımdan aşağıya sıcak, tuzlu bir sıvı akmaya başladı. Yutmaya çalıştım ama kıvamı koyuydu ve çok hızlı akıyordu. Öksürdüm ve boğuldum, bir kısmı ağzımdan dışarı döküldü.

Penisimden kaygan bir sıvı sızıyor. Bunu hissedebiliyorum.

"Dascha... Aman Tanrım," diye homurdandı Kemper dişlerini sıkarak.

Ağzıma boşaldıktan yaklaşık bir saat sonra, penisinin atışı durdu ve nefes nefese başımı okşayarak onu dışarı çekti.

"Vay canına... mükemmelsin, Luscious," diye övüyor nefesimi çekerken.

Yüzümdeki meni kalıntılarını silmek için elimi kaldırdım ama beni durdurdu.

"Yala şunu," diye emretti boğuk bir sesle.

Diz çöktüğüm yerde gözlerim yukarı doğru kayd, karanlık bakışlarına kilitlendim, göz bebeklerim büyüdü, dilim ise dudaklarımdaki kalan kayganlığı yaladı. Parmağıyla çeneme biraz sürdü ve ağzıma tıktırdı, ben onu emene kadar bana şeytani bakışlarla baktı.

"Mmm... Çok iyi yaptın, 101," diye mırıldanarak ayağa kalkmama yardım ediyor.

Dizlerim titriyor, bacaklarım, karnım, kollarım... Her yerim kasılıyor. Başım bulanık bir halde, ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum, pantolonumdaki ıslaklığı hissediyorum ama fark etmemesi için dua ediyorum.

Olanların bir kısmından zevk alan sapık bir yanımın olduğunu bilmesini istemiyorum. Hangi kısımdan zevk aldığımı bilmiyorum... Başladığımda başıma gelen en kötü şeydi, ama vücudum nadiren zihnimle aynı şekilde tepki veriyor.

Anlamıyorum. Bunu istemedim. Onun penisini ağzımda hissetmekten nefret ettim. Hala dilimde ve boğazımda onun tadını hissetmekten nefret ediyorum. Tuzlu tadı ağzımı kaplıyor.

Üstelik yanımda diş fırçam bile yok.

"Biraz su alabilir miyim?" Sesim tizleşti. Gözlerimi kırıştırdım, gözlerim bomboştu; hissizdim.

Polis memuru Kemper sırttıktan sonra çenemi nazikçe tuttu ve başparmağıyla alt dudağıma hafifçe dokundu.

"Ne dersin, mahkum?"

"Lütfen," kelimesi daha anlamını kavrayamadan ağzımdan dökülüyor.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı. Gözleri, yerdeki yatak örtüme kaydı. "Git biraz dinlen. Sana su getireceğim."

Başımı salladım ve sendeleyerek yatağıma gittim, yere yığılıp uzandım. O daha gitmeden göz kapaklarım kapandı. Kilidin tık sesini duymadan uyuyakaldım.

Gözlerimi tekrar açtığımda, yan tarafıma döndüm ve ilk gördüğüm şeyler üç şişe su, iki elma oldu...

Ve içinde sıcak Eggo waffle ve pastırma bulunan plastik bir kap.

ELEVEN

Dash

19 gün içinde

||||| ||||| ||||| |||||

Rastgele gelen gardiyan beni hücreme geri götürdüğünde, her saniye istemsizce arkama bakmaktan kendimi alamıyorum.

Gerginim, diken üstündeyim. Bu seferki hücre hapm öncekine göre daha kısaydı ama kesinlikle daha kötüydü, çünkü beni uyuşturup oraya koyan azgın bir tecavüzcü manyaktı.

Tekrar arkama baktım. Kimse yoktu.

Gardiyan kelepçelerimi bağlayan zinciri çekiyor. "Dikkat et, mahkum. Düşersen suratına tekme atarım."

Şu an onun tehdidini bile umursamıyorum. Dün olanları kafamda tekrar tekrar canlandırmakla, anılardan irkilmekle çok meşgulüm.

İstismara uğradım. Korkunç bir deneyimdi. Vücudumun verdiği fiziksel tepkiyi hiç ciddiye almıyorum, çünkü bu benim başıma gelen bir şey. Hiçbir anlam ifade etmiyor.

O koca pislik beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde taciz etti ve bunu yaptığında içimde bir şeyin kırıldığını hissettim. Ben asla mükemmel olmadım. Hayatım her zaman varoluşunuzun nasıl görünmesini istediğinizin lekelenmiş bir örneğiydi. Ama yine de... Bu farklı.

Korktuğumu itiraf etmekten utanmıyorum. O adamı bir daha görmek istemiyorum ve hücre hapsine geri gönderilmek istemiyorum. Orada onunla yalnız kalıyorum. Savunmasız ve onun kontrolü altında kalıyorum.

Geri dönemem. Dönmeyeceğim.

Hücrelerin uzun sırasından sona doğru yürüyoruz ve körük sesleri gözümünden kaçıyor. Hepsinin bir şeyler bağırdığını biliyorum ama ne dediklerini duyamıyorum. Ben bir zombiyim.

“Dascha,” diye fısıldadı ilk ismim ve kimin çağırdığını anlayınca hemen başımı çevirdim. Ren hücresinin parmaklıklarına tutunmuş bana bakıyordu. Ne anlama geldiğinden emin değildim ama önemli değildi.

O odadaki ufak numarası, bu sefer hücre hapsine düşmeme neden olmuş olabilir. Kesinlikle beni takip eden kişinin dikkatini çekti ve bu yüzden Ren'e söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Önüme dönüp yürümeye devam ediyorum, ta ki Luthor'un ve benim hücremize ulaşana kadar. İçeri itilip kelepçelerim çıkarılıyor ve polis memuru gider gitmez yatağıma çöküp derin bir nefes alıyorum. Luthor'un ranzasından bana baktığını hissediyorum ama şu anda ona bakamıyorum bile.

Çok yorgunum, kendimi cansız hissediyorum.

"Dostum, ne oldu?" diye sordu ve gözlerim açıldı, başı aşağı sarkmış, yüzünde endişe olan adama baktım. "Uyandığımda sen yoktun."

"Beni uyuşturdular," diye gözlerimi ovuşturuyorum. "Tek başıma kaldığım bir hücrede uyandım."

"Neden?" diye nefes nefese sordu, sonra gözlerini kırptırdı. "Sanırım bir nedene ihtiyaçları yok..."

"Sanırım Ren ile olanlardan dolayı," dedim ona. Luthor şaşkın görünüyor. "Hücredeki gardiyan bizi yakalamıştı... Tam bir manyak, sanırım bu onu kızdırdı ve şimdi benim hedefim oldum. Tamamen berbat bir durum."

Luthor'un başı hâlâ ters bir şekilde yana eğildi. "Ne garantisi—"

Ani bir patlama sesi onu susturdu ve biz de hücremizin kapısına baktık.

Joy, kapının parmaklıklarını açıp içeri girerken, "Pekala bayanlar! Külotlarınızı giyin," diye şarkı söylüyor. "Gitme vakti geldi."

"Nereye gideyim?" diye soruyorum. Ayakta duruyorum, vücudum gerginlikten adeta fişkırıyor. Huzursuzluk kaslarımı sertleştiriyor, parmaklarım seğiriyor.

Luthor ranzasından aşağı inerken kadın, "Dinlenme zamanı," diyor. "Kang sana bir davet gönderdi."

"Güzel," diye iç çekti Luthor, sonra bana baktı. "İnan bana, beğeneceksin."

Hücreden çıkmakta tereddüt ediyorum, nereye gidersek gidelim Memur Kemper'ı bir yerlerde görmekten korkuyorum. Ama sanırım biraz egzersiz yapmak, küçücük bir hücre dışında bir yerde antrenman yapmak güzel olurdu. Bu antrenmanın nerede yapıldığından emin değilim, ama Luthor buna izin veriyorsa, eminim ben de iyi olacağım.

Belki de...

Joy sadece ellerimizi kelepçeliyor, bizi koridorda ilerletiyor, Kang'ı ve benim çok üzülüğüm Ren'i almak için bizi durduruyor.

Sonra bir süre yürüyor, arada sırada gardiyanların yanından geçiyor, onlara sadece basit bir baş selamı veriyor. Dört erkek mahkumu tek başına, hiçbir destek olmadan, bilinmeyen bir yere götürmesine hem şaşırdım hem de şaşırmadım. En azından Velle'nin nereye gittiğini bildiğini varsayıyorum. Ayrıca, Joy'dan bahsediyoruz. Ondan biraz korkuyorum. Belli ki kendini koruyabiliyor.

Kapıdan kapıya, koridorlardan ve rampalardan geçerken Ren'in bana baktığını hissediyorum; belli ki bu bizi binanın daha alt katlarına götürüyor. Çenem kasılıyor ama onu görmezden gelmeye devam ediyorum, sessizce yürüyorum.

Sonunda koluma hafifçe dokundu. "Dash... Özür dilerim."

"Ne için?" diye çıkıştım, göz ucuyla ona bakarak.

"Ben..." diye başlıyor, sonra duraklıyor, muhtemelen nasıl cevap vereceğini düşünmek için. "Olanların senin tekrar hücreye gönderilmenle bir ilgisi olup olmadığını bilmiyorum. Hiçbir fikrim yoktu..."

"Evet, içeri giren şu gardiyan tam bir manyak, bu yüzden bundan sonra benden uzak durması en iyisi sanırım," diye mırıldanıp gözlerimi devirdim.

Gerçekten çok yorgunum. Umarım burada yapacağımız aktiviteler adrenalinimi yükseltir ya da başka bir şey yapar.

Ren yanımda sessizce duruyor ve başımı çevirdiğimde bana şaşkınlıkla baktığını görüyorum. Kaşları çatılmış ve bana öyle bir bakış atıyor ki... Beni delirtmeye iten o bakış.

Bana öyle bakmayı bırak.

"Joy, lütfen bize O'Malley'e ne olduğunu anlatır mısınız?" Luthor'un sesi endişemi böldü. "Onun için gerçekten çok endişeliyiz."

Joy bir an sessiz kalıyor, bu da gözlerimin ona kaymasına neden oluyor. Yüzünde hiçbir duygu ifadesi yok, ki bu da bu lanet olası polis memurlarının hepsinin ortak özelliği gibi görünüyor. Yine de, yürümeyi

bırakıp Luthor'a doğru döndüğünde ondan yayılan gerginliği hissedebiliyorum.

"Bakın, size söyleyebileceğim tek şey bunun bir Freeman durumu olmadığı," diyor sessizce. "O hâlâ burada."

"Tek başına hücrede mi?" diye soruyor Kang, sonra hepsi bir an bana bakıyor, çünkü anlaşılan ben hücre hapsi konusunda uzmanım.

Joy, "Artık soru yok, mahkumlar!" diye bağırır, sonra dönüp bizi başka bir kapıdan geçirir.

Herkes benden önce içeri giriyor ve ben de içeri girince gözlerim faltaşı gibi açılıyor, etrafımı incelemek için başımı sağa sola çeviriyorum. Devasa bir odadayız. Buraya geldiğimden beri gördüğüm en büyük oda.

Binanın geri kalanı kadar berbat bir yer burası da, ama en azından geniş ve açık. İki potası olduğu için bir basketbol sahası büyüklüğünde. Uzak duvarda birkaç spor ekipmanı, birkaç basketbol topu ve bir kum torbası gibi görünen bir şey var. Çok yıpranmış ama yine de işe yarıyor.

Basketbol potalarını görünce içim umutla doluyor. Basketbol oynamayı seviyorum. Her zaman oldukça iyiydim ve babam beni işlere götürmeye ve aile mesleğini öğretmeye başlamadan önce mahallemdeki çocuklara ders verirdim.

Joy ve Kang, çantanın kurulduğu yere doğru hızla ilerlerken ben de yavaşça etrafta dolaşıp, parmak eklemlerini bantlamalarını izliyorum. Joy askeri botlarını çıkarıyor, Kang da spor ayakkabılarını çıkarıp tişörtünü çıkarıyor. Joy da tişörtünü çıkarıyor, sadece spor sütyeni ve pantolonuyla kalıyor.

Ağzımdan akan salyayı yutuyorum. Vücudu inanılmaz derecede sıkı ve bakmaya doyum yok. Gözlerim Kang'a kayıyor, onun esneme hareketlerini izliyorum. Onların antrenmanları ilgimi çekiyor. Birlikte tam olarak ne yaptıklarını görmek istiyorum.

Ama beton zemine çarpan basketbol topunun sesi dikkatimi dağıtıyor. Luthor topu sürüyor, sonra Ren'e pas veriyor. Ren birkaç kez topu sürüyor ve tekrar ona pas veriyor. Bir süre karşılıklı paslaşıyorlar, sonra Luthor hızla en yakın potaya doğru koşuyor. Ancak Ren de onun kadar hızlı ve saniyeler içinde topu kapıyor, potaya doğru atılarak smaç yapıyor.

Luthor'a sırtırken ona kaşlarımı kaldırarak baktım. Ren iri bir adam, benden çok da büyük değil ama ne yapıyorsa yapsın kesinlikle buna uygun bir yapısı var.

"Dash!" diye seslendi Luthor ve düşüncelerimden sıyrıldım. "Hadi! Şu pisliği benim için engelle."

Ren gülüyor. "Hayallerinizde bile göremezsiniz, sürtükler."

Ağzım gülümsemek istiyor ama şu an Ren'e tepki vermesine izin vermeyeceğim. Ona hâlâ çok kızgınım ve Luthor'a ne yapmaya çalıştığından şüpheleniyorum. Dürüst olmak gerekirse, Luthor gerçekten iyi bir adam gibi görünüyor. Zeki, nazik, rahat ve ilgili. Onu koruma içgüdüsü hissediyorum. Buraya geldiğimden beri bana sadece yardım etti ve en son istediğim şey Ren'in ona zarar vermesi.

O, her zaman istediğim türden bir erkek kardeş gibi; Ren ise tam bir yılan gibi.

Luthor'a doğru koştum ve o da bana topu verdi. Topu sürerek Ren'in etrafından sıyrıldım, o da beni geçmeye çalışıyordu ama başaramadı. Diğer potaya doğru süzüldüm ve tam zamanında şut atmak için döndüm. Potalarda gerçek file olmamasına rağmen, top fileye girdi.

"Harika atış!" diye sevinçle bağırdı Luthor. "Vay, seni getirdiğimize çok sevindim. Ben pek iyi değilim ve Ren beni hep yeniyor."

"İkiye karşı bir olmak pek adil sayılmaz," diye homurdandı Ren, tişörtünü başından geçirirken.

Luthor da aynısını yapıyor, ben de onların izinden gidiyorum. Tek tişörtümün ter içinde kalmasını istemiyorum, üstelik buraya geldiğimden beri yıkanmadı bile.

"Sus be. Bebek gibi davranma," diye takılıyor Luthor, Ren'e. Ren ise gerçekten de birlikte vakit geçirdikleri için heyecanlı görünüyor. Neden bir başkasından hoşlanan normal bir insan gibi davranmak yerine türlü oyunlar oynadığını gerçekten anlamıyorum.

İlişkiler konusunda uzman olduğumu da söyleyemem. Ne hakkında konuştuğum hakkında hiçbir fikrim yok.

Topu biraz paslaşıyoruz, şuraya buraya şutlar atıyoruz ve bu inanılmaz keyifli. Joy ve Kang'a baktığımda birbirlerine yumruk ve tekme attıklarını, blok yaptıklarını ve ilerlediklerini görüyorum. Ne tür bir dövüş stili uyguladıklarından emin değilim ama çok yoğun görünüyor. Belli ki bu yüzden sadece birlikte oynuyorlar. Ortak noktaları bu.

Oyun biraz daha devam ediyor ve çoğunlukla benim sayemde, çünkü Luthor haklıydı ve Ren pek iyi değil, Ren'i yeniyoruz, ama çok az farkla. Ren gerçekten çok iyi. İri yapılı ve savunmada çok başarılı. Ayrıca, kesinlikle benden daha fazla enerjisi var; ikisi de öyle. Vücudum yeterli

uyku ve beslenmeden yoksunluktan bitkin düşmüş durumda. Adrenalin işe yarıyor ama yine de sadece geçici bir çözüm. Kendimi kayıp gittiğimi hissediyorum.

Luthor topu alıyor ve Ren'den sıyrılarak potaya doğru ilerliyor. Ren'in uyguladığı yoğun savunma taktiklerinden kaçınmak ve bana pas atmasını sağlamak umuduyla kenara doğru koşuyorum. Ren, Luthor'un üzerine yapışmış durumda ve bunun ne kadar hoşuna gittiğini fark ediyorum. Luthor'la geçirdiğimiz zaman bu ve sanırım istediği tek şey bu.

Ren, Luthor'u neredeyse her açıdan kuşatarak, "Hadi bakalım, bebeğim," diye alaycı bir şekilde seslendi. "Bunu başarabilirsin."

"Defol git, Ren," diye homurdanıyor Luthor ve şaka yapmadığını anlayabiliyorum. Ren bunun bir oyun olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, ama Luthor oynamıyor.

"Ne zamandan beri insanların seni ezmesine izin veriyorsun?" diye sırıttı Ren, ona tekrar tekrar çarparak.

Onlara yaklaştıkça dişlerimi gıcırdatıyorum. Burada olanlardan hoşlanmıyorum. Gözlerim Joy ve Kang'a kaynıyor, onlar da bize hiç dikkat etmiyorlar; Ren ve Luthor'a tekrar baktığımda ise kanım kaynıyor.

"Haydi bakalım Lexington," diye bağırarak Luthor'u zorluyor, sonunda Luthor duruyor, topu fırlatıyor ve pozisyon alıyor.

"Bunu mu istiyorsun Ren?" diye tısladı Luthor yüzüne. "Lanet olası bir tepki mi, ilgi manyağı? İşte buyur!"

Ren onun yüzüne alaycı bir şekilde, "Tek istediğim senin beni önemsemen," dedi.

"Tahmin et bakalım, Warren?" Luthor öne eğildi. "Tahmin edemiyorum."

Ren'in yüzündeki hafif eğlence ifadesinin birden öfkeye dönüştüğünü görüyorum. İleri atılıp Luthor'u itiyor, Luthor biraz geriye sendeliyor. Tekrar dengesini bulup kükreyerek Ren'e doğru atılıyor.

Yere düşüyorlar ama Ren, iri cüssesiyle hızla Luthor'un üzerine çıkıyor ve yüzüne yumruk atmaya hazırlanıyor gibi görünüyor. Ona fırsat vermeden üzerine atıyorum ve onu Luthor'un üzerinden düşürüyorum. Biraz boğuşuyoruz ama sonunda ben üstte kalıyorum ve Ren'i susturma fırsatını yakalıyorum.

Beynim son ses açık, her şey kulaklarımda çınlıyor. Bunu bir türlü geçiremiyorum ve bir sonraki an Joy ve Kang beni kanlar içinde kalmış Ren'in üzerinden çekiyorlar.

Beni geri tutarlarken birkaç kez göz kırptım, nefesim ağırlaşmıştı ve eklemelerim yara bere içindeydi. Etrafıma bakarken zaman yavaş çekimde ilerliyordu. Ren yerde sırtüstü yatıyordu, burnundan ağzına kadar kan akıyordu ve bir deli gibi kahkaha atıyordu.

Luthor'un yüzü hareketsiz, her zamankinden daha solgun. Dehşete kapılmış görünüyor. Kang da öyle. İkisi de az önce ne olduğunu anlamamış gibi görünüyor.

Ben de gerçekten bilmiyorum.

Ama Joy'a baktığımda, apaçık bir şekilde çok sinirli olduğunu görüyorum.

"Tekrar hücreye, 101 numaraya gidiyorsun," diye öfkeyle bağırdı ve kanlı ellerimi kelepçelemekte hiç vakit kaybetmedi.

"Hayır! Lütfen bekleyin." Zaman yeniden hızlanıyor ve şimdi titriyorum. Oraya geri dönemem.

Bunu yapmak istememiştim. Ne yaptığımı bile hatırlamıyorum. Her şey çok hızlı oldu...

"Joy, hadi ama," diye mırıldandı Luthor. "Bir hataydı. O sadece—"

Joy öfkeyle, "Siktir git, mahkum!" diye bağırıp telsizini kılıfından çıkardı. "Velle, buraya gel. Takviye getir."

"Joy, lütfen!" diye onu ikna etmeye çalıştım ama nefesi kesilmiş, homurdanıyor ve yerde yatan Ren'in histerik bir şekilde gülmesine bakıyordu.

Hem görünüşü hem de konuşma tarzıyla bir deliye benziyor. Eğer kendi aklımı kaybetmekle meşgul olmasaydım, bu durum endişe verici olurdu.

Tek başıma hücreye geri dönemem. Özellikle de onunla birlikteyken...

"Mahkum, işi batırdın," diye iç çekti Joy. "Bu benim elimde değil. Böyle bir şeyi cezasız bırakmana izin veremeyiz. Bu kuralların bir parçası."

"Ne kurallarıymış böyle?!" diye bağırdım. "Bu yerde hiçbir kural yok! Burası cehennem ta kendisi!"

"Evet, küçük bir tavsiye," diye başını salladı ve uzaktan ağır ayak sesleri duydum, giderek yaklaşıyorlardı. "Eğer sonsuza dek cehennemde mahsur kalacaksan, şeytanı kızdırmamak akıllıca olur."

Velle ve Rook'un odaya öfkeyle girişlerini izlerken, bu benzetmedeki şeytanın kim olduğunu merak ediyorum...

Peki ben ondan nasıl kurtulabilirim ki?

TWELVE

Dash

19 gün içinde

||||| ||||| ||||| |||||

Bu farklı bir oda. Her zamanki odam değil. Burada bir yatak var.

Bunun dışında her şey aynı gibi görünüyor. Ama incecik yatak metal bir karyola üzerinde duruyor. Yatağın yukarı doğru itildiği duvara doğru yürüdüm ve betona oyulmuş bir şey fark ettim.

Duvara dikkatlice bakıp "Böyle doğdum" yazısını okudum. Parmaklarımı yazının üzerinde gezdirdim, sonra duvara vurdum. Nedense, bunun Darcey'nin hücresi olduğunu biliyorum. Sadece hissedebiliyorum.

Beni neden buraya koyduklarını bilmiyorum ama yerde yatmak yerine düzgün bir yatakta uyumanın sorun olmayacağını düşünüyorum. Bakalım ne olacak. Kendimi iyimser tutmaya çalışıyorum ve çıktıktan sadece birkaç saat sonra tekrar burada olacağımı düşünmemeye gayret ediyorum.

Zaman, yalnızlıkta her zaman olduğu gibi yavaş geçiyor.

Su ve biraz yemek artığı alıyorum. Hatırladığım Big Bang Theory bölümlerini sayıyorum. Şarkı söylüyorum ve sınav çekiyorum, ama enerjim bu kadar düşükken çok fazla çekemiyorum.

Çevremdeki her şeyden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Duyduğum her sesin yaklaşan ağır bir ayak sesi olduğunu hayal etmemeye çalışıyorum.

Bu korkuya rağmen, en az iki gündür hiçbir şey duymuyorum. Gelen tek kişi beni buraya getiren gardiyan. Önce yemek getiriyor, sonra bir gün

sonra bana ılık sabunlu su dolu bir kova ve bir bez getiriyor. Ona deliymiş gibi bakıyorum, çünkü bu kesinlikle bir ilk. Bu yerde neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok.

Ona ne zaman geri dönebileceğimi soruyorum ama tabii ki beni görmezden geliyor.

Ertesi gece, sanırım, ağır ayak sesleriyle uyandım. İlk başta kâbus gördüğümü sandım, ama sonra anahtarların şıkırtısı ve kapının açılması beynimde yankılandı. Bütün vücudum gerildi.

Hayır hayır hayır... Lütfen hayır.

Hızla doğrulup bacaklarımı yataktan sarkıttım, koşmaya hazırlanıyordum. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama bunu tekrar yaşayamam. Bu herifle aynı odada yalnız kalamam.

Çok güçsüzüm ve o da bunu çok iyi biliyor. Sanırım bundan hoşlanıyor.

İri bedeni gölgelere bürünmüş halde hücrenin içine giriyor ve kapıyı kapatıyor. Yutkunuyorum, başım yavaşça sallanıyor. Ayağa kalktığımda, o da bir adım daha yaklaşıyor.

"Kımıldama, mahkum," diye emretti ve sesini duyduğumda dişlerim gıcırdadı. O gecedan beri sesini duymamıştım ve bir daha asla duymamayı gerçekten umuyordum.

Ne yazık ki öyle değil.

"Lütfen... Git buradan," diye ellerimi kaldırdım. "Seni burada istemiyorum."

Kapıdaki küçük pencereden sızan ışık yüzünün yan tarafını aydınlatırken, daha da yaklaştı. Çenesinde hafif sakal izleri vardı, koyu renk gözleri parlıyordu; büyük parmaklarıyla altın sarısı saç tutamını yüzünden çekti.

"Neden olmasın?" Bana doğru yürürken başını sağa doğru eğdi.

Başka bir taktik denemeye karar veriyorum. "Neden Darcey'nin hücresindeyim?" Belki onu konuşturmaya devam edersem ve konuyu değiştirirsem, bana yaklaşmaz. Zor bir ihtimal ama onu uzak tutmak için bu noktada her şeyi deneyeceğim.

"Biraz daha rahat, sence de öyle değil mi?" Yanıma doğru yaklaşıyor, bacaklarımın arkası yatağa yaslanmış durumda. Tuzağa düşmüş durumdayım; kaçacak yerim yok.

"Ne istiyorsun?" Sesim boğazımdan çatlayarak çıktı, yüzüne dik dik baktım. Diz çökmüş halime bakarkenki bakışlarını hatırlamaktan kendimi alamıyordum.

Penisinin zonklamaları ağzımın içindeyken.

Midem bulanıyor ve göğsüm sıkışıyor.

"Bir şey görmek istedim," diye mırıldanıyor, sesi o kadar derin ki neredeyse içime işliyor. Bu beni ürpertiyor, omurgamda bir korku hissi ürperiyor.

Ben cevap veremedim beni geriye doğru iterek yatağa düşürdü. Sırt üstü yere düştüm ve hemen kalkmaya çalıştım, ama o üzerime çıktı. Vücut ağırlığını kullanarak beni yatağa sabitledi, kalın uylukları kalçalarımın iki yanındaydı ve ben onun büyüklüğüne karşı mücadele ettim.

"Defol git üzerimden, pislik!" diye bağırdım ve o da kollarımı yakalayıp başımın üstüne sabitledi. "Siktir git, ibne." Yüzüne tükürdüm ve gözleri kapandı.

Kapıları tekrar açtığında, bana verdiği ifadeyi görünce yutkundum. Tam bir öfke.

"Sakin ol, mahkum," diye mırıldandı, bir eliyle bileklerimi tutarken diğer eliyle de kılıfından kelepçeleri çıkardı. "Kendin için durumu daha da kötüleştireceksin."

Kelepçeleri yatak başlığının metal çubuğuna takıyor. Başımı kaldırıp, Darcey'nin odasında olmamın tek sebebinin bu olup olmadığını telaşla merak ediyorum.

Sadece beni yatağa kelepçelemek için mi yapıyor bunu?? Bu tamamen berbat olurdu.

Beni sıkıca kavradıktan sonra, kalçalarını yavaşça benimkine sürtmeye başladı ve vücudunun şeklini, sertliğini, bana süründüğünü hissedebiliyordum. İrkilerek yüzümü çevirdim, böylece ona bakmak zorunda kalmadım. Bunun gerçekten yaşandığına inanamıyordum.

"Senin için bir şey yapmaya geldim, Luscious," diye elini yanımdan yukarı doğru gezdirip tişörtümü kaldırdı. "İtaatsizlik etme."

"Benim için hiçbir şey yapmanı istemiyorum," diye fısıldıyorum. "Lütfen beni bırak. Beni yalnız bırak."

Sadist bir pislik gibi kıkırdıyor. Sanırım rahatsızlığımdan hoşlanıyor, bu da endişe verici bir düşünce. Eli karın kaslarımdan aşağı doğru kayıyor, kasların çizgilerini ve liflerini pantolonumun kenarına kadar takip ediyor. İrkilip dokunuşundan kurtulmak için çırpınıyorum ama bacaklarımın üzerine oturmuş durumda ve hareket edemiyorum.

"Neden bu kadar direniyorsun?" Pantolonumu, penisimin dışarı çıkması için yeterince aşağı çekiyor. Tamamen sert değil ama yeterince dik ve

büyük avucuyla üzerinden geçiyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve dokunuşuna karşı herhangi bir tepki vermemeye çalışıyorum. Bundan nefret ediyorum. Vücudumun bana bu kadar ihanet etmesinden nefret ediyorum. Bu adamdan nefret ediyorum. Ona karşı bir çekim duymuyorum, ama aptal penisim rahatsız olmaktan çok hoşlanıyor.

Elini birkaç kez yumruğuyla okşadıktan sonra aşağı doğru inerek, beni hareketsiz tutacak şekilde bacaklarımın üzerine yerleşti ve yüzünü kasıklarımın hizaladı.

"Geçen gün beni düşündürdün," diye bana doğru bakıyor. Gözlerimi kapatıyorum, ona bakmamak için, ama o konuşmaya devam ediyor. "O küçük sürtüğün sana oral seks yapmasından ne kadar hoşuna gittiğini."

Bunun üzerine gözlerim birden açıldı ve ona şaşkınlıkla baktım. "Ne...?"

"Belli ki çok sert boşaldın, Luscious," diye mırıldandı, parmağıyla pelvisimin üzerinde bir çizgi çizerek. "Seni gördüm."

"İstemiyordum," diye kelepçelerimi çekiştirdim. "Erkeklerden hoşlanmıyorum. Bunu kesinlikle istemiyorum."

İtirazlarımı görmezden geliyor. "Ama sanırım seni çok daha sert bir şekilde boşaltabilirim." Dili düzleşiyor ve penisim irkilene kadar dilini yukarı doğru kaydırıyor.

"Kahretsin," diye istemsizce inledim. Kalbim hızla çarpıyordu ve alnımda ter biriktiğini hissedebiliyordum; bu soğuk odada bile yanıyordum.

"Dascha, hiç boşalmanın eşiğinde kaldın mı?" Dilini bir kez başıma değdirdi ve penisim neredeyse ağzına girmeye çalıştı. Hayal kırıklığıyla inledim. "Patlamak üzere olana kadar seni boşalmanın eşiğinde tutmamı ister misin?"

"Hayır... hayır, lütfen," diye kıvranıyorum.

Yine beni görmezden geliyor, dilini testislerime doğru götürüyor, nazikçe yalayarak ve emerek penisime kan akışını hızlandırıyor ve penisim zonkluyor.

"Dur," göz kapaklarım ağırlaşıyor. "Bunu istemiyorum."

"Sanki bir kızın ağzıymış gibi davran," diye fısıldadı, başımı dudaklarının arasına alarak. İnledim, sonra sesimi bastırmak için dudağımı ısırdım.

Gözlerimi sıkıca kapatarak, Ren'de olduğu gibi bunun kim olduğunu bilmediğimi, rastgele bir kız olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Ama

diliyle yaptığı şey daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Dayanamıyorum, gözlerimi açıp aşağıya bakıyorum.

Dili kendi kendine çalışıyor, testislerimi, penisimi, pelvisimi okşayıp tahrik ediyor. Vajina kaslarımı hafifçe ısıtıyor, sonra karın kaslarımın her yerine öpücükler konduruyor, sol meme ucuma kadar geliyor ve dudaklarının arasına alıp emiyor.

“Dur,” diye inledim ve keskin bir zevk dalgası beni çarptığında irkildim. Tenim gerildi ve ağzı boşaldığında, serin hava tükürüğünün ıslaklığıyla yakıcı bir his verdi. “Ah...”

"Vücudun böyle sergilendiğinde mükemmel." Tekrar meme ucumu emiyor, bu sefer daha sert bir şekilde, kalçalarını benimkine doğru iterek, ereksiyon halindeki penisime sürtünüyor.

Gözlerimi sıkıca kapatarak başka bir yerdeymişim gibi yapıyorum. Ağız diğer meme ucuma geçiyor ve aynı tapınma, emme, ısırma, yalama hareketlerini saatlerce sürecekmış gibi tekrarlıyor. Penisimin o kadar sertleşmiş ki kendi nabzı var.

Göğüs uçlarımı hassas bırakıyor ve tekrar penisime dönüyor, başını dudaklarının arasına alıp yalayarak sırtım yataktan kalkana kadar emiyor.

"Tadını alabiliyorum bebeğim," diye mırıldanıyor, büyük elleriyle kalçalarımı tutarken beni ağzına alıp derin ve yavaşça emiyor, sonra da beni daha da kışkırtmak için geri çekiliyor. "Boşalmak istiyorsun, değil mi?"

Ne yapacağımı bile bilmiyorum. Bunu benim isteğim dışında yapıyor olmasından nefret ediyorum, ama inanılmaz derecede iyi hissettiriyor. Beynim karmakarışık. Sıcak ağzının penisime değmesi dayanılmaz.

Tekrar tekrar emiyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan, dudaklarımdan küçük nefesler kaçarken onu izliyorum. Karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor ve simsiyah görünüyorlar. Derin, dipsiz bir kuyu gibi.

Penisimin üzerinde inliyor ve orgazmın hızla yaklaştığını hissedebiliyorum.

Kalçalarım onun yüzüne sürtünüyor ve tam da meniye emip çıkaracağını düşündüğüm anda duruyor, ağzını çekiyor ve geri çekiliyor.

“Hayır... dur,” diye fısıldadım, manşetlerimi çekiştirerek. “Neden...”

"Sana söylemiştim, hareket edemez hale gelene kadar seni tahrik edeceğim," diyor kayıtsızca, pantolonunun üzerinden elini kendi vücuduna götürerek.

Gözlerim kırpışırken ereksiyonunun hatlarına takılı kalıyor, söylediklerini algılıyorum. Daha önce de tahrik olmuştum, çünkü o yanma hissini seviyorum, kendimi tam uçurumun kenarına getirdiğimde.

Ama bu herifin bunu yapmasını istemiyorum. Onun beni böyle kontrol etmesini istemiyorum. Onu hiç istemiyorum.

Kalçalarım havada sürtünüyor, gerilmiş, pembeleşmiş ve bu adamdan kesinlikle istemediğim bir şey için yalvaran penisime bir temas için can atıyorum. Eli yavaşça yukarı doğru kayıyor, ani temasın verdiği gıdıklanma titreyen dudaklarımdan ihtiyaç dolu bir inilti çıkmasına neden oluyor.

Ona bakarken şehvet zihnimi bulandırıyor. Ona karşı bir çekim duyduğumu sanmıyorum. O bir erkek ve ben hiçbir erkeğe cinsel bir şekilde bakmadım. Ama cinsiyetiyle ilgili olmayan bir şekilde, objektif olarak, sanırım çekici. Belki de çok çekici, eğer kendimi ona öyle bakmaya izin verseydim, ki izin vermiyorum.

"Beni rahat bırak," diye homurdandım, sertleşmiş ve tam ona doğru yönelmiş, sanki o güzel hislerin nereden geldiğini biliyormuş gibi duran penisimi görünce yanaklarım utançtan kızardı.

"Çok güzelsin bebeğim," diye eğilip sertçe penisimin ucunu emdi, ayak parmaklarım kıvrıldı. Islak bir sesle boşaldı ve iç çekti, "Seni tatmak istiyorum." Gözlerimiz buluştu. "Geçen gün sana yaptığım gibi, sen de benim boğazıma boşalmak ister misin?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum.

Bu bir yalan, çünkü ondan ne kadar nefret etsem ve onunla hiçbir ilgim olmasını istemesem de, gelmem gerekiyor. Aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor. Bu boşalma kasıklarımda birikiyor, bir mengene gibi sıkılaşıyor.

"O gece menimi çok içtin Dascha," diye mırıldanıyor, dolgun dudaklarını penisimin üzerinde gezdirirken. "İçinde olmam hoşuna gidiyor mu? İstersen vücudumun diğer kısımlarını da içine sokabilirim..."

Göğsümde bir korku hissi belirdi ve başımı salladım. "Hayır. Hayır, bunu istemiyorum. Lütfen, sadece..."

"Öyleyse duymak istediğimi söyle," diye mırıldanıyor, başımı tekrar tekrar öpüyor. Dudakları o kadar yumuşak ki, bu tam bir işkence.

"Ne istiyorsun, eee?" Kelepçeleri çekiştirmekten bileklerim uyuşuyor.

"Boğazında penisimi ne kadar sevdiğini söyle bana," diye ısrar ediyor, sonra dilini şıklatıyor.

"Beğenmedim," diye tısladım.

“Buna kimse inanmaz. Söyle bana.” Penisimi ağzına alıp tamamen boğazına kadar girmesine izin veriyor.

“Kahretsin... Ben, şey... Senin penisini çok sevdim. Boğazımda,” diye fısıldadım, tereddütle, yalan olduğunu bilerek.

Tekrar boşalıyor ve ben hissizlikten inliyorum. "Bütün menimi yutmaktan ne kadar zevk aldığını söyle bana."

Tekrar penisimi ağzına alıyor ve gözlerim geriye doğru dönüyor, kasıklarındaki yanma daha da şiddetleniyor.

"Senin menini yutmayı çok sevdim," diye fısıldadım.

"Devam et," diye emrediyor bana, tam bir sapık gibi, bir yandan da beni oral seksle tatmin ederken.

"Tadına bayıldım," sırtım tekrar gerildi. "Büyük penisinden meniye emmeye bayıldım."

"Evet, bebeğim. Seni orgazma ulaştırmamı mı istiyorsun, Luscious?"

"Evet. Evet lütfen."

Bana hızla ve istikrarlı bir şekilde saldırıyor, testislerimi acıtacak kadar sertçe sıkıyor. Ama hoşuma gidiyor. Hoşuma gittiğinden nefret ediyorum ama gidiyor işte.

Beni tekrar sınırın eşiğine çekiyor ve duruyor. Vücudum zonkluyor. Bunu yapamam.

Doğrulup kemerini çözdü, pantolonunu aşağı çekti ve penisini dışarı çıkardı.

"Hayır, lütfen yapmayın," diye nefes nefese kaldım.

"Rahatla," diye fısıldadı, sonra ereksiyonunu benimkine bastırıp birbirine sürtmeye başladı. "Tanrım, bu çok güzel görünüyor."

İstemedenden de olsa gözlerim aramızda gidip geldi. Penislerimiz hemen hemen aynı uzunlukta, ama onunkisi daha kalın. Sanki bir canavar gibi; kocaman, şişman bir kafa. Kızgın bir bakış.

"Penisin çok güzel," diye mırıldanıyor, bana sürtünerek, gittikçe daha sertleşiyor, nefesleri düzensizleşiyor. "Tanrım, Dash, benimle gel."

“Ben... Ben...”

Kafam pamukla dolu gibi, karmakarışık. Kıyafetlerim terden sıırılsıklam olmuş, o bizi birlikte çekerken ben de ona sürtünüyorum ve sonunda testislerimizin birbirine sürtünmesi beni doruk noktasına ulaştırıyor.

"Seninle geleceğim bebeğim," diye nefes nefese söylüyor ve ben önce boşalıyorum. Ama sadece bir saniye farkla, sonra o da beni takip etmeye başlıyor.

İkimizin de menisi elini ıslatmış, karanlık odada inlemeler ve hırıltılar yankılanırken başım dönüyor ve vücudum ürperiyor. Penisimin saatlerce süren zonklaması devam ediyor ve o da yavaş yavaş okşamaya devam ederken ben kendime nefes almayı hatırlatıyorum.

Sonunda her şey bittiğinde, kollarım başımın üstünde ağrıyarak, bileklerim tahriş olmuş bir halde yatağa yığılıyorum, ama statik elektrikten başka pek bir şey hissedemiyorum. Üzerimdeki ağırlığı tüy kadar hafif.

Etrafimdakileri hatırlayarak göz kapaklarımı araladım ve ona baktım. Bana aşağıdan bakıyordu, odadaki tek hareket, geniş göğsünün ağır nefeslerle şişip inmesiydi.

Gözleri mavi.

Gözlerimi süzerek elini ağzına götürdü ve tenine bulaşmış olan ıslaklığımızı yaladı. Sonra eğildi ve asla anlayamayacağım bir refleks gibi dudaklarım aralandı.

Ama beni öpmüyor. Düşündüğüm gibi, kaba bir güç gösterisi olarak dilini boğazıma sokmuyor. Bunun yerine, titreşimi hissedene kadar dudaklarımın yanında mırıldanıyor. Boynumdan aşağı, göğsüme doğru iniyor ve midemde bir yudum votka gibi sıcak bir şekilde yerleşiyor.

Geriye doğru çekilip, üzerimden inip pantolonunu yukarı çekerken yutkunmakta zorlanıyorum.

Hiçbir şey söylemeden, sadece kelepçelerimi yataktan çıkarıp uzaklaştı, hücreyi terk ederken kapıyı kilitledi. Mavi renk kayboldu ve ben orada, ağrıyan bileklerimi ovuşturarak ve nefes alarak yattım.

Sadece nefes almak. Ne fazla ne eksik.

“Dascha, bebeğim. Buraya gel.”

Başımı sallıyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum. O gittikten beri hiçbir şey yolunda gitmiyor.

Sanki dünya yer değiştirmiş, bir solucan deliğinden geçmiş ve her şey eskisi gibi görünüyor ve duyuluyor, sadece karanlık. Kötü.

Fenalık.

“Baban bizi yeterince sevmedi tatlım,” annemin melek gibi sesi kulaklarıma ulaşıyor, beynimin ön lobunu gıdıklıyor. “Bu yüzden gitti. Kötü

bir adam. Bizim gibi insanları anlamıyor...”

Bizim gibi insanlar mı? Bu ne demek oluyor ki?

Annem soğuk elini uzatıp parmaklarımızı birbirine kenetliyor. İzin veriyorum ama bu beni huzursuz ediyor. Ben her zaman babama daha yakındım. Sevgisizliğine rağmen, sakın ve mantıklı bir varlığı vardı ve bu bana iyi geliyordu. Bana nasıl güçlü olunacağını öğretti.

Ve şimdi gitti. Beni onunla yalnız bıraktı... Tek başıma.

Annem güçsüz ve benim de güçsüz olmamı istiyor. Onun gibi olmamı istiyor.

"Dascha, lütfen anneme bir içecek getirir misin?" diye iç çekti, sanki konuşmak bile onu bunaltıyordu.

Başımı salladım ve odasından çıkıp mutfığa doğru yürüdüm. Etrafa şöyle bir göz gezdirdiğimde, her şeyin ne kadar umutsuz görüldüğünü fark ettim.

Neden beni onunla yalnız bıraktı? Neden benimle kalacak kadar beni sevmedi?

Dolabın içine uzanıp votka şişesini çıkarıyorum. Sonra bir bardak seçip berrak sıvıyla yaklaşık yarısına kadar dolduruyorum. Tanıdık koku burnumu gıdıklıyor.

İçeceği annemin odasına, loş ışıklı, perdeleri ışığı engellemek için çekilmiş odaya götürüyorum. Yatağında doğruluyor ve bana gülümsüyor. Bu bana küçük bir çocukken, Noel gününü hatırlatıyor. Hediyelerimi açarken beni izlerdi. Bana her zaman bir şeyler vermeyi, sadece tepkimi izlemeyi severdi.

Elimden içeceği alıp yavaşça yudumladı. Sonra sordu: "Tadına bakmak ister misin, Malysh?"

Başımı sallıyorum, içimde mide bulandırıcı bir his beliriyor.

"Hadi canım, küçük bir yudum," diye sırtıttı. "Baba burada kızmak için değil."

Sözlerinden irkiliyorum. Neden bana onun gittiğini hatırlatıyor ki? Bence her halükarda onun suçu... Sanırım öyle. Babam onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyor.

Ben de öyle düşünmüyorum.

Yanındaki yatağa eliyle işaret ediyor ve ben de isteksizce oturuyorum. Bardağı bana uzatıyor ve ben de alıp, onu tatmin edecek kadar yudumluyorum. Votkayı ilk kez tatmıyorum. Neredeyse on altı yaşındayım.

Ama babam her zaman bana maddelerin dikkatimi dağıtmasına izin vermememi söylerdi.

Zihnini olabildiğince berrak tut, Dascha. Bana güven.

Bardağı anneme geri veriyorum ve o da bir yudum alıyor. Odadaki atmosfer kasvetli. Sanki üzerimizde kasvetli bir bulut asılı duruyor. Dışarı çıkıp bu atmosferden kaçmak istiyorum.

Belki birkaç arkadaşımı görebilirim... Kent'e gidip video oyunları oynayabilirim ya da benzeri bir şey yapabilirim. Buradan çıkmam lazım.

Bu odada bir canavar var. Bunu hissedebiliyorum ve eğer izin veririm, ellerini boğazıma dolayacak ve beni zorla yere serecek.

"Dascha, annenin yanına uzan," bardağını komodinin üzerine koydu ve yan tarafına kıvrıldı. "Sadece bir dakikalığına."

Canavarın bir sesi var. Hem de tanıdık bir ses.

"İstemiyorum anne," diye mırıldanıyorum, üzerime dev bir branda gibi çöken karanlığa direnmeye çalışarak. "Dışarı çıkmak istiyorum."

"Lütfen, bebeğim. Benim için."

Kollarını belime doladı ve beni yatağa çekti. Karşı koyamadım bile. Çok güçsüzdüm.

Ben de tıpkı onun gibiyim.

Sıcak yatağa kıvrılıp gözlerimi kapatıyorum ve hüznün beni ele geçirmesine izin veriyorum. Annem arkamdan beni tutuyor ve enseme doğru nefes üflüyor. Çenem kasılıyor ama hareket edecek gücüm yok.

Uzuvları soğuk ve kaskatı.

Beni o kadar sıkı kavradı ki hareket edemez hale geldim. Kurtulmaya çalıştım ama nafile. Bir ot gibi etrafıma dolanmış durumda.

Tıpkı bir iskelet gibi, donmuş kemikler beni esir almış. Beni tuzağa düşürmüştü.

Sonunda kendimi ondan ayırdım ve aşağı baktığımda, çürümekte olduğunu gördüm.

Yüksek sesle çığlık atıp odadan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçtım. Ama oda hiç durmadı.

Kilometrelerce uzanıyor.

Kaçmaya çalışırken kalbim göğsümde çılginca çarpıyor. Kulağıma bir kadın sesi çığlık atıyor.

Silah sesleri beni irkiltti. Kan yüzüme sıçradı ve beni aşağı çeken ağırlık daha da arttı.

Sonra birdenbire çığlıklar kesildi. Sustular.

Havada uçuşan barut dumanı burnumu yakıyor.

Her yerim kan içinde. Ellerimde ve kollarımda her yer kırmızı, koyu kıvamlı ve yapış yapış kan.

Etrafıma bakıyorum ve nerede olduğumu bilmiyorum.

Annemin odasındayım. Bankadayım. Yerdeyim.

Yüzüm çakılların içinde, bir diz de enseme bastırılmış durumda.

Annemin sesi tam o noktayı okşuyor: "Bu dünyada ihtiyacım olan tek şey sensin, Dascha."

Ve her şey kararıyor.

THIRTEEN

Officer Kemper

Burada her zaman karanlık. Ben bunu seviyorum.

Bazen floresan lambaların ulaşmadığı köşeye gizlice çekilirim. Orada kalır ve sessiz kalırım.

Ben de sessizliği severim. Gürültü beni endişelendirir.

O geceden çıkan sesler güzeldi ama... Birlikte çıkardığımız sesler. Ta ki ben gidene kadar.

Sonra bir kabus gördü.

Uyurken çılglık atıyordu. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Ama bir süre onu izledim, istemeden kendine zarar vermeyeceğinden emin olmak için. Sanırım bu benim görevim.

Ve şimdi Dascha kafasını duvara defalarca vuruyor. Beş gündür burada ve biz onu sadece iki kez besledik. Eğer üzülebilsedim, belki üzülürdüm. Ama üzülemiyorum, o yüzden üzülüyorum.

Mutsuzken oldukça yakışıklı görünüyor. Ekstra bir avantaj.

Yine de, onun eriyip gitmesini istemiyorum. Vücudu, olduğu gibi, bakmaya doyumsuz. İnce, gergin ve kaslı. Kollarını ve göğsünü belirginleştiren tüm o çizgiler... karın kasları. Karın kaslarına bakmayı seviyorum. Geçen gece onları yalamaktan zevk aldım. Teninin tadını seviyorum. Annenizin size vermeyeceği bir şeker kadar tatlı ve gizlice bir tadına baktığınızda, hayal ettiğinizden çok daha lezzetli.

Onu bugün geri götürmelerini sağlayacağım. Kabuk ve çekirdekten daha fazlasını yemesi gerekiyor. Ona daha fazla verebilirim ama bu iyi bir fikir değil. Ona kıymetli bir oyuncakmış gibi davranmam. Bu takıntıya kapılmamalıyım...

Biraz dizginlemem gerek. Ben böyle şeyler yapmam. Erkeklerle ilgilenmiyorum.

Ama Dascha Reznikov sadece bir adam değil. O bir armağan. Cennetten gönderilmiş, mükemmel bir şekilde hasar görmüş bir örnek. Ezilmiş, hasar görmüş, ama yine de çok güzel.

Pencereden ona göz kırpıyorum. Bana sırtını dönmüş, bu yüzden beni göremiyor. Ama burada olduğumu biliyor olabilir. Genellikle biliyor zaten.

Saçları yeniden uzuyor ve bu beni gülümsetiyor. Saçlarını beğeniyordum... Tıraş ettirmek çok yazık oldu.

Gardiyan böyle yaptığı için tam bir pislik, ama onun dediği oldu.

Dash'in saçını kazıdığımda, onun üzüntüsünü hissettim. O da saçlarını seviyor. Saçlarının dökülmesini izlemek onu üzdü ve işte o zaman ona bir şekilde daha yakın olmam gerektiğini anladım. Herhangi bir şekilde.

Dascha'nın üzüntüsü elle tutulur derecede. Bunu adeta bir onur nişanı gibi, her yerinde taşıyor. Kusurlarından utanmıyor, bu çok açık. Zihni kırık ve ya bununla barışmış ya da bundan tamamen habersiz. Ama her iki durumda da, içindeki uçsuz bucaksız boşluktan kaçınmıyor.

Onu tamamen doldurmak istiyorum. Karanlıktan başka bir şeyle taşana kadar onu doldurmak istiyorum.

Belki de karanlığın ta kendisiyim... Ama öyle düşünmüyorum. Ona yardım edebileceğimi düşünüyorum. Ona yardım etmek istiyorum.

Dash'i hücre hapsinden çıkarması için diğer gardiyanlardan birine haber vermek üzere kontrol odasına doğru ilerlerken Brenner yanımdan geçti. Zaten çıkarıyordu bile. Mükemmel.

Bu bana biraz alan, biraz mesafe kazandıracak.

Bu gerekli. Böyle bir mahkûma bağlanamam. Bu işim için kötü olur.

İlişkim için daha da kötü.

Koridorun diğer ucundan Brenner'ın Dash'i almak için Darcey'nin hücresine girdiğini izliyorum. Dash'i Darcey'nin hücresine koyma fikri benimkisiydi. Orada biraz daha rahat edeceğini düşündüm. Dash'in normalde kaldığı tek kişilik hücrede çok fazla hamamböceği var. Oldukça iğrenç.

Ayrıca Darcey şu anda O'Malley ile birlikte... Doğu kanadında. Oraya pek kimse gitmiyor zaten. O'Malley'nin neden orada olduğunu bilmiyorum. Her şey Velle'nin işi. O sadece gardiyanın istediğini yapıyor ve biz de onun emirlerini körü körüne yerine getirmek zorundayız.

Darcey orada çünkü gardiyan onunla ne yapacağını bilemiyor. Çoğu insan gibi o da Oymacı'ya hayran ve özellikle de üzerinde çalışma yapılabilecekse, onun bir hücrede çürümesini istemiyorlar.

Bunların hepsine katılmıyorum ama bana düşünmek için para ödemiyorlar.

Dash, kelepçeleriyle uzun koridordan yukarı, genel koğuşa doğru sürüklenirken yorgun görünüyordu. Alabaster Hapishanesi'nin yapısı ilginç. Çok fazla koridor var ve hepsi birbirine benziyor. Bir labirent gibi, kaybolmak çok kolay. Ve birden fazla kat olmasına rağmen neredeyse hiç gerçek merdiven yok. Koridorlar, farkında bile olmadan sizi daha yukarı veya daha aşağıya götüren ince rampalar gibi.

Yalnız yaşayanların genel nüfustan daha aşağıda olduğunu anlamanızı sağlayan tek ayırt edici faktör, buranın çok daha soğuk olması ve okyanus kokusunun çok daha keskin olmasıdır.

Çalışmak için en iyi yer değil, ama pek seçeneğim yok. Geçmişimden dolayı, gardiyan bana çalışma ve toplumun gözünde kendimi kurtarma şansı verdiğinde, hemen kabul ettim.

Şüpheli bir karar mı? Elbette, ama seçici davranacak durumda değildim. Hala da değilim.

Dash ve Brenner'ın arkasından sessizce yürüyorum, böylece beni izlediklerini bile anlamıyorlar. Dash'in gözlerinin altındaki koyu halkaları görmekten nefret ediyorum. Umarım onu duş almaya veya yemek yemeye götürmeden önce hücresinde biraz dinlenme fırsatı bulur. Gerçi, bunlara da ihtiyacı var.

Belki ona bir şey bırakabilirim... Güzel bir şey, mesela diş fırçası. Bunu çok istediğini biliyordum ve ona vermekten mutluluk duyardım.

Ona daha fazla yemek bırakabilirim ama bunu gizli tutmalıyım. Kimsenin öğrenmesini istemiyorum. Ayrıca, normalde genel koğuştan olmamam gerekiyor. Burada olamayacağım anlamına gelmiyor, ama hücrede olmam gerekiyor. Eğer Velle beni burada sık sık dolaşırken görürse, bunu bana karşı kullanır.

O, öyle bir adam.

Beş dakika yürüdükten sonra, Dash'in hücrelerine giden hücre sırasına vardılar ve ben diğer mahkûmlar beni görmesin diye geride kaldım. Dash'e bağırıklarını duydum ve yumruklarım yanlarımda sıkıldı. Ona sataşma hakkı yoktu.

O ağız bozuk küçük sürtük Warren Xavier tarafından zevk aldığı anısı zihnimi alt üst ediyor ve gözlerimi kapatıp saçlarımı çekiştirirken dudaklarımdan kontrol edilemez bir hırıltı çıkıyor. Benim olan şeye kimsenin dokunmasını istemiyorum, özellikle de Alabaster Pen'in yerleşik manipülatif yalancısının. Ren herkese dışarıda üst düzey bir eskort olduğunu söylüyor ama ben tek kelimesine bile inanmıyorum. Ağzından çıkan her şey saçmalık ve sadece ağız bir şeyler alırken susuyor.

Dash'in bunu izlediğini, o güzelim sikiğin yalanlarla dolu ağzın içinde kaybolduğunu görünce dişlerim neredeyse toz oldu. Dash'in ihtiyacı olan son şey, mecazi anlamda, Ren'in tuzağına düşmek. O tam bir veba gibi.

Ama Dash'e Ren'den uzak durmasını emretmek istesem de, beni dinlemeyeceğini biliyorum. Hala benden nefret ediyor. Şimdilik...

Ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalışırsam, bilerek tam tersini yapacak. Benim Luscious'um çok inatçı bir evcil hayvan. Sanırım sadece oturup ne yapacağını izlemek zorunda kalacağım. Umarım doğru kararı verir.

Bir işe kendimi kaptırdığımda çok kinci olabiliyorum. Bunu acı bir şekilde öğrenebilir.

O kusursuz vücudun, bacakları açık ve benim insafıma kalmış halinin görüntüleri aklıma geldikçe penisim dolup taşıyor ve zonkluyor. Daha önce hiç arzuladığım hiçbir şeye benzemiyor. Sanırım bu hoşuma gidiyor.

Onun soluk, süt beyazı tenini, üzerindeki mürekkep lekeleriyle süslü halini beğeniyorum. Dövmeleri benimkiler gibi değil. Benimkine kıyasla çok daha az dövmesi var ve dövmeleri birbiriyle bağlantılı değil. Rastgele, önemsiz, tıpkı Dash'in düşünceleri gibi.

Onun hasarlı zihninin içine bir göz atmayı seviyorum.

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, elimi ereksiyonumun üzerinde gezdiriyorum. Tanrım, o adamı nasıl da sahiplenmek istiyorum. Daha önce kimseye vermediği şeyi ondan almak istiyorum...

Eminim bana kaptırmak istemez ama gerçekler ortada. Er ya da geç birileri onu alacak. Benim tahminim Velle'den yana, çünkü Dash'e nasıl baktığını gördüm.

Velle bencil. Özellikle de zevklerini tatmin edebileceği başka birçok yol varken, istediğimi ona vermeyi reddediyorum. Velle bazı yönlerden Ren'e benziyor, ancak tercih ettiği yöntemler açısından çok farklı.

Dash'in bu yırtıcı hayvanların eline düşmesine izin vermeyeceğim. Sonuçta o benim oyuncağım.

Dizlerinin üzerinde bana bakarken, ela gözlerinde büyük bir umut vardı. Benim için yapabilecekleri fiziksel olanın çok ötesine geçiyor; onun kıvrınmasını ve mücadele etmesini izlemekten aldığım zevk, bundan çok daha fazlası.

Belki de içsel karmaşamı yatıştıracak kişi odur ve sanırım ben de onun için aynısını yapabilirim. Belki de etrafımızda yanan tüm ateşlere rağmen, ikimiz de birbirine kenetlenebilecek, paramparça olmuş, pürüzlü parçalarız.

Başımı sallıyorum; o gözlerin rengini, baştan çıkarıcı bir ormanı, silkeleyip atıyorum.

Bu çocuğa neden ihtiyacım olduğunu anlamıyorum. Bir erkeğe ihtiyacım olduğunu sanmıyorum... Hele ki benden daha genç birine. Gerçi büyük resme bakınca bunun pek bir önemi yok. Onun bir penisinin olması çok daha sorunlu. Ve vajinası yok.

Ancak bunun da üstesinden gelmenin yolları var...

Penisimin tekrar seğirmesiyle birlikte, şimdi de testislerim ağrıyor. Bu gece onu tekrar görmem gerekebilir. Nasıl yapacağımı bilmiyorum, çünkü hücre hapsinden çıktı. Hücreesine gizlice girmek muhtemelen en kötü fikir.

Ama sonra onun ne kadar sıkı olduğunu asla keşfedememe düşüncesi beni öldürmek istiyor. Ve eğer bir başkası benden önce öğrenirse, o kişiyi öldürmek zorunda kalacağım.

Sinirden içimi çekerek zindan bölgeme geri döndüm. Dascha için bir hediye bulacağım, böylece bana yapmak istemediğini düşündüğü şeyleri yapmama daha meyilli olacak.

Onları istediğimi nereden bildiğimden bile emin değilim... Sadece çok istediğimi biliyorum. Hem de çok.

Dascha Reznikov'un her anlamda kırık oyuncağım olmasını istiyorum. Ve istediğimi elde etme alışkanlığım var, özellikle de bu şey zamansız ölümümün sebebi olabilecek bir şeyse.

FOURTEEN

Dash

26 gün içinde

Duştan dönerken Ren'i görüyorum. Ona saldırdığımdan beri birkaç gün geçti ve yine hücre hapsine düştüm, ama alt dudağında hâlâ belirgin bir yara izi ve sağ gözünün yanında hafif sarımsı bir morluk var.

Bodrum katındaki oyun odasında yaşananlar oldukça ilginç. Ren'e ne yaptığımı hatırlamıyorum bile (inanın bana, hatırlamak için çok uğraştım), üstelik onun karşılık vermeye bile çalışmadığı açık.

Sonuçta, benden belki bir santim ve biraz da kas kadar daha uzun. şu an düşünmek bile istemediğim hücredeki gardiyan gibi kas yığını ve steroidli değil ama ortalığı karıştıracak kadar ağırlığı var. Eminim ki, eğer bir iki yumruk atmak isteseydi, biraz hasar verebilirdi ya da en azından beni üzerinden atabilirdi. Ama bunun yerine orada yattı ve darbeleri yedi. Sonra da dakikalarca deli gibi güldü.

Bunu hatırlıyorum. Rook beni hücreye doğru sürüklerken, Velle ve Joy diğerlerini toplarken o hâlâ kıkırdıyordu. En hafif tabirle tuhaftı.

Ren tam bir baş belası. Ondan uzak durmayı çok isterdim ama anlaşılan burası pek kolay olmayacak.

Yan yana geçerken bana şöyle bir bakış atıyor, sanki yan bakıyormuş gibi. Bakışıyla tam olarak ne anlatmak istediğini anlayamıyorum ama ona yaptığım şey için intikam almakla ilgilenmiyor gibi. Aksine, özür diler gibi

görünüyor. Bunu tanıyorum çünkü geçen gün o odada beni köşeye sıkıştırdığı için özür dilerken de bana aynı şekilde bakmıştı.

Fark etmez. Ren'in bana nasıl baktığı umurumda değil. Ona güvenemiyorum. Ne zaman birbirimize yaklaşıp hücre hapsine gönderiliyorum, bu yüzden bir daha asla oraya gönderilmemek için ondan uzak durmak gerekiyorsa, öyle yapacağım.

Geri dönemem. Geçen sefer olanlardan sonra asla.

Polis memuru Kemper tam bir tecavüzcü. Boşalmış olmam umurumda değil... Bunun bir önemi yok. Boşalmamam gereken zamanlarda sürekli boşalıyorum.

İlk soygunlarımdan birini hâlâ hatırlıyorum... Tek başıma yaptığım ilk soygundu. Seksen yedi bin doları bir yastık kılıfının içinde çaldım, sonra Zadira'ya binip patron gibi yol aldım, Hempstead Polisi'ni atlattım ve kurduğum güvenli eve, aslında Sunrise'ın kenarındaki şüpheli bir motele, hızla gittim.

Arabayı otoparka çektim ve penisim o kadar sertleşmişti ki kalp çarpıntısı yaşıyordu. Dışarısı karanlıktı, bu yüzden etrafa baktığımda kimseyi görmeyince, penisimi orada çıkarmaya karar verdim. Boşaldığımda, yıldızlar ve galaksiler; renk ve ışıktan oluşan diğer güneş sistemleri gördüm.

İşte o zaman yüksek adrenalinli durumların beni tahrik ettiğini fark ettim. Özellikle de rahatsız edici veya garip durumlar. Ve utanç mı? Onu unutup gitsin.

Beynimde bir gariplik var ve utanç duygusu diğer insanları bir nevi hasta hissettirirken, benim sikimi sertleştiriyor sanırım. Rahatsız edici mi? Evet. Ama bu gibi şeylerin beni caydırmasına izin vermiyorum.

İşlerimden sonra Lola'ya uğramaya başladım. Çünkü beni tanıyor; beni neyin tahrik ettiğini ve zihnimi neyin rahatlattığını biliyor. Ve her şeye açık. Bunda beğenmeyecek ne var ki?

Yine de, onun bana yaşattığı orgazmlar burada yaşadıklarım kadar yoğun olmadı hiç... Ve şu an bunu düşünmeyi reddediyorum. Hiçbir şeyle yüzleşmek istemiyorum. Endişelenmem gereken çok daha fazla saçmalık var; tecavüzcü-takipçi, peşimde olan diğer gardiyanlar ve kasıtlı ya da kasıtsız beni sürekli belaya sokan bir mahkum gibi.

Gözlerim bulanıklaşıyor ve bir şey duyuyorum. Başımı önce sağa, sonra sola çeviriyorum. Ama hücrelerimize geri götüren her zamanki

koridorlardan başka bir şey göremiyorum. Ren gitmiş. Zaten on beş metre uzakta, duşlara doğru gidiyor.

Yanımda yürüyen Luthor'a şöyle bir göz attım ve kendi düşüncelerine dalmış gibi görünüyordu. Onu incelerken aklıma bir şey geldi...

Merakla, "Joy senin saçını mı tıraş ediyor?" diye sordum.

Yüzü bana doğru döndü. "Evet. Ama ben istesem de istemesem de yapardı. Gardiyanın politikası bu." Gözleri bir an için başıma kaydı. "Seninkini de alacaklar. Muhtemelen gelecek hafta."

Dudaklarımda bir somurtma belirdi ve elimi saç derimin üzerinden geçirdim. Saçlarım daha yeni yeni çıkmaya başlamıştı. En azından biraz uzamasına izin vermelerini umuyordum.

Saçımı kazıtmaktan nefret ediyorum. Sanırım Luthor'a yakışıyor. Lex Luthor imajına uyuyor. Ama bana... Bilmiyorum, kendimi biraz kaybolmuş hissediyorum.

Belki de her zaman böyle hissediyorum.

Ben kimim?

Hücremize yaklaşırken gözlerimi kırıştırdım. Rook bizi içeri itti, sonra diğer gardiyan, sanırım adı Peters, kelepçelerimizi çıkardı. Bizi yalnız bıraktılar ve ben bileklerimi ovuşturup, üzerlerindeki kızarmış izlere baktım. Bunlar az önce olanlardan değil.

Onlar diğer geceden kalma. Onunla birlikte.

Bakışlarım içgüdüsel olarak her yere kayıyor, sanki onu hücremin dışında ya da içinde gizlenirken görmeyi bekliyormuşum gibi.

O da diğer gardiyanlar gibi her şeyden paçayı sıyrıyor gibi görünüyor. Luthor'un beni uyardığı gibi... Gardiyanlar bütün yeri kontrol ediyor. Ve o ilk günden beri müdürü görmedim, zaten ne olup bittiğini umursayacağını da sanmıyorum. Eminim biliyordur.

Gözden uzak, gönülden uzak.

Yavaşça nefes alarak yatağıma oturdum ve arkama yaslandım. Tüylerim diken diken oldu ve ince battaniyemi çekiştirerek omuzlarıma sardım. "Burası çok soğuk."

Luthor üst ranzadan iç çekerek, "Kışın burada olmalıydın," dedi.

"Kötü müydü?"

Cevap vermeden önce bir an sessiz kalıyor. "Ren'in eski oda arkadaşı... Çok hastalandı."

Ses tonu tüylerimi daha da ürpertiyor, omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Kahretsin."

“Evet. Şey, helikopterle hastaneye kaldırılmak zorunda kaldı.” Bir an duraksıyor ve nefesini dışarı verdiğini duyuyorum. “O zamandan beri onu görmedik veya ondan haber alamadık. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim...”

“İsa...” Gözlerimi kapatıp sıcak bir yerde olduğumu hayal etmeye çalışıyorum.

Tulum. Bir gün orada olmayı dört gözle bekliyorum.

Ama gözlerimi açtığımda, aynı rutubetli hücreyi görüyorum. Luthor'un yıpranmış yatağının alt kısmı, ranzalarımızın paslanmış demirleri, betondaki çatlaklar ve tavanın köşelerinden damlayan beyaz su kalıntıları.

Burası Tulum değil ve orada olmayı ne kadar çok istesem de, burada olduğumu o kadar çok hatırlatacak.

Sıkışıp kaldım. Cehennemde, bana sunulan en berbat şirketle birlikte kapana kısılmış durumdayım.

Kulaklarımın arasında yankılanan, beynimi sarsan bir çığlık. Çok güçlü ve kendimi toparlamak için başımı kollarımla örtmek zorunda kaldım.

“Kahretsin...” diye homurdandım, sesler ve gürültü giderek artıyordu.

"Ne?" Luthor'un sesini belirsiz bir şekilde algıladım.

“Hiçbir şey,” diye zar zor kendi sesimi duyabiliyorum. “O’Malley’nin nerede olduğunu düşünüyorsun?” diye soruyorum, sadece dikkati benden uzaklaştırmak için.

"Lanet olsun, bilmiyorum bile ama Darcey ile aynı yerde olabilir," diyor Luthor, ama ben pek dinlemiyorum. "Darcey'i de hiçbirimiz görmedik, belki birliktelerdir..."

Buradan kurtulabileceğimi mi sandım, yoksa teorik olarak sonsuza dek sürecek olan cezamı çekmenin bana bir nebze de olsa yaşam hissi vereceğini mi düşündüm bilmiyorum. Ama açıkça, Alabaster Cezaevi'nin ne kadar korkunç bir yer olduğunu hafife almışım.

Burada cezanızı çekemezsiniz, gardiyanların dizginsizce davrandığı, ahlaki pusulaların zerre kadar bulunmadığı, iğrenç ve güvensiz koşulların mahkumları öldürdüğü bir ortamda bu mümkün değil.

Onların istediği bu...

Onlar senin ölmeni istiyorlar, bu yüzden buradasın.

Herkes senin öldüğünü düşünüyor, ve şimdi gerçekten de öldün. Neredeyse ölüsün.

Kendimi bir top gibi büküp ileri geri sallanıyorum, Luthor'un sesine odaklanıyorum. Hâlâ konuşuyor ve sanırım buraya gelmeden önceki

halinden bahsediyor. Keşke onu duyabilseydim ama diğer sesler çok yüksek. Onu bastırıyorlar.

Nefes alışverişimi düzenlemek için kendi kendime mırıldanıyorum. Sadece anı yaşamaya çalışıyorum, ama bir sonraki an gözlerim açılıyor ve her yer karanlık. Sıradaki ışıklar sönmüş, sadece her zaman açık bıraktıkları bir iki floresan lamba hariç.

Yatakta doğrulup Luthor'un horlama sesini dinliyorum. En azından birimiz rahatlamış durumda.

Çok gerginim ve kendimi sakinleştirmek için mastürbasyon yapmayı düşünürken, hücremizin dışında gölgeli bir figür belirdi.

"Hayır..." diye mırıldandım, doğrulup otururken. Şaka yapıyor olmalısın.

Kapı yavaşça açılıyor, ağır metalin çıkardığı ses, iri yapılı adamın içeri girmesine yetiyor ve adam kapıyı arkasından kapatıyor.

Karanlığa bürünmüş, ama elbette kim olduğunu biliyorum. Hücremize başka kimse giremez. Hayatımı böyle takip eden başka kimse yok. Sağ tarafı hafifçe görünene kadar öne doğru adım atarken kalbim zaten göğsümde hızla çarpıyor.

Hiçbir şey söylemiyor ama düşüncelerini duyabiliyorum. Bana bakışından kaçmamı ya da bağırmamı beklediğini anlıyorum, gerçi bu iki hareketin de bana yardımcı olacağını sanmıyorum. Ama yine de bunları düşünüyorum. Geçmişteki deneyimlerimizin tekrarından daha iyisi her zaman vardır.

Kaslarım gerildi, o da kaşını kaldırdı. Sakın aklından bile geçirme, mahkum.

"Ne istiyorsun lan?" diye sessizce hırladım. Luthor'u uyandırıp yardım edip edemeyeceğini görmekle, onu bu saçmalığın dışında tutmak için uyumaya devam etmesini sağlamak arasında kaldım.

Memur Kemper, donuk gözlerini yavaşça kırpıştırıyor; karanlık kalkan ona rahatsız edici bir boşluk havası veriyor. Yaptığı ve tehditkar olduğunu kanıtlayan şeyleri hesaba katmadan bile, sadece tehditkar görünüyor.

Birkaç adım daha yaklaşarak, daha önce yaptığı gibi yavaşça bana doğru geliyor. Ben ise yatağında oturmuş, hazırlanıyorum. Bana ne yapacağını bilmiyorum ama bundan dolayı gergin olduğumu gizlemeyeceğim. Yaptıklarından ve vücudumun bunlara nasıl tepki vereceğinden korkuyorum.

Bunun muhtemelen onun benim ona ilgi duyduğumu düşünmesine yol açmasından nefret ediyorum. Onun böyle düşünmesini istemiyorum.

Ondan nefret ediyorum.

"Seni özledim," diye fısıldadı sonunda ve midemde tuhaf bir şey oldu. İğrenerek alt üst olmak istedi ama bunun yerine, sanki biri beni baş aşağı çevirmiş gibi, kasılıp gevşedi.

"Keşke beni rahat bıraksan," dedim kısık bir sesle, her zamanki sert tonumu koruyarak. "Bunun bir kedi-fare oyunu olduğunu sanıyorsun, ama ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Ben senin lanet olası kemirgenin değilim."

Dudakları hafifçe kıvrılıyor ve bir yerlerden hafif bir kıkırdama gibi küçük bir hırıltı geliyor. Bunu fark etmek kolay olmazdı, ancak gözlerini belirgin bir şekilde aydınlatıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve durduğu yerden bana bakıyor.

Ona bakmaktan kaçınıyorum ama o parmaklarıyla çenemi kavrayıp yüzümü kaldırıyor, gözlerimiz buluşana kadar.

"Ya bu senaryoda kedi olan sen olsaydın?" Gözlerini kısarak soruyor. Dudaklarım aralanıyor, ama daha fazla tepki veremedi yatağıma giriyor ve bana doğru sendeliyor.

Ondan kaçmak için olabildiğince hızlı geri çekiliyorum, o da bana doğru geliyor, bacağımla yakalayıp beni kendine doğru çekiyor. Kasıklarına doğru tekme atıyorum ama beni engelliyor. Ona her vurmaya çalıştığımda, sanki daha denemeden nereye gideceğimi biliyormuş gibi engelliyor. Bu durum inanılmaz derecede sinir bozucu.

Ona karşı hücumda başarılı olamadığım için savunmaya geçiyorum, tıpkı kancaya takılmış bir solucan gibi kontrolsüzce kıvranıyorum. Karnına dizimle vurduğumda homurdanıyor, diğer gün yaptığı gibi kalçalarımın üzerine çöküp beni altına sıkıştırıyor.

"Çırpınmayı bırak," diye tısladı, her iki bileğimi de tek eliyle kavrayıp tekrar kelepçelerine uzandı.

"Hayır. Hayır, dur," diye daha öncekinden daha yüksek sesle bağırdım. Donakaldı ve gözleri irileşti, sonra işaret parmağını dudaklarına götürerek "şşş" işareti yaptı.

"Diğer muhafızlardan biri duyarsa onlar da içeri girer," diye uyardı bana sert bir bakış atarak. "Bunu gerçekten istemediğini düşünüyorum, Luscious. Bana güven."

"Sana güvenmiyorum. Ve bana öyle seslenmeyi bırak artık," diye dişlerimi sıkarak haykırdım.

Beni görmezden geliyor ve kelepçeleri bileklerime, ranzamanın metal demirine takıyor. Onu üzerimden atmaya çalışıyorum ama çok ağır. Sonunda denemekten yoruluyorum ve nefesimi toparlarken gözlerimi kapatıyorum.

"İşin bitti mi?" Sesi sabırsızlıkla dolu ve bu herife karşı nefret kusmak istememe neden oluyor.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye mırıldanıyorum, illa ona değil. Sadece söylüyorum.

Çünkü bu duyguyu ilk defa yaşıyorum... Kontrolümü kaybetmiş ve başkasının insafına kalmış gibiyim. Ve bundan nefret ediyorum.

"İnan bana, sana olan çekimimi anlamayı çok isterdim Dascha," diye homurdanıyor ve ardından başka bir kelepçe çıkarıyor.

Yutkundum, "Bunlar ne için?" Gözlerim ellerindeki parlak metalde takılı kaldı.

Cevap vermedi ama eline ayak bileğimi alıp kelepçeyi taktı. Bunu yapar yapmaz, bana yapmaya çalıştığını düşündüğüm şeye karşı tekrar çırpınmaya başladım.

"Kıpırdamayı bırak, mahkum, yoksa tekrar elektrik şoku yersin," diye tehdit ediyor, sözleriyle belli ki, ama yüzündeki ifadeyle daha da belli oluyor. Hücrenin içine giren ışığın azlığı yüzünden hâlâ biraz gölgeli. Gerçekten görebildiğim tek şey, yüzüne düşen birkaç altın sarısı saç teli ve kare çenesini çevreleyen koyu sakal kılları. Ve o lanet olası gözlerindeki dipsiz okyanuslar.

Hareket etmeye devam ediyorum. "Umurumda değil. Beni tekrar şok et. Bacaklarımı bu yatağa kelepçelemene izin vermeyeceğim."

Bacağımı kelepçeyle çekiştiriyor ve kelepçe derime batıyor. Çok acıyor ama umursamıyorum ve tekmelemeye devam ediyorum. Ta ki homurdanıp Glock'unu kılıfından çıkarıp havaya kaldırına kadar.

Hareket etmeyi bırakıyorum ve o da kelepçeyi ranzamanın altındaki demire takıyor.

"Beni vurmayacaksın," diye titrek bir sesle söylüyorum ve kendi sözlerimden tamamen emin değilmişim gibi geliyor. Çünkü beni vurup vurmayacağından emin değilim.

Olabilir.

“Bu riski almak mı istiyorsun, mahkum?” Küstahça bir ifadeyle kaşını kaldırdı, sonra sol eliyle diğer ayak bileğime de bir kelepçe daha taktı ve Glock'u şaşırtıcı derecede yüzüme doğrulttu. Son kelepçeyi de metalin etrafına taktıktan sonra silahını sakladı. “Biliyorsun, istediğim şeyler sana da zevk verecek. Ben sadece almak için burada değilim.”

"Senden zevk almak istemiyorum," diyorum, tüm o kavgadan nefes nefese.

“Yani geçen gece eğlenmedin mi diyorsun?” Bana doğru eğildi, yüzüme yaklaştı. Nefesi yine nane kokuyordu. Kış yeşili gibi. Tanıdık...

Tutulduğum halde olabildiğince doğrulup, onun kendini beğenmiş yüzüne bakışlarımı diktim. "Tam olarak bunu söylüyorum."

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Yalan söylüyorsun, inanmıyorum. Kimse yalancıları sevmez, Dascha."

"Defol git."

Kalçalarını benimkine daha sert bastırıyor. "Dileklerinin gerçekleşmesine dikkat et, 101."

Tekrar tekrar sürtünüyor, kalçaları benimkine dalgalar gibi çarpıyor, tıpkı kıyıya vuran dalgalar gibi ve bu nefretimden dikkatimi dağıtıyor.

"Seni duyacak," diye başımı sallayarak Luthor'un ranzasına doğru işaret ettim. Henüz uyanmamış olmasına gerçekten şaşırdım. Ranza sürekli hareket ediyor ve biz gürültü yapmasak bile, o hemen yukarıda.

Bu adam depremde bile uyuyabilirdi.

"Ne olmuş yani?" Bana daha da yaklaşıyor, eliyle penisimi okşuyor. Pantolonlarımızın üzerinden bile ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum.

"Defol git üzerimden," diye homurdandım tekrar, kıvranarak uzaklaşmaya çalıştım ama gidecek hiçbir yerim yoktu. Bu herifin insafına kalmıştım.

Yüzünü boynumun kıvrımına yaklaştırdı. "Mmm... direnmeye devam et, Luscious. Sert seviyorum." Nefesi tenimi gıdıkladı ve bir ürperti tüm vücudumu gerdi. Karnım, meme uçlarım, kahrolası testislerim. Tanrım, bu berbat bir durum.

Hareketsiz kalıyorum. "Pekala, o zaman burada uzanacağım."

"Bu da işe yarar," diye alaycı bir şekilde söylüyor ve nabzımın üzerine yavaş ve nazık bir öpücük konduruyor. Boğazım kaşınırken yutkunuyorum ve o da dudaklarını oraya götürüp Adem elmasının üzerinde gezdiriyor.

"Ah, sen tam bir delisin!" Elimden geldiğince kurtulmaya çalışıyorum ama ellerini göğsüme bastırıyor. Avuç içlerinin altında, tişörtümün

üzerinden bile meme uçlarım acıyor. “Lütfen, defol git buradan.”

"Bana teslim ol, Dascha." Yüzünü kaldırıp bana baktı. "Seni istemekten başka bir şey istemiyorum, tıpkı senin de benim seni istememi istememen gibi."

"Ne?" diye nefes nefese sordum, sözlerinden hem şaşkına dönmüştüm hem de şu anki sıcaklığımın ne kadar da inanılmaz olduğunu anlamıştım.

"Bence birlikte eğlenceli şeyler yapabileceğimizi biliyorsun," diye fısıldadı sesi, tişörtümü kaldırıp karın kaslarımı ortaya çıkarırken, parmağıyla pantolonumun üzerindeki çizgiyi takip etti. Penisimin belirgin bir şekilde hareket etmesi dikkatini çekti. Koyu renkli gözleri parıldadı.

Pantolonumu aşağı çekiyor, penisim fırlayıp harekete hazır hale geliyor. Utançtan yüzüm kızarıyor. Bana baktığını görmemek için yüzümü yana çeviriyorum. Pantolonumu bir önceki seferden daha da aşağı indiriyor ve ne yaptığını görmek için başımı aşağıya çeviriyorum. Pantolonum dizlerimde ve cebinden bir şey çıkarıyor.

Korku tüm vücudumu sardı. Umarım düşündüğüm şeyi yapmıyordur.

Gözleri gözlerimle buluştu ve sııttı. "Merak etme, Luscious. Seni becermeyeceğim." Rahat bir nefes aldım, ama sonra fısıldadı, "Henüz."

"Hayır. Asla," diye kelepçelerimi çekiştirdim, sanki bu bir işe yarayacakmış gibi. "Bu ne? Ne yapıyorsun?"

"Şşş... Sakin ol. Bebek gibi davranıyorsun." Elindekiyle oynuyor ve ben de dikkatimi verecek kadar sakinleşmeye çalışıyorum.

Küçük bir losyon tüpüne benziyor. Ne...?

"Hayır..." Bacaklarımı zorla kapatmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Ayak bileklerimdeki kelepçeler bacaklarımı açık tutuyor.

Bana hiç aldırmış etmiyor. Sadece parmaklarına losyon sıkıp ovuşturuyor.

Eli bacaklarımın arasına kayarken, "Bana dokunma," diye homurdandım.

"Şu an ne kadar iyi görüldüğünün farkında mısın?" Sıcak, ıslak bir parmak kalçama doğru itildi ve ben de kaderimi kabullenerek derin bir nefes verdim.

Bundan kurtulmanın bir yolunu bulamıyorum. Sanırım yapabileceğim tek şey başka bir yerdeymiş gibi davranmak ve onun benimle birlikte olmayacağını söylediği gerçeğini kabullenmek...

Tecavüzcümün ne kadar güvenilir olduğundan emin değilim.

"İstemiyorum..." Nefesim kesiliyor, o da kenarını okşuyor. Garip bir şekilde gıdıklıyor. İstesem iyi gelebilecek bir şey gibi, ama istemiyorum.

Sağ bacağıma yaslanıp beni gerene kadar baskı uyguluyor. Dudaklarımı ısıtarak başımı sallıyorum, çünkü hayır. Hayır, hayır, hayır, bu iyi değil. Bunu istemiyorum.

"Defol git buradan, seni kahrolası ibne," diye fısıldadım nefes nefese, sanırım nefes nefese kalmıştım ama gözlerimi açmayı reddettim. Bir parmak kıcımin eşiğinden içeri girdi ve cehennem gibi yandı.

"Burada kim eşcinsel, bebeğim?" diye homurdandı kulağıma, bana sürtünerek, sürtünme etrafımızda bir cehennem gibi bir sıcaklık yaratıyordu. "Güzel küçük kıcına orta parmağımı soktum."

Dudaklarımdan bir protesto hırıltısı çıktı, ama parmak daha derine girince nedense inlemeye dönüştü. "Asıl eşcinsel sensin. Çünkü benim küçük kıcımin güzel olduğunu düşünüyorsun."

"Haklısın, Luscious," diye kıkırdadı, sonra kulağımın dışını yaladı. "Şimdi rahatla. Kendini iyi hissetmeni istiyorum."

Dudaklarının arasına kulağımın memesini alıyor ve bu gerçekten çok iyi hissettiriyor. İstemiyorum ama bana gençken birlikte olduğum kızları hatırlatıyor. Onlar da hep böyle kulak emme işi yaparlardı. Penisimin tepkisi belli oluyor, kaslarım biraz gevşiyor. Tam da parmağını hareket ettirebileceği kadar.

Daha da derine doğru ilerliyor, sonra neredeyse tamamen dışarı çekiyor. Hissiyat garip.

"Siktir git," diye hırıltılı bir sesle ona bağıryorum, o da parmağını bir santim kadar içeri ve dışarı hareket ettirip kulak mememi emiyor, sonra o lanet olası dudaklarını boynuma götürüyor.

"Tatlı şekerim, nefis," diye mırıldanıyor, bir eli gövdemde belirirken diğeri bacaklarımın arasında dolaşıyor. "Ne istediğini söyle bana."

Başparmağıyla meme ucumu daireler çizerek okşadı, ben de nefes nefese kaldım. Sonra parmağını derine doğru itti, hafifçe kıvrarak kasıklarımın bir yıldırım çarpmasına neden olan bir şeye bastırdı.

Testislerim anında kasıldı ve hafif bir inilti çıktı ağzımdan. "Kahretsin..."

Tekrar yapıyor ve gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. "Ben de öyle düşünmüştüm, bebeğim." Parmağını geri çekiyor ve bir sonraki an, bir başkası da ona katılıyor, kıcımin içinde. İçime doğru itiyor ve daha önce hiçbir şeyin girmediği bir yeri geriyor.

Bundan nefret ediyorum ama aynı zamanda seviyorum ve inanılmaz derecede kafa karıştırıcı.

“Hayır...” İstemedenden de olsa eline doğru kıvranıyorum, kollarımı ya da bacaklarımı hareket ettirmekten başka bir şey istemiyorum. Güvenmediğim biriyle böyle kapana kısılmış olmaktan nefret ediyorum.

Bu çok yanlış hissettiriyor, ama yine de penisim ağrıyor.

"Tanrım, ne kadar sıkısın Dash," diye mırıldanıyor, parmaklarıyla beni becerirken bacağıma da sürtünerek okşuyor. Sakalı boynumun hassas derisine değiyor ve inliyorum.

Bunu neden seviyorum? Bunu sevmek istemiyorum...

"Bunu istemiyorum..." diye tekrar tekrar mırıldanıyorum, o da nabzımı emiyor, parmaklarını olabildiğince derine, kalçalarının ritmine uyarak deliğime sokuyor.

"Bu doğru mu, Dascha?" İri bedeni beni tamamen sararken, uzun ve büyük parmakları tekrar o noktaya uzandı.

O, saçımı okşadı ve dudaklarım titreyerek "Hayır" kelimesini söyledi.

"Mükemmelsin," diye sertleşmiş penisini içime sürterek kuru bir şekilde sevişirken, parmakları da sürekli olarak anüsümün içine girip çıkıyor, tekrar tekrar, ta ki aklımı kaybedene kadar.

“M-mm...” Gözlerimi sıkıca kapattım ve elini itmeye çalıştım. Daha fazlasını istiyorum.

Boş ver. Şu anda ne olup bittiği umurumda bile değil, bu bana hayat dolu bir his veriyor.

Çenemi çekiştiriyor. "Gözlerini aç, mahkum." Açıyorum, inlemelerimi bastırmak için dudağımı ısııyorum. "Şimdi ne istediğini söyle bana, bebeğim."

Gözlerindeki derinlik insanı hayrete düşürüyor. Şimdiye kadar gördüğüm en koyu mavi. Tıpkı okyanusun sizi basınçla boğarak öldüren kısmı gibi.

O gözlerde, ben kim olduğumu bile bilmiyorum.

"Daha fazla," diye fısıldadım ve o da bir an dudaklarıma baktıktan sonra üçüncü parmağını da kıcıma soktu.

Yüksek sesle inledim, acı ve zevk birbirine karıştı, sanki vücudumdaki her sinire benzin dökülüp bir kibrit yakılmış gibiydi. Kemper aramızda aşağıya bakıp, parmaklarıyla beni anüsümünden becerirken izliyordu. Homurdandı ve dudaklarını yaladı, sertleşmiş penisinin şekli pantolonunun içinden uyluğuma saplandı.

Ben de aşağıya bakıyorum ama görebildiğim tek şey, bacaklarımın arasında çalışan kocaman kolu. Elinin bana ne yaptığını hayal edemiyorum

ama hissedebiliyorum. Sahip olduğum tek Şey hisler.

"Kıçın çok sıkı, bebeğim," diye mırıldanıp duruyor, beni tahrik eden noktayı bulmaya alışıyor. Sürekli o noktaya ulaşıyor ve sanırım yakında boşalacağım. Ansızın gelebilir... "Parmaklarımı zar zor hareket ettirebiliyorum."

"Kahretsin... kahretsin..." Syleyebildiğim tek Şey bu.

"Buraya sikimi sokmayı çok istiyorum," diyor bana, sonra diğer eliyle tişrtmden bir tutam kavrayıp beni daha da sert bir Şekilde kendine çekiyor. "Seni sikmek istiyorum. Tanrım, Dash, bırak da seni sikeyim."

"Hayır," diye mırıldanıyorum göz kapaklarım ağırlaşırken ve onun bir Şeye bastırđığını hissederken, bu da orgazmımı tetikliyor ve vücudumun en n saflarına taşıyor.

"Boşalmam gerek," diye homurdandı, sonra sol eliyle aceleyle kemerini çözdü, fermuarını açıp penisini dışarı çıkardı. Hatırladığımdan daha büyüktü.

Elini yumruğunda sertçe okşuyor, şapırdatma sesleri bir yandan elini olabildiğince sert bir Şekilde içime sokarken bir yandan da sertçe vuruyor. Biraz acıyor ama hoşuma gidiyor. Dürüst olmak gerekirse... bu noktada acı, zevkin ta kendisi. İkiisi de aynı Şey.

"Gideceğim..." diye fısıldadım, sonra kendimi durdurdum. Çünkü bu adam sevgilim ya da arkadaşım değil. Ona geleceğimi söylemek istemiyorum.

Ama ben yleyim. Zor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, arkalarından gelen çığlıklar zar zor dururken penisimden ardı ardına meni akıyor. Boşalırken o da parmaklarını içime sokmaya devam ediyor ve bu da orgazmın daha önce yaşadığım tüm orgazmlardan çok daha uzun sürmesine neden oluyor.

Sanki kafam camdan dışarıda, saatte 200 mil hızla bir otoyolda gidiyormuşum gibi hissediyorum. Her Şey vızıldayarak geçiyor ve başım dönüyor, nefesim kesiliyor. Çok şiddetli bir orgazm yaşıyorum, parmaklarını sanki bedenimden hiç ayrılmasını istemiyormuşum gibi sıkıca kavırıyorum.

Gözlerimi açtım ve nefesimi tutarak aşağıya baktım, nabzım hızlanmış, beynimde kan gümbür gümbür akarken, onun devasa penisini benim penisime boşaltışını izledim. Penisimin boşalması sonunda durdu ve karın kaslarımın üzerinde, bitkin ve parıldayan sıvıyla çevrili halde yatıyordu. Ve

şimdi kendi menisini her yerine püskürtüyor, büyük bir karmaşa yaratıyordu.

Ama umurumda bile değil çünkü tüm vücudum uyuşmuş durumda. Şimdi su parkındaki sakın nehirdeyim. Rahat, sessiz. Gürültü yok, acı yok. Her şey çok güzel hissettiriyor.

Memur Kemper derin bir nefes verip başını öne eğdi, saçları gözlerinin önüne düştü ve gözlerimle buluştu, bana bir bakış attı. Ne hissetmemi istediğini nasıl bildiğimden emin değilim ama şu anda çok daha az korkutucu görünüyor.

O bana sakinliği hatırlatıyor. Turuncu ve sarı. Tıpkı gün batımı gibi.

Parmaklarını benden çekiyor ve yüzündeki kızarıklık rahatsızlığı gizliyor. Hâlâ kelepçeli olduğuma sevindim çünkü az önce elim ona dokunmaya çalışırdı diye düşünüyorum.

Çenesi, ya da belki göğsü. Saçlarını yüzünden uzaklaştırın.

Gözlerimi kırıp o düşünceyi uzaklaştırıyorum.

"Beğendin mi?" diye fısıldıyor ve beni alaya almıyor. Kötü bir şey söylemiyor ya da tehditkar bir tonda değil. Sadece soruyor, gerçekten ilgili.

Hayır anlamında başımı sallıyorum, ama sonra mırıldanıyorum, "Evet."

Bana gülümsüyor, tıpkı pencereden beni izlediği zamanki gibi, aydınlatıcı bir gülümseme bu. Hoş bir gülümseme. Çok... güzel.

Hayır. Hayır, onu istemiyorum. Bunu da istemiyorum.

Kelepçelerimi çekiştiriyorum, kapana kısılmış olmanın verdiği kaygı yeniden şiddetle geri geliyor. Nefesini veriyor ve üzerimden kalkıyor, kelepçelerimi çıkarıyor, önce ellerimi sonra da ayaklarımı. Ellerimi tekrar elime alır almaz, onlara biraz his kazandırmak için ovuşturuyorum, bir başka adamın orgazmının kayganlığıyla kaplı penisime bakıyorum.

Onun menisi benimkine benziyor. Benimkisi karın kaslarımın her yerine bulaştı çünkü penisime bile dokunmadım.

Parmaklarıyla beni orgazma ulaştırdı. Beni elle tatmin bile etmedi, bir kere bile.

Dalgın dalgın karnımdaki saydam maddeyi parmağımınla taradım, penisime kadar götürüp onunla karıştırdım. Sonra elinde tuvalet kağıdıyla yanıma geldi. Uzandım ama vermedi. Bunun yerine, gözleri gözlerime kenetlenmiş bir şekilde, önce karnımdaki, sonra da penisimdeki meniye sildi. Beni temizlerken yüzüm sıcaktı ve dirseklerimin üzerinde doğrulup onu sessizce izledim.

Şimdi ne yapacağım ben? Ne diyeceğim? Neler oluyor böyle??

"Adınız ne?" diye sordum ve o da kaşını kaldırıp rozetine baktı. "İlk adınızı soruyorum. Benimkini biliyorsunuz... Sizininki de bilmem adil olmaz mı?"

"İnan bana, bunda adil hiçbir şey yok, Luscious," diye mırıldandı, yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Arkasını dönüp kağıdı tuvalete attı, pantolonunu tekrar yukarı çekti ve kemerini bağladı; etrafını bir kez daha sessiz bir gerilim sardı.

Yine düşmanca bir tavır sergiliyor, görünüşe göre bu tavır problemi ancak o geldiğinde ortadan kayboluyor. Sonra bir maske gibi yeniden ortaya çıkıyor.

Sanırım bunu anlayabilirim... Eğer gizli bir eşcinselse ya da benzeri bir şeyse.

Onun ne derdi olduğunu anlamaya çalışarak, neden umursadığımı bilmiyorum ama, "Sevgilin var mı?" diye soruyorum.

"Neden? Rol için seçmelere mi katılıyorsun, mahkum?" diye çıkıştı. Yüzünde bir eğlence ifadesi vardı ama bu dostça değil, endişe vericiydi.

"Sen tam bir pisliksin," diye yatağıma yığıldım ve pantolonumu hızla yukarı çektim, kıyafetlerimi düzelttim ve duvara doğru dönerek yanıma yattım ki o aptal tecavüzcü suratına bakmak zorunda kalmayayım. "Lütfen defol git buradan, ibne."

"Ne istersen, 101," diye mırıldanıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Onun uzaklaştığını duyduğum anda midem bulanıyor ve nedenini gerçekten bilmiyorum.

Onun burada olmasını istemiyorum. Ondan nefret ediyorum, ama nedense şu an kendimi sadece cinsel ilişki için çağrılan biri gibi, karanlıkta sakladığı kirli bir sır gibi hissediyorum. Gözlerimin arkasında baskı artarken yutkunuyorum.

"Bunu senin için getirdim," diye homurdandı sesi ve başımı kaldırıp onun ayaklarımın dibine bir şey koyduğunu gördüm.

Sonra hücre kapısı gürültüyle kapanarak çıktı. Ne bıraktığını görmek için doğrulmadan önce bir dakika bekledim.

Elime aldığımda göğsümde oluşan coşkuyu engelleyemedim. Üçlü paket boxer külot. Kahrolası Calvin Klein. Hem de pahalı olanlardan...

Ve içinde sabun, diş macunu ve mendil bulunan bir seyahat seti. Yutkunuyorum, dudaklarım hafifçe kıvrılıyor.

Setin içinde bir şeyin eksik olduğunu fark etmeden edemiyorum, bu yüzden seti ters çevirip arkasındaki yazıyı okuyorum. İçinde sabun, diş

macunu, mendil olması gerekiyormuş...
Ve losyon.

FIFTEEN

Dash

28 gün içinde

Gözlerimi araladığımda dehşete kapıldım. Bunun sebebi, yan sıradaki diğer mahkumların bağırması değildi; Luthor'un yukarıdan çıkardığı garip sesler de değildi. Hatta kalçamın biraz, bileklerimin ise daha çok acıması da değildi.

Endişeliyim çünkü tüm bunlar olurken uyudum. Saatlerce derin ve sakin bir şekilde uyudum. Bu sık sık olmaz. Genellikle beş altı kez uyandıktan sonra kırk beş dakika uyuyabilirsem şanslı sayılırım. Gecelerin çoğunu yatakta volta atarak veya boşluğa bakarak geçiririm. Sadece vücudum tamamen yorulup pes ettikten sonra bayılmışımdır.

Kendimi biraz olsun dinlenmiş hissediyorum. Ama bunu kabullenmek istemiyorum. Ondan böyle bir his almak istemiyorum.

Kalçamın ağrıdığı gerçeğine odaklanıyorum, çünkü gerçekten ağrıyor. Ağrıyor derken abartıyorum. Daha çok, dün gece o bölgede olanları hatırlatan hafif bir zonklama gibi. Ben kalça fetişisti değilim. Bazen acıdan hoşlanırım ve rahatsız edici hisler beni çoğu zaman çok tahrik eder, ama hiçbir zaman kalça ile ilgili bir şey yapmaya meyilli olmadım. Bana eski kafalı diyebilirsiniz, ama bunu düşünmek her zaman kendimi biraz tuhaf hissetmeme neden oldu.

Belki bu olgunlaşmamış bir davranış. Tamam, kesinlikle öyle. Ama dün geceye kadar hep böyle düşünmüştüm, elimde değil.

O koca pislik parmaklarıyla popoma tecavüz etti ve işin en kötü yanı da boşaldım. Bu ne demek oluyor ki?? Bunun hakkında ne hissetmem gerekiyor?

Sanırım şimdilik bunu görmezden gelmeliyim...

Doğrulup ağrıyan kaslarımı gerdim, yukarıya doğru bakarak Luthor'un orada ne yaptığını merak ettim. Bir şeyleri kazımaya çalışıyor gibi sesler geliyordu.

Lanet olsun... Luthor muhtemelen dün gece olan her şeyi duydu. Bu çok garip olacak.

Ayağa kalktıktan sonra, ne yaptığını görmek için ranzasına doğru göz attım. Sırtı bana dönük olduğu için tam olarak anlayamadım. Ama beni izlediğimi hissettiğinde, omzunun üzerinden döndü.

"Günaydın, oda arkadaşım," diye sırtıttı ve sonra ne yapıyorsa ona geri döndü.

"Hey," diye hırıltılı bir sesle konuştum, sonra gözlerimi ovuşturdum. "Ne yapıyorsun?"

"Bilgisayar yapıyorum." Bunu o kadar rahat bir şekilde söylüyor ki, nasıl cevap vereceğimi bile bilemiyorum. Bir an için, belki de gerçekten bilgisayar yapıyor diye düşünüyorum.

Ama sonra bunun imkansız olduğunu hatırlıyorum...

"Lütfen ayrıntılı anlatın," diye ısrar ediyorum ve o da kıkırdıyor.

"Şey, henüz gerçek bir bilgisayar değil." Yaptığı şeyi göstermek için yana doğru çekiliyor. Yatağının yanındaki duvarda bir oyma var. Bir çeşit cihazın planına benziyor. "Kağıdım veya kalemim olmadığı için duvara çizmek zorundayım. Neyse, gerekli parçaları bulabilirsem, sonunda bunu yapabilirim."

"Gerçekten mi?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemiyorum.

"Evet. Bu benim tarzım," diye sırtıttı omzunun üzerinden bana. Ağzım açık kaldı. "Üniversiteye erken gittim. Berkeley'de. Tasarımcı olmak için okuyordum." Hafifçe güldü ve başını salladı, belli ki komik bir şey hatırlamıştı. "Anne babamın garajında gelmiş geçmiş en inanılmaz makineyi yaptım. Tabii ki şimdi her şey ortada..."

Gözlerimi kırıyorum. Vay canına. Tamam, Lex Luthor meselesi gerçekten de yerine oturuyor.

Aklımdaki onca soru arasından şu an sorabildiğim tek soru bu: "Kaç yaşındasın?"

Gülerek, "Yirmi üç," dedi.

Kaşlarım tavana doğru fırladı. "On dokuz yaşındayken mi buraya geldin??"

"Olumluyorum," diye başını salladı, bu konudan bahsederken birinin çıkaracağından beklenecek kadar mutsuz bir ses tonuyla değil.

O çok genç... Hayatının çok büyük bir kısmını burada boşa harcadı bile, üstelik daha yaşayacak.

Bu inanılmaz derecede moral bozucu. Ama bu konuşmanın o korkunç yönünde devam etmek yerine, daha iyimser bir şekilde yönlendirmeye karar verdim.

"Bunu yapmak için neye ihtiyacınız var?" Duvarındaki oymayı işaret ederek başımı salladım.

"Ah, dostum. Çok fazla," diye kıkırdıyor. "Açıkçası en kolay yol bir bilgisayar bulmak olurdu. Onu söküp yeniden monte edebilirim. Ama bu pek olası değil, bu yüzden Joy'u yedek parça ve hurda getirmesi için rüşvet vermeye çalışacağım."

"Eski bilgisayarları ve benzeri şeyleri işleri bittiğinde geri dönüştürüyor olmalılar, değil mi?"

"Emin değilim. Yani, etrafa bakın. Fonlama yok denecek kadar az. Muhtemelen eşyaları sık sık değiştirmiyorlar."

"Evet, ama eğer sunucular tüm kapıları, kameraları ve benzeri şeyleri kontrol ediyorsa... Bence bunların düzgün çalışır durumda tutulması oldukça önemli."

Bir an gözlerini kısarak bana baktı. "Haklısın."

Dudaklarım memnuniyetle kıvrılıyor. "Yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Başını yana eğdi. "Bana, mal karşılığında komutanlarla yakınlaşma işine gireceğini söyleme sakın."

Tulum pantolonumun altında giydiğim Calvin Klein boxer şortumu ve bugün duşta kullanmayı planladığım güzel Dove erkek sabununu düşünmemeye çalışırken boynumda bir sıcaklık hissediyorum.

Ya Luthor dün gece baygındı ve Memur Kemper'in gelip bana saldırdığını duymadı, ya da bizi olası bir utançtan kurtarmak için aptal numarası yapıyor.

"Hayır, illa ki öyle olmak zorunda değil," diye gözlerimi kaçırdım. "Belki de eski parçaları atmadan önce bize temin edebilecek birini tanıyorumdur. Velle'ye de muhtemelen söylemeyecek biri."

“Haklısın,” diye başını salladı. “O pisliğin neler olup bittiğini bilmesini istemiyorum, Joy ile birlikte Velle'nin de işin içinde olma ihtimali yüksek. Zaten kimi tanıyorsun ki? Sen tam bir acemisin.”

Kahkaha atıp ranzasından aşağı atladı. Neyse ki diş macununu aramakla o kadar meşguldü ki, benim seğiren hareketlerimi ve muhtemelen kızarmış yüzümü fark etmedi.

Polis memuru Kemper'den bir şey istemeyi düşünmek bile korkunç bir fikir. Zaten benden istediğini hiç umursamadan alıyor. Bir de iyilik istemeyi eklersek, işler benim için kesinlikle daha da kötüye gidebilir.

“Önemli biri değil,” diye omuz silktim, umursamaz davranmaya çalışarak.

Luthor bana doğru döndü ve ben de bir an ona baktım, acaba gerçekten dün gece hiçbir şey duymamış mıydı diye düşündüm. Acaba o kadar derin uyuyordu ki ranzaların hareket ettiğini bile hissetmemiş olabilir miydi? Kesinlikle hareket ediyorlardı. Sorunsuz bir geçiş olmamıştı.

Elindeki diş macununu uzatırken hiçbir şey belli etmiyor ve ben de düşünmeden başımı sallıyorum.

“Benimkiler var,” sözleri kendimi durduramadan ağzımdan dökülüyor ve yüzünü buruşturup kaşlarını çatıyor.

“Önce diş fırçası, şimdi de diş macunu mu?” Gözlerini bana dikti, sonra da fırçayı belime indirdi.

Pantolonumu biraz daha yukarı çekiyorum ama artık çok geç. Çok büyük oldukları için biraz sarkmaktan başka çareleri yok ve o Calvin Klein logosunu görmemek imkansız.

Gözleri tekrar benimkine döndü ve sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi göz kırptı. Ağzım açıldı ama nasıl mantıklı bir şekilde açıklayacağımı gerçekten bilmiyordum.

Bu bana hiç mantıklı gelmiyor.

Neyse ki o anda Joy'un sesi hücreye yankılanarak bizi ürküttü. “Günaydın, sürtükler!” Elindeki copu şapırdatarak, küçük bir dişi şeytan gibi sırtarak içeri girdi. “Pozisyonunuzu alın.”

Alnım kırıştı, sonra Luthor'a baktım. İç çekti ve başını salladı, hemen duvara doğru gidip ellerini duvara yasladı.

“Ee? Hadi, çekil kenara, 101. Bugün hiç sabırlı değilim, özellikle de senin gibi baş belası bir varlığa gelince.”

Dudaklarımdan istemsizce bir nefes kaçıyor. “Ben mi?!”

Çenesinin belirgin bir şekilde gerildiğini görünce, konuyu uzatmamaya ve dediğini yapmaya karar verdim. En son istediğim şey, onu yeterince kızdırıp tekrar hücre hapsine gönderilmek.

Ama bu fikir, beynime bir anlığına yerleşiyor ki bu da olması gerekenden çok daha uzun bir süre. Gözlerimi kapatıp bu düşünceyi kafamdan atıyorum, çünkü aptalca. Neden tekrar hücre hapsine dönmek isteyeyim ki? Cehennem gibi bir yer.

Luthor'un yanına geçip ellerimi duvara koydum ve Rook ile Velle'nin hücremize öfkeyle girmelerini duyduğumda başımı omzumun üzerinden çevirdim.

Joy bizi aramaya başlarken, "Ne yapıyorlar?" diye sordum.

"Kontroller," diye yanıtlıyor Luthor. "Genellikle haftada bir yapıyorlar. Hücre hapsinde olduğun için son birkaçını kaçırdın."

Sözleri beni bir anlığına şok etti. Şu ana kadar kendi lanet olası hücremde geçirdiğim zamandan daha fazla zamanı hücre hapsinde geçirdim. Bu berbat bir durum. Joy'un bana baş belası demesine şaşmamalı.

Rook ve Velle eşyalarımızı her yere dağıtmaya, her şeyi alt üst etmeye başladılar; sanırım uyuşturucu ya da silah arıyorlardı, çünkü lavaboda Luthor'un diş fırçasını ve diş macununu görüp aldırış etmediler. Rook seyahat çantamı aldı, bir saniye gözlerini kısarak baktı, sonra yatağıma geri fırlattı.

"Yeni kıyafet mi aldın, mahkum?" diye soruyor Joy ve ben de Calvin Klein külotumun belini çekiştirirken başımı aşağıya eğiyorum. Yutkunuyorum, hiçbir şey söylemiyorum, sadece bakışlarına karşılık veriyorum.

"Vay canına. Bunlar benimkilerden daha güzel," diye alaycı bir şekilde söyledi Rook yataktan, paketten çıkardığım diğer iki boxer şortumu göstererek.

"Ne giyiyorsun sen?" diye homurdandı Velle. "Hanes marka beyaz iç çamaşırı mı?"

Rook, sırttan Velle'ye baktı. "Bilmek istemez miydin..."

İkisi bir an için birbirlerine bakıyorlar ve odadaki gerilim elle tutulur derecede hissediliyor. Joy'un tüm bunlara tepkisini görmek için ona bakıyorum ve o da Luthor ve benim gibi aynı şaşkın gözlerle onların etkileşimini izliyor.

Velle, Rook'un yanına yaklaşıyor ve Rook'un yüzünde hafif bir endişe ifadesi var. Velle ondan birkaç santim daha uzun ve ikisi de oldukça iri

olsalar da, Velle'nin hesaplı bir baskınlık havası var ki bu beni tedirgin ediyor. Ama görünüşe göre Rook bunu farklı görüyor, çünkü şu anda onun kurallarına uymakta hiçbir sorun yaşamayacak gibi görünüyor.

"Bahse girerim ne tür iç çamaşırı giydiğini tahmin edebilirim, Çaylak," diye hırladı Velle yüzüne.

Rook gözlerini kısarak, "Ödül ister misin?" diye sordu.

"Hım... Bu da bir fikir," diye devam etti Velle, yüzü Rook'un yüzüne sadece birkaç santim mesafede. "Doğru tahmin edersem ne kazanırım?"

Rook dilini alt dudağının üzerinden geçirdi. "Ne istersiniz, Memur?"

Velle'nin gözlerindeki ifade saf bir açlık ifadesi, bana tanıdığım başka birini hatırlatıyor.

"Çocuklar," Joy'un yumuşak sesi havadaki gerginliği böldü ve ikisi de nerede olduklarını unutmuş gibi ona doğru döndüler. "Burada işimiz bitti mi?"

Velle doğrulup, "Her şey yolunda," diye bağırdı. Sonra Rook'a hızlıca bir bakış attıktan sonra hücremizden öfkeyle çıktı ve çıkarken Joy'a homurdanarak, "Beni takip et, Memur Jameson," dedi.

Joy neredeyse koşarak onun peşinden gidiyor, Rook'u ise biz ona bakakalmış bir halde yalnız bırakıyor. Kirli sarı saçlarını eliyle düzeltiyor ve yavaşça nefes veriyor.

"Gösteri bitti, mahkumlar," diye homurdanıyor. "Bugün duş almak istiyorsanız, beni takip etmenizi öneririm. Şimdi."

Luthor ve ben doğrulup eşyalarımızı hızla toplamaya koyulduk, Rook hücreden çıktıktan sonra da aceleyle onun peşinden gittik.

"Bu çok tuhaftı," diye fısıldadım Luthor'a, Rook'un duyma mesafesinin hemen dışında olduğundan emin olduğumda.

"Bunu da anlatma. Anlaşılan kimse dokunulmaz değil," diye başını salladı Luthor.

Bu da neyin nesi be? Hapishanede adamların neden bu kadar eşcinsel olduğunu anlamıyorum...

Duş boyunca düşüncelerim karmakarışık. Rook bana tıraş olmam için bir jilet veriyor, ama sanırım bir şey denemem için sürekli yanımda duruyor. Tek kullanımlık, tek bıçaklı bir jiletle kolay olmazdı zaten. Neyse ki saçlarım çok ince olduğu için yüzümü tıraş etmek fazla çaba gerektirmiyor.

Çıkarken, bir an Rook'u izlediğimi fark ettim. Gerçekten yakışıklı bir adam, gözden kaçırmak zor. Bir çeşit güzel çocuk yüzü var, gamzeleri ve

Disney prensi gibi bir çene hattıyla Ren'e benziyor. Sadece Ren'in saçları siyahken onunki sarı ve biraz daha kısa. Yine de, adamda bir tür büyüleyici Orta Batı havası var. Bir kovboy ya da çiftlik işçisi gibi görünüyor. Ve iyi biri. Yani, buradaki birinin olabileceği kadar iyi.

Velle ya da Kemper'e benzemiyor. Aslında tam tersi gibi görünüyor.

Ayrıca Joy ile etkileşime girdiğinde Rook'un hemen neşelendiğini fark ediyorum. Ona bakış şeklinden, ona karşı hisleri olduğu açıkça belli. O etraftayken her zaman gülümsüyor. Bu da bana Luthor'un çizgilerin bulanıklaşmasıyla ilgili söylediklerini düşündürüyor.

Bu adamların hepsi, etrafta kadın olmadığı için gerekirse başka bir erkekle birlikte olmaktan hiç çekinmiyor gibi görünüyor. Bu da bana, gerçekten kendilerini eşcinsel veya biseksüel olarak mı görüyorlar yoksa sadece canları mı sıkılıyor diye düşündürüyor. Aralarında bir fark var mı ki?

Belki de cinsellik akışkandır. Çünkü tamamen dürüst olmak gerekirse, Rook'un ne kadar çekici olduğunu fark etmek benim için hiç de zor olmadı.

Ya da Kemper. Ama o başka bir hikaye. Belki de beni onunla etkileşime girmeye zorlamasaydı, bunu kendim fark ederdim...

Tamam, bu pek olası değil. O, beni elektroşok cihazıyla etkisiz hale getiren ve yüzüme silah sallayan sapık bir manyak. Hakkında hiçbir şekilde düşünmemem gereken biri.

Bunu düşününce etrafa bakındım. Her zamanki gibi buralarda gizlendiğini görmedim. Belki de bir daha asla geri dönmez.

Duşlardan çıktığımızda içim bomboştu. Hücreye geri döndük, ama vardığımızda Velle, Luthor'u yakalayıp bir yere götürdü. Bu beni çok tedirgin etti. Başının belada olduğunu falan söylemediler, ama onu nereye götürdüklerinden emin değilim.

Saatlerdir yok. İyi olup olmadığını bilmeden konsantre olmak zor. Luthor bu yerde en iyi arkadaşım oldu. Etraftaki tek mantıklı insan gibi görünüyor ve bu her zaman tutunduğum bir şey oldu.

Babam gittiğinde, evimizdeki sakin, akli başında insanı kaybettim ve bu durum hayatımın büyük bir bölümünde kontrolsüz hissetmeme neden oldu. Ta ki işimi daha iyi yönetmeyi öğrenene kadar. Ama açıkçası hâlâ bunun etkisindeyim.

Sahip olduğum tüm sorunları düşünmekten hoşlanmıyorum. İnkâr çok daha iyi işe yarıyor. Tıpkı sizi bilinmeyenin soğuk, acımasız ellerinden koruyan sıcak, rahat bir battaniye gibi. Öz farkındalık abartılıyor.

Şınav çekerken hücreme doğru gelen ayak seslerini duydum. Yavaşça ayağa kalkarken midem düğümlendi, hücre kapısından uzaklaştım. Kalbim boğazımdaydı ve dümdüz ileriye bakıyordum, o dipsiz ölüm havuzlarını, devasa, uğursuz yaratığın bir kez daha bana doğru geldiğini görmeye hazırlanıyordum.

Ama bunun yerine Velle hücreme yaklaşıyor ve içimde sinsice büyüyen o küçük hayal kırıklığı o kadar rahatsız edici ki, onu kusmak istiyorum.

"Merhaba 101," diye mırıldandı Velle, hücremin kapısını açıp içeri girerken, sanki buranın sahibiymiş gibi. Sanırım bir bakıma haklı. "Akşam yemeğine hazır mısınız?"

İstemeyerek başımı salladım, yüzümdeki ifade ise açıkça bir kafa karışıklığıydı. "Luthor nerede?"

"İyidir," diye yanıtlıyor Velle, yanlış bir şekilde ama yine de bir yanıt. "Kafeteryada size katılacak." Yaklaşıyor ve fısıldıyor, "Endişelenmenize gerek yok." Sonra göz kırpmıyor.

Başka seçeneğim olmadığı için söylediklerini kabul ediyorum ve onunla birlikte ayrılmak için ilerliyorum. Ama beni durdurmak için elini kaldırıyor.

"Bu fırsatı değerlendirip seni uyarmadan geçemezdim, mahkum," diyor yüzünde kayıtsızca alaycı bir gülümsemeyle. "İlk geldiğinde duşlarda yaptığın o şey? O tür şeyleri sadece bir kere yaparsın. Umarım tatmin edici olmuştur."

"Dinleyin memur bey, tehditlerle uğraşmanıza gerek yok," diye araya girdim, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Kız arkadaşınız zaten sizden önce davrandı. Yani, Joy davrandı. Biliyorum, birkaç tane..."

Gözleri öfkeyle parıldıyor, çenesi belirgin bir şekilde kasılıyor. Sinsi gülümsemesi hâlâ yerinde. Bu adam iyiymiş.

"Sakin ol, Reznikov. Sadece aramızın iyi başlamadığından dolayı özür dilemek istedim," diye mırıldandı, yüzüme sadece bir üç santim mesafede. "Ve bugün hücrende bulduğumuz tüm kaçak mallara bakılırsa, Alabaster Hapishanesi'ndeki rahatını finanse edecek başka birini bulmuşsun gibi görünüyor." Sözlerinin yerleşmesi için durakladı. "Senin için iyi. Her şeyin yolunda gitmesine sevindim. Görünüşe göre zaten yeterince kız arkadaşım var... Değil mi?"

Omzuma sert bir tokat attı ve ben irkildim, öfkem giderek artarken o da parmağıyla havada dönme hareketi yaptı.

"Dön arkana, mahkum. Ellerini arkana koy."

Dediğini yapıyorum, gerçi tutuklandığımdan beri bu şekilde kelepçelenmedim. Genellikle sadece önden kelepçeliyorlar, bazen de ayak bileklerinden. Bazen de kelepçelemiyorlar. Sanırım bu, kelepçeyi kimin taktığına ve o günkü ruh haline bağlı.

Görünüşe göre Velle bugün her zamankinden daha kaba davranmak istiyor.

Arkamdan tokamı vuruyor, sonra içini çekiyor. "Pekala. Hadi gidelim, 101."

Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Ben de arkasından gittim, ama hücreden çıkmadan hemen önce hızla döndü ve yüzüme sert bir tokat attı. O kadar sert ve beklenmedik bir darbeydi ki, dizlerimin üzerine çöktüm.

Gözlerimi kırıştıtararak, sersemlemiş ve neredeyse yıldızları görecekmış gibi, bir an başımı öne eğdim, sonra ona baktım. Ona doğru dik dik baktım ve o pislik herif bir kez daha o lanet olası sırıtışı yapmaya cüret etti.

"Özür dilerim. Şimdi eşitlendik," dedi ve uzanıp kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı.

Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki; ona küfretmek, yüzüne bağırmak, ona orospu çocuğu demek. Ona, ben ona vurduktan hemen sonra o da bana vurduğunu hatırlatmak, böylece hesaplaşmış olurduk. Ve yapmak istediğim o kadar çok şey var ki; üzerine atılmak, tekrar kafa atmak ya da yüzüne havalı bir zıplama tekmesi atmak.

Ama bunların hiçbirini yapamam. Kelepçeliyim ve kontrol onda.

O, Alabaster Cezaevi'nin baş gardiyanı John Chevelle. Ben ise 101 numaralı mahkumum.

Çenemi bir an oynattım, yüzümdeki sıcaklık yanağımda oldukça belirgin bir yanmaya neden oldu. Beni takip etmem için işaret etti, ben de etmeye çalıştım.

Sonra tekrar vurdu, bu sefer daha sert. Açık avuçla, tam kafamın yan tarafına.

Düşmüyorum ama vücudum sağa doğru savruluyor ve tıpkı Looney Tunes çizgi filmlerindeki gibi başımın etrafında küçük kuşların uçtuğunu görmeyi bekliyorum.

"Kahretsin," diye homurdandım ve hemen onunla karşı karşıya geldim. Elimde değil. Bu adam bıçaklanacak. Ellerim olmasa da, silahım olmasa da umurumda değil.

Bir yolunu bulacağım.

Velle benden hiç korkmuyor. Sadece orada duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir hamle yapmamı bekliyor ki karşılık verebilsin. Muhtemelen beni biraz daha dövecek, sonra da hücre hapsine geri gönderecek.

Bu fikir tekrar aklıma geldi. Belki de tekrar hücre hapsine dönmeliyim...

Hayır. Ne saçmalıyorsun sen?? Orada seni aç bırakıyorlar. Şok tabancasıyla vuruyorlar ve tecavüze uğruyorsun.

Burada da tecavüze uğrarsın, aptal.

O lanet olası gürültüyü kesmek için başımı hafifçe sallıyorum. Velle bana anlamadığım bir bakış atıyor. Sanki bir şey bekliyor. Bir şey biliyor...

Belki de Polis Memper'ı tanıyordur. Velle bu yerdeki her şeyi biliyor. Muhtemelen Kemper'ın bana neler yaptığını da biliyordur. Şimdi bana saldırarak beni kışkırtıyor, eğer karşılık verirsem beni oraya gönderip daha fazla işkenceye maruz bırakabileceğini biliyor.

Yüzümün yan tarafındaki zonklamadan kurtulmaya çalışırken bunları düşünüyordum ki, Velle karnıma sert bir yumruk indirdi. Bütün nefesim kesilmişti, belim bükülmüş bir halde dudaklarımdan bir "oof" sesi çıktı. Birkaç kez öksürdüm, keşke ellerimle karnımı tutabilseydim diye düşündüm. Darbe o kadar sertti ki, iç kanama geçirebileceğimi hissettim.

"Siktir git, aptal," diye tısladım nefes nefese.

Velle gülüyor. "Bunu unutma, 101. Sen ve ben eşit değiliz." Yüzümü kavrayıp sertçe çekiştiriyor, böylece ona bakıyorum. "Ben sorumluyum. Sen benim kölemsin. Sana sahibim."

Dişlerimi gıcırdatıp toz haline getiriyorum, suratına tükürmekten başka bir şey istemiyorum.

"Söyle," diye emrediyor. Eli Taser'ına uzanıyor.

"Sen benimsin," diye öfkeyle söylendim, tepki vermemek için yumruğumu tekrar tekrar sıktım. Velle beklentiyle kaşlarını kaldırdı ve ben derin bir nefes aldım. "Senin kölenim."

Yanağıma hafifçe vurup beni doğrulttu. "Mükemmel. Bunu duyduğuma çok sevindim, mahkum. Şimdi gidip sana bir şeyler yedirelim."

Beni hücreden dışarı sürüklüyor ve acıdan irkiliyorum. Tekrar nefes alabildiğim için midem artık o kadar ağrımıyor ama yüzüm zonkluyor. Çok kötü. Umarım iz kalmamıştır.

Velle, kafeteryaya götürecek beş farklı kapıya doğru, hücrelerin bulunduğu sıranın önünde hızlı adımlarla yürüyor, ben de ona yetişmek için

koşuyorum. Bu herifi boğmak istememe rağmen, belki de intikamını aldıktan sonra haftalardır merak ettiğim bir soruyu yanıtlar diye düşündüm.

"Peki, Darcey'ye ne oldu?" diye sordum, yanında yürürken.

Gözleri bana doğru kaydı. "Neden umurunda?"

"Sadece merak ettim," diye omuz silktim. "Hücrede yanımdaydı, sonra onu başka bir yere taşıdılar ve o zamandan beri onu görmedim."

"Şaşırtıcı gelebilir ama, mahkum, diğer mahkumların nerede olduğu seni ilgilendirmiyor."

İncil'deki kutsal metinlerdeki gibi tam bir pislikken bile, son derece rahat bir şekilde konuşuyor.

"Biliyorsun, sana 'siktir git' derdim ama sanırım sorun bu değil," diye mırıldanarak önünden yürüdüm. Kapılardan birine yaklaşıırken yavaşladı ve ben de gecikmenin nedenini görmek için döndüm. Bana bakıp sıırttı. "Ne?"

Kapıda başıyla onaylıyor. "Hadi, dene bakalım."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ama kolumla kapıyı ittim. Doğal olarak yerinden oynamadı. Hiç de şaşırtıcı değil.

Ardından Velle öne doğru adım atıp kapıyı itiyor. Kapı hemen açılıyor.

"Buradaki yerini unutma, 101. Sen bir numarasın, insan değilsin. Soru sorma hakkın yok, saçma sapan konuşma hakkın yok, karşı koymaya çalışma hakkın da yok. Ya dediğimizi yaparsın ya da geberirsin. Konu burada bitiyor."

Velle kapıdan yanımdan ağır adımlarla geçip gitti. Ben de onu sessizce kafeteryaya kadar takip ettim.

Akşam yemeğinde yalnız başıma oturuyorum. Nedenini bilmiyorum ama yalnız kalmak istiyorum. Velle ile olan olaydan sonra moralim çok bozuk. İtilip kakılmaktan ve değersiz görülmekten nefret ediyorum.

Aşırı kibirli biri değilim, çünkü öyle olmak bana hiç fayda sağlamıyor. Ama bazı iyi özelliklerim olduğunu da biliyorum. İnsanların havalı arabalarına boya yapmada gerçekten iyiyim. Finans kuruluşlarından yüz binlerce dolar çalmada ise daha da iyiyim. Çok lezzetli bir tost yaparım.

Ben çöp değilim. Sunabileceğim şeyler var.

Ama burada ben bir öpüm. öpten de aşığıyım. Sadece kullanılıp atılmak için var olan bir şeyim. Artık dünyadaki tek amacım bu ve hayatımda sadece bir kez daha böyle hissetmişim. Bunu tekrarlamak istemiyorum.

Ne yazık ki, içsel düşüncelere daldığım sessiz zamanım, Ren ve Kang'ın masama gelip tepsileriyle oturmalarıyla birdenbire kesildi.

Ren, sanki son görüşmemizde ben onun yüzüne yumruklarımı indirip onu deli gibi güldürmemişim gibi, son derece hoş bir tonda "Merhaba Dascha" diye şarkı söylüyor.

Ona şöyle bir baktım, ama sadece bir saniyeliğine, sonra da 90'lardan beri dondurucuda olduğunu tahmin ettiğim bayat tavuk nugget'larım geri döndüm.

"Hey dostum," diyor Kang ve gözlerim ona kayıyor.

"Selam," diye mırıldanıyorum, çünkü bana bir şey yapmış gibi değil, gerçi o ve Ren bazen sanki bir bütünmüş gibi davranıyorlar, bu da beni hâlâ şaşırtıyor.

Ren telaşla etrafına bakınarak, "Luthor nerede?" diye soruyor. Sesi tam anlamıyla perişan.

Onun bu karmaşasını bir iki saniye daha izleyebilirdim ama sonunda ona söylemeye karar verdim. "Emin değilim ama Velle akşam yemeğinde burada olacağını söyledi."

"İyi mi?" Masaya doğru eğildi, gözleri tedirginlikle açılmış ve parıldıyordu.

"Sanırım iyi durumda," diyorum, ama ona bunu söyleyecek durumda değilim. Luthor'un şu anda başına ne geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, bu düşünce göğsümü sıkıştırıyor.

Luthor olmadan burası doğru gelmiyor.

Kang, Ren'in koluna hafifçe vurarak, "Sadece yemeye çalış," dedi. "Eminim Joy'a bir konuda yardım ediyordur."

"Bu gerçekten oluyor mu?" diye soruyorum.

"Bazen," diye bana dik dik baktı Kang. "Uzun zamandır burada, bu yüzden ona bazı konularda güveniyorlar."

Gözlerim Ren'e kaydı. "Sen daha uzun süredir burada değil misin?"

Ren dudağını ısırtıyor ve gözleri tabağına kayıyor. Tırnaklarının etrafındaki deriyi durmadan yolmaya başlıyor. Bunu izlemek bile beni rahatsız ediyor. Kendini kanatacak.

"Luthor'u kim kaçırdı?" diye araya giriyor Kang ve konuşmayı başka bir yöne çeviriyor.

Bir an Ren'e kaşlarını çatmış, sonra Kang'a cevap verdim. "Velle. Duşlardan hemen sonraydı."

"Bütün gün yok muydu?" diye nefes nefese sordu Ren, sonra defalarca başını salladı. "Eğer ona bir şey yaptılarsa, bu onların kendi cenazesi olacak." Gözleri benimkine dikildi. "Cosa Nostra ile bağlantılarım var."

"Ne?? Gerçekten mi?" Birçok nedenden dolayı şaşkına döndüm. Gözlerim, parmağıyla yemeğini kurcalayan Kang'a kaydı.

"Evet. Bu konuda fazla konuşmayı sevmiyorum ama dışarıda çok fazla bağlantım var," diye fısıldıyor Ren. "Bana bir cep telefonu verin, hepsi pişman olacak."

Kang sessizce, "Ren," diye hırladı. "Lanet olası yemeğini ye. Eminim iyidir."

Onlara bakakalmaktan kendimi alamıyorum, burada neler olup bittiğini merak ediyorum. Tamamen şaşkınım.

Birkaç dakika sessizce oturup yemeğimizi yerken, kafeteryanın kapıları aniden açıldı ve Joy, Luthor'u da yanında sürükleyerek içeri girdi. Luthor'un bilekleri ve ayak bilekleri kelepçeliydi, ama bunun dışında normal görünüyordu.

Ren neredeyse yerinden fırlayacaktı ama kendini zorlayarak oturdu ve Luthor'un her hareketini endişeyle izledi. Joy kelepçelerini çıkardı ve onun için kenara ayırdıkları yemek tepsisini işaret etti. Hepimiz ona bakarken tepsiyi aldı ve masamıza doğru yürüyüp yanıma oturdu.

İçini çekti ve tavuk nugget'larından birini alıp kaşlarını çatarak baktı. "Ketçap yok mu? Bu saçmalık."

"İyi misin?!" diye neredeyse bağırarak sordu Ren ve Luthor şaşkınlıkla ona baktı. Ren boğazını temizledi. "Yani, Dash endişelenmişti. Kimse bize nerede olduğunu söylemedi."

"Onun öldüğünü daha yeni öğrendin," diye sırttım Ren'e, o da bana baktı.

Luthor kıkırdadı. "İyiyim. Doğu kanadındaki sunucuyla ilgili yardıma ihtiyaçları vardı. Görünüşe göre bir fırtına geliyor ve sunucuyla ilgili sorun yaşıyorlarmış."

"Yani sana mı sordular?" Kang, eminim hepimizin hissettiği kadar şaşırmış görünüyor.

Luthor omuz silkerek, "Gardiyan oradaydı," dedi. "Açıkçası, eğer bir hata yaparsam beni köpekbalıklarına yem edeceklerini söylediler, ben de tabii ki gözetim altında, söylediklerini yaptım."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Köpekbalıkları mı??"

"Doğu kanadında mıydın?" diye sordu Kang, hepsi beni görmezden gelirken. "Sen..."

"Evet," diye yanıtlıyor Luthor. "O'Malley'i gördüm. Daha doğrusu, odasının önünden geçtim. Onu inceliyorlar... Ne yaptıklarından emin değilim. Tahminimce Darcey de orada."

"Gerçekten mi?" diye merakla Darcey'nin başına gelenleri öğrenmek için yaklaştım. Arkadaş falan değiliz ama ilk hücre hapsi dönemimde bana çok yardımcı olmuştu. Ölmemiş olmasını umuyordum.

Luthor şöyle devam ediyor: "Birkaç muhafızın Darcey için buraya pahalı bir psikiyatrist göndereceklerinden bahsettiklerini duydum. Hepsi çok sinirliydi çünkü su tesisatını tamir edecek paraları bile yokken, Carver'ı bir bilim projesi gibi incelemesi için bir sürü para harcayabiliyorlar."

"Mantıklı," diyor Ren. "O, tanınmış bir mahkum. Ben de ilk geldiğimde beni oraya koymuşlardı, bir akıl hastası gibi bir sedyeye bağlamışlardı."

O yine parmaklarıyla oynarken ben de ona dik dik bakıyorum, ne saçmaladığını merak ediyorum. Ağzımı açıp bir şey söylemek üzereyken Luthor dirseğiyle beni itiyor. Ona bir bakış atıyorum, ama o bana hiç dikkat etmiyor, gözlerinde endişeyle Ren'i izliyor.

"Hey," diyor Luthor ve Ren başını kaldırıyor. "İyiym. Sadece onlara yardım etmek için oradaydım, hepsi bu."

Ren sessizce nefes verdi ve başını salladı. "Ben endişelenmedim. Endişelenen Dash'ti."

Masada karşısında duran adama şaşkınlıkla bakarken alnım kırıştı. Adam tam bir deli. Normalde insanlara böyle bakmam ama gerçekten çok şaşkınım.

Luthor hafifçe güldü ve kolunu omzuma attı. "Aaa, Dash! Benim gibi küçük biri için mi endişeleniyordun?" Gözlerimi devirdim ve o da tekrar kıkırdadı, nugget'ından bir ısırık aldı ve yüzünü buruşturdu. "Tanrım. Bu iğrenç."

Bundan sonra hep birlikte gülüyoruz ve kendimi eskisinden ne kadar daha iyi hissettiğimi görmezden gelemiyorum. En azından Luthor iyi. Burası tamamen berbat durumda, ama sanırım her şeyi anlamlandırmaya çalışarak geçirdiğim zaman ne kadar az olursa, bu durumu o kadar kolay

atlatabilirim. Özellikle benim için, bir sonraki gün ne olacağını bilmeden her günü yaşamak zor. Bir planım olmasını severim.

Her şey kontrolden çıktığında bunu hissedebiliyorum. Sanki etrafımda dönüp duran, babam gittikten beri toparlamaya çalıştığım her şeyi altüst eden kara bir kasırga gibi. Beni titreten, huzursuz edici bir hal bu. Hoşuma gitmiyor.

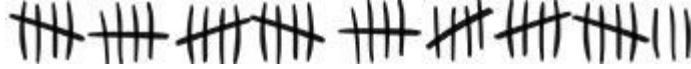
Adamlar konuşurken gözlerim kafeterya kapılarına kaydı. Sesleri arka planda kaybolurken, o kapıları izliyor ve o koyu renkli gözleri görüp göremeyeceğimi merak ediyordum.

Hayır, öyle düşünmüyorum. Ve bundan memnun olmalıyım.

SIXTEEN

Dash

43 gün içinde

Işıklar titriyor. Yukarı baktığımda, bunun bir kez daha olduğunu görüyorum.

Son iki haftada Doğu kıyılarını kasıp kavuran bir dizi şiddetli fırtına oldu. İlki, Luthor'un kontrol odası işlerine yardım etmesinden iki gün sonra gerçekleşti. İki gün sürdü, ardından yaklaşık üç gün sonra neredeyse bir tam gün süren başka bir fırtına oldu. Ve şimdi de dün başlayan ve hala şiddetle devam eden bu fırtına var.

Dışarıda bir şeyler olup bittiğini ancak ara sıra elektriğin kesilmesinden anlayabiliyoruz. Buradaki karanlık özellikle karanlık. Şimdiye kadar birkaç dakikadan fazla elektrik kesintisi yaşamadık, ancak bu geceki fırtına en şiddetlisi gibi görünüyor. Dışarıdaki rüzgarın sesini, eski binaya çarpan dalgalarını belirsiz bir şekilde duyabiliyoruz.

Bir de tabii ki komutanların sürekli hava durumundan şikayet etmelerini dinlemek zorundayız. Neyden şikayet ettiklerini anlamıyorum. Sanki dondurucu soğukta uyumak, tavanlardan su akması ve duş için sıcak suyun olmaması gibi sorunlarla uğraşmak zorunda değiller. Birkaç kilometre ötede, bir malikanede yaşıyorlar.

“Işıklar sönerse okumak zor olacak,” diye mırıldanıyorum, Ren’den ödünç aldığım yıpranmış Parıltı kitabının sayfasını çevirirken. Hapishanede sadece beş kitap var, bu da bir tür trajedi. Parıltı harika bir kitap, ama zaten

okudum. Sanırım biri yeni bir kitap bulana kadar tekrar tekrar okumaya alışmam gerekecek.

"Bana hatırlatma," diye yanıtlıyor Luthor yukarıdan. "Karanlıkta bu işlerle uğraşamam."

Geçen hafta Luthor eski bilgisayar parçalarına rastladı. Çok fazla bir şey değildi ve bunları nasıl elde ettiğini de söylemedi, ama onun için iyi bir proje. Günlerdir onlarla uğraşıyor.

Bir gürültü duyduk ve hemen kitabımı yastığımın altına saklayıp yatakta doğruldum. Ayak sesleri gıcırdadı, kapılar takırdadı ve şangırdadı; bu da bir sonraki grubu akşam yemeğine götürdükleri anlamına geliyordu. Hücremize yaklaşan ağır adımların Velle'ye ait olduğu ortaya çıktı ve bu da bana başka bir devasa dövmeli gardiyanın ağır adımlarını ne zamandır duymadığımı hatırlattı.

İki hafta önceki o geceden beri, Memur Kemper'ı bir daha hiç görmedim. Sanırım hücre hapsinde kalıyor, bu da bir rahatlama olmalı. Ama aslında öyle değil, çünkü kendimi daha da sömürülmüş hissediyorum. Nedense, beni sürekli kullanması, beni birkaç kez kullanıp sonra yıpranmış bir iç çamaşırı gibi atmasından daha saygılı geliyor. Pek mantıklı değil ama güvensizliklerim beni ele geçiriyor.

Onu istemiyorum ve onun da beni istemesini istemiyorum. Ama aynı zamanda onun beni istememesini de istemiyorum gibi görünüyor. Çok kafa karıştırıcı.

Velle bizi her zamanki gibi yemeklerimizi alıp yerleştiğimiz kafeteryaya götürdü. Kang yanımıza oturmaya geldi ve Luthor'un Ren'i aradığını, gizli saklı davrandığını hissedebiliyordum. Tanıdık bir kahkaha duyduk ve kafalarımızı hızla çevirerek Ren'i, çok iyi tanımadığım birkaç mahkumla birlikte bir masada otururken bulduk. Onları etrafta görmüştüm ama konuşmadığımız için isimlerini hatırlamıyorum. Ama işte Ren, sanki bir kulüpteymişiz gibi onlarla sohbet ediyordu ve Luthor'un yanımda öfkeyle köpürdüğünü hissedebiliyordum.

Ne yazık ki, tavsiye verme konusunda yetenekli değilim ve hepimiz sessizce yemek yiyoruz, arada sırada Ren'e bakışlar atıyoruz. Luthor'a açıkça hayran olan biri için, şu anda bu durumla pek ilgilenmiyor gibi görünüyor. Aralarında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrimin olmadığına dair bir başka kanıt daha.

Aniden, başımızın üzerindeki ışıklar kısıldı ve hepimiz etrafa baktık. Sonra tamamen söndüler. Yedek jeneratörden gelen ışık hala loş bir şekilde

yanımızdaydı, ama burası olması gerekenden çok daha karanlıktı.

Ve herkes çıldırıyor.

Her yönden bağırışlar, haykırışlar ve çığlıklar geliyor. Birkaç mahkum ayağa kalkıyor, hatta bir adam masanın üzerine çıkıyor. Kulaklarımı kapatma isteğim çok güçlü. Gürültü dayanılmaz.

"Siktir git, sus!" diye bağırdı Velle ve silahını doğrulttu.

İşte bu kadar. Herkes anında sustu.

Velle, masadaki adama dik dik bakar, ta ki adam kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp sessizce oturana kadar.

Başımızı diğer muhafızlara çevirdik, hepsi de silahlarını çekmişti. İsyen çıkma ihtimali yoktu. Bizi kuşatmışlardı ve hepsi silahlıydı. Onlardan biraz daha fazla olsak bile, bir hamle yapmak aptallık olurdu.

"Pekala, işe yaramaz aptallar. Sizi o zavallı kıçlarınızı hücrelerinize geri gönderene kadar tek kelime bile duymak istemiyorum," diye araya giriyor Joy.

O, adeta minyatür bir Velle gibi. Aman Tanrım.

Velle, Joy'unkinden çok daha rahat bir tonda, "Bu bir sorun olmayacak," diyor; ancak kimse onun da Joy kadar agresif olmadığına inanmıyor. "Yemeğinizi bitirmek için iki dakikanız var, sonra hepinizi içeri götüreceğiz."

"Şey, bu çok kötü," diye iç çekti Kang. "Bana sorarsan, elektrik kesintisinin boşa gitmesi demek."

"Bu, ışıkları kapatmaktan ne farkı var ki?" diye kıkırdadı Luthor. "Sadece daha erken uyuyacağız."

"Hepimiz senin kadar uyumayı sevmiyoruz, garip herif," diye sırttım ve Kang da onaylayarak bana işaret etti.

"Sadece söylüyorum. Burada kalmak, belki birkaç mum yakmak, birkaç hayalet hikayesi anlatmak güzel olurdu." Kang ürkütücü hayalet sesleri çıkarmaya çalışırken, Luthor ve ben ona deliymiş gibi bakıyoruz.

Luthor kendi kendine mırıldanıyor: "Bize asla mum vermezler. Ren buradayken asla."

"Neden? Kundakçı mı yoksa?" İkisinin de gözlerine baktım.

Bana cevap vermek yerine, her biri Ren ve küçük arkadaşlarının olduğu yöne doğru bakıyorlar; ama aslında küçük değiller. Dev adamlar bunlar ve Ren orada durmuş, kalçasındaki dövmeyle göstermek için tişörtünü kaldırıyor.

"Kontrolden çıktı," diye mırıldanıyor Kang, ben de başımı sallıyorum.

Luthor, pek de hevesli görünmese de, "Bırakın kendi işini yapsın," diye ısrar ediyor. "Bu onun tarzı. Böyle adamların burada olması gerekiyor. Dışarıda işlev göremezdi."

"Bu gerçekten berbat bir durum," diye yanıtlıyorum ve Luthor omuz silkip geçiyor.

"Eğer her gece farklı bir çift sapık tarafından aşağılanmak istiyorsa, bu onun hakkı. Sadece beni bu çılgınlığına sürüklemeye çalışmasını istemiyorum."

Bu konuşmanın tamamı inanılmaz derecede moral bozucu ve şu anda dünyada tek istediğim arkadaşlarımla (eğer onlara arkadaş denebilirse) eğlenceli bir şeyler yapmak. En son ne zaman eğlendiğimi bile hatırlamıyorum. Yirmi beş yaşımdayım, Allah aşkına! Dışarıda olmalı, ortalığı karıştırmalı ve iyi vakit geçirmeliyim.

Yavaşça ayağa kalktım ve muhafızların herkesi geri götürmek için topladığını fark ettim. Rook'un bize doğru geldiğini gördüm ve aklımdaki fikir iyice şekillenmeye başladı.

"Hey, size işaret verdiğimde beni takip edin," diye fısıldadım Luthor ve Kang'a.

Luthor'un kaşları çatıldı. "Ne saçmalıyorsun sen? Hangi sinyalden bahsediyorsun?"

"Size söylememi bekleyin, sonra beni takip edin," diye tekrar söylüyorum onlara. "Bir fikrim var."

"Ne tür bir fikir?" Kang'ın sesi emin değilmiş gibi geliyor.

"Dostum, ne düşündüğünü bilmiyorum ama hepimiz senin kadar yalnız kalmayı sevmiyoruz," diye söylüyor Luthor.

"Bana güven, işe yarayacak," diyorum tam Rook yanımıza doğru gelirken.

"Pekala, mahkumlar. Hadi başlayalım," diye talimat verdi Rook ayağa kalkmamızı isteyerek ve her birimizi tek tek kelepçeledi. Sadece ellerimizden, ki bu mükemmel.

Kemerindeki kelepçe anahtarlarının yerini not alıyorum, onun emriyle kafeteryadan çıkıp uzun koridora doğru ilerliyorum. Ana ışıklar kapalı olduğu için burası çok daha karanlık ve birbirimize takılmadan birlikte yürümeye çalışıyoruz.

Hücrelere giden son kapıdan geçtikten sonra, Rook'un önünde aniden durdum ve bu da onun bana çarpmasına neden oldu.

"Ne oluyor lan, 101?" diye homurdandı Rook. "Harekete geç."

“Hey, Rook, merak ediyordum da,” diye yavaşça döndüm, ona uzaklaşması için hiç fırsat vermeden, “Geri dönmeden önce biraz birlikte vakit geçirmemize izin verir misin? Sadece bu seferlik.”

Rook homurdanarak başını salladı. "Hayır. Çekil, mahkum."

Beni itmeye çalışıyor ama ben onun yerine ona sürtünüyorum, dudaklarımı kulağına doğru yaklaşıtıyorum. "Bunun karşılığını fazlasıyla verebilirim."

Onun ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum, bu yüzden ona yaklaşmamın işe yarama ihtimali yüksek. Ama bunun sadece kelepçe anahtarlarını kemerinden kapmak için yeterli süre boyunca işe yaraması gerekiyor. Luthor ve Kang arkasından bana bakıyorlar, muhtemelen ne halt ettiğimi merak ediyorlar.

Dürüst olmak gerekirse, ben de tam emin değilim. Oldukça ani bir plandı, ama denemem gerek. En azından eğlenceli bir şey olarak denemek istiyorum.

"Reznikov, bu işe yaramayacak," diye mırıldanıyor Rook, tam o sırada aniden bir el kalçamda beliriyor. Beni hareket ettirmek için kullanıp kullanmayacağından emin değilim, ama şu anda sadece orada duruyor.

Rook'la cinsel ilişkiye girmeyi kesinlikle düşünmüyorum, ne kadar iyi bir adam olduğunu düşünsem de. Sınırlarım henüz o kadar bulanık değil. Sadece arkadaşlarımla bir süreliğine kaçıp elektrik kesintisinden faydalanmak istiyorum. Ve bence Rook, bunu yapmamıza izin verecek doğru gardiyan.

"Ne olmaz ki?" diye fısıldadım, ellerimi kemerine doğru uzatırken, o daha ben yetişmeden ellerimi yakaladı. "Hadi ama, memur bey. Sadece biraz takılmak istiyoruz. Sana bir iyilik borçluyum."

Yüzü bana birkaç santim uzaklıkta, gözleri dudaklarıma kayıyor. Bu bana, tıpkı bir hız treninin ilk inişinde olduğu gibi, içimde bir batma hissi veriyor. Ve işin garip yanı, artık bunun iğrenme mi yoksa merak mı uyandırdığını anlayamıyorum.

Zorlukla yutkunuyorum ve o da bunu fark ediyor, geniş göğsü düzenli nefes alışverişleriyle inip kalkıyor. Rook'un bana verdiği tepkiye bakılırsa, kelepçe anahtarlarını çalmama bile gerek kalmadan istediğimi yapmamıza izin verebilir.

Ama sonra kelepçeli ellerimi alıp aşağı indiriyor. Gözlerim onun koyu, yosun yeşili gözlerinde kalırken, parmaklarım kemerindeki anahtarlara

uzanıyor. Anahtarlara dokunup geçiyorum, o da ellerimi kasıklarına doğru itiyor.

Biraz korku ve çokça utanç beni sararken, o da arkadaşlarımın önünde ellerimi kullanarak ereksiyonunu ovuyor. Bu plan ters gidiyor ve artık ne yaptığımı bile bilmiyorum; açgözlü bakışlarının altında yüzüm kızarıyor, o da keskin nefesler alıp ağzıma şehvetle bakıyor.

"Diyelim ki sana istediğini verdim," diye homurdandı Rook, kalın penisi parmaklarımın arasında hızla sertleşirken. "Bu iyiliğin karşılığını ne zaman alabilirim? Çünkü itiraf etmeliyim ki, mahkum... Ağzın inanılmaz derecede karşı konulmaz görünüyor."

Bir gardiyandan daha övgü almak beni tuhaf bir sevinçle titretiyor. Biliyorum, umursamamalıyım ve ağzı laf yapan biri olarak tanınmak hapisanede isteyeceğiniz bir şey değil, ama elimde değil. Şu an bu ilgi hoşuma gidiyor.

Yine de, sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Onun penisini emmek istemiyorum. Daha önce blöf yapıyordum, onun çekici olduğunu düşünmeye yeni yeni alışıyordum. Bu kadar yakın ve kişisel bir ilişki yaşamak bambaşka bir şey.

Konuşmak için ağzımı açtım, ama tam o sırada karşıdaki kapı aniden açıldı ve Velle elinde Glock'la içeri girdi, sanki birini azarlayacakmış gibi görünüyordu.

Manzarayı idrak ederken gözleri kısılıyor. Koridorun diğer ucunda kelepçelenmiş Luthor ve Kang varken, ben Rook'u pantolonunun üzerinden boşaltıyorum. Gerçekte olan bu değil, ama kesinlikle öyle görünüyor ve Velle'nin gözlerindeki gerginlikten bundan hiç memnun olmadığını anlayabiliyorum.

"Memur Samuels," Velle başını yana eğerek silahını indirdi. "Burada sorun ne gibi görünüyor?"

Tüm takdirine rağmen, Rook şu anda oldukça korkmuş görünüyor. Şaşkınlığı açıkça belli, Velle'ye sanki dayak yiyecekmiş gibi bakıyor ve dürüst olmak gerekirse, bunun gerçekleşme ihtimali oldukça yüksek.

Bunu yapmama sebep olan şeyin ne olduğunu asla bilemeyeceğim, ama onun adına konuşmaya karar verdim.

Omuz silkerek hafifçe omzumu kaldırdım ve "Sadece söylentilerin doğru olup olmadığını görmek istedim," diye mırıldandım.

Velle'nin şaşırıldığını hiç görmemiştim, ama şu anda bana öyle bakıyor. Rook da sanki tamamen aklımı kaçırmışım gibi bana şaşkınlıkla bakıyor.

Belki de gerçekten de öyleyim.

Ama ben zaten bu konuya iyice dalmış durumdayım, o yüzden...

"Burada duyduğuma göre, çaylak oyuncunun en kalın parçası varmış," diye devam ediyorum. "Sanırım sadece kontrol ediyor."

Velle odaya doğru biraz daha ilerledi, kaşlarını çatarak bana baktı. "Öyle mi, mahkum?" Ses tonundan ve yüzündeki ifadeden bana inanmadığı belliydi. Çok kötü durumdayım. "Peki? Ne düşünüyorsun?" Loş ışıktaki gözleri kararmış bir şekilde bize doğru sinsice yaklaştı. "Bu senin için yeterince kalın bir penis mi?"

Onun sözleri üzerine, ellerimin hâlâ Rook'un penisinin üzerinde olduğunu fark ettim. Yakalanmış olmamıza rağmen çok sertleşmişti, bu da Rook'un da benimle aynı rahatsızlıktan, yani istenmeyen ereksiyonlardan muzdarip olabileceği anlamına geliyor.

Boğazım o kadar tahriş olmuş ki, sanki zımpara kağıdı gibi. Sanırım kendimi mahvettim. Velle'nin bundan sonra ne yapacağını bilmiyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Ama bakın, sorun şu ki, bu pantolonların dışından neler olup bittiğini gerçekten anlayamıyorsunuz," Velle, Rook'a sanki gerçek bir insan değil de bir et parçasıymış gibi başparmağını uzatarak söyledi. "Çok şey saklıyorlar." Rook'a döndü ve sakince talimat verdi, "Penisini çıkar, Samuels."

Rook'un yüzü dehşet ifadesine büründü ve içerisi karanlık olmasına rağmen yanakları gözle görülür şekilde kızardı. Yavaşça başını salladı. "Velle, ben..."

"Bu Memur Chevelle," diye tısladı. "Ben senin amirinin ve dediğimi yapacaksın. Şimdi, şu sikini çıkar da Reznikov daha iyi bakabilsin."

Rook bana neredeyse özür dilercesine bakıyor, ki bu çok garip çünkü onu bu işe ben soktum. Sonra yavaşça kemerini çözüyor, pantolonunun fermuarını açıyor ve penisini dışarı çıkaracak kadar aşağı çekiyor. Sert ama tamamen taş gibi değil. Yine de uzun ve kalın, damarları belirgin ve ucu kalın.

Keşke ondan çok korktuğumu söyleyebilseydim, ama ne yazık ki son zamanlarda karşılaştığım en korkunç şey bu değil; bu da hayatımda neler olup bittiğini merak etmeme neden oluyor.

Öte yandan Velle, olanlardan etkilenmemeye gerçekten çalışıyor gibi görünüyor, ama gözleri Rook'un açıkta kalan ereksiyonuna kayarken buna

izin vermiyor. Ateşli bakışları bana dönmeden önce, Adem elmasının boğazında yukarı aşağı hareket ettiğine şahit oluyorum.

“Şimdi ne düşünüyorsun, 101?” Sesi, omurgamı ürperten alçak bir hırıltıydı. “İyi bir penis, değil mi?” Başımı salladım, ama tabii ki bu lanet kutuyu açtığım için tatmin olmamıştı. “Neden daha yakından bakmıyorsun...”

Rook kekeleyerek, "Bunun öyle olduğunu sanmıyorum..." dedi.

"Sus be memur bey," diye çıkıştı Velle ve beni dizlerimin üzerine itti.

Yere sert bir şekilde düştüm, nefes alışverişim saniye saniye daha da hızlanıyordu. Rook'un kalın vücudunun arkasından Luthor ve Kang'ın buna nasıl tepki verdiğini göremiyordum, ki bu muhtemelen iyi bir şey. Eminim onlar da benim kadar dehşete kapılmışlardır. Ve her şey benim hatam, bu yüzden üzölmeye hakkım yok aslında.

Rook'un sertleşmiş penisi tam önümde ve ne yapacağımı bilmiyorum. Velle'nin bana yaptıracağını düşündüğüm şeyi yapmak istemiyorum. Kemper bana yaptırdığında durum farklıydı. Hepimiz yalnızdık, hücredeydik. Kimse bilmiyordu ve bunu dünyadan saklayabilirdim.

Ama bu farklı. Her gün görmek zorunda olduğum iki gardiyan var, hücre arkadaşım ve başka bir mahkum. Hatta arkadaşlarım bile.

Utanç kanımı ısıtıyor ve doğrudan penisime pompalıyor, bu da bu duruma böyle tepki vermemem gerektiğinin tam tersi. Gözlerimi kapatıp görmezden gelmeye çalışıyorum, ama sonra Velle uzanıp Rook'un penisini eline alıyor ve ağzıma sokuyor.

Başımı geri çekmeye çalışıyorum ama o diğer eliyle başımın arkasından tutarak beni kendine doğru çekiyor.

"Hadi bakalım, mahkum," diye mırıldandı Velle. "Çaylak mahkûma o büzölmüş dudaklarından bir örnek göster."

"Hayır. Lütfen..." diye mırıldandım, ne diyeceğimi bilemeden ve ne pahasına olursa olsun ağzımı kapalı tutmaya çalışarak.

"Ağzını aç, mahkum," diye emretti Velle, daha önce hiç duymadığım kadar uğursuz bir ses tonuyla. "Bunu benim için yapmak istemediğini açıkça belirttin, yine de işte buradasın, karanlık bir koridorda kilitli kalmışsın ve memurumun cinsel organını inceliyorsun. Oldukça kafa karıştıracısın, biliyor musun Dascha?"

Dudaklarımı sıkıca kapalı tutarak sessizce öfkeleniyorum, çünkü onları aralarsam ona hamle yapması için zaman tanıyacağından korkuyorum. Ama

gözlerim hâlâ açık ve gördüğüm şey Velle'nin büyük elinin Rook'un penisini sıkıca kavramış olması ve yavaş yavaş okşamaya başlaması.

Rook'un nefesleri düzensiz ve birlikte bulunduğumuz küçük alanda duyulabiliyor. Gözlerimi tam önümde olup bitenlerden alamıyorum; Velle'nin eli yavaş ama güçlü bir şekilde titriyor. Ve bunu izlemek bile beni katlanarak daha da tahrik ediyor, itiraf etmeliyim.

"Harley, ona bir şeyler mi alıyorsun?" diye fısıldıyor Velle, Rook'un kulağına, bir yandan da penisini daha da sertçe pompalarken. "Xavier gibi o da sana açıldı mı?"

"Hayır. Hayır, yemin ederim," diye fısıldadı Rook, sonra başını Velle'ye yasladı. "Ona asla dokunmadım."

"Bu sürtüğü mü kastediyorsun?" diye homurdanıyor Velle ve bana sürtük dediği gerçeğini bile umursamıyorum. Rook'un penisini izlemekle meşgulüm, Velle başparmağını altından geçirirken ucu parıldıyor ve Rook'un boğazının arkasından hafif bir ses çıkıyor. "Çünkü Ren'in ağzına yeterince meni boşalttığını zaten biliyorum."

"Aman Tanrım, Velle," diye nefes nefese kalır Rook, ardından Velle başımı bırakır ve sol elini Rook'un boğazına götürür.

Velle, Rook'un yanakları daha da kızarana kadar sıkarak, "Bana doğruyu söyle, Harley," diye emretti.

"Evet... Ren bana oral seks yaptı, hepsi bu," diye yanıtlıyor Rook, kalçalarını Velle'nin eline bastırarak, gözlerimin önünde onu beceriyor. Benim kendi penisim o kadar sert ki pantolonumdan çıkmaya çalışıyor.

"Kaç kere?" diye soruyor Velle, eli hızlanarak.

"İki kere."

"Söz veriyor musun?"

"Evet, evet. Söz veriyorum."

"Tek başına mıydı?"

"Evet. Teklif etti ve ben de kabul ettim. Bilmiyordum..." Velle, Rook'un sırtına yaslanınca sözleri inlemeye başladı.

Velle, Rook'un penisini çılgın gibi okşuyor, parmakları aşağı kıvrılıp testislerini kavrarken, arkadan da Rook'un anüsüne sürtünüyor. Hareket etmem gerektiğini biliyorum. Artık yerimde tutulmadığım için kesinlikle hareket edebilirim, ama sıkıştım kaldım.

Kıpırdayamıyorum. Tek yapabildiğim, önümde iki adamın şakalaşmalarını izlemek ve seslerini dinlemek.

"Benim olman gerekiyordu. Hatırlıyor musun?" diye hırlıyor Velle, sonra Rook'un kulağını yalıyor; bu görüntü bana iki hafta öncesini hatırlatıyor... Kemper'la olanları.

"Öyleyim," diye inledi Rook, vücudu gözle görülür şekilde titriyordu. "Sanırım... Ben... Kahretsin, Velle, boşalacağım."

Velle'nin gözleri aniden benimkine kenetlendi ve bir saniye içinde bana bir seçim sundu. Ve bedenim kendi kendine karar verdi.

Ağzımı açıp Rook'un kalın penisinin üzerine kaydırıyorum, Velle onu ağzıma doğru hızla çekerken ben de biraz emiyorum, iki saniye kadar sonra boşalıyor.

"Kahretsin... evet... Aman Tanrım, aman Tanrım..." Rook, Velle'nin boğazını sıkan eli yüzünden sesi kısılmış bir halde nefes nefese kalmışken, penisinden fişkıran tuzlu sıvılar dilime akıyordu.

Tekrar tekrar fişkırıyor, yutarken boğazımın arkasını dolduruyor. Kemper'la birlikte olduğum zamanki gibi penisim pantolonumun içinde seğiriyor, ama bu biraz farklı hissettiriyor.

Bunu kendi isteğimle yaptım. Zorlanmadım. Ve büyüleyici bir deneyim olsa da, Kemper'in beni zorladığı zamanki kadar beni etkilemedi.

Yine de, bir kez daha bir sürü meni yuttum ve bu sefer bir bakıma kendi tercihimdi. Bu yerde bana neler oluyor böyle??

Rook işini bitirince, ben de titrek bacaklarımla doğrulup ayağa kalktım. Rook'un ağır nefesleri etrafımızda yankılandı ve Velle de biraz bitkin görünüyordu. O ve Rook birkaç uzun an birbirlerine baktılar, sonra kendilerini toparlayıp işlerine geri döndüler.

Velle boğazını temizleyip, şok geçirmiş Kang ve Luthor'un durduğu kapıya doğru hışımla ilerledi; ikisinin de pantolonlarında belirgin ıslak lekeler vardı.

Yutkunurken çenem kasılıyor, Rook'un menisi dilimde suçluluk duygusu gibi bir tat bırakıyor.

Velle, Luthor ve Kang'ı yakalayıp kapıyı açar, ancak gitmeden önce Rook'a döner. "Onu hücre hapsine götür."

Hücrenin içindeki ışıkların neredeyse tamamı sönmüş durumda ve elektrikler hala geri gelmedi.

Rook beni sessizce yere indiriyor, aramızdaki garip gerilim ağırlıklı bir battaniye gibi üzerime çökmüş durumda. Beni el feneriyle etrafı görmeye çalışan diğer muhafızlardan birine teslim ediyor, sonra da bana bir kez bile bakmadan öfkeyle uzaklaşıyor.

Yaptığım şey yüzünden kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Rook buradaki en iyi gardiyan ve onu kızdırdım.

Şimdi gerçekten kendimi bir çöp parçası gibi hissediyorum. Ve çöpün yeri tam da burası; çöplük.

Yağmurdan dolayı her yer ıslak ve küflü. Neyse ki gardiyan beni tekrar Darcey'nin hüccesine koyuyor, en azından yerde değilim, ama bir yerlerden su sızıyor. Sesini duyabiliyorum. Koridordaki ışıklar da kapalı olduğu için hiçbir şey göremiyorum. Çok korkunç.

Yatağa uzanıp ne kadar büyük bir hata yaptığımı düşünmemeye çalışıyorum ama sesler çok yüksek ve o kadar çok utanıyorum ki kramp giriyor. Bir top gibi kıvrılıp gürültüyü görmezden gelmeye çalışıyorum, yavaşça penisimi ovuyorum. Hala öncekinden kalma sertliği var ve suçluluk duygusu beni garip hissettiriyor.

Sonunda bayılıyorum ve gözlerimi tekrar açtığımda ışığa kavuşuyorum.

Birkaç kez göz kırptıktan sonra, yanımda oluşan loş ışığa doğru baktım. İçeride artık mumlar yanıyordu. Gözlerimi ovuşturarak doğruldum ve odanın her köşesinde birer tane olmak üzere üç mumu inceledim. Kapıya doğru baktığımda ise, gölge adam Polis Memeri Kemper'ı kapıya yaslanmış halde gördüm.

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden bir an sessiz kaldım, sadece ona baktım. Onu en son gördüğüm zamankiyle tıpatıp aynı görünüyordu, ki bu elbette beklenen bir şeydi. Sadece iki hafta geçti ama dürüst olmak gerekirse, onu birkaç günde bir görmekten bir süredir görmemeye geçtim. Hatta Alabaster'dan ayrılmış olabileceğini bile düşündüm.

Onun hâlâ burada olmasına sevinmedim. Hayır, bu doğru kelime değil. Sadece kayıtsızım.

Yanıma doğru ağır adımlarla geldi ve yatağın ucunda durdu. Yüzümü yana eğerek, uzun, iri yapısına, dağılmış kum rengi saçlarına, çenesinde hafifçe uzamış ve ona sert bir görünüm veren sakalına baktım; gerçi buna ihtiyacı yoktu. Çene hattı, diğer hatları gibi dinamikti.

Ve sonra gözler var. O derin, siyahımsı mavi gözler. Bana acıyı ve gücü hatırlatıyorlar; bu iki şey genellikle birlikte anılır.

Konuşup konuşmayacağından emin değilim, bu yüzden önce ben konuşmaya karar verdim.

“Uzun zamandır görüşmedik.” Sesim kısık çıkıyor.

Cevap vermiyor ya da göz kırpmaktan başka pek bir tepki vermiyor. Birkaç saniye daha birbirimize bakıyoruz, sonra yanıma yatağa oturuyor. Dikkatim anında artıyor ve eskisi kadar korkmasam da hâlâ tetikteyim. Doğrusu, onu görmekle ilgili ne hissettiğimi bilmiyorum. Rahatlama ve tiksinti arasında garip bir his. Eğer Polis Memuru Kemper olmasaydı, bu duyguları bir arada hissedebileceğimi asla bilemezdim.

"Neden buradasın, 101?" Sonunda dikkatli bir tonda, sanki size saldırmak üzere olan bir hayvanın hırıltısına benzeyen bir sesle konuştu.

Cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum. "Gerçekten hiçbir fikrim yok."

Gülümseyerek bu sefer renkleri erkenden ortaya çıkarıyor. Dişleri düzgün ve beyaz, dudaklarının pembeliği ve gülümsemesinden yansıyan ışınlarla çevrili. Tam bir renk paleti.

"Bunu beğendim," diyor parlak sırtışıyla, ellerinin kendi uyluklarında durduğu yerde parmakları seğiriyor. Bu, dikkatimi kısa bir an için çekiyor, sonra tekrar ona bakıyorum.

Dişlerimi sıkarak, bu durumda sahip olunması gereken doğru duyguları kendime hatırlatıyorum. "Ne sevdiğin umurunda değil."

Hafifçe kıkırdadı. "Çok kaprislisin. Senin ne istediğine önem veriyorum, Luscious."

"Öyle mi?" Kaşımı kaldırdım ve o başını salladı. "Şey, bana 'Lüks' diye seslenilmesinden hoşlanmıyorum." Sinsi bir şekilde sırtışı genişledi, bana Büyük Kötü Kurt'u hatırlattı. "Ve elektroşok cihazıyla vurulmaktan da hoşlanmıyorum."

"İşin maliyeti bu," diye omuz silkti.

"Bu hiç mantıklı değil," diyerek duvara yaslandım, aramızda biraz mesafe bıraktım. Belli ki bunu fark etti çünkü yüzünü bana çevirip daha dikkatli baktı.

Onu görmezden gelerek gözlerimi kapatıyorum, yine de bana baktığını hissedebiliyorum. Ağır ve sıcak bir his, beni biraz boğuyor. Ama ilgimi çekmediğini söylesem yalan olurdu.

"Sana dokunmama izin ver..." diye fısıldadı yanımda, o kış yeşili kokusu onun kokusuyla karıştı; temiz, bana verdiği sabun gibi, ama tanımlayamadığım başka bir şeyin de hafif bir kokusu vardı.

"Hayır," diye itiraz ediyorum, ama içimden bir ses direnmenin boşuna olduğunu biliyor. İster isteyeyim ister istemeyeyim, olacak ve bunda garip bir yeni rahatlık var.

"Bu bir rica değildi," diye hırıltılı bir sesle karşılık verdi ve bu sözüyle kimseyi şaşırtmadı.

Gözlerimi açıp başımı biraz çevirdim, ayağa kalkmadan önce bir anlığına bakışlarını yakaladım. Gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı ve içgüdüsel olarak nabzım hızlandı.

Şu an başka ne yapacağımı düşünemediğim için ağzım sulandı. "Belki de ortadan kaybolmuşsundur diye düşündüm..." O gömleğini çıkarırken sustum ve yutkundum. "Biliyorsun, çünkü seni bir süredir görmedim..."

"Bu seni üzdü mü?" Başını yana eğdi ve ben de ona kocaman gözlerle bakakaldım. Gerçekten de ona göğsünün açıkta olduğunu görme zevkini vermek istemiyordum ama oldukça geniş bir kas kütlesiydi ve büyük bir kısmı dövmeyle kaplıydı.

Kollar, omuzlar, göğüs, karın kasları... kalçasındaki o V şekli. Her yerinde kas var ve sayamayacağım kadar çok dövme. İnsandan çok dövmeden ibaret. Aslında değil. Çok fazla insan var.

Gözlerimi kırıpıyorum. "Hayır. Umurumda değil. Sadece sohbet ediyorum."

Bana doğru eğildi ve ben geri çekildim. "Artık konuşmak yok, Dascha. Senden duymak istediğim tek şey, sana ne kadar harika hissettirdiğimle ilgili. Anladın mı?"

Kulaklarımda gümbür gümbür akan kan sesi neredeyse onu duymaz hale getiriyor. Avuçlarım terliyor ve ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bir türlü aklıma getiremiyorum. Bu yüzden başımı sallıyorum, çünkü bu kolay.

Artık konuşmaya gerek yok.

Beni mutlu etmek için ne yapacak...?

Neredeyse soracaktım ama konuşmamamı söyledi ve içimdeki sapık bir taraf onu dinlemek istiyor.

Tişörtümün etek ucundan tutup başımın üzerinden yukarı doğru çekip yatağa fırlattı. Sonra pantolonumu biraz aşağı çekti, bana verdiği boxer külotu giydiğimi görünce duraksadı.

Gözleri gözlerimle kenetlendi, mavi renk girdaplar halinde dönen gece gökyüzünün derin bir mezarlığına dönüştü.

Pantolonumu tamamen aşağı çekti, kalbim çılgınca çarpıyordu. Durup vücuduma baktı, derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi.

"Bunlarla çok güzel görünüyorsun bebeğim. Tam da tahmin ettiğim gibi."

Beynim bana protesto etmemi, vücudumun şu anda benden zorla çıkaracağı o öldürücü orgazmlardan birini ne kadar çok istediğine rağmen savaşımaya devam etmemi söylüyor.

"Ben senin bebeğin değilim," diye hırıltılı bir sesle söyledim, ses tonumdaki tereddüt açıkça belliydi.

Beni tamamen görmezden geliyor, kasten üzerime doğru sürünerek göğüs kemiğime hafif bir öpücük konduruyor. Yutkunuyorum, parmaklarım yatağın iki yanına saplanıyor. Kelepçeli bile değilim, yine de bunu yapmasına izin veriyorum.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, buna bir son vermelisiniz.

Sen eşcinsel değilsin. Merak etsen bile, bu çok hızlı. Bu çok fazla.

Kıvranmaya başladım ve o da hemen endişemi sezdi, üzerime diz çökerek beni yere yatırdı ve elleriyle bileklerimi sabitledi.

"Şimdi benden çekinme Dascha," diye mırıldanıyor. "Çok iyi gidiyordun."

"Bunu istemiyorum," diye fısıldıyorum her zamanki cümlem.

"Evet, bunu sık sık söylüyorsun," diye seslendi bana, kelepçeleri kılıfından çıkarırken. "Ama sonra boşalırken mutlu bir kedi yavrusu gibi mırıldanıyorsun. Peki neye inanmalıyım, Luscious? Sözlerine mi, yoksa yaptıklarına mı?"

Dudaklarım titriyor. "Beni kelepçelemeyin. Lütfen. Uslu duracağım."

Derin bir nefes verdi, gözlerini yavaşça kırıştırdı. "Tanrım... eğer beni altıma işetmek istiyorsan, buyur böyle şeyler söylemeye devam et."

Penisimin bacaklarım arasında sertçe kasıldığını hissettim ve yutkundum. Sonra hiçbir şey söylemeden üzerimden kalktı ve beni yüzüstü çevirdi. Kalçamın artık ona açık olması beni iyice gerdi. Sanırım bunu hissedebiliyordu çünkü büyük ellerini kürek kemiklerimden aşağı doğru gezdirdi ve fısıldadı, "Rahatla."

Ellerimi arkadan kelepçeledi ve kalçalarımın çekerek dizlerimin üzerine çöktürdü, yüzüm yatağa gömüldü. Yavaşça külotumu indirdi, ta ki

kalçam tamamen açığa çıkana kadar ve korku, utanç ve arzu karışımıyla, güçlü bir kokteyl gibi titremeye başladım.

Neden bu kadar muhtaç hissettiğimi anlamıyorum... Daha önce hiç böyle bir durumda olmak istememiştim. Ondan hoşlanmıyorum. Onu istemiyorum. Ama o hâlâ bunu zorluyor...

Sağ?

"Dascha... benim tatlı mı tatlı şekerim." Arkamdan sürünerek geldi ve ellerini yukarı kaldırıp kalçalarımı iki avuç dolusu kavradı.

"Lütfen yapma..." diye inledim yatağa doğru.

Çok korkuyorum. Bunu istemiyorum ama sanırım onun yapmasına izin veriyorum. O kadar kafa karıştırıcı ki ağlayabilirim.

Ama tam kemerini çözeceğini, tecavüzcülerin yaptığı gibi beni zorla ve sertçe arkadan becereceğini beklerken, bana nazik bir öpücük kondurdu. Nefesinin sıcaklığı beni gerçekten şaşırttı. Beklediğim his bu değildi.

Dudakları kalçamın arasına değiyor, tenime nazik öpücükler bırakırken bir yandan da mırıldanıyor. Sonra beni biraz öne doğru itiyor, sert bir itmeyle yüzüm ince battaniyeye yapışıyor ve kalçalarımı ayırıyor. Ağzımı dolduran tüm tükürüğü yutarken, sert elleriyle beni iyice açıyor ve tam oradan, tam ortasından öpüyor...

Tanrım, neler oluyor böyle?

Yüzüm şeytanın şöminesinden daha sıcak. Utanç boynuma doğru hızla yayılırken, o da ağzını kıcıma sokup, üstünden, altından ve sonunda tam ortasından, hedef tahtasına vururcasına öpüyor. Resmen göt deliğimi öpüyor.

"Guhh..." Sanırım bir şey söylemek istedim ama anlaşılmaz bir şekilde çıktı ağzımdan.

Ve ben tekrar denemeden önce, dilini deliğimin üzerinden geçirdi; beni yüksek sesle nefes nefese bırakan güçlü bir yalama hareketi. Ağzı sıcak ve ıslak bir şekilde içeri girip bir kez daha tadına bakıyor, dairesel hareketlerle, etrafında dönerek yalıyor, dilini düzleştirip dudaklarını emmek için kullanıyor.

"Kahretsin... ne yapıyorsun...?" Onun altında kıvranıyorum ama o, büyük eliyle belime bastırarak beni hareketsiz tutuyor, ağzı da kalçamın içinde, işini hakkıyla yapıyor.

Bir an durup, "Bebeğim, poponu yalayarak seni orgazma ulaştıracağım," diyor. Sonra birkaç kez daha yalıyor, öpüyor ve emiyor, ardından "Bu uygun mu?" diye soruyor.

Beynim karmakarışık. Denesem bile başka kelime kullanamazdım. Elimde kalan tek kelime "Evet".

"Güzel," diye homurdandı arkamdan. "Şimdi, o daracık deliğini gevşet de dilimi içeri sokayım."

Odanın soğuk havası, rahatlamaya çalışırken zaten terden yapış yapış olmuş, ısınmış tenimi yakıyor. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Şimdi durmanın imkanı yok. Bu trenle cehenneme kadar gidiyorum.

Kemper dilini anüsümün içine zorla sokuyor ve bunu yaparken daha da rahatlıyorum, ne kadar ileri gidebileceğini, ne kadar dayanabileceğini görmek istiyorum. Bu, hayatımda hissettiğim en inanılmaz derecede tuhaf şey, ama dilini döndürüp aynı anda emmeye başlayınca gözlerim şaşırıyor.

"Mmm... Ne tatlı bir küçük vajinan var, Dash," diye hırladı, diliyle beni sürekli ve sert bir şekilde yalayıp dururken.

Yüzüm yanıyor. Sözlerinden duyduğum utanç, penisimi resmen metal bir direğe dönüştürdü. O kadar sertleşti ki, damarların attığını, başından zevk sıvısının fışkırdığını hissedebiliyorum. Bir tür sürtünmeye ihtiyacım var ama kalçalarımı geriye doğru tutuyor, bu yüzden yatağa sürtünemiyorum bile.

"Aminı yalama şeklini seviyor musun bebeğim?" Kalçalarımı o kadar sert tutuyor ki, eminim morluklar oluşacak. Ama umurumda değil.

Tanrım, inanılmaz bir his. Böyle bir his olabileceğini hiç bilmiyordum. Bu kadar aşağılayıcı sözlerin beni bu kadar çok tahrik edebileceğini bilmiyordum.

Belki de gerçekten bir kızı yaladığını hayal ediyor, beni değil. Belki de erkeklerden hoşlandığı için utandığı için benim kadın olmamı istiyor. Anlamadığımı söylemeyeceğim, çünkü şu anda, devasa, kaslı, dövmele bir adamın bana asla isteyeceğimi düşünmediğim bir şey yapmasına izin veriyorum.

Ve boşalmaya iki saniye kaldı.

"Kahretsin... kahretsin kahretsin kahretsin..." diye inliyorum yatağa, o da kasıklarımın başlıyıp testislerimden yukarı ve geriye doğru çizgiler halinde yalıyor.

Yumuşak dudaklarıyla testislerimi emiyor, sonra tekrar kalçalarımın yöneliyor, tükürüğü beni iyice ıslatıyor. O kadar iğrenç ki, yakında boşalacağımı biliyorum. Gittikçe yaklaştığını hissedebiliyorum.

"Bebeğim, sikimi çıkaracağım, tamam mı?" diye nefes nefese sordu. "Seni becermeyeceğim ama kışına boşalmam gerekiyor."

Onun kemeri şıkırdayıp fermuarı aşağı inerken, ben de battaniyenin içine anlamadığım bir şeyler mırıldanıyorum; bu sırada dili de popomu acımasızca tahrik ediyor, içime doğru itiyor ve bir dilin yapabileceğini hiç düşünmediğim şekillerde okşuyor.

Penisini çıkardığı anda anlıyorum çünkü onu hızla okşadığını ve anüsümün içine inlediğini duyabiliyorum. Kirli, sapıkça ve tamamen ahlaksız sözler dudaklarından dökülüyor, doğrudan vücudumun içine akıyor...

Seni yemeyi çok seviyorum bebeğim... Tatlı deliğinin tadına bakmayı çok seviyorum. Şeker gibi tadın var Dascha. Sıkı küçük vajinan yalanmayı ve emilmeyi çok seviyor, değil mi? Acıyan sikimi içine sokmama izin vereceğin günü sabırsızlıkla bekliyorum...

Orgazmım beni ele geçirirken tiz bir çığlık attım ve battaniyenin üzerine şiddetli bir şekilde boşaldım. Penisimin zonklaması ve ağrısı saatlerce sürmüş gibiydi, boşalma sıvısı her yeri ıslattı. Ve umrumda bile değildi çünkü muhteşem bir his veriyordu.

Dünya ıslıl ıslıl ve her şey ağır çekimde.

Kemper nefes nefese ağzını benden uzaklaştırarak, "Boşalacağım bebeğim," dedi.

Ve penisinin başını tam giriş yerimde hissediyorum. Onu içeri sokabileceği düşüncesiyle içimde küçük bir korku ürpertisi geçiyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Ama bunun yerine, sıcak sıvının anüsümün üzerine fişkırdığını ve beni kapladığını hissediyorum. Boşalırken kendini tam deliğime bastırıyor, başı içime o kadar giriyor ki, menisinin içeri fişkırdığını hissedebiliyorum. Penisinin en başı şu anda anüsümün dibinde ve boşalıyor. Sadece ucu... Tam da yeterli.

Bu pisliğin etkisiyle testislerim zonkluyor, penisimden biraz daha meni sızıyor.

Dünya nihayet yeniden hareket etmeye başladığında, Kemper'in iri elleri kalçalarımı ovuyor. Kelepçelerimi çözdüğünü, bileklerimi, kollarımı, omuzlarımı ovduğunu hissediyorum. Beni yanıma yatırıyor ve o kadar kendimden geçmiş haldeyim ki, beni temizlediğini zar zor fark ediyorum. Temiz kokan ıslak bezleri var ve onlarla önce karnımı, sonra da kalçalarımı siliyor. Utanç bilincimin sınırında ama şu anda ona ulaşamıyorum.

Gözlerim kamaşmış durumda, sanki kalın bir sis beni sarmış gibi.

Kemper önce boxer'ımı, sonra da pantolonumu yukarı çekti. Ağırlaşmış göz kapaklarımı kırıştırdım, gitmesini bekliyordum. Ama bunun yerine arkama doğru süründü, küçük yatak onun devasa ağırlığıyla çöktü. Büyük bir kolunu belime doladı ve beni kendine iyice çekti.

Bunu yapıyor olmamız rahatsız edici. Bir erkekle sarılmak istemiyorum. Onunla sarılmak istememeliyim de. Çok komik görünmeli... Boyları 1,80 metreyi aşan iki iri adam, aslında bir karyolada birbirlerine sarılıyorlar.

Ama o sıcak ve bu gerçekten rahatlatıcı. Nane kokulu nefesi enseme gıdıkladığında, saçımı tıraş ettiği zamanı hatırlatıyor bana... parmaklarının oraya nasıl dokunduğunu.

Aklıma geliyor ki ikimizin de üzerinde tişört yok ama üşümüyorum. Anlamasam da huzur içinde rahatlıyorum.

Doğru değil ama öyleymiş gibi geliyor.

Ben uyuklarken arkamdan "Callum," diye fısıldadı.

"Hı?" Parmaklarım uzanıp koluna dokundu.

"Benim adım... Callum. Cal."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Cal." Kıkırdıyor ve bu gülümseme sırtıma kadar yayılıyor. "Sen tam bir manyaksın," diye fısıldıyorum, kelimenin her anlamıyla doyumuna ulaşmış bir halde kendimden geçiyorum.

Kafamın dibine bir öpücük konduruyor. "Ben senin neysem, oyum..."

SEVENTEEN

Officer Kemper

Bir an için uyuyakaldım.

Yapmamalıydım. Lanet olsun, isteyim ama o yoğun orgazmdan sonra ve onu sessiz bir sıcaklıkla kucaklamanın cazibesi karşısında kendimi tutamadım.

Ne yazık ki, huzurlu uykum çocuğun kabusuyla bölündü.

İlk başta ne olduğunu hiç anlamadım. Uykusunda homurdanıyor ve kıpır kıpır hareket ediyordu. Onu sakinleştirmek umuduyla beline kolumu daha sıkı sardım.

Hayır, öyle değil. Şimdi çırpınıyor, anlayamadığım şeyler mırıldanıyor. Yavaşça yanına doğruluyorum, inerken boynundaki kasların gerildiğini, yüzünün ise zihnindeki kirli düşüncelerden kaynaklanan mutsuzluğunu yansıtacak şekilde şekil değiştirdiğini izliyorum.

Bu durumdan hiç hoşlanmadığım için yutkundum. Uzanıp nemli alnına dokundum.

"Dascha," diye mırıldandım, o da panik içinde ileri geri sallanırken, gözleri korkudan kapalıydı. "İyisin. Rahatla bebeğim."

Ama durmuyor. Sanki nöbet geçiriyormuş gibi irkilerek devam ediyor. Çenemi sıkıyorum. Onu böyle acı çekerken izlemekten nefret ediyorum, daha da kötüsü, çaresiz olmaktan nefret ediyorum. Bu durum sinirlerimi bozuyor.

Dascha Reznikov'u yakından tanımıyorum ama bir süredir onu düşünüyorum ve biraz hayran kaldığımı söyleyebilirim. Onu izleyerek bir şeyler öğrendim ve doğru olmadığını bilmeme rağmen, bence mükemmel. Uykusunda yaşadığı bu sorunlara neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama hepsini ondan almak istiyorum.

“Hayır!” diye kükredi, kolunu bana doğru savurarak. Yanıma çarptı ve inleyerek bileğini tuttum, öfke patlamasını bastırmaya çalıştım. “Bunu bana sen yaptırdın...” diye aceleyle mırıldandı, zar zor anlayabiliyordum. Ama sözlerini yakaladım ve bu sözler midemi bulandırdı.

Bundan önce yoğun bir cinsel deneyimden sonra huzur içinde, derin bir uykuya dalmıştık. Şimdi ise onu tekrar uykuya nasıl döndüreceğimi bilmiyorum.

Elinde savrulan elini yakalamaya çalışıyorum ve sonunda yakalayıp kendi elimle kavıyorum, o da anlamsız şeyler mırıldanmaya devam ediyor. Onu dikkatle izlerken ne demeye çalıştığını merak ediyorum. Keşke onun zihninde olabilseydim. Keşke onun gördüklerini görebilseydim.

Onu üzen şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum ki, sorunu çözebileyim.

Birkaç dakika süren titremelerin ardından Dash sonunda hareket etmeyi bırakıp yatağa gömüldü, nefes alışverişi düzelince alnındaki çizgiler yumuşadı. Ben de tekrar yanına uzanıp yüzüne baktım, kusursuz simetrisini inceledim.

O kadar yakışıklı ki. Bir erkeğin bu kadar yakışıklı olabileceğini hiç bilmiyordum.

Dascha, kabus gördüğü zaman bile rüya gibi görünüyor. Vücudu Michelangelo'nun Davut heykeli gibi kaslı ve tıpkı onun gibi soluk, her yerini yalamak isteyeceğim o süt gibi ten rengine sahip. Gözleri kahverengimsi yeşil, en saf haliyle ela. Bana ormanda bir kamp gezisini hatırlatıyor; şafakta kuş cıvıltılarıyla uyanmak, çadırdan çıkıp da her daim yeşil ağaçlar ve çiğle kaplı yosunların sert toprağı serptiğini görmek, ağaçların arasından gün batımının süzülmesini izlemek.

Başparmağım yanağının yumuşak etine değiyor ve o kıpırdamıyor. Muhtemelen az önce yaşadığı sıkıntıdan sonra bitkin düşmüş. Kalkmadan önce buradan ayrılmayı planlamıştım. Aslında burada uyuyakalmaya hiç niyetim yoktu. O kadar sıcaktı ki...

Ama artık acı çektiğini bildiğime göre, soğuk ve rutubetli bir hücrede yalnız başına uyanmasına izin veremem.

Kapıya şöyle bir baktım ve elektriğin geri geldiğini, dışarıdaki ışıkların koridoru tekrar aydınlattığını gördüm. Mumlarıma baktığımda neredeyse sönmüşlerdi, mumun eriyen mumu her yere dökülmüştü. Özellikle o korkunç kabustan sonra, uyanınca ona biraz yiyecek ve su vermenin iyi bir sürpriz olacağına karar verdim.

Yavaşça yataktan kalkıp, bana doğru uzanırken durup ona bakakalıyorum. Göğsüm sıkışıyor, karmaşık bir dinginlik çelişkisi içimi kaplıyor. O derin uykuda ve bu sadece bir tepki olabilir ama bu adamın esir aldığı kalbim, bunu farklı yorumlamayı seçiyor. Kalbim, Dascha Reznikov'un da bunu en az onun kadar istemesini arzuluyor.

Birkaç dakika boyunca gözlerimi kırpıştırarak ona baktım; teninin solukluğunu ve üzerindeki dağınık dövmeleeri, pürüzsüz, tüysüz yüzünü, göğüs kaslarının kıvrımlarını ve meme uçlarının küçük halkalarını vurgulayan tenini, sakın nefesleriyle inip kalkışını izledim...

Aman Tanrım. Pantolonumun üzerinden penisimi okşuyorum ve zonkluyor.

Tekrar içine çekilmeden önce gitmeliyim, bu yüzden kapıya doğru sessizce yürüyorum, hücreden olabildiğince sessizce ayrılıyorum ve genel koğuşa doğru ilerliyorum, çünkü alt kattaki mutfakta artık yemeklerden başka bir şey yok. Mahkumları tek kişilik hücrelerde, çöp sayılabilecek şeylerle besliyoruz. Kesinlikle berbat bir durum, ama bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Her iki durumda da, bunu Dash'e vermeyeceğim. Daha iyisini hak ediyor ve eğer kendim yapmam gerekiyorsa, yapacağım. Kafeterya sessiz ama bir şeylerin piştiğini koklayabiliyorum, bu iyi bir işaret. Ona taze yemek getirebileceğim.

Saatime bakıyorum. Sabah beş buçuk. Burası, medeniyetten ne kadar kopuksa o kadar da uzak. Hiçbir yerde saat veya takvim yok, çünkü mahkumların günün veya saatin kaç olduğunu bilmelerini istemiyorlar. Burada zamanın nasıl geçtiğini fark etmeden çok kolay geçiyor. Eğer saat takmasaydım, günün hangi saati olduğunu asla bilemezdim.

Mutfağa doğru yürürken, beni görmezden gelen birkaç güvenlik görevlisinin yanından geçtim ve ben de onları aynı şekilde görmezden geldim. İş arkadaşlarımla hiçbirleriyle arkadaş değilim. Pek fazla görüşmüyoruz. Buraya geliyorum, işimi yapıyorum ve gidiyorum. Hepsi bu. Sosyalleşmekle ilgilenmiyorum.

Ama hepsi öyle yapıyor. Toplumun geri kalanından uzakta yaşamak zor. Bu kesinlikle kimsenin hayalindeki iş değil. Hepimiz bunu yapıyoruz çünkü seçeneklerimiz sınırlı.

Meslektaşlarım olan cezaevi görevlileri tüm zamanlarını birlikte geçiriyorlar. Birlikte çalışıyorlar, sonra hepimizin yaşadığı ortak eve

gidiyorlar ve orada da birlikte daha fazla zaman geçiriyorlar. Bunu nasıl başardıklarını anlamıyorum.

İlgilenmiyorum.

Ben tam bir yalnızım. İnsanları pek sevmiyorum, bu yüzden yalnız olmayı tercih ediyorum. Bu da, birdenbire ela gözlü çocuktan, inatçı, geveze ve uykusunda ağlayan Rus banka soyguncusundan uzak duramamamın nedenini daha da kafa karıştırıcı hale getiriyor.

Göğsüm ağrıyor ve kendime ne yaptığımı hatırlatıyorum. İki hafta boyunca Dash'ten uzak kalmak gerçekten çok zordu, ama yapmam gerektiğini bildiğim için yaptım. Tehlikeli bir oyun oynuyorum, bu da normalde yapmadığım bir şey.

Oyunlara ayıracak vaktim yok. Bir şey istiyorsam alırım. Bu kadar basit.

Sanırım bu yüzden bu karmaşanın içindeyim zaten...

Mutfakta, çırpılmış yumurta ısıttıklarını görüyorum. Yani, o Egg Beater aletlerinden, ama yine de. Sanırım Dash bunu sevecektir. Ona büyük bir kase alıyorum, sıcak kalması için kapaklı, sonra birkaç paket minik kek, birkaç şişe su ve bir portakal suyu alıyorum. Geldiğim gibi görünmeden ayrılıyorum, ait olduğum zindana doğru yoluma devam ediyorum.

Kafeteryanın dışında, Joy Jameson ve yeni gardiyan Harley Samuels'in (ona Rook diyorlar) yanından geçiyorum. Çaylak çok üzgün görünüyor ve Joy onu teselli etmeye çalışıyor gibi.

Gözlerimi devirip onları görmezden geliyorum ve kollarım dolu bir şekilde yoluma devam ediyorum. Bu ikisi arasında her zaman bir tür drama dönüyor ve genellikle Velle bunun merkezinde oluyor. Adam güç düşkünü ve benim buna ayıracak vaktim yok, bu yüzden onlardan uzak duruyorum.

Kapıya doğru uzanmak üzereyken bir şey kulağıma takıldı.

Dash'in adı. Daha doğrusu, numarası...

"101 numaralı mahkumla ne işin vardı Allah aşkına?" diye soruyor Joy, Rook'a ve ben de kimsenin görmemesi için köşeye çekilip dinliyorum. "Birkaç hafta önce Velle ile yaşadığı o olaydan sonra, peşinden gitmen gereken son mahkum o olmalı."

"Onun peşinde değildim," diye mırıldandı Rook, duvara yaslanarak. "O bana yaklaştı. Dün gece elektrik kesintisi sırasında onun ve arkadaşlarının takılmasına izin vermemi istedi. Karşılığında bana bir iyilik teklif ediyordu."

Midem alt üst oldu ve çenem kilitlendi. Nefesimi tutarak dikkatlice dinlerken, kafam karışık ve öfke göğsümde birbirine karıştı.

“Harley, sen bundan daha iyisini yapabilirsin,” diye iç çekti Joy ve Rook parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “İşe başladığında sana ilk söylediğim şey neydi? Mahkumlarla çıkar ilişkisine girme. Bu tehlikeli bir yol. Ve Velle ve her şeyle birlikte...”

“Biliyorum, Joy. Kahretsin, biliyorum,” diye tısladı, sesini alçaltarak etrafına bakındı. Köşenin arkasına daha da saklandım. “Mahvettim, tamam mı? Düşünmeden hareket ettim. Son zamanlarda çok gergindim ve bir anda elini cinsel organıma koydu.” Öfke enseme kavradı, gözlerimin arkasına sinsi sinsi girerek görüşümü kırmızıya çevirdi. “İşte o sırada Velle içeri girdi.”

“İsa...” Joy içini çekti. “Ne yaptı ki?”

Rook bir an sessiz kalıyor ve yüzüne bakmak zorundayım. Mutlaka bakmalıyım.

Köşeden gizlice baktığımda alt dudağını ısırıldığını gördüm. Suçlu görünüyordu ve bu beni kıskançlıktan midemi bulandırdı.

Duygularla ilgilenmememin bir sebebi var... İşte bu gibi şeyler yüzünden. Kıskançlıkla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. O kadar mide bulandırıcı bir duygu ki, kusmak ve sonra da parmak boğumlarım kanayana kadar beton duvarları yumruklamak istiyorum.

Rook derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Velle bana penisimi çıkarmamı söyledi."

Joy, alaycı bir kahkaha atıp başını salladı. Ama benim tepkim bu değil. Damarlarımda pekmez gibi akan yoğun bir öfkeyle titriyorum.

“Sanırım Reznikov'un bana oral seks yapmasını istiyordu ama çocuk yapmadı.” Rook, “Şey, hemen değil. Velle sonunda beni 101'in ağzına boşalttı ve o da yuttu.” diyene kadar çok az da olsa rahatladım. Yüzünü kapatıp ellerinin arkasına saklanarak iç çekti. “Çok çılgıncaydı.”

Joy'un "Tipik Velle" demesiyle kulaklarımda çınlama sesleri yankılanıyor.

Onlar saçmalıklarını anlatmaya devam ederken ben orada duvara boş boş bakıyorum, kulaklarımda kan gümbürtüyor. Boynumdaki damarın attığını duyabiliyorum.

Bunu yapmazdı, değil mi?

Güm.

Neden olmasın? O senin değil. O küçük bir oyuncak ve oyuncaklar oynanmak için yapılır.

Güm.

O seni istemiyor bile. Umursamıyor ve kesinlikle sana uzanmıyordu. Herkese uzanıyordu, çünkü o sadece hasarlı küçük bir fahişenin güzel yüzünden ibaret. İzin verirsen sana zarar verecek, ki şu anda yaptığın da tam olarak bu.

Tak tak.

Dasha Reznikov'a güvenemezsiniz.

Dakikalar geçiyor ve ben hala aynı yerde duruyorum. Joy ve Rook gittiler ve ben sadece donakalmış, öfke ve kederden titriyorum.

Kendimi aptal hissediyorum. Salak gibi.

Bu yakışıklı genç adama nasıl aşık olduğuma inanamıyorum. Bana ne oluyor anlamıyorum.

Ne kadar vaktiniz var?

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı duvara vurdum. Bu aptalca. Onu cezalandırmam gerekirken neden kendimi cezalandırıyorum?

Pürüzsüz teni ve güzel, aldatıcı gözleriyle beni kendine çeken oydu. Kusursuzca büzülmüş dudaklarını kendime aitmiş gibi sahiplendiğimi sanıyordum, ta ki o dizlerinin üzerine çöküp bu bok çukurundaki her bir gardiyanın menisini içene kadar.

Kükreyerek su şişelerinden birini karşı duvara fırlattım, şişe paramparça oldu, su her yere saçıldı. Hareket etmem gerek. Bir şeyler yapmam gerek.

Burada oturup kendime acımakla yetinemem. Bir şeyler yapılmalı.

Dascha'nın yoldan çıkmış davranışları için cezalandırılması gerekiyor. Henüz bunu anlamasa da umurumda değil. O benim ve bu da demek oluyor ki, önemsiz iyilikler karşılığında herkese yaltaklanmasına izin vermeyeceğim. Buna asla izin vermeyeceğim.

Kollarım hâlâ kahvaltısıyla dolu halde bir aşağı bir yukarı yürürken kendimi daha da sinirlendiriyorum. Onun için çok şey yaptım. Ona bir şeyler alıyorum. Neden Rook'a gitsin ki? Bir şeye ihtiyacı olsaydı, ben onun için alabilirdim.

O, o küçük sürtük Ren gibi davranıyor, bu da çok hayal kırıklığı yaratıyor. Farklı olduğunu düşünmüştüm. Farklı olmak zorunda.

Bunu kabul etmeyeceğim. Bu o değil. Onun hatalarını anlamasını ve eski haline dönmesini sağlamalıyım.

Beynimde bir şey dank ediyor ve hatırlıyorum...

Ren buraya ilk geldiğinde ona ne yaptığımızı hatırlıyorum. Ona hiçbir faydası olmadı çünkü o kurtarılamaz biri.

Ama Dash öyle değil. O çok öğrenmeye açık. Ve bu, onu düzeltmenin mükemmel bir yolu olabilir.

Dash'i düzeltme planıma başlamadan önce ona kahvaltısını vermeye karar verdim. Birkaç saatliğine keyif almasına izin vermekte fayda var. Zaten hücre hapsinde, yani çok fazla sorun çıkaramaz.

Şimdilik tamamen benim.

Hücreye girdiğimde onu uyanık buldum. Hala yatakta sırtüstü yatıyor, tavana bakıyordu. Ve içimde çok kısa bir an için suçluluk hissettim, çünkü yalnız uyanmasını istememiştim.

Ama dün gece yanıma gelmeden önce Rook'un ağzına boşalmasına izin verdiğini hatırlayınca bu his hemen sönüyor. İzin verdi...

Dişlerimi sıkıyorum, kendimi frenlemeye çalışıyorum; çünkü sevimli küçük oyuncağımın tam olarak neyi yanlış yaptığını anlamasını ve benden defalarca özür dileme fırsatı bulmasını sağlayacak harika bir planım olduğunu hatırlıyorum.

Dash, yanına yaklaşırken bana göz ucuyla bakıyor ve ben yatağa, ayaklarının dibine oturduğumda dirseklerinin üzerine yaslanıyor.

Sahte bir gülümseme takındım. "Sana kahvaltı getirdim."

Yumurta dolu kaseyi ve kaşığı uzatıp, geri kalan eşyalarını yatağın üzerine yanına koydum, bu sırada elim bacağına değdi. Bir an bana baktı, yüzünde şok ifadesi vardı. Gözleri kocaman açılmıştı ve kahverengiden çok daha fazla yeşil görebiliyordum, hatta göz bebeklerinin etrafındaki o küçük altın rengi benekler bile, tıpkı bir tarladaki karahindiba çiçekleri gibi.

Yutkunuyorum, onun da benimle aynı duyguları hissetmesini ne kadar çok istediğime kapılmamaya çalışıyorum. Zor ama dikkatimi dağıtmak için baş parmağımla orta parmağımın ucunu birbirine vurarak onun nabzının nasıl attığını taklit etmeye çalışıyorum.

Tık tık tık tık tık.

Yaklaştığımda her zaman daha hızlı oluyor.

Dash kaseyi açıp yumurtaları kokluyor.

"Önceden daha sıcaktılar," diyorum ona, cezasını planlamak için neredeyse bir saat harcadığımı ve bu yüzden yumurtalarının soğuk olduğunu söylemeden.

"Teşekkür ederim," sesi aramızda yankılandı, o çok sevdiğim derin, boğuk tınıyla.

Bir rock grubunda şarkıcı olabilecek gibi geliyor sesi. Görünüşü de öyle. Ve sesi harika. Daha önce kendi kendine şarkı söylerken duydum. Bazen farkında bile olmadan yapıyor gibi görünüyor ve her zaman belirli bir şarkıyı söylüyor.

Kulağa çok güzel geliyor. Belki de asıl mesleğini seçmemiştir.

Bütün bu düşünceler, o yumurtalarını yerken zihnimde dönüp durmaya devam ediyor. Portakal suyunu açıp iki yudumda hepsini içiyor, bu yüzden gelecekte ona portakal suyu getirmeyi aklıma not ediyorum.

Eğer uslu durursa.

"Yemek yerken benimle burada kalmak zorunda değilsin," diyor, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle. "Yapman gereken bir iş varsa, demek istediğim bu."

"Bunların hepsi bekleyebilir," diye kıpırdandım, pembe dilinin alt dudağının üzerinde kaymasını görünce. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum... Dün geceden sonra."

Bir an donakaldı ve ben de ona dikkatlice baktım. Rook'a yaptıklarından dolayı en ufak bir suçluluk duygusu hissediyor muydu acaba? Sanırım henüz hissetmiyorsa bile yakında hissedecektir.

"Neden birdenbire iyi olup olmadığım ile ilgilenmeye başladın?" diye soruyor, eminim ki amaçladığı kadar alaycı bir tonda değil.

"Dascha, hatırladığım kadarıyla etkileşimlerimizin çoğunda harika vakit geçirmiştin, o yüzden lütfen bana şeytanmışım gibi davranmayı bırak," diye homurdandım ona, öfkem belli olmasın diye kararlı ama kayıtsız bir tavır takınarak. "Burada başka türlü erişemeyeceğin güzel şeyleri sana vermedim mi?" Kaşımı kaldırdım ve başını sallarken gözleri yemeğine düştü. "Sana daha önce hiç yaşamadığın kadar harika orgazmlar yaşatmadım mı?"

Yanaklarına utançtan bir kızarıklık yayılıyor ve onu yere devirmeden önce bir an için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum; o dar boğazı olabildiğince sert bir şekilde becereceğim ve güzel yüzüne boşalacağım, sadece onu ne kadar pembeleştirebileceğimi görmek için.

Güm.

"Evet, ama bunların hiçbirini istemedim," diye mırıldanıyor, her zamanki inatçı tavrıyla ve bu da beni gülümsetiyor.

"Ah, affedersiniz," diye alaycı bir şekilde mırıldandım. "Ne canavar biriyim ben. Şimdi şu boxer şortunuzu çıkarmalı mıyım? Biliyorsunuz, onları istemediniz. Ya da diş fırçası?"

"Evet, burada aşağıda olmanın bana ne faydası var ki?" diye tersledi.

"Burada olman benim suçum değil," diye omuz silktim. "Neden bu sefer, baş belası?" Gözleri bir an bana dikildi ama soruyu görmezden geldi ve yemeğinden bir lokma daha aldı, huysuzca çiğnedi, ki bu çok sevimliydi. "Sana aşağıda kullanman için başka bir diş fırçası getireceğim, Tatlım."

Bana kasıklarıma saplanan ateşli bir bakış attı, sonra sessizce kahvaltısını yemeye devam etti. Belli ki ne demek istediğimi anlıyor. Şu an kabul etmek istemese de, ona karşı iyiyim ve onun için yaptığım her şeyin kıymetini bilecek.

Dash yumurtalarını bitirdikten sonra, oldukça keyifle mini kekleri yiyor. Çikolatalı kekler bunlar ve sanırım tatlıya düşkün olduğunu söylemekte sakınca yok çünkü onları saniyeler içinde, yüzünde sevimli bir sırıtışla yiyip bitiriyor. Yemeğini bitirdikten sonra kalkıp geriniyor, odanın içinde dolaşıyor ve mumların eriyip söndüğü yerdeki sertleşmiş mum izlerini inceliyor.

Onun yanındayken konsantre olmakta zorlanıyorum. Sürekli onun yanında kalsam da gayet iyi yaşayabileceğimi düşünüyorum. O büyüleyici bir varlık, daha önce gördüğüm herkesten farklı hareket ediyor; bir kedi gibi zarif ve kendinden emin. Aşırı kibirli değil ve çoğu zaman kendinden emin görünmüyor, bu da öz farkındalık eksikliğinden kaynaklanıyor olabilir, yine de vücudu akıcı hareketlerle çalışıyor.

Son bir aydır onu gözlemliyorum ve bazı tuhaf davranışlar fark ettim. Örneğin, ara sıra kıpırdanması, sanki birini arıyormuş gibi etrafına bakması. Bazen kendi kendine sessizce konuşuyor ve ne dediğini anlayamıyorum. Ayrıca yalnız kaldığında çok fazla ileri geri yürüyor ve şnav ve mekik çekmeyi bir tür stres atma yöntemi olarak kullanıyor.

Ama tüm bunlar onu benim için çok daha ilginç kılıyor. Kimse mükemmel değil ve bence bir insanın kusurları onu olduğu kişi yapıyor. Yoksa hepimiz aynı olurduk.

Dash'in mırıldanması beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve yeşil mumun balmumundan duvara bir şekil çizmesini izliyorum. Kendimi toparlamaya çalışırken, kaslarım sinirle kasılıyor. Sürekli ne kadar çekici

olduğunu söyleyerek dikkatimi dağıtıyor ve şu anda bu sadece ne kadar düşüncesiz olduğunu hatırlatıyor.

Dizlerinin üstünde, Rook'un yükünü kusursuz ağzına alırkenki görüntüsü tansiyonumu yüz kat yükseltiyor. O benim ağzım olmalıydı. Çocuk için yaptığım her şeyden sonra, başkasının ona bu şekilde erişmesine izin vermemeliydi.

Onu düzeltmem gerekiyor.

Boş tabağını alıp (çünkü burada bırakmak hamamböcekleri için paspas sermek gibi olurdu), kapıya doğru yürüyorum ama sesi beni durduruyor.

“Gidiyor musun?” Döndüm ve hâlâ üstsüz bir şekilde bana baktığını gördüm. Gözlerimin kaslı vücuduna kaymasına ve garip dövmelerini incelemesine izin vermemek için kendimi zor tutuyordum.

“Diş fırçanı ve yıkanmana yardımcı olacak birkaç şeyle geri döneceğim,” diye mırıldanıp hücre kapısını açtım. “Üzerine bir tişört giy. Hava soğuyacak.”

Hücrenin dışında, aklımı başıma toplamak için derin bir nefes alıyorum. Odaklanmam gerekiyor. Dascha bir dikkat dağıtıcı unsur ve her ne kadar ondan rahatsız olmasam da, hatta ondan keyif alsam da, her şeyi yönetmesine izin veremem. Ona ne kadar hediye verirsem vereyim, benden faydalanmasına izin vermeyeceğim ve aptal durumuna da düşmeyeceğim.

Başkalarının bana baktığında ne gördüğü umurumda değil, ama kendi iyiliğim için Dascha itaat edecek.

Doğu kanadına gidip muayene odalarından birini buluyorum. Bu odada daha önce kullandığımız cihazların olduğunu biliyorum. Birkaç dakika boyunca etrafı karıştırmam gerekiyor ama sonunda aradığımı buluyorum.

Kendim hiç kullanmadım, çalıştırmadım da, ama Velle'nin Ren üzerinde kullandığını hatırlıyorum. Oldukça basitti, bu yüzden pilin dolu olduğundan emin olduktan sonra hücreme geri dönüyorum. Dascha'ya henüz diş fırçasını getirmeyeceğim.

Önce bunun nasıl sonuç vereceğini göreceğiz.

Hücreye geri döndüğümde, Dash hâlâ duvara balmumuyla bir şeyler çiziyordu. Ve hâlâ üstsüzdü.

Omuzunun üzerinden bana bakıyor ve ben kaşımı kaldırıyorum. Yönergeleri takip edememesinden memnun olmadığını açıkça biliyor, çünkü özür dileyen ama aynı zamanda kendini beğenmiş bir sırtışla, "Henüz üşümedim," diyor.

“Dascha,” diye iç çektim ve başımı sallayarak, elimdeki cihazla uğraşırken yavaşça ona doğru yürüdüm. “Daha iyi dinlemeyi öğreneceksin. Eğer sana bunu öğretmek zorunda olan ben isem, öyle olsun.”

Alaycı bir şekilde güldü ve çizimine geri döndü. "Bu ne demek oluyor ki?"

Boğazımı yüksek sesle temizledim. Bu onun dikkatini çekti, gözle görülür şekilde donakaldı, sonra yavaşça tekrar bana döndü.

"Kendini unutuyorsun, mahkum," diye mırıldandım çenemi sıkarak, ona sakın ama ateşli bir bakış fırlatarak. "Aldıktan sonra sana bir şeyler vermeyi sevmem, bana saygısızlık edebileceğin anlamına gelmez. İtaat etmeyi öğreneceksin..."

"İtaat mi?" diye araya girdi, ses tonunda hafif bir inanmazlık vardı.

"Ve kime ait olduğunu da öğreneceksin," diye devam ettim, onu görmezden gelip başımı sallamadan önce duruşumu hazırladım. "Duvara karşı, 101."

"Neyden bahsediyorsun?" Hâlâ direniyor. Şaşırmadım, çünkü inatçılığının azalacağını kesinlikle beklemiyordum. O böyle biri. "Ben bir mahkumum. Bu, şahsen bana sahip olduğun anlamına gelmiyor."

"Katılmıyorum," diye hafifçe omuz silkerek, yaklaşık 30 santimetre kadar yaklaşp, "Önce ben seni sahiplendim, sonra sen de dizlerinin üzerine çöküp başka bir savunma pozisyonu aldın."

Dash, olan biteni anladığında gözleri faltaşı gibi açıldı. Dudakları aralandı ama tamamen sessiz görünüyordu.

"Sence bu doğru muydu, Dascha?" Ona doğru eğildim, bakışlarımı ondan ayırmadım. "Küçük bir sürtük gibi onun menisini içmek?"

Benden uzaklaşmak için öne doğru atıldı, ama ben göğsüne elimi sertçe vurarak onu duvara çarptırdım. Nefesi kesik kesik çıktı, gözlerinde bir anlık korkuyla bana baktı.

Yalan söylemeyeceğim, bu beni tahrik ediyor.

"Sonra hemen buraya gelip, her yerine boşalana kadar götünü yalamama izin vereceksin..." diye tısladım yüzüne, kolumla onu duvara yaslayarak. "Bu sana saygılı mı geliyor, 101?"

"Bunu yapmanı istemedim," diye homurdanıyor, elimden kurtulmaya çalışırken. Daha sertçe itiyorum ve kolumun kaburgalarını kıracak kadar güçlü olduğunu düşünerek hoşnutsuz bir şekilde mırıldanıyor. Bunu yapmamaya çalışacağım, ama şu anda öfkem yüzeye çıkıyor ve damarlarımda kan adeta ateş gibi yanıyor.

"Önemli değil. Kabul ettin," diye fısıldadım dudaklarım onun dudaklarının üzerinde dururken. "Beni rezil ettin, mahkum. Bunu hiç beğenmedim."

"Defol git," diye hırladı yüzüme, ben de gözlerimi devirip elektroşok cihazımı kaptım.

Bu yanlış davranışlara artık yeter. Öğrenmesi gerekiyor.

Bir adım geri çekildim ve ne olduğunu anlamadan önce, silahı yan tarafına dayayıp ateş ettim ve yere yığılıncaya kadar ona iki bin volt elektrik verdim. Hakkını vermek gerekirse, yine bir şampiyon gibi karşıladı; hatta geçen seferkinden bile daha iyiydi. Ağlamadı ya da bağırmadı, ama ayaklarımın dibinde, patronun kim olduğunu hatırlatmak için tekmelemek zorunda kaldığım bir köpek gibi kıvrılmıştı.

Bunu ona yapmak hoşuma gitmiyor ama itaatsizlik ediyor. Cihazı ona takmam gerekiyor ve bunu yapmak için kelepçe takmak zorunda kalmak istemiyorum, ancak kelepçe takmanın daha kolay olacağını düşünmeye başladım.

"Bunu yapmak istemezdim," diye mırıldandım, gözlerini kırpıştırıp başını sallarken, sanırım voltajdan dolayı kasılmış olan tüm kaslarını gevşetmeye çalışmasını izledim.

"Sen tam bir... deli...sin..." diye nefes nefese söylendi, ellerinin ve dizlerinin üzerine doğrulurken.

"Belki. Öyleyse, alaycı yorumlar yapmadan dediğimi yapmak akıllıca olmaz mı?" Yerdeki adama kaşlarımı çatarak baktım ve beni görmezden geldi, ama sanırım benim bakış açımı anlamaya başlıyordu. "Şimdi, sorun şu ki, Dascha, sana güvenmiyorum. Dün gece saygısız bir sürtük gibi davrandın. Ve saygısız sürtükler cezalandırılmalı."

"Özür dilerim," diye hırıltılı bir sesle konuştu, elleriyle yüzünü ovuştururken neredeyse ayaklarımın dibinde eğildi. "Bunu yapmak istememiştim. Bir daha yapmayacağım."

Tamamen samimi görünmüyor ama en azından bir başlangıç.

"Bunu söylediğine sevindim," diye eğilip yüz yüze geldik. "Ama elektroşok cihazı senin cezan değildi."

"Ne...?" diye sızlandı, kendini ayakta tutmaya çalışırken kolları gözle görülür şekilde titriyordu.

"Hayır, bebeğim. Ceza suça uygun olacak." Çenesini parmaklarımın arasına aldım. "Sana bolca cinsel haz verdim. Sana orgazm yaşatmaktan hiç çekinmedim, değil mi?"

Başını sallayarak fısıldadı, "Hayır..."

"Hayır. Yine de Rook için diz çöktün, bu da sana çok fazla özgürlük verdiğim anlamına geliyor. Bak Dascha, kızgın bir hayvan gibi davranıyorsun. Peki kızgın bir hayvana ne yaparsın?" Nereye varmak istediğimi anlayıp anlamadığını görmek için duraklıyorum. Gözleri kocaman ve donuk, dudakları titriyor, sessiz kalıyor. "Onları düzeltirsin."

Elimdeki cihazı ona göstermek için kaldırdım. Gözleri horoz kafesine iner inmez, başı çılgınca ileri geri sallanmaya başladı.

"Hayır. Hayır hayır hayır, özür dilerim," diye kekeleydi, bakışları bana yalvarır gibiydi. "Özür diledim. Özür dilerim. Lütfen bunu yapmayın... Lütfen."

"Dascha, bebeğim," diye fısıldıyorum onu, titreyen dudaklarının üzerinden baş parmağımla geçerek. "Rahatla. Bu daha en küçüğü bile değil."

"Kahretsin," diye başını öne eğdi.

Panik yapıyor. Yapmalı da. Bunun onun için hiç eğlenceli olmayacağını, özellikle de ilk şoku yaşadığında, biliyorum. Ama anlaması gerekiyor. Bu ona yardımcı olacak.

Ayağa kalkıp onu da ayağa kaldırdım, ama ayağa kalkmak istemiyor gibiydi.

"Pantolonunu ve iç çamaşırını çıkar," diye emrettim, kafesin kilidini açmak için anahtarı kullanarak.

"Lütfen bunu yapmayın," diye yalvarıyor, sesi kısık ve titrek çıkıyor.

"Bu bir rica değildi, mahkum," diye homurdandım. "Sabrım tükeniyor. Eğer inat etmeye devam edersen, seni tekrar şoklayıp kelepçeleyeceğim. Bunu istiyor musun?" İnledi ve bir anlığına elleriyle yüzünü kapattı, sonra başını salladı. "Güzel. Şimdi, pantolonunu çıkar. Acele et."

İstemeyerek de olsa pantolonunu ve iç çamaşırını indiriyor. Ben de dizlerimin üzerine çöküyorum, çelik kafes açılmış ve penisini içine almaya hazır halde.

Bu, erkekler için bir tür bekaret cihazı olarak kabul ediliyor. Burada daha önce mahkumlar üzerinde kullandığımız çeşitli modellerimiz var. Temelde tam olarak adından da anlaşılacağı gibi; penis için bir kafes gibi. Bu çelikten yapılmış, yaklaşık üç inç uzunluğunda, Dash için uygun olacağını düşünüyorum çünkü penisi hiç de küçük değil. Kafese girebilmesi için tamamen yumuşak olması gerekiyor ve sonra anahtarla kilitleniyor, böylece kişinin ereksiyon geçirmesi engelleniyor.

Ancak şu anda kullandığım cihaz özel. Uzaktan kumanda ile kontrol edeceğim bir cihaz sayesinde deneklere elektrik şoku verebilme özelliğine sahip.

Ama sorun şu ki, Dash'in penisini yumuşak halde hiç görmemiştim. Sert haldeki penisinin en az dokuz inç uzunluğunda ve kalın olduğunu göz önünde bulundurarak bunun da uyacağını varsaymıştım. Ne yazık ki, tamamen yumuşaması konusunda bile sorun yaşayacağını beklemiyordum.

şu anda korkmuş, kızgın, gergin ve belli ki biraz da utanmış durumda, ama penisi en azından yarıya kadar sertleşmiş. Ona bakıyorum ve kaşlarım şaşkınlıkla kalkıyor.

"Ben... yutmakta zorlanıyorum. Özellikle stresli durumlarda," diye mırıldanıyor, bana suçlu bir bakış atarak.

Yemin ederim, bu çocuk beni öldürecek. Sorunlarında beni inanılmaz derecede tahrik eden bir şey var. Tam karşımda çıplak, endişeden titriyor ve burası çok soğuk, tıpkı ona söylediğim gibi, ve sikinin sertleştiğini, yanaklarının hala pembe, dudaklarının ise yumuşak ve büzülmüş olduğunu görüyorum.

Dayanamıyorum. Çenem kasılıyor ve yere bakıyorum, kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum, sonra tekrar onun güzel yüzüne bakıyorum.

"Nasıl yumuşatıyorsun?" diye soruyorum, kendi penisim de uyluğuma sürtünerek zonkluyor.

"Genellikle... gelmem gerekiyor," diye yutkunuyor sessizce, sanki köşede biri dinliyormuş gibi. "Mastürbasyon yapmam gerekiyor ya da benzeri bir şey..."

"Bu bir ceza olmalı, Dascha," diye homurdandım, gözlerim istemsizce yüzüme doğru dikilmiş, seksi bir dondurma çubuğuna benzeyen penisinin üzerindeydi.

"Biliyorum, özür dilerim," diye mırıldandı. "Belki bir süreliğine görmezden gelmek dışında tek yol bu."

şüpheyle ona baktım. "Yani sertleştikten sonra başka hiçbir şey penisini yumuşatamayacak mı?" Omuz silkti. "Acı, utanç, korku...?"

Başını salladı. "Hepsi beni tahrik ediyor."

Bir an düşündükten sonra nefesimi verdim. "Pekala. Boşalmak için ağzımı kullanacaksın. Beş dakikan var."

Alnında kırışıklıklar belirdi. "Beş dakikam var mı?"

“Hiçbir şey yapmıyorum,” diyorum. “Bu bir ödöl olurdu. Ağzımı kullanın. Şimdi başlayarak beş dakikanız var.”

Bana biraz telaşlı bir bakış atıyor, ama hemen tam önümde yavaş ve sert hareketlerle kendini okşamaya başlıyor. Büyülenmiş bir şekilde izliyorum, başparmağı ucunun altını okşarken, diğer eliyle de testislerini kavıyor. Emin değil gibi görünüyor, ama yine de penisini dudaklarıma doğru itiyor ve başını içeri sokuyor. Pürüzsüz teninin etrafında nefesim istemsizce kaçıyor.

Onun tadına bayılıyorum; teni tatlı ve onun için biraz emmeden edemiyorum, çünkü göz kapaklarının düşmesini ve nefes alışverişinin hızlanmasını izlemeyi çok seviyorum.

Çenemi tutuyor ve ağzımı yavaşça beceriyor, penisinin dudaklarımla arasında kaybolmasını izlerken onu boğazıma doğru zorluyor. Öğürme refleksini bastırarak yutkunuyorum ve o da dudağını ısırarak inliyor.

"Bana biraz acı verirsen daha hızlı olur," diye fısıldıyor ve kalbim göğsümde hoplayıp hopluyor. "Sadece biraz."

Ona iyilik yapmamam gerektiğini biliyorum ama penisim zonkluyor ve ona biraz acı verip ağzıma boşalmasını sağlama isteğine karşı koyamıyorum. Henüz menisini tatmadım ve çok istiyorum.

Ben de elimle testislerini kavrayıp biraz çekiştirdim, işaret parmağımla baş parmağımla daire şeklinde çevirerek üst kısımlarını sıktım. Boğuk bir ses çıkardı, saçlarını çekiştirirken sertleşmiş penisi ağzımın içine girip çıkıyor, boğazımı gittikçe daha derine doğru beceriyordu. Alnımı karnına yaslayıp ona başımı vererek sersemlemiş bir haldeydim. Ve o da becermeye başladı.

Beni yerimde tutuyor ve ağzımı tekrar tekrar beceriyor, ben de onun testislerini sertçe sıkıyorum. Neredeyse fazla sert sıkıyorum ama görünüşe göre acı ona iyi geliyor çünkü hafifçe inliyor, penisi dudaklarımla arasında seğiriyor.

“Geliyorum...” Sanki uzaklaşmak isteyebileceğimi düşünerek saçımı bıraktı.

Sanki onu kavurucu bir çölde son yudum su gibi içmek istemememin bir yolu varmış gibi.

Onu yutuyorum, dilimle ereksiyonunun altını masaj yaparak boşalana kadar devam ediyorum, ta ki boşalma sıvısı boğazıma akana kadar. Dash'in orgazmını yutarken, pantolonumun içinde kendi penisimden de meni öncesi sıvı fışkırıyor. Tadı harika ve bunu daha önce hiç yapmadığıma inanamıyorum, çünkü büyüleyici.

Bence sorun sadece onda.

O işi bitirdiğinde ağzımı ondan ayırıp, büyülenmiş bir şekilde yukarı bakıyorum; duvara yaslanmış, nefes nefese kalmış bir halde duruyor. Beton zemine sokuluyor, parmakları dalgın dalgın saçlarımın arasından geçiyor. Ve bu hissin ne kadar mükemmel olduğunu anlamak için bir an durmam gerekiyor.

Ama bir dakika geçtikten sonra kendime geldim ve sonunda penisinin yumuşadığını fark ettim. Kafesi kaptım, penisini içine sokup fırsatımı kaybetmeden etrafına kilitledim. Dash, sanki tüm bunların amacını unutmuş gibi irkildi.

"Kahrolası herif," diye öfkeyle söylendi bana, ben de ayağa kalkıp baş parmağımla alt dudağımı silerken.

"Ses tonuna dikkat et, mahkum," diye gözlerimi kısarak sordum. "Seni kurtararak sana bir iyilik yaptım. Şimdi bir süreliğine cezanı çekmek zorunda kalmayacaksın. Keyfini çıkar."

Hücresinin kapısına doğru yürüyorum.

"N-nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor.

Kapıyı açarken ona, "Daha sonra döneceğim," dedim. "Hazırlıklı ol, Luscious. Senin için çok rahatsız edici olacak. Ve bu sefer orgazm seni kurtaramayacak."

EIGHTEEN

Dash

45 gün içinde

Polis memuru Kemper tam bir psikopat.

Tek kişilik hücremin duvarına yaslanmış halde vardığım karar bu. Daha doğrusu, Darcey'nin hücresi. Ama yine de... Onu uzun zamandır görmedim ve yatağını kendime ayırdım.

Bu konunun önemi yok. Önemli olan, Polis Memuru Kemper'in tamamen deli olması ve şimdi de gergin olmam.

Elbette, tutarsız davranışları ve insani şefkatten tamamen yoksun görünmesi nedeniyle daha önce de şüphelerim vardı. Tanıştığımız andan itibaren ona karşı tetikteydim. Ama bu bambaşka bir durum.

İrkilerek pantolonumu, iç çamaşırla birlikte, tenimden uzaklaştırdım ve aşağıya doğru bakarak şu anda gevşek penisimi saran çelik kafese göz attım. Hâlâ inanamıyorum, bunu bana nasıl giydirdi...

Çünkü kışkanıyor. Rook'la yaptıklarımın dolaylı.

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Ren'in bana oral seks yaparken beni uyuşturup hücreye götürdü. Bunu öğrenip aynı şekilde tepki vermeyeceğini nasıl düşünebildiğimi anlamıyorum. Saplantılı, manyak bir takipçi gibi.

Ve dürüst olmak gerekirse, ben de ondan daha iyi değilim. Çünkü onun bunları yapmasına izin veriyorum. Bunların çoğu tam olarak rızaya dayalı değildi, ama rızaya yakındı ve bu da kısmen benim hatam olduğu anlamına geliyor gibi hissediyorum. Velle'ye yaptığım gibi onun da testislerine tekme

atmadığım için; o pisliği üzerimden atmak için canla başla mücadele etmediğim için.

Neden yapmadım?

Sanırım asıl soru bu. Ve ne kadar uğraşsam da bir cevabım yok.

Bu senaryonun en garip yanı, Alabaster Cezaevi'ne adımımı atmadan önce hiçbir erkeğe ikinci kez bakmamış olmamdı. Kendimi her zaman yüzde yüz heteroseksüel olarak görmüştüm. Tamam, yıllar içinde zevklerim karardı, içten içe istediğim gibi tatmin olmam için farklı bir şeye duyduğum ihtiyaç yüzünden çarpıtıldı. Acı ve utanç ihtiyacı, düşündüğümünden daha fazla beni yönlendirmeye başladı. Ama bu, istismara uğramayı sevdiğim anlamına gelmiyor... En azından öyle düşünüyorum.

Yine de, mesele bu değil. Ben o şeyleri sadece kadınlarla yaptım ve cinsellik bir sapkınlık değil. Eğer Kemper'la orgazm olabiliyorsam, bu en azından biseksüel olduğum anlamına gelir. Ya da panseksüel...

Gerçekten bilmiyorum, ama şimdi onu düşündüğümde midemde garip bir gıdıklanma hissediyorum. Tuhaf bir şekilde rahatsızlığa benziyor, ama bazen göğsüme yayılıyor ve içimi ısıtıyor, tıpkı bir yudum votka gibi. Onun objektif olarak çekici bir adam olduğunu kabul ettim. Tıpkı Rook gibi. Sadece Rook, beni takip eden kişiden çok farklı bir insan.

Polis memuru Kemper karanlık, korkutucu ve tahmin edilemez. Birinin sizi zorla cinsel eylemlere zorlamak için elektroşok cihazıyla etkisiz hale getirip kelepçeledikten sonra, size sarılıp yumurta getirmesine nasıl geçebildiğini anlamıyorum. Temelde yatakta kahvaltıydı ve şimdi penisimde bir kafes var.

Az önce dizlerinin üzerinde olduğu anı hatırladıkça penisim seğiriyor ve dudağımı ısırıyorum. Kahretsin, kahretsin, kahretsin... Sertleşmesine izin veremem. Sertleşmeye çalışırsa ne olacağını bilmek bile istemiyorum.

Bunu denediği zaman. Benim için sadece zaman meselesi. Çok kolay sertleşiyorum, özellikle de işler ters gittiğinde. Hiç şansım yok.

Yüzümü ellerimle kapatarak derin bir nefes alıyorum, zihnimi boşaltıyorum. Birkaç saat önce gittiğinden beri zihnimi boş tutmaya çalışıyorum. Çoğunlukla işe yaradı, ama geri dönerse, mahvoldum.

Duvara çizdiğim resmi bitirmekle meşgul oluyorum, Zadira'nın resmini yapmak için yeşil mum balmumunu kullanıyorum, gerçi tam olarak aynısı değil çünkü bu yeşil, Zadira ise mor. Her neyse, çizim konusunda pek iyi değilim. Şeker boylarıyla yapılan işler dışında bir sanatçı değilim. Yine de berbat değilim ve en azından yapacak bir şeyim var.

Mumların üç kalıbının tamamını kullanıyorum ve bitirirken diğer mini kek paketimi yiyorum. Hücre hapsinde en çok nefret ettiğim şey saatin kaç olduğunu bilmemek. Alabaster'da gerçekten gündüz mü gece mi olduğunu asla bilemezsiniz, ama en azından genel koğuştta sabah altı ile akşam dokuz arasında ışıkları açık tutuyorlar. Duş veya yemek için bizi uyandırdıklarında gürültü oluyor, bu da sadece günün belirli saatlerinde oluyor.

Burada öyle bir şey yok. Sadece sürekli bir sessizlik var.

Saatleri saymak normal hissetmenize yardımcı olur, ancak yirmi dört saat boyunca karanlığa hapsedildiğinizde her şey birbirine karışır. Her şey anlamsız gelmeye başlar ve bu en kötüsüdür. Kalkıp hareket etme motivasyonunuzu kaybetmek... Sessiz bir katildir.

Depresyonun beni ele geçirmesine izin verip yere yatacak biri değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Zihnim çok gürültülü; uzuvlarım işlev görme ihtiyacıyla dolu. Geceleri uyumak bile benim için yeterince zor, gündüzleri ise hiç mümkün değil. Bununla birlikte, sürekli bir geceye hapsolmek her şeyi çok tuhaf hissettiriyor.

Sanki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Her şey bir yanılsama.

Bütün o yürüyüşten bacaklarım yorulunca gece olduğunu düşündüm ve yatağın kenarına oturdum. Kemper bu lanet şeyi bana takıp gittiğinden beri on bir on iki saat geçti. Ve tüm bu süre boyunca penisimi yumuşak tutmayı başardım. Sıkı ama tamamen rahatsız edici değil. Ama yine de, bu sadece benim başıma gelen bir şey. Eğer buraya geri gelirse, oynamak istemediğim bir oyuna dönüşeceğini biliyorum.

Yan tarafıma uzanmış, her ne pahasına olursa olsun uyanık kalmam gerektiğini bilerek mırıldanıyorum. Sorun şu ki, genellikle uyuyabildiğim tek zaman, uyumamam gerektiğini bildiğim zamandır. Yorgun değilim, ama burada uzanıp karşı duvardaki resme bakar bakmaz göz kapaklarım ağırlaşmaya başlıyor.

Ne kadar süre baygın kalacağımı bilmiyorum ama tüylerim diken diken olunca gözlerim aralanıyor ve kapının yanında gölgeli bir figür görüyorum. Kalbim hızla çarpıyor, gerçekten orada olup olmadığından emin değilim; başım dönüyor ve o hiç kıpırdamıyor. O kadar hareketsiz ki, adeta bir heykel gibi duruyor.

Belimin altındaki donuk bir zonklama dikkatimi çekiyor. Sessizce inleyerek boxer şortumun içine bakıyorum. Penisimin sertleşmeye çalıştığını ama kafesin engellediğini görüyorum. Acıyor, ama sorun şu ki,

bu acı beni daha çok tahrik ediyor, tıpkı Kemper'ın parmaklarıyla testislerimi sıktığı zamanki gibi.

Kahretsin... Lanet olsun.

Bu anı hatırladıkça penisime daha fazla kan hücum ediyor ama penisim kafese hapsolmuş durumda, kafes ereksiyonumun gelişmesini engelliyor. Çok garip. Birkaç dakika boyunca ona bakıp duruyorum, bunun nasıl mümkün olabileceğini merak ediyorum. Bu lanet olası kafesin gerçekten de sertleşmemi engelleyebileceğine inanmıyorum.

Gölgeye doğru baktım, hâlâ aynı yerde duruyordu. Belki de gerçekten burada değildi... Tamamen hayal ürünü de olabilirdi. Bir rüya...

Ya da bir kabus.

Gözleri parlıyor, bu da onun gerçek olmadığına inanmama neden olurdu, ama sonra fark ettim ki gözleri karanlıkta böyle parlıyor. Nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum ama arkasında ışık olduğunda, bir şekilde gözlerine vuruyor ve onları ışığı yansıtan mücevherler gibi gösteriyor.

Kapıya yaslanmış, benden bir şey yapmamı bekliyormuş gibi bana bakarken gerginim. Benden ne isteyebileceğinden emin değilim. Aklımdan olaylar geçiyor... Bu lanet aleti bana taktı ki, kendisi olmayan biriyle birlikte olduğum için beni cezalandırsın. Bu, cinsel tatmin yaşamamı engellemek için tasarlanmış bir erkek bekaret kemeri.

Belki de benden ona biraz vermemi istiyor?

Ona hafifçe başımı salladım. Ona dokunmayacağım. Bana hafif bir işkence aleti kullandığı için onu asla ödüllendirmeyeceğim. Bu kadar aptal olamaz.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece başını yana eğerek bakıyor. Dişlerimi sıkarak yastığımı başımın üzerine çekiyorum, böylece ona bakmak zorunda kalmıyorum. Beni çok sinirlendiriyor. Bu herif hayatıma davetsiz bir şekilde girdi ve şimdi beni kontrol edebileceğini düşünüyor. Sanki onun oynayacağı bir oyuncakmışım gibi. Bunu hiç hoş bulmuyorum.

Ben kendi başıma bir insanım. Sadist mi, baskın mı, her neyse umurumda değil. Eğer itaatkar birini istiyorsa, bir seks kulübüne gidip bulabilir. Ben hiçbir zaman bu tür şeylerle ilgilenmedim. Seks konusunda farklı şeylerden hoşlanıyorum, ama BDSM ile ilgilenen insanların kendilerini biraz fazla ciddiye aldıklarını hep düşündüm.

Ben sadece hoşuma giden şeyleri seviyorum ve görünüşe göre bazen neyi sevdiğimi bile bilmiyorum. Ama bu, koca bir pisliğin benim "babam"

olmaya çalışmasını istediğim anlamına gelmiyor.

İğrenç.

Ağır adımların dikkatimi çektiğini ve odanın ortasına doğru yürüdüğünü görünce yastığı daha da sıkıca aşağı çektiğimi fark ettim. Hiçbir şey duymuyor ve görmüyordum, bu hem iyi hem de kötüydü. Kendimi ona karşı savunmasız bırakmaktan hoşlanmıyordum ama bu aptal cihazda beni değerlendirirken o kendini beğenmiş suratına bakmak da istemiyordum.

Dakikalarca hiçbir şey olmadı ve belki de ben duymadan gitti diye düşündüm. Ama sonra karnımdan aşağı bir şeyin aktığını hissettim. İrkilerek irkildim, hem beklenmedik bir şey olduğu için, hem de biraz da orası benim için gıdıklanmaya duyarlı bir yer olduğu için... Pelvisimde, göbek deliğimin altında.

Tahminimce parmağı pantolonumun bel kısmında geziniyor ve pantolonumu tenimden uzaklaştırıyor. Sinirden homurdanıp yastığı başımdan fırlatıyorum.

“Ne istiyorsun lan??” Doğrulup oturdum, sonra o lanet olası çelik kafes derimi sıkıştırdınca irkildim. “Bu şey berbat. Ve şimdi de, yapabileceğini bildiğin için benimle uğraşıyorsun. Neden işkence edecek başka birini bulup beni rahat bırakmıyorsun?”

Kemper bana göz kırpmıyor ve gözlerinde belirgin bir ateş var. Ona bağırdığımda tahrik mi oluyor yoksa gerçekten sinirleniyor mu, emin değilim. İkisi de onun için el ele gidiyor gibi görünüyor ve kafasından geçenleri çözmeye çalışmaktan bıktım. Kendi zihnimde neler olup bittiğini bile zar zor anlıyorum. Bu pislik gardiyanı çözmeye çalışmıyorum.

“Dascha...” diye fısıldıyor ismimi, garip bir şekilde, tam da kasıklarına isabet eden, aşırı boğuk ve hırıltılı bir ses tonuyla.

Kan penisime doğru akıyor ve kafesin içinde şişiyor. Çelik derime batıyor ve rahatsızlıktan inliyorum. Ama sonra elbette bu rahatsızlık tekrar ereksiyonu tetikliyor, organım cihaza karşı direniyor.

Gözlerim kapanıyor ve bir şeye uzanıyorum. Ne yapmaya çalıştığımın emin değilim ama elim ilk olarak bacağına dokunuyor. Yatağın ucunda ayakta duruyor ve şimdi uyluğunu kavıyorum. Kalın, etli bir bacak. Pantolonunun içinden sertliğini hissedebiliyorum. Bu adamın vücudu neredeyse tamamen kas.

Dün gece tişörtünü çıkardığında etkilenmediğimi söyleyemem. Durmadan spor yapıyor olmalı. Yani, ben de kaslı olmaya çalışıyorum ama bu adam kadar iri değilim. Her yerinde kas kütlesi var, anlaşılan.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, parmaklarını pantolonumun içine daha da sokarak. Bu, kasıklarımın başka bir dalgalanmaya neden oluyor ve bu dalgalanmanın gidecek bir yeri yok. Testislerim şimdiden fena halde acıyor.

"Berbat," diye tısladım dişlerimin arasından.

"Ama hoşuna gidiyor," diye mırıldanıyor, bu bir soru değil, bir ifade; bu yüzden onu düzeltmek zorundayım.

"Hayır, istemiyorum. Şu lanet şeyi üzerimden çıkarın."

Memur Kemper, sanki onu sınıyormuşum gibi iç çekiyor, sonra pantolonumun içine bakıyor. Pantolonumu açık tutuyor, kendi hapishanesinde hapsolmuş penisime bakıyor.

Benim penisim de tutsak. Bu tam bir saçmalık.

Pek de iyi düşünülmemiş bir karar olsa da, ani bir hareketle elini ittim.

Bana öfkeyle bakıyor. "Bana acıdan, rahatsızlıktan hoşlandığını söylemiştin." Elimi aptal kaslı uyluğundan çekmeye çalıştığımda elimi eliyle kapatıyor.

"Evet, bundan zevk alıyorum," diye gözlerimi devirip elimi biraz daha çekiştirdim. Bırakmıyordu ve şimdi de kasıklarına doğru hareket ettiriyordu. "Bu şey zevki kaçırıyor."

Sırıttı ve dudaklarının arasından hafif bir kahkaha koptu. "Zaten mesele de bu, Luscious."

"Bunun tam olarak ne anlamı var? Anlamıyorum herhalde," diye mırıldanıyorum, onun kahkahasına aldırmamaya çalışarak.

Hoşuma gitmiyor ya da pek bir şey demiyorum, sadece sık sık olmuyor, bu yüzden olduğunda özel geliyor. Normalde koyu olan yüzüne canlı renkler katıyor.

"Daha önce de açıkladığım gibi, amaç sana kendini daha iyi idare etmeyi öğretmek," dedi derin bakışları gözlerime. "Kendini her yere dağıtmak kabul edilemez."

"Kim söylüyor bunu?"

"Ben öyle diyorum."

"Öyle mi? Peki seni benim penisimin kralı kim yaptı?"

Dudaklarının arasından küçük bir nefes kaçıyor ve alttaki dudağını hızla yalıyor. Elini benimkine götürüp pantolonunun üzerinden ereksiyonunu örtüyor. Geri çekilmeye çalışıyorum ama yine de izin vermiyor.

"Senin penisinin kralı unvanını seve seve kabul ederim, mahkum," diye sıırıttı. "Bunu hissediyor musun?"

“Evet, doğru.” Bakışları altında yanaklarım kızardı. Penisimin o lanet kafesten fırlamak üzere olduğunu hissediyorum ve bu hiç iyi hissettirmiyor. Ama şimdiden alışmaya başladım bile.

"Güzel sikinin benimki gibi özgür olmasını mı istiyorsun?" Kaşlarını kaldırarak bana baktı ve avucumu sikinin etrafına sıkıca bastırdı. Titrediğini hissedebiliyordum.

"Penisimde güzel olan ne?" diye soruyorum, alaycı bir tonda olsam da sesim son derece meraklı çıkıyor. Suçu alete atıyorum.

Boğazından boğuk bir mırıltı çıkardıktan sonra yanıma yatağa diz çöktü. "Şey, sana anlatayım. Penisinin uzun, düz ve mükemmel orantılı." Bacaklarımın arasına oturdu ve doğrulmaya çalıştığımda, göğsüme büyük bir eliyle bastırarak beni geriye itti. "Deri pürüzsüz ve ten renginle uyumlu, sadece o yuvarlak pembe başı, taç gibi." Parmaklarını karın kaslarımın üzerinde gezdirirken tişörtümü de sürükledi. "Penisin görkemli, tıpkı bir kraliyet ailesi üyesi gibi. Sanırım bu yüzden sana boyun eğmekten kendimi alamıyorum, Dascha."

Yüzünü gövdemin üzerine yaklaştırıp göğsüme yavaş ve yumuşak öpücükler konduruyor, uyluğuma sürtünürken dili de göğüs kaslarımın kıvrımını takip ediyor. Ağzımdan kaçabilecek hain sesleri engellemek için dudagımı sertçe ısıırıyorum, aynı zamanda da etrafını saran çelik kafesin içinde zonklayan penisimin acısından dikkatimi dağıtmak için.

Kendimi yumuşak tutmaktan başka çarem yok, ama bu kolay değil ve o da bunu kasten zorlaştırmaya çalışıyor, kelime oyununu da kastediyorum.

"Bu çok saçma geliyor..." diye mırıldandım, az önce penisim hakkında söylediği tüm o çılgın şeylere karşılık olarak.

Ama sinirlenmek yerine, sadece mırıldanıp öpüşmeye devam ediyor, sağ meme ucumu dudaklarının arasına alıp emiyor. Penisimin sertleşmesi hissediliyor, ya da hissedilmeye çalışılıyor, ve o kadar çok acıyor ki gözlerim geriye doğru dönüyor. Bunun gerçekten olup bittiğine bile inanamıyorum.

Bir rüya içindeyim, uzayda süzülüyorum. Her şey sallanıyor ve sıcak. Kemper tenime nefes veriyor ve ellerim hiçbir şey tarafından yanlarımda sabitlenmiş durumda. Beni tutmuyor. Sadece burada yatıyorum, her şeye katlanıyorum. Yine.

"Ben... ben..." Ne demeye çalıştığım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Şşş..."

Göğüs ucumu daha sertçe emiyor ve ben irkiliyorum, tüm kaslarım geriliyor. Derin bir nefes alıp tutuyorum, tahrik olmamak için kendimi zorlamaya çalışıyorum. İmkansız gibi görünüyor ama denemek zorundayım. Başka alternatifim yok. Penisimin kraliyet ailesinden olup olmaması önemli değil, o İnanılmaz Hulk değil. Çeliği parçalayamaz.

"Bunu beğendin mi, mahkum?" diye homurdanarak meme ucumu tükürüğüyle ıslattı ve ardından sol meme ucuma geçti.

Kafam karışıkken, "Evet," diye mırıldandım.

Ve bir sonraki an, keskin bir şey testislerime saplandı. Gözlerim birden açıldı ve aşağıya baktım, sıcak bir acı hissi penisimin her yerine yayıldı. Kemper bana baktı ve avucunu açtı.

Elinde bir kumanda tutuyor. Şu an nefes verecek gücüm olsaydı, nefesim kesilirdi.

"Bu..." Sözlerimi tamamlayamadan bir şok daha yaşadım ve kasığımdaki acıdan öksürerek nefessiz kaldım.

"Şu anda hiçbir şeyden hoşlanmaman gerekiyor, 101." Gözleri simsiyah, elektrikli kötülüğün obsidyen halkalarına dönüşüyor.

O, Şeytan. İşte o bu. Ben bizzat Lucifer'le ilişki yaşıyorum.

"Senin neyin var be...?" diye nefes nefese soruyorum, kurtulmaya çalışıyorum ama tabii ki izin vermiyor.

"Seni nasıl cezalandırabileceğimi düşünmeye çalışıyordum," diyor, her zamanki gibi beni görmezden gelerek, parmakları çenemi okşarken. Yüzümü hızla çeviriyorum ama o çekiştiriyor, böylece ona bakmaya devam etmek zorunda kalıyorum.

"Elektrikli penis kafesi yetmedi mi?" diye mırıldanıyorum ve bana gözlerini kısarak baksa da dudaklarında ince bir sırıtış var.

"Ne kadar da taze," diye azarlarcasına başını salladı. "Neyse, acı ve aşağılanmadan hoşlandığını bildiğim için bunun zor olacağını anladım. Ama sanırım ne kadar yanlış davrandığını anlamana yardımcı olacak bir plan geliştirdim."

"Özür diledim," diye dişlerimi sıkarak söyledim. Bunu gerçekten kastetmiyorum, en ufak bir şekilde bile değil, ama bu deliyi sakınleştirmem gerekiyor. "Lütfen, ne isterseniz yapacağım. Başka kimseye dokunmayacağım."

"Ah, biliyorum yapmayacaksın," diye sırttı, parmaklarını hapsedilmiş penisime doğru indirirken. "Ama bunun bununla hiçbir ilgisi yok."

Tekrar dizlerinin üzerine kalktı ve kemerini çözdü; bu görüntü ve ses anında içimde bir korku ürpertisi yarattı. Ama aynı zamanda belimin altında kan da ürperdi ve bu kısım beni daha da irkiltti. Kemper yüz ifademdeki değişikliği fark etti ve gözleri kafese indi. Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi ama ben onu analiz etmeye çalışmadan kayboldu.

Pantolonunu yeterince indirip devasa penisini çıkarıyor ve ben yutkunuyorum. Çok ürkütücü. Benim penisimin güzel olduğunu, ama onunkinin korkutucu olduğunu söylüyor. Eğer benimki bir kral ise, onunkisi kaleyi yakıp yıkan bir ejderha.

Yüzümün yanında birkaç kez okşadı, beni yatakta yanında yatarken izlerken birkaç kez yavaşça çekti; kelepçeli değildim ama yine de açıkça rahatsızdım. Kaçabilirdim sanırım, ama bu beni nereye götürürdü ki? Üstelik, bir düğmeye basarak penisime elektrik şoku verebiliyor. Şok verdiği kadar acı verici değil ama özellikle sertleşemediğim için pek iyi hissettirmiyor.

Bu muhtemelen daha da kötü. Ereksiyonun ne kadar özgürleştirici olduğunu, elinizden alınana kadar asla bilemezsiniz. Birinin bunu isteyerek neden yapacağını anlamıyorum.

Kemper, penisini yüzüme dayayıp dudaklarımın arasına sokunca beni gerçekliğe geri döndürdü. Geri çekildim ama başımı tutarak hareketsiz kalmasını sağladı.

"Yüzünü becereceğim, mahkum," diye beni sıkıca tuttu, ama başparmağı çeneme öyle nazik bir şekilde dokundu ki, bir an için neler olup bittiğini neredeyse unuttum. "Sertçe."

Daha ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan göğsümün üzerine diz çöktü ve penisini ağızma zorla soktu. İnledim ve içgüdüsel olarak elim havaya kalktı, onu geri tutmaya çalıştım. Ama elimi yakaladı ve aşağıda tuttu. Diğer elimi kullanmaya çalıştım ama uzanamadığım için yanına vurmaktan başka bir şey yapamadım, ki bu kötü bir hareketti çünkü hemen düğmeye bastı ve penisime bir şok daha gönderdi.

Penisinin etrafında inliyorum, kalın başı boğazımın arkasına kadar itiliyor ve öğürüyorum. Geçen seferkinden daha agresif olabileceğini düşünmemiştim ama bu kesinlikle daha kötü. Bu açıda nefes alamıyorum ve sadece bir saniyeliğine ciğerlerime hava çekebilmem için geri çekiyor. Protesto homurtularımı görmezden gelerek boğazıma daha derin ve daha sert bir şekilde giriyor.

Tam olarak söylediğini yapıyor. Yüzümü beceriyor ve bu çok bunaltıcı. Hiç nefes alamıyorum, bu da başımı döndürüyor. Onun zevkine teslim olarak, kalçalarının üzerimde hızla hareketini izliyorum, derin mavi gözleri yattığım yerde bana bakıyor, onun lanet olası merhametine kalmış haldeyim.

“Aman Tanrım, Dash...” diye mırıldanıyor, bir yandan penisini boğazıma sokarken bir yandan da yüzümü ve boynumu okşuyor. “Bu ağzını başkasına vermeni istemiyorum. Anladın mı?”

Başka bir yolum olmadığı için burnumdan nefes veriyorum. Gözlerimden akan yaşlar, ağzımın kenarlarından akan tükürükle aynı hızda akıyor. Bu berbat bir durum, ama yapabileceğim tek şey denemek. Çenemi gevşek tutmaya çalışmak, olabildiğince sık nefes almaya çalışmak, öğürme refleksimi hissetmemeye çalışmak. Bunun ne kadar utanç verici olduğunu düşünmemeye çalışmak...

Çünkü bu canımı acıtacak. Zaten penisim neredeyse kafesle bir olmuş durumda.

"Sen benimsin," diye iç çekti Kemper, penisini boğazıma defalarca, tekrar tekrar saplayarak.

Uyuşmuş durumdayım. Havada süzülüyor gibiyim... Nerede olduğumu bile anlayamıyorum artık.

Bunun nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebiliyorum...

Kemper'ın iri vücudu, kocaman cinsel organı, yüzümü taciz ediyor. Ya şu anda biri içeri girseydi...?

Boğazımın arkasında hafif bir inilti yükseldi ve göz kapaklarım ağırlaştı. Kafes etime o kadar çok batıyor ki, derimi yırtacak gibi geliyor.

Ve sonra vızıltı. Bir şok daha. İçgüdüsel olarak inledim, gözlerimi açıp ona baktım.

"Bundan hoşlanmayı bırak," diye hırladı, penisini bademciklerimi geçecek kadar derine sokarak. Canım acıyor ama şu an neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum. Bir uzay gemisiyle Samanyolu Galaksisi'nde yolculuk ediyorum.

Beni tekrar şok ediyor, bu sefer lanet olası düğmeye on saniye kadar basıyor. Penisinin etrafında öksürmeye, boğulmaya başlıyorum ama durmuyor. Hala ağzımı beceriyor, daha sert bir şekilde, vahşi bir canavar gibi hayvani sesler çıkararak.

“Benim menimi içmek mi istiyorsun, küçük sürtük?” Gözleri gözlerime kilitlenmişti ve yoğun bir arzuyla örtülü olsalar da, son derece tehditkar

görünüyordu. "Cevap ver bana, mahkum."

Başımı sallıyorum, çünkü o on santimlik penisini boğazıma o kadar derine sokarken, testisleri çeneme değene kadar, verebileceğim tek cevap bu.

"Bundan sonra sadece benim menimi yiyeceksin, anladın mı?" Başparmağı, sonuna kadar açık olan ağzımın köşesini okşuyor.

Göz kapaklarım ağırlaşırken tekrar başımı salladım. Bu çok fazla iş. Sadece burada yatıyorum ama sanki lanet olası bir maraton koşmuşum gibi bitkinim.

"Ya da giymek..." diye homurdanıyor, geniş göğsü kabarıp inip kalkarken gözlerini bir anlığına kapatıyor, başını geriye doğru eğiyor. "Kahretsin, bu çok güzel. Bebeğim, cennetteymişsin gibi hissettiriyorsun."

Onun övgü dolu sözleri karşısında göğüs kafesimde bir sıcaklık hissettim. Neden bu kadar çok hoşuma gittiğini bilmiyorum ama odanın içinde kıvılcımlar uçuşuyor gibiydi.

Biraz eğilip fısıldadı, "Geleceğim bebeğim." Neredeyse onun hissettiklerini hissedebiliyorum. Bina... Çok yakınız. "Tanrım, evet, geleceğim. Beni getirmek istiyorsun, değil mi?"

Başımı telaşla sallıyorum, gözlerine odaklanıyorum; gözlerini kırptırdıkça mavi gözleri daha da parlıyor ve ışıldıyor.

Sonra aniden penisini ağzımdan çekip hızla mastürbasyon yapmaya başladı.

"Dascha, kime aitsin?" diye nefes nefese sordu, o kadar gergindi ki hissedebiliyordum. Patlamak üzereydi.

"Sen," diye mırıldanıyorum düşünmeden, o sırada penisinden kalın meni akıntıları dudaklarıma, çeneme fişkırıyor, penisini boynumdan aşağı doğru sürükleyerek üzerime boşalıyor.

"Evet, kesinlikle..." Orgazmını tamamlarken sesi boğuk, hırıltılı bir kükreme gibiydi.

Ve ben gözlerimi kırptırarak hayranlıkla izliyorum. Her yerimde meniye hissedebiliyorum ve hiç düşünmeden dilimle orayı yalıyorum. Dudaklarımdaki kalıntıları yalarken o da beni dikkatle izliyor, geniş göğüs kafesinin nefes alıp verişiyile inip kalkarken neredeyse hayranlık duyuyor gibi görünüyor.

"Rook'tan daha mı lezzetliyim?" diye sordu, suçlayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

Benim amacım tacizcimin kendini daha iyi hissetmesini sağlamak değil, ama yine de onu kışkırtmamaya karar veriyorum. Hepsinin tadı bana aynı geliyor. Ben bir meni uzmanı değilim, ama yalan söyleyip ona, "Çok daha iyi," diyorum.

Hafifçe kıkırdadı ve ipeksi saç tutamlarından biri yüzüne düştü. Bu onu genç gösteriyordu; muhtemelen olduğundan daha genç. Otuzlu yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum, ama o kadar sert bir adam ki kırklı yaşlarında da olabilirdi. Yine de şu anda benim yaşımda görünüyor. Gençlikten ışıldıyor, gökkuşağının tüm renklerini farklı yerlerinden yansıtıyor.

Gözlerimi kırıp duruyorum, bunun neden kaynaklandığından veya ona neden öyle baktığımdan emin değilim. Ben gelmedim. şu anda böyle hissetmem için hiçbir sebep yok.

Belki de odur...

Boynumdaki meni lekesini tişörtümle silmeye çalışırken Kemper kolumu tuttu. Ona bir bakış attım ve başını salladı.

"Cezanın bir parçası, 101," diyor. Yutkunuyorum, gerginim çünkü genellikle boşaldıktan sonra daha uzun süre sakin kalıyor. Bu sefer çoktan tekrar bir pislik haline gelmiş, yani hâlâ sinirli. "Güzel bir yürüyüşe çıkacaksın... benim benimle kaplı bir şekilde."

Doğrulup otururken ona gözlerimi kısarak baktım. "Ne halt ediyorsun...?"

"Hımm. Biraz yürüyüşe çıkıyoruz," diyerek pantolonunu tekrar giyip yataktan kalktı. "Kalk."

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, sesimdeki gerginliği gizleyemiyorum. Arkadaşlarımla üzerimde kurumuş meni lekeleriyle karşılaşmasını gerçekten istemiyorum.

Penisime gelen bir elektrik çarpmasıyla sendeledim. "Soru yok, mahkum," diye azarladı, sonra kapıya doğru yürüdü. "Acele et."

Pantolonumu düzeltilip, o herifin yere ayağını vurduğu yere dikkatlice doğru yürüyorum. Testislerim o kadar çok ağrıyor ki şişmiş gibi hissediyorum. Penisimin sanki artık orada yokmuş gibi olduğunu hissediyorum, bu da endişe verici. Daha birkaç saat geçti. Bunu daha fazla giymeyi hayal bile edemiyorum ve umarım bu şeyi üzerimden atar diye ne isterse yapmaya çalışıyorum.

Buna daha fazla dayanamam. Bu korkunç ötesi. Sürekli cinsel isteksizlik ve penis yokluğu. Tam bir işkence.

Kemper hücreden çıkıp beni takip etmemi bekliyor, ben de ediyorum. Kelepçeli olmamam garip. Burada daha önce hiç kelepçelenmeden dolaşmamıştım. Ama Kemper koridorda benim yetişemeyeceğim bir hızla ayaklarını yere vurarak ilerliyor. Sonra arkasını dönüp, "Hadi, hadi! Yetiş, mahkum!" diye bağıyor.

Gözlerimi deviriyorum ama onu daha fazla kızdırmamak için daha hızlı hareket ediyorum. Loş koridorlarda bir süre yürüyoruz. Burası soğuk ve çenemde ve boynumda yapışkan kalıntıların rahatsız edici bir şekilde kuruduğunu hissediyorum. Bunu düşünmek istemiyorum.

Diğer tek kişilik hücrelerin yanından geçiyoruz, ama Kemper'in istikrarlı adımlarına ayak uydurmaya çalışırken pencerelerden içeri bakıp içeride kimse olup olmadığını kontrol edecek vaktim yok. Birkaç kapıdan geçiyoruz, hiçbir kilitli görünmüyor. Ve daha da garip olanı, yukarıdaki genel koğuştaki olduğu gibi burada kamera görmüyorum.

Uzun bir yürüyüş yolundan ilerlemeye devam ediyoruz ve ayaklarımızın dibinden bir fare geçiyor. Ben irkiliyorum ama Kemper'in hiç etkilenmemiş gibi görünmesi normal. Neden etkilensin ki? Burada çalışıyor. Muhtemelen bu berbat yerin her köşesine alışmış durumda, ki bu da iç karartıcı.

Son kapıya ulaşan Kemper, kemerinden anahtarları çıkarıp kapıyı açtı. Sonra kapıyı açık tutarak kenara çekildi. Ben de duraksadım ve ona baktım.

"Git," diyor sadece, ben de içeri giriyorum.

Yürürken başım sağa sola sallanıyor, gördüklerimi inceliyorum. Buradaki hücreler farklı görünüyor. Hücreden çok muayene odalarına benziyorlar, tabii ki gerçek bir tıp merkezindekilerden çok daha kirli. Yavaş adımlarla, kapının her iki tarafındaki büyük pleksiglas pencerelerden içeriye bakabildiğim boş odaları inceliyorum.

Her odanın ortasında, eller, ayaklar ve boyun için kelepçeler yerleştirilmiş muayene koltukları var. Yutkunuyorum ve kapıdan içeri bakıyorum. Yanlarında, eski paslı tıbbi malzemeler ve aletler bulunan tepsi masaları duruyor.

Bu rahatsız edici.

Arkamdan yankılanan sesler duyuyorum ve kapıya doğru dönüyorum. Kemper gitmiş ve kimseyi göremiyorum. Karanlık ve tuhaf bir hava var, odalardaki ışıklar titriyor, bu da ortama daha da ürkütücü bir hava katıyor. Mekan neredeyse terk edilmiş gibi görünüyor ve Kemper'ın beni buraya neden getirdiğine dair hiçbir fikrim yok.

Koridordan birinin mırıldandığını duyuyorum ve seslere doğru yavaşça ilerliyorum, giderken sürekli arkama bakıyorum. Kimse yok ama izleniyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Koridorun sonundaki bir odaya yaklaştıkça ses daha da yükseliyor.

"Bilmiyorlar... Asla bilemeyecekler."

Yaklaştıkça ellerim biraz titriyor, etrafımı karanlık sarıyor.

"Onlar bunu asla anlamayacaklar."

Odaya vardığımda, kapının yanındaki pencereden içeri baktım ve yerde, deli gömleği giymiş, kahverengi saçlı ve siyah çerçeveli gözlük takan bir adam gördüm.

"Darcey?" diye nefes nefese sordum ve o da başını kaldırdı.

"Bakın kim gelmiş," diye sırtıttı, ama gülümsemesi gözlerine yansımadı.

İyi görünmüyor. Evet, onu görmeyeli epey zaman oldu ama perişan halde; bitkin, tükenmiş görünüyor. İçimde korkunç bir empati duygusu belirliyor.

"Aşağıda sana ne yapıyorlar böyle?" Aptalca bir şekilde kapıyı çekiştirmeye çalıştım ama belli ki yerinden oynamadı.

"Beni inceliyorsun." Güldü ama bu hiç de eğlenceli bir ses değildi. Sonra yüzüstü yattı ve zorlukla ayağa kalkıp kapıya doğru sendeleyerek ilerledi. Gözleri etrafımda gezindi. "Dağınıklık için özür dilerim." Yüzünden bir saç telini üfleyerek uzaklaştırdı. "Misafir beklemiyordum."

Dudaklarım aralanıyor ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Luthor dışında bu adamı tek arkadaşım olarak görüyordum, çünkü ilk hücre hapsindeyken çok sohbet etmiştik. Bana yardımcı oldu ama şimdi başım dertte. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.

"En azından seni doyuruyorlar mı?" diye sormaya karar verdim, çünkü hücre hapsinde işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Umarım burada durum farklıdır.

Başını salladı. "Evet, yemek yiyorum. Zihnimin yerinde kalmasını istiyorlar. Bir doktor göndereceklerini söylediler..."

"Duydum," diye mırıldandım onu gözlemleyerek. Bir sürü insanı öldürdüğü için ona laboratuvar faresi gibi davranmalarına üzülüyorum. Oldukça iyi bir adama benziyor, ama sonuçta hapisteyiz, yani ben ne bilirim ki?

Darcey bir an bana bakıyor ve üzerimdeki meni yüzünden birden kendimi güvensiz hissediyorum. Umarım ne olduğunu anlayamaz.

“Neden burada yalnız başınasın?” Deli gömleğinin içinden kıpırdandı. “Hatta kelepçeli bile değilsin...”

“Muhafızlardan biri beni getirdi...” Ne diyeceğimi düşünüyorum, çünkü bunun ne kadar garip görüldüğünün farkındayım. “Beni... cezalandırıyorlar.”

"Nasıl cezalandırılacaksın?" Şüpheyile bakıyor.

“Ben... ben bilmiyorum...” Pantolonumda bir elektrik çarpması hissettiğimde kekelemem yarıda kesildi.

İrkilerek pencereye yaslandım, karnımı tuttum. Darcey bana garip bir bakış attı, başını yana eğdi. Sanırım neler olup bittiğini anlıyordu ama hiçbir şey söylemedi ve bunu takdir etmek zorunda kaldım.

“Çok yıpranmış görünüyorsun,” diye mırıldandı ve gözlerinde bir anlık eğlence belirdi. Utanç yanaklarım kızardı ve gözlerimi yere diktim. “İyi misin?”

“Bana iyi olup olmadığımı mı soruyorsun?” diye homurdandım. “Terk edilmiş bir odada, deli gömleği içindesin.” Hücresinin etrafına baktım ve karşı duvardaki aynayı fark ettim. “Çift taraflı mı bu?”

“Ah, bundan eminim,” diye iç çekti, sonra bakışları bir anlığına uzaklara daldı ve gözlerini kırıştırdı. “Kendimden bahsetmek istemiyorum. Bana seninle neler olup bittiğini anlat.”

"Hiçbir şey olmuyor," diye çıktım, birdenbire savunmaya geçtim ve nedenini de bilmiyorum. "Sadece aptal olduğum için sürekli hücre hapsine gönderiliyorum."

"Ya da orada olmak istediğiniz için..."

Sanki Svahili konuşuyormuş gibi ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Neden hücre hapsinde olmak isteyeyim ki?"

“Bilmiyorum... Sen söyle,” diye omuz silkiyor, her zamanki sinir bozucu, rahat ve çekici tonuyla. Seri katil olmasının nedenini anlamak kolay. Çok sevimli biri.

"Yani şimdi sen mi psikiyatrist oldun?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, o da sırtıyor.

Yakınlardan gelen ani bir çığlık konuşmamızı böldü ve tüylerimi diken diken etti.

"Bu da neydi böyle?" diye etrafa bakındım.

Darcey üzülerek, "Burada başka biri daha var," diyor. "Sanırım ona benden daha kötü davranıyorlar, bu da aşırıya kaçıyor gibi görünüyor."

Aklım Luthor'un söylediği bir şeye takıldı ve kendi kendime, "O'Malley. Diğer mahkumlardan biri... Luthor ve Kang ondan bahsediyorlardı. Burası Doğu kanadı mı?" diye mırıldandım.

"Evet. Burası, bilmiyorum, korkunç şeyler yapmış olan mahkumların incelendiği yer. İddialara göre." Alnını cama yaslayıp nefes verdi. "Özür dilerim, birdenbire çok yorgun hissettim."

Gözlerimi ona diktim. "İyi misin? Belki otursan iyi olur."

"İyiyim," diye mırıldandı.

Çığlık tekrar duyuldu ve ikimiz de irkildik.

"Onu bulmaya gitmeliyim," koridorda başka bir çıkış yolu olup olmadığını görmek için şöyle bir göz attım. "Eğer bir daha görüşmezsek, kendine iyi bak."

Uzaklaşmaya başlıyordum ki Darcey'nin sesi beni yakaladı. "Dash..." Omzumu çevirip arkama döndüm. "Yıkılmış olmamız, bizi tekrar bir araya getirmeleri gerektiği anlamına gelmez."

Adamın sendeleyerek muayene koltuğuna oturmasını gözlerimle izliyorum. İçeride bir yatağı olmadığını fark etmeden edemiyorum...

Kendimi toparlayıp, bir başka çığlığın sesini takip ederek koridorda sessizce uzaklaştım. şu anda Darcey'ye ne olduğunu düşünemiyorum, çünkü yapabileceğim hiçbir şey yok. Keşke içeride olmasaydı, ama dilemek hiçbir işe yaramaz.

Köşeyi dönüp sessizce kapıyı ittim ve şaşırtıcı bir şekilde açıldı. Sessiz kalmaya çalışarak yavaşça koridorda yürüdüm ve hareket ederken küçük bir motor gibi elektrikli bir vızıltı sesi duydum. Durduğumda ses kesildi. Hareket ettiğimde tekrar başladı.

Tavana doğru bakınca bir kamera fark ediyorum. Demek ki Doğu kanadında da kameralar var. Anlaşılan, kamera olmayan tek yer hücre hapsiymiş. Şaşırtıcı doğrusu.

Tekrar yürümeye başlar başlamaz, kamera adımlarımı takip edecek şekilde hareket ediyor. Duruyorum, sonra geri geri gidiyorum ve kamera beni takip ediyor. Gittiğim her yere beni takip ediyor.

Ona dik dik bakıyorum. Bu Kemper mi? şu anda beni böyle mi izliyor?

Beni test mi ediyor, ne yapacağımı mı görmek istiyor? Eğer birine oral seks yapıp yapmayacağımı görmek için bekliyorsa, beni gerçek insanların olduğu bir yere koymak isteyebilir.

Bu düşünceyle birlikte ayak sesleri ve sesler duyuyorum. Kimse tarafından bulunmak istemem. Çünkü bu muhtemelen Kemper'ın kurduğu

berbat bir test olsa da, beni buraya getirip tanımadığım muhafızlarla baş başa bırakmasından da şüphe etmem.

Kapı aniden açılıp bir gardiyan içeri dalıp biriyle konuşunca ben de bir köşenin arkasına saklandım. Sırtımı duvara yaslayıp gölgelerde gizlendim ve onlar yanımdan geçerken gardiyanın kiminle konuştuğunu gördüm.

Bu, gardiyan.

Yanlarından geçerken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu, ne konuşuyorlarsa ona dalmışlardı ve kesinlikle bulunmaması gereken bir koğuştaki takılan firari bir mahkumu fark etmiyorlardı bile. Darcey veya O'Malley ile ilgili bir şey olup olmadığını anlamak için ne dediklerini dinlemeye çalıştım, ama kulaklarımda kan o kadar hızlı akıyordu ki, sadece "ünlü" ve "tartışmalı yöntemler" kelimelerini duyabiliyordum.

Tam karşı kapıdan çıkmak üzereyken, penisime tekrar bir elektrik şoku geldi. Sessiz kalmak için nefesimi tuttum ve nerede olursa olsun o herife lanetler yağdırdım.

Tavanı tiksintiyle izlerken, kameranın tam bana doğrultulduğunu görüyorum. Ona el hareketiyle karşılık veriyorum.

Gardiyan ve diğer muhafızın gittiğinden emin olduktan sonra, kapıya doğru sessizce geri dönüp geldikleri yöne doğru ilerliyorum. Burada daha fazla hücre veya oda var, ancak eski bir akıl hastanesinde bulabileceğiniz gibi, yastıklarla kaplı görünüyorlar. Geçerken kapılardaki küçük kare pencerelerin her birinin içine bakıyorum. Çoğu boş. Üç hücrede mahkumlar var, ancak hiçbirini tanımıyorum. Eminim ki ben gelmeden önce burada olmalılar.

Bir çığlık daha havayı deldi ve ben de sesin geldiği hücreye doğru koştum. İçeri baktığımda, bir adamın sandalyeye bağlı olduğunu gördüm. Solgun tenli, koyu saçlı, tabii ki tıraş edilmiş bir adamdı. Ve açıkça büyük bir acı içindeydi.

Odada onunla birlikte iki doktor var. Ya da en azından doktor olduklarını umuyorum. Beyaz laboratuvar önlükleri giymişler ve çırpınırken etrafında dolaşıp hayati belirtilerini kontrol ediyorlar. Ona ne yaptıklarından emin değilim ama ne yapıyorlarsa korkunç görünüyor. Yüzü kıpkırmızı ve kelepçelere karşı o kadar çok çırpınıyor ki bilekleri kanıyor.

“Siktirin gidin, pislikler!” diye bağırıyor. Hemen O'Malley olduğunu anlıyorum çünkü belirgin bir İrlanda aksanı var. “Bunu bana yapamazsınız!”

Doktorlardan biri ona doğru eğilip öyle bir şey söyledi ki, bu onu derinden yaraladı; alnında çizgiler belirdi, inledi ve ardından titreyerek bir çığlık attı.

Tam o sırada bakışları pencereye kaydı ve göz göze geldik. Bana birkaç kez göz kırptı, ben de ona. Sanırım dönüp kaçmalıyım. Onu tanımıyorum ve kolayca seslenip burada olduğumu herkese haber vererek yakalanmama neden olabilir.

Ama bunu yapmıyor. Bunun yerine, defalarca başını sallıyor. Gözleri irileşiyor ve bir şeyler mırıldanıyor. Sanırım "çık buradan" diyor.

Omzuma kocaman bir el sertçe indi ve o kadar sıçradım ki neredeyse derimden fırlayacaktım. Dokunuşundan ve arkamdaki adamın kokusundan hemen Kemper olduğunu anladım. Doktorlar şakaklarına bir şeyler bağlarken gözlerim bir an O'Malley'de kaldı. Frankenstein'daki o elektrot cihazları.

O bana sürekli başını sallarken, Kemper beni belimden yakalayıp sürükleyerek götürdü; O'Malley'nin çığlıkları koridorda yankılanıyordu.

Kulaklarımda ve beynimde; çığlıklar susmuyor.

Kemper beni bir köşeye ittiğinde ellerimle kulaklarımı kapatıyorum, titriyorum. Zihnimdeki gürültü giderek artıyor ve dayanamıyorum. Başım ağrıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, içimde acı kabarıyor, çığlıklar, sesler ve acı.

Kemper beni beton bir duvara doğru itti ve yüzümü kavradı. Gözlerimi açıp ona baktım, o ise kollarını başımın iki yanına koyarak beni adeta bir kafese hapsedmişti. Yüzü benimkinden sadece bir santim yukarıda dururken, koyu siyahımsı mavi gözleri gözlerimi yakıyordu.

"Beni neden buraya getirdiniz?" Derin bir nefes alıp tutuyorum, kalp atışımı sakınleştirmeye çalışıyorum.

"Görmeni istedim..." nane kokulu nefesi dudaklarıma değiyor ve penisimde bir ürpertiye neden oluyor. Artık düğmeye basıp basmadığını bile anlayamıyorum. Sanırım basmıyor... Kumanda bile elinde değil.

"Neyi gördün?"

"Dascha, sen benimsin," diye fısıldadı, dudaklarını kulağıma yaklaştırarak. "İstemesen de umurumda değil. Başka kimseyle ilişki kurmayacaksın, anladın mı?"

Yüzüne hırladım. "Bana sahip değilsin, Kemper."

Başımın yanındaki duvara sertçe vurdu. "Seni yeterince cezalandırmadığım açıkça belli."

Yüzündeki öfke ifadesi beni korkudan kıvrandırıyor ve bağımsızlık girişimimden vazgeçmeye karar veriyorum. Artık elektrik çarpmasına maruz kalacak durumda değilim. Yorgunum ve her yer çok gürültülü.

“Hayır, hayır. Lütfen. Anladım, tamam mı? Söz veriyorum. Kimseyle... iletişime geçmeyeceğim,” diye yutkundum. “Sıra sende.”

Bana aşağıdan bakıyor ve yüzünde bir yumuşama beliriyor. Gözleri dudaklarıma kayıyor ve istemsizce onları yalıyorum. Ağzıma bakış şekli dudaklarımın kurumasına neden oluyor. Şimdi düşününce, tüm ağzım kuru. Ve boğazım da.

"Benden korkuyor musun, mahkum?" diye kükredi, o kadar yakındı ki hissedebiliyordum.

Şu an sert davranmayı çok istesem de, cevap sessizce, tereddüt etmeden geliyor: "Evet."

Derin bir nefes alıyor, sonra yavaşça veriyor, bu sırada ağzımı izliyor ve ardından "Güzel" diyor.

Sonra beni zorla döndürüp duvara yasladı ve arkadan kelepçeledi.

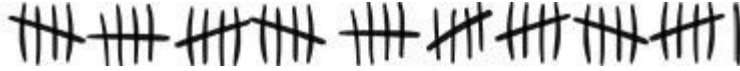
"Ne yapıyorsun?" diye homurdandım, hareketlerine şaşırılmışım.

Kulağıma fısıldadı, "Seni geri getiriyorum."

NINETEEN

Dash

46 gün içinde

Yukarı çıkarken ne kadar itiraz etsem de, Memur Kemper beni genel koğuşa geri götürüyor. Sonra da beni orada bırakıyor.

Beni kapılardan birinden itiyor, neredeyse Velle'ye çarpıyorum. Boynumda ve kıyafetlerimde kurumuş meni lekeleriyle, zavallı, sarkık penisimi boğan bir penis kafesiyle bana bir bakıyor. Bunu mutlaka görmesi gerekmiyor ama herkesin bildiğini hissediyorum. Gözleri kasıklarımaya kayıyor ve ellerim arkadan kelepçeli olduğu için kendimi örtemiyorum.

Ve Velle'nin ağzı kocaman, alaycı bir sırıtışa dönüştü. Joy da onun yanında duruyordu, tahmin edin bakalım, ve yüzümle boynum fırın gibi kızardı. Biraz şaşkın görünüyordu, Velle gibi eğlenmiş değildi, öne doğru adım atıp az önce çıktığım kapıdan dışarı baktı.

Kemper çoktan gitti. Onu aramanın bir anlamı yok.

Joy içini çekerek, "Hadi seni 101 numaralı hücrene geri götürelim," dedi ve kolumdan tutup beni, şimdi şeytani bir şekilde kıkırdayan Velle'den uzaklaştırdı.

"Keşke yanımda kamera olsaydı," diye gülüyor. "İşte burası mükemmel bir fotoğraf karesi."

"Velle," diye çıkıştı Joy, beni karşı kapıya doğru götürürken sessizce. "Onu rahat bırak. Belli ki bir günde yeterince şey yaşadı."

Tanrım, gerçekten bu kadar kötü mü görünüyorum?

Joy'un yanından geçerken göz ukurlarımın arkasında bir baskı hissediyorum, birer birer gardiyanların yanından geçiyorum ve hepsi durup bana sanki büyük bir akaymışım gibi bakıyor.

Kemper'in sesi, meniyle ıslanmış kk bir fahişe gibi zihnimde yankılanıyor. "Hl sikimi boğazında hissediyor musun, mahkum? Bunu istiyordun, değil mi?"

Çok yorgunum... Sanki içten içe dövülmüş gibiyim. Bitkinim ve şimdi Darcey'nin bana neden öyle baktığını anlıyorum. Onun kadar kötü görünüyor olmalıyım. Belki de daha kötü.

Başımı ne eğip, gözlerimi ayaklarıma dikerek koğuşta yürürken, diğer mahkumların ıslıklarını ve çağrılarını görmezden geliyorum. Söyledikleri şeyler, içimde yüksek gelgit gibi öfke dalgaları yaratıyor. Bir şeyleri parçalamak istiyorum. Bir şeyleri kan içinde bırakmak istiyorum.

Bunu bana yaptığına inanamıyorum... Bunun ne kadar aşağılayıcı olacağını gayet iyi biliyordu ve normalde olduğu gibi utançtan ereksiyon bile olamayacağımı biliyordu. Artık penisimi bile hissedemiyorum. Uyuşmuş durumda.

enem ağrıyor, kafam zonkluyor. Hayatım berbat.

Sonunda hücreme ulaştığımızda, göğsüme hafif bir rahatlama hissi yayıldı. Joy beni içeri götürdü, kelepçelerimi çıkardı ve tek kelime etmeden gitti; yüzündeki acıma ifadesini fark etmesem de, kendimi on kat daha kötü hissettim.

Luthor burada değil, bu da grubumuz için akşam yemeği vakti geldiği anlamına geliyor. Bir bakıma sevindim, çünkü en son istediğim şey beni böyle görmesi. Gerçi eminim duyacaktır... Burada dedikodudan başka yapılacak bir şey olmadığı için dedikodu hızla yayılır.

Nefesimi zorlukla vererek, üzerimdeki bu lanet olası meniye yıkamak için doğruca lavaboya koştum. Tişörtümü çıkardım ve kalıp sabunumla suyla ovmaya çalıştım, kuruması için ranzaya astım, bu sırada da tüm kafamı musluğun altına sokup yüzümü, boynumu ve göğsümü o kk lavaboda olabildiğince ovdum. Sonra da dişlerimi firladım, çünkü bu sabah firlamaya fırsat bulamamıştım. Kemper bana başka bir diş firası getireceğini söylemişti ama getirmedi. şerefsiz.

Dilimi sertçe ovalayarak penisinin tadını ağzımdan atmaya çalışıyorum. Yaptığım şeyleri düşününce birden midem bulanıyor...

Bana bir şey olmuş olmalı. Geçen gece kim olduğunu bilmiyorum ama Dash Reznikov değildi.

Yeni bir boxer giyerken, bir saniye durup penisime bakıyorum. Kafes üzerimde çok komik duruyor. Penisimi kısıtlıyor, ki bu da onun hoşuna gitmiyor gibi görünüyor. Derim, muhtemelen elektrik şokundan dolayı, gözle görülür şekilde kızarmış ve testislerim aşırı şişirilmiş bir su balonu gibi ağırlaşıyor.

Bu berbat. Bunu üzerimden atmak istiyorum.

Başımı sallayarak kilidi çeviriyorum. O şerefsizin anahtarı var. Bu, benimle işinin henüz bitmediği, daha çok uzun bir yol olduğu anlamına geliyor. Benim onun olduğumu söyleyip durduktan sonra beni buraya geri mi bırakıyor? Beni sahipleniyor, diye söylüyor, sonra da beni kendi başıma bırakıyor. Bu ne saçmalık yani?

Şakaklarım zonklarken, ince battaniyeyi üzerime çekerek yatağıma uzandım. Burası zindandaki kadar soğuk değil ama üşüyorum ve üzerimde tişört yok çünkü tek tişörtüm hala kuruyor. Buraya geldiğimden beri aynı çorapları giydiğimi düşünmek bile istemiyorum. Kirli kıyafet giymekten nefret ediyorum ama görünüşe göre medeni insanlar gibi düzenli çamaşır yıkamayı umursamıyorlar.

Çoraplarımı lavaboda yıkamayı tercih ediyorum, bu da birkaç dakikamı alıyor. Onları tişörtümün yanına asıyorum, sonra esneyerek tekrar uzanıyorum. Göz kapaklarım kapanırken aklımdan düşünceler geçiyor...

Darcey deli gömleği içinde, O'Malley işkence görüyor... Kemper'ın ağzı penisimin etrafında. Boşalırken dili beni okşuyordu.

Penisim kafese sürtünüyor ve battaniyeyi yumruğumla sıkıca kavriyorum.

Uyku beni ele geçirmeye çalışırken, parmaklarım yumuşak altın sarısı saçların ve güçlü kaslı bölgelerin dokunuşunu özlüyor. Gece gökyüzü kadar mavi, yıldızlarla dolu gözlerin ve kulağıma fısıldayan derin bir sesin görüntüsüne dalıyorum.

Ben senin gibiyim.

Sen benimsin.

Hücre kapısının gürültüyle kapanması beni aniden uyandırdı. Otururken kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu, gözlerimi kırıpıştırarak kendime geldim. İlk içgüdüm gerilmekti, ama Luthor'u görünce biraz rahatladım ve yavaşça nefes verdim.

“Tanrıya şükür iyisin!” Luthor ranzaya koştu ve yatağımın ayak ucuna oturdu. “Seni burada tekrar gördüler. İyi misin?”

"İyiym," diye başımı sallıyorum, oysa şu anda kendimi iyi hissettiğim son şey.

"Güzel. Bazı şeyler duydum..." diye mırıldanıyor, sonra kendini durdurup, ne düşündüğünü nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi dikkatlice bana bakıyor.

"Doğu kanadına gittim," diye konuyu değiştirdim. "O'Malley'i gördüm... En azından onun olduğundan oldukça eminim. Bir şeyler yapıyorlardı..." Çılgınlıklarını ve bana dışarı çıkmamı söylerken yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. "İşler berbat. Hiçbir fikrim yok, ama onu oradan çıkarmamız gerek."

"Dash, onu buradan çıkarmanın hiçbir yolu yok," diye göz kırptı Luthor. "Artık onların elinde. Doğudan kimse geri dönmeyecek..."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Parmaklarımla gözlerimi ovuşturuyorum. "Onların ondan ne işi var ki?"

Luthor bir an sessiz kalır, kucağına bakar. "O'Malley... durum karmaşık. Buraya nasıl girdiğine dair söylentiler var. Ren'in bana anlattıklarını tekrarlamayı sevmem ama bu durumda doğru olabilir..."

"Olabilir mi?" diye soruyorum. Daha dik oturuyorum.

"O'Malley bir çocuğu öldürdü," diye mırıldandı Luthor, ses tonunda pişmanlık hissediliyordu. "Küçük kardeşini. Küvette boğdu. O..." Duraksadı ve yavaşça nefes verdi, başını salladı. "Cesedi biri bulana kadar dört gün sakladı."

Bütün vücudum hareketsiz kaldı. Nefes bile almadığımı düşünüyorum.

"Acaba... bir kaza mıydı?" diye umutla soruyorum. Ama Luthor bana sorumu cevaplayan bir bakış atıyor. "Aman Tanrım..."

"Evet. Yani, Darcey gibi, onun da orada olmasının bir sebebi var," diye devam ediyor. "Demek ki hepimiz bir şeyler yaptık, ama eğer gardiyan davanızla ilgilenirse, genellikle Doğu kanadına düşersiniz. Orası burada olmaktan daha kötü, kesinlikle."

Başımı salladım. "Burada olmayı hak etmiyorum. Lanet olası bir bankayı soydum. Kimseyi öldürmedim." Luthor bana baktı, sanki ne dediğimi anlamamış gibi gözleri kısıldı. "Kusura bakma," diye ekledim hızla. "Yani, buraya nasıl girdiğini bilmiyorum ama bir katile benzemiyorsun."

Luthor alaycı bir şekilde güldü. "Evet, O'Malley ile konuşursanız o da aynı şeyi düşünüyor."

"Ya da Darcey," diye mırıldandım.

Çok doğru. Katiller deli gibi davranmazlar. Onlar da sıradan insanlardır.

Luthor'a şöyle bir baktım ve bunu asla yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, "Ne yaptın? Buraya gönderilmek için?" diye sordum.

Duvara yaslanıp yutkunmadan önce yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Anne babamın garajına kurduğum bilgisayardan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?" Başımı salladım. "Bütün zamanımı onunla geçirdim. Hem o bilgisayarla hem de okulla, teknoloji konusunda gerçekten çok iyi oldum, hatta hayatımın merkezine koydum. Her şeyi öğrendim ve sonra, çok fazla güce sahip herhangi bir genç, aptal çocuk gibi, yeteneklerimi para kazanmak için kullandım. Her şeyi yapabilirdim, dostum. Sahte kimliklerle başladım, sonra pasaportlarla. Sonra insanların banka hesaplarına, Amazon hesaplarına sızdım. Dostum, yapamayacağım hiçbir şey yoktu."

"Perde arkasında, ailem sürekli dışarı çıkmadığım ve gerçek bir hayat yaşamadığım için beni azarlıyordu. Teknolojinin benim hayatım olduğunu anlamıyorlardı. Yapmak istediğim tek şey buydu. Oyun oynayanlardan sosyal medyaya kadar milyonlarca çevrimiçi arkadaşım vardı. Ve evet, sanırım bir tür bağımlılık yaptım. Bir bakıma kendimi tanrı gibi hissediyordum. Bunu anlamayan insanlara aptalca gelebilir, ama dünya parmaklarımın ucundaydı."

Bir an duraksadı, sonra aklından geçen düşünceyi kafasından attı. "Neyse, ailemi umursamadım ve devam ettim. Bir grup oyuncu arkadaşım vardı ve sürekli Fallout oynuyor, videolar çekiyorduk... Arkadaşlardan biri KillaClam25 adında bir kızdı." Yüzümdeki ifadeye kıkırdadı. "Gerçek adı Leah'tı. En iyi arkadaşlarımdan biri oldu. Her gün konuşuyorduk, görüntülü sohbet ediyorduk, mesajlaşıyorduk... her şey. Onu seviyordum ama onda bir tuhaflık vardı..."

"Kapalı mı?" diye araya girdim. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Şey, yani, bize tam olarak nerede yaşadığını söylemekten korkuyordu. Hepimiz birbirimizin hangi kasabalarda yaşadığını biliyorduk, ama o sadece eyaleti söylüyordu. Profil bilgileri gizliydi ve çok belirsizdi. Hayatındaki hiç kimsenin fotoğrafını paylaşmamıştı ve her zaman aniden çevrimdışı olurdu, bazen günlerce ortadan kaybolurdu."

"Ne zaman ona bu konuda soru sorsak, savunmaya geçiyordu. Onun ne yaptığını anlayamadık ve belki de bir sahtekar gibi kendisi hakkında yalan söylüyor olabileceğini düşündük. Ama sürekli görüntülü mesajlaşıyorduk ve yüzü profilindekiyle eşleşiyordu. Çok tuhaftı, biliyor musunuz? Sonra bir keresinde, iki ay boyunca ondan hiç haber alamadık. Bu, şimdiye kadar

ortadan kaybolduğu en uzun süreydi ve hiçbir şey söylemediği için endişelendik. Sadece... ortadan kayboldu.”

“Ona ulaşmaya çalışmaya devam ettim. Vazgeçmeyi reddettim, çünkü o benim arkadaşım. O... benim arkadaşım,” diye hıçkırarak söylüyor ve kalbim göğüs kafesimde ağırlaşıyor.

Bir kez daha konuyu geçiştiriyor. "Biraz zaman aldı ama sonunda telefonda ona ulaştım. Ve bana olanları anlattı... Meğerse uluslararası çapta faaliyet gösteren büyük bir yeraltı seks ticareti şebekesinin kurbanıymış."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Ne?"

“Evet,” diye iç çekti. “Yani, bizimle konuşmaya başlamadan çok önce olmuştu. Sanırım on iki yaşındayken memleketindeki alışveriş merkezinden kaçırılmış ve o zamandan beri dünyanın dört bir yanında yaşamış. On yıl boyunca oradan oraya savrulmuş, her yerde erkeklerle cinsel ilişkiye girmeye zorlanmış. Bunu küçümsemeye çalıştığını anlayabiliyordum. Sadece buna alışkın olduğunu biliyordum, ama bunu ilk kez duyduğumda midem bulandı. Dahası... Çok öfkelen dim.”

“Bunu görmezden gelemedim, dostum. Gerçekten yapamadım. Bu olay beni geceleri uyutmuyordu. Ona yardım alması için yalvardım ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Cinsel istismar çetesinin elit bir çevre tarafından yönetildiğini söyledi. Hiç beklemediğiniz insanlar... Bu benim için bardağı taşıran son damla oldu. Ve müdahale etmeye karar verdim. Haftalarca araştırdım, hesaplara sızdım, karanlık ağın derinliklerine indim. Sonunda, sanırım ulusal güvenlik sorunu olan bazı şeyler öğrendim. Ve sonunda... Pentagon'a sızdım.”

Sözlerine öksürdüm. "Pentagon mu? Hani Washington'daki Pentagon mu?"

“Evet,” diye gülüyor. “Çok çılgıncaydı. Bilmemem gereken bazı şeyler öğrendim. Ve bir sonraki bildiğim şey, dört tane devasa siyah SUV'nin anne babamın ön bahçesine yanaşması ve adamların beni kelepçelerle götürmesiydi.” Elini yüzüne sürüyor. “Gözlerimi bağladıklarında mahvolduğumu anladım. Bana hiç telefon açma fırsatı vermediler, avukatla konuşamadım... Sadece burada uyandım ve bu beş yıl önceydi. Anne babama veda bile edemedim...” Sesi bir an titriyor ve boğazını temizliyor. “Keşke onlardan özür dileyebilseydim. Keşke normal bir oğulları olsaydı... Beyzbol oynamayı ve sinemaya gitmeyi seven bir oğulları.”

Arkadaşıma şaşkınlıkla bakarken, onun gerçekten arkadaşım olduğunu, ona karşı duyduğum derin sempati yüzünden anlıyorum. Keşke onu teselli

etmek için yapabileceğim veya söyleyebileceğim bir şey olsaydı.

"Onların en büyük hayal kırıklığı benim," diye mırıldandı duvara boş boş bakarak.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" dedim ve başını bana doğru çevirdi. "İşte bu yüzden hepimiz buradayız, dostum. Hepimiz tam birer hayal kırıklığıyız. Yalnız değilsin. Ve bak, anne baban senin gibi bir çocuğa sahip oldukları için şanslı hissetmeli, çünkü zekisin ve azimlisin." Çenem düştü. "Bütün çocukluğumu babamın onayını kovalayarak, tıpkı onun gibi olmaya çalışarak geçirdim ve sonunda beni terk etti. Beni onunla birlikte bıraktı..." Midem bulandı ve bir an için gözlerimi kapattım.

"Sanırım hepimiz burada mahvolmuş durumdayız, değil mi?" diye homurdandı Luthor ve ben de yapabileceğim tek şey olduğu için sessizce başımı salladım.

Bir süre sessiz kalıyoruz, sadece oturup düşünüyoruz, hayatımızın acı gerçeklerinin üzerimize çökmesine izin veriyoruz. Hepimiz hata yaptık, kötü kararlar aldık ve bu yüzden buradayız. Hiçbirimiz diğerinden daha iyi ya da daha kötü değiliz.

Biz toplumun en aşağılık kesimiyiz. Çürümeye terk edildik.

Sıradaki ışıklar sönüyor ama Luthor ve ben yatağında oturmaya devam ediyoruz.

Sonunda tekrar konuşuyor. "Dash..."

"Evet?"

"Rook'la yaptığın şey..." Sesi tereddütlüydü ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Hoşuna gitti mi?"

İlk içgüdüsel tepkim, sanki dizlerinin üzerinde bir adamın boşalmasını yutarken bulmuş maço, heteroseksüel bir erkek gibi "hayır" demek olurdu. Ama Luthor benim arkadaşım ve ona en azından gerçeği borçluyum.

Ben de fısıldayarak, "Sanırım öyle," dedim.

Bir an daha sessiz kaldıktan sonra, "İzlemekten keyif aldım," dedi.

Bu sefer ikimiz de sessiziz.

"Sence ne anlama geliyor?" diye sordum, kafam iyice karışmıştı.

Burada cevaplara ihtiyacım var. Bütün bunların neden şimdi olduğunu anlamıyorum. Etrafta kadın olmadığı için olduğunu söylemek çok kolaycı geliyor, ama dürüst olmak gerekirse, bana öyle gelmiyor.

"Hiçbir fikrim yok..." diye iç çekti. "Ama biraz kıskanıyorum."

Hafifçe kıkırdadım. "Neden? Çünkü Rook'un menisini yuttum mu?"

“Hayır. Çünkü kendinize bir şeyler yapma izni veriyorsunuz. Belli ki deneyimlemekten korkmuyorsunuz. Ne denemek isterseniz, deniyorsunuz.”

"Luthor, bunu gerçekten ben seçmedim," diyorum ona, pantolonumda neler olup bittiğini göstermeye karar vererek.

Onları aşağı doğru çekiyorum ve Luthor'un gözleri faltaşı gibi açılıyor.

Ellerini havaya kaldırdı. "Vay canına, Dash, demek istediğim bu değildi —"

“Hayır, aptal,” diye sözünü kestim ve kafese kapatılmış penisimi çıkardım. “Sana kur yapmıyorum. Bak.”

Gözleri penisime takıldı ve yüzünde dehşet ifadesi belirdi. Ancak tamamen şaşırılmış ya da kafası karışmış gibi görünmüyordu.

“Kahretsin...” diye başını yana eğdi. “Bunu daha önce Ren’e de yapmışlardı.”

"Gerçekten mi?" Pantolonumu tekrar yukarı çekiyorum. "Kim yaptı?"

“Velle. Ama gardiyan emretti. Ren her zaman kontrolden çıkmıştı, ama buraya ilk geldiğinde iyice çıldırmıştı. Onu sakinleştirmek istediler, ama gördüğünüz gibi Ren evcilleştirilemiyor. Söylemeye gerek yok, pek işe yaramadı.”

Tüm bu bilgileri değerlendirirken, söylediği bir şey aklımda kaldı: "Ren buraya ilk geldiğinde neler olduğunu nereden biliyorsun? On beş yıldır burada olduğunu söylemişti."

Luthor iç çekerek, "Dash, Ren patolojik bir yalancı," dedi.

Ağzım açık kaldı ve birden Ren'in şimdiye kadar söylediği veya yaptığı her şey aklımdan geçti.

Luthor sözlerine şöyle devam ediyor: "Söylediklerine inanmayın. Bundan çok daha fazla sorunu var, ama bu en rahatsız edici olanı. Daha önce ona yalan dedektörü testi yaptılar. Makineyi neredeyse bozuyordu." Luthor kıkırdıyor ve ben de istemsizce gülüyorum.

"Mahvolduk," diye kıkırdıyorum ve Luthor da benimle birlikte kıkırdıyor.

"Bir sürü lanet olası uyumsuz," diye mırıldandı gözlerini silerken. "Domuz kafesleri, yalancılar ve aptallar."

"Aman Tanrım," diye sııttım ve o da kahkahalarla güldü.

“Şu şey canını acıtıyor mu?”

“Pek sayılmaz, beni şok etmediği sürece.” Bunu duyunca biraz kıpırdandım. “Sadece penisim uyuşuyor. Kendimi garip hissediyorum.”

"Bu seni nasıl şaşırtıyor?" Meraklı bir ifadeyle bakıyor, bu biraz garip.

“Gardiyan kontrol ediyor,” diyorum ona ve kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. “Daha önce ‘Bunu ben seçmedim’ derken kastettiğim buydu... Hücredeki gardiyan beni bir şeyler yapmaya zorluyor. Başlangıçta bundan nefret ediyordum ama artık pek anlayamıyorum.” Kemper hakkında konuşmak garip geliyor. Onu düşünmek istemiyorum. Duygularımın hiçbirini ona yüklemek istemiyorum ama engel olamıyorum. “Kesinlikle sınırların bulanıklaştığını söyledin.”

"Evet, öyle olacak," diye homurdanıyor, sonra bir anlığına boşluğa bakıyor.

Acaba Ren'i düşünüyor mu? Ren gibi karmaşık birine karşı hisler beslemek zor olmalı. Gerçi hiçbirimiz tamamen basit değiliz. Kemper tam bir deli, ama şimdi onun nerede olduğunu merak ediyorum...

Eğer benim için geri dönecekse, ne zaman?

Biraz sonra Luthor yatağımdan sessizce kalkıp kendi yatağına çıktı. Her zamanki gibi anında uykuya daldı, ama ben geceyi boşluğa bakarak, o tanıdık ayak seslerini, hiç gelmeyen o şıkırtıları duymayı bekleyerek geçirdim.

Ertesi sabah ilk duşu biz alıyoruz, yani bizi duşlara götürüyorlar ve muhtemelen ondan sonra öğle yemeğine gidiyoruz. Yemek ve duş arasında grupları kademeli olarak ayarladıklarını, böylece aynı anda bir yerde yirmiden fazla mahkumun bulunmadığını fark ettim. Genellikle sırayla gidiyorlar, ancak tam olarak ne zaman ne olacağını tahmin etmek zor.

Bence bu bir taktik. Muhafızlar kasıtlı olarak rastgele şeyler yapıyorlar, böylece asla bir rutine alışamayız. Rutinler insanlara rahatlık verir ve onlar bizi olabildiğince rahatsız tutmak istiyorlar.

Neyse ki ben düzensizliğe alışkınım. Bu durum her gün, bütün gün içimde yaşanıyor ve tutunacak bir şey bulsam bile, etrafımdaki dünya sürekli dönmeye devam ediyor. Bu bana Nietzsche'yi hatırlatıyor... Kaos.

Duşa girerken her zamankinden daha gerginim. Penisime bir kafes takılmış, beni elektrik şokuyla etkileyebilecek bir kafes. Islanmasına izin verilmediğinden şüpheliyim, bu yüzden şimdi penisimi ıslatmadan duş

almanın yolunu bulmam gerekiyor. İdeal değil. Gerçekten de cinsel organımı yıkamak isterdim.

Üstelik, bu şeyle bir sürü erkeğin önünde çıplak kalmak istemiyorum. Dün zaten yeterince utanç vericiydi, bir de o kadar adamın pantolonunun içinde neler olup bittiğini görmesi hiç iyi olmaz. Duşta nasıl bir tepki alacağımı hayal bile edemiyorum, dürüst olmak gerekirse, alay konusu olmak en küçük endişem.

İçeri girdikten sonra, genellikle kimsenin gitmediği, her zamanki yerime, en uçtaki yere sessizce süzülüyorum. Orası boş olduğu için hızla kıyafetlerimi çıkarıp suyu açıyorum, kalçamı suyun altında tutarken penisimi de her ne pahasına olursa olsun örtmeye çalışıyorum.

Rook, kısa bir bakışla geçip gitti, sonra tekrar baktı ve ardından ani bir frenle durdu.

"Bu da ne?" diye nefes nefese sordu, gözleri penisimdeydi.

"Şşş!" Etrafıma bakındım, başka kimsenin gelmediğinden emin oldum. "İsteğim bu değil, tamam mı?"

"Acı verici görünüyor," diyerek biraz daha yaklaştı ve incelemek için eğildi.

Geçen gün olanlardan sonra benden nefret etmediğine sevindim, ama onu cinsel organıma yaklaştırmamalıydım. Eğer Kemper bunu görürse, benim için her şey biter.

Ondan yüzümü çevirerek uzaklaştım ve o da bana baktı, yüzünde hafif bir garip ifade belirdi, sanki ağzımın penisinin üzerinde olduğunu hatırlıyordu.

Yüzüm duştaki sudan daha hızlı kızardı ve boğazımı temizledim. "Hey, benim için gözcülük yapabilir misin? Bunu başka kimsenin görmesini istemiyorum..."

Bir an bana bakıyor, sanki evet diyecekmiş gibi, ama sonra Velle'nin ona seslendiğini duyuyorum.

"Rook! Buraya gel!" Velle'nin sesi kapının dışından gürledi ve Rook bana özür dileyen bir bakış attı.

"Özür dilerim, Dash," diye mırıldanıp omuz silkti. "Onu tekrar kızdırmak istemiyorum."

Daha itiraz etmeme fırsat bulamadan doğrulup öfkeyle uzaklaştı. Ben de buradan defolup gitmeye karar verdim. Gerekirse lavaboda kuş banyosu yaparım. Buna değmez.

Eşyalarımı alacakken insanların yaklaştığını duydum. Birkaç iri adam ağır adımlarla yanıma doğru geldi, kendi aralarında konuşuyorlardı. Onları şahsen tanımıyorum ama yüzlerini diğer geceden hatırlıyorum... Ren'in kafeteryada sürekli takıldığı adamlardı bunlar. Elektrik kesintisi sırasında.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya başladılar ama beni fark edince durdular. Daha iç çamaşırımı bile giymemiştım ki içlerinden biri penisimi gördü ve gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Aman Tanrım! Bu penis kafesi mi?" Adam kasıklarımı işaret ediyor.

Şortumu yukarı çekip pantolonumu kapmaya çalışırken, diğer adamlardan biri pantolonumu elimden kaptı. Ona, sonra da diğer ikisine baktım. Hepsi de oldukça iri yarıydı. Hepsiyle birden başa çıkmaya kalkarsam, benim için iyi sonuçlanmazdı.

Ama gerekirse savaşırım. Şu an bunu yapmıyorum.

"Bu acemi tam bir ucube," diyor en büyük ahmak, Velle gibi o kendini beğenmiş sırtışlardan birini takan adam. "Bunu bana tekrar göster. Nasıl çalıştığını görmek istiyorum."

"Kendini becerebilirsin," diye gözlerimi onun aptal suratına diktım.

Bana doğru yaklaşıyor, ben de yaklaşıyorum, çünkü umurumda değil. Ama işler daha da kötüleşmeden, köşeden başka biri beliriyor.

"Hadi ama çocuklar," diye iç çekti Ren, çıplak göğsünün üzerinde kollarını kavuşturarak. "Bu bir penis kafesi. Daha önce hepimiz görmedik mi? Yeni bir şey değil."

Ren'e baktım, o da bana hızlıca bir bakış attıktan sonra, pantolonumu tutan adama doğru ağır adımlarla ilerledi. Adamın koluna elini koydu, bu da gerginliği biraz azalttı, sonra pantolonumu alıp bana fırlattı.

Onlara karşı tereddüt etmeden, tetikte kalarak saldırıyorum çünkü Ren bu adamları tanıyor olsa da, onlara zerre kadar güvenmiyorum. Ve Luthor'un Ren'e ne kadar değer verdiğini bildiğim halde, Ren'in onlarla ilişki kurması fikri de hoşuma gitmiyor. Şu anda kimsenin adına kahramanlık yapacak durumda değilim ama yine de... Bu pisliklerin gitmesini istiyorum.

"Ah evet, bir süre önce maske takman gerektiğini unutmuşum, Ren bebeğim," diye mırıldandı iri yapılı adam, Ren'i baştan aşağı süzerek. "Bu, popo düşkünleri için bir ceza olmalı."

"Ne diyorsun lan?" diye bağırdım o pislığe doğru, ama Ren beni durdurmak için elini göğsüme koydu.

“Hım... Sanırım bu gece kendi kendine tatmin olabilirsin, Percy,” diye sinsi bir şekilde sırttı Ren.

"Adın Percy mi?" diye soruyorum ve gülüyorum. Adam hiç de eğlenmiyor.

Ren'e dik dik bakıyor. "Bana öyle seslenme demiştim." İleri atılıp Ren'in yüzüne yaklaşıyor. Ama Ren geri adım atmıyor. Bu adamla hemen hemen aynı boyda ve sanırım kendini savunabilir. En azından öyle umuyorum.

Diğer adamlardan biri alaycı bir şekilde, "Ren, ağzın olayları daha iyi algılıyor," dedi.

Ren gözlerini devirdi. "Bu çok özgün."

"Hey Gage, şu iki sürtüğü kendi hallerine bırakalım da birbirlerini tatmin etsinler," diyor adamlardan biri arkasına bakarak.

"Sen bir korkaksın, Matthews," diyor iri yarı adam Percy Gage—aptalca bir isim bu—"Ren ve arkadaşının düşüncesiz küçük sürtükler oldukları için özür dilemelerini istiyorum."

Matthews, "Velle ile zaten iki kez sorun yaşadım," diyor ama Gage onu dikkate almıyor.

"Göster bakalım, acemi, kafes ne işe yarıyor?" diye yaklaşıyor. "Penisini iyice içine alırken işe yarıyor mu? Bence denemeliyiz."

Gözlerimdeki nefret alevleriyle o herife bakarken çenem kasıldı. "Bir adım daha at, Percy. Cesaretin varsa yap."

"Dash, git," diyor Ren. "Bunun üstesinden gelebilirim."

Gage gözlerini kısarak, "İkinizden biri bunu korunmasız yaşayacak," diyor. "Hangisi olduğu umurumda değil."

Yumruklarımı sıkıyorum ve bu herifin suratına tükürmeye hazırım.

"Dash," diye tekrar çıkıştı Ren. "Git."

"Seni onunla yalnız bırakmayacağım," diye homurdandım.

"Bu çok tatlı," diye sırttı o pislik. "Şimdi sevgili oldunuz mu? Ama ikiniz de altta olduğunuz halde hanginizin eğileceğine nasıl karar veriyorsunuz?"

Gözlerim kan içinde kaldı ve yumruğumu yüzüne savurdum. Sendelledi ama hemen bana doğru geldi. Ren araya girdi ve onu itti, ben de Ren'in vücudunu savurmaya devam ettim.

Bir anda her yönden bağırışlar yükselmeye başladı ve diğer mahkumlar da etrafımızı sararak kavga çağrısında bulunmaya başladılar. Tam bir kaos yaşanıyor.

Ren karnına bir yumruk yiyor, ama sonra Gage'in yüzüne üç kez hızlıca vuruyor; pat pat pat, ardı ardına. Bir an şok içinde durmak zorunda kaldım, çünkü bu geçen hafta bana haddini bildirmeme izin veren aynı adam değil miydi?

Gage'in arkadaşı yandan üzerime doğru atıldı ve yumruğunu savuşturmak için eğildim, tam zamanında doğrulup burnuna bir yumruk indirdim. Bir yumruk daha atmaya hazırlanırken kalabalık dağıldı ve öfkeli Velle, Rook, Joy ve diğer iki muhafızla birlikte içeri daldı. Tabii ki, etrafı incelemeden önce gözleri önce bana takıldı.

Tabancasını çıkarıp bir eliyle havaya kaldırırken, diğer eliyle de elektroşok cihazına uzanıyor.

"Burada neler oluyor böyle?!" diye öylesine yüksek sesle kükredi ki, herkes hemen başını kaldırdı.

Rook ve Joy coplarını çıkardılar. Hepsi çok sinirli görünüyordu ve ben de Ren'in yanında nefes nefese öylece durmaktan başka bir şey yapamadım. Ren bana baktı, ben de ona baktım ve birbirimize başımızı salladık. Buraya geldiğimden beri ilk defa aynı fikirdeydik. İyi hissettiriyor. Sanırım iyi bir adam.

Joy homurdanarak, "Aman Tanrım, 101. Neden hep bu saçmalıkların merkezindesin?" dedi.

"Ben yapmadım—"

"Sakın konuşma!" diye tısladı Velle yüzüme, sonra da Joy'a dönerek bağırdı, "Onu hemen aşağıya indir!"

Joy beni yakalayıp duşlardan dışarı sürüklüyor, yalınayak, üstsüz ve ilk defa yalnız kalmaktan muhtemelen olması gerektiği kadar korkmuyorum.

Kemper'ı görmem lazım. Bütün bunlar onun suçu ve çok sinirliyim. Beni cezalandırmak istese bile umurumda değil... Ona haddini bildireceğim.

Belki de kötü bir karar ama şu an umurumda değil. Çok sinirliyim.

Yani tekrar zindana geri dönüyorum... Yirmi dört saat bile geçmeden.

TWENTY

Dash

47 gün içinde

Kemper nihayet gelene kadar on iki saat boyunca hücre hapsinde kaldım.

Saatlerce odada volta atmak bana daha çok düşünme fırsatı verdi, bu da beni daha da sinirlendirdi ve şimdi çok öfkeliyim.

Ne olacağını biliyordu, beni oraya fırlattı, her yerim meniyle kaplıydı ve sikime de bir elektrik şok tasmacı takmıştı. Bana saygısızlık ettiğimi iddia eden biri için, bunu bana yapmaktan hiç çekinmemesi inanılmaz.

Darcey'nin hücresinin kapısını açıp içeri girdiğinde, karşı duvara yaslanıp ona doğru öfkeyle bakıyorum. Her zamanki gibi dakikalarca sessizce bana bakıyor ve bu beni çıldırtıyor, ama ilk konuşmayı reddediyorum.

Sonunda odaya girer ve mırıldanır: "Çok çabuk mu döndün, Luscious?"

Dişlerimi gıcırdatarak omuz silkiyorum. "Burayı o kadar çok seviyorum ki."

Derin ve boğuk bir kahkaha attı, bana doğru yaklaştı, beni inceledi, sonra kaşlarını kaldırdı; sanırım bunun sebebi üstsüz ve ayakkabısız olmamdı.

"Duşta kavga ettim," diye homurdandım. "Ayakkabılarımı ve tişörtümü orada unuttum."

"Bu çok akılsızca, mahkum. Burası buz gibi ve çok kirli." Ayaklarıma bakıyor. "Ayakkabılarımla bile bu zemine basmak istemiyorum."

"Şey, eşyalarımı burada bırakmak benim tercihim değildi açıkçası." Gözlerimi ona öfkeyle diktim.

Loş ışıkta, her zamanki gibi parıldayan gözleriyle bana dik dik bakarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana söylemek istediğin bir şey varsa, 101, söyle gitsin."

"Evet, söylemem gereken bir şey var," diye kendimi duvardan itip ona doğru hışımla yürüdüm. "Beni oraya öyle göndererek beni mahvettin. Bu, sana yaptığımı düşündüğün her şeyden bin kat daha kötüydü. Sonra da bu lanet şeyle duş almak zorunda kaldım. Az kalsın dayak yiyecektim."

Çenesi gözle görülür şekilde seğirdi. "Öyle mi?"

Bir an duraksıyorum. "Hayır... Ama yine de. Mesele bu değil. Kimseyle kavga etmek istemedim. Şimdi de yukarıda kaybettiğim ayakkabılarımla ilgili bana laf atıyorsun. Tabii ki tek ayakkabılarım onlardı. Üstelik en sevdiğim Adidas ayakkabılarımdı."

Bir de utanmadan sırtıyor. "Sana yeni Adidas alacağım."

"Onları senden istemiyorum," diye yüzüne yaklaştım. "Aslında, şu boktan şeyin anahtarından başka senden hiçbir şey istemiyorum." Penisimi işaret ettim ve bir an aşağıya baktı. Sonra gözleri tekrar bana kaydı ve kaşları kalktı. "Onu benden al."

"Bu gece birileri iyice sinirlenmiş," diye öne doğru adım attı, tam bana doğru. Geri çekilmekten başka çarem yoktu. Sinsi bir şekilde sırtıttı, yutkunmama neden olan bir sırtıştı. "Rahat ol, 101. Zaten onu çıkarman için seni almaya gelmeyi planlıyordum. Acele ettin."

"Bu tam bir rezaletti, bunu sen de biliyorsun," diye tısladım.

"Hım," diye homurdanıyor bana, neredeyse hiç dikkat etmiyor, sanki uğraşması gerekmeyen önemsiz bir şeymişim gibi. Çok sinirliyim.

Cebinden bir anahtar çıkarıyor ve pantolonumu aşağı çekerken gözlerini benden ayırmıyor. Kalp atışım saniye saniye artıyor ama bunu ona belli etmemeye çalışıyorum, o kafese kapatılmış penisimi eline alıp cihazı açarken kımıldamadan duruyorum.

Kafesin açıldığı an penisimdeki rahatlama hissi uyandı, ani basınç azalmasıyla tüylerim diken diken oldu. Kafesi çıkardı ve penisim neredeyse uzadı, tıpkı üç gün boyunca boğucu bir şeyin içinde hapsolmuş olsaydım olacağı gibi. His anında bedenime geri döndü ve bu bir öforiydi.

Kemper'ın parmaklarının penisime yeniden his verdiğini fark etmem biraz zaman alıyor ve bu çok iyi hissettiriyor. Bunu yapmasını istemiyorum, bu yüzden pantolonumu tutup yukarı çekerken ondan uzaklaşıyorum. Bana

gözlerini kısarak bakıyor, kafesi cebine koyarken ağzının kenarında alaycı bir gülümseme beliriyor.

"İşte böyle, bebeğim Luscious." Yüzüme daha da yaklaştı ve fısıldadı, "Her şey yoluna girdi."

Başımı salladım. "Bugün gerçekten berbat bir gündü. Bana saygısızlık ettiğimle ilgili bir sürü saçmalık söyledin, sonra da beni çöpe atar gibi dışarı attın." Kendimi toparlamak için durdum, gözlerimi kırıştırdım. "Sen tam bir pisliksin, Kemper."

"Beni kızdırma, mahkum," diye yaklaşıyor. "Yaptığın yanlışları yeni yeni affediyorum. Beni pişman etme. Ve bana öyle seslenme."

Alaycı bir şekilde gözlerimi devirdim. "Ne yani, sana 'Baba' mı dememi istedin?"

Gözlerinde bastırılmış bir öfke parıldıyor. "Bana, senin için ne ifade ediyorsam onu diyeceksin."

"Öyle mi?" Kollarımı kavuşturdum. "Peki o ne? Kocaman tecavüzcü pislik mi?"

Bir anda öne atıldı ve boğazımdan yakalayarak sırtımı duvara çarptı. Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde öksürdüm, o ise kendini bana iyice bastırdı.

"Memur bey, 101 numaralı mahkum," diye hırladı yüzüme. "Ve davranışlarınız açıkça hâlâ düzeltilmesi gereken şeyler."

Kaslarım gergin, içimde öfke ve korku bir kasırğa gibi birbirine karışıyor. Hâlâ çok sinirliyim ama bana bakış şekline bakılırsa, ona saldırmakla büyük bir hata yapmış olabilirim diye düşünüyorum. Bana öyle sinsi bir bakış atıyor ki, tüylerim diken diken oluyor.

Hâlâ boğazımdan tutarak döndü ve beni yatağa doğru itti. Sırt üstü yere yığıldım ve hızla hareket ederek bacaklarımdan tuttu ve beni yüzüstü çevirdi. Omuzumun üzerinden baktım, kulaklarımda çelik davul gibi atan kalbimle kelepçeleri çıkardığını izledim.

Hayır, asla. Hayır, hayır, yine mi bu?

Bileklerimi tutup beni yatağa kelepçelediğinde yutkunuyorum. Sonra tek bir hareketle pantolonumu ve iç çamaşırlarımı aşağı çekiyor. Bu buz gibi soğuk odada tamamen çıplakım, ama vücudumda dolaşan adrenalin yüzünden yanıyorum.

Ondan kurtulmaya çalışıyorum ama bacaklarımdan üzerine oturup beni yerimde tutuyor, becerikli elleri de kalçalarımı kavırıyor.

"Dur. Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese sordum, sinir ve yorgunluktan.

Korku içimi kapladı. Karanlık gözlerindeki o tehditkar bakış, şiddet içeren bir şeyin olmak üzere olduğunu bana hissettirdi.

"Bana ait olanı alıyorum." Kemerinin çözülme sesini duyuyorum; bu ses artık zihnimde dehşetle ilişkilendiriliyor.

Omuzumun üzerinden onu izlemeye devam ediyorum, nefes nefese kalmış bir halde, o da kalçamın altında oturmuş, devasa penisini elinde okşuyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve simsiyahlar; derin, kasvetli, duygusuz bakışlar.

Beni sahiplendiğini düşünüyor... Bir bakıma bunun er ya da geç olacağını biliyordum.

Cebinden küçük bir şişe çıkarıp içindeki sıvıyı sıkıp ereksiyonunun her yerine sürdüğünde yutkundum. Gözlerimi kocaman açarak, biraz acıma dilenen bir bakışla ona baktım.

"Hayır. Bunu yapmayın..." Kelepçelerimi çekestiriyorum, metal tenime batıyor. "Lütfen."

Beni görmezden geliyor, bu hiç de şaşırtıcı değil, ve kalçalarımın arasına biraz ısıtılmış sıvı sürüyor. Dokunuşuyla vücudum kasılıyor ve boğazının arkasından kısık bir hırıltı çıkarıyor.

"Bundan gerçekten keyif alacağım," diyerek parmağını jantımın kenarında döndürdü. "Bilgin olsun."

"Lütfen yapma. Dur..." Altında hareket etmeye çalışıyorum ama çok ağır. Bunun nasıl olduğunu biliyorum ve onu durdurabileceğimi sanmıyorum. Ama bu farklı. Bu, geçmek istemediğim bir sınır. Omuzumun üzerinden dehşet içinde bakarken, kayganlaştırıcı sürülmüş penisini eline alıp kalçama doğru itiyor. "Lütfen onu içime sokma, yalvarıyorum. Ne istersen yaparım."

"Ama ben bunu istiyorum, Luscious." Penisinin başını anüsümün üzerinde yukarı aşağı sürterek her yeri kayganlaştırıcıyla ıslatıyor.

"Hayır..." diye tekrar inledim, gözlerimi kapatıp yüzümü yatağa gömdüm ki neler olduğunu görmeyeyim.

Daha iyi bir pozisyon almak için kalçalarımı geriye doğru çekiyor ve baskın elleriyle beni hareketsiz tutuyor.

"Rahatla, Dascha," diye fısıldadı, öne eğilip sırtıma bir öpücük kondurdu. Kalçalarımı okşarken, sanki sevgilimmiş ve bunu birlikte yapıyormuşuz gibi, vücudumda bir ürperti hissettim. Sanki daha ben bile emin olmadan beni zorla ilişkiye zorlayan bir tecavüzcü manyak gibi değil.

“İyi hissetmeni istiyorum, biliyor musun? Bundan zevk almanı istiyorum. Ama her iki durumda da ben de zevk alacağım.”

“İstemiyorum,” diye fısıldıyorum. “Henüz değil.”

"Çok güzelsin bebeğim," diye mırıldanıyor, penisini kalçalarımın arasına kaydırırken. "Şu anda gördüklerimi sen de görseydin, neden bir saniye daha bekleyemediğimi anlardın." Kolları beni sarıyor, parmakları arkadan göğüs kaslarımı kavıyor. "Seni ilk gördüğümünden beri bunu istiyordum."

O kadar gerginim ki dişlerim birbirine çarpıyor. Bunun ilgimi çekip çekmeyeceğinden bile emin değilim. Her şey çok yeni. Sorun şu ki, beni acele ettiriyor ve bu doğru değil. Daha doğrusu, beni resmen zorluyor.

Yine de... Onun parmakları içimdeyken boşaldım. Hayatımın en iyi orgazmıydı. Bu da aynı olabilir...

Ama onun cinsel organı çok büyük. Beni paramparça edecek.

"Kemp—Memur Bey," diye mırıldanıyorum ona, o da büyük penisini vajinamın kenarına kaydırıp dururken. "Lütfen... yapmayın..."

"Neyi yapmayayım bebeğim?" Sırtımdan kalçalarımın kadar öpücükler konduruyor, yanağımı ısırarak beni irkiltti.

Penisimin altımda seğirmesi, ne kadar sert olduğunu fark etmemi sağladı. Daha önce hiç fark etmemiştim... Taş gibi sertleşmişti, kan akışından dolayı nabzım damarlarımda hızla atıyordu.

Tabii ki penisim sertleşti. Günlerdir baskı altındaydı. Testislerim o kadar gergin ki, bu noktada hemen hemen her şeyden boşalacağımdan eminim.

Ama mesele bu değil. Korkuyorum...

"Bana zarar verme," diye yalvardım sesim titreyerek, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

Polis memuru Kemper çenemi parmaklarının arasına alıp yüzümü çevirdi, böylece ona omzumun üzerinden bakmak zorunda kaldım. "Sana zarar vermeyeceğim, sevgilim. En azından bilerek yapmayacağım. Sadece daha önce kimsenin sahip olmadığı bir şeye ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var."

Başımı hafifçe salladım ve şaşkınlıkla ona baktım. Daha önce kimsenin bana böyle bir şey yapmadığını nereden biliyor?

Dudaklarım aralandı, gözlerimiz kilitlendi ve hiçbir tartışma veya uyarı olmadan, penisinin ucunu anüsümün içine doğru itti, şişman, yuvarlak başı çok hafifçe içeri girdi. Bu, ciğerlerimdeki tüm nefesi kesti.

Sonra sert bir itmeyle geniş şey bariyerimi kırıp geçti. Boğuk bir ses çıkardım, başım bıçaklanmış gibi öne düştü.

"İşte bu, bebeğim," diye devam ediyor, bir santim daha içeri giriyor, yanma hissi beni alev alev yakıyor. "Al bunu."

"Acıyor..." diye hırıltılı bir sesle konuştum, kelepçelerin üzerinde yumruklarımı sıkmıştım.

"Dascha, tüm vücudunu gevşetmelisin. Tıpkı benim parmaklarımı kullandığım gibi."

Başımı sallayarak bunun gerçekleştiğini ve geri dönüşün olmadığını kabul ediyorum. Şimdi yapabileceğim tek şey, bu süreci atlatmaya odaklanmak.

O daha da içeri girerken, kalın penisi sadece birkaç santim içerideyken beni paramparça ederken, tüm kaslarımı gevşetmeye çalışıyorum. Tanrım, bu kahredici. Yanma hissi bir yana, o kadar büyük ki, penisi içime girerken her damarımı hissedebiliyorum, vücudumu onun kalınlığına uyacak şekilde geriyor.

Bunun onun cinsel organının olmaması gereken bir yer olduğunu bilmek beynimin her zaman aklında.

Ama sonra bu faktör, ereksiyonuma kan hücum etmesine neden oluyor. Delicesine sertleşiyor, yatağa saplanıyor, bu sırada Polis Memuru Kemper arkadan bana sertçe giriyor.

Bu tamamen yasak. Onun bunu yapmaması gerekiyor... Benim de bunu yapmamam gerekiyor.

Şu anda biri içeri girseydi, kaslı, dövme, iri bir gardiyanın beni arkadan becerdiğini görürdüm.

Bütün vücudum karıncalanıyor ve kızarıyor. Daha da yaklaşıyor, yavaşça hareket ederken kalçalarımı o kadar sıkı kavıyor ki, her bir parmak izin tenime işlediğini hissedebiliyorum.

"Yarı yoldayım, Luscious," sesi titriyor, bu da bana biraz kontrolünü kaybettiğini gösteriyor. Bu beni korkutmalıydı ama onun gibi birinin kontrolü bana bırakması fikri bana bir anlık coşku veriyor. "Şimdi hareket edeceğim, bebeğim."

Onun bana ne sıklıkla "bebeğim" diye seslendiğine karşı göğsüm meydan okurcasına ısınıyor. Bu sevgi sözcüklerinden nefret ediyorum ve benimle bunu yapmaya hakkı olduğunu düşünmesinden de tiksiniyorum, ama aynı zamanda bu durum istemeden de olsa beni ona karşı güçsüzleştiriyor gibi görünüyor.

Biraz geri çekildi, bu his o kadar yabancıydı ki dudaklarımdan bir nefes kesilmesi çıktı. Sonra tekrar içeri girdi, daha da derine, ikimiz de aynı anda inledik. Hareketleri biraz hızlandı, ama yine de yeterince yavaş olduğu için boyutuna alışmaya çalıştığımı düşündüm, oysa bu kadar büyük bir şeyin içime sığması imkansızdı.

Yavaşça okşayarak, birkaç gün önce parmaklarının değdiği o noktaya dokunuyor ve ben ürperiyorum.

"Beğendin mi bebeğim?" Ellerini yanlarımda gezdiriyor. "Kalçaların, sikimi soktuğum en sıkı yer."

"Ben... ben... kahretsin..." sesim yatakta birbirine karışırken o gittikçe daha derine giriyor, her seferinde daha çok isabetli noktaya vuruyordu. Nefes alamıyordum, vücudum lastik bant gibi gerilmişti.

Kemper sırtıma doğru eriyor, penisini o kadar derine sokuyor ki, sonuna kadar girerken kalçasını popomda hissedebiliyorum. "Penisimin küçük vajinanın derinliklerinde olmasını seviyor musun, bebeğim?" Sonra kalçaları hareket ediyor, hızını artırıyor, daha hızlı ve daha sert bir şekilde tekrar tekrar içime giriyor, bir yandan da boynumun arkasını, omuzlarımı ve kulağımı öpüp yalıyor. "Al bu penisi, Luscious."

Sözleri o kadar müstehcen ki, söylediklerinden nefret etmem gerekirdi ama penisim yatağa doğru sızlıyor. Buna inanamıyorum, hoşuma gidiyor. Bunu yapıyor olmasına ve benim taş gibi sertleşmiş olmama ve bundan zevk almama inanamıyorum. Aklım karmakarışık, bunun ne kadar yanlış ve ne kadar iyi hissettirdiğiyle ilgili o kadar çok düşünceyle dolu ki, sonunda bomboş kalıyor.

Kemper enseme yakalayıp yüzümü kendine doğru çevirdi. "Bana bak, Dascha."

Gözlerim aralandı ve onun gözleriyle buluştu. Sonsuz okyanuslar beni yakaladı, olduğum yere yapıştırdı. Dudaklarının arasından hırıltılı nefesler çıkarken, beni içine doğru itip çekiyor, kalçalarım o kadar derinden vuruyordu ki, testisleri kasıklarımın çarpıyordu. Ağzımdan fışkırmaya çalışan inlemeleri ve sızlanmaları bastırmak için alt dudağımı ısırarak zorunda kaldım.

"Tanrım, kalçana bayılıyorum," diye nefes nefese söyledi, gözleri dudaklarıma indi. Dudaklarımı bıraktım ve o da izlerken inledi... sanki beni öpmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Benimle sevişirken beni öper miydi?

Bunu istemiyorum ama bu düşünce şu an zihnimin önünde dans ediyor. Nasıl olurdu acaba? Şu anda, penisinin ucu içimde iken, ağzımı öpseydi? Belki hoşuma giderdi... kim bilir.

"Büyük sikim senin minicik amını geriyor, Dascha," diye fısıldıyor ağzımın üzerinde, kalçamı acımasızca becerirken.

Penisimin kasılıyor, yatağa sürtünmesinin verdiği sürtünme neredeyse dayanılmaz. Muhteşem bir his ve ilk başladığı zamanki acının neredeyse tamamen geçtiğini fark ediyorum. Hala rahatsız edici ama hoşuma gidiyor ve testislerimi o kadar geriyor ki patlayacak gibi hissediyorum.

Penisinin prostatımın üzerinde kayması, kasıklarımın elektrik akımları geçirmeme neden oluyor. Tıpkı lanet olası Taser'ı gibi, ama zevkle harmanlanmış. Kocaman penisi her dokunduğunda, içimde kör edici bir coşku kıvılcımları yükseliyor, göğsümde sıkı bir boğulma hissi yayılıyor. Ve o, vücuduma pompalamaya devam ediyor, beni hareketsiz tutuyor ve her yerime dokunuyor, olabildiğince sert ve derin bir şekilde beni becermesinin şap şap şap sesleri küçük odada yankılanıyor. Küçük yatak çerçevesi altımızda gıcırıyor, sanki her an yıkılacakmış gibi.

Birilerinin acımasızca sikişildiğine dair sesler duvarlardan yankılanıyor. Ve o birilerinin ben olmam gerçeği, penisimden daha da fazla zevk suyu akmasına neden oluyor.

"Bu kalça," sesi hırıltılı ve iğrenç bir şehvetle dolu, alnını omzuma yaslar. "Bu sıkı, mükemmel kalça. İçine çok derinden boşalacağım, Lezzetlim." Beni ısırdı ve ben bir kedi yavrusu gibi miyavladım, sonra da bunu örtmek için dudağımı ısırdım.

Doğrulup beni becerirken kendini izliyor, kalçalarımın tutuyor ve penisinin her santimini dar deliğime tekrar tekrar sokuyor, daha önce kimsenin girmediği bir yere boşalarak beni bayılacak gibi hissettiriyor.

Nefes alışverişi düzensizleşirken, iri eli boğazıma doğru uzanıyor, sabit bir şekilde tutuyor ve kalçaları arkadan benimkine doğru dalgalanıyor. Vuruşları sığlaşıyor ve uzun penisini tamamen vücudumun içinde tutarak, kalça yanaklarıma o kadar sertçe pompalıyor ki yüzüm yatağa yapışıyor.

"Bana vajinanın derinliklerine boşalmamı istediğini söyle bebeğim," diye yalvarıyor, sesi çatlamak üzere.

Onun itişleriyle kalçalarım yatağa sürtünüyor, kendi orgazmım da her an beni yakalayıp alt üst etmekle tehdit ediyor.

"Söyle bakalım Dascha," diye hırılıyor ve o lanet olası noktayı vurduğunda, adeta orada yaşadığında, mırıldanıyorum.

“Ah, kahretsin... Aman Tanrım...” Zihnim açgözlü bir arzu yığını halinde, kelimeler dudaklarımdan kendiliğinden bir yalvarış gibi dökülüyor: “Amıma iyice gir, Memur Bey.”

Bunu söylediğime inanamıyorum. Ama söyleyebilirim, çünkü bunu istiyorum.

Onun sıcak menisinin içimde nabzını hissetmek istiyorum. Nedenini bilmiyorum ama istiyorum. Ve aynı anda ben de boşalmak istiyorum. İçime o kadar sert boşalmasını istiyorum ki, bu beni de anında boşaltsın.

Tanrım, buna gerçekten ihtiyacım var.

“Evet bebeğim... Evet evet evet içine giriyorum,” diye inliyor, boğazımı o kadar sıkı tutuyor ki yüzüm yanıyor ve nefes alamıyorum. Yıldızların yanından hızla geçiyorum, kozmosu geziyorum. “Senin için sertçe boşalıyorum, Dascha.” Her kelime, beni doldururken sert bir itişle geliyor, “Al. Benim. Lanet. Menimi.”

Onun iri penisinin içimde dalgalar gibi hareket ettiğini hissediyorum ve boşalıyorum, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor, penisim patlıyor.

Bu, daha önce hiç yaşamadığım en inanılmaz zevk... Ve yatağa, karın kaslarıma üzerine boşalıyorum, Kemper beni överken, penisinden fişkıran meni tüm vücudumun içine akarken, yatağa doğru ağılıyorum.

“Kahretsin. Lanet olsun...” diye hırıltılı bir sesle öksürdü, kalçaları yavaşladı. Sırtıma doğru öne eğildi, tüm ağırlığını üzerime vermedi, kollarını belime dolayarak beni sıkıca tuttu. “Muhteşem... mükemmelsin bebeğim.”

Yerçekimsizim; ağırlıksız ve pamuk gibiyim. Dakikalarca nerede olduğumu ya da neler olduğunu bilmiyorum. Tek yapabildiğim, kalbinin benimkiyle senkronize bir şekilde sırtıma vuran düzenli ritmine odaklanmak. Tak tak tak tak.

Onun hâlâ içimde olduğunu fark ediyorum ama bu acıtmıyor. Bir bakıma tamamlanmış hissediyorum... Sanki hiç bilmediğim bir parçam yerine oturmuş gibi.

Yukarı doğru kalkarken parmakları tüm vücudumda gezindi ve omuzlarıma birkaç yumuşak öpücük kondurdu.

"Ne kadar da kırık dökük bir şey," diye fısıldıyor, sesi ve gizemli sözleriyle beni ısıtıyor.

Burası o kadar soğuk ki, muhtemelen vücutlarımızdan buhar çıkıyordu, çünkü aşırı derecede ısınmışızdır.

"Harekete geçeceğim, güzelim," derin sesi beni sarıp sarmalıyor ve başımı salladığımı sanıyorum, ama gerçekten hareket edip etmediğimi zar zor anlayabiliyorum.

Penisini dışarı çekiyor, bu garip bir his ve sonra içimden bir şeyler sızdığını hissediyorum. Bu, yüzümün daha da kızarmasına neden oluyor, çünkü işte buradayım, yatakta çıplak ve kelepçeli yatıyorum ve onun menisi kışkımdan damlıyor. Böyle içime boşaldığına inanamıyorum... Prezervatiften veya başka bir şeyden hiç bahsetmedi. Ve endişelenmek istesem de, şu anda gerekli olumsuz duyguları bulamıyorum.

Kemper kalkıp bir şey, bir bez alıp ortalığı temizlemeye başladı. Kalçamı nazıkçe ve özenle sildi. Utanç verici olabilirdi ama hissettiğim tek şey mutluluk ve saf, sessiz bir huzurdu. Sanki şöminenin önünde dev bir kürk battaniyeye sarılmış gibiydim. En azından ben öyle hayal ediyordum.

Tulum'da lüks bir bungalovdayım, tüylü bir kilim üzerinde çıplak ve doymuş bir halde uzanırken küçük bir şöminenin ateşi çıtırdıyor. Arka kapılar okyanusun seslerine açık, ılık tropikal esinti tenimi okşuyor.

Kirli bezi yere attıktan hemen sonra yanıma geri döndü ve kelepçelerimi açtı. Sonra yanıma uzandı ve bileklerimi ellerine alıp ovmaya başladı. Ona bakarken dudaklarımdan bir mırıltı çıktı, neden bu kadar rahat olduğumu merak ediyordum.

Onunla her etkileşimimizin başında ondan nefret ediyorum. Sonra da beni çok sinirlendiren şeyler yapıyor. Bu durum inanılmaz derecede kafa karıştırıcı.

Kemper yatağa bakıp kaşını kaldırdı. "Geldin mi?"

Yutkundum ve alaycı bir şekilde, "Hayır," dedim.

Sırıttı ve dudağını yaladı, parmaklarını karın kaslarımdaki ıslak kalıntıların üzerinde gezdirdi. "Yaptın. Hoşuna gitti."

Onun kendini beğenmişliği beni sinir ediyor ve içimdeki inatçı taraf devreye giriyor.

"Bundan nefret ettim," diye tısladım, ama ses tonumda neredeyse hiç sertlik yoktu. "Beni rahat bırakmalısın, yoksa bir dahaki sefere, yemin ederim ki, hücreme adımını attığın anda seni öldürmenin bir yolunu bulurum."

Gülümsemesi daha da genişliyor, yüzümdeki tüm renkler parıltıyor ve midemi alt üst eden küçük bir kahkaha atıyor. Gülmemek için kalan tüm gücümü toplamam gerekiyor.

"Ne dersen de, Luscious," diyerek beni kollarına alıp kendine doğru çekti.

Karşı koymaya çalışıyorum ama nafil. O daha güçlü, üstelik sıcak. Üzerimde kıyafet yok ve yorgunum... Ne kadar saçma gelse de, sadece sarılmak istiyorum.

Başım onun göğsünde duruyor ve o da battaniyeyi üzerime çekiyor, parmakları dalgın dalgın sırtımda yukarı aşağı geziniyor.

"Sıcaksın..." Sözler, kendi iznim olmadan dudaklarımdan dökülüyor, ama şu an bunu dert edemiyorum bile. Kendimi kaybediyorum...

"Çok güzelsin," diye fısıldadı derin sesinde hayranlık dolu bir kesinlikle.

"Bana bir çift spor ayakkabı borçlusun," diye mırıldandım ve geniş göğsü bir kahkahayla sarsıldı.

"Hemen halledeceğim, bebeğim."

TWENTY-ONE

Officer Kemper

Genellikle gece vardiyasında çalışıyorum.

Çoğu güvenlik görevlisi gece vardiyasında dönüşümlü olarak çalışır. Örneğin, haftanın yarısını gece, diğer yarısını gündüz geçiririz. Ya da bazen bir hafta boyunca tamamen gece vardiyasında, bir hafta boyunca da tamamen gündüz vardiyasında çalışırız.

Joy programı ayarlıyor ve oldukça esnek davranıyor. Her şeyin yeterli kapsamda olması şartıyla, ne istersek onu seçmemize izin veriyor.

Dash ilk kez hücre hapsine alındıktan sonra, olabildiğince çok gece vardiyasında çalışmaya gönüllü oldum. Sonra daha fazla çift vardiya yapmaya başladım. Şu anda günlerdir eve gitmedim.

Ama benim için sorun değil. O buradayken burada olmaktan hoşlanıyorum. Uzakta olduğumu düşündüğü zamanlarda bile onu izlemekten hoşlanıyorum. Aradaki mesafe bizim için iyi, bunu anlıyorum.

Ama yine de... Ondan uzakta olduğumda, bedenimde ve zihnimde, elektrik kesintisi gibi, fiziksel bir yokluk hissediyorum. Bir eksiklik. Kusursuz yüzünü göremediğimde, kollarının titremesine kadar şınav çekmesini izleyemediğimde veya kimsenin dinlemediğini sandığı için o lanet olası şarkıyı tekrar tekrar söylemesini dinleyemediğimde bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorum.

O beni büyülüyor ve evet, birini bu kadar çok istemenin sağlıklı olmadığını biliyorum. Ama yıllar içinde kendim için sağlıklı olmayan birçok şey yaptım. Bütün bunlarla karşılaştırıldığında, çocuğa bu kadar takıntılı olmak o kadar da kötü görünmüyor.

Dash'in saatlerce kollarımda uyumasına izin verdim, ben ise uyanık kalıp kabus görmediğinden emin olmak için onu izledim. Huzurlu

uykusundan emin olduktan sonra yukarı çıktım ve spor ayakkabılarını buldum.

Ona kesinlikle yeni bir çift ayakkabı almayı düşünüyorum, ancak Alabaster Adası'nda bir satış noktası yok ve Amazon'un buraya teslimatı haftalar sürüyor. Ayda bir grup olarak adadan ayrılıyoruz, ama bu iki hafta sonra olacak. Acilen ayakkabıya ihtiyacı var ve benim 44 numara ayakkabılarım ona uymuyor. O 44 numara.

Oradayken, çorapları ve gömleği kayıp olduğu için ona yeni kıyafetler aldım ve aramızdaki seksi karışıklığı temizlemek için tek pantolonunu kullandım.

Maalesef, kıyafet konusunda seçenekler sınırlıydı çünkü o hala bir mahkum ve herkes gibi gri tulum giymek zorunda. Ama ona daha küçük beden bir pantolon aldım, böylece ince beline bağlamak için o ipi sonuna kadar çekmek zorunda kalmayacak. Ve dolabımdan bir kapüşonlu sweatshirt aldım. Burası çok soğuk oluyor ve en son istediğim şey onun hastalanması.

Bunun daha önce yaşandığını gördüm... Ve bu saçmalığın tekrarına izin vermeyeceğim. Benim gözetimim altında değil, Luscious'ımla da değil. Çocukken oyuncaklarımı asla yağmurda bırakmadım ve şimdi de bırakmayacağım.

Dün gece onu sahiplendim. Ondan bir şey aldım, eminim ki yeterince sabrım olsaydı sonunda bana gönüllü olarak verecekti. Ama sabrım yoktu, bu yüzden ona, ondan bir şey alsam bile, ona ihtiyacı olanı verebileceğimi gösterdim. Bence keyif aldı. Sonrasındaki ufak tefek krizine rağmen, boşaldığını biliyorum. İlk kez onunla seviştiğimde boşaldı.

Artık o bana ait. Ve bana ait olan şeye sahip çıkmak benim sorumluluğum.

Kollarım kıyafetlerle ve Dash'in çok sevdiğini bildiğim mini kek paketleriyle dolu bir şekilde hücreye doğru inerken, birkaç gardiyanın yanından geçtim ve onlara aldırış etmedim. Sanırım Dash'le ne kadar zaman geçirdiğimi anlamaya başlıyorlardı. Elbette, buradaki gardiyanların çoğu mahkumlarla cinsel ilişki karşılığında mal takası yapıyor. Ama yazılı olmayan kural, bunu gizli tutmak. Gardiyanın bizimle ilgili bir tür "sorma, söyleme" politikası var. İş aksatmadığı veya aldığımız az miktardaki fonu etkilemediği sürece, umurunda değil.

Dash, yaptıklarından dolayı en çok tanınan mahkumlarımızdan biri ve gardiyanın onu Doğu kanadında tutmamayı tercih etmesi bir mucize. Bence

davranış sorunlarının tam boyutunu bilselerdi, bu durum çok hızlı değişirdi. Bu yüzden, bunu asla bilmemelerini sağlamayı yeni görevim olarak görüyorum.

Doğu'da yaşanan işkenceleri bir kenara bırakırsak, şu anki gibi onunla birlikte olamazdım ve buna izin veremem. Kimse benim Luscious'umu benden alamaz.

Hücrenin kapısını açıp içeri süzülürken, etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, aklımdan türlü türlü düşünceler geçiyor.

Mıknatıs gibi, gözlerim hemen Dash'i buluyor ve hâlâ uyuyor olduğunu fark ettiğimde dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Bazen uyku sorunu yaşıyor. Onu izleyerek bunu fark ettim, ama şakalaştığımızda onu hep derin bir uykuya daldırıyorum, bu da iyi bir şey. Dinlenmeye ihtiyacı var.

Sessizce yatağa doğru ilerleyip eşyalarını ayaklarının dibine koydum ve yanına oturdum. Rahatsız edilmemiş uykusunda onu gözlemlerken vücut hatlarını, kusursuzca eşit ten rengini ve sakinleştirici nefeslerinin düzenli ritmini ezberledim. Battaniye beline kadar düşmüş, üst bedenini ortaya çıkarmıştı; geniş omuzları, belirgin göğsü, dövmeleleri gibi birkaç dağınık çil, onu tamamen kendine özgü bir şekilde süslüyordu.

Kolları uzun, pazılarının kıvrımları dolgun ve sıkı, ama benimkiler gibi aşırı iri ve kalın değil. Dash'in vücudunda zahmetsiz görünen bir güç var. Ön kollarından aşağı doğru uzanan damarlar ve zarif parmaklara sahip biçimli eller. Tırnaklarını ısıyor, bu sinirsel bir tik olabilir ya da sadece uzamalarını engellemek için içeride yaptığı bir şey olabilir. Her iki durumda da, o ellerin kendisine veya bana dokunduğunu hayal etmek bile benimde önemli bir sıcaklık hissi uyandırmaya yetiyor.

Uzanıp parmak uçlarımı nazikçe boynunun uzun kıvrımında gezdirdim, bir anlığına nabız noktasında oyaladım. Dün gece içindeyken kalbinin nasıl hızlandığını hatırladım. Nefeslerinin ne kadar sert olduğunu, her itişimde nefesini kontrol ediyordum gibi hissettim.

Beynimde canlanan görüntülerle penisim hızla doluyor, dudağımı ısıtırken uyluğuma sürtünüyor. Dün gece bir erkekle ilk deneyimimdi... Ve şimdi otuz beş yıllık bir komadan uyanmış gibi hissediyorum.

Dash'in vücudunun benimkine nasıl eldiven gibi oturduğunu hala hissedebiliyorum. Ben onu tüm benliğimle doldururken, o da bana nasıl şekil verdiğini. Tanrım, tüm vücudumu onun içine gömmek istedim. Dün gece tüm arzularımı tatmin etti, ama yine de çok daha fazlasını istiyorum.

Dascha Reznikov ile işim henüz bitmedi. Aslında, daha yeni başladık.

Yanımda kıpırdandı, sırt üstü döndü. Tam o sırada, yüzümü neredeyse ikiye ayıracak bir şey gördüm.

Battaniyeyi çılgınca geriyor. Ereksiyonu tam anlamıyla dik, dimdik duruyor ve battaniyeyi onunla tutuyor. Kıkırdıyorum ve dudaklarımı parmaklarımla kapatıp, ona aç gözlerle bakıyorum. Dersini aldığına ve penis kafesini çıkardığıma sevindim. Dürüst olmak gerekirse, penisi böyle hapsedilemeyecek kadar mükemmel. Sadece uzunluğu bile ciddi anlamda etkileyici, ama aynı zamanda ne kadar sertleştiği ve bunun ne sıklıkla olduğu mucizevi olmaktan başka bir şey değil.

Bazıları utançtan kaynaklanan ereksiyonu sakıncalı bulabilir, ama benim oyuncağım için mükemmel. Sanki onun penisinin bana söylemekten çekinebileceği şeyleri söyleyeceğine güvenebiliyorum.

Dayanamadım, parmaklarım karnında aşağı doğru kaydı, battaniyeyi aralayıp içeri baktım ve sabah ereksiyonunu gördüm. Ağzım sulanıyor. Onu tekrar tatmak isterdim... Çok tatlı ve lezzetli, boşalırken çıkardığı sesler de kulaklarım için en güzel müzik.

Ama şişmiş başını öpmeyi düşünmeden önce, kollarını gerdi ve gözlerini kırıştırarak açtı. Battaniyeyi bıraktım ve bana bakarken yüzüne baktım; şaşkınlığı sadece bir an sürdü, sonra esnedi ve bana daha da yaklaşarak yan tarafına döndü.

Bacaklarıma sokulup hırıltılı bir sesle, "Hâlâ burada olmana şaşırdım," dedi.

"Neden?" Başımı yana eğdim.

Omuz silkip gözlerini kapalı tutuyor, sanırım konuşurken bana bakmak zorunda kalmamak için böyle yapıyor. Yaşananlardan sonra utangaç hissediyor olabilir, bu da o kadar sevimli ki beni taş gibi sertleştiriyor.

Dash'in eli tereddütle dizime uzanıyor ve ona saldırmak istiyorum, çok çekingen ve seksi. Ama kendimi tutuyorum, meraklı parmaklarının bacağımda dolaşmasına izin veriyorum.

"Belki de gitmen gerekeceğini düşündüm..." diye mırıldandı, eli bacağımanın iç kısmına doğru kayarak, şu anda büyümesinden sorumlu olduğu ereksiyona tehlikeli derecede yaklaştı. "Ve tekrar gardiyan olman gerekecek."

"Hâlâ bir gardiyanım," sesim boğuk çıkıyor, bir yandan da parmaklarının cinsel organıma doğru hareket ettiğini, yüzünün ise yatağın

kenarında oturduğum yerde, utangaç bir şekilde bacağımın dış kısmına gömülü kaldığını izliyorum.

Eli ereksiyon halindeki penisimi kavradı ve gözleri birden açıldı, gözlerime doğru kaydı. "Ama benimle burada, böyle birlikte olmanda bir sakınca var mı?"

Bakışları eline kayıyor ve ne yapmak istediğinden, hatta nasıl hissetmesi gerektiğinden bile habersizmiş gibi görünüyor; kısmen dehşete kapılmış, ama daha da önemlisi, son derece heyecanlı ve meraklı. Bu bakışına bayılıyorum. Belirsizlik, Dash'e kadar hiç bu kadar çekici olmamıştı.

"Aslında pek sayılmaz," diye cevap veriyorum ona, bacaklarımı biraz daha aralayarak keşfetmesinin sorun olmadığını, hatta sorun olmaması gerektiğini belirtiyorum. Çok istiyorum bunu.

Baş parmağı pantolonumun üzerinden başımın kıvrımını okşuyor ve ben nefesimi tutuyorum. Bana bakıyor, ela gözlerinde yaramaz bir parıltı var ve aynı şeyi tekrar yapıyor, bu sefer avucunun tamamını başımda gezdiriyor. Ona yavaşça göz kırpyorum, masum dokunuşunu sessizce övüyorum.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye soruyor, ardından dolgun pembe dudaklarını diliyle ıslatıyor; bu görüntü, elinde tuttuğum penisimin irkilmesine neden oluyor. "Başka bir mahkumla, yani?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Asla. Bir mahkumla değil... bir erkekle değil." Bu gerçeğin ikimiz için de iyice yerleşmesi için duraklıyorum. "Sen benim ilkinsin."

Bu cevabı beğenmiş gibi görünüyor, yanakları biraz kızarıırken eli pantolonumun üzerinden penisimi kavrayıp gelişigüzel bir şekilde okşamaya başladı.

"Sen de benim ilk sevgilimdin," diyor nefes nefese, sanki benimle bu konuda konuşmak bile onu tahrik ediyormuş gibi. Katılıyorum, demeliyim. "Yani... dün gece."

"Biliyorum," diyerek kalçalarımı kaldırıp penisimi daha sert bir şekilde eline bastırdım ve o nefes nefese kaldı.

"Bunu nereden biliyorsun?" Bana doğru bakışlarını kısıyor, arzuyla dolu gözleriyle yorganın altında kıvrınarak penisimle oynuyor. Onun orada çıplak olduğunu bilmek bile, arzuyla testislerimde sızıya neden oluyor.

"Senin hakkında çok şey biliyorum, Dascha," gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan devam ediyorum.

"Bu çok ürkütücü," dedi, ağzı alaycı bir sırıtışla kıvrıldı, o sırıtışı ısıtıp yutmak istedim.

Bence tadı Pop Rocks'a benzer. Tatlı kıvılcımlar; işte Dash bu.

"Senin hakkında bir şeyler bilmek işimin bir parçası," diyorum ona, gerçi bu zayıf bir argüman. Elbette, dosyasında ne olduğunu biliyorum, ama hepsi bu kadar. Geri kalanını ise onu sürekli izleyerek, ona hayran kalarak ve duramayarak öğrendim.

"Hım, ne gibi?" diye mırıldandı, parmakları aşağı doğru kayarak testislerimi okşamaya başladı.

Gözlerim bir anlığına kapanıyor. "Elbette neden burada olduğunu biliyorum."

El hareketi yavaşladı, yüzündeki alaycı gülümseme kayboldu ve bana bakarken belirgin bir güvensizlik hissetti.

"Evet, bir bankayı soydum," diye mırıldandı, sonra başını sallayarak elini benden çekti. "Bunun beni böyle bir yere nasıl düşürdüğüne dair hiçbir fikrim yok, ama sanırım bunu siz aptallar bileceksiniz, ben de asla öğrenmeyeceğim, değil mi?"

Neşeli havanın kaybolmasına biraz üzıldüm ama şu an bununla bile ilgilenemiyorum. Az önce söylediklerine odaklanmakla çok meşgulüm.

Banka soyduğunu söylüyor... Yani, yaptığı tek şey bu mu?

Şaşkınlıkla ona bakarken alnımdaki kırışıklıklar belirginleşti. O ise düşüncelerine dalmış bir şekilde, işaret parmağıyla bacağımın üzerinde tekrar tekrar daireler çiziyordu. Ve onu anlayabiliyorum, çünkü az önce söylediği şey ve bunu söyleme biçimi beni de şaşırtmıştı.

"Yani demek istediğin..." diye başlıyorum, sonra duruyorum. Onu üzmem istemiyorum, yanlış bir şey söylemek de istemiyorum. Ama artık çok meraklandım. "Ne demek istiyorsun?"

"Söylediklerimin arkasındayım," diye homurdanarak yanıma oturdu ve battaniyeyi kucağına çekti. "Kimse bana neden burada olduğumu, benden çok daha kötü şeyler yapmış insanlarla çevrili olduğumu söylemedi. Yani, bir süredir soygunlardan paçayı sıyırdığımı anlıyorum, ama yine de. Bu en fazla beni federal bir hapishaneye götürmeliydi, psikopatlar için Guantanamo Körfezi'ne değil. Buraya ait değilim."

Gözlerini kapatıp elini yüzüne götürüyor, oldukça stresli görünüyor. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, anlayamıyorum ve artık ben de söyleyecek söz bulamıyorum.

Banka soygunundan dolayı burada olduğunu mu sanıyor? Yani, dosyasında ne olduğunu bilmiyor...

Bilmiyor... Ya da hatırlamıyor mu?

Bu nasıl mümkün olabilir?

Onu izlerken yüzümdeki ifadesizliğe engel olamıyorum. Gözlerini tekrar açtığında, çenesinin belirgin bir şekilde kasıldığını görüyorum.

"Bana öyle bakma," diye homurdandı, göz bebekleri birdenbire kocaman açılmış, neredeyse göz bebeğini yutacak kadar büyümüştü.

"Ne gibi?" diye tereddütle sordum.

"Dur," diye mırıldandı neredeyse duyulmayacak şekilde.

Başımı salladım. "Dascha, sana hiçbir şekilde bakmıyorum. O konuyu açtığım için özür dilerim. Hadi bunu unutalım, tamam mı?"

Bir an sessizce bana dik dik baktı, sonunda sert bir nefes verdi. "Hayır, özür dilerim. Sanırım Doğu kanadındaki adamlara yaptıklarını gördükten sonra biraz gerginim."

Başka ne diyeceğimi bilemediğim için başımı salladım. O konuşmanın sersemliğiyle yataktan kalktım, sözleri zihnimde yankılanırken, ona getirdiğim her şeyi işaret ettim.

"Bu nedir?" diye soruyor.

"Ayakkabılarını yukarıda buldum," dedim ona ve o da eşyaları alıp hepsini inceledi. "Sözümünden dönmeyeceğim. Sana yeni ayakkabılar alacağım, sadece eşyaları buraya getirmek biraz zaman alıyor. Ama bu arada sana yeni kıyafetler de aldım."

Elimdeki NYPD Polis Akademisi sweatshirt'ünü alıp havaya kaldırdı. Gözleri eğlenceyle parladı, bana bakarken dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı.

"Bu benim," diyorum.

"Evet, anlayabiliyorum," diye sırtarak aleti daha yukarı kaldırdı. Aletin oldukça büyük olduğu belliydi, ki bu da benim bedenime uygun. "Kıyafetlerinizi giymemi mi istiyorsunuz, Memur Bey?"

Ona bakarken penisim seğiriyor. "Seni sadece bunu giymiş halde görmek isterdim."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Sapık."

Yüzü sevinçten ışıltıyor, adeta parlıyor ve ben buna bayılıyorum. Heyecanlıykenki haline, rahatsızken, kızgınken veya üzgünkenki haline neredeyse aynı derecede bayılıyorum. Duygularının tüm yelpazesinde çok güzel.

Dash üzerindeki battaniyeyi hızla çekip ayağa kalktı, tamamen çıplak ve utanmaz bir şekilde. Vücudu inanılmaz derecede mükemmel ve bence bir şekilde bunun farkında. Ya da en azından benim bu konuda ne hissettiğimi biliyor, bu yüzden giyinirken acele etmiyor, kalçası ve sırtı açıkta duruyor. Hatta pantolonunu çekmeden önce omzunun üzerinden bana bakıp şeytani bir bakış attı. Sonra kapüşonlu kazağımı başına geçirdi ve içine yerleşti.

İnanılmaz yakışıklı, yemin ederim. Bu çocuğa bayıldım.

Yüzünü kumaşa gömüp kokluyor, bu da beni gülümsetiyor.

"Kocaman, iri yarı bir polis gibi kokuyor," diye sırttı.

"Şimdi de seksi bir Rus baştan çıkarıcısı gibi kokmasını sağlayabilirsin," diye kaşımı kaldırdım ve o kıkırdadı.

Sweatshirt cebinden bir paket mini kek yere düşüyor ve eğilip onları alıyor. Açmadan önce bir saniye inceliyor ve hızla birini ağzına atıyor.

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" diye soruyor çiğnerken. "Yalnızca dün gece benimle birlikte olduğun için mi?"

Ona "dikkat et" der gibi bir bakış attım, o da bana arsızca sırttı. Bu ukalalığına dikkat etmem gerekecek.

"Bana ait olan şeylere sahip çıkarım, Luscious," diye hatırlatıyorum ona.

"Ben kendi başıma bir insanım, biliyorsunuz değil mi memur bey?" Kaşımı kaldırır. "Ben bir nesne değilim."

Bağımsızlık yanlısı tavrını görmezden gelerek omuz silkiyorum. Elbette onun bir obje olmadığını biliyorum. Ama ona sahip olmak istiyorum. Bu kadar basit.

Onu ilk gördüğüm andan itibaren Dascha aklımdan çıkmıyordu. İşte bu da onun intikamını alma yöntemim.

"Şimdilik iyi misin?" Kekleri iştahla yerken onu dikkatle izliyorum. "Birazdan işe geri dönmem gerekiyor."

Omuz silkip başını salladı. "Sanırım öyle. Ama hâlâ o diş fırçasını bekliyorum." Dudaklarını büzdü ve ben de eğlendiğimi gizlemek için çenemi sıktım. Bugün o kadar cilveli ki, neredeyse inanamıyorum.

Acaba birlikte olduğumuz için mi böyle davranıyor? Şimdi benimle daha rahat mı hissediyor? Gerçekten de tek gereken bu muydu?

Ya da belki de daha derin bir şeye doğru bir sınırı aştık. Sanırım dün gece bir şeyler paylaştık. Düşünmesi ağır, ama ben ağır şeyleri severim.

İsteğini bir an için düşünüyorum. Burası hücre hapsi. Mahkumların rahat olması gerekmiyor, amaç bu. Eğer Dash'in duş almasını, düzenli

yemek yemesini ve hücresinde lavabo ve tuvalete erişimini istiyorsam, onu genel koğuşa geri getirmeliyim. Ama o zaman onu görmem daha da zorlaşacak...

O çoraplarını ve ayakkabılarını giyerken, hücre kapısını açıp etrafa bakınırken ani bir karar veriyorum.

Dash başını kaldırıp bana doğru baktı ve ben de onu yanıma çağırdım. "Hadi gel. Acele et."

"Nereye gidiyoruz?" Gergin görünüyor. Hâlâ çok sevimli olduğunu düşünüyorum, ama keşke birbirimizi çöpe atılmış gibi davranılmaya alışkın olmadığı bir yerde tanısaydık diye de düşünüyorum.

"Bana güveniyor musun?" Kaşımı kaldırıyorum.

Bir an duraksadı, bana baktı. Sonra ayağa kalktı ve yanıma geldi. "Sanırım öyle... Sanırım bu beni tam bir sapık, ya da bir mazoşist falan yapıyor."

"Debil ne demek?" diye soruyorum, kelimeyi tekrarlıyorum ama söylerken onun ses tonuna pek benzemiyorum.

Bana sırtarak baktı. "Bir aptal."

İstemsizce kıkırdadım, başımı salladım ve kolundan tuttum. "Gel benimle, mahkum. Bu teoriyi test edelim."

O, sırf göstermelik olsun diye kelepçelerken, sessizce gülüyor ve bunu gizlemeye çalışıyor. Sonra onu koridordan sürükleyerek, birkaç kapıdan ve birkaç hücrenin yanından geçirip soyunma odasına doğru götürüyorum. Kapıyı açıp içeride kimsenin olmadığından emin olmak için içeriye göz atıyorum. Her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra Dash'i içeri alıyorum, kapıyı arkamızdan kapatıp kilitliyorum. Bu kapı normalde asla kilitli olmaz, bu yüzden başka biri içeri girmeye çalışırsa çok şüpheli olur.

Umarım bunu halledip, kimse gelmeden buradan ayrılabiliriz.

Dash'in kelepçelerini çıkarıp dolabıma gidiyorum ve diş fırçamı alıyorum. Diş fırçamı ve diş macunumu ona uzatıp lavaboları işaret ediyorum.

"Hadi bakalım. Kendi işini yap."

"Senin diş fırçanı mı kullanmam gerekiyor?" Şüpheli bir ifadeyle bakıyor ve ben de başımı yana eğiyorum.

"Penisimi ağzına alıp menimi yutabilirsin ama diş fırçası çok ileri gidiyor, değil mi?"

Bir an bana dik dik baktı, ben de ona aynı şekilde baktım. Benimki daha korkutucu, evlat.

Sonunda homurdanıp başını salladı, dudaklarında hafif bir sırıtışla orta lavaboya doğru gitti. "Haklısın. Bu arada, bu durum endişe verici."

Kollarımı göğsümde kavuşturup, aynada dişlerini iyice fırçalarken onu izliyorum. Diş fırçalamaya takıntılı gibi görünüyor, bu da kötü bir şey değil. Ben de günde üç kez dişlerimi fırçalıyor ve diş ipi kullanıyorum, aralarda da gargara yapıyorum. İyi ağız hijyeninin yerini hiçbir şey tutamaz.

İşi bitince fırçayı durulayıp bana geri verdi. O yüzünü yıkarken ben her şeyi yerine koydum, bir an aynada kendine baktı. Gözleri kendi yansımasına kilitlendi ve aynaya baktığında ne gördüğünü çok merak ettim.

O güzel, ama bir o kadar da enfekte olmuş zihninin kıvrımlarında saklı olan hilelerden, hücrede söylediği ve aklıma geri gelen sözlerden haberdar olmasının imkanı yok...

Eğer gerçekten sadece banka soyarken yakalandığı için burada olduğunu düşünüyorsa, ya Ren gibi köklü bir yalancıdır ya da olanları bir şekilde unutmuştur.

Gördüklerime dayanarak, bu olası görünüyor. Ve dosyasına bakılırsa...

Ne düşüneceğimi bilmiyorum ama gerçek şu ki, Dash'i çok seviyorum. Kendi biyolojik yapısından kaynaklanıyor olsa bile, kafasının karışmasını veya incinmesini istemiyorum.

Ona gerçeği söylemeliyim. Ama nasıl? Ya üzülürse?

Her halükarda kesinlikle üzülecek. Bana saldırmasını veya beni suçlamasını istemiyorum, ama aynı zamanda gerçeği benden duyması muhtemelen daha iyi olurdu; onu teselli edebilecek ve yönlendirebilecek birinin, onu tanıyan birinin yanında gerçeği öğrenmesi daha iyi olurdu.

Düşüncelerim, bana doğru dönüp "Duş alabilir miyim?" demesiyle yarıda kesildi.

Ona sert bir bakış attım. "Dash..."

"Lütfen?" diye yalvarıyor, daha da yaklaşarak. "Duş almak istiyorum... dün gecedен sonra." Yanakları kızarıyor ve yutkunuyor. "Sadece duş almam gerekiyor gibi hissediyorum. Lütfen? Sadece bir saniye sürecek."

İsteğini düşündüm, sonra saate baktım. Saat neredeyse üç ve vardiya değişimi altıya kadar değil. Bu saatte burada kimse olmayacak. Yine de bunu yapmak akıllıca değil. Diğer güvenlik görevlilerini pek umursamıyorum ama Velle öğrenirse sorun olabilir. Gerçi yukarıda, Joy ile birlikte kullandıkları kendi soyunma odası var. Buraya inerse şok olurum, ama daha tuhaf şeyler de oldu.

Ama Dash'e bakınca, orman mavisini gözleri kocaman ve ısılt ısılt, yumuşak dudaklarında küçük bir büzölme varken, ona nasıl hayır diyeceğimi bilemiyorum. O lanet olasıca karşı konulmaz. Onunla birlikte burada duş almak fikri, çünkü doğal olarak ben de onunla birlikte içeri girerdim, gelmiş geçmiş en güzel şey gibi geliyor.

Ve haklı da. Dün geceden sonra güzel bir sıcak duşu hak ediyor.

"Pekala, tamam," diye kabul ettim ve gözleri aydınlandı, kusursuzca düz beyaz dişlerini gösteren kocaman bir gülümseme belirdi yüzünde. "On dakikan var. Ve tek bir şartla."

Bana, durumun ne olduğunu açıkça bildiğini gösteren bir bakış attı. "Peki, bu nedir, sapık memur?"

"Böyle sözler sana pahalıya mal olacak, mahkum," diye uyarıyorum, gözlerimle onu yakarak. Bugün çok küstah davranıyor. Sanırım burada kimin üstün olduğunu hatırlatmam gerekiyor. "Şart şu ki, seni ben yıkayacağım."

"Buna katılabilirim," diye fısıldadı, gözleri hem gerginliğini hem de heyecanını yansıtıyordu.

"Güzel, çünkü başka seçeneğin yok," diye sııttım. "Şimdi, soyunma dersi 101."

Kapüşonlu kazağımı kaldırıp yakındaki bir banka fırlattı, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, sonra da pantolonunu ve iç çamaşırını hızla çıkardı, gözlerini kaçırarak, sanırım belirsizlikten dolayı. Hala ne yapacağımdan endişeli, bunu anlayabiliyorum ve takdir ediyorum. Daha önce onu incittim ama bunu tekrar yapmak istemiyorum. Eğer dediğimi yaparsa, bu onun için ancak faydalı olabilir.

Gömleğimin düğmelerini çözüp omuzlarımdan aşağı kaydurdım, sonra kemerimi çözdüm. "Suyu aç." Duş kabinlerinden birinin arkasındaki adama başımla işaret ettim.

Yanıma doğru geliyor ve sırtı bana dönük olduğu için yumruğumu ısırarak üzereyim. Soluk teni, sadece birkaç dövmeyle süslenmiş, nefis görünüyor. Ben bir Dominant değilim ve hiçbir zaman BDSM türü şeylerle ilgilenmedim. Ama Dash'in mükemmel süt gibi tenine bakmak, onu işaretlemek, belki de ısırarak veya emmek istememe neden oluyor. Mor bir şey ona çok yakışır...

Üzerimi çıkarırken kendimi toplamaya zorluyorum, Dash suyu açıyor, elini suyun altına koyup ısınana kadar bekliyor. Sonra o da suyun altına giriyor.

Bir avcı gibi avına doğru yaklaşıyorum, ama bu bir yutma eylemi olmamalı. Bu bir temizlik ve kendimi kaptırmamaya zorlamalıyım.

Onunla birlikte kabine giriyorum ve boyum ondan sadece 7-8 santimetre daha uzun olmasına rağmen, çok yakın olduğumuz için yüzünü yukarı doğru eğmek zorunda kalıyor. Bu minik kabinin içinde sınırlı alan var ve ben bunu seviyorum. Tüm zamanımı ona yapışık geçirmek istiyorum.

"Seni kelepçelemeyeceğim, mahkum," diyorum dudaklarına bakarken. O kadar baştan çıkarıcılar ki; yumuşak, dolgun, saatlerce emmek istediğim soluk pembe bir tonu var. "Usulüne uygun davranacağına güveniyorum. Eğer davranmazsan, elektroşok cihazıyla vurulacaksın. Anladın mı?"

Hemen başını salladı. "Evet."

"Evet, ne?"

"Evet, memur bey," diye yutkundu ve penisim onun içine girdi.

İkimiz de dik durup penislerimize baktık, birbirimize sürtündük. Kalçalarımı biraz öne doğru iterek ereksiyonumu onunkine sürttüm ve o da duyulur bir şekilde nefesini tuttu, gözleri tekrar bana dikildi.

Tanrım, dünyada tek istediğim, ikimiz de boşalana kadar penisimi onunkine sonsuza dek sürtmek, ama şu an bunun için vaktim yok. Belki daha sonra.

Duvardaki sabunluktan bir avuç duş jeli sıkıp ellerimi birbirine sürerek güzel bir köpük oluşturdum. Gözlerim Dash'in gözlerine takıldı ve o da bana dik dik bakarken, dudakları birbirine kenetlenmiş, bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Sabunlu ellerimi göğsüne koyup oradan başlayarak göğüs kaslarını ve omuzlarını, boynuna kadar ovmaya başladım, bu sırada yüzünü izliyordum. Nefes alışverişi saniye saniye daha da hızlanıyordu ve ellerim karın kaslarından pelvisine doğru inerken, biraz geriye yaslandı, arkasındaki duvara yaslandı ve ben de dizlerimin üzerine çöktüm.

"Kahretsin..." diye fısıldadı.

"Sakin ol bakalım, 101," diye şeytani bir sırıtışla, yumruğumun arasında penisini okşadım. "Bu oyun değil. Sadece seni temizliyoruz." Sonra testislerine geçtim ve o inledi, gözleri kapandı.

"Bu his..." diye mırıldanıyor, ama sonra bacaklarına doğru hareket ediyorum ve inliyor. "Neden durdun?"

İçimden bir ah çekip başımı salladım ve ona baktım. "Az önce ne dedim ben?"

"Hım... hiç eğlenceli değilsin," diye surat asıyor ve ben de gülmek zorunda kalıyorum.

Sonra bacaklarını, ardından da ayaklarını yıkıyorum. Normalde ayak fetişçisi değilim ama Dash'in ayakları güzel. Büyük ve erkeksi... Neden birdenbire bundan hoşlandığımı bilmiyorum ama daha da önemlisi, ayaklarına masaj yaparken yüzündeki ifadeyi çok seviyorum. Bunu bir süre daha yapabilirim ama kendime zamanın sınırlı olduğunu hatırlatmam gerekiyor.

Tekrar ayağa kalktım ve o da gözlerini benimkine dikmiş bir şekilde nefes verdi.

"Dön arkana bebeğim," diye emrediyorum, ses tonum açlıkla dolu. Kendimi tutamıyorum. Onu şu an o kadar çok istiyorum ki, penisim zonkluyor. Ona dokunabilmek, her yerine dokunmak, mükemmel vücuduna tapmak... neredeyse dayanılmaz. Onu bu duvara yaslayıp becermeye sadece saniyeler kaldı.

Şimdi de sırtına masaj yapıyorum... Aman Tanrım, nasıl odaklanacağım şimdi?

Dash arkasını dönüp avuçlarını fayansların üzerine bastırıyor, kalçasını biraz dışarı çıkarıyor, tam kasıklarımın önüne gelene kadar. Ağzım sulanıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak, ellerime daha fazla sabun alıp, kürek kemiklerinden ve sırtından başlayarak, kendimi ona doğru itmekten alıkoyamadım. Sertleşmiş penisim kalçasının arasına girdiğinde sessizce inledi. Başımı öne eğdim, titrerken ensesine hafif nefesler bıraktım.

"Dün gece..." Yutkunuyorum, kalçalarına sürtünürken ellerimle belinin alt kısmını ovuyorum. "Dascha, sen bir keşifsin. Senin içinde olmanın ne kadar inanılmaz bir his olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle başını çevirdi.

"Senin kışın tam bir cennet, bebeğim," diye fısıldıyorum kulağına, sonra kabuğunu yavaşça yalıyorum ve ardından kulak memesini dudaklarımın arasına alıp emiyorum.

Mırıldanarak kalçasını tekrar bana doğru itiyor. "Beni becer." Bunu yalvarır gibi söylüyor. "Beni tekrar becer. Hemen şimdi."

Vücudumdaki her kas ihtiyaçtan kasılmış durumda. Ama yine de homurdanıyorum: "Senden emir almıyorum, Luscious."

"Bu bir emir değil," diye mırıldanıyor. "Sen istiyorsun... Biliyorum istiyorsun."

Ellerimle bir an kalçalarını okşadım, ta ki alnı fayanslı duvara yaslanana kadar. Sonra parmaklarım kalçalarının arasına kaydı, sabunla birlikte kenarlarını yukarı aşağı kaydırdım.

“Elbette istiyorum,” diye tekrarlıyorum sol elimdeki orta parmağımla baş parmağımı defalarca vurarak, bir nevi kontrol sağlamaya çalışıyorum. Şu an onunla birlikte olamam...

Yapamaz mıyım?

Sabunlu parmaklarım, kusursuz dolgun kalçalarının arasına kayıp duruyor, kasıklarına kadar iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor; yıkıyorum, hepsi bu. Onu sadece temizliyorum.

Dash titriyor, nefes alışverişi benimki kadar sert, yine de parmağımı içine sokarken kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Nefesi kesiliyor ve kasılıyor, ben de yavaşça ensesini öpüyorum.

"Rahatla bebeğim." Parmağım boynunda dönerken, daha fazla öpücük konduruyorum. "Dün gece buraya boşaldım. Seni temizlemem gerek."

"E-evet... Senin götüme boşaldığını hatırlıyorum." Rahatladığını hissedebiliyorum ve o inlerken ıslak parmağımı bir kez daha içine sokma fırsatını değerlendiriyorum. "Prezervatiflere inanmıyor musun?"

"Sadece bana ait olan bir şeyle neden prezervatif kullanayım ki?" Boynunun yumuşak etini ısıriyorum, ta ki irkilene kadar.

Sonra içini çekerek, "Tanrım..." dedi ve ellerinden birinin cinsel organına doğru indiğini fark ettim.

Parmaklarım yavaşça kalçasının içine girip çıkarken, o da eliyle penisini okşayıp mastürbasyon yapıyordu.

Çok etkilendim. Dün gece ilk kez sert ve derin bir şekilde sikimi aldı ve şimdiden daha fazlasını istiyor; bana açılıyor. Üstelik sadece penetrasyonla bile boşalıyor. Sanırım Dash pasif olmak için yaratılmış. Daha doğrusu, benim pasifim olmak için.

Tatlı küçük deliğini temizlemeyi bitirirken ereksiyonumu kalça yanağına bastırıyorum, hırıltılı nefesleri fayanslarda yankılanıyor. Başım bulanık ve yoğun bir şehvet sisinin içinde kaybolmuş durumdayım. Etrafımızı saran buharın artık suyla hiçbir ilgisi yok.

Kendimi durduramıyorum. En kontrollü adam bile bu cazibeye karşı koyamazdı. Oyunağımın beni tekrar doldurmasına ihtiyacı var. Ona ihtiyacı olanı vermeliyim.

Parmaklarımı geri çekerken Dash hayal kırıklığıyla nefes verdi. Ama o lafı uzatmadan belinden yakalayıp duştan dışarı sürükledim, hızla banka

götürüp ıslak bedenini üzerine ittim.

"N-ne yapıyorsun?" Gözleri kocaman açılmış, bu sefer gözlerindeki kirli arzu korkusundan daha belirgin.

"Seni tekrar becermem gerek," diye hırıltılı bir sesle söyledim, aceleyle birkaç havlu kapıp ona fırlattım. "Bunları şu bankın üzerine bırak."

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ama ben pantolonuma uzanıp kelepçelerimi kılıfımdan çıkarırken dediğimi yapıyor.

"Sırt üstü yat," diye emrettim, nefes nefese, "Ve kollarını başının üstüne kaldır."

Söyleneni yapıyor ve ben de çıplak ve sıırıslıklam bir halde bankın üzerinde kalçalarının üzerine diz çöküp onu bacağından kelepçeliyorum. Bu şey oldukça dar, ama iki yetişkin insanın üzerinde sevişmesi için yeterince büyük. Bunu biliyorum çünkü daha önce insanların üzerinde seviştiğine şahit oldum.

Dash dudaklarını yalarken ben de yerde duran pantolonuma uzanıp dün gece kullandığım küçük losyon şişesini aldım. Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş haldeyken biraz losyon sıktım ve ereksiyon halindeki penisime sürdüm, göğsüm inip kalkarken yavaşça okşadım.

Bacaklarını iyice açtım, bir dizimi belime dolayarak dört ayak üzerinde üzerine eğildim ve kayganlaştırıcı sürülmüş parmaklarımı kalçalarının arasına kaydırdım.

"Bu pozisyon..." diye nefes nefese, titreyerek konuştu.

"Seni görmek istiyorum." Tekrar penisimi elime alıp başını deliğine doğru bastırdım. "Seni olabildiğince derinden becerirken yüzünü izlemek istiyorum."

Dudaklarının arasından ince bir ses çıkarken, sert ve sabırsız bir itmeyle penisimi kıkına zorla soktum; bu da boğazının arkasından daha yüksek, boğuk bir ses çıkmasına neden oldu. Göz kapaklarım kapandı ve iç çekerek daha derine ittim, onu doldurmanın o saf ve inanılmaz hissiyle tüm vücudum titredi. Harika. Coşkulu.

"Tanrım, çok sıkıydın," diye eğilip daha da derine doğru ittim, penisimi bıraktım ve ellerimle kalçalarını kavradım.

"Sen..." diye duraksadı ve inledi, "Lanet olsun, çok büyüksün. Tanrım, beni paramparça ediyorsun."

"Beni pohpohluyorsun, mahkum," yüzümü boynunun kıvrımına yaslayıp, nabzını öpüp emerken daha da derine giriyorum, tempomu sakın tutarak, büyüklüğüme tekrar alışması için ona zaman tanıyorum. Az önce

iki parmağımı içine sokmak onu biraz hazırlamış olabilir, ama bu, penisimi bu açıdan almanın yanında hiçbir şeydi.

Başımı kaldırıp izlerken, kalçalarım dalgalanırken, daha derine ve daha sert bir şekilde ona doğru dalmaya devam ediyorum; o ise dudaklarını ısırtıyor, göz kapakları saf bir saygıdan dolayı kapanıyor, ama göz bebekleri bana odaklanıyor.

Dash, seks tanrılarının bir mucizesi gibi görünüyor; uzun bacakları benim için sonuna kadar açık, kaslı kolları başının üstünde kıvrılmış; dolgun, lezzetli penisi, her prostatına vurduğumda karın kaslarına meni akıtıyor. Bu olduğunda gözleri geriye doğru dönüyor, dudakları aralanmış ve titriyor.

Sanırım sadece ona böyle bakarak bile boşalabilirdim. Kasları penisimi sıkıca kavrayıp, içimde bir ritim yakalarken beni okşarken yardıma ihtiyacım da olmazdı zaten.

Onun daha rahat olduğundan emin olduktan sonra biraz hızlanarak, testislerim sıcak amına tamamen girene kadar çekip itiyorum ve her derin dalışımda testislerinin pelvisime değmesini hayranlıkla izliyorum. Bu, bir erkekle ikinci kez sevişmem, elbette, ama sanırım bu pozisyonu çok daha fazla seviyorum.

Onunla sevişirken penisini izlemeyi çok seviyorum. Çok sert, sert itişlerimle birlikte sallanıyor, bu da bana iyi hissettiğini gösteriyor. Ve istediğim de bu. Kendi zevkimden çok, onun da bundan zevk almasını istiyorum.

Sahibinin onu gezintiye çıkardığı zaman, daha önce hiç olmadığı kadar keyifli bir yolculuk geçireceğinden emin olmasını istiyorum.

Ellerim onu baştan aşağı keşfediyor, kalçalarını ve yanlarını, testislerini ve penisini avuçluyor, o inleyene kadar, ellerim karın kaslarına ve göğüs kaslarına doğru ilerlerken nefes nefese kalıyor. Başparmaklarımın uçları meme uçlarına değiyor ve onlar küçük çakıl taşları gibi sertleşiyor. Sonra ellerim boğazına kadar uzanıyor.

Ona bir bakış atıp, bacaklarının arasına girip çıkarken gözlerini izliyorum, iyi olduğundan emin oluyorum.

"Beni boğ," diye fısıldıyor, gözlerindeki yeşil parıltı artarken kahverengi neredeyse siyaha dönüyor.

Bana gereken tüm enerji bu.

Ellerim boğazını sıkıca kavradı ve onu sertçe becerirken aşağıya doğru bastırdım; inlemeleri boğuk çığlıklara dönüşürken, ayak bilekleri beni

kendine doğru çekmek için kalçalarımın üzerine kenetlendi.

O, tıpkı her zaman bildiğim gibi, bundan çok hoşlanıyor. İlk başta doğal olarak gergindi, ama şimdi benim ve onunla nasıl seviştiğimi çok seviyor. Bu bir hayalin gerçekleşmesi.

"Ellerimi alabilir miyim?" diye sordu Dash boğuk bir nefesle. "Lütfen?"

Kalçalarımın hareketi yavaşlarken bakışlarım ona dikildi. "Neden?"

"Ellerimi istiyorum... lütfen, memur bey," yüzü inanılmaz derecede kızarmış, boğulmaktan evet, ama aynı zamanda kullanılmış olmanın verdiği utançtan da. Biliyorum ki bundan zevk alıyor ve kahretsin, ben de alıyorum.

Daha da yavaşlayarak, yalvarışını değerlendiriyorum. Kolları, muhtemelen oldukça rahatsız bir şekilde, başının üzerinde uzanmış ve bankın ayağının açısı nedeniyle biraz acı verici olabilir.

Üstelik çok kibarca sordu.

"Sana bir tane vereceğim." Elimi kılıfıma uzatıp kelepçe anahtarlarını aldım, sol elini açtım ve sağ elini bacağına kelepçeledim.

Derin bir nefes verip fısıldayarak, "Teşekkür ederim," dedi ve ardından dudağını ısırıldı.

"Mmm... rica ederim, nefis," diye eğilip kaygan bedenlerimiz neredeyse birleşene kadar yaklaştım ve ona güzel, güçlü bir itme hareketi yaptım.

Mırıldanarak boşta kalan elini bana doğru kaldırdı. Ona şüpheyle baktım, ne yaptığını anlamakta güçlük çekiyordum. Avucunu göğsüme düz bir şekilde yerleştirdi. Bana dokunurken hafif bir mırıltı çıktı, yavaş yavaş göğüs kaslarımın üzerinde gezindi. Sanki kendi kendine hareket ediyormuş gibi, elinin hareketini büyülenmiş bir şekilde izledi. Ve dürüst olmak gerekirse, ben de aynı şeyi yapıyordum.

Onun bana dokunmasına şok oldum, onu izlerken neredeyse nefes alamıyordum, başparmağı meme ucumu okşarken kontrol edilemez bir inilti ağzımdan kaçtı. Gözleri benimkine kaydı ve şimdi birbirimize bakakaldık, eli göğsümü okşuyordu, şehvetle ve bir nebze korkuyla, sanki bunu yapmaması gerektiğini düşünüyormuş gibi.

Bana dokunabilmek için ellerini mi istedi? Sevişirken bana dokunmak mı istiyor...?

Göğsüm hızla çarparken, kalçalarım ona doğru yavaşça sallanıyor, eli omzumdan boynuma doğru kayıyor, parmakları ıslak saç tellerimin arasından geçiyor. Gözlerimi ondan ayırmadan nefesim kesiliyor, o da bana bakıyor ve dilinin ucunu dişlerine değdiriyor.

Gözlerim onun ağzına kaydđ, yutkunurken çenem kasıldı.

"Kemper," diye fısıldadı, dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek.

"Mm..." diye mırıldanıyor sesim, dudaklarının büyüüne kapılmış bir şekilde ona bakarken.

Onun tatlı, cezbedici, tamamen karşı konulmaz dudakları.

Dash'in parmakları çenemi okşuyor, tutarken beni kendine doğru çekiyor. Ve ben de bir köle gibi, bir evcil hayvan gibi gidiyorum. Sanki beni kontrol ediyor, ağzı ömrümün geri kalanında olmak istediğim tek yer.

Ortada buluşmak için öne eğildi. Ve bir an durakladık, ağzım onun ağzının üzerinde geziniyordu, neredeyse onun nefis tadını alıyordum, onu tüm benliğimle istiyordum.

Kalçalarımı hafifçe oynatarak, dudaklarının aralanmasını izlerken onu istikrarlı bir şekilde beceriyorum. Gözlerinin kapandığına şahit oluyorum. Sonra benimkiler de kapanıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor ve birlikte boşalıyoruz.

Dudaklarımız birbirine değiyor. Ve gözlerimin önünde kıvılcımlar uçuşuyor, birleşmiş ağızlarımızdan yayılan bir ürperti içimi kaplıyor.

Dash mırıldanıyor. Ben inliyorum.

Dudaklarını alt dudaklarıma araladı ve şaşkınlık ve hayranlık karışımı bir sesle nefesim kesilene kadar nazıkçe emdi.

Serbest düşüşteyim.

Bu, daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Dash beni öpüyor ve ben de onu öpüyorum.

Bir çocuğı öpüyorum ve bu inanılmaz derecede doğru hissettiriyor.

Bir anda bir şeylerin farkına varıyoruz ve daha hızlı, daha emin, birdenbire çok daha telaşlı hareket ediyoruz. Dash saçımı kökünden çekiyor, beni öperken başım dönüyor, nefes nefese kalmışken yalayarak ve emerek beni öpüyor, aramızda ham bir ihtiyaç sesi yankılanıyor.

Elimle onun yüzünü de tutuyorum ve onu daha derinden öpüyorum, dilimi onun diline değdirmek için içeri sokuyorum. Dillerimiz buluşurken, birbirlerine doğru ilerlerken inliyor ve bir an için seviştiğimizi neredeyse unutuyorum. Kalçalarım hareket etmeyi bırakmış ve tüm gücümle onu öpüyorum. O da tarifsiz bir şehvet ateşiyle beni öpüyor.

"Mmm," diye inliyor, beni resmen yiyip bitiriyor.

"Biliyorum." Önce üst dudağını, sonra alt dudağını, sonra tekrar üst dudağını emdim, dilimi alt dudağının üzerinden kaydırıp ağzına sokarak onu daha çok tattım.

"Daha önce hiç bir erkeği öpmedim," dedi ve yüzümü olabildiğince kendine yaklaştırdı, neredeyse beni yutacakmış gibi yaptı. "İnanamıyorum, beni öpüyorsun ve benimle sevişiyorsun..."

"Buna bayılıyorum," diye homurdandım ona, sesindeki çaresizlik ve çılgın öpüşleri kalçalarımı bir kez daha harekete geçirdi.

Onu tekrar kaldırıp içine giriyorum, o bana yapışıp yüzümü emerken sikimi götüne sokup çıkarıyorum. Tanrım, onun tadına bayılıyorum. Tıpkı şeker gibi. Şimdiye kadar tattığım en bağımlılık yapan şeker.

Sonunda nefes almak için birbirimizden ayrılıyoruz, ikimiz de derin bir nefes alırken ben hızla bacaklarının arasına girip alnımı onun alnına yaslıyorum.

"Kahretsin, bu çok iyi." Başım kontrolden çıkmış durumda. Patlamaya saniyeler kaldı.

"Çok çok güzel..." Parmak uçlarıyla dudaklarıma dokunuyor, çenemi, sonra da boynumu okşuyor, sanki bana dokunmayı bir saniye bile bırakmak istemiyor.

"Beni daha çok öp," diye talep ediyorum, ses tonum her zamankinden daha yumuşak.

Sanki içimizde bir şey kırılmış gibi, artık bir mahkum ve bir gardiyan değiliz; düşman değiliz, zıt kutuplar değiliz, bir avcı ve avı da değiliz.

Biz aşıklarız, karşılıklı arzuyla bir araya geliyoruz. Penisimi ona sertçe soktuğumda ne kadar kaba ve vahşi olsa da, sanki... sevişiyoruz gibi hissediyorum.

Dash yüzümü kavrayıp beni tekrar öptü, bir yandan dudağımı emerken bir yandan da dilini bana uzatarak hafifçe ısırıldı. Tutkumuzun sesleri odada yankılanıyordu ve bunu birinin öğrenmesi umurumda bile değildi.

Ondan başka hiçbir şey umurumda değil.

"Yakında geleceğim bebeğim," diye fısıldadım ağzına ve o titredi. "Benimle gel. Sana ihtiyacım var... kahretsin Dash, senin benimle gelmene ihtiyacım var."

"Daha sert sik beni," parmakları saçlarımin arasına girerken yüzümü kendine doğru bastırıyor. "Tam oraya... O noktaya. Tanrım, evet. Boşalacağım."

"Öyle mi? Burası çok iyi hissettiriyor, bebeğim?"

"Evet... daha fazlası. Aynen böyle."

Ona istediğini veriyorum ve çıkardığı sesler kalbimi öylesine şişiriyor ki, sanki dışarı fırlayacak gibi. Çırpınıyor, agresif bir şekilde zıplıyor, sanki

benden kaçıp ona sığınmaya çalışıyor.

Kalçalarım hareket ediyor, penisim prostatına vuruyor, tüm vücudu kasılana kadar kıcını ele geçiriyorum.

“Boşalıyorum...” diye inledi, sonra yüksek sesle hırıltılı bir şekilde bağırdı: “Kahretsin... Boşalıyorum!”

Onun orgazmı beni de çıldırttı. Kendi penisim onun anüsünde boşalırken, onun penisinden fişkırان kaygan sıvının ikimizin üzerine de yayıldığını hissediyorum.

"İçine öyle sert boşalıyorum ki, Dascha... Tanrım, sen mükemmelsin."

Penisimin son damlasına kadar içini boşalttıktan sonra bile itişler durmuyor. İnanılmaz bir his. Hiç bitmesini istemiyorum. Dash bana yapışmış, ağzımın her yerini öpüyor ve sanki buz altında kalmış gibi nefes nefese kalmış. Odanın etrafında ışık sel gibi parlıyor, manyetik bir güç bizi kendinden geçirerek bir arada tutuyor.

Çünkü biz birbirimiz için yaratıldık.

Sonunda Dash'in bedeni gevşedi, bacakları belimden düştü ve altımda adeta sıvılaşıyordu. Ama eli yerinden kımıldamadı, ensemden beni tutmaya devam etti.

Ve öpüşmeye devam ediyoruz. Saatler gibi gelen sonsuz dakikalar boyunca öpüşüyoruz. Dudaklarımız birbirine kenetlenmiş halde, birbirimizin nefesini içimize çekerek, yeni keşfettiğimiz cennetin tadını çıkarıyoruz; tıpkı ilk kez ortaya çıkmış gizli bir hazine gibi.

Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum.

Dudaklarımız tahriş olup çenem ağrıyana kadar öpüşmeyi bırakıyoruz. Ağırılığımı düşünerek, nefes nefese, onun ve birlikte yaşadığımız cinsel birleşmenin baş döndürücü ve sarhoş edici kokusunu içime çekerek göğsüne yığılıyorum. Parmakları omuzlarımda, saçlarımda geziniyor. Kalp atışlarımız normale dönene ve dünyanın en uzun süren cinsel coşkusundan kurtulana kadar sessiz kalıyoruz.

Titrek kollarım üzerinde doğrulup kelepçe anahtarlarını kaptım ve diğer elini açtım. Sonra bileğini tutup daha önce yaptığım gibi ovdum. Çünkü her zaman onu kelepçelemem gerektiğini düşünmüştüm, ama bu seferden sonra artık o kadar emin değilim.

Dash'in bana dokunması, hayata dair olumlu bir his uyandırdı.

Dört ayak üzerinde onun üzerinde duruyorum, yüzüne bakıyorum; kızarmış yanakları, şişmiş dudakları, sersemlemiş, uykulu gözleri. Cinsel ilişkiden sonraki hali büyüleyici. Keşke fotoğrafını çekebilseydim.

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve o da uykulu bir şekilde bana gülümsüyor. Sonra yanaklarını, çenesini, çene kemiğini, boynunu öpüyorum. Bana ne oldu bilmiyorum ama kendimi durduramıyorum. O da kıkırdıyor ve ellerini yanlarıma koyuyor.

"Sen kimsin ve bana penis kafesi takan o koca pisliğe ne yaptın?" diye mırıldanıyor ve ben gülüyorum.

"Sen kimsin ve daha önce benimle canla başla savaştan o inatçı sürtüğe ne yaptın?" diye kaşlarımı çatarak sordum, o da içini çekip gözlerini kırıştırarak bana dikkatlice baktı.

"Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyorum," diyor. "Sanırım belki de o kadar kötü değilsin."

Bana küstahça bir sırıtış gösteriyor ve ben de o sırıtışı dudaklarından öpmek zorunda kalıyorum.

Daha önce ne kadar tuhaf görünse de, şimdi bu soyunma odasından çıkmaya bile tenezzül etmiyoruz. Neredeyse bir saat daha öpüşüp dokunuyoruz, sonunda kendimizi toparlayıp çıkıyoruz.

Alabaster Pen'in gerçekliğine geri döndük, ancak bunun artık ne anlama geldiğinden pek emin değilim.

TWENTY-TWO

Dash

48 gün içinde

Öpüştük.

Biz öpüştük resmen.

Bu da neydi böyle??

Soyunma odasında olanları düşünmeden duramıyorum. Kemper beni hücreme geri koyup ortadan kaybolduktan saatler sonra bile, tek yapabildiğim onun dudaklarının benimkilerde bıraktığı hissi hatırlamak oldu. Dilinin tadı, nane kokulu nefesinin sıcaklığı, sanki yarın yokmuş gibi birbirimizin yüzlerini öperken...

Öpüşü o kadar... nazikti ki. O kadar tereddütlüydü ki. Zorlamaktan zevk alan ve tanıdığım en baskın adam olan, kaslı, iri yarı bir polis memuru için, onu öperken gerçekten de benim insafıma kalmış gibiydi.

O beni öperken mi? Biz öpüşürken mi...?

Artık ben de bilmiyorum ama hoşuma gitti. Bunu saklayabileceğimi sanmıyorum. Başıma gelen en doğru şey gibi geldi ve gerçekten anlamıyorum.

Ve bir erkek tarafından becerilmekten zevk almam ne kadar kafa karıştırıcı olsa da (çünkü dürüst olmak gerekirse, bundan da çok zevk aldım), öpüşme bana daha da rahatsız edici geliyor.

Hepimiz biliyoruz ki benim için seks genellikle mesafeli bir şeydir. Ama Kemper'la öyle hissetmiyorum. Ve şimdi, azgın ergenler gibi saatlerce

öpüştükten sonra, ona olan bağım daha da güçlendi. Sanki buraya geldiğimden beri her etkileşimimizde bir şey inşa ediyoruz; parça parça, ikimizin de tam olarak anlamadığı bu yaratımın küçük parçalarını üst üste yığıyoruz. Ve öpüşmek bunu sağlamlaştırdı. Daha önce o kadar sağlam olmayan şeyi bir arada tutan yapıştırıcı bağ gibiydi.

Sanırım Polis Memuru Kemper ile ben bir ilişki içindeyiz. İhtiyacımız olduğunda votka nerede?

Beni soyunma odasından geri getirdikten sonra birdenbire ortadan kaybolması gerçeği, tüm bu takıntılı düşüncelerimin yanında ikinci plana düştü. Ona karşı hislerim olamaz...

Onun erkek olduğunu ve daha önce hiç bu şekilde aynı cinsiyete ilgi duymadığımı unutun. O benim sapığım. Tecavüzcüm.

Bu bir tür Stockholm Sendromu durumu mu? Ona bu kadar bağlanmamın sebebi sadece onun zorlaması mı?

Keşke öğrenmenin bir yolu olsaydı, ama maalesef burada mahsur kaldım ve ondan kaçamıyorum. Ve en çılgın yanı da, ondan uzaklaşma düşüncesinin artık bana çekici gelmemesi. Bu durum beni tedirgin ediyor.

Darcey'nin hücrelerinde çılgınca volta atmaya devam ederken başımı sallıyorum. Belki de gitmesi iyi oldu. Açıkçası, biraz mesafeye ihtiyacımız var. Yani, dün gece bir şeydi... Beni kelepçeledi ve sanki her zaman içten içe olacağını bildiğim gibi benimle birlikte oldu, çünkü o temelde silahlı bir vahşi hayvan.

Ama sonra bu sabah birlikte vakit geçirdik. Şey, bana kıyafet ve yemek getirdi, ki bu da sanırım Alabaster Pen'in ilk buluşma versiyonu gibi bir şey. Ve beni esasen çalışanların soyunma odasında duş almaya izin verdi. Yakalanırsak kuralların ciddi bir ihlali olacağı oldukça açık, yine de Kemper gözünü bile kırpmadan benim için yaptı.

Bana ait olan şeylere sahip çıkarım.

Onun hırıltılı sesini zihnimde duyabiliyorum ve bu tenimde bir ürpertiye neden oluyor. Duşu, onun bana yaptığı o dokunuşu, yani bana bakım yapmasını hatırladıkça, odada bir aşağı bir yukarı yürümekten yerin altını oyuyorum resmen...

Alaycı bir şekilde başımı salladım. Ben yetişkin bir adamım. Bana hediyeler getirecek ve beni muhtaç bir kız gibi yıkayacak koca bir adama ihtiyacım yok.

Ama sonra, ellerinin üzerimde olmasının ne kadar güzel bir his olduğunu hatırlayınca, tereddütlerimi yutuyorum. Sahipleniciydi, ki bu belli

ki onun özelliği, ama aynı zamanda da kıymetliydi. Elleri beni kıymetli bir hediye gibi görüyordu. Şimdi bile bunu düşünmek, göğsümü içten dışa doğru eziliyormuş gibi sıkıştırıyor.

Ona tekrar benimle birlikte olması için neredeyse yalvardım. Neden?

Dün geceden bu öğleden sonraya ne değiştı? O zaman istememiştim ama yine de oldu. Ve bugün, o duşta olduğumuzda, aklımdan geçen tek şey, onun tekrar içimde olmasının, beni paramparça etmesinin ne kadar harika hissettireceğiydi; bu parçalama zarar verici değil, bir şekilde iyileştiriciydi.

Sonra yaptı. Ve yanılmamışım. Dudakları dudaklarımda, zevkimi onun kahrolası ağzına boşaltırken, daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşaldım.

Bir an için volta atmayı bırakıp duvara yaslandım ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Tamamen kayboldum.

Hayır... belki daha önce kaybolmuştum. Ve sonunda biri beni buldu.

Ayak sesleri duyuyorum ve bunların Kemper'ın ayakları olmadığını hemen anlıyorum. Onun kendine özgü bir yürüyüş tarzı var ve daha da çılgıncası, ben bile bunu fark etmişim.

Hızla kapüşonlu kazağını başımdan geçirdim ve gitmeden önce söylediği gibi katlayıp yatağın altına sakladım.

Bebek, kıyafetlerimi genel koğuşta giymeni çok isterdim ama bu bizi başımıza bela açabilir.

Biz. Bunu o kadar rahat söyledi ki. Sanki biz bir çiftmişiz gibi; toplumun isteklerine karşı gizlice görüşen, saklı bir ilişki yaşayan bir çift gibi.

Ne tür bir ilişki içinde olduğumuzdan emin değilim ama bunu söylediğinde içimde oluşan o şehvetli heyecanı engelleyemedim. Onunla birlikte olmamın yasak olması fikri... Beni ne kadar çok tahrik ettiğine engel olamıyorum.

Burada bazen nöbet tutan diğerkardiyan, sanırım adı Brenner, hücrenin içine girip duvara doğru başını salladı. "Pekala, 101. Prosedürü biliyorsun."

Duvara doğru yürüdüm ve ellerimi duvara yasladım, o da beni hızlıca aradı. Sonra her zamanki gibi bileklerimi kelepçeledi ve ayak bileklerime pranga taktı, beni de peşinden sürükleyerek hücreden çıkardı ve genel koğuşa geri götürdü.

Sadece bir gün sonra hücre hapsinden çıkacağım için rahatladım, bunun Kemper'in işi olduğunu biliyorum. Dün duşta o pisliklerle olan tüm o

dramayı tamamen unutmuştum ve şimdi kin besliyor olabileceklerinden endişeleniyorum. Onlardan herhangi birinin de hücre hapsine gönderilip gönderilmediğinden emin değilim, ama geçerken başka kimseyi fark etmedim. Muhtemelen tüm bu olaydan ben sorumlu tutuluyorum, çünkü ben buranın baş belasıyım.

Sıra boyunca yürürken, aşağı inerken Kang ve Ren'in hücrelerini kontrol ettim ama boşlardı. Tek kişilik hücreden geri dönmek iç saatimi biraz bozduğu için saati tam olarak bilmiyordum ama muhtemelen son akşam yemeği grubu için hâlâ kafeteryada olduklarını tahmin ettim. Hücremize vardığımda Luthor'un da olmadığını görünce şaşırmadım.

Brenner kelepçelerimi ve prangalarımı çıkarıyor ve beni, biraz daha iyileştirilmiş hücremin sessiz ve rahat ortamında bileklerimi ovuşturmaya bırakıyor. Son zamanlarda hücre hapsinin ne kadar berbat olduğunu fark etmemiş olmam garip geliyor.

Kemper yüzünden.

Göğsümde garip bir kalp atışı oluyor ama bunu görmezden gelip bileklerimdeki açık yaralara odaklanıyorum. Bu izler çok acıyor. Keşke yanımda merhem veya bandaj olsaydı ya da...

Gözlerim yatağıma takıldı ve ağzım açık kaldı. Yastığımın yanında küçük bir spor çantası duruyordu. Yepyeni gibi görünüyordu ve ona daha yakından bakarken, gerçekten de yepyeni olduğunu fark ettim. Etiketleri ve her şeyi üzerindeydi.

Yanına gidip, her an biri çıkabilirmiş gibi etrafa göz gezdirdikten sonra yatağıma oturdum. Çanta Adidas marka ve çok güzel. Ve elime aldığımda ağır olduğunu fark ettim. Fermuarını açıp içine baktım ve gözlerim faltaşı gibi açıldı. İçinde her türlü harika şey vardı.

Yepyeni çorap paketleri, keçeli kalemli bir defter, banyo havluları, daha fazla tuvalet malzemesi, merhem—şu lanet olası yara izleri için... vay canına—ve hatta Kiehl's'ten pahalı görünümlü bir ürün seti. Her şeyi çıkarıp, her bir kabı açıp koklarken yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum.

Sanki Noel gelmiş gibi. Yeni eşyalarımı karıştırmanın keyfini o kadar çıkarıyorum ki, Joy'un Luthor'u hücreye geri koyduğunu neredeyse fark etmiyorum bile. Kendime gelip eşyalarımı arkama saklamaya çalışıyorum ama Joy bana kaşlarını çatarak bakıyor, başını sallıyor ve hücre kapımızın gürültüyle kapanmasının ardından hızla uzaklaşıyor.

Luthor bir an beni sorgulayıcı bir bakışla süzdü, sonra derin bir nefes alıp verdi. "İyi olmana sevindim. Senin ve Ren'in o adamlarla savaştığınıza inanamıyorum..."

"Ren her zaman arkamda durdu," diye mırıldanıyorum, aslında zorunda olmadığı halde beni savunduğu anı hatırlayarak. "Kötü bir adam değil."

Luthor, sözlerimi düşünüyor gibi başını salladı, sonra kendine geldi. "Gelişimimi görmek ister misin?"

Sormaya bile gerek yok. Bilgisayarından bahsettiğini biliyorum. Ve ona cevap vermeden önce, ranzasına atlayıp bir şeylerle uğraşmaya başladı. Onunla tekrar birlikte olmaktan memnun bir şekilde kendi kendime sııttım, ancak zihnimin karanlık bir köşesindeki küçük bir ses, bakışlarımı sırt çantama ve tüm yeni eşyalarımaya geri çekiyordu.

Alt dudağımı emiyorum, daha önce yaşadığımız ateşli öpüşmelerden dolayı hâlâ acıdığını hissetmenin tadını çıkarıyorum...

Acısından yanıyordu.

Sanırım onu özlüyorum ve bunu istemiyorum. Bunu yapmalı mıyım, bilmiyorum...

Aslında, bence bunu gerçekten yapmamalıyım. Ama bu, yaptığım gerçeğini değıştirmiyor.

Luthor bana bilgisayar prototipini gösterirken ve başka bir dil gibi gelen teknik terimlerle konuşurken, Kemper'in nerede olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Geri dönecek mi... Onu ne zaman tekrar göreceğim?

Peki bunu yaptığımdaya ne olacak?

Önümüzdeki iki gece uyumakta zorlanıyorum ve bunun, dövmeleli bir deli adamın ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olabileceğini kabul etmeyi reddediyorum.

Yorgunum ve sesler sürekli; yüksek, asi ve doymak bilmez.

Duş alma şeklim de değışti. Artık gizlilik peşinde koşmuyorum. Luthor, Ren ve Kang'ın hemen yanında duş alıyorum. Garip bir şey değil, sadece Gage ve o pislikler çetesiyle tekrar yalnız karşılaşmak istemiyorum.

Burada arkadaşlarımın olduğunu bilmek güzel. Ben her zaman biraz yalnız bir insan oldum. İçine kapanık biriyim ama bu her zaman yalnız

olmak istediğim anlamına gelmiyor. İnsan bağlantısına çok ihtiyaç duyuyorum, bu yüzden özellikle burada böyle bir bağlantıya sahip olmak, hafife almak istemediğim bir şey.

Bugün üst üste üçüncü gün birlikte duş alıyoruz. Yani, aynı suyun altında değiliz elbette, ama özellikle Ren de etraftayken, çıplak diğer adamlara bu kadar yakın olup testislerimi yıkarken buna alışmak biraz zaman alıyor.

Daha önce bana oral seks yaptığını ve onun bir erkeğin cinsel organını emdiğine şahit olduğumu (ki bu konuda artık tecrübem var, kendi başına tuhaf bir durum) bir kenara bırakırsak, o tam bir nimfoman ve sürekli seks hakkında şakalar yapıyor.

Çok çapkın bir adam, muhtemelen bariz seks bağımlılığının bir belirtisi. Onun için sorun yok... İstedikini yapabilir. Sadece birinin bunu yanlış anlamasını istemiyorum.

Luthor gibi. Ya da Kemper gibi...

Sessizce köpürüyoruz—yani, biz sessiziz ama diğer mahkumların sesleri duşların her yerinden yankılanıyor—ve ben Kiehl's marka duş jelimi kullanıyorum, kokusu muhteşem.

Ren'in solumdan bana baktığını hissedebiliyorum ve sonunda gözlerimi devirip iç çekerek, "Biraz kullanmak ister misin?" diyorum.

Yüzünde kocaman bir sırıtiş belirdi ve coşkuyla başını salladı. "Bunu hiç sormayacağını düşünmüştüm."

Ellerini avuç içine doğru uzatırken kıkırdayarak, o güzel şeyden birazını ellerinin içine sıktım. Hemen köpürtüp ellerini tüm vücudunda gezdirdi, gözlerini kapatıp zevkle inledi, bu da beni yutkunmaya zorladı.

Ren, bariz bir şekilde yakışıklı. Koyu saçları, parlak mavi gözleri, camı kesebilecek bir çenesi var. Ama ona asla o gözlerle bakmıyorum, çünkü bana kalırsa bu erkekler arasındaki kuralı çiğnemek olurdu. İster kabul etsinler ister etmesinler, ister sorunlarını çözsünler ister çözmesinler, o Luthor'un. Şu anda, hiç düşünmediğim şekillerde cinselliğimi keşfediyor olsam bile, yuva yıkıcı olmakla ilgilenmiyorum. Ev henüz tam anlamıyla bir yuva olmasa bile.

Bununla birlikte, son birkaç haftada yaşadığım her şey, daha önce hiç fark etmediğim şeylere gözlerimi açtı. Mesela Ren'in kaslarının çizgileri gibi...

Kalçasındaki o V şekli. Kemper'da da var, ama Kemper'inki neredeyse herkesten daha kalın.

Boğazımı temizlemem dikkatimi tekrar Ren'in yüzüne çevirdi. Beni süzdüğümü fark ettiği için bana sırtıyordu ve bu anında kalbimin boğazıma gelmesine neden oldu. Kemper'in da aynı şeyi fark etmemesi için arkama baktım, çünkü onun tepkisi Luthor ve Ren'den aldığım hafif kıkırdamalardan çok farklı olurdu.

Yanaklarım yanıyor ve herkesten gözlerimi kaçırıp ağzımı çalkalamaya odaklanıyorum. Ne yazık ki, Ren bu tür şeyleri öylece geçiştirecek biri değil.

"Dövme hoşuna gitti mi?" diye mırıldanıyor ve ben zaten hangi dövmelelerden bahsettiğini biliyorum.

Kasık bölgesinde herkese göstermeyi çok sevdiği bir yin-yang sembolü var, çünkü bu ona pantolonunu indirmek için bir bahane sağlıyor, gerçi buna gerçekten ihtiyacı yok.

Ona cevap vermiyorum ama konuşmaya devam ediyor. "İstersen sana bir tane verebilirim. Tabii ki aynı şey değil. Ne istersen. Çok karmaşık olmaması şartıyla."

Ona baktığımda kaşlarım çatıldı. "Bunu kendin mi yaptın?"

Ren başını salladı. "Evet. Ben buranın dövme sanatçısıyım. Bunu bilmiyor muydunuz?"

Ren'in söylediklerinin doğru olup olmadığını teyit etmek için sağ tarafıma, Luthor ve Kang'a baktım, çünkü yalan söylemek onun için adeta ikinci bir dil gibiydi. İkisi de onaylayarak başlarını salladılar.

Kang, adamın göğsündeki Asya harflerini işaret ederek, "Bunu o yaptı," dedi.

"Ne yazıyor?" diye soruyorum.

Sırtı ve başını salladı, suyu kapattı ve bana cevap vermeden havlusunu kapdı. Ben de yere bakarak dudaklarımı büzdüm. Bu yerde sırlar çok fazla, gerçekten.

Ren dövme konusundaki konuşmaya şöyle devam ediyor: "Ne istediğini söyle. Ne zaman istersen Rook'tan seni içeri almasını isteyeceğim."

Düşüncelere dalmış bir şekilde duvara bakıyorum. Dövme yaptırmayı seviyorum, neredeyse dövmenin kendisinden daha çok. Acıyı ve kendi yara izlerimi seçmeyi seviyorum. İyi hissettiriyor.

Zihnim yine aynı yerlere gidiyor, son üç gündür aynı yerde.

Kemper'in bir sürü dövmesi var. Ne sıklıkla dövme yaptırıyor acaba... Acaba hâlâ boş yeri var mı?

Biliyorum, öyle. Her iki kolunda da tam kollu dövmeler var, sağ tarafında da bacağına kadar uzanan dövmeler mevcut. Hatta sırtında, göğsünde ve boynuna kadar çıkıyorlar. Ama soyunma odasında birlikte çıplakken, sanki boş bir tuval görmüştüm. Acaba yeni bir şeyler yaptırmak ister mi?

“Peki Dash, tüm bu eşyaları nereden buldun?” diye soruyor Ren, karmakarışık düşüncelerimi bölerek. Ona şöyle bir bakıyorum. “Belli ki burada sana sponsor olacak iyi bir baba bulmuşsun.” Sırıtır ve daha da yaklaşır. “Bana sırlarını anlat.”

Gözlerimi devirdim. "Hiçbir şey yapmıyorum. Ve kesinlikle bir babam da yok."

“Evet, tamam,” diye homurdandı Ren alaycı bir şekilde. “Benim tahminim Rook’tan yana. Elektrik kesintisi gecesi ikiniz arasında olanları duydum.”

Gözlerim Luthor'a dikildi, ona öfkeyle baktım. Savunma amaçlı ellerini kaldırdı.

“Özür dilerim dostum! Zaten başka birinden haber alırdı,” diye homurdandı Luthor. “Üstelik... çok çılgın bir geceydi.” Başını hafifçe salladıktan sonra kendini durulamaya devam etti.

Ren'in bakışları bir an onun üzerinde oyalandı, sonra sorgulamaya devam etmek için tekrar bana döndü. "Bu yerde hücre hapsini seven tek kişi sensin. Ve her döndüğünde bir sürü hediye getiriyorsun. Kıskanıyorum. Hücre hapsindeki deneyimlerim kesinlikle benim için eğlenceli değildi..."

"Tek başıma hücrede eğlenemiyorum," diye homurdanıyorum. "Berbat bir yer."

“Ne kadar berbat bir şey çekiyorsan çek, demek ki bunda iyisin,” diye göz kırptı Ren bana. “Brenner denen adam mı? Onun da fena bir cinsel organı yok. Çok uzun değil ama kalın işte.”

Eliyle bir daire çiziyor ve ben ona dehşet dolu bir bakış atıyorum. Luthor da aynı yüz ifadesini takınıyor.

"Brenner'la birlikte olmayacağım," diye kaşlarımı çattım. "Kimseyle birlikte olmayacağım."

"Doğru," diye gülüyor ve biz de aynı anda durulanmayı bitirip duşlarımızı kapatıyoruz.

Havlumu alıp kurulanırken, Ren'in Luthor'a doğru yavaşça yürüyüp bir şeyler fısıldamasını izledim. Luthor gözlerini devirdi ama saklamaya çalıştığı gülümseme açıkça görünüyordu. Ren köpek gibi başını sallarken

Luthor havlusunu beline sardı ve ikisi de gülerken Luthor'u ıslattı. Ben de istemsizce sııttım. Aralarında bu kadar çok sorun olmasaydı, ki bunların çoğu Ren'in sorunları gibi görünüyor, birlikte oldukça tatlı olurlardı.

Onları gözlemlerken, Ren'in saçının muhtemelen hepimizden daha uzun olduğunu da fark ediyorum. Uzun değil elbette, ama neredeyse kulaklarına kadar uzanıyor ve sanırım bu, gardiyanlarla seks yaparak kontrol ettiği şeylerden biri. Saç uzunluğunun, özellikle burada katlanmak zorunda olduğumuz şeyler göz önüne alındığında, büyük planda çok da önemli olmayan bir gösteriş gibi göründüğünü biliyorum, ama dışarıda yüzde yüz doğal karşıladığınız bir özgürlük bu.

Kemper'in ilk günümde yaptığı gibi, o zamandan beri kimse saçımı tıraş etmedi ve biraz daha uzadı. Islak saçlarımın arasından parmaklarımı geçirerek biraz dikleştiriyorum. Çok fazla değil ama onu korumayı çok istiyorum. Umarım gelip saçımı kesmezler.

Kemper'ın hücre hapsinde olduğu için saçımı düzeltmeme yardım edebileceğini sanmıyorum. Genellikle burada tıraş işini Joy yapıyor. Onu duştan önce veya sonra sürekli tıraş yaparken görüyorum. İnsanları ne zaman ve nasıl tıraş etmeye karar verdiğinden emin değilim, ama bunun Velle ile bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum. Velle, gardiyandan emir alıyor ve bunları uyguluyor.

"Ren, saçlarını uzatmana kim izin veriyor?" diye sordum, dikkatini giyinirken üzerini örtmeye çalışan Luthor'dan uzaklaştırarak.

"Joy," diyor bana pantolonunu giyerken. "Saçlarımın olmaması için çok güzel olduğumu söyledi." Güldüm ve başımı salladım, sırttan Luthor'a baktım. "Ciddi söylüyorum," diye ekledi Ren. "Gerçekten öyle dedi."

"Sen bir aptalsın," diye iç çekti Luthor, yanımdan geçip duşların girişinde Joy ile konuşan Kang'e yetişmek için yürürken.

Gülümseyerek onun ve Ren'in arkasından yürüyorum. Eğer kaba biri olsaydım, Joy'a gerçekten bunu söyleyip söylemediğini sorardım, ama saç konusuna dikkat çekmek istemiyorum. Saçımı buraya geldiğim zamanki haline uzatmak için can atıyorum. Çok uzun değildi, ama platin sarısı olduğunda biraz dağıtabilmek için üst kısmını daha uzun tutmuştum.

Acaba biri bana saç boyası temin edebilir mi? Zadira'nın saç rengine benzemesi için tekrar leylak rengine boyamak isterim.

Göğüs kafesimin içine çöküyor, umutsuzluk kaburgalarımın ardında beni sıkıştırıyor. Buradan asla çıkamayacağım... Zadira'yı bir daha asla göremeyeceğim.

Muhtemelen polis otoparkında, arabalardan hiçbir şey anlamayan ve rengini mükemmel hale getirmek için ne kadar zaman harcadığını takdir etmeyecek bir aptala açık artırmayla satılmayı bekliyor. Muhtemelen detaylı temizlik yaparken doğru koruyucu cilayı bile kullanmayacaklar. Belki de onu sıradan bir oto yıkamaya götüreceklerdir!

Muhafızlar bizi tekrar koğuşa götürürken, depresyon giderek daha da derinden hissediliyor.

Ren, onu hücrelerine itip kapıyı kilitlerlerken bana fısıldayarak, "Bunu bir düşün," dedi.

Başka bir dövme yaptırmaya karşı değilim, özellikle Ren'in ne kadar iyi olduğunu gördükten sonra. Eminim Kemper veya Velle'nin sahip olduğu gibi karmaşık işler yapabilecek aletlere sahip değildir. Ama ben daha çok küçük, dağınık çizimlerden hoşlanan biriyim ve bunun için mükemmel olacağını düşünüyorum.

Eğer aklıma bir şey gelseydi...

Luthor ve ben hücremize çekiliyoruz ve birkaç saat orada oyalanıyoruz; Luthor bilgisayarıyla uğraşüyor, ben de bir kez daha "The Shining"i bitiriyorum. Zihnim bir blender gibi çalıştığı için şu an okumak için en iyi ruh halinde değilim, ama yapacak başka bir şey olmadığı için ve yeni keşfettiğim cinsel uyanışım ile ilgili takıntıya daha fazla kapılamamak için deniyorum.

Konu şu an için çok derin, hele de zaten acı dolu hayat cezamın altında akıl sağlığımın kırılma noktasına geldiği bir dönemde hiç değil.

Saatler geçiyor. Akşam yemeğine gidiyoruz ve geri döndüğümüzde daha da sessiz bir ortamla karşılaşyoruz. Soğuk bir akşam ve moralim biraz bozuk. Özellikle de birkaç güvenlik görevlisinin dışarıda havanın ne kadar güzel olduğundan bahsettiklerini duyduğumuzda bu durum daha da kötüleşiyor.

Mayıs ayındayız. Bence New York'ta yılın en güzel zamanı. Yağmurun nihayet dindiği ve o güzel güneşli günlerin geldiği baharı çok seviyorum. Herkes saklandığı yerlerden çıkıyor ve şehir harika bir enerjiyle dolup taşıyor.

Mükemmel. Peki tüm bunlar olurken ben neredeyim?

Siyah küf ve sefaletle çevrili bir beton çukurun içine hapsedilmiş.

Luthor erkenden uyuyakalırken ben yatakta baş aşağı kenardan sarkmış halde yatıyorum. Önce birkaç karın egzersizi yapıyorum ama enerjim hızla tükeniyor ve saatlerce tavana bakarak geçiriyorum.

Ta ki ayak seslerini duyana kadar. Gizlice özlediğim ayak seslerini...

Yavaşça doğrulurken midem bulanıyor, kapının açılıp kapanmasını izliyorum, devasa gölgeli figür sessiz kalmak için hafif hareketler yapıyor sanırım.

Göğsüme dolan rahatlamayı görmezden geliyorum; o kadar baskın bir şekilde geliyor ki, beni derinden şaşırtıyor. Hücreme girerken o ayak seslerini duymaktan ve gölgelerini görmekten eskiden korkardım. Hâlâ korkmalıyım.

Ama ben korkmuyorum. Bir şeyler değişti ve onu gördüğümde hâlâ bir huzursuzluk hissetsem de, tahmin edilemez ruh hallerinin nelere yol açabileceğini bilmesem de, artık ondan korkmuyorum.

Ona duyduğum özlemin ne kadar büyük olduğundan ve bana yaptıklarından korkuyorum.

"Hey..." diye fısıldadım, o ise her zamanki gibi ayağa kalkıp hücrenin öbür ucundan bana doğru parlayan koyu mavi gözlerle bakıyordu.

Gözlerim onun iri, heybetli bedenine kaydı ve ellerinden birinin arkasında olduğunu fark ettim.

"Hey," diye karşılık verdi ve aynı lanet olası kelimeyi benim de söylediğim gibi kaba bir sesle tekrarlamasıyla tüylerim diken diken oldu, ama vücudum buna garip bir şekilde cezbedici bir şeymiş gibi tepki verdi.

Yatağıma doğru yürüyor, gözleri bir anlığına Luthor'un ranzasına kayıyor. Her zamanki gibi horluyor, Kemper ise yatağımın ayak ucuna oturuyor. Elini arkasından çıkarırken ona doğru yavaşça yaklaşıyorum.

"Sana özel bir şey getirdim."

Bakışlarım yüzündeki heyecanlı ifadeden elinde tuttuğu şeye kaydı, dudaklarım aralandı ve inanmazlıkla nefesimi tuttum.

Bana uzattığı şeye bakarken gözlerimi defalarca kırpyorum. "Nasıl...?" Bu şaşkınlığımı ifade edecek kelimeleri bile bulamıyorum.

Dondurma.

Bana dondurma getirdi... En sevdiğim türden.

"Hadi çabuk ye şunu, Luscious," diye hafifçe sırtarak vanilyalı dondurmayı kiraz sosuyla birlikte bana uzattı. "Buraya getirmem çok uzun sürdüğü için çoktan eridi bile."

Bardağı alırken, gözlerim onun iri göz bebekleriyle dondurma arasında gidip geliyor. Mr. Softee'den. Bu, hatırlayabildiğimden beri en sevdiğim tatlı. Babam beni yazları Mr. Softee kamyonuna götürürdü ve ben her zaman kirazlı vanilyalı dondurma alırdım. Daha küçükken gökkuşağı

serpiştirilmiş dondurma alırdım, ama sonra arkadaşlarım bunun tuhaf olduğunu söyleyince bıraktım.

Bir kaşık dolusu alıp ağzıma götürüyorum ve ilk lokmanın tadını çıkarıyorum. Tanrım, bu resmen orgazm gibi.

Yemek yemeyi çok seviyorum ve bu mekanda sadece berbat yemekler yemekle kalmıyoruz, dondurma gibi özel lezzetler de elbette yok. Dürüst olmak gerekirse, hayatımın geri kalanında bir daha asla Mr. Softee bardağı göremeyeceğimi düşünmüştüm.

Birkaç lokma daha alıyorum, bu sefer daha hızlı, kaşığı sertleşmiş kırmızı kiraz sosuna batırıp vanilyayı onunla alıyorum. Tekrar dondurulmuş olması önemli değil. İnanılmaz derecede lezzetli.

Cenneteyim.

Kemper kısık bir kakhaha attı ve gözlerim hemen yüzüne kaydı. "Ne?"

"Şu an bir çocuk gibi görünüyorsun," diye mırıldanıyor, o gizemli gözleri bana dik dik bakarken. "Sadece... son derece masum. Çok sevimli."

"Bu garip," dedim dondurmamdan bir yudum alırken ve yüzündeki pişmanlık duymayan ifade beni güldürdü. Kimsenin ne düşündüğünü umursamamasına hayran kaldım. "Bunun için teşekkür ederim. Bunu nasıl başardığını bile bilmiyorum..." Durakladım ve başımı sallayarak dondurmamı yemeye devam ettim. "Sadece teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyerek elini kaldırıp parmak uçlarıyla ensemini okşadı.

Tüylerim diken diken oldu ve midemde oluşan o his... Eskiden bunun tiksinti olduğunu düşünürdüm. Şimdi bunun öyle olmadığını biliyorum. Sanırım bu heyecan... Merak. Arzu.

Hep böyle mi hissettim? Yoksa bu hisler şimdi mi başladı...?

Şu an bu karmaşık duygularla başa çıkamıyorum, o beni izlerken ve bana dokunurken ben de dondurmamı yemeye devam ediyorum. Yumuşak... nazikçe. Göğsüme sıcaklık veren, boynuma ve yanaklarıma yayılan bir şekilde.

"Bunun en sevdiğim şey olduğunu nereden bildin?" diye soruyorum, dudağımdaki vanilya aromalı vanilyayı yalayarak.

Ağzıma dikkatlice bakıyor, çenesinde belirgin bir gerginlik var, sonra kıpırdanıyor. "Sana söyledim, seni tanıyorum Dascha. Sandığından daha iyi."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum, bunun ne anlama geldiğini ve teoride beni dehşete düşürmesi gereken birine nasıl bu kadar bağlanabildiğimi merak ediyorum.

"Takipçi gibi konuşuyorsun," diye mırıldandım, onun hoşuna gittiğini bildiğim bir tavırla, çünkü kıkırdadı ve sonra bana daha da yaklaştı.

"Buraya gel."

Emir yumuşak ama yine de sahiplenici, sanki isteyerek gitsem de gitmesem de istediğini elde edeceğini biliyormuş gibi.

O'nun istediği benim. Ve biliyorum ki onu elde edecek; gerekirse alacak. Ve buraya geldiğimden beri ilk defa, benden bir şey almasına aldırış etmeyeceğimi düşünüyorum. Vermeye de aldırış etmeyeceğimi düşünüyorum.

Büyük eli çenemi kavradı ve gövdesini çevirerek yüzümü kendine doğru çekti. Dudaklarını benimkine bastırıp inlemeden önce, son dondurma lokmasını yutmak için ancak vaktim oldu.

Dudaklarımı araladığımda başını eğerek alt dudağımı emerken, ağzına doğru nefesimi üfledim. Dili benimkini aradı ve ikimiz de diğer gün olanların bir tesadüf olup olmadığından hala emin değilmışiz gibi tereddütle birbirine değdiler.

Öyle değildi. Bu inanılmaz derecede harika hissettiriyor.

Elimi göğsüne bastırıyorum ve o mırıldanıyor, üniformasının altından, göğüs kaslarının arasından avucumda hissedebildiğim, homurdanan bir inilti sesi çıkarıyor.

"Benim nefisliğim," diye hırladı, dudağımı o kadar sert ısırды ki inledim, penisim bacaklarımın arasında zonkluyordu. "Şimdi tadın daha da tatlı."

"Mmmf." Ne demeye çalıştığımı bilmiyorum ama düşünemiyorum. Zihnim bulanık ve bizi saran şehvet duman gibi yoğun.

Bu çok yeni. Bu çok farklı. Bu ne zamandan beri bu kadar iyi...?

Bunların hiçbirini umursamıyorum bile. Sadece seks istiyorum. Ondan daha fazla seks istiyorum ve kötü olup olmaması ya da bunu kabullenememem umurumda değil.

Onun şunu yapmasını istiyorum...

"Beni becer," diyerek kucağına tırmandım, kalçalarının üzerine oturdum ve gömleğinin düğmelerine uzandım.

"Aman Tanrım, bebeğim," iri elleriyle belimi kavradı, ellerini aşağı kaydırıp kalçalarımı avuçladı ve beni sertleşmiş penisinin üzerine daha da bastırdı. "Doyumsuzsun. Umarım sadece benim için böyledir..."

"Evet," diye fısıldadım alt dudağının üzerine, düğmeleri açık gömleğini pantolonundan çıkarırken. "Sadece sen, Memur Bey."

“Lanet olsun, bana ne yapıyorsun Dascha?” G mleğimi başımın üzerinden  kariyor, sonra kendi gömleğini sıyrıyor ben de titrek ellerimle kemerini çözmeye çalışırken, kılıfındaki tüm silahları görünce yavaşlıyorum. Nefes nefese kalmışken gözlerim buluşuyor ve bana bir bakış atıyor.

Konuşmasa da sesini duyabiliyorum...

Sana ancak sen istersen zarar veririm, bebeğim.

Pantolonunun fermuarını açıp olabildiğince aşağı ittikçe, testislerim acıyor. Botlarını  karıp yere düşüyor, sonra benim pantolonumu ve boxer'ımı aşağı çekip penisimi eline alıyor.

“Kahretsin...” O beni yumruğuyla okşarken başım öne doğru düştü. Sonra yüzümü kavrayıp sertçe öptü.

"Beni  ıldırtıyorsun bebeğim," diye mırıldandı ikimizin de derin nefesleri arasında ağzıma. "Daha önce hiç bir erkeği bu kadar istememiştim, ama sanki sen benim için yaratılmışsın gibi hissediyorum."

Sözleri karşısında başım dönüyor,  zlem beni başka bir boyuta taşıyor. Sanki bedenimin dışındayım, pantolonumu ve çoraplarımı  karırken onun da aynı şeyi yapmasını izliyorum.

“Bu tam bir saçmalık,” diye fısıldadım, o da beni zahmetsizce geniş omuzlarının üzerine oturtuktan sonra, ereksiyonumun uzunluğu boyunca sıcak bir çizgi yaladı. Başım geriye doğru düştü ve inledim. “Bunu yaptığımızı inanamıyorum...”

"Kendini fazla kaptırma Dascha," elleri yanlarımda gezindi. "Bırak da sana kötü şeyler yapayım."

" ok kötü," diye inliyorum, penisimi ağzına aldığında. " ok, çok kötü..."

"Mmm, çok güzel," diyor penisimden ayrılırken, ben arkama bakıp izlerken kendi kendine masturbasyon yapıyor. Penisinin  zerine biraz kayganlaştırıcı sürüyor, muhtemelen her zaman yanında taşıdığı losyonu, ve ıslak parmaklarını kalçalarımın arasına kaydırırken midemde bir ürperti hissediyorum.

Bunu daha önce iki kez yaptım ve her seferinde daha da iyi oluyor gibi görünüyor. Çok heyecan verici ve evet, gerginim ama aynı zamanda heyecanlıyım da. Bana  yle yoğun bir orgazm yaşatacak ki kendi adımlı bile hatırlamayacağım. Eğer bu onun devasa penisinin g t mde olmasından kaynaklanıyorsa, öyle olsun.

"Üzerime binecek misin, Luscious?" diye homurdandı bana doğru ve ben yutkundum.

Bunu daha önce hiç yapmadım... tabii ki. Bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim. Sanki kız işi gibi geliyor... Bir erkeğin penisinin üzerinde oturmak. Ve ben kız değilim ki.

Ama ellerimin onun göğsünü kavramasını seviyorum. Kalçamı penisinin yanına yaklaştıracak kadar aşağı inerken penisimin karın kaslarının üzerinde olmasını seviyorum. Onun penisinin başını arkadan anüsümün içine doğru itmesinin verdiği hissi seviyorum ve onun üstünde olmaktan hoşlanıyorum.

"B-bunu yapabilir miyim?" diye kekeledim, yüzüm utançtan buruştu. Göz kapakları düştü ve yutkundum.

Boğazındaki sert kıllarla kaplı Adem elmasının görüntüsü, penisimi sertleştiriyor. Kemper başını sallıyor ve ben de arkama uzanıp penisini avucumda ağır bir şekilde kavrayıp kalçama doğru itiyorum, kendimi rahatlamaya zorluyorum.

En az bir dakika geçiyor, bedenimin onu kabul etmesini sağlamaya çalışıyorum. İstiyorum, ama kafamın içindeyim ve bunun kaslarımı gerdiğini düşünüyorum.

"Önce seni ısıtmamı ister misin, bebeğim?" diye mırıldanıyor, gözleri huzursuz bir ihtiyaçla karanlık ve kısılmış; henüz hiçbir şey olmamış olsa bile, keyif aldığı açıkça belli oluyor.

Dudaklarımı ısırıp başımı sallayarak sonunda gevşedim ve penisinin yuvarlak başının kalçamın içine kaymasına izin verdim. Boğuk bir nefes verdim ve o da mırıldandı.

"Kahretsin, bebeğim, işte bu," elleri göğüs kaslarımın kıvrımlarını takip edip meme uçlarımı okşadı. "Mükemmelsin, Dascha. Şeytani bir fantezinin gerçeğe dönüşmüş hali gibisin."

İç organlarımın her köşesine sıvı bir sıcaklık sızıyor, kendimi onun penisinin üzerine daha da aşağıya doğru itiyorum, anlık hissin etkisiyle titriyorum. Devam ediyorum, onu daha derine alıyorum, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz, ta ki onun üzerine oturana kadar ve buna inanamıyorum.

Gözlerimiz ayrılmaz bir şekilde birbirine kenetlenmiş halde kalıyor, ben de yavaş yavaş, onun tüm uzunluğunu içime alıyorum, sağlam bedeninin üzerinde oturuyorum. Bu inanılmaz derecede çılgınca ama bayılıyorum ve bayılmaktan kendimi alamıyorum.

Ŗu anki duruma kadar buna ihtiyaım olduğunu hiç bilmediğimi hissediyorum.

Kemper kalalarımдан tutuyor ve ritim yakalamama yardımcı oluyor. İlk başta dengesizim; biraz koordinasyonsuzum, ama umurunda değil. Hatta sanırım bundan hoşlanıyor. Gözleri, alevin en sıcak kısmı gibi, bana doğru parıldayan mavi bir ışık saçıyor. Dudaklarımı ısıırıyorum ve o ürperiyor, beni sertçe penisinin üzerine çekiyor ve bir saniye orada tutuyor.

"Senin içinde yaşamak istiyorum, Dascha," diye hırıltılı bir sesle fısıldadı, sonunda tekrar hareket etmeme izin verip yavaş yavaş tempoyu artırdı. "Bunu benden asla alma..."

Boğazımdan hırıltılı bir ses çıkarıyorum, içimde neler olup bittiğinden emin değilim, bir yandan da onun penisinin üzerinde daha hızlı, daha sert hareket ediyorum, ereksiyonum karnındaki kas kümelerine sürtünüyor. Bunu izlemek beni çok tahrik ediyor, tıpkı prostatıma değdiğinde n meni sıvısının karın kaslarına damlamasını görmek gibi.

Kemper hırlayarak doğruldu, burun buruna geldik ve ben hiç vakit kaybetmeden yüzünü kavrayıp onu neredeyse agresif bir şekilde öptüm. Dudaklarına, diline ve ona iyi hisler verdiğimi gösteren o nefeslerine o kadar çok ihtiyaım vardı ki.

O bizi bir arada tutarken, kalçalarını benimkilerle birlikte hareket ettirip, yukarı doğru iterek bana doğru hamle yaparken ben de onu canlı canlı yiyorum. Kalın penisi beni en lezzetli şekilde geriyor, prostatıma tekrar tekrar sürtünüyor, ta ki patlamak üzere olana kadar.

"Beni becer bebeğim," diye mırıldanıyor dudaklarımda. "Tanrım, o sıkı amının sikimi nasıl da güzel hareket ettirdiğine bayılıyorum."

Orgazmım yaklaşırken dudaklarımdan boğuk bir ses ıktı. Parmaklarım saçlarına dolandı ve yüzüm boynunun kıvrımına düştü, kalçalarım üzerinde yuvarlanırken etini ısırıp emdim, penisini olabildiğince derine soktum.

Kalçalarımın üzerinde olması beni ıldırttı. Tam kendimi kaybedecekken aniden beni sırt üstü yatırdı, sonra da hl içimde kalarak kalçalarımı daha yukarı kaldırdı.

Hayvan gibi a bir hırıltı çıkardıktan sonra ağzını penisimin üzerine kaydırdı, kalçaları bana doğru hareket ederken emmeye başladı, kalçalarımı hızla ve sonuna kadar sertçe becerdi.

"Aman Tanrım, Kemper." Bütün kelimeler vücudum kasılıp dururken uzun bir sel gibi ağzımdan dökülüyor. Elim başına uzatıp saçlarını

ekiştirirken o da penisimin ucunu sertçe emiyor ve beni daha sertçe beceriyor. "Boşalacağım artık."

Penisimin üzerinde inliyor, boşalırken tamamen içime giriyor. Orgazmının kalçamın derinliklerinde patladığını hissedebiliyorum ve bu dayanabileceğimden fazla.

Testislerim kasılıyor ve hemen arkasından boşalırken, orgazmımı ağzına akıtıyorum, bu sırada onun inlemeleri de içime işliyor.

"Cal... kahretsin, Cal, bu çok harika... kahretsin..." Ne dediğimi bile bilmiyorum. Kelimeler ağzımdan fışkırıp, onun ağzına boşalan meni gibi akıyor.

Her şeyi memnuniyetle yutuyor ve sonunda penisimden ayrıldığında içini çekip alnını karın kaslarıma yaslıyor. Ben parmaklarımla saçlarını okşuyorum, omuzlarında gezinirken o da kalçalarımı aşağı indiriyor ve yavaşça benden çıkıyor.

Hafif bir uyuşukluk içindeyim ve etrafımız, az önceki yatağın gıcirtısı ve sürekli homurdanmalarına kıyasla çok sessiz. Luthor'un tüm bunları uyuyarak geçirmesi imkansız, ama şu an bunu düşünmekle uğraşamam. Huzur içindeyim.

Cidden, bu dünyanın en güzel hissi olmalı.

Kemper yere uzanıp bir şey alıyor ve onunla beni siliyor. Sanırım iamaşırı, ama emin değilim. Yatağımda, daha önce hiç yaşamadığım kadar güzel bir huzur içinde yatıyorum. Yanıma oturuyor ve beni biraz üzerine çekiyor, çıplak, terli bedenlerimizin üzerine battaniyeyi örtüyor. İki yetişkin adam küçücük bir ranzaya sıkışmış, ama işe yarıyor.

Başımı göğsüne yaslıyorum, kalp atış hızı hissedilir derecede yavaşlarken kalbi yanağıma çarpıyor. Dudaklarımdan hafif bir i çekiş kaçıyor ve o kıkırdıyor. Bu da beni ona bakmaya zorluyor.

"Komik olan ne?" diye sordum, sesim tereddütlüydü, yüzündeki renkler beni dağıtmıştı.

şakalaşmayı bitirdiğimizde her şey çok daha canlı oluyor.

"Seni böyle hissettirmeyi seviyorum," diyerek parmak uçlarıyla yanağıma dokundu. "Kendini iyi hissetmeni sağlamayı seviyorum."

"ncekinden oldukça farklı, değil mi?" Bu sözleri söyledikten sonra duraksıyorum, çünkü onu hl kızdırmaktan korkuyorum.

Ama o sadece sırtıp başını salladı. "Evet. Öyle."

Ona bakarken, gözlerinin dudaklarıma kaydığını fark etmeden edemedim. Bu yüzden ona açıkça istediğini verdim ve dudaklarına yavaş

bir öpücük kondurdum. Tadı her zaman nane gibi geliyor. Güç ve huzur gibi.

"Bana adımla seslendin," diye mırıldandı dudaklarımda ve ben geri çekilip ona baktım. "İlk adımla."

Bir an donakaldım, çünkü bunu yaptığımı zar zor hatırlıyorum. Daha önce ona hiç adıyla seslenmemiştim. Bu, olayı çok daha gerçekçi kılıyor.

"Özür dilerim, memur bey," diye takıldım, ama içten içe şaka yapmıyordum.

"Bana istediğin gibi seslenebilirsin bebeğim," eli boynumda gezinip avuç içi kalbimin üzerine gelecek şekilde yerleşti. "Artık farklı. En azından... öyle olduğunu düşünüyorum."

Kaşlarını hafifçe kaldırıyor, sanki bana bir soru soruyor gibi. Ve nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Pekala, nasıl olmasını istediğimi biliyorum... Ama mantıklı mı? Gerçekten de bunu mu soruyor?

O kadar kendi dünyamdaydım ki, ona gülümseyerek, "Ne istersem, tamam mı?" dedim.

Gülümsemesi ışıldıyor. "Devasa tecavüzcü pislikten başka her şey."

Dudaklarımdan bir kahkaha fışkırıyor ve onun sırtışı daha da genişliyor, sanki bunu başardığı için kendisiyle son derece gurur duyuyor. Çok sevimli bir durum.

"Peki ya Psycho Stalker?" diye soruyorum ona, muzip bir sırtışla verip, o da mırıldanıyor.

"Kulağa hoş geliyor." Dudaklarımı bir kez daha kendi dudaklarına yaklaştırdı.

Tekrar bir süre öpüşüyoruz. Dakikalar geçiyor, dudaklarımız birbirine değiyor, saf bir haz içinde birbirimizi tahrik edip tadıyoruz. Bu inanılmaz derecede şaşırtıcı, ama güzel. Güzelden de öte...

Mükemmel.

Sonunda ayrıldığımızda, "Keşke gitmek zorunda kalmasaydım..." diyor.

"Ben de öyle düşünüyorum. Çok sıcaksın," diye mırıldandım başımı onun göğsüne yaslayıp uyuklarken.

"Keşke başka bir yerde olsaydık," diye yankılandı derin sesi yanağıma, parmakları da saçlarımdan kalan tutamlarını okşarken.

"Nerede mesela?"

Bir an sessiz kaldıktan sonra duyulur bir şekilde derin bir nefes aldı. "Buradan çok uzak bir yerde..."

Bu sefer ikimiz de sessiziz, zihinlerimiz asla keşfedemeyeceğimiz tüm olasılıklarla dolu. Bu üzücü, ama bu mutluluğumu bozmasına izin veremeyecek kadar iyi hissediyorum.

Benim doğal tepkim mizah yoluyla ortaya çıkıyor ve "O zaman kaçmama yardım etmelisin" diye takılıyorum.

Kemper'in vücudu kaskatı kesildi. Elleri hareket etmeyi bıraktı ve kasları gerildi. Aptalca şakamla onu üzmemiş olmayı umarak midem bulandı.

Başımı kaldırıp ona şaka yaptığımı söylemeye hazırlanıyordum ki, yüzündeki ifade beni durdurdu. Gözleri kocaman ve parlaktı ve daha önce hiç olmadığı kadar az korkutucu görünüyordu. Onu gördüğüm tüm zamanlar arasında, şu anki tepkisi, en insani tepkisiydi.

"Bunu yapardım," diye fısıldıyor.

Gülmek istiyorum ama çok ciddi görünüyor. Yüzünde ya da gözlerinde en ufak bir mizah izi yok; o en derin mavi gözler bir şekilde bana doğru parıldayan bir potansiyel yayıyor.

"Gerçekten mi?" Söylediklerine şaşkınlıkla bakarken kaşlarım çatıldı.

Kemper başını salladı. "Evet. Seni buradan çıkarmak istiyorum, Dash. Biz..." Sesi kesildi ve ne söyleyeceğinden emin görünmüyordu. Ama duymak için sabırsızlanıyorum.

"Ne yapabiliriz?" diye yalvarıyorum onun sözlerini duymak için.

"Kaçabiliriz..." diye fısıldadı sesi, ardından endişeyle "Birlikte."

TWENTY-THREE

Officer Kemper

Uykusuz geçen elli altıncı saat.

Üst üste ikinci çift vardiyamı bitiriyorum ve göz kapaklarım ara sıra kapanmak istiyor, bu yüzden sürekli hareket halinde olmam gerekiyor. Yapacak işlerim var ve uyku henüz planlarımın bir parçası değil.

Kahve içiyor olsaydım, şimdi bir fincan içmenin tam zamanı olurdu. Ama içmiyorum, bu yüzden ne kadar azalıyor gibi görünse de, vücudumun doğal adrenalinine güvenmek zorundayım.

Koridorlarda ağır ağır, sakın bir tempoyla ilerleyerek, birbiri ardına kapıları itiyorum; zihnim, anahtar gerektireceğini bildiğim son kapıya doğru hızla ilerliyor. Son kapı, hücreyi Doğu kanadından ayırıyor.

Anahtarımı kullanarak kapıyı açıp içeri giriyorum ve uzun koridordan geçerek sağdaki başka bir kapıya ulaşıyorum. Buraya sık sık gelmiyorum.

Kontrol odası.

Dışarıda, ağırlığımı bir o yana bir bu yana kaydırarak düşünüyorum. Düşünüyorum...

Eğer onun buradan çıkmasına yardım edecek olsaydım, bu koridordaki kameraları atlatabileceğinden emin olmam gerekirdi.

Bir yanım bunu gerçekten düşündüğüme inanmıyor. İşimi tehlikeye atmak... Dash'in benim için ne ifade ettiğinden hala emin değilim.

Aşık olduğum bir adam. İlgi duyduğum ilk adam, sadece birkaç etkileşimde kalbimi fethetti. İnatçı, seksi, ağzı laf yapan, vahşi doğanın gözlerini andıran Rus bir banka soyguncusu; ona dokunduğumda titriyor ve beni öperken sanki benim ona karşı duyduğum şaşkınlığı o da yaşıyormuş gibi davranıyor.

Onun Alabaster Cezaevi'nden kaçmasına yardım edecek miyim? Peki sonra ne olacak?

Bunu başarabileceğimi biliyorum. Bu harap haldeki binada ne kadar üst düzey güvenlik önlemi olsa da, açıklar var. Diğer görevlilerin farkında bile olmayabileceği veya belki de bilmek istemeyebileceği güvenlik kalkanında boşluklar mevcut.

Belki de hiçbir mahkumun bu boşluklardan kendi başına geçemeyeceğini varsayıyorlar, bu yüzden önemli değil. Ama eğer bir gardiyan bir mahkuma yardım ederse, teorik olarak kaçması çok kolay olabilir.

Daha önce hiç aklıma bile gelmemişti ama Dash'in geçen akşam bunu dile getirmesinden beri aklımdan çıkmıyor. Günlerdir bunu düşünüyorum ve düşündükçe onu özgür bırakma fikri zihnimde minicik bir tomurcuktan tam bir çiçeğe dönüşüyor.

İşe yarayabilir.

Kontrol odasının kapısındaki küçük pleksiglas pencereden içeriye bakıyorum. Şu anda içeride sadece bir kişi var. Alabaster Hapishanesi'nin bakım ve onarımları için yeterli fon olmamasının yanı sıra, personelimiz de ciddi anlamda yetersiz. Kontrol odası her zaman en az üç kişi tarafından işletilmeli, ancak günün belirli saatlerinde, özellikle vardiya değişimlerinde, sadece bir kişi bile olabiliyor.

Bu güvenlik açısından berbat, ama Dash için harika. Onu Doğu kanadına açılan kapıdan geçirebilirim, kamera operatörü tarafından görülmemek için en uygun zamanın ne olduğunu tam olarak söyleyebilirim. Ondan sonra birkaç kısa adım daha atarsa, özgür kalır.

Ama bu ne anlama geliyor ki? Onunla birlikte mi gideceğim?

Sanırım buna ihtiyacım olacak. Eğer kaçarsa, birilerinin onu benimle ilişkilendirmesi an meselesi olur, çünkü hücre hapsinin gözetiminden ben sorumluyum. Ve gardiyanın Dash'in yanında ne kadar zaman geçirdiğimi anlaması da zor olmaz.

Hayır, eğer o giderse, ben de onunla gitmek zorundayım.

Ama nereye giderdik? Gerçekten benimle birlikte olmak istiyor mu... buranın dışında?

Bu çok tuhaf bir kavram gibi görünüyor. Alabaster Pen'in dışındaki dünyayı artık pek tanımıyorum. Dash buraya geldiğinden beri burası hayatım oldu. Elbette, onun gibi burada hapsolmuş değilim... Ama bu

duvarların içinde sahip olduklarımızın normal topluma nasıl yansıyacağını düşünmemi sağlayan ne?

Karanlıkta yaptıklarımız bir yana... Peki ya birlikte ışığa çıkabilir miyiz?

Bunu ister miydi?

Şüpheyle başımı sallıyorum. Kendimi kandırmak istemiyorum. Dash, orgazmların, hediyelerin ve fazla seçeneğinin olmamasının büyüüne kapılmış olabilir.

Göğsüm güvensizlik ve korkuyla sıkışıyor. Ya işimi, özgürlüğümü... hayatımı onun için feda edersem ve sonra beni terk ederse? Bu korkunç olurdu.

Çenem kasıldı, yumruklarım yanlarımda sıkılı. Onu bulup yakalayacağım. Dünyanın öbür ucuna kadar peşinden gideceğim ve—

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Rahatla. Henüz yapmadığı bir şey için onu linç etmeye gerek yok.

Mesele şu ki, o benim için bir anlam ifade ediyor ve ona yardım etmek istiyorum. Yaptıklarına rağmen, bu yerde çürümeyi hak ettiğini düşünmüyorum. Dışarıda ondan daha kötü insanlar var ve özgürce dolaşıyorlar. Hatta bazılarını tanıyorum.

Dascha Reznikov bu cehennem çukurundan kurtarılmayı hak ediyor ve bunu yapacak kişi ben olacağım.

Bir süre kontrol odasını izledim, yardımcı olabilecek herhangi bir şey için gözlerimi ve kulaklarımı açık tuttum. Tekrar hareket etmeye başladığımda saatler geçmişti ve sırtım tutulmuştu, uyku ihtiyacından başım bulanıyordu. Saate baktığımda vardiyamın on dakika sonra biteceğini gördüm. Ama eve gidip yatağıma uzanma düşüncesi, yukarı çıkıp yirmi beş yaşında bir mahkumun yanına, rahatsız edici, eski püskü bir ranzaya kıvrılma arzusuna kıyasla beni hiçbir şekilde cezbetmiyordu.

Dash, etrafındaki duvarları çarpıttı; bizi ayıran dikenli teller gitti ve şimdi aynı çitin tarafındayız. İster istemeden olsun ister olmasın, olan oldu ve onun aramızdaki durumu kabullenmesini sağlamam gerekiyor.

Biz birbirimiz için yaratılmışız.

O benim.

Geçen gece üzerime çıkıp beni çılgınca öpüp benimle sevişmek için yalvarışını hatırlayınca, sonsuz koridorlara doğru geri yürüyorum.

Kelepçesiz seviştik. Bu, artık onu zorlamadığım anlamına geliyor. Artık onun benim olduğunu ona ikna etmeme gerek yok, çünkü o benim.

Şimdi onu buradan bir an önce def etmem gerek.

Hücrelerden geçip genel koğuşa kadar tüm yolu hızlı adımlarla yürüdüm. Sıradaki ışıkların sönmesini yirmi dakika bekledim, sonra da Dash'in hücresine doğru sessizce ilerledim ve orada yarım saat daha onun ve hücre arkadaşının konuşmalarını dinledim. Hiçbir şeyden bahsetmiyorlardı ama Dash'in biriyle televizyon programları ve arabalar hakkında sohbet etmesini duymak yüzümde sürekli küçük bir gülümseme oluşturdu. Görünüşe göre Dash arabasını çok seviyor. Ona bir isim bile vermiş, bu da çok sevimli.

Sonunda hücre arkadaşım Lexington Deon uykuya daldı ve ben de kapıyı açıp sessizce içeri girdim. Dash her zamanki gibi uyanıktı ve hücresine adımımı attığım anda yataktan bana sırtıttığını görebiliyordum. Doğrulmadı bile, sadece kollarını başının arkasına kavuşturmuş bir şekilde yatıyordu.

"Bu gece geleceğini nereden bildim?" diye sırtıttı, ben de yavaşça yatağa doğru ilerleyip botlarımı çıkarıp yanına uzanırken. Yer açmak için biraz yana kaydım ama ben hemen belinden yakalayıp kendime doğru çektim. İki iri adam olduğumuz ve neredeyse tek kişilik bir yatakta yattığımız için zaten neredeyse birbirimizin üstündeydik.

"Çünkü sana birkaç gün içinde görüşeceğimizi söylemiştim," diye mırıldandım yorgun bir gülümsemeyle, yüzümü boynuna yaslayıp derin bir nefes aldım. Cennet gibi kokuyor.

Dash'e çok yakıştı, bir de ona aldığım sabun. Harika!

"Evet, bu her şey anlamına gelebilir," diyerek kollarımda döndü ve yüz yüze geldik. "Pek de şeffaf değilsiniz, değil mi memur bey?"

Gözlerimi ona diktim, içimden ona ukalalık yapmaması gerektiğini söyledim, o da kıkırdadı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. İstemsizce bir mırıltı çıktı ağızımdan, elim sırtında yukarı doğru kaydım, onun dokunuşunun tadını çıkardım. Bu his inanılmazdı. Sanırım daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım...

Daha önce ilişkilerim oldu, elbette oldu. Ama bu bir ilk. Bu türden, kaygısız bir huzur. Kalbimi hızlandıran ama aynı zamanda beni sakinleştiren biri olması. Buna tamamen yabancıyım ve bunun sebebinin erkeklerden hoşlandığımı hiç bilmememden mi yoksa Dash'e sahip olmamamdan mı kaynaklandığından emin değilim.

Öğrenmek umurumda değil, sadece onu yanımda tutmak istiyorum; bir saniye bile olsa ondan vazgeçmek istemiyorum. Dikkatli olmazsam onu

boğma riskim var.

"Bugün doğru dürüst bir şeyler yedin mi?" diye dudaklarına fısıldayarak soruyorum, kalçalarını avuçlarımla kavrayarak penisimin içine girmesini sağlıyorum.

"Hım... pek sayılmaz," diye parmaklarıyla çenemi okşadı. "Gizemli et güveci. Neyse ki birkaç paket mini kekim kalmıştı."

"Yarın sana daha fazlasını getireceğim." Boynunu öpüyorum, sakince yalayıp ve emerek, ciğerlerinden akan beklenti ve ihtiyaç dolu nefes alışverişlerini dinliyorum. "Yani... sanırım Perşembe en uygun gün."

"Ne için?" Elleri göğsümde dururken, parmakları kas hatlarımı takip edip üniforma gömüğümün düğmelerine doğru ilerlerken sesi arzuyla kısılmıştı.

"Gitmek için," diye fısıldıyorum.

Aniden hareketsiz kalıyor ve dudaklarımın durmasına yetecek kadar uzaklaşıyor.

"Bekle... Bu gerçekten oluyor mu?" Gözleri kocaman açılmış ve parıldıyor. "Yani... buradan çıkabilir miyim?"

"Evet, bebeğim," diye çenesini parmaklarımın arasına aldım. "Sebepsiz yere bir şey söylemem. Seni buradan çıkarmak istediğimi söyledim ve bunu gerçekten kastettim."

Nefesini içine çekti, bana şaşkınlıkla baktı. "Aman Tanrım..."

"Bugün cuma, yani önümüzdeki haftaya kadar beklememiz gerekecek," diye devam ettim, onun güzelliğine hayran kalarak ve yüzündeki her kusursuz çizgiyi öpmek isteyerek. "Bir planım var. Elbette riskli, ama işe yarayabileceğini düşünüyorum. Birkaç gün sonra, bazı şeyleri doğruladıktan sonra, üzerinden geçebiliriz. Ama bu konuda tamamen ciddiym, Dascha." Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

Biraz şaşkın görünüyor ve bu sevimli bir ifade olsa da, onun kararsızlığı beni rahatlatmıyor. Her şeyden emin olması gerekiyor. Kaçıştan, yeni bir hayat kurmaktan... Bizden.

Hepsi.

"Evet... ciddiym." Boğazını temizledi, sonra sesini fısıltıya indirdi. "Evet, ciddiym de. Buradan defolup gitmek istiyorum."

"Güzel. Sana yardımcı olabilirim," diyorum ona, ses tonum az öncekinden daha kararlı. Onun benimle birlikte olmak istemesini istiyorum... Ama henüz bundan bahsetmedi. Bu beni tedirgin ediyor.

“Vay canına. Bu çılgınlık,” diye mırıldanıp başını salladı. Sonra gözleri bir anlığına durdu. “Luthor'u özleyeceğim.”

Birkaç saniye boyunca ona boş boş baktıktan sonra, "Boş zamanın gelince nereye gitmek istediğini biliyor musun?" diye sordum.

Dash'in aynı sorunu yok, düşünmeden hemen "Tulum" diye cevap veriyor.

“Meksika'da mı?” Gözlerimi kırpiyorum.

Başını salladı. “Evet. Orada emekli olmayı hep hayal etmişim. Son işimden sonra ayrılacaktım ama belli ki bu olmadı...” Gözleri bir anlığına yere indi ve yutkundu. “Brooklyn'deki evimde sakladığım param var. Onu almam gerek, sonra gidebilirim.”

Ben. Biz değil.

Kaburgalarımın arkasında dayanılmaz bir ağrı belirince midem bulanıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sadece "Hâlâ orada olduğundan emin misin?" diye mırıldanıyorum.

“Evet, babamın saklama yeri idi,” diyor kendinden emin bir şekilde. “Birçok arama emrinden sağ kurtuldu.” Başımı sallıyorum ve yanağımın içini ısııyorum. Tamamen çıldırmak üzereyken, “Peki ya sen? Orada benimle buluşur musun, yoksa...?” diye mırıldanıyor.

Göğsümden bir milyon kilo ağırlık kalkmış gibi gözlerim onun gözlerine dikildi. Yüzünü tutup seksi vücudundaki havayı öperek çıkarmak istedim. Tanrım, bu iniş çıkışlar işkence gibi.

Aşık olmak ne tatlı bir işkence.

Düşüncelerimi yutkunarak, daha sonra takıntı haline getirmek üzere onları kafamdan atıyorum. "Birlikte gidemeyiz ama seninle buluşurum." Güvensizliklerim beni eklemeye zorluyor: "Eğer sen bunu istiyorsan..."

Dudakları aralanıyor ama bir an sessiz kalıyor, şaşkın görünüyor. Yanakları loş ışıktaki bile belirgin bir şekilde pembe. O kadar muhteşem ki, adeta patlayabilirim.

“Şey... Ben sizden hoşlanıyorum, Memur Kemper,” diye kekeleyerek konuştu, yüzünde ciddiyet vardı ama dudaklarında küçük bir sırıtış belirtmeye çalışıyordu. “Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Gerçekten de bir salak olmalıyım...”

Sinirlenip ensesinden yakaladım. "Bana ait olan şey hakkında böyle konuşma."

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak onu sertçe öpüyorum, ağızlarımız aracılığıyla ona sahip oluyorum, ta ki ikimiz de nefes nefese

kalana ve o üzerime çıkmaya çalışana kadar. Ama kontrolü ele geçirip onu yatağa sabitliyorum ve kalçalarımı onunkine sürüyorum.

"Gerçekten her şeyi geride bırakıp benim için mi gideceksin?" Dudaklarını yalayarak bana baktı.

"Seni istediğim kadar istediğim hiçbir şey yok," diye homurdanıyorum bu gerçekleri, ki bu kulağa gülünç gelmeli. Onu sadece birkaç aydır, bir hapishanenin içinde tanıyorum.

Bu kırık dökük çocuk... İçinde bir sürü yara izi taşıyor. Biliyorum, mantıklı gelmiyor ama ona ihtiyacım var. Onunla birlikteyken kendimi hiç bu kadar bütün hissetmemiştim.

Dascha Reznikov, temelindeki tüm çatlakları doldurdu.

"Bunun karşısında çok şaşkınım," diyor, açık duran gömleğimin iki avuç dolusu kısmını kavrayarak. "Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum..."

"Düşünme bebeğim," diye mırıldandım ağzının üzerine. "Sadece hisset. İyi hissettiriyor, değil mi?" Coşkuyla başını salladı. "Doğru hissettiriyor mu, sen ve ben?" Tekrar başını salladı. "Bunu başarabiliriz."

Dudakları hafifçe titreyerek fısıldadı: "Bunu başarabiliriz."

Hayatımda hiç hissetmediğim kadar yoğun bir tatmin duygusuyla mırıldanıyorum ve onu tekrar öpüyorum, o tişörtümü çıkarırken ben de onun tişörtünü başından aşağı çekiyorum ve onun dolgun dudaklarını emiyorum. Çok yorgunum ama biliyorum ki, oyuncakımla yaşayacağım akıl almaz bir seksin ardından uyku milyon kat daha iyi gelecek.

Benim... erkek arkadaşım mı?

Tekrar silkeleyip onu öpmeye devam ediyorum, küçük inlemelerini ve nefes nefese kalışlarını atıştırmalık gibi yutuyorum. Dash benim için işte bu. Tadını çıkarabileceğim en güzel şey o.

Giysilerimizi keyfimize göre çıkarıyoruz ve yavaş yavaş geliştirdiğimiz duyusalılığı keşfediyoruz. Kelepçe yok, kısıtlama yok. Saklanacak hiçbir şey yok.

Evet, bunaltıcı. Ama aynı zamanda heyecan verici. Gerçek, biliyorum.

"Başka bir dövme yaptırmak ister misin?" Dash'in nefes nefese sesi bana fısıldadı ve ben de köprücük kemiğini sürekli emmeyi ve ısırmayı bırakıp ona baktım. "Ren yapıyor. Ben de bir tane yaptırmayı düşünüyordum. Belki birlikte yaptırabiliriz..."

Kalbim gümbür gümbür atıyor. "Aynı dövmeleri yaptırmak mı istiyorsun?"

"Uyumlu değil," diye gözlerini devirdi, sırtarak. "Ama ayrılmadan önce birlikte alabileceğimiz bir şey olabilir. Bize nasıl tanıştığımızı hatırlatacak bir şey."

Gülümsemem kontrolden çıktı. Sanırım hayatımda hiç bu kadar geniş gülümsememiştim. Ona göstermekten korkuyorum, bu yüzden yüzümü tekrar boynuna gömmek zorunda kaldım.

"Bu yeri hatırlamak için yardıma ihtiyacımız olacağını sanmıyorum," diye takıldım, tenini hafifçe ısırdım, o da ürperdi, parmaklarım omuzlarıma saplandı. "Ama evet. Adını dövme olarak vücuduma yaptırmak istiyorum."

"İlla benim adım olmak zorunda değil," diye gülüyor. "Bu biraz saçma. Birbirimizi hâlâ çok az tanıyoruz."

Bunun üzerine başımı kaldırdım. "Bilmem gereken her şeyi biliyorum, Dascha. Bu konuda şüphelerin mi var?"

"Ne? Hayır," diye mırıldandı, gözlerini hızla kırıştıtararak. "Sadece şunu söylüyorum..."

"Bebeğim, biliyorum seni daha önce incittim," diye başlıyorum, gözlerim ve ses tonumla olabildiğince samimiyet göstermeye çalışarak, "Ama bu sadece sana karşı hislerimi anlamadığım içindi. Buradan uzakta her şey farklı olacak, söz veriyorum." Gözleri yine kocaman açılmış. Elini tutuyorum ve kalbimin üzerine koyuyorum. "Bana güveniyor musun?"

Yavaşça başını salladı. "Evet."

Çenesini kavrayıp dudaklarını kendiminkine yaklaştırdığımda, kaburgalarımın arasında bir coşku dalgası yükseldi. Parmakları göğüs kemiğimi okşarken, onu olabildiğince nazikçe öptüm.

Ayrıldığıımızda, "Tam burada boş yerin var," diyor.

"Adını alacağım," diyorum ona ve o da başını sallayarak kıkırdıyor. Ama ben tamamen ciddiğim.

"Sen tam bir manyaksın," diye sırtıyor.

Dudaklarının üzerinden gülümsedim. "Seni endişelendiriyor mu?"

"Mm... hayır. Sanırım seninle nasıl başa çıkacağımı çözdüm," diye mırıldandı. Eli gövdemden aşağı kaydı, belimin altına inip açık pantolonumun içine uzandı. Kalın penisimi avuçladı ve ben de hırslayarak ağzını ısırdım.

"Yani adımı da öğrenecek misin?" diye sordum ona, ateşli bir bakış atarak, gerçi şimdi de testislerimi iyice tahrik ediyordu ve gözlerim kapanmak istiyordu.

"Sana bir sürpriz yapacağım," diye sırtıyor ve ben de onu sertçe becermek istiyorum. O ukala tavrından kurtulmak istiyorum.

Ama ben böyle olmasını seviyorum. Başka türlü olmasını istemezdim.

Öpüşüp birbirimize dokunurken düşüncelerim karmakarışık oluyor. Ufukta bir gelecek var, daha önce görmediğim ama çok mümkün olan bir gelecek. Hala çılgınca geliyor ama ne kadar çılgınca olursa olsun, bir hedefe doğru ilerlemekte her zaman iyi oldum.

Eğer amacım Dascha'yı Tulum'a götürmek ve hayallerini gerçekleştirmesini sağlamaksa, bunu yapacağım.

Bunu onun için gerçekleştireceğim.

TWENTY-FOUR

Dash

56 gün içinde

Büyük bir sırrım varmış gibi davranmamaya çalışmak en zor kısmı.

Burada arkadaşlar edindim. İyi arkadaşlar, muhtemelen dışarıda sahip olduğum tüm arkadaşlardan daha iyiler.

Luthor ve ben saatlerce, akla gelebilecek her şey hakkında konuştuk. Kang bana Korece öğretmeye çalışıyor, ben de karşılığında ona Rusça öğretiyorum. Hiç kolay değil, benden daha hızlı öğreniyor ama bu süreçte çok eğleniyoruz. Ve inanılmaz ama Ren, cinsel kimliğimle barışmamda bana yardımcı oluyor. Çok açık ve özür dilemeyen biri. Ne kadar tuhaf olsa da, onunla birlikte olmak harika bir enerji.

Şu an aklımda bir şey var ve avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum. Velle beni duşlara götürürken bacaklarıma tekme attığında ya da Joy daha yemeğimi bitirmeden tepsimi kaptığında. Kelepçelendiğimde, görmezden gelindiğimde ve insan hayatta kalması için gereken en az şeyle karşı karşıya kaldığımda, hepsinin yüzüne BEN BURADAN ÇIKIYORUM diye bağırarak istiyorum.

Kemper dün gece son detayları görüşmek üzere yine odama geldi. Son zamanlarda hücreme daha sık geliyor ve bu da Luthor'la konuşmak istediğim başka bir konu. Geceki ziyaretçimden bahsetmiyor ama kiminle görüştüğümü bildiğini biliyorum. Bunu benim açmamı beklemesini takdir ediyorum ama tüm bu durumdan endişeliyim.

Buraya ne kadar heteroseksüel olduğum hakkında coşkuyla konuşarak gelmiştim. Sadece birkaç ay sonra bir erkek arkadaşım oldu.

Ve mecburi hapisane şakalarından da vazgeçebiliriz. Ben onun kölesi değilim.

Kemper'ı seviyorum. Bana bir kamyon gibi çarpmış olması, tam olarak nasıl olduğunu hâlâ bilmiyorum. İçimde bir düğmeye bastı ve bunu düşündükçe ona olan minnettarlığım daha da artıyor.

Biliyorum, başlangıçta beni incitti ve bazı insanlar daha önce beni zincirlemiş birine isteyerek kendimi zincirlediğim için bana aptal diyeceklerdir. Ama durum o kadar basit değil. Eskiden siyah beyaz olarak gördüğüm her şey gri bir yığına dönüştü; varlığından hiç haberdar olmadığım karmaşıklıklar şimdi beni tüketiyor.

Tulum'a yalnız gitmek istemiyorum. Yalnız olmaktan bıktım...

Kemper'la gitmek istiyorum. Gerçekten sabırsızlanıyorum. Çok heyecanlıyım, yerimde duramıyorum.

Dün gece bana ne yapmam gerektiğini söyledi. Sadece üç gün sonra plan uygulamaya geçecek.

Çarşamba akşamı, tekrar hücre hapsine gönderilmek için bir şey yapmam gerekecek. Velle'ye tekrar yumruk atmanın yeterli olacağını düşünmüştüm, ama Kemper bana hareketimi akıllıca seçmemi söyledi. Çok fazla dikkat çekmeden, beni tek başıma hücre hapsine gönderecek bir şey olmalı. Gardiyan öğrenirse, hücre hapsinde geçirdiğim süre şüpheli görülebilir. Bunun yerine, akşam yemeğinde aptalca bir şey yapacağım. Birinin üzerine yemek tepsi dökeceğim ya da her neyse. O an düşüneneğim.

Bundan sonra Kemper, hücremin kilidini açmadan tek kişilik hücrede kalacak. Ardından, hücre ile Doğu kanadı arasındaki tüm kapıları kontrol edecek; bu kapıların nadiren kilitli olduğu söyleniyor, bu da beni şaşırttı. En zor kısım, Doğu kanadından fark edilmeden geçmek olacak. Kemper, o kapıyı da açacağını ve kameraları izleyen gardiyanların dikkatini dağıtacağını söyledi. Kanalizasyon sistemine ulaşmak için oradan gizlice geçmem gerekecek ve oradan da Shawshank Redemption tarzında kaçacağım.

İtiraf etmeliyim ki, bunu o şekilde yapmanın Kemper'in planının bir parçası olduğuna oldukça şaşırdım. Görünüşe göre, kitabı hiç okumamış veya filmi hiç izlememiş, benim gibi bir King hayranı için bu bir saygısızlık. Ona tüm sahneyi anlattım ve yüzündeki ifade paha biçilmezdi.

Sonra ona Tulum'a vardığımızda izleyeceğimizi söyledim ve sanırım bundan hoşlandı çünkü neredeyse anında penisimi çıkardı ve beni o kadar iyi emdi ki, ayak parmaklarım kıvrılırken ve kendimi susturmak için dudağımı kanatana kadar ısırırken, bir galon meni boğazına aktı.

Bu anıyı hatırladıkça midem bulanıyor ve yüzümdeki gülümsemeyi zorla siliyorum. Kanalizasyon tüneline çıktuktan sonra, dışarıya çıktığımda, ormanın içinden yaklaşık bir mil kadar koşacağım. Kemper bana buluşacağımız bir iskeleden bahsetti ve sonra Coney Island'a bir tekneyle gideceğiz. Oradan, kaçış paramı alıp çeşitli otobüslerle Meksika'ya kadar gideceğiz.

Her şeyi planladık. Özgür kaldıktan sonra hayatımızın nasıl olacağı hariç. Tulum'da bir çift olarak ne yapacağız?

Eşcinsel bir ilişki içinde olacağım... Tanrım, daha önce hiç kız arkadaşım bile olmadı.

Ama bunu hayal etmek ne kadar bunaltıcı olsa da, Kemper olmadan yaşama düşüncesi kalbimi acıtıyor. Dürüst olmak gerekirse, onu komutan üniforması dışında bir kıyafetle hayal edemesem de, onu bir plajda benimle şemsiyeli kokteyller yudumlarken gülümserken kesinlikle hayal edebiliyorum. Bunu gün gibi gözümde canlandırabiliyorum.

Onun renkleri orada çok güzel uyum sağlayacak... hepsi sıcak ve tropikal. Bu kasvetli, karanlık yerde o benim için güneş ışığı gibi. Güneş ışığının her zaman görülebildiği bir yere gitmemiz mantıklı.

Sadece mutlu olmak istiyorum. Sanırım sonunda bunu başarabilirim. Belki o sesleri durdurabilir...

Yarın dövme yaptırıyorum ve çok heyecanlıyım. Ne yazacağını ve nerede olacağını zaten biliyorum. Daha doğrusu, nerede olacağını. Sanırım Kemper bugün dövmesini yaptırıyor...

Keşke birlikte gidebilseydik, ama belli ki bu mümkün değil. Özellikle şimdi birlikte görünemeyiz. Gerçi Ren dövmelemlerimizi yaptıktan sonra neler olup bittiğini anlayacağından eminim. Ama hiçbir şey söylemeyecek. Söylese bile kimse ona inanmaz.

Bütün bu düşünceler... O kadar çok düşünce var ki. Yatağında oturmuş, okumadığım bir kitabı elimde tutarken zihnimde cirit atıyorlar. Böyle Buyurdu Zarathustra. Joy'un... Nietzsche'nin bu kitabının bir kopyasına sahip olduğuna inanmadım. Zihnim o kadar karışık ki dikkatimi veremiyorum, ama ergenlik yıllarımda birkaç kez okumuştum zaten. Dürüst olmak gerekirse, bu kitabı elimde tutmak bile biraz dikkatimi dağıtıyor.

Luthor, üst ranzada makinesiyle uğraşıyor. İşler yolunda gidiyor, ya da en azından bana öyle görünüyor. Luthor memnun değil, ama onu anlayabiliyorum. Zadira'nın boya işi üzerinde aylarca çalıştım çünkü mükemmel olması gerekiyordu.

Belki Tulum'da boyatmak için başka bir Audi bulabilirim...

"Yukarıda işler nasıl gidiyor, kardeşim?" diye seslendim Luthor'a, onunla konuşmak istiyordum.

Birkaç gün içinde çıkacağım. Ve onu bir daha asla göremeyeceğim... Bu çok üzücü.

"Adamım, bu konuda pek bir şey bilmiyorum," diye homurdanıyor ve bu beni güldürüyor. "Bir giriş rölesine, daha iyi bir güç kaynağı kutusuna ihtiyacım var, işlemciye hiç girmeyelim bile." İçini çekiyor ve bu da beni daha çok güldürüyor.

Ne hakkında konuştuğunu hiç anlamıyorum ama kahretsin, bunu çok özleyeceğim.

"Ama üzerinde çalışmayı bırakmayacaksın, değil mi?" diye soruyorum, duygusallaşmamaya çalışarak ama zorlanıyorum.

"Yok canım, iyiyim. Yani, başka ne yapabilirim ki?" diye küfretti ve yatağın arkasına bir şey düşmüş gibi bir tıkırtı sesi duydum.

"Güzel. Seni mutlu eden şeyi yap Luth. Mutluluğu hak ediyorsun," diye mırıldanıyorum boşluğa bakarken. "Bence sen ve Ren aranızdaki sorunları çözmeye çalışmalısınız."

"Aşağıda ne saçmalıyorsun sen?" diye mırıldandı. "Ölüyormuş gibi ses çıkarıyorsun neden?"

Yanağımın içini ısırarak, söylemek istediklerimi söylememek için kendimi zorluyorum. "Sadece şunu söylüyorum... Her zaman burada olmayabilirim. Çoğu zaman hücre hapsindeyim ve her şey..."

"Evet, o konuda. Ren'in haklı olduğunu düşünmeye başladım. Orada olmayı seviyorsun."

"Hayır, yapma. Sürekli oraya gönderilmem benim suçum değil..."

"Dash, ama bu senin suçun," sesi her zamankinden biraz daha huysuzdu, bu da sadece Ren'e kızdığında oluyordu. "Yaptıklarının sorumluluğunu al. Bizim gibi sen de burada bir sebeple bulunuyorsun."

Gözlerimi yatağının alt kısmına diktim. "Bugün sorunun ne?"

"Hiçbir şey. Özür dilerim, sadece... stresliyim," diye nefes nefese söylüyor. "O'Malley'i düşünüyordum. Ve Darcey'i. Burada başlarına

gelenler çok kötü. Yani, tehlikeli suçlular olduklarını biliyorum ama bu işkenceyi haklı çıkarıyor mu? Bilmiyorum bile...”

“Dünyanın her yerinde tehlikeli suçlular var. Ve bunların sadece küçük bir kısmı gerçekten hapse atılıyor,” diyorum emin bir şekilde. Bunu biliyorum.

Kötülük nadiren hak ettiğini bulur. Bizim gibi insanları sonsuza dek mahvetmeye devam eder, ta ki sonunda buraya düşene kadar.

"Sanırım öyle. Hayatımızın geri kalanını düzgün bir ortamda geçireceğimizi bilmek güzel," diye mırıldandı, hâlâ bir şeyler kurcalıyordu.

“Ama bu ömür boyu böyle olmamalı,” diye itiraz ediyorum. “Biz Amerika Birleşik Devletleri’nde yaşıyoruz. Hukukun üstünlüğü diye bir şey var. Bizi adil bir yargılama bile yapmadan buraya hapse atamazlar, ya da—”

“Dash!” diye bağırdı Luthor ve ben konuşmayı kestim. “Burada olduğunu kabullenmelisin. Hiçbir yere gidemezsin! İlk gününde sana ne demiştim? O adam olma... Her zaman kurtulacağını sanan adam. Ben burada beş yıldır mahsur kaldım ve sana söylüyorum, burası çıkmaz sokak.” Sözleri ve içlerindeki öfkeli hüznü beni yutkunmaya zorladı. “Parmaklıklar ardında bir nebze de olsa hayat bulmak için elinden geleni yap. Hepimiz gibi sen de burada mahsur kaldın.”

Kalbim göğsümün boşluğunda ağır bir şekilde oturuyor. Keşke Luthor'u da yanımda götürebilseydim. Buradaki tüm o lanet olası manyaklar arasında, burada olmayı hak etmiyor. Genç ve gerçekten iyi bir insan. Ben buradan gidebiliyorum da o gidemiyor, bundan nefret ediyorum.

Kemper'le konuşmam gerek. Luthor'u da yanımızda götürmeliyiz. Onu burada çürümeye bırakamam.

Gecenin geri kalanında başka hiçbir şey söylemiyorum ve sonunda Luthor uykuya dalıyor. Saatlerce başımın üstünde onun sakin nefeslerini dinliyorum ve bir an bile uyuyamıyorum. Biriken gürültü çok fazla.

Ve Kemper hiç gelmiyor, bu da beni sürekli diken üstünde tutuyor. Rahatlamama yardımcı olacak o coşkulu orgazmlardan birine gerçekten ihtiyacım vardı... Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, geçen hafta popo bekaretini kaybetmiş biri olarak, şimdi onun içimde olmasını çok istiyorum. Bağımlı oldum ve bu çok hızlı oldu. Vücudunun sert hatlarını, yumuşak dudaklarının zıtlığını ve bana neredeyse taparcasına tapan tatlı tavrını hayal etmekle meşgul olmasaydım endişelenirdim.

Bilmiyorum... ona karşı hislerim karmaşık. Beklenmedik ve yeni bir şey bu, ama bu duyguları bu lanet olası hapishanenin dışında keşfetmek

istiyorum. Bu duvarların dışında aynı hissi verip vermeyeceğini görmek istiyorum.

Neyse, bu gece uğramayacağını biliyordum zaten. Her şey olup bitmeden önce, Çarşamba akşamı onu göreceğim. O zamana kadar anılarımla yetinmek zorundayım.

Gözlerimi kapatıp, bana yaptıklarının hepsini hatırlıyorum ve bu konulardaki duygularımın başından beri nasıl değiştiğini değerlendiriyorum. Aslında bütün gece bunu düşünüyorum, zihnimde onun sesinin yankılarıyla dönüp duruyorum, ta ki sonunda sıranın ışıkları tekrar açılıp bizi kahvaltı için toplayana kadar.

Duş almak ve öğle yemeği yemek için yorgun ve huzursuz oluyorum, gergin ve endişeliyim, bu yüzden Rook beni kafeteryadan çıkarken yakaladığında neredeyse yerimden fırlıyorum.

"Hadi gidelim, 101," diye mırıldandı ve başka bir şey söylemeden beni kendi hücreme değil, Ren'in hücreğine götürdü.

Kelepçelerim çıkarılıp Rook gittikten sonra, Ren yatağının yanındaki tepsi masasına bazı aletler yerleştirirken ona kısaca el salladım. Ren'in oda arkadaşı yok, bu yüzden tüm ev ona ait. Mahremiyetin güzel olacağını düşünebilirsiniz, ancak burada insan teması bir zorunluluk, bu yüzden Ren ziyaretçi kabul etmesi için gardiyanlara rüşvet veriyor.

Hepimiz biliyoruz ki Ren, sıradan bir insandan daha fazla insan temasına ihtiyaç duyuyor.

Yanına gidip bir şeylerle uğraşıyordu; iğneler, bir tüp mürekkep, birkaç pamuklu çubuk. Profesyonel bir dövme dükkanında bulabileceğiniz türden değildi belki ama, ne yapalım, elimizdekilerle yetinmek zorundayız.

"Yani, ne istediğini biliyor musun?" Çenesini bana doğru kaldırdı, dün gece burada olduğunu düşündüğüm Kemper'den hiç bahsetmedi.

Belki de ismimi öğrenemedi...

Bu düşüncenin beni neden üzdüğünü bilmiyorum. Ama kafamı silkeleyip başımı sallıyorum, bileklerimi uzatıp ona kelimelerin ne söylemesini istediğimi söylüyorum. Bana kaşlarını çatıyor, dudaklarında şeytani bir sırıtış beliriyor. Ama hiçbir şey söylemiyor, sadece yatağını işaret ediyor.

"Oturun lütfen."

Dediğini yapıyorum ve o da hemen işe koyuluyor, sol bileğimi eline alıyor, iğneyi ısıtıyor ve tekrar tekrar siyah mürekkep içine batırıyor. Profesyonelce yaptırmaktan çok daha fazla acıyor ama tabii ki hoşuma

gidiyor. Penisimin acıya şu an için uygun olmayan bir şekilde tepki vermek istemesi üzerine dikkatimi dağıtmak için bir sohbet başlatmaya karar veriyorum.

"Peki Luthor'u geri getirmek için ne yapacaksınız?"

Ren'in gözleri, derime harfler kazıdığı yerden benimkine gidip geliyor. "Şey, öncelikle, onu hiç gerçekten elde edemedim. Ben hep..." Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, çenesi kasılıyor. Warren Xavier gibi kendine güvenen birinin bu kadar duygulanması ilginç. Ve üstelik Luthor gibi tatlı biri için. "Bir süredir ona karşı hislerim var ve o da bunu biliyor. Birkaç kez çok yaklaştık, ama her zaman aceleci davranıp onu korkutup kaçırdım. Fark etmediysen söyleyeyim, o hiçbir türden ilişki kurmaz."

Sözlerini bir an düşünüyorum. "Haklısın. Ama biliyorum ki o senden hoşlanıyor, Ren. Belli ki seni çok önemsiyor. Ona ciddi olduğunu göstermen gerekiyor. O gerçek bir ilişkiyi hak ediyor."

"Bu o kadar basit değil, Dascha," diye mırıldanıyor. "Ona ihtiyacı olanı verebilecek donanıma sahip olup olmadığımdan emin değilim. Güvenilir birine, tek eşli birine ihtiyacı var. Ve bunu yapabilecek kapasitede olup olmadığımı bilmiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Bana tamamen saçmalık gibi geliyor."

"Çünkü sen anlamıyorsun," diye mırıldanıyor. "Hiç aşık oldun mu, Dascha?"

Bu soru beni şaşkına çevirdi, göğsümü öylesine sarstı ki, kalbimin hafifçe titrediğini neredeyse hissedebiliyorum.

Ağızımdaki fazla tükürüğü yutarken, bu sorunun vücudumda neden böyle bir tepkiye yol açtığını merak ediyorum.

"Ben... Sanmıyorum..." Bu cevap yalan gibi geliyor.

Sanki yalan söylemişim gibi hissediyorum neden?

"O zaman kesinlikle aynı anda birden fazla insanı sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun," diye devam ediyor, içimde olup biten karmaşanın farkında olmadan. "Ben hiçbir zaman tek bir insanı sevmeyi bilmedim. Benim için seks, insan gibi hissetmenin tek yolu... Bazen bir şey hissetmenin tek yolu bu. Kendimi tek bir kişiye bağlayamam, çünkü onu inciteceğimi biliyorum. Özellikle de o kişi Lexington ise. Onu çok seviyorum, bunu yapamam..."

Sözleri aramızda havada asılı kaldı ve ben daha düşünmeye fırsat bulamadan ağzım açıldı. "Ren, demek istediğin Luthor sana yetmiyor ama sen ona deneme şansı vermedin. Bu çok yanlış."

Ren bileğimdeki işlemi bir anlığına durdurup yere bakıyor. Kaşları çatılıyor ve perişan görünüyor. Çok üzgün.

Bu bakışı tanıyorum.

Dövme yapmaya devam ediyor, tüm süre boyunca sessiz kalıyor. Belli ki derin düşüncelere dalmış durumda ve sağ bileğime geçtikten sonra nihayet içini çekerek, "Peki, ne yapmamı önerirsiniz? Beni ciddiye almayacak." diyor.

"Evet, daha denemeden başarısızlığı kabul ediyorsan olmaz," diye alay ettim. Bana baktı, dudaklarında hafif bir sırıtış vardı. "Bak, ilişkiler konusunda uzman değilim. Kendimin bu yeni yönünü yeni keşfettim ve Kem'in—"

Adını söylemeden önce kendimi tutuyorum ve donup kalıyorum, Ren ise bana şaşkınlıkla bakıyor. Gözleri kısılıyor ama o bir şey söyleyemeden ben daha fazla kelimeyle karşılık veriyorum.

"Demek istediğim şu ki, ilişkiler karmaşıktır, ama işe yaramayacağından korktuğunuz için kendinizi ilişkilere kapatamazsınız. Bir şans verin, Ren. Eğer ikiniz de birbirinizi önemsiyorsanız, en azından denemek birbirinize ve kendinize karşı bir sorumluluğunuzdur."

Ren, masmavi gözlerini benimkine dikti, bir an şaşkınlıkla baktıktan sonra dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Hiç aşık olmadığını söyleyen biri için, bu konuda çok şey biliyorsun..."

Duygularımı yutarak yüz ifademi sabit tuttum. "Ben sadece Luthor'un mutlu olmasını istiyorum. Belki senin de."

Gülüyor. "Ha, demek şimdi benden hoşlanıyorsun?"

"Sanırım iyisin," diye sııttım ve o da biraz daha kıkırdadı, başını sallayarak dövmemi yapmaya devam etti. "Gerçekten de harika bir oral seks yapıyorsun."

"Bunun farkındayım, Dascha." Bana göz kırptı ve yanaklarıma yayılan kızarıklığı engelleyemedim.

Sadece on dakika daha ve Ren dövmelerimi bitirecek. Hapishane dövmeleri için hiç de fena görünmüyorlar.

Bileklerimi yukarı kaldırıp sol tarafta "Benim", sağ tarafta ise "Memur" yazısını görüyorum. Alabaster Cezaevi'ne geldiğimden beri milyonlarca kez kelepçelendiğim yer tam olarak burası; en acı verici kelepçeyi ise Kemper takmıştı. Benim memurum.

Artık şakalaşırken beni kelepçelemiyor olması düşüncesiyle gülümsüyorum. Bu durumdan gurur duyuyorum. Bana göre bu, sadece bir

mahkum ve bir gardiyan olmaktan çok daha fazlası olduğumuz anlamına geliyor.

O benim subayım, ben de onun tutsağıyım. Kendi isteğimle.

Ve yakında Meksika'da, sahilde tako yiyip margarita içerek tüm bunların ne anlama geldiğini çözeceğiz. Bunun işe yarayabileceğini düşünmekte hayalperest olmadığımı gerçekten umuyorum, çünkü bu konuda çok heyecanlanıyorum.

"Teşekkürler, Ren," diye mırıldandım ve ikimizin de şaşkınlığına rağmen onu kendime doğru çekip kucakladım.

Hafif şaşkınlığının geçmesi biraz zaman alıyor, ardından kollarını bana sarıp sıkıca sarılıyor. Başımı omzuna yaslıyorum ve hiç beklemediğim şekillerde bana yardım eden birinin varlığını hissetmenin verdiği huzuru yaşıyorum.

"İyileşeceksin, Dash," diye iç çekti kulağıma ve eliyle başımın arkasını tuttu. "Kim olduğunu biliyorsun."

Gözlerimin arkasındaki baskıyı bastırmaya çalışarak başımı sallıyorum. Bütün bu şeyleri kendimle ilgili keşfetmek için hapse girmem gerektiğine gerçekten inanmıyorum. Bu duyguyu korumak istiyorum. Şişeye doldurup, kendimden şüphe duymaya başladığım her an kullanabilmek istiyorum.

Ren'in hücrelerinden ayrılırken, vahşi bir hayvan gibi zincirlenmişken sahip olmamam gereken bir özgürlük duygusuna sahibim. Yarını dört gözle bekliyorum.

Ne yazık ki, Velle aniden ortaya çıkıp Rook'u ve beni korkutmadan önce fazla ilerleyemiyorum.

"Burada neler oluyor?" diye homurdandı Rook'a, gözleri aramızda gidip geliyordu, sanki az önce seviştiğimizi sanıyormuş gibi.

Rook hiçbir şey söylemez, sadece omuz silker; Velle bu hareketten hiç memnun görünmemektedir.

Velle başını uyarırcasına salladı, sonra da "Bizi yalnız bırakın, memur bey!" diye bağırdı.

Rook bana hızlıca bir bakış attı, sanki itiraz etmek istiyormuş gibiydi ama elbette etmedi ve öylece sakince uzaklaşarak sıradan çıktı ve beni en yakın arkadaşım ile yalnız bıraktı.

Velle'ye bakarken, hücremden yirmi metre uzakta olduğum halde ne istediğini merak ediyorum.

Bileklerimi kavradı, kelepçeler yeni dövmelemeime engel olmayacak kadar gevşekti. Velle, tenimdeki siyah yazıları inceledikten sonra şüpheli

bir ifadeyle bana baktı.

"Biliyor musun, 101, seni merak ediyordum," diye iç çekti bileklerimi bırakırken. "Çok fazla zamanını hücre hapsinde geçiriyorsun. Sürekli bu kaçak mallarla ortaya çıkıyorsun." Yüzüme doğru biraz daha yaklaştı. "Kimle yatıyorsun sen?"

"Gerçekten önemli mi?" Dişlerimi sıktım. "Diğer mahkumların yapmadığı hiçbir şey yapmıyorum. Bu lanet yerin yan etkisi olmalı."

"Sadece memurlarımdan birini istismar etmediğinizden emin olmak istiyorum," diye gözlerimin içine dik dik bakarak geri adım atmamı istedi, ama bunu yapmayacağım. Bu adam tam bir baş belası.

"Şey, eğer endişelendiğiniz buysa, Rook'la birlikte olmadım," diye omuz silktim. "O bir sefer hariç."

"Benim hatamdı," diye homurdandı. "Seni bir daha onun yanına yaklaştırmak istemiyorum. Zehir gibisin."

"Ben mi?" Alaycı bir şekilde güldüm. "Burada olmamı gerektirecek hiçbir şey yapmadım bile. Ben bir banka soyguncusuyum, psikopat değilim. Sadece geçinmeye çalışıyorum, memur bey, o yüzden beni mahkum kaidesinden indirip rahat bırakın artık?"

Velle'nin gözleri bana dikildi, bu bakışı çok iyi biliyorum. Başını sağa doğru eğdi ve alnında çizgiler belirdi.

Bana deliymişim gibi bakıyor. O bakıştan nefret ediyorum.

"Vay canına. Reznikov," diye başını salladı, birdenbire etrafımızı bir acıma havası sardı. "Gerçekten de aklını kaçırmışsın, değil mi?"

Çenem kilitlendi ve tüm kaslarım gerildi. "Bana sakın öyle seslenme!"

Eğilmek yerine, küçümseyen bir kahkaha attı. "Dosyanı gördüm, 101."

Midem alt üst oldu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Buraya nasıl düştüğünü biliyorum ve bunun soyduğun bankalarla çok az ilgisi var," diyerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken yüzüm şaşkınlıkla düştü. "Birinci derece cinayetten buradasın."

Aramızda bir an için uzayan sessizlik, sanki bir saatmiş gibi geliyor. Gözlerim bulanıklaşıyor, zihnim anılarla dolup taşıyor, tıpkı gözden uzak bir yerlerden sürekli damlayan su gibi yavaş yavaş geri geliyorlar.

Tutuklandığım gün...

Banka. Belediye Kredi Birliği.

Akrep. Yanımdaydı... Her şey çok hızlı oldu ve adrenalinim tavan yaptı. Gözlerim yerde sabit kalırken, göz kapaklarım sürekli titreyerek kısıldım ve

düşündüm ki...

"Mike'ı vurduğum..." kelimeler dudaklarımdan dökülüyor, sanki bambaşka bir yerden geliyormuş gibi.

"Evet. Ve yirmi iki yaşında bir kızını öldürdün. Başka bir banka çalışanıydı. Karly Clayton'ı."

Çılgınlık yankılanıyor, şakaklarım o kadar şiddetli titriyor ki gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

"101 numaralı kadının kim olduğunu biliyor musun?" Velle'nin sesi zihnimi kurcalıyor ve başımı sallıyorum. "Valinin yeğeniydi."

Gözlerim şaşkınlıkla onun gözlerine dikildi, kaşlarım çatıldı. Ne hakkında konuştuğunu anlamıyorum.

Kız mı? Hangi kız sikiyim??

"İki kişiyi öldürdün, Dascha," diye devam etti, bana doğru yaklaşarak. "Soğukkanlılıkla. Biri, kahrolası Valimizin akrabası. Sen sadece bir banka soyguncusu değilsin. Herkes kadar burada olmayı hak ediyorsun. Belki daha fazla. Çünkü açıkça mahvoldun..." Alaycı bir şekilde güldü ve başını tekrar salladı, keskin gözleri bana dikilmişti. Olduğum yerde canımı sıkıyordu.

"Hayır..." diye fısıldadım inanmazlıkla. "Hayır, bu değil..."

"Sakın yalan söyleme, mahkum," diye tısladı yüzüme, sonra da tişörtümden yakalayıp beni kendine doğru çekti. "Masum numarası yapma. Sen bir katilsin. İtiraf et."

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, uzuvlarım titriyor, zihnim karmakarışık. "Hatırlamıyorum..."

Gözlerimi sıkıca kapatırken sesim kesildi, zihnimde türlü türlü görüntüler bir anda belirdi.

Sesler. Her zaman sesler vardır. Nereden geldiklerini bilmiyorum ama...

Bir kızını mı öldürdüm?? Hatırlamıyorum...

Bu gerçek değildi, değil mi?

Ben değilim... Ben değilim...

Bütün vücudum gergin ve zihnen çaresizim. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bile bilmiyorum. Göz çukurlarımdan yaşlar birikiyor, kan ve barut kokusu beni cezbediyor, o kadar yoğun ki neyin gerçek neyin gerçek olmadığını ayırt edemiyorum.

Velle memnuniyetsizliğini belli eden bir homurtu çıkararak beni hücreme geri sürükledi, kelepçelerimi çıkarıp içeri fırlattıktan sonra öfkeyle uzaklaştı. Yere yığılıp bir top gibi kıvrıldım, sesler gittikçe daha da yükselip

beni alaya alırken titriyordum, ta ki dayanılmaz hale gelene kadar. Nefes alamıyordum.

Hareket edemiyorum.

Kayboldum.

Onu ben mi öldürdüm...? Nasıl? Neden?

Hatırlamıyorum!

"Dash, iyi misin dostum?" Luthor'un sesi yanımdan geldi, beni ayağa kaldırıp yatağıma götürürken. "Ne oldu?"

Hâlâ konuşamayacak kadar şoktayım. Zihnimde beliren anlık görüntülerden kurtulamıyorum, her şey kan ve öfkenin, dehşet verici acının karmakarışık bir yığını gibi birbirine karışıyor.

Annenin yüzü. Bankadaki kız.

Mike.

Kemper.

Ben kimim?

Neler oluyor...?

"Nefes alamıyorum..." diye hıçkırarak konuştum, kalbim çılgın gibi çarpıyordu. Titreyip kasılırken, tenimde soğuk terler belirdi.

"İşte," Luthor omuzlarımı öne doğru itiyor. "Başını dizlerinin arasına koy. İşte böyle."

Kekeleyerek sakinleşmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Milyonlarca insanın çığlıkları, küstah bir gürültü beynimde yankılanıyor.

Onu sen öldürdün.

Katil.

Katil.

Sen bir katilsin!

"Burnundan nefes al, ağzından nefes ver." diye gösteriyor Luthor. "Hadi yap, Dash."

Zayıf bir şekilde başımı sallayarak burnumdan hava çekiyorum, bir an tutuyorum sonra veriyorum. O, ben titrerken sırtımı ovuyor; bedenim ağır ama bir şekilde havalanmış gibi.

Gözlerimi daha da sıkıca kapatarak Luthor'a odaklandım. Elinin üzerimdeki hissi. Dostça varlığının sıcaklığı ve yatıştırıcı sesi. Kalp atışım düzenli hale geldi, kaslarımdaki gerginlik biraz azaldı.

Birkaç dakika sonra tekrar doğruldum ve sonunda gözlerimi açtım, kendimi gerçeklik olduğunu düşündüğüm şeye geri döndürmeye çalıştım, ancak Velle'nin söyledikleri hâlâ beni rahatsız ediyordu...

Bunun doğru olabileceğine inanamıyorum.

Buradan bir an önce defolup gitmem lazım.

"Dostum, sana ne oldu böyle?" Luthor'un yüzünde endişe vardı. Bu bana onun ne kadar harika bir arkadaş olduğunu hatırlattı. Ve onu buradan ne kadar uzaklaştırmam gerektiğini de.

"Luthor, eğer sana yarın gece benimle hücreye gelmeni söyleseydim..." diye başlıyorum, nefes nefese. "Eğer sana buradan çıkabileceğimizi ve tek yapman gerekenin beni takip etmek olduğunu söyleseydim... Gelir miydin?"

Luthor, sanki buna nasıl cevap vereceğini bilmiyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Dash... Sanırım biraz dinlenmen gerekiyor. Hiçbir şey anlamıyorum."

"Hayır, ciddiylim," diye yüzümü ovuşturdum. "Yarın buradan çıkıyorum, Luthor. İstersen benimle gelebilirsin. Bence gelmelisin. Burası..." Başımı salladım. "Burada eriyip gitmeni istemiyorum. Sen benim arkadaşısın."

Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle, ağzı açık bir şekilde dakikalarca sessizce bana bakıyor.

"Nelerden bahsediyorsun sen?" diye nefes nefese sordu sonunda. "Nasıl olur da dışarı çıkacağına bahse girersin? Hiçbir mantığı yok."

"Bir planım var. Biz... Muhafızlardan biri..." Kendimi durduruyorum, Kemper'ı bu işe dahil etmemeyi tercih ediyorum. Hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum. "İşe yarayacak. Yarın gece, hücre hapsinden... Benimle gelmelisin, Luthor. Özgür olabilirsin ve yaşayabilirsin. Hayatının geri kalanını bu berbat yerden uzakta yaşayabilirsin. Lütfen. Gel."

Gözlerim onun canlı parıltısına kilitlenmişken, zihnindeki çarklar dönmeye devam ederken ona yalvarıyorum. Olanları görebiliyorum ama o sonuçta şüpheli. Çünkü ayağa kalkıp volta atmaya başlıyor.

"Hayır. Tamamen delirmişsin. Bunun asla işe yaramayacağı kesin ve ben... Ben... yapamam..." Duraksar ve yüksek sesle nefes verir, başını defalarca sallar. "Ne dediğini bilmiyorsun. Kimse kurtulamaz."

"Evet," diye ayağa fırladım ve omuzlarından tuttum. "Ben gidiyorum Luth. Ve senin de gelmen gerekiyor."

"Yapamam." Alnı kırıştı, yüzüne endişe kazındı.

"Neden olmasın?" diye tısladım. "Neden en azından denemiyorsun ki?"

"Çünkü..." diye fısıldadı titrek bir sesle. "Gidemem..."

Öfkem giderek kabarıyor, ta ki bir an durup gözlerinin bana ne anlattığını okuyana kadar. Elim ondan kayıyor ve gözlerimi kırıyorum.

Ren'i terk edemez.

Zorlukla yutkunarak, öyle acımasızca, öyle derinden karmaşık bir şeyin ortasında sıkışıp kalmış, ne yaptığını bile zar zor bilen arkadaşına bakakaldım. Ama anlamadığımı söylesem yalan olurdu.

İşte bu yüzden hiçbir zaman evden ayrılamadım...

İster isteyeyim ister istemeyeyim, beni orada tutan her zaman bir şey vardı.

Bu yüzden başka bir şey söylemiyorum. Sadece anlayışla başımı sallıyorum ve Luthor'u kucaklıyorum. Onu tüm gücümle, sıkıca kucaklıyorum çünkü yarından sonra ne olursa olsun onu bir daha asla göremeyeceğim.

Yakalanırsam beni öldürebilirler. Yakalanmazsam da yaşadığım sürece bir daha asla New York'a dönemem.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, Luthor," diye nefesimi verdim.

Başını salladı ve geri çekildi. "Ne kadar berbat bir durum olsa da, buraya geldiğin için mutluyum. Seninle tanıştığım için mutluyum."

İçimde biriken tüm o korkunç şeylere rağmen, dudaklarımda küçük bir tebessüm belirliyor. Alabaster Cezaevi'nden çıkan tek iyi şey, burada tanıştığım insanlar, hepsi birden. Velle bile. Dünyamı değiştirdiler.

İyisiyle kötüsüyle.

Uykusuz geçen bir gece daha.

Sıradaki ışıklar söndükten sonra Luthor yatağına gitti. Ben ise uyanık kaldım ve odada volta attım.

Düşünmek. Hatırlamak, ya da hatırlamaya çalışmak.

Tutuklandığım güne dair anılarımda bir boşluk var.

Hatırladığım kadarıyla, son bir kaçış denemesi için kızı dışarı çıkardım. Ondan sonra, gözlerim bağlı bir şekilde arabanın içinde uyandım. Gerçekte ne olduğunu hatırlamıyorum ve masum bir kızı öldürdüğüme inanmayı reddediyorum.

Onu öldürmek istememiştim...

Mike, evet. Beni ihanete uğratan bir haindi. Ölümü hak ediyordu. Ama kız bana hiçbir şey yapmadı. Sadece... oradaydı.

Yıpranmış anılar zihnimi yıpratıyor ve elbette bugün kahvaltı yapamadığımız veya duş alamadığımız günlerden biri. Kelimenin tam anlamıyla bütün gün hücredeyiz ve ben sadece düşüncelerimle baş başa kaldım.

Ne kadar sınav çekersem çekeyim, beynimdeki seslerden, sürekli gelen gürültülerden, seslerden ve çılgınlardan dikkatimi dağıtamıyorum.

Bana sataşıyorlar. Bana hakaret ediyorlar.

Katil.

Katil.

Fenalık.

Deli.

Onu sen öldürdün.

Sen bir katilsin.

Sen değersiz bir canavarsın.

Buraya aitsin.

Onuncu saate gelindiğinde, kendimden duyduğum tiksinti öfkeye dönüşüyor. Ve öfkemi birine yöneltmem gerekiyor. Bu yüzden, burada güvenmem gereken tek kişiye yöneltiyorum.

Bana artık zarar vermeyeceğini söyleyen kişi...

Kemper.

O bir gardiyan. Tıpkı Velle gibi benim dosyayı gördü, yani biliyordu. O kızı öldürdüğümü biliyordu ve hiçbir şey söylemedi.

Bana söylemeliydi. Neden söylemedi ki?

Ona yüz kere banka soygunu yüzünden burada olduğumu sandığımı söyledim. Hatırlamadığımı biliyordu. Bana ne yaptığımı söylemek için bunca fırsatı vardı ama yalan söyleyen, ihanet eden ağzını kapalı tuttu.

Çok yorgunum, düşüncelerim neredeyse anlamsız, ama öfke tüm mantıklı düşüncelerimi ele geçirdi ve şimdi çok sinirliyim. Kafam karışık. Uykusuzluk ve zorla alınan adrenalin yüzünden aşırı gerginim, bir de o lanet olası sesler, hepsi birden.

Koğuştaki bağırışlar yükseliyor, bu da yemek vaktinin geldiği anlamına geliyor. Şu anda kantine gidip olay çıkarıp kendimi hücre hapsine attırmam gerektiği düşüncesi bile beni çok üzüyor. Stresliyorum, gerginim ve Rook hücreye girip Luthor'u ve beni kelepçelediğinde çok sinirliyim. Bizi koğuşa

götürüyor, kablolu vücudumun dayanabileceğinden daha yavaş bir şekilde kantine doğru yürütüyor.

Luthor beni dürttü. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtlıyorum gergin bir çeneyle, ama ayrıntıya girmiyorum.

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum...

Az önce katil olduğumu öğrendim. Anlaşılan, daha sonra kaçmaya çalışacağım bir yere kapatılmayı tamamen hak ediyorum...

Aylardır olduğu gibi yine aynı şekilde kafeye alınıyoruz ve küf ve eski yemek kokan bu iğrenç, paslı odaya son ziyaretim olabileceğini bilmeme rağmen, şu anda düşünmem gereken hiçbir şeyi düşünemiyorum.

Yapabileceğim tek şey etrafıma bakmak. Gece mavisi gözler, altın sarısı saçlar ve dövme arıyorum.

Onun şu anda burada olduğunu biliyorum. Olmalı.

Çünkü onunla konuşmam gerekiyor.

TWENTY-FIVE

Officer Kemper

İçimden bir ses bana yukarı çıkmam gerektiğini söyledi.

Plan, Dash'i bu gece hücre hapsindeyken, hücresini açmak için uğrayana kadar görmemektir. Ama nedense, yukarı çıkıp, kendini tekrar aşağı kata gönderilmesine neden olan her neyse, bunun doğru olup olmadığını kontrol etme konusunda güçlü bir istek duydum.

Ve tahmin ettiğim gibi, doğru kararı vermişim. Çünkü pek iyi görünmüyor.

Ona bir saniye bakmak bile bir şeylerin ters gittiğini anlamamı sağlıyor. Huzursuz, gözlerinin altında koyu halkalar var ve uzamaya başlayan saçları sanki yılmaya çalışmış gibi karmakarışık.

Kelepçeleri çıkarıldığı anda odanın her yerini aramaya başladı. Beni aradığını biliyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda, onun gözlerinde uzun zamandır görmediğim bir duygu fark ettim.

Öfkelenmek.

Hemen bana doğru öfkeyle yürümeye başladı ve kimsenin onu izlemediğinden emin olmak için gözlerimi ona çevirdim, çünkü şu anda yaptıklarından hiç de endişeli olmadığı açıktı. Çenemi sıktım.

Aklını başına toplaması gerekiyor. Bu şaka değil.

Kimse ona dikkat etmiyor gibi görünüyor. Kafeteryada büyük bir hareketlilik var ve bir sürü mahkum yemek sırasına girmiş, tepsileri kapıyor. Diğer tüm gardiyanlar da onlara odaklanmış durumda.

Ama ben değil. Dash bana yaklaşırken onu dikkatle izliyorum, sessiz bir öfke saçıyor. Aramızda sadece bir karış mesafe kaldığında duruyor ve öfkesinden köpürüyor. Bunu hissedebiliyorum.

Kolundan tutup onu bir köşeye doğru sürükledim, herkesin görüş alanından biraz uzaklaştırdım ki sorununun ne olduğunu anlayabileyim.

“Neler oluyor?” diye sessizce soruyorum, gözlerimi şu anda çok daha koyu olan ve öfkesini barındıran, girdap gibi dönen yeşil ve kahverengi gözlere odaklayarak.

“Velle dün gece dosyamda ne olduğunu bana söyledi,” diye homurdandı, sonra gözlerini kapatıp başını salladı ve tekrar bana baktı. Saçlarını tutarak mırıldandı, “Görünüşe göre... Valinin yeğenini öldürmüşüm.” “Öldürmüşüm” kelimesinde neredeyse boğuluyordu ve bununla mücadele ettiğini anlayabiliyordum.

Kahretsin...

Karnım alt üst oldu, kaslarım gerildi. Aman Tanrım... Velle. O pislik.

Bunu Dash'e anlatmam gerekiyordu. Tamam, yani... bu hiç iyi değil.

Ağzım açılıyor ama daha konuşmadan araya giriyor, "Biliyor muydun?"

“Dash...” diye mırıldandım, ses tonumu olabildiğince yatıştırıcı tutmaya çalışarak.

Bunu denememe bile izin vermiyor. "Sen biliyordun zaten. Nasıl söylemezsin bana?!"

Öfkesinden sesi biraz yükseliyor ve onu susturmam gerekiyor. Bu planın bir parçası değil. Kimsenin bizi birlikte görmesini istemiyorum. Her şeyi tehlikeye atabilir.

“Dash, öyle değil. Sana söylemek istiyordum, sadece doğru zamanı bekliyordum.”

Elimi uzatıp kolunu tutmaya çalıştım ama o kolumu geri çekti.

“Bana dokunma. Bana söylemeliydin!” diye sertçe nefes verdi ve gözleri, üniforma gömleğimin açık üst düğmesinden görünen köprücük kemiğime indi. Sanırım oradaki dövmeyle fark ettiğinde gözleri irileşti... Adı.

Bakışları yüzüme kayarken yutkunmasını görüyorum. Bu anda onu yakalayıp dudaklarını dudaklarıma bastırmak istiyorum. Adını tenime kazıdığım yere dokunuşunu hissetmek istiyorum. Ne olursa olsun onu her zaman yanımda tutacağımı ona bildirmek istiyorum.

Ama hâlâ çok öfkeli. Dudaklarını yalarken gözleri kısılıp ince bir çizgiye dönüştü. "Hatırlamadığımı biliyordun ve hiçbir şey söylemedin. Ne biçim bir..." Duraksadı ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Onu dikkatlice süzerek tekrar eline dokunmaya çalıştım. "Bebeğim, lütfen rahatla..."

Tekrar geri çekildi ve gözlerinde alevler yanarak bana dik dik baktı. "Beni deliymişim gibi küçümseme! Ben deli değilim ki!"

Öne doğru eğilirken dişlerimi gıcırdatıyorum. "Biliyorum, öyle değilsin. Şimdi sesini kıs."

"Bu senin sorumluluğun değil mi??" diye hırladı, gözleri bir kez daha dövmeye takıldı. Kimsenin duymadığından emin olmak için başının üzerinden odayı taradım. Çok fazla gürültü yapıyordu ve ağzını elimle kapatmama iki saniye kalmıştı. "Bana bakmakla ilgili bir sürü saçmalık söylüyorsun ama sonra yalan söylüyorsun. Tıpkı herkes gibi."

Sözleri canımı yakıyor. Bunu kasten yapmadığımı ona anlatmam gerekiyor ama o çok sinirli, bir tür kriz geçiriyor ve bana konuşma fırsatı bile vermiyor.

"Bana söylemeliydin," diye devam ediyor, hareketleri saniye saniye daha da gerginleşiyor. Beni ne kadar sinirlendirse de, her şeyden çok endişeliyim. Bu durum daha da kötüleşmeden önce onu rahatlatmam gerekiyor. "Sana nasıl güvenebilirim? Kendime nasıl güvenebilirim?!"

"Dascha, bebeğim, sakinleşmen gerekiyor," diye yavaşça, sakın bir sesle konuşuyorum ona, göz teması kurmaktan kaçındığında çenesini parmaklarımın arasına almak için eğiliyorum. "Eğer biri seni duyarsa, ben —"

"Beni manipüle etmeye çalışmayı bırak!" Elimden sertçe kurtuldu. "Bunu hep yapıyorsun! Kahretsin, kim olduğumu ya da neler olup bittiğini bile bilmiyorum ve bu senin lanet olası suçun!"

"Dascha," diye tısladım ama çok geçti. Etrafta volta atıyor, kendi kendine olması gerekenden daha yüksek sesle mırıldanıyordu ve birkaç muhafızın bize doğru baktığını fark ettim. "Dash, lütfen. Bebeğim, bana bak."

"Bunu yapamam. Yapamam... Yapmadım. Bunu kasten yapmadım!" diye bağırarak elleriyle gözlerini kapattı.

Brenner ve Peters adlı iki gardiyan hışımınla yanıma geldi ve kalbim boğazıma düğümlendi. Dash'i aramaya çalışıyordum ama aynı zamanda onunla konuştuğumu da belli edemiyordum.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu her şeyi mahvedecek.

"Burada bir sorun mu var, 101?" Brenner durumu değerlendiriyor, ancak Dash cevap vermiyor. Panik içinde çok meşgul.

"Hayır... hayır hayır dur," diye mırıldanmaya devam ediyor.

Brenner ve Peters bana bir bakış attılar ve ben omuz silktim. Başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Pekala evlat. Bizimle geliyorsun," diye içini çekti Peters, Dash'e uzanırken kelepçelerini çıkardı.

Ağzım itiraz etmek istercesine açılıyor ama hemen kapatıyorum. Onu durduramıyorum. Hareket edemiyorum.

"Hayır! Beni rahat bırakın!" diye bağırdı Dash ve şimdi herkes bizim yönümüze bakıyor.

Brenner ve Peters kısa sürede sabırlarını kaybedip, Dash'in kollarından tuttular; Dash ise onlara karşı direniyordu. Gözleri kocaman ve şaşkın bir halde beni arıyordu.

Gözleri benimkine kilitleniyor ve o da inleyerek, "Hayır, bunu yapmayın. Özür dilerim, tamam mı?!" diyor.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, kayıtsız kalmak için tüm gücümü kullanıyorum, kendimi olaya karışmamaya zorluyorum. Brenner ve Peters'a başımı sallıyorum, bunun olup bitmesini izlerken içten içe ölüyor gibi davranmamam gerektiğini biliyorum.

"Kemper! Lütfen!" diye bağılıyor Dash, kollarını arkadan çekip onu neredeyse havaya kaldırarak direnmeyi bırakmasını sağlamaya çalışıyorlar. Ama o bir türlü sakinleşmiyor. "Özür dilerim!"

Peters, birini yanına çağırırken, "Onu sakinleştirmemiz gerekecek," diye mırıldandı.

Burası Velle. Hayır, asla. Kahretsin.

Velle öfkeyle yanına gelir ve kılıfından bir şırınga çıkarır. "Onu hareketsiz tutun."

"Bunun gerekli olduğundan emin değilim," diye sertçe karşılık veriyorum ama herkes beni görmezden geliyor.

"Hayır! Hayır, yapmayın. Lütfen!" diye bağırdı Dash, iki iri subaya karşı tüm gücüyle mücadele ederek. "Kemper, beni unutma! Lütfen yapma..."

Brenner çenesini kavrayıp onu hareketsiz bırakırken Velle de boynuna bir iğne saplıyor. Acıyı, dünyanın en sert içkisinin yakıcı etkisi gibi yutuyorum.

Ona zarar vermeyin! Lütfen ona zarar vermeyin.

Bunu izlemek beni öldürüyor. Bu beni mahvediyor.

Dash'in gözleri benimkine kilitlendi. "Kemper, sakın... unutma..."

Sonra kollarında cansız bir şekilde yere yığılıyor, gözleri hâlâ açık. Ölü gibi görünüyor.

Arkamdaki duvara yaslanıp, tırnaklarımı beton zemine o kadar sertçe saplıyorum ki kanayacağımı sanıyorum.

"Aşağıya indirin onu," diye fısıldadı Velle, yüzünden bir saç telini eliyle çekerek. Bir an bana baktı ve yemin ederim dudaklarında küçük bir sırıtış gördüm, sonra arkasını dönüp gitti.

Brenner ve Peters, Dash'i aşağı kata indirmekle görevlendirilirler.

Beni tekrar gölgelerin arasına düşmeye bırakıyor.

Çünkü onu hücre hapsine götürmeyeceklerini biliyorum.

Doğu kanadına gidiyor.

TWENTY-SIX

Dash

60 gün içinde

Gözlerim açılmak istediğinde çok zorlanıyorum. Göz kapaklarım sanki bir ton ağırlığında gibi.

Yutkunmak da zor. Boğazım kupkuru ve dilimin hareket etmesi için defalarca şakırdatmam gerekiyor. Dudaklarımı yaladığımda ise hepsi çatlamış ve kurumuş oluyor.

Boynum zar zor başımı taşıyor. Bana ne oldu böyle??

Gözlerim nihayet kendiliğinden açılıp etrafa baktığımda, içinde bulunduğum odayı tanıyamıyorum. Hücremden, ister genel koğuşta ister tek kişilik hücrede olsun, çok daha büyük. Daha yakından baktığımda ise duvarlardaki dolgu malzemesini fark ediyorum.

Kahretsın.

Kollarımı hızla hareket ettiriyorum ama kıpırdamıyorlar. Aşağıya bakınca, gerçeği fark edince gözlerim kapanıyor.

Ben deli gömleği giymiş durumdayım.

Kahretsın, kah

Yerde yattığım için sırtım ağrıyor. Bu odada hiç mobilya yok. Her yeri sadece minderle kaplı ve yattığım yerin karşısında bir kapı var; hücre hapsi odalarındaki gibi ağır metal bir kapı, üstünde küçük bir pleksiglas pencere var.

"Yardım edin," diye hırıltılı bir sesle yerde kıvranarak sonunda oturacak kadar kıpırdandım. Ayaklarım çıplak. Ayakkabım veya çorabım yok. "Birisi var mı?"

Kimse gelmiyor ve ben de böyle olmasının daha iyi olduğuna karar veriyorum. Burada kimin olduğunu bilmek istemiyorum. En son böyle bir odada birini O'Malley'i görmüştüm ve ona yaptıklarını bana yapmalarını istemiyorum.

Omurgamdan bir ürperti geçiyor ve deli gömleğinin sıkıştırıcı kumaşına karşı daha da mücadele ediyorum. Bu şekilde bağlanmış olmaktan nefret ediyorum. Hareket edememekten nefret ediyorum ve bu, kelepçelenmekten milyon kat daha kötü.

Ne oldu böyle?? Ben buraya nasıl düştüm?

Beynim hatırlamakta zorlanıyor. Kafeteryadaydım. Olay çıkarmam gerekiyordu, böylece hücre hapsine gönderilecektim. Belki de plan ters gitti? Beni buraya mı gönderdiler acaba...?

Gözlerimi kapatıyorum ve olabildiğince hatırlamaya çalışıyorum.

Aklım Kemper'e gidiyor, kalbim boğazıma kadar geliyor. İyi mi acaba?

Ne yaptığımı tam olarak bilmiyorum ama içimde kötü bir his var ve Kemper'ın yüzünü görebiliyorum. Zihnimde Kemper'ın endişeli bakışları canlanıyor. Sıkıntılı, perişan bir halde... Yüzünü böyle görmek hoşuma gitmiyor. Genellikle her şeyin kontrolü onda olur. Bana böyle bakmasını istemiyorum...

Sanki ben deliymişim gibi.

Öyle miyim?

Şu an lanet olası bir deli gömleği içindeyim, yalıtılmış bir hücredeyim... Sen söyle bakalım.

Konuyla ilgili biraz daha mücadele ettikten sonra, Kemper'ın benden vazgeçeceğine inanmayı reddediyorum. Vazgeçmezdi.

Plan hâlâ geçerli, sadece bu hücreden bir an önce çıkmam lazım. Peşimden geliyor. Biliyorum.

Kemper her zaman benim için gelir.

Bir süre geçti ve o kadar susuz kaldım ki, hafif halüsinasyonlar görüyorum. Dün gece bana uyuşturucu verdikleri belli ve verdikleri şeyin etkileri oldukça yoğun. Yorgun ve bitkinim ama ayağa kalkıp pencereye gitmeyi başarıyorum. İçeri baktığımda koridordan başka bir şey göremiyorum. Kemper'in beni buraya getirdiği günden beri tanıdık geliyor.

Bu da O'Malley'nin yakınlarda olduğu anlamına geliyor. Ve Darcey de.

Pencereden hiçbir şey göremiyorum ve uyandığımdan beri tek bir insan bile görmedim veya duymadım. Bu endişe verici, özellikle de şu anda kanalizasyondan kaçıp Kemper ile iskelede buluşmam gerekirken.

Planı mahvetmek istemiyorum. Mahvedemem.

Buradan çıkmam lazım. Kemper nerede??

Etrafta dolaşırken, belki de deli gömleğinin kumaşında bir yırtık vardır diye, delip geçmeyi denedim. Ama hiçbir şey bulamadım.

Tamamen çıkmazdayım ve parça parça gelen anılarım geri geldikçe, her şeyi berbat ettiğimi daha çok düşünüyorum.

O kızı ben öldürdüm.

Kemper'ı arabayla uzaklaştırdım.

Kızı nasıl öldürdüğümü hâlâ hatırlamıyorum ama öldürdüğümü biliyorum. Öyle hissediyorum ve kan ve çığlıkların parıltıları bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor.

Ren'e vururken o gün bayılmıştım. Bunun ilk defa olmadığını ve muhtemelen son defa da olmayacağını biliyorum.

Yenilgiyi kabul ederek yere yığıldım, gözlerimden yaşlar fışkırmak üzereydi. Kemper'ı kaybetmek istemiyorum. Burada mahsur kalmak, işkence görmek, doktorlar tarafından sürekli muayene edilmek istemiyorum.

Korkuyorum.

Yutkunarak, ağırlaşmış başımı dinlendirmek için yere yan yattım. Ama sonra ayak sesleri kulaklarımı tırmaladı. Hemen doğrulup kapıya baktım. Kemper'inki gibi gürültülü değillerdi. Aslında çok sessizlerdi, ama yine de duyabiliyordum. Buraya girdiğimden beri duyduğum ilk sesteki bu.

Kapıma doğru adımlar gittikçe yaklaşıyor ve vücudum geriliyor. Kapımın dışında anahtarların şıkırtısı bir korku dalgası yaratıyor. Kimin içeri gireceğinden korkarak ayağa kalkıp karşı duvara yaslanıyorum.

Pencereden bir gölge görüyorum ama kim olduğunu tam olarak anlayamıyorum, çünkü anahtarlar kapıyı açıp aralıyor. İçeriden bakan ilk şey, siyah çerçeveli gözlüklerin ardında gizlenmiş tanıdık gri gözler oluyor. Kapı daha da açılırken, figüre doğru gözlerimi kısarak bakıyorum ve içeri giriyor.

"Darcey?" diye sordum, öne doğru bir adım atarak.

Şok oldum. Burada ne işi olduğunu hiç bilmiyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, ama ışığa doğru ilerledikçe ve ben de ona yaklaştıkça gözlerim irileşiyor.

Her yeri kan içinde. Hem de resmen sıırıslıkılam.

Üzerindeki kııafetlerin her yerinde kan var; sanırım bunlar bir zamanlar hepimizin giydiği açık gri kııafetlerdi. Şimdi koyu bordo olmuşlar, kolları, elleri ve boynu kıpkırmızı. Yüzüne, hatta gözlüklerine bile sıçramış. Fark etmiş olmalı çünkü gözlüklerini çıkarıp camları gömleğine silmeye çalışıyor ama bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor.

Yanına doğru yürüdüm. "Al. Üzerime sil."

Gözleri hafifçe parladı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve deli gömleğimin üzerinde gözlüğündeki kanı temizledi.

Şu anda neler oluyor böyle?

"Teşekkürler." Daha önce hiç bu kadar sersemlemiş görmemiştim. Sanki trans halinde; yavaş hareketler, neredeyse uyuşturulmuş gibi.

"Bu... senin kanın mı?" diye soruyorum tereddütle. Cevabı bilmek isteyip istemediğimden emin değilim.

"Bu her zaman benim kanım," sesi kısık, neredeyse duyulmayacak kadar kısık çıkıyor.

Ardından arka cebinden kelebek bıçağı çıkarıp açar.

Zorlukla yutkunuyorum. "Darcey... yapma." Geri çekilmeye çalışırken başımı sallıyorum.

Ama o, "Kıpırdama," diye mırıldanıyor ve deli gömleğinin kumaşını kesmeye başlıyor. Kumaşı zikzaklar şeklinde kesiyor, ta ki ben kıpırdanarak kendimi o sıkı tutuştan kurtarana kadar.

Sonunda nefes alabiliyorum, kollarımı uzatarak. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil," diyor sakın bir şekilde ve neden kan içinde olduğunu ya da hücremin anahtarlarını nasıl ele geçirdiğini en ufak bir fikrim yok. Ama minnettarım.

Daha fazla vakit kaybedemem. Buradan hemen uzaklaşmam gerek.

Kemper orada bekliyor olabilir ve onu kaçırmak istemiyorum.

"Darcey, ben buradan defolup gidiyorum," dedim ona, kapıya doğru ilerleyip koridora göz gezdirerek etrafta kimse olup olmadığını kontrol ettim.

Kimseyi göremiyorum ve koridorun sonunda Kemper'in bana bahsettiği kapı var. Orada bir kamera var, ama eğer gizlice geçmeyi başarabilirsem, planladığımız gibi kanalizasyona ulaşabilirim.

"Gelebilirsin," dedim ona, arkamı döndüğümde yere bakakalmış olduğunu gördüm. Sanki bir tür katatonik haldeydi.

Bana doğru baktı, göz bebeklerinin büyüklüğü beni şaşırttı. Çok büyüklerdi.

“Teşekkürler, gerek yok,” diye iç çekti. “Biraz daha kalacağım. Bunun nasıl gideceğini görmek istiyorum...” Bana bakmadan gözlerini kaçırdığında gözlerinde bir anlık eğlence belirdi, neye baktığını ise hiç bilmiyorum.

Bu adamların hepsi neden bu lanet yerde kalmak istiyor?

Başımı silkeleyip, "Pekala, ben gidiyorum. Şu anahtarlar dışarıdaki kapıyı açıyor mu?" dedim.

Başını salladı ve anahtarları bana uzattı. "Al bunları."

“Teşekkürler,” diye elimle anahtarları sıktım, gitmeye hazırlanıyordum. İşte bu kadar. Ama önce gözlerim ayaklarına kayd. “Kaç numara ayakkabı giyiyorsunuz?”

Gülümseyerek tek kelime etmeden spor ayakkabılarını çıkarıp bana verdi, hiç tereddüt etmedi. Ayakkabıları giydim ve tam ayağıma oturdu.

“Tekrar teşekkürler, Darcey,” diye başımı yana eğerek ona baktım. Bu adam kesinlikle deli, ama yine de arkadaşım olduğunu düşünüyorum.

Sonuçta hepimiz burada mahvolduk.

"Rica ederim, Dash," diye hafifçe el salladı, hareketleri yavaş olmasa da çevikti. "Bizi unutma."

"Hayır, yapmayacağım," diye sııttım ve odadan sessizce çıkarken ona el salladım.

Koridorda yavaşça ilerleyerek, parmak uçlarımda kapıya yaklaştım ve anahtarlarla kilidi açtım. Kameraya bir göz attım, Kemper'in talimatı gibi gölgelere girdim, duvara yaslanarak koridorda köşeye doğru hızla ilerledim. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Belki de artık Perşembe bile değildi, bu yüzden kaç güvenlik görevlisinin kamera başında olduğunu da bilmiyordum.

Ama denemek zorundayım. Şu an bunun için endişelenemem. Başaracağım.

Ben buradan defolup gidiyorum.

Ezberlediğim Kemper'in tüm talimatlarını takip ediyorum. Sağ, sol, sol, sağ, ta ki sonunda kanalizasyon kanalına ulaşana kadar. Küçük bir kapaktan sürünerek geçmem ve sonra da bir merdivenden aşağı inmem gerekiyor ki bu da son derece ürkütücü. Küçük, rahat edebileceğimden daha dar, ama kendimi zorlayarak yaklaşık on iki metre ilerlerken bunu düşünmeyi reddediyorum. Ve sonra merdivenden aşağı iniyorum.

Kanalizasyonda soğuk, karanlık ve berbat bir koku var. Ama ben yine de ilerlemeye devam ediyorum.

Sürekli hareket halindeyim.

Yanımda el feneri olsaydı daha hızlı olurdu ama yok ve nereye gittiğimi anlamak için etrafı el yordamıyla bulmak zorundayım. Çamurda ilerlerken, her şey aynı görüldüğü için birkaç yanlış dönüş yapıyorum ve sonunda geri dönmek zorunda kalıyorum.

Sanki bir saattir burada yürüyorum.

Gözlerim ışığa alışmış olsa bile her yer zifiri karanlık. Ayağımın altında çıkan bir gıcırta beni irkiltti. Bir fareye bastım. Tanrım, bu iğrenç.

Ama sonunda sona ulaşıyorum. Bitkin ve pislik içinde.

En sondaki ızgarayı tekmeleyerek dışarı fırladım ve ağaçların ve çimenlerin manzarasıyla karşılaştım. Aylardır ilk defa gökyüzünü görebiliyorum.

Serin hava tenimi gıdıklarken gözlerimden yaşlar akıyor. Hafif bir esinti tenime değerken hıçkırıklarla karışık bir kahkaha atıyorum.

Yağmur yağmıyor ama ben de tıpkı Şavşankın Kurtuluşu filmindeki Andy gibi ellerimi havaya kaldırıyorum.

Özgürüm. Tamamen özgürüm.

Bacaklarım ve ciğerlerim yanıyor.

Ormanda sadece on beş dakikadır koşuyorum, depar atıyorum. Ama aylardır hiç kardiyo egzersizi yapmadığım için bu şu an gerçekten çok yorucu.

Kemper, ormanın içinden iki milden az bir mesafede küçük iskeleyi bulacağımı söyledi. Duyduğum her seste durmasaydım muhtemelen daha erken varabilirdim.

Arama köpeklerinin aniden ortaya çıkıp bana saldırmasından ya da Velle'nin bir ağacın arkasından fırlayıp Glock'unu yüzüme doğrultmasından çok korkuyorum. Gökyüzünde sürekli helikopter sesleri duyuyorum.

Ama bunun gerçek olduğuna dair en ufak bir işaret bile görmedim. Hayal görüyorum...

Sinirlerim alt üst oldu. Adrenalin seviyem inanılmaz derecede yüksek ve bu beni mahvediyor. Hepsi bu.

O lanet olası iskeleye gitmem lazım. Kemper'e gitmem lazım.

Durup nefesimi toparlamak için bir ağaca yaslandım. Ellerimle ağacın kabuğunu kavradım ve sıktım, çünkü aman Tanrım, bir daha asla ağaç göreceğimi düşünmemiştim. Başımın üstünde bir martı çılgılık attı ve irkildim, sonra kendi kendime güldüm. Bu inanılmaz. Dışarıdayım.

Yere bakarken dudaklarımdaki gülümseme siliniyor; ayaklarımdaki Darcey'nin spor ayakkabıları, kanalizasyondan dolayı kahverengiye dönmüş ama üzerlerinde hala kan izleri görülebiliyor.

Bunu hayal etmiyorum, değil mi? Tanrım, lütfen bu gerçek olsun.

Yerdeki yaprakları ve toprağı tekmeleyerek ayakkabımın ucuyla küçük bir delik açıyorum. Buradayım. Burada olduğumu biliyorum.

Bu gerçek. Olmak zorunda.

Gözlerimi kırpıştırarak kendime geliyorum. Bunun için vaktim yok. İskele yakınındayım, biliyorum. Okyanusun sesini duyabiliyorum. Kokusunu da alabiliyorum; her zamankinden daha güçlü.

Etrafıma bir kez daha göz attıktan sonra tekrar koşmaya başladım, ağaçların arasından sıyrılıp ilerledim. Sadece birkaç dakika sonra uzakta bir şey gördüm.

Burası kıyı şeridi. Biraz kum ve tahmin edebileceğiniz gibi küçük bir iskele. Orada bir de kayıkhanesi var. Kemper kesinlikle orada olmalı.

Tanrıya şükür.

Nefesimi veriyorum, dudaklarımda kontrol edilemez bir gülümseme belirliyor ve koşmaya başlıyorum. Ama bir şey beni durduruyor. Sesler. Ya da en azından bir tanesi.

Korku içimi kemiriyor, kendimi saklamak için bir ağaca yaslanıyorum. Düzensiz nefeslerimi tutarak dinlemeye çalışıyorum.

Sesler birbirine hiç benzemiyor. Hatta başka bir yerden geliyor gibiler.

Kafam karışmış bir halde ağacın etrafından etrafa bakındım. Hala ormanın içinde olduğum için görmek zordu ve ağaçların bittiği, kıyıyla buluştuğu yere doğru dikkatlice ilerlemeye karar verdim. Yaklaştıkça seslerin neden böyle olduğunu anladım.

Rıhtımdan kıyı boyunca biraz ileride, yarım milden daha az bir mesafede, devasa bir konak var. Devasa bir yapıdan bahsediyorum. Burası neredeyse tamamen beyaz mermerden yapılmış bir saray gibi.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve bu devasa şeye, bulunduğum mesafeden bile devasa görünen bu şeye bakarken ağzım açık kaldı.

Burası kesin gardiyanın yeri olmalı. Luthor oranın adının ne olduğunu söylemişti?

Fildişi Konağı.

Gardiyan orada yaşıyor, tüm muhafızlar da karşı tarafta ikamet ediyor. şimdi bunun nasıl mümkün olduğunu anlıyorum. Sanırım malikane Alabaster Hapishanesi'nden daha büyük.

Gözlerim sesin nereden geldiğini anlamak için dışarıyı taradı ve bir balkonda duran birini gördüm.

Gardiyan olduğunu fark edince hızla gözden kayboldum. Kahretsin!

Kalbim yerinden fırlayacak gibi olurken elimi kalbimin üzerine bastırıyorum. Beni görmedi, değil mi?

Hâlâ onun konuşmasını duyabiliyorum, sesi okyanusun çok yukarısından geliyor. Ne muhteşem bir manzara olmalı orası...

Peki kiminle konuşuyor?

Tekrar dışarıya göz ucuyla baktığımda, bir aşağı bir yukarı yürüyen, elini yüzüne götürmüş adamı izliyorum. Telefonda konuşuyor. Ve belli ki mutlu değil, sesi yankılanacak kadar yüksek sesle konuşuyor. Sinirli görünüyor. Ve şimdi onu dinlemem gerektiğini biliyorum. Çünkü eğer kaçışım hakkında konuşuyorsa, bunu bilmem gerektiğini düşünüyorum.

Sadece birkaç kelimesini anlayabiliyorum ama henüz adımı söylemedi. "Umurumda değil", "kabul edilemez" ve "Bunun bana maliyeti ne olacak?!" gibi kelimeleri seşebiliyorum.

Sonra dikkatimi çeken bir şey duyuyorum.

Hâlâ bozuk ama aşağı yukarı şöyle bir şey: O İrlandalı herifle işim bitmemişti. şimdi senin yarattığın karmaşayı temizlemek bana kaldı.

Gözlerimi kısıyorum ve kırpıyorum. O'Malley mi? Neyden bahsediyor bu??

Kafam karışık, ama şu anda daha büyük dertlerim var. Eğer gardiyanın kanadı hemen oradaysa, muhtemelen tekneyi çalıştırdığımda motorun sesini duyabilir. Bu gerçekten tehlikeli ve Kemper'ın yaşadığı yerin iskeleye bu kadar yakın olduğunu neden söylemediğini anlamıyorum. Gardiyanın hemen orada olacağını neden söylemedi??

Stresliyim, sinirliyim ve bitkinim. Düşüncelerimi toparlamak için o lanet olası kayıkhaneye girmek istiyorum ama sanırım en azından gardiyan

içeri girene kadar beklemem gerekiyor.

Telefon görüşmesini bitirmesini beklerken gökyüzüne göz attım. Bugün gri ve bulutlu, ama güneşi göremediğime bakılırsa günün ilerleyen saatleri olmalı. Hava kararıncaya kadar beklersek, tekneyi kimse duymadan veya fark etmeden buradan ayrılmanın en iyi yolu bu olur herhalde.

Birkaç dakika süren havlamaların ardından, Muhafız öfkeyle sarayının içine geri döndü ve ben de bu fırsatı değerlendirerek kıyı boyunca iskeleye koştum. Tahtaya tırmanıp kayıkhanenin kapısını hızla açtım; Kemper'ı görme isteğim o kadar büyüktü ki, içeride tekne malzemelerinden başka bir şey bulamayınca kalbim neredeyse göğsümden fırlayıp yere düştü.

Duygularımı bastırarak, yerdeki bir deliğe gidip üzerime su sıçratıyorum ve iğrenç kanalizasyon kalıntılarını temizliyorum. Henüz panik yapmıyorum. Kemper yolda.

Eminim sadece biraz gecikti, çünkü plan bir anlığına ters gitti. Ama Doğu kanadına varıp benim gittiğimi fark eder etmez hemen iskeleye gelecek.

Ona biraz zaman vermem gerekiyor. O burada olacak.

Darcey'nin spor ayakkabılarını durularken, tulum pantolonumun ne kadar yırtık pırtık olduğunu görünce irkiliyorum. Evimin ne halde olduğundan emin değilim ama en azından orada yedek kıyafetlerim olmasını umuyorum.

Korkunç bir an için kalbim göğsümde sıkıştı.

Anne.

Kahretsin... Ben yokken ona neler oldu acaba?

Acaba ona öldüğümü söylediler mi? Bir yanım söylemiş olmalarını umuyor...

Ama bunun hiçbir önemi olmayacak. Hiçbirinin önemi olmayacak.

Sesler beynimi istila ediyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Lütfen yapma! Lütfen bana zarar verme!

Anne seni çok seviyor, Malysh.

Sen her zaman annenin iyi çocuğu olacaksın.

Dur... yapma.

HAYIR!

Silah sesleri ve çığlıklar kafamda yankılanırken yere yığıldım, başımı ellerimin arasına aldım. Başımı dizlerimin arasına sıkıştırıp kollarımı üzerine örttüm ve gürültüyü dindirmek için ileri geri sallandım.

Beni yalnız bırakın.

Bana dokunma.

Durmak.

Durmak...

DURMAK!

Gözlerimin arkasında her yer kan içinde; o kadar keskin, koyu kırmızı bir tabaka ki kokusunu bile alabiliyorum. Öğürüyorum ve yanıma yatıp bir top gibi kıvrılıyorum.

Kemper nerede??

Ona ihtiyacım var.

Kemper, lütfen en kısa zamanda gel.

Lütfen.

Saatler geçti ve bu tahta zeminde çok uzun süre yattığım için kalçam uyuştı.

Kaburgalarımın ardındaki oyukta, kurumuş bir halde kalbim duruyor, ben ise kayıkhanenin kapısına bakıyorum. Her yer karanlık, hislerimi yansıtıyor bu karanlık.

Kayıp.

Gelmiyor. Neden gelmiyor?

Beni unuttu mu? Fikrini mi değiştirdi?

Neden burada değil?

Yüzümden fışkırmak isteyen gözyaşlarının panikle dolu sıkışmasını yutuyorum ve elimi göğsüme bastırıyorum. Kalp atışlarım sık, sanki gücünün yarısını kaybetmiş gibi.

Sözlerine ve sahiplenici tavırlarına nasıl kandığımı inanamıyorum. Bana bakacağına söz vermişti ama burada değil.

Ya fikrini değiştirdi ve benimle birlikte olmak istemediğine karar verdi, ya da en başından beri gerçekten böyle bir niyeti yoktu. Belki de sadece benden kurtulmak istiyordu. Belki de tüm bu plan, beni hayatından çıkarmak içindi.

Burnumu çekerek doğruldum ve yorgun gözlerimi ovdum. Burada bir saniye daha kalmam aptallık olurdu. Her yerde arama ekipleri olabilir. Bu kadar uzun süre beklediğim için tam bir salakım.

Gitmek zorundayım.

Zorlukla ayağa kalktım, tüm vücudum yenilginin ağırlığı altında eziliyordu. Bunu tek başıma yapmak asla istemediğim bir şeydi. Ama gerekirse yapacağım. Tulum'a gidiyorum. Oraya vardığımda Kemper hakkında istediğim kadar takıntı yapabilirim, ama şimdilik hareket etmeye devam etmem gerekiyor.

İki bidon benzin alıp, beni doğrudan tekneye indiren merdivenden aşağı indim ve içeri atladım. Kontrolleri incelerken derin bir nefes aldım ve hemen verdim. Umarım tekne kullanmak o kadar zor değildir, çünkü bunu yapacak kişi ben olmayı kesinlikle planlamamıştım.

Anahtarlar zaten kontak yuvasında, bu garip görünüyor. Ama sanırım Kemper'ın dediği gibiymiş. Adını aklımdan siliyorum ve arabayı çalıştırıyorum, motor vızıldıyor, çok şükür düşündüğüm kadar gürültülü değil.

Kontrollere alışmam biraz zaman aldı ve ilk kez geri vites geçerken neredeyse iskelenin kenarına çarpıyordum, ama çabucak alıştım ve iskeleden uzaklaşır uzaklaşmaz gaza basıp açık denize doğru ilerledim.

Hava karanlık, tek bir küçük farla görmek çok zor ve o da sisi pek de dağıtmıyor. Ama ben devam ediyorum. Gece boyunca, güvenli hissettiğim hızda, sular yanlardan sıçarken, nemli rüzgar yüzüme çarparken, sürmeye devam ediyorum.

Yön duygumun iyi olması benim için bir şans, ama gösterge panelinde bir de pusula var ve Kemper'ın bana söylediğine göre Coney Island'a ulaşmak için sadece güneye doğru gitmeye devam etmem gerekiyor. Yani, güneybatıya. Sanırım önümüzdeki süreçte güneybatıya doğru gideceğim.

Araba sürerken zihnim nispeten berrak; gökyüzü simsiyah ve ne polis helikopteri ne de projektör ışığı görünmüyor. Sadece ara sıra tepeden geçen uçaklar var ve ne kadar alçaktan uçtukları bana şehre yaklaştığını gösteriyor.

Hava buz gibi, ama yine de küçücük bir hücrede donmaktan daha iyi hissettiriyor. Luthor'un nasıl olduğunu merak ediyorum. Sanırım hepsi şimdi uyuyordur. Ren muhtemelen yapmaması gereken bir şey yapıyordur... Tabii eğer benim tavsiyemi dinleyip doğru davranmaya karar vermediyse. Umarım öyle yapar.

Onun ve Luthor'un mutlu olmasını istiyorum. Ve Kang, Joy, Rook, Darcey... hatta Velle bile.

Umarım hepsi iyidir. Ve... Kemper.

Aklım onun adını duyunca boğuluyor. Şu an burada, tekneyi kullanıyor olması gerekiyordu. Benimle birlikte olması gerekiyordu.

Ona ne olduğunu bilmem gerekiyor. Ama bunun için beklemem gerekecek.

Çünkü şu anda uzakta kesinlikle Coney Island olan bir sahil şeridi görüyorum. Cyclone'u görünce dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. O lunapark oyununa en son bindiğim zamanı hatırlıyorum...

On altı yaşındaydım ve tek başıma bir dükkân soymayı kutlamak istiyordum. Babama ihtiyacım olmadığını, kendi başıma gayet iyi idare edebileceğimi kendime kanıtlamak istiyordum. Lola ile Coney Island'a gittik, Nathan's'tan mısır sosisli sandviç aldık ve onu Cyclone'a bindirdim. Bütün süre boyunca çığlık attı ve bu beni güldürdü. Hiçbir şeyden korkmaz, bu yüzden böyle bir kız gibi paniklediğini görmek çok komikti.

Son yıllarda Coney'e sadece şüpheli kişilerle buluşup iş konuşmak için gittim. Şimdi keşke daha sık gidip takılsam ve eğlensem diyorum. Çok nadiren eğleniyorum.

Kararlı olursam, Tulum'da eğleneceğime inanıyorum.

Yeterince yaklaştığımda, Sahil Güvenlik tarafından fark edilmemek için ışıklarımı söndürüyorum. Aslında kimseyi görmüyorum ama yine de risk almak istemiyorum. Kıyıya yüzme mesafesine geldiğimde, tekneyi bırakıp suya dalıyorum. İskelelerden birinin yanındaki kayalıklara doğru yüzüyorum, kenara tırmanırken ve tahta yola süzülürken saklanmaya çalışıyorum.

Bu bölgede genellikle her yerde polisler cirit atıyor, ama ben onlardan kaçınmanın en iyi yollarını biliyorum ve bunu yapıyorum. Tema parkı ile Popeye's arasındaki bir ara sokaktan dikkatlice geçiyorum ve böylece özgür kalıyorum.

Şimdi ben sadece geceleri sokaklarda yırtık pırtık kıyafetlerle, sırlıslıkla ıslak bir şekilde dolaşan rastgele bir garipim. Burası New York. Kimsenin umurunda değil.

Birkaç blok ötede bildiğim bir taksi durağına doğru hızlı adımlarla yürüdüm ve sarı arabaya bindim, şoföre adresimi verdim. O arabayı sürerken, başımı koltuğun başlığına yasladım ve kendi kendime hafifçe kıkırdadım.

İnanamıyorum, başardım! Aman Tanrım, hapisten kaçtım! Bu gerçekten oluyor mu?

Arabayla sokaklarda giderken pencerelerden geçen tüm binaları, evleri ve insanları izlerken bir nevi oktayım. Sanki hiç ayrılmamış gibiyim. Ve evet, içerideki diğerk herkes kadar uzun süre uzakta kalmadım, çünkü en yeni mahkum bendim. Ama hayatı hafife almayı bırakmam gerektiğini anlamam için yeterince uzun bir süreydi.

Bana ikinci bir şans verildi, yepyeni bir hayat altın tepside sunuldu. Bunu kabul etmemek ve sonuna kadar değerkendirmemek aptallık olurdu.

New York'a veda etmek zor olacak. Tüm hayatımı burada geçirdim. Ama gençliğimden beri Tulum'un hayalini kuruyordum. Geceleri gözlerimi kapatıp, küçük yatağında sallanarak, palmiye ağaçları, jet skiler ve hindistan cevizinden servis edilen içeceklerle dolu tropikal bir cennetin hayalini kurardım.

Bu büyük kaçış, hapse girmeden önce bile hep planım olmuştu.

Bu yüzden taksi penceresinden Brooklyn'in manzarasını çok seviyorum, çünkü bunu bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum. Ve bununla barışığım. Hatta fazlasıyla. Rahatladım.

Sürücü binamın önünde durana kadar her şey yolundaydı, sonra yutkundum. Aman Tanrım...

Kapımızın üzerinde polis güvenlik şeridi var.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı şoför. "Arabamdan in. Hemen in! Seninle hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

"Ama sana ödeme yapmam gerekiyor," diye mırıldanıyorum.

"Hayır! Git artık!" diye bağırarak beni araçtan dışarı kovdu.

Kapıyı kapattığım anda, o kaldırımdan hızla uzaklaştı, ben de ensemini ovuşturuyordum. Evime doğru döndüm, ne yapacağımı bile bilmiyordum. Bu kötü... Bunu beklemiyordum.

Aylar geçti ve hl bantla kapatmışlar mı? Umarım paramı bulmamışlardır...

Sessizce arkamdaki yatak odamın penceresine doğru ilerleyip, her zaman olduğu gibi gizlice girip çıkmak için tırmandım. Odamın içine dalınca, hoşnutsuz bir nostaljiyle etrafa baktım. Her şeyin tıpkı aynı göründüğünü söylerdim ama aslında öyle değıl. Ev darmadağın edilmiş.

Her şey altüst edilmiş ve didik didik aranmış. Polisler belli ki kaçış paramı ya da bir şeyin kanıtını arıyorlardı. Bana karşı bir dava bile amıyorlarsa neden aradıklarını anlamıyorum. Suçlu olduğuma karar verdiler ve bana veda bile etmeden Alabaster'a attılar. Herhangi bir bağılantı kurmaya çalışacak olmaları pek mantıklı değıl.

Kalbim boğazımda gümbür gümbür atarken, doğruca dolabıma koştum. İçindekilerin hepsi neredeyse altüst olmuştu, ama sahte duvarın hâlâ sağlam olduğunu fark edince içimi bir rahatlama kapladı.

Derin bir nefes alıp yere çöktüm, kasamı bulmak için kapağı kaldırdım. Hala burada.

"Evet," diye fısıldadım, alnımı onun üzerine yaslayarak. "Teşekkür ederim. Çok çok çok teşekkür ederim."

Kasayı açıp kaçış için sakladığım her şeyi eksiksiz bir şekilde çıkardım. O kadar mutluyum ki, neredeyse ağlayacaktım.

Üç yüz kırk iki bin dolar nakit para. Ve David Renier adına sahte pasaportum.

Her şey burada. Buradan defolup gitmek için ihtiyacım olan her şey. Ayrıca Tulum haritam ve her zaman yaşamak istediğim Abre Tus Ojos adlı tatil köyünün broşürü de burada.

İçimden bir ah çekip sırt çantamı kaptım ve her şeyi içine tıktırdım. Sonra kıyafetlerimi değiştirdim, dikkat çekmemek umuduyla mavi bir beyzbol şapkası taktım. Odaya şöyle bir göz gezdirdim ve tüm hayatımı geçirdiğim bu yatak odasına hızlıca veda ettim. Özellikle güzel anılarım yoktu, bu yüzden orta parmağımı göstermekte bir sakınca görmüyordum, pencereden dışarı sürünerek çıkmaya hazırlanırken.

Ama bir şey beni durduruyor. Omuriliğimin dibinden kafatasıma kadar bir karıncalanma hissediyorum.

Zorlukla yutkunarak arkamı döndüm ve kapı aralığına baktım.

Anne.

Burada olamaz... değil mi? Yani, burası bir suç mahalli gibi görünüyor. Neden hâlâ burada olsun ki?

Ama kontrol etmeliyim. Sonsuza dek ayrılmadan önce... Sanırım onu kontrol etmeliyim.

Doğrulup derin bir nefes aldım ve kapıya doğru yürüdüm, buz gibi ağır adımlarla koridordan annemin odasına geçtim. Yine güvenlik şeridi vardı.

Yutkun. Göz kırpın.

Kapı kolunu çevirirken elim titriyor, kapıyı itip içeriye baktığımda içimi kum gibi korkunç bir belirsizlik kaplıyor...

TWENTY-SEVEN

Dascha

Hasta.

Boş bakışlarım yukarıya doğru sabitlenmiş durumda. Tavanda, sıva üzerinde bir çatlak var. Sanırım bir yıl öncesine göre daha kalın.

Belki de burası yıkılmaya yüz tutmuş durumda. İçindeki insanlar gibi paramparça oluyor.

Hasta.

Eli koluma değdi ve yutkundum, gözlerimi tekrar kapattım. Keşke başka bir yerde olsaydım diye düşündüm.

Meksika'da. Buradan çok uzakta.

"Dascha, mükemmelsin tatlı kızım," diye mırıldandı annem yanımda, vücudu yatak çarşaflarını hışırdatırken. "Babandan çok daha iyi bir adamsın."

Utanarak beynim ağrıyor, zihnimdeki parazitler fısıltılara dönüşüyor. Parmakları, her zaman izini sürdüğü göğsümdeki mürekkep lekelerine değdiğinde, sesler daha da yükseliyor.

Hasta, hasta, hasta.

Hastasın.

"Bunu sevmiyorum," diye kekeledim. Zaten önemi de yok. Umurunda değil.

O, o gittikten beri hiç yapmadı.

Ona göre ben onun yerini aldım. Ama ben bunu istememiştim.

Bunu istemiyorum.

"Saçmalık, tatlım," diye homurdandı ve ince parmakları gümüşü sarı saçlarının karışık tellerini okşarken gözlerim açıldı. "Keyif alıyorsun. Anlayabiliyorum."

İçimde safra yükseliyor, gözlerimin arkasında basınç artarken içim yanıyor; boğazım ve göğsüm sıkışıyor ve sadece ölmek istiyorum.

Yatak onun ve bizim birlikte kokumuzla dolu ve bu mide bulandırıcı.

Bunun doğru olmadığını biliyorum... O, eşim gittikten beri, yani iki yıldır bana bunu yapıyor. İstemediğimi biliyor ve yine de beni zorluyor.

Geceleri bileklerime bıçak sapladığımı, damarlarımı kestiğimi ve vücudumdan fişkırان yoğun kanın beni tamamen tüketene kadar aktığını ve tükendiğini hayal ediyorum.

Hasta, hasta, hasta.

Hastasın.

İğrenç.

Aşağılık!

Yüzümü kollarımla kapatıyorum, sesleri uzaklaştırmaya çalışıyorum ama susmuyorlar. Çok yüksek sesliler.

“Dascha, bebeğim, rahatla,” annem boynumu okşadı, sonra pazuma bir öpücük kondurdu. “Anneye bir içecek getirir misin?”

Her zaman böyle olur. Öncesinde bir içki, sonrasında da bir içki.

İçimdeki boş kabuk yataktan sürünerek çıktı ve giyinmeye zahmet etmedim. O yatağında uzanmış, göğsünden aşağısı çarşafıla örtülü halde sigara yakarken ona bir kez daha baktım.

Başımı yana eğiyorum.

Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz...

Yap şunu, Dascha. Tek yol bu.

Bunu durdurmanın tek yolu bu.

Ayaklarımı zorla hareket ettirerek, yatak odasından mutfağa doğru yavaşça yürüdüm. Votka şişesini alıp, onun için bir bardağa biraz doldurdum. Sonra bir çekmeceyi açıp, sahip olduğumuz en keskin mutfak bıçağını çıkardım.

Soğuk bıçağı tenime yaklaştırmak beni ürpertiyor. Gözlerimi kapatıp nefesimi veriyorum, tatlı bir kurtuluş için dua ediyorum.

Kabusların ve üzüntünün sona ermesi için dua ediyorum.

Ve hastalık.

Yap şunu, Dascha! Bunu hemen şimdi yapmalısın.

Göz kapaklarım kayıyor ve bardağı alıp annemin odasına doğru ağır adımlarla geri dönüyorum. Tekrar yatak odasına girerken hareketlerim zarif ve istikrarlı; içeceği uzatırken diğer elim arkamda kalıyor.

Annem bardağı alıp bana gülümsedi ve bir yudum aldı. Yatağa sürünerek yanına çöktüm, somurtkan bakışlarım güzel yüzüne kilitlenmişti. Uzun boynunun pürüzsüz kıvrımı...

"Anne..." diye fısıldıyorum, beynimdeki sesler o kadar yüksek ki kendimi zar zor duyabiliyorum.

"Da, dorogoy?" Şu an genç görünüyor, soluk teni krem rengi çarşaflarla uyum içinde.

Gözleri zümrüt gibi parıldayarak bana doğru göz kırptı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Ve ben sağ elimi ileri doğru uzatıp bıçağı boynunun yan tarafına saplarken, onun kaşlarının çatıldığını izledim.

Dascha!

Adımı hırıltılı bir sesle söylemeye çalışıyor ama şah damarında açtığım delikten fışkıran kan yüzünden söyledikleri anlaşılmaz oluyor. Yüzündeki şaşkın ifadeyi, çizgileri ve değişimleri dikkatlice inceliyorum.

Acaba neler hissediyor? Canı acıyor mu? Oğlunun ondan yıllardır aldığı şeylerden daha fazlasını aldığını bilmek ona daha çok acı veriyor mu?

Kırmızı kan çarşaflara siniyor, gözlerimi kamaştırıyor. Bıçağı tekrar kaldırıp göğsüne saplıyorum. Zırhın içinden geçirmek zor, ama başaracak kadar güçlüyüm.

Dudaklarının arasından hava püskürüyor ve öksürüyor, ciğeri delinmiş, ağzından fışkıran kan çıplak göğsüme sıcıyor. Bıçağı bir kez daha kaldırıp karnına saplıyorum. Sonra tekrar, tekrar... Ve tekrar.

Onu bıçaklayıp deldikçe, kan tenime, yüzüme, kollarıma sıcıyor; o da hırıltılar çıkararak son nefeslerini veriyor.

"Senin yüzünden hastalandım!" diye kükredim, bıçaklamaya devam ederek. "Senin yüzünden gitti!"

Homurdanmalar ve hırıltılar, etine saplanan bıçağın gıcirtısı, duyduğum tek şey bu. Sesler kesildi. Sustular.

Nefesimi zorlukla veriyorum ve kanlı elimle alnımı siliyorum, yapışkan kalıntılar yüzüme bulaşıyor. Ama umurumda değil.

Ben ağırlıksızım.

"Ve bundan hoşlanmıyorum," diye iç çektim, başımı geriye doğru bırakırken gözlerimi kapattım.

Babamın beni yazın bir tekneyle gezintiye çıkardığı küçüklüğümden beri kendimi bu kadar özgür hissetmemiştim. Rüzgar yüzüme vuruyordu. Tesadüf eseri olmuştu.

Ancak şu anda sessizlik de aynı derecede huzur verici. Bedenim bana ait ve sadece bana ait.

Artık onun değil. Bir daha asla onun olmayacak.

Saatler geçti. Çok çok uzun saatler çalıřtım ve yorgun dūřtūm.

Annemin yatağını parçalara ayırmak zorunda kaldım, bu da biraz çaba gerektirdi. Annemi de parçalara ayırmak zorunda kaldım.

Onu kūvete taşıdım ve kollarını, bacaklarını, sonra da başını kestim.

Kolay değildi. Ama başardım.

Annemin parçalarını hasır bir çamaşır sepetinde taşıyarak her řeyi aşağıya indirdim. Dev fırını en yūksekte ayara getirdim ve her řeyi tek tek içine attım. Hepsini yaktım.

Tūm yatak takımları, yatak parçaları.

Sonra da annem. Onun vūcut parçalarını yaktım, ūnkū bařka çare yoktu.

O hālā yanıyor ve ben de fırının kūūk menteřeli kapaęındaki camdan alevleri izliyorum.

Hiçbir řey hissetmiyorum. Ne űzūntū, ne piřmanlık, ne de empati.

Eęer bu benim sosyopat olduęum anlamına geliyorsa, űyle olsun.

Onun bana dokunduğu her an içimden attığım çığlıklar, New York semalarında duman olup uçtu. İstemediğim halde bana zorla yaşattığı zevkin içinde hissettiğim her acı zerresi... Hepsi şimdi gitti.

Her řey yanıp kūl oldu.

Bodruma inen merdivenlerin tepesinde ayak sesleri duyuyorum ve başımı yavaşça o yōne çeviriyorum. Binada sadece bir komşumuz var, Bayan Petrovsky.

Ųzerimde sadece bir eřofman altı varken, annemin kanıyla kaplı bir halde, yavařça merdivenleri ıkıyorum. Merdivenlerin tepesinde Bayan Petrovsky ile karřılařıyorum ve ona nazik bir gūlūmseme gōsteriyorum.

"Zdravstvuyte," diyorum, o da kalın gōzlūklerinin ardından bana bakarken.

"Vse v poryadke?" diye soruyor, her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor ve ben de kayıtsızca başımı sallıyorum.

"Evet, evet. Her şey yolunda."

Ona iyi olduğumu ve sadece fırınla uğraştığımı söylüyorum. Sonra da ona market alışverişine ihtiyacı olup olmadığını sorarak dikkatini dağıtıyorum. Tabii ki her zaman yaptığı gibi yüzlerce şey istiyor ve ben de yarın ihtiyacı olanları getirmeyi kabul ediyorum. Karşılığında bana meşhur Pelmenisini ikram ediyor, ben de kıkırdıyorum ve memnuniyetle kabul ediyorum.

"Spasibo, ti khoroshiy mal'chik." Elimi sıkıyor ve ben de onu kapısına kadar götürüyorum.

Komşusunun on yedi yaşında yarı çıplak ve kan içinde olmasının ya da bodrumdaki kaloriferin daha önce hiç olmadığı kadar yüksek ayarda çalıştırılmasının nedeninden hiç bahsetmiyor.

Ya da bütün gece buradan gelen şu koku da neyin nesi?

Ve ben de işime geri dönüyorum. Bodrumda, banyoda ve annemin odasında kan izlerini temizliyorum. Sonra fırını temizliyorum, tüm külleri bir torbaya süpürüp çöpe atıyorum.

Ondan geriye sadece kemikleri kaldı. Sadece birkaç kemik, onları plastik bir kutuya topluyorum. Kutuyu sıkıca kapatıp yatak odasının dolabındaki sahte duvarlardan birinin arkasına saklıyorum. Çıkarken kapıyı kapatmadan önce son bir kez etrafa bakıyorum.

Duş alıyorum, sonra da yatağa gidiyorum.

İki gün uyudum ve uyandığımda olan biten hiçbir şeyi hatırlamadım.

Ama onun yatak odasına girmeyi reddediyorum. Oraya bakmaktan bile nefret ediyorum. Beni rahatsız ediyor ve sesler bana oraya gitmememi söylüyor, bu yüzden gitmiyorum.

Bazen onun içeride ne yaptığını merak ediyorum. Bazen onu düşünüyorum... Ve neden beni olması gerektiği gibi sevmediğini merak ediyorum.

Dans eden yıldıza rağmen, annem gerçekten hastaydı.

Ve şimdi ben de öyleyim.

TWENTY-EIGHT

Dash

Sendelleyerek öne doğru eğildim ve dengemi korumak için duvara tutundum.

Bu da neydi böyle??

Bir anı mı? Bu gerçekten yaşandı mı?

Hiç beklemediğim bir anda ortaya çıktı, aklımı başımdan alan çılgın bir slayt gösterisi gibiydi. Annemin yatak odasına bakarken beynim bulanıklaşıyor.

Ben hatırlıyorum.

Her şeyi dün olmuş gibi hatırlıyorum. Beni yatağına çağırdığı tüm anları hatırlıyorum... Bana bunun onun için yapmam gereken şey olduğunu düşündürdüğü tüm anları hatırlıyorum.

Her şey başladığında on beş yaşındaydım. Babam o yılın başlarında evi terk etmişti. Annem bana yatağına yatmamı, ona arkadaşlık etmemi isterdi. Ben de bunun masum bir şey olduğunu düşünmüştüm...

Ta ki öyle olmayana kadar.

Öğürerek gözlerimi sıkıca kapattım ve saçlarımı yumruklarımın arasına aldım.

Bu durum neredeyse iki yıl sürdü, ta ki ben on yedi yaşındayken o geceye kadar.

Onu öldürdüm.

Sekiz yıl önce annemi öldürdüm. Ve o zamandan beri bu odaya bir daha girmedim.

Yatak çerçevesinin yanındaki yere diz çöküyorum. Üzerinde yatak yok. Sadece eski bir yaylı yatak tabanı.

Bunun dışında her şey eskisi gibi görünüyor, sadece mobilyaların üzerini kaplayan toz ve örümcek ağları her yere dağılmış durumda. Polisten.

Burada arama yaptılar. Ne arıyorlardı?

Onu mu arıyorlardı? Onu öldürdüğümü biliyorlar mı?

Başımı odanın içinde çevirerek annemin devrilmiş eşyalarını inceliyorum. Burası hâlâ onun kokusunu taşıyor.

Yine öğürdüm.

Kahretsin... Ben tam bir katilim. Şu ana kadar kaç kişiyi öldürdüğümü kim bilir...

Sürünerek dolaba doğru gidiyorum. Her yer darmadağınık, kıyafetler, ayakkabılar ve çantalar her yerde. Ama sahte duvar hala yerinde, tıpkı dolabımdaki gibi. Yumruğumu defalarca duvara vurarak, içimdeki öfkeyi homurdanarak dışa vuruyorum, sonunda duvar yıkılıyor. Duvarı kenara çekip plastik kutuyu alıyorum.

Kapağı açmak için biraz uğraşmak gerekiyor ama açıldığında içine baktığımda, aniden aklıma gelen anılarımı doğruluyor.

Bunlar onun kemikleri. Annemin kemikleri burada.

Büyük bir yığın halinde, en üstünde de kafatası vardı.

Boğazımda biriken safra yükselmeye çalışırken defalarca yutkunuyorum. Yanmış insan kokusu hâlâ üzerlerinde ve bana o günü çok hatırlatıyor... Fırının önünde durduğum günü. Onun yok oluşunu izlediğim günü.

Dönüp yere kustum, gözlerimin önünde beliren hain görüntüler yüzünden midem alt üst oldu. Midemi düğüm düğüm ettiler ve gözlerimi bulanıklaştıran yaşlar yüzünden neredeyse hiçbir şey göremiyorum.

Buradan hemen defolup gitmeliyim.

Çöp kutusunun kapağını yerine takmaya çalışırken ellerim şiddetle titriyordu, onu geldiği yere geri itiyordum. Duvarı yerine koyarken görüşüm bulanıklaştı. Ayağa kalkıp odadan dışarı koştum, kapıyı arkamdan çarparak kapattım, göğsüm hızla inip kalkıyordu, panik beni sarmıştı, bu hissi atlatmaya çalışıyordum.

Odaklanmaya çalışıyorum ama tüm hayatım etrafımda yıkılıyor. Gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yok...

Ben tam bir canavarım, işte ben buyum. Kötülüğün vücut bulmuş hali.

Velle haklıydı. Ben soğukkanlı bir katilim. Alabaster Cezaevi'nde olmam gerekiyordu.

Gözlerimi kırıştırarak kendimi hareket etmeye zorladım, sırt çantamı kaptım ve yatak odamın penceresine doğru fırladım, evin arkasındaki arka bahçeye çıktım.

Oradan en yakın metroya koşuyorum ve en yakın otobüs terminaline giden trene biniyorum. Otomatik pilot modunda Washington DC'ye otobüs bileti alıyorum ve otobüs gelene kadar iki saat terminalde bekliyorum.

Düşüncelerimden kanıma, oksijenime kadar her şey içimde karmakarışık. Kontrolümü kaybediyormuş gibi hissediyorum ve tek istediğim kendimi kaybetmek, ama yapamıyorum.

Akıllı davranmalıyım çünkü firariyim. Kaçak bir katilim. Ve eğer Tulum'a ulaşma şansım varsa, akıllı olmalıyım.

Ve tamamen yıkılmamak.

Sonunda DC'ye giden otobüse bindiğimizde, arkada tek başıma oturup New York şehrinin manzarasını izliyorum. Kemper burada olsaydı, olması gerektiği gibi, bu yolculuğun ne kadar daha iyi olacağını düşünmeden edemiyorum. Şu anda hep olduğu gibi yalnız olmazdım. Hayatımın en kötü anıyla tek başıma başa çıkmak zorunda kalmazdım.

Düşüncelerim ve içimdeki şeytanlarla baş başa kaldım. Olan bu olmalı... Karanlığıma baktı ve bunun kendisi için çok fazla olduğuna karar verdi. Tek açıklama bu.

Tam bir felaketim. Tamamen berbat bir haldeyim.

Hayatım boyunca bana güç veren, bildiğim tek evim olan bu şehri terk ederken, merak ediyorum...

Şimdi bu içimdeki şeytanlarla ne yapacağım ben?

Tennessee'de bir araba satın alıyorum.

Yolun tamamını otobüsle gitmeyi riske atmak istemediğim için, DC'den Gatlinburg'a ikinci otobüs yolculuğumdan sonra bir lokantaya gidip araçlar hakkında bilgi alıyorum.

Garsonla biraz flört ettim ve o da beni bir müşteriye, yerel bir oto tamirhanesi sahibi olan bir adama tanıttı. Los Angeles'a film yıldızı olmak için taşındığıma dair bir hikaye uydurdum ve hepsi buna inandı.

Uydurduğum hikayeye göre, arabam Alexandria'da bozulmuştu ve bu beni zor durumda bırakmıştı. Hepsi de yardım etmeye can atıyordu.

Bob adındaki adam beni dükkanına götürdü ve envanterini gösterdi; envanterinde yüz bin kilometreyi aşkın yol yapmış paslı eski bir Dodge Ram ve sadece bir sahibi olmuş doksanlı yıllardan kalma bir Buick Le Sabre vardı.

İçimdeki araba tutkunu çılgılık atıyor ama şu anda çok az seçeneğim var, tam olarak araştırma yapamıyorum, yani seçici de olamıyorum. Ayrıca, dikkat çekmemeye çalışıyorum. Bu yüzden Buick'i sekiz yüz dolara nakit olarak alıyorum, teşekkür ediyorum ve Zadira'yı tüm benliğimle özleyerek yola koyuluyorum.

Saatlerce araba sürdüm, Atlanta'dan geçtim ve Mississippi'ye ulaştım. Biloxi'de durup ön ödemeli bir cep telefonu aldım. Aylardır ilk defa telefonu elime almak garip geldi. Çok gösterişli bir şey değil ama internet bağlantısı falan var. Ve tabii ki aklıma gelen ilk düşünce Kemper'ı arayabilmeyi dilediğim oldu.

Çılgınca, biliyorum. Numarasını bilmiyorum ve nasıl bulacağımı da bilmiyorum. Şu anda bunun için hiç endişelenmemeliyim. Sadece yoluma devam etmeliyim.

Meksika'ya girdiğim anda takıntı haline getirebiliyorum.

Texas'a kadar nevrozlarımdan kendimi uzaklaştırabiliyorum, ama Houston'a vardığımda aklımı kaybediyorum. Meksika'ya o kadar yakınım ki kokusunu bile alabiliyorum, ama Tulum en sonda ve son varış noktama ulaşmak için hala otuz saatlik bir sürüşüm var. Ve bir santim daha hareket etmeden önce yapmam gereken bir şey var.

Bir geceyi bir motelde geçirmeye ve odada biraz fast food yiyerek yerleşmeye karar verdim. Muhtemelen çılgınca geliyor ama McDonald's patates kızartmaları o kadar lezzetliydi ki neredeyse ağlayacaktım. Alabaster Pen'deki yemeklerin beni hasta ettiği tüm zamanları düşünmeden edemiyorum. Ve şimdi gerçek bir yatakta uzanmış, çizburger, patates kızartması ve hayatımın en iyi tavuk nugget'larını yiyorum. Tartışmaya gerek yok.

Yani, yatağın her yerinde muhtemelen seks sıvıları vardır, ama yine de hücredeki yerde duran o yatak örtüsünden daha iyidir.

Kemper'in gözlerini ilk kez hücrenin dışında yerde gördüm, o sırada beni tehdit etti ve benim için mastürbasyon yapmamı sağladı...

Ne yaptığını merak ederken midem acı verici bir şekilde burkuluyor, zihnimin bir köşesindeki aptal ses bana Tulum'da beni bekliyor olabileceğini söylüyor, ama ben o sesi susturamıyorum.

Ya ayrı düştük ya da bir şey onu geciktirdi. Ama yine de geliyor.

Olabilir. Onun için umudumu korumak zorundayım, çünkü özellikle şu anda karşı karşıya olduğum diğer her şeyle birlikte, bu kadar acımasızca kandırılma düşüncesi... Çok fazla.

Sert motel yatağında sırt üstü uzanmış, kötü bir televizyon programı izlerken, komodinin üzerindeki küçük dokunmatik ekranlı cihaz beni kendine çekiyor.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum... Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım yok. Ama kendime engel olamıyorum.

Ona uzanıp adım Google'da aratıyorum ve yüklenmesini beklerken nefesimi tutuyorum.

Beklendiği gibi, sonuçlar şaşırtıcı. Belediye Kredi Birliği'ndeki soygunla ilgili tonlarca haber makalesi. Valinin yeğeni Karly Clayton'ın sayısız fotoğrafı.

Valinin yeğeni, başarısız bir banka soygununda öldürüldü.

Bir makaleye tıkladım ve tahmin ettiğim gibi, benim bir fotoğrafım vardı. Birkaç yıl önce gözaltına alındığım ve suçlamaların nihayetinde düşürüldüğü zamanlardan kalma eski bir sabıka fotoğrafıydı.

Dudaklarımı ısırarak, apaçık ortada olan bir şekilde, benim de Karly'nin ölümüyle sonuçlanan arbede sırasında polis tarafından öldürüldüğümü belirten makaleyi okudum.

Öldüm. Bu sözleri duyunca birkaç kez gözlerimi kırıştırdım.

Herkese öldüğümü söylediler. Bu da demek oluyor ki şu anda beni arayan SWAT ekipleri olmayacak...

Bu düşünceyi şüpheyi kafamdan atıyorum. Eğer beni Alabaster Pen gibi bir yere çürümeye bırakabiliyorlarsa, dünyanın öldüğümü düşünmesine rağmen kesinlikle peşimden adam gönderebilirler. Yolsuzluk gerçek ve New York'tan ve Amerika Birleşik Devletleri hükümetinden uzakta, Tulum'da bir takma ad altında yerleşene kadar rahat bir nefes almayı reddediyorum.

Makaleye geri dönüp Karly'nin yüzüne yakınlaştıırıp hatırlamaya çalışıyorum. Onu bankada gördüğüm anlar aklıma geliyor. Onu yakalayıp, sırtına makineli tüfeğimi dayayarak sürüklediğim anlar...

Hâlâ kesik kesik görüntüler halinde zihnimde canlanıyor... Onu dışarı çıkarmaları. Çıglıklar ve kan, bir sürü polisin beni yere devirmesi, nefes

alamayacak hale gelene kadar yüzümü kaldırıma vurmaları.

Sonra her şey karardı ve gözlerim bağlı bir şekilde arabanın arka koltuğunda uyandım.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum Karly'nin fotoğrafına. Ve sanırım gerçekten de özür diliyorum.

Onu öldürmek istemedim. Bana hiçbir şey yapmamıştı.

Büyük bir hata yaptım ve keşke geri alabilseydim.

Yanağımdan süzülen bir gözyaşını silerken, kendime gözlerimi devirdim. Sen bir katilsin ve şimdi bunun için mi ağlıyorsun? Kötü olup da duygulara sahip olamazsın, alçak herif. Bu şekilde olmaz.

Arama sonuçlarımda ilerlerken, bir sürü makalenin içine düştüm; bazıları geçmişe ait, hatta ilk tutuklanmamdan kalma bir makale bile vardı. Bunlar da benim hakkımda daha yeni olanlarla aynı resmi gösteriyordu. Sonunda annemin kaybolmasıyla ilgili bazı makaleler buldum. Okudum, okudum; birçoğu kaybolmasıyla ilgili olarak cinayet şüphesi olduğunu, ancak ceset bulunamadığı için teorileri destekleyecek yeterli kanıt olmadığını iddia ediyordu.

Çöp kutusundaki kemikleri zihnimde bir anda beliriyor ve gözlerimi kırıyorum.

Onu bıçakladığımda kendi kanında boğulma ve hıçkırma seslerini duyabiliyorum. Onu küvete sürüklediğimi ve et satırıyla vücudunu parçalara ayırdığımı hissedebiliyorum.

Vücudunun et ve kemiklerinin paramparça edilmesinin sesleri...

Yüksek sesle homurdanıp telefonumu odanın öbür ucuna fırlattım, başımı yastıkla örttüm ve ciğerlerim acıyana kadar bağırdım.

Her şey nasıl bu kadar berbat hale geldi?

Peki Kemper'e ihtiyacım olduğunda nerede Allah aşkına??

Şu anda istediğim tek kişi o, ki bu inanılmaz derecede saçma. Onun gibi birini neden özleyeyim ki? Beni kullanan ve istismar eden birini... Tıpkı annem gibi.

Yastığın altında başımı salladım. Hayır, Kemper ona benzemiyordu.

Evet, istemediğim şeyler yaptı. Ama beni önemsemi... Beni de onu önemsemeye yönlendirdi.

Aynı şey değil, değil mi?

Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, yarın tek başıma Meksika'ya gideceğim.

Her zaman planladığım gibi. Yine de, umduğum kadar büyük bir zafer gibi hissettirmiyor.

TWENTY-NINE

Dash

10 gün kaldı

|||||

Meksika'da beş gün geçirdikten sonra gerçekten aptalca bir şey yapmaya karar vereceğim.

Meksika'ya sorunsuz bir şekilde giriş yaptım, bu gerçekten harikaydı. Tulum'a doğru yolculuğumun geri kalanını yapmadan önce Veracruz'da bir gece kaldım. Ve şunu söylemeliyim ki, eski paslı arabamdan ne kadar rahatsız olsam da, Körfez boyunca yaptığım yolculuk her zaman hayal ettiğim kadar inanılmazdı.

Çok güzeldi ve manzarayı seyretmek için sadece bir düzine kadar kez durdum, keşke o dövmeli, iri yarı deli adamla birlikte manzaraya bakıyor olsaydım diye düşündüm.

Neyse, Tulum'a vardım, sanki bir rüya gerçek oldu. Burası benim ait olduğum yer, kum, güneş ve kristal berraklığındaki sularla çevrili. Çarpık ruhumu yatıştıracak tüm renkler burada.

Doğrudan Abre Tus Ojos'a geldim; burası, kiralık özel bungalow tarzı daireler konusunda uzmanlaşmış, bir tür tatil köyü gibi bir yer. Şu anda hepsi kiralanmış durumda, ancak önümüzdeki ay birisi taşınıyor. Kalıcı yer müsait olana kadar tatil köyü tarafında kalacağım, bu benim için sorun değil. Param var.

Yeni memleketim ne kadar güzel olsa da, Tulum'daki ilk bir buçuk günümü uyuyarak geçirdim. Hapishaneden kaçış ve buraya kadar neredeyse

bir hafta süren yolculuktan dolayı tanınmayacak kadar yorgundum, bir de şu anda başımda ve kalbimde elli kiloluk ağırlıklar gibi taşıdığım duygusal yükü de hesaba katarsak. Abre'deki odama yerleşir yerleşmez hemen uyuyakaldım ve neredeyse on dokuz saat boyunca gözlerimi açmadım. Kesinlikle dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Ertesi gün dışarı çıkıp birkaç kıyafet aldım. Sonra da saçımı tekrar boyayacak kadar saçım olduğu için biraz saç boyası aldım.

Şimdi pembe oldu ve çok beğendim.

Hem fiziksel hem de zihinsel tüm kaostan uzaklaşmak için günlerimi geçirdim ve nihayet yeniden takıntıya kapılmaya başlama zamanım geldi.

Kemper'ı düşünmeden duramıyorum. Gerçekten duramıyorum ve neden beni terk ettiğini bilmem gerekiyor. Bu hiç mantıklı gelmiyor. Bir şeyler ters gidiyor.

Elbette, daha önce gerçek bir ilişkim olmadı, bu yüzden bir erkeğin bana sadece duymak istediğim şeyleri söyleyip söylemediğini bilemem. Ama gerçekten öyle hissetmedim. Kemper, birini kandıracak türden biri değil. Eğer benimle hiçbir ilgisi olmasını istemeseydi, beni görmezden gelirdi. Ya da bana açıkça benimle ilgilenmediğini söylerdi. O türden bir pislik.

Ama o, umursuyormuş gibi yapıp, birlikte kaçmamız için koca bir plan kurup sonra da hiç gelmeyen türden bir pislik değil. Sırf benimle dalga geçmek için bu kadar çaba sarf etmek olmaz...

Eğer başına bir şey geldiyse, bunu bilmem gerekiyor. Ve eğer beni terk ettiyse, en azından nedenini bilmeyi hak ediyorum.

Alabaster'dan insanları araştırmak için bütün bir günümü harcadım, umarım bir şekilde numarasını bulurum diye düşündüm. Ne yazık ki, Callum Kemper hakkında hiçbir yerde bilgi bulamadım, bu yüzden başka isimler denedim ve sonunda Joy Jameson'a ait bir cep telefonu numarasına rastladım.

Odamda bir o yana bir bu yana yürürken, Joy'u arayıp Luthor'la konuşmama izin vermesi için şantaj yapma planı kurdum. Kemper'la konuşmama izin vermesini isteyebilirdim ama bu riskli. Sanırım beni Luthor'la görüştürmeye daha yatkın olur ve sonra ondan detayları öğrenmek için onu sıkıştırabilirim.

Biliyorum, biliyorum. Kaçtığım hapishaneyi aramak gerçekten akıllıca bir fikir gibi geliyor. Ama kullandığım yedek telefonum Mississippi'de

kayıtlı ve ben zaten yeni bir tane aldım, işim biter bitmez bunu atmaya hazırım.

Mesele şu ki, bunu yapmak zorundayım. Bilmek zorundayım...

Kendimi birkaç saat daha cesaretlendirdikten ve birkaç kadeh votka içtikten sonra, aramayı yapıyorum. Kulaklarımdaki çınlama, kanımın akışını zar zor bastırıyor, avuçlarım o kadar çok terliyor ki yürürken telefon birkaç kez elimden kayıp düşüyor, ileri geri, ileri geri, ileri geri...

“Merhaba?” Joy’un yumuşak, boğuk sesi hoparlörden kulağıma fısıldadı ve çok kısa bir an için donakaldım, son üç saattir prova yaptığım her şeyi unuttum. “Merhaba?? Kimse var mı? Beni işte rahatsız ediyorsun, bu yüzden umarım—”

"Dikkatlice dinleyin," diye hırladım telefona, üzerinde çalıştığım gizli ses tonumla. "Alabaster Cezaevi'ndeki bir mahkumla konuşmam gerekiyor. Lexington Deon. İş birliği yapmanız sizin çıkarınıza."

Duraklıyorum ve titreyen sesimi bastırmak için telefonu yüzümden uzaklaştırıp derin bir nefes alıyorum.

"Bu da kim?" Joy'un memnuniyetsiz bir ses tonuyla konuşması beni hiç şaşırtmadı. "Sen de neyden bahsediyorsun?"

"Hemen Lexington Deon'la konuşmak istiyorum," diye ısrar ettim, odamdaki halıyı yırtarcasına. "Hesaplarıma göre, grubunun akşam yemeği vakti gelmiş olmalı. Yani muhtemelen şu anda sizinle birlikte kafeteryada. Telefonu ona verin."

“Öncelikle, sen kimsin ve bunları nereden biliyorsun?” diye kulağıma bağırdı. “İkincisi, telefonda tanımadığım kişilerden emir almıyorum, bu yüzden şimdi kapatıyorum—”

"Telefonu yüzüme kapatırsan, Alabaster Pen hakkında bilinen her sırrı ifşa ederim," diye araya girdim. "Arkadaşların John Chevelle ve Harley Samuels hakkında da çok ilginç bilgiler dahil."

“Kim bu lan...” diye fısıldadı, beklediğim kadar şok olmuş bir halde, ta ki sesi kısılıp nefesi kesilene kadar. “Tanrı aşkına, Reznikov, eğer bu sen isen... Bu telefon görüşmesi hayatında yapacağın son şey olacak.”

Kalbim boğazıma kadar geldi, neredeyse öksürecektim. Ama sonra kendime onun yaptıklarına boyun eğmemem gerektiğini hatırlattım. Asla itiraf etme.

İnkar et, inkar et, inkar et.

“Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum,” sesimi olabildiğince alçaltarak söylüyorum. “Lexington’u telefona bağlamak için iki dakikanız

var, yoksa hepiniz hapse gireceksiniz. Ve gardiyan, Dascha Reznikov'un kaçıışından kimin sorumlu olduğunu tam olarak bilecek.”

Tamam, bu senaryonun dışındaydı. Sanırım kendimi mahvettim. Bakalım ne olacak.

Joy'un çizgi üzerinde seçeneklerini tarttığını hissedebiliyordum, ama sonunda duyulur bir şekilde içini çekti ve huysuzca, "Bir dakika, dur bakalım," diye mırıldandı.

Kafeteryadaki akşam yemeği seslerinin tanıdık tınları kulaklarımı gıdıklıyor ve garip bir şekilde bu bana kısa süreli bir özlem duygusu veriyor ki bu tamamen saçma. Sadece insanları özlemiyorum, o kadar. Korkunç bir hapisaneyi özlemiyorum. Bu aptalca olurdu.

Bir dakika kadar daha sessizlikten sonra nihayet Luthor'un sesini duyuyorum. "Merhaba?"

"Luthor..." Arkadaşımla tekrar konuşacak olmanın heyecanı ile içimden bir ah çektim. Onu şimdiden çok özlemiştim. "Adım Dash."

"Aman Tanrım..." diye nefes nefese kaldı ve yüzündeki ifadede sanki biri beni tanıyacakmış gibi etrafına bakındığını hayal edebiliyorum. "Ciddi misin?? Nasıl olur da... Neden beni arıyorsun?? Ne kadar aptalsın sen?!"

"Günde yeterli zaman yok, Luth," diye sııttım.

"Kardeşim, nasıl kaçtığına inanamıyorum! Tam bir delisin!" Sesi azarlayıcıydı, evet, ama aynı zamanda hayranlıkla da doluydu. "Şimdi de Joy'u arayıp bana ulaşmasını mı istiyorsun? Delirdin mi?? Benim de seninle birlikte işin içinde olduğumu düşünecekler!"

"Hadi ama dostum. Gardiyanın kaçtığını kimseye söylemeyeceğini biliyorsun."

Bu konu hakkında çok düşündüm. Görünüşe göre davam Vali'nin beni Alabaster'a göndermesi için yeterince önemli olduğuna göre, eğer birileri benim gardiyanın gözetiminde kaçtığını öğrenirse, kellesi onun olurdu diye tahmin ediyorum. Alabaster zaten yetersiz fonlanıyor ve dağılıyor. İhtiyaç duydukları son şey, Vali'nin yeğeninin katilinin kaçması gibi bir skandal. Daha da kötüsü, kendi gardiyanları ve Carver tarafından serbest bırakılmak.

Bu, doğrudan Manuel Blanco'yu hedef alan, felaket dolu bir fırtına olurdu.

Luthor bir an sessiz kaldı, söylediklerimi düşünüyordu belli ki. "Pekala... peki, size nasıl yardımcı olabilirim? Beni özlediniz ve sohbet etmek mi istediniz? Çünkü Joy hâlâ birine anlatabilir..."

Sabırsızlığım doruk noktasına ulaştı ve ağzımdan şu sözler döküldü: "Yapmayacak. Bak Luthor, seni çok özlesem ve sonsuza kadar konuşmak istesem de, bir sebeple aradım. Kemp hakkında, yani Memur Kemper hakkında sana bir şey sormam gerekiyor."

Adını duyduğumda istemsizce yutkunuyorum. Onu görmeyeli ya da onunla konuşmayalı çok uzun zaman olmuş gibi geliyor, ama bu süre boyunca aklımdan hiç çıkmadı.

Luthor bir an daha sessiz kalır. "Memur Kemper... Bu da kim...?" Duraksar ve sonra, "Ha, istifa eden adamdan mı bahsediyorsunuz?" der.

Sinirlerim alt üst oldu. "Demek istifa etmiş... Ne zaman?"

"Bir süre önce," diyor Luthor, benim kadar şaşkın bir ses tonuyla. "Onu tanıdığımı bile sanmıyordum."

Kalp atışlarımın şiddetine paralel olarak şakaklarım da zonklamaya başladı bile. "Neden olmasın ki... Ha?"

"Çünkü onun son günü, sizin buraya geldiğiniz gündü."

Baştan ayağa garip bir ürperti yayıldı. Bacaklarım titredi ve yatağımın kenarına çöktüm, telefonumu o kadar sıkı tutuyordum ki, sanki ikiye ayrılacakmış gibi geliyordu.

"Ne saçmalıyorsun sen??" diye hırıltılı bir sesle sordum, hayatımda hiç bu kadar şaşkın olmamıştım sanırım.

"Dash... neyden bahsediyorsun?" Luthor homurdandı, sözleri kafamın içinde yankılandı. "Memur Kemper aylardır Alabaster'da çalışmıyor."

Nefesim bir anda kesildi ve elim başımdan kayarak telefonu yere düşürdü.

Yapabileceğim tek şey bakmak. Meksika'daki güvenli sığınağımda duvara bakmak.

Anlaşılan hayatımda hiçbir şey görüldüğü gibi değil.

Kafa karışıklığı benim ikinci adım.

Son yirmi dört saati yatağımda uzanmış, tavana bakarak geçirdim. Tüm varoluşumun kocaman bir halüsinasyon olup olmadığını merak ettim.

Geçtiğimiz hafta öğrendiklerime dayanarak, cevabın kesinlikle evet olduğunu söyleyebilirim.

Öldürdüğümü hatırlamadığım insanları öldürdüm. Tanımadığım biriyle uydurma bir ilişki kurdum.

Beynim bozulmuş durumda ve bu tek mantıklı açıklama. Artık gerçeklerden kaçamıyorum... Benimle ilgili ciddi bir sorun var.

Kemper'in, yani benim Polis Memuru Kemper'in gerçek olmadığına dair olası tüm ipuçlarını bulmak için zihnimi didik didik aradım.

Ama bir türlü aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Oradaydı. Orada olduğunu biliyorum. Benimleydi... Onu hissettim.

Onu içimde hissettim, Allah aşkına! Eğer gerçekten orada değilse, aylardır kiminle birlikte oluyordum ben??

O kadar kendimden geçtim ki, dağılıp gidiyorum, aklımın her zerresi paramparça oldu, artık kim olduğumu bile bilmiyorum.

Herkesin beyninde, gerçeğe gerçek olmayanı ayırt etmelerini sağlayan bir düğme vardır... Ve benimki çalışmıyor. Arızalı. Kafam, olayların gerçekten olup bittiğini ve olmadığını ayırt edemiyor.

Yetişkin hayatım boyunca bu konuları düşünmekten kaçındım, ama şimdi aylarca süren etkileşimleri hayal ettiğime göre, itiraf etmeliyim.

Sanırım tamamen delirmişim.

Depresyon günlerce beni tüketiyor, bu süre zarfında odamdan çıkamıyorum.

Yemek yemiyorum; duş almıyorum. Kalkıp tuvalete gitmek için bile zar zor gücüm var.

İki tam gün boyunca yatakta uzanıp televizyona baktım, izlediğim hiçbir şeyi algılamadım, bilinçsizce gidip geldim.

Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Bu kadar çok iş gibi görünmeseydi kendimi öldürürdüm.

Geceleri, yüzümü hissetmeyene kadar hıçkırarak ağlıyorum. Kalbim kırık ve işin berbat yanı, bunu kendim yaptım. Hayali bir arkadaşına aşık oldum ve sonra onu kendimden kopardım.

Panik içinde nefes alamıyorum, dizlerimin üzerine büzülüp, aklımı kaybetmemek için tüm gücümle çabalıyorum. Sesler bana bir şeyler söylüyor ve ilk defa bunun doğru olmadığını anlıyorum. Bu başıma geliyor çünkü hastayım. Babamın beni her zaman uyardığı hastalık bu...

Bu hastalık... kanser veya MS gibi değil. Beynim bana bunu yapıyor. Kendi zihnim bana saldırıyor ve bu beni o kadar öfkeliyor ki çılgık atmak istiyorum.

Sanırım öyleyim. Saatlerce bağıyorum, odamın her yerine eşyaları fırlatıyorum. Bunu istemiyorum... Bu kadar berbat, hasarlı bir insan olmak istemiyorum.

Ben sadece herkes gibi olmak istiyorum.

Yirmi dört saat daha yerde uyuyakaldım. Ve güneş pencereimin dışından üzerime vurduğunda, sonunda kalkıp denemeye karar verdim.

Tulum'dayım. Hapisten kaçtım ve gençliğimden beri hayalini kurduğum yere ulaştım. Hayatı hafife almayacağıma dair kendime söz verdim ve içimde ne kadar acı olsa da, en azından ayağa kalkmalıyım.

Bugün nihayet dişlerimi fırçaladım ve duş aldım. Sonra yeni kıyafetlerimi giydim ve öfke nöbetim sırasında tahrip ettiğim her şeyi onararak odamı temizledim.

Dışarı çıkmak için kendimi cesaretlendiriyorum ve her şey son derece bunaltıcı görünse de, bunu başarıyorum; dikkatlice yürüyerek tatil köyünün kenarındaki taco kamyonuna gidiyorum ve etrafımdaki her şeyi biraz olsun aydınlatan lezzetli bir al pastor alıyorum.

Bu coşkuyla uzun bir yürüyüşe çıkmaya karar verdim, doğanın bana biraz perspektif kazandıracağını umuyordum ve öyle de oldu. Gerçekliği kavramakta ne kadar zorlansam da, kalbimde Tulum'da olduğumu biliyordum. Gençliğimden beri buraya gelmeyi istiyordum ve tüm olumsuzluklara rağmen sonunda buradaydım.

Bunu kendi başıma başardım ve bu beni az da olsa mutlu ediyor.

Yürüyüşümü bitirdiğimde güneş batmıştı ve bence çok hoş görünen açık hava barlarından birinde happy hour başlamıştı; her yere acı biber şeklinde Noel ışıkları asılmıştı. Rahatlamak için buzlu bir votkaya ihtiyacım vardı, barın en ucundaki bir tabureye oturdum. Etraftaki diğer insanların varlığıyla biraz kıpırdanmaya başladım, ama mekan neredeyse boştu.

Orada sadece barmen ve güvertede bir masada oturan bir çift var.

Barmen yanıma geldi ve "Ne alabilirsiniz?" diye sordu.

"Stoli. Buzlu içecek lütfen," diye başımı salladım ve bara bir banknot bıraktım.

"Hemen geliyor." İçeceğimi doldurup önüme koydu ama paramı almadan sinirli bir şekilde uzaklaştı.

Gözümün ucuyla, barın karşı ucuna yeni birinin oturduğunu fark ettim. Derin bir nefes alıp yavaşça verdim ve içkimi dudaklarıma götürdüm, yanma hissini yutarak varoluşumun tatsızlığından dikkatimi dağıtmaya çalıştım.

Ta ki, sahipmiş gibi yaptığım tüm uyumu çalan bir şey duyana kadar.

Bu bir ses. Tanıdık bir ses, barın diğer ucuna az önce oturan kişiden geliyor.

"Sadece bir kola lütfen," diye homurdanıyor ses ve bana yakın olmasa da tüylerimi diken diken ediyor.

Gözlerim sesin geldiği adama kaydıyor ve başım o kadar döndü ki, bar taburesinden düşeceğimi sandım. Düşmemek için barın kenarına tutunarak, orada oturan adama tekrar tekrar göz kırptım. Bunun bir halüsinasyon olmadığından emin olmak için uzun uzun göz kırptım ve başımı salladım.

Bu bir tür iğrenç şaka mı??

Öyle hissetmiyorum, ama zaten nereden bilebilirim ki?

Barmen adama bir bardak kola uzatır, adam homurdanarak "Teşekkür ederim." der.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Onun olduğundan hiç şüphem yok.

Nasıl olduğunu bilmiyorum... Bunun nasıl mümkün olabileceğine dair en ufak bir fikrim bile yok, ama onun olduğunu biliyorum.

Bu Kemper. Tulum'daki barın diğer ucunda oturuyor.

THIRTY

Kemper

Son birkaç günüm oldukça zor geçti, sanırım bu da beni tatil köyündeki bara yönlendirdi.

Yani, aşırı bir sıkıntı olması gerekir, değil mi? İyileşme sürecindeki birini bara getirmek, gerçek bir içki sipariş etme niyetim olmasa bile. İşte tam da bu yüzden buradayım, kederimi şekerle boğmak için bir kola sipariş ediyorum sanırım.

Gerçekten de, geçen hafta bir kabus gibiydi ve bu kaçamak için ciddi anlamda pişman olmaya başladım. Hiçbir şeyden uzaklaşamadım. Aksine, sorunlar her zamankinden daha belirgin ve artık odaklanacak başka hiçbir şeyimiz yok.

İş yok, arkadaş yok, ev yok. Her zaman sadece ikimiz varız ve bu dayanılmaz bir acı.

Gözlerimi önümdeki bardaktan kaldırdım ve kesinlikle görmemem gereken bir şey, daha doğrusu birini gördüğümü sandım. Hayal ürünü olduğunu varsayarak gözlerimi hızla kıptım. Ama gözlerimi tekrar açtığımda, hâlâ orada olduğunu gördüm.

Hâlâ barın diğer ucunda oturmuş, bana bakıyor ve bakmıyormuş gibi yapmamaya çalışıyor.

Şu an içimde dönüp duran tüm karmaşa yüzünden kalbim garip bir şekilde çarpıyor. Neden burada?

Şimdi pembe saçlı ama kesinlikle o. O yüzü unutamam...

Dascha Reznikov. Diğer adıyla, Alabaster Cezaevi'ndeki işimden istifa etmemin ve Meksika'ya bu gösterişli tatili ayarlamaya karar vermemin sebebi.

Uzaktan bile gözle görülür şekilde parlayan gözleri, elindeki berrak sıvı dolu bardağa bakıp dururken bir yandan da sürekli bana doğru kayıyor; bardağı içmekten çok çeviriyor. Ve her göz göze geldiğimizde, bana bakmıyormuş gibi yapmaya çalışsa da, gözlerindeki ifade benimkine benzer bir kafa karışıklığı yansıtıyor.

Beni tanıyor gibi görünüyor, daha da kötüsü, burada olduğuma şaşırmış gibi. Bu his karşılıklı.

Birkaç ay önce onu Alabaster Cezaevine götürmeye hazırlanıyorduk, aynı zamanda ben de istifa etmeye hazırlanıyordum çünkü artık bu tür insan hakları ihlallerinin bir parçası olamazdım. Ama ne olursa olsun, mahkumlar Alabaster Cezaevine gönderildikten sonra dışarı çıkamazlar.

Şu anda bu barda olması, çılgın bir şeyin yaşandığı anlamına geliyor. Ve bunun ne olduğunu öğrenmek için ne kadar meraklı olsam da, Dascha ile dikkatli olmalıyım. Dash.

Beş dakika boyunca yanında durmak ve saçını tıraş etmek bile, muhtemelen tüm yetişkin hayatım boyunca hissetmediğim kadar ürperti verdi bana.

O heyecan verici hisler yüzünden alıştığım dünyayı, rahat hayatımı geride bıraktım.

Ve işte burada. Bana bakıyor, oldukça somurtkan görünen alt dudaklarını ısırtıyor.

Ayağa kalktı. Bana doğru yürüdü.

Kahretsin, buraya geliyor. Lanet olsun, lanet olsun... Tamam, Tanrım, buna hiç hazır değilim.

Etrafıma şöyle bir göz gezdirdim, keşke bu kadar yalnız bir herif olmasaydım ve bana destek olabilecek arkadaşlarım olsaydı diye düşündüm. Ama değilim.

Tek başımayım, Dash'in doğrudan bana doğru geldiği gerçeğinden dikkatimi dağıtacak tek şey bir bardak lanet olası Coca Cola. Yutkunarak dudaklarımı aralıyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde yanıma gelmiyor.

Bunun yerine, yanıma, bara oturuyor. Yani, tam yanıma değil. Aramızda bir boşluk bırakıyor, çünkü burada sadece ikimiz varız ve doğrudan yanıma oturması garip olurdu ve kişisel alan kurallarına aykırı olurdu.

Elinde içkisiyle yerine oturdu ve barın arkasındaki, futbol maçı oynayan televizyona baktı. Bakışlarım kısıldı, dudaklarım hafifçe kıvrıldı; acaba gerçekten maçı daha iyi görmek için mi yerinden kalktı, yoksa bu sadece bir bahane mi diye merak ettim.

Kahretsin, belki beni hatırlamıyor bile... Belki de tüm bu saçmalıkları kafamda uyduruyorum, oysa aslında paylaştığımız önemsiz bir andı. Şeylere takıntılı olma eğilimim var, şu anda da tam olarak bunu yapıyorum, bu çocuğu ve beni hatırlayıp hatırlamadığını düşünüyorum...

"Futbolun dünyanın en popüler oyunu olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor, büyüleyici bir ses tonuyla düşüncelerimi bölerek.

Sesi derin ve biraz da boğuk; pürüzsüz, sanki bir grunge grubunda şarkıcıymış gibi. O kadar dikkat dağınıcı ki, söylediklerini neredeyse kaçırıyorum. Özellikle de yüzünü bana çevirip, en sevdiğim ela, yeşil ve kahverengi karışımı gözleriyle beni adeta dondurduğunda. Bu gerçekten de hafife alınan bir renk kombinasyonu.

Düşüncelerimin gerçekten kontrolden çıktığı ve ona tek kelime etmeden öylece baktığım için beni tam bir garip olarak düşündüğü gerçeğiyle boğuşarak, aşırı kısa bir şekilde "Ne?" diye homurdandım.

Kısa ve öz cevabım onu en ufak bir şekilde bile etkilemedi. Hatta bu, gözlerinin daha da parlamasına neden olmuş gibi görünüyor.

"Bu bilinen bir gerçek. Gerçi, böyle bir şeyi nasıl bilebileceğimizden pek emin değilim," diye devam ediyor, içeceğini dudaklarına götürüp bir yudum alırken. "Bir şeyin en popüler şey olduğunu kanıtlamak için gereken tüm verileri düşünün? Çok fazla iş gibi görünüyor..."

Ona sadece göz kırpiyorum. Dünyaca ünlü bir banka soyguncusuyla, iki farklı ülkenin iki ucunda, iki kez aynı odada bulunmuş olmama ve onun tamamen saçma bir şeyden bahsetmesini dinlememe inanamıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, söyledikleri benim zihnimde çok mantıklı geliyor.

"Bu gerçekten iyi bir nokta," diye düşündüm biraz daha, başımı yana eğerek. "Peki, futbolun en popüler spor olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Bugünlerde herhangi bir bilgiyi nereden buluyoruz?" Sinsi bir sırıtışla cevap veriyor: "Google'dan."

Buna gülmek zorunda kaldım, ama sonra uzun zamandır gülmediğimi fark ettim, bu yüzden lafı uzatmadım. "Google'dan okuduğunuz her şeyin doğru olmadığını biliyorsunuz, değil mi?"

Omuz silkerek gözlerini tekrar televizyona çevirdi. "Futbol gerçekten harika, o yüzden buna inanmayı tercih edeceğim."

Hafifçe alaycı bir şekilde güldüm ve o tekrar bana baktı. Kola bardağını alırken fısıldadım: "Futbol, çok sıkıcı."

Öldürücü bir gülümseme takınıyor, sonra da gözlerini bara dikerek gülümsemesini gizliyor. "Öyle mi? O zaman en iyi spor hangisi?"

“Şey, ne aradığınıza bağlı,” diye karşılık verdim, o da aynı şeyi yaparken ben de ona doğru döndüm. Dizlerimizin birbirine ne kadar yakın olduğuna odaklanmayacağım ama yaklaşık iki santimlik acı verici bir mesafe var. “Eğer heyecan arıyorsanız, kesinlikle hokeydir.”

"Ben de hokeyi severim," diye mırıldandı.

Onun yorumunu görmezden gelip yoluma devam ediyorum, oysa bu anlamsız sohbetten oldukça etkilenmiş gibi görünüyor. Çok hoşuma gidiyor. "En coşkulu taraftar kitlelerini arıyorsanız, Amerikan futbolu derim. Gerçi futbolunuz diğer ülkelerde bizi geçebilir."

Gülmeye benzeyen hafif bir ses mırıldanıyor ve bu ses doğrudan kasıklarımın vurarak aniden başımı döndürüyor.

"Sanırım her Amerikalı seninle aynı fikirde olurdu. Amerika'nın kendi futboluna çok fazla odaklanmış olması ve futbol heyecanına katılmaması ne kadar komik." İçeceğinden bir yudum daha aldı, televizyon ekranına bakmak için arkasına döndü, ben de onun yan profilini izledim.

Onun kim olduğunu bildiğimi açıklamamamın yanlış olduğunu kabul ediyorum. Ama yine de onun beni hatırladığını söylemesini bekliyorum ve ne yazık ki, beni hatırlıyor gibi görünmüyor.

Şu an hapiste olmamanızla ilgili konuyu açarak bu anı mahvetmek istemiyorum.

Bu yüzden, onun uyruğunu zaten bildiğimi itiraf etmek yerine, "Amerikalı mısınız?" diye soruyorum.

"Amerika'da doğdum ama anne babam Rus," diyor, ağzının kenarında hafif bir kırışıklık oluşsa da kaşlarını çattığına dair bir belirti yok. "Ben doğmadan sadece birkaç ay önce New York'a geldiler. Ya sen?"

"Amerikalıyım," diye başımı sallıyorum, birbirimizin adını bile sormadan bu konuşmanın nasıl devam ettiğini merak ediyorum. Tuhaf, ama daha da tuhafı, tuhaf hissettirmiyor olması. Her şey kendiliğinden akıp gidiyor.

"Amerikalı gibi görünüyorsun," diyor, sanki bu yorumun bir anlamı varmış gibi, kayıtsızca. Sonra da ona göz ucuyla baktığımı fark edince sırtıyor.

"Tam olarak nasıl Amerikalı görünürsün?" diye soruyorum kaşımı kaldırarak.

Tekrar bana doğru döndü, bu sefer tamamen, ve dizleri benimkine değdi. Bundan hiç etkilenmiş gibi görünmedi, ama bu temas yüzünden ciddi bir şok yaşadım ve başım döndü.

“Dövmelerini beğendim,” sorumu görmezden gelip bana doğru eğildi, sanki üzerimde bir şey arıyormuş gibi. Ne olduğunu tam olarak anlamadım ama boynuma bakıyordu ve bakışları tenimi yakıyordu. Göğsümden yukarı doğru yükselen bir kızarıklık hissettim ve bu da kaçıp gitmek istememe neden oldu.

Ona karşı bu tepkim de neyin nesi böyle?? O gün saçını kazıdığım da aynı şey olmuştu... Alabaster Pen'deki ilk günüydü, benim de son günüm. Çünkü o andan sonra, Dascha Reznikov'un sahip olduğu bu manyetik güçten uzak kalamayacağımı biliyordum. Ve onu kurtlara, özellikle de Velle'ye karşı kendi başına bırakma düşüncesi ne kadar acı verse de, aptalca bir şey yapmadan önce oradan uzaklaşmalıydım.

Bir süredir işimden ayrılmayı düşünüyordum ve Dash'in gelmesi bardağı taşıran son damla oldu. Gardiyan bana onun saçını tıraş ettirdikten sonra, hemen öfkeyle oradan ayrıldım ve ofisinde onu bekledim. Ve istifa ettim.

Yıllarca beni Alabaster Pen'e bağlayan şeyler artık hayatımı kontrol etmesini istemediğim şeylerdi. Şeytanlarımdan kurtulmak için bildiğim her şeyi geride bırakmaya hazırdım.

Ama görünüşe göre, nereye giderseniz gidin sizi takip ediyorlar... Kelimenin tam anlamıyla.

Keşke biri beni önceden uyarsaydı.

Dash'in köprücük kemiğine dik dik baktığını fark edince, konuyu değiştirmeye karar verip mırıldandım: "Bu arada, ben Kellan. Kellan Kemper. Senin adını anlayamadım..."

Son kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordum, çünkü adımı söyler söylemez gözleri gözlerime dikildi ve kocaman açıldı. Bana sanki ona yasa dışı bir şey itiraf etmişim gibi bakmasının nedenini bilmiyorum ama keşke bakmayı bıraksa.

Sanırım ondan uzaklaşmalıyım. Bu durum, inkârım için hiç de iyiye işaret değil.

"Adın... Kellan mı?" diye mırıldandı, alnı kırışırken bir an bardağına baktıktan sonra hızla içti.

"En son baktığımda," diye takıldım, rahat bir ton takınarak. "Neden? O isimde biriyle kötü bir deneyim mi yaşadın?"

Bir an bana bakıyor, dudakları hafifçe aralık, dilinin üst dişlerine değdiğini görebiliyorum. Kasıklarına öyle sert bir darbe geliyor ki,

kıpırdanıp boğazımı temizliyorum ve yere düşmeden önce başka yöne bakıyorum.

“Hayır, sadece... sanki déjà vu yaşıyorum,” diye başını salladı. “Başka birine benziyorsunuz. Ben Dash'im.”

Tamam, kendimi gerçekten kötü hissediyorum. Ona daha önce birbirimizi gördüğümüzü itiraf etmeliyim.

Ama yapmam gerektiğini bilmeme rağmen, yine de yapmıyorum. Bunun başlıca sebebi, onun firari bir mahkum olduğunu bildiğimi öğrenince kaçıp gitmesini istememem.

Onunla konuşmayı seviyorum. Aylardır, özellikle de sinirli olmadığı ve gardiyanla uğraşmadığı zamanlarda, konuşurken sesinin nasıl olduğunu ve doğrudan benimle konuşurken yüz ifadesinin nasıl olduğunu merak ediyorum. Sonra da aynı ayları, bunların hiçbirini merak etmemiş gibi davranarak geçirdim.

Kafam çok karıştı.

“Gitmeliyim,” diye mırıldanıp bara birkaç peso attım. Bu iş fazla gerçekçi olmaya başladı.

Bu çocuğu, gerçek hayatta sadece bir kez gördüğüm sıradan bir adamken düşünmek başka bir şeydi. Zaten ben de hep dikkatimi çeken erkekleri böyle düşünürüm... Gizli, nesnel fantezilerde.

Bundan daha fazlası asla olamaz.

Ama onunla bir barda yan yana oturup sohbet etmek bambaşka bir şey. Biliyorum, bunu sadece birkaç dakikadır yapıyoruz ama yine de kötü bir fikir gibi geliyor.

Dash'in gitmeme itiraz edecek gibi görünmesi kalbimi oldukça burkuyor. Beni koltuğa mıhlıyor. Ama her zaman yaptığım gibi bunu görmezden gelip yine de ayağa kalkıyorum.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diye sıkılmış bir ifadeyle arkasını döndü, bu da göğsüme bir yumruk gibi saplandı. Gözleri kısa bir an için benimkine kaydı. “Belki bir ara tekrar karşılaşırız.”

Başka bir şey söyleyemeden başımı salladım, bardan dışarı doğru yürürken, bunu hak etmeyen birine karşı böyle kaba davrandığım için kendimi içimden azarlıyordum. Bunu kaç kere yapmıştım acaba?

Kendi içimde saklı arzularım yüzünden bir adama kötü davrandım...

Bu doğru değil, ama şu anda bunların hiçbirini düşünemiyorum. Zamanlama gerçekten çok kötü. Sadece geri dönmem gerekiyor...

Bardan bungalovlara kadar tatil köyünün yollarında yürüyorum. Bizimki tam ortada. Her şeye yakın olmak istiyorsanız iyi bir konum; tüm restoranlara ve çoğu aktiviteye kısa mesafede. Gerçi biz bunların hiçbirinden faydalanmadık.

Anahtarım ile içeri girip oturma odasında dolaşırken ne kadar sessiz olduğunu fark ediyorum. Bir an için, Nikki'nin dışarı çıkmış olabileceği düşüncesiyle içimi bir rahatlama kaplıyor. Ama sonra onu yatakta oturmuş kitap okurken buluyorum. Ve onu böyle görünce içimi saran hayal kırıklığı duygusundan nefret ediyorum.

Öyle hissetmek istemiyorum. Karımı gördüğümde içimde olumlu duygular uyanması için her şeyimi verirdim... Ama olmuyor. İlk tanıştığımız zaman bile olup olmadığından emin değilim.

O zamanlar bu daha çok yeni bir olasılıktı. Sahip olduğu bilinmeyen olasılıklar dünyası beni son derece heyecanlandırıyordu. Belki de beni sakinleştireceğini, belki de kaotik kalbime huzur getireceğini düşünmüştüm.

Ama bu hiç gerçekleşmedi ve şimdi beş yıl geçti ve işte buradayız. Tulum'dayız, evlilik yıldönümümüzü kutluyoruz ve yeni bir kariyer yoluna başlamadan önce son bir tatil yapıyoruz... ve bir aile kuruyoruz.

Bu düşünceyle midem her zamanki gibi acı verici bir şekilde burkuluyor, ama bunu bastırmaya çalışıp karıma gülümsüyorum.

"Eğlendin mi?" diye soruyor, gözlerini bir saniyeliğine benimkine dikip hemen kitabına geri dönüyor.

"Aslında pek bir şey yapmadım," diye omuz silktim, soyunurken. Duşa hemen girersem, hem garip konuşmalar yapmamız hem de kaçınılmaz kavgalara girmemiz için daha az zaman harcayacağımızı düşündüm.

Banyo, yatak odasının hemen yanında ve ben soyunurken kapıyı neredeyse tamamen kapatıp suyu açıyorum. Duş çok büyük ve belli ki aynı anda birden fazla kişinin kullanması için tasarlanmış... Ama burada olan bu değil.

Tüm mekan seks için düzenlenmiş. Yatak odası, apartmanın en büyük odası ve sadece sakinlerine özel bir plaja bakan, açılabilen devasa kapıları var. Bu kabinler, tatil köyü odalarına göre biraz daha تنها, açıkça balayı çiftleri veya aylardır birbirine dokunmamış bir çiftten ziyade tropikal güzelliğin tadını çıkarmak isteyenler için tasarlanmış.

Buraya ilk geldiğimizde denedik, ama Nikki ile benim için daha birçok kez olduğu gibi, başlamadan bitti.

Buzlu camla çevrili duş kabinine giriyorum ve şelale gibi akan suyun altına giriyorum, her zamanki sessiz azabım içinde başımı suya eğiyorum. Suyun üzerimden akmasına izin veriyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum, giderek daha keskinleşen, daha güçlü hale gelen düşüncelerle mücadele ediyorum.

İşe yaramıyor.

Onu istemiyorum.

Sanırım hiçbir kadını istemiyorum.

Ellerimle yüzümü kapatarak cama yaslandım. Kalbim bir başkasının içine patlamak için yanıp tutuşuyordu, ama şans verdiğim tek kişiler doğru kişiler değildi.

Doğru tip değil...

Gözlerimden yaşlar akıyor, ama onları fark etmiyorum. Su onları silip götürüyor, ben de kendimi toplamaya çalışıyorum. Burada mantıklı düşünmem gerekiyor. O adamı, o kusursuz yüz hatlarına ve tuhaf saçlara sahip, gözleri ıssız bir yerde parlayan sabahı andıran adamı görmek, gerçeklerden dikkatimi dağıtmamalı.

Nikki benim eşim. Ve birlikte bir aile kuracağız.

Sadece korkuyorum, hepsi bu. Bu çılgın, karmakarışık dünyaya bir çocuk getirmekten korkuyorum, bu yüzden kendimi oyalamak için takıntılar ve garip sapkınlıklar uyduruyorum.

Dascha Reznikov'a karşı hiçbir cinsel çekim duymuyorum. O bir suçlu.

Bir katil.

Ama sanki sikim artık vicdan kavramını anlamıyor, çünkü o somurtkan ağzı hatırladıkça saniyeler içinde doluyor, sertleşiyor ve zonkluyor... Pembe dili dişlerine değiyor, yanakları hafifçe kızarıyor, fildişi gibi soluk beyaz teniyle tatlı bir tezat oluşturuyor.

Tıpkı o gün, karanlık odada, boynuna dokunup o tenin ne kadar yumuşak olduğunu hissettiğim gibi, şimdi de bunu düşünüyorum ve duramıyorum. Kendimden başka kimseye izin vermediğim o şehvetle çıldırmış halinin nasıl görüldüğünü hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Ve onun nelerden hoşlanacağını hayal ediyorum... Ona yapmayı çok istediğim şeylerden hoşlanıp hoşlanmayacağını bile bilmiyorum.

Homurdanıp kafamı duvara vuruyorum. Bu çok sinir bozucu. Bu noktada ne yapacağımı bilmiyorum ama rol yapmaktan, saklanmaktan ve her gün kendim olmadığım biri gibi davranarak içten içe ölüyor gibi yapmaktan çok bıktım. Sosyal medyada gururla poz veren insanları

kıskanıyorum, çünkü içimde suçluluk, utanç ve korkudan başka bir şey bulamıyorum.

Gözlerim yavaşça açılıyor ve sessizce azarlayarak penisime bakıyorum. Bütün cevapları biliyorsun, değil mi? Kimden hoşlandığını ve ne istediğini çok iyi biliyorsun...

Şey, bu o kadar kolay değil, tamam mı? Öylece... yapamam. Bu şekilde olmaz.

Duştan hızla çıktım, yatak odasının ışığının kapalı olması, yani Nikki'nin yatağa gitmiş olması beni sevindirdi. Gece yaşanan o hayal kırıklığı yaratan rutinle uğraşmak zorunda kalmadığım için biraz daha rahat nefes aldım... Benim seks yapmak istiyormuş gibi davranmam, onun yorgunmuş gibi davranması, sonra benim hayal kırıklığına uğramış gibi davranmam. Sonra onun teklif etmesi, benim yorgunmuş gibi davranmam... O kadar aptalca bir dans ki, midem bulanıyor.

İç çamaşırımı çekiştirerek, içimde bir yaramazlık heyecanı dolaşırken, sessizce oturma odasına girdim. Uyuyordu...

Telefonumu bulduktan sonra, yatak odasından en uzak yer olduğu için mutfığa gidiyorum. Bunu açık alanda yapmak ideal değil ama çok gerginim ve gidecek başka yerim yok. Evde olsam ofise veya arabama giderdim. Burada elimdeki imkanlarla yetinmek zorundayım.

Bütün ışıklar söndükten ve Nikki'nin buraya gelmediğinden emin olmak için bir anlığına hareketsiz durduktan sonra, gizli bir tarayıcı sekmesinde tanıdık web sitesini açıyorum. Sayfa varsayılan olarak tek bir kategoriye yönlendirilmiş... Ama ben istediğim kategoriye gidiyorum. Ve gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde videoları kaydırarak, penisimin hoşuna giden bir şey arıyorum. Bu, onun beni yönlendirmesine izin verdiğim tek an.

Videoların çoğu bunaltıcı. Burada çok çılgın şeyler var, birçoğunu daha önce izlemiştim. Yani, bunu on yıldan fazla süredir yapıyorum. Neyi sevdiğimi ve neyi sevmediğimi biliyorum.

Ama erkekler olmalı. Bunu karanlıkta yalnız kaldığımda itiraf edebilirim. Yirmili yaşlarımdan beri heteroseksüel porno izlemedim.

Bir video dikkatimi çekiyor ve alttaki adamın görünüşüne kapılıp hipnotize olmuş bir şekilde üzerine tıklıyorum. Dash gibi soluk tenli. Ve Dash gibi dövmeleleri de var. Benimkiler gibi her yere dağılmış ve birbirine bağlı değil.

Adamlardan biri diğerini öpüyor ve kalbim şimdiden hızla atmaya başlıyor. Kendime dokunmama bile gerek yok... Gözlerimi kapatıp bunu

gerçekte yaptığımı hayal etmek beni çıldırtacak.

Beni dayanılmaz derecede sinirlendirmediği zamanlarda.

Daha iri olan adam, Dash'e benzeyen adamın bacaklarının arasına giriyor ve ben de mırıldanarak, kendimi susturmak için dudağımı ısıyorum. Elim ereksiyon halindeki penisimin etrafına gidiyor ve gözlerim geriye doğru dönüyor, yavaşça okşarken bunun nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum...

Mutlu olmak. Kendimi tamamen cinselliğe bırakmak ve iyi hissetmek. İstedğim kadar zevk almak.

Ve çok geçmeden, telefonuma bile bakmıyorum artık; ses seviyesini sadece homurdanmaları ve sert nefes alışverişlerini duyabileceğim kadar kısıyorum, ellerimin onların ellerinin yaptığı işi yaptığını hayal ediyorum.

Parmak uçlarımla tenine dokunuyor, kayıyor, dudaklarımız birbirini yutarken onu tahrik ediyorum. Duvara yaslanıp penisimi daha sertçe çekiyor, daha sıkı sıkıyorum, bedeninin beni bırakmak istemezcesine kavradığını hayal ediyorum. Dilimin onu tattığını ve boşalırken adımı haykırmasını sağladığımı, ben de bunu izlediğimi hayal ediyorum.

Onun boşalmasını izlerken ben de onun içine boşalmak... Gerçek hayatta asla yaşayamayacağım en parlak, en dayanılmaz zevk gibi.

Çünkü nefesimi sertçe verip kendimden geçtiğim halden uyandığımda, hâlâ eşimle birlikte kaldığım tatil köyü dairesinin mutfağındayım. Hazır hayatım, kaçamadığım bir hapisane gibi...

Dascha Reznikov özgür, ben değilim.

Ve bununla yaşamak zorundayım.

THIRTY-ONE

Dash

17 gün kaldı

|||||

Başım zonklayarak yerde uyanmak, dün gece o votka şişesini bitirmemem gerektiğini doğruladı.

Ama bu kaçınılmazdı. Özellikle de Kellan'ı gözetlemek için onun evine kadar takip ettikten sonra.

Onu görmek, onunla konuşmak hayatımın en büyük şaşkınlığını yaşamama neden oldu. Psikoz halindeyken onu uydurduğumu düşünmekten, Tulum'daki bir barda onunla karşılaşmaya kadar her şey değişti. Tüm bu yerler arasında, tam burada ortaya çıkıyor. Bu ne anlama geliyor??

Aklımda bir şeyler ters gidiyor. Belli ki gerçek bir insan. Ve adı hala Kemper, ama ilk adı Callum değil, Kellan. Bunun da ne anlama geldiğini anlamıyorum. Callum'u nereden bulmuş olabilirim ki?

Her şeye rağmen, o. Benim Kemper'im. Aynı sese, aynı dipsiz okyanus gözlerine, aynı ipeksi, petekten yeni koparılmış bal gibi renkli saçlara sahip.

Dövmeleri bile hatırladığım gibiydi, sadece köprücük kemiğindeki ismim yazılı dövme hariç. O dövme yok olmuş... Onu son gördüğümde olduğu yerde aradım. Orada yoktu.

Fark ettiğim bir diğer büyük fark ise sol elindeki bir takıydı.

Lanet olası bir yüzük.

Kemper daha önce hiç yüzük takmamıştı. Bakmayı bile düşünmezdim ama tam bardan çıkarken parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve o aptal şey, sanki neon bir tabela gibi, gözümün önünde parladı.

O evli.

Kemper'e sormayı hiç düşünmediğim tek şey, bir kadınla evli olup olmadığıydı. Bu konu hiç gündeme gelmedi. Dürüst olmak gerekirse, Alabaster muhafızlarından hiçbirinin evli olduğunu sanmıyorum. Yani, nasıl evli olabilirler ki? Bu kadar uzun saatler çalışmak ve bir sürü başka insanla birlikte Gardiyan konağında yaşamak... Bu bekar birinin işi.

Ama tahmin ettiğim gibi, dün gece onu dairesine kadar takip ettiğimde içeride bir kadın gördüm. Yatak odalarının orada olduğunu bildiğim için, dairelerinin sahil tarafına gizlice gittim ve yarı aralık bırakılmış perdelerin arasından içeriye baktım. Ve yatağında kitap okuyan bir kız vardı.

Esmer bir kadın. İnce, muhteşem.

Onun duşa girmek için soyunmasını izledi ve ben anında ondan nefret ettim. Çok karmaşık bir duyguydu; midem bulandı. Duştan çıktığında ne olacağını görmek için orada kalamazdım. Kendime böyle bir işkence edemezdim.

Bunun yerine odama geri döndüm ve bir yandan dövmelemlerimi kaşıma dürtüsünü bastırmak için bileklerime bant sararak, bir yandan da volta atarak bir bardak votka içtim.

Kemper gerçek bir insan. Onu zihnimde uydurmadım, ama şimdi keşke uydurmuş olsaydım diye düşünüyorum. Alabaster'dan birlikte kaçmamız gereken günlerden sadece birkaç gün sonra onun bu garip, tuhaf versiyonuyla karşılaşmaktansa, gerçek halini kabullenmek daha kolay olurdu.

O, o, ama aynı zamanda değil. Görünüşü ve sesi tıpatıp aynı, davranışları da içimde bir şeyleri uyandıran hücredeki gardiyanınkine tıpatıp benziyor.

Ama onun adı Callum ya da Cal değil. Adı Kellan ve bir de karısı var.

O benim değil. O onun...

Belki de gerçekten de delirmişimdir.

Başım ağrıyarak doğruldum, şakaklarım zonkluyordu. Gözlerim tam olarak açılmayı reddederken odama şöyle bir göz attım. Gözlerim saate takıldı ve neredeyse öğleden sonra bir olduğunu gördüm. Kendi kendime homurdanarak kendimi ayağa kalkmaya ve banyoya gitmeye zorladım, dişlerimi iyice fırçaladım ve uzunca bir duş aldım.

Bundan sonra, biraz Gatorade ve Advil içtikten sonra, kendimi biraz daha insan gibi hissediyorum, içki bataklığında yaşayan bir canavar gibi değil. Midemin yüksek sesle guruldaması, İspanyolca yayınlanan "The Office" dizisinin tekrarlarını üçüncü kez böldüğünde, biraz yemek yemeye karar veriyorum. Odayı terk edip sahile doğru yürüyorum, Abre'de şimdiye kadar karşılaştığım en iyi yemekleri yapan yere gidiyorum, bu kesinlikle akşamdan kalma halime iyi gelecek.

Taco kamyonu.

Adı Tacos Hermanos ve bunu daha önce de söylemiştim ama onların al pastor'u adeta dini bir deneyim. Ayrıca, Breaking Bad'deki Pollos Hermanos'un taco versiyonunu hatırlatması da hoşuma gidiyor.

Sokağın ilerisinden bile bir kuyruk olduğunu görebiliyorum ama beklemekte sakınca görmüyorum. Burada yüzlerce taco satan yer var ama insanlar bu kuyrukta bir saatten fazla bekliyor. Bence bu, yemeğin ne kadar inanılmaz olduğunu gösteriyor.

Sıraya doğru ilerlerken, bir an şok ve saf panik içinde durdum. Kemper oradaydı, tam en sonda. Kahretsin!

Etrafıma bakındım, başka birinin gelip gelmediğini kontrol ettim, önden geçmelerine izin vereyim diye, ama kimse görünmüyordu. Bu yüzden kendimi toparladım, duygularımı yuttum ve sıraya girdim, tam da benim için özel biri olduğunu düşündüğüm adamın arkasına geçtim, ama meğerse o da sıradan bir adammış.

Onun yanına yaklaşmak inanılmaz derecede kafa karıştırıcı. Hatta onu hatırladığım gibi kokuyor, ki bu imkansız. Hiç tanımadığım birinin kokusunu nasıl hatırlayabilirim ki?

Kokusu da inanılmaz derecede iştah açıcı. Ananas ve okyanus kıyısındaki bir ateş gibi. Erkeklik ve tropikal tatlılık bir arada. Acıdan kıvranıyorum, bir koklamak için daha da yaklaşıyorum...

O arkasını döndü ve ben de irkildim, sanki az önce onu sapık gibi kokluyormuşum gibi davranmamaya çalıştım.

"Hey," ağzı isteksiz bir sırıtışla kıvrıldı, gözleri beni çok kısa bir süre baştan aşağı süzdü. "Dash, değil mi?"

Göğsümdeki sızıyı umursamadan başımı salladım. "Kellan." Buna alışmak biraz zaman alacak... "Nasıl gidiyor?"

"İyi," diye omuz silkti ve sırada birkaç adım öne geçti, ben de arkasından onu takip ettim. "Futbol maçı nasıl geçti?"

“Aslında oldukça sıkıcıydı,” diye mırıldanıyorum ve o da omzunun üzerinden bana kusursuz bir gülümsemeyle bakıyor. Neredeyse yere yığılacak gibi oluyorum ama ayakta kalmak için çok uğraşıyorum, gözlerim ayaklarına kayarken kendi sırtışıma bastırmaya çalışıyorum. “Şey, yani burada... tatilde misiniz, yoksa başka bir şey mi?”

Bakışlarım tekrar onun gözlerine döndü ve ilk fark ettiğim şey gözlerindeki kafa karıştırıcı bir sıcaklıktı. Bu bana Alabaster'daki halini o kadar çok hatırlattı ki, deli gibi öksürmeye başladım, kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyden boğuluyordum.

Belki de içgüdüsel olarak, nefesimi toparlamaya çalışırken uzanıp sırtıma sıkıca bir el koyuyor. Ve şimdi bana dokunuyor ve ben bambaşka bir nedenden dolayı nefessiz kalıyorum.

Gerçeği anlayınca gözleri faltaşı gibi açıldı ve elini hızla çekip boğazını temizledi. “Şey, eee, buraya... yıldönümüm için geldim.”

Eğer takıntılı olsaydım, yıldönümü kelimesini söylerken kullandığı ilgisiz ses tonuna takılıp kalırdım, ama şu an kendime bunu yapma izni vermiyorum. Bu bir çıkmaz sokak.

Şimdilik, onun bir halüsinasyon olmadığını kendime kanıtlamaya odaklanmam gerekiyor, çünkü tamamen aklımı kaçırmadığımı doğrulamak şart. Son zamanlarda aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor.

Yıl dönümüyle ilgili bir şey söylediğini hatırlayarak, “Aa, ne güzel. Tebrikler.” diye cevap verdim. Bana para verseniz bile daha sinirli olamazdım.

“Evet... teşekkür ederim sanırım,” diye iç çekti ve sıra ilerledikçe tekrar öne geçti.

“Çok heyecanlı görünmüyorsun,” diye eklemek zorundayım çünkü eklemeyen edemiyorum.

Bana dik dik bakıyor, sanki bir yabancının onun ilişkisine karışması doğru değilmiş gibi, ama sonra gözleri yumuşuyor ve içini çekiyor. “İşler pek iyi gitmiyor. Buraya gelmenin bizim için iyi olacağını düşünmüştüm, ama şimdi o kadar emin değilim... Ve bunu sana neden anlattığımı da bilmiyorum.” Kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor.

“Bana ne isterseniz söyleyebilirsiniz,” diye araya girdim ve kaşları çatıldı. “Sadece... tatilde olan yabancıların başka ne işi var ki, değil mi?”

Gerginliği azaltacağını umarak ona umursamaz bir sırtış gösterdim. Ve gerçekten de azalttı. Omuzları gözle görülür şekilde biraz düştü.

"Burada biriyle mi birliktesiniz?" diye soruyor, yüzündeki ifade o kadar yoğun ki göz kapaklarım hızla kırpışıyor.

O, Kemper'imden farklı, ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde benzer yönleri de var, bunu fark etmeden edemiyorum.

Örnek: Sorusu oldukça sıradandı, ama sorma şekli gizli sahiplenici tavrını ele verdi. Gözlerinin kararması ve dudaklarının büzülmesi, çoğu insan için muhtemelen fark edilmeyecek bir şeydi... Ama ben fark ettim. O dudaklardaki somurtkan ifadeyi öperek yok ettiğimi hatırlıyorum. Tadı nefis; ahududu gibi tatlı ve hafif ekşi.

Harika, şimdi de ağzına bakıyorum. Ve o da benim bunu yaptığımı görüyor.

Gözlerim hızla tekrar onun gözlerine döndü. Sonra bakışları dudaklarıma indi.

Aman Tanrım... Bu imkansız.

Sanırım bu sıradaki diğer yabancılardan daha yakın duruyoruz, bu gerçeği ikimiz de aynı anda fark etmiş gibiyiz. Bunu kafasından atıyor ve sendeleyerek öne doğru dönüyor, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor, giydiği bembeyaz tişört bronzlaşmış tenindeki dövmeleleri daha da belirginleştiriyor. O kollar, göğsünün üzerinde öylece kavuşturulmuş halde, gerçekten çok büyük... Pazı kası neredeyse kafamın büyüklüğünde.

Dikkatimi dağıtan şeyi bir kez daha yutarak, sorusunu hatırlamaya kendimi zorluyorum. "Hayır. Kimseyle birlikte değilim. Artık burada yaşıyorum. Yani, yeni taşındım."

Bu, yüzünün tekrar bana dönmesine neden oluyor. "Nereden?"

Tanımadığım birinden çok fazla soru, değil mi? "New York."

Kahretsin, bunu söylememeliydim. İnsanlara gerçek adımları söylememem gerekiyor zaten. Takma adlar bunun için var.

Bir an bana şaşkınlıkla bakıyor, sanki yüzümden bir şey okumaya çalışıyormuş gibi, sonra da "Ben de New Yorkluyum," diyor.

Kafamdaki ses, daha ne olduğunu anlayamadan, "Biliyorum" diyor. Ama kendime onu tanımadığımı, bana yabancı olduğunu hatırlatmalıyım.

Kibar görünmek ve sapık gibi durmamak adına, "Öyle mi? Hangi bölümü?" diye soruyorum.

"Babil," diye mırıldanıyor, biraz kıpırdanıyor, gözleri rahatsız olmuş gibi etrafta dolaşıyor. Bu beni hiç iyi hissettirmiyor. "Aslen Kansas City'liyim ama yaklaşık on üç yıldır Long Island'da yaşıyorum."

Sözlerine başımla onay veriyorum, New York'ta bu kadar uzun süre yaşamışsa, son zamanlarda çıkan makalelerden beni tanıyabileceğini düşünüyorum. Evet, öldüğümü söylemişlerdi ama yine de. Fotoğraflardaki halimle şimdiki halim tıpatıp aynı.

Bir an onu süzdükten sonra bana baktı ve bir süre birbirimize bakıp birbirimizi anlamaya çalıştık. Şüphelense bile, bir şey söyleyeceğini sanmıyorum. Bu onu deli gibi gösterirdi. Zaten benden yavaş yavaş uzaklaşıyor, yani...

Bu durum beni çıldırttığı için, her şeyi açıkça söylemeye karar verdim. "Birlikte vakit geçirmeliyiz."

Bana şaşkınlıkla bakıyor, dudakları bir anlığına kıvrılıyor, sonra büzüyor. "Yapamam. Karım..."

"Şu an burada değil," diye omuz silktim ve o da şaşırılmış görünüyordu.

"Evet ama..."

"Ne oldu? Beni sevmiyor musun?" Ona alaycı bir sırıtış gösterdim, o da telaşlı bir şekilde homurdandı.

"Erkeklerden hoşlanmıyorum," diyor, bakışlarındaki öfke sözlerinin samimiyetini azaltıyor.

Gözlerimi devirdim. "Ah, ne yazık. Nasıl devam edeceğim şimdi?"

Çenesi seğiriyor, ama sonra yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve kıkırdıyor. Ben de garip bir şekilde gülüyorum, çünkü onunla etkileşim kurmak çok tuhaf.

Ağzını açıp bir şey söyleyecekmiş gibi yapıyor, ama sonra taco kamyonu sahibi "Sıradaki!" diye sesleniyor ve siparişini vermek için pencereye doğru ilerliyor. Taco satıcısının ve Kemper'in her hareketini dikkatle izliyorum, bunun gerçekten olup olmadığını anlamak için çaresizce çalışıyorum.

Her şey evet diyor ama yine de huzursuzum. Onların etkileşimini görebiliyorum ve bu hatırladığım Kemper bile değil, o halde nasıl olur da onu hayal ediyor olabilirim? Gerçek olmalı...

Bu durumun beni ne kadar tedirgin ettiğini düşününce midem alt üst oluyor. Şu an kaygım dorukta ve zihnimi fısıltılar istila ediyor. Gözlerimi tekrar tekrar kırpyorum, Kemper kenara çekilip öne doğru adım attığımda beni izlerken bunun durması için dua ediyorum.

Kafamda elektriklenme varken takolarımı sipariş ettim. Ama ödeme yapmaya gittiğimde, adam beni geri çevirdi ve Kemper'ı işaret etti.

Ona doğru döndüm ve kaşımı kaldırdım. "Çelişkili sinyaller veriyorsun, Kellan."

Şaka amaçlıydı ama yaptığı yüz ifadesi hayatımda gördüğüm en ciddi ifadelerden biriydi. Gözleri kocaman açılmış, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Daha iyisini bilmeseydim, aptalca yorumumla bir hassas noktasına dokunduğumu düşünürdüm.

Siparişi gelene kadar sessizleşti, gözlerini benden başka her yere çevirdi. Göz teması kurmadan yemeğini kaptı ve zayıf bir sesle, "Görüşürüz, Dash," dedikten sonra hızla uzaklaştı.

Tüm bu olay beni o kadar şaşırttı ki, takolarımın tadını zar zor çıkarabiliyorum. Tamam, bu tamamen doğru değil çünkü çok açım ve takolar muhteşem. Ama yine de...

Okyanusa bakan bir bankta yemeğimi yerken, Kellan ile Callum'u, bu kişiyi nereden uydurmuş olabileceğimi ve gerçek Kemper'in neden uydurduğum versiyondan çok daha az özgüvenli göründüğünü düşünüyordum.

Telefonda Luthor, aslında bir Memur Kemper'in olduğunu söyledi. Ama ben oraya vardığımda Alabaster Cezaevi'nden ayrılmıştı. Yani belki, sadece belki, Kemper'le tanışmıştım. Bu Kemper'le. Ve sonra beynim, her zaman olduğu gibi, bir şekilde bulanıklaştı ve gerisini halüsinasyon olarak gördüm.

Biraz zorlama olabilir ama zaten var olan bir kişiyi uydurmamdan daha mantıklı.

Peki o zaman neden beni hatırlamıyor? Alabaster'da karşılaştaydık, bir şey söylemez miydi? Panikleyip polisi aramaz mıydı?

Artık orada çalışmasa bile, bir zamanlar memurdu. Bana anlatılanlara göre, o etik kurallar öylece ortadan kaybolmaz.

Düşüncelerim beni daha da karıştırıyor ve odama döndüğümde artık mantık sınırlarını aşmış durumdayım. Uzun süre boyunca odada volta atıp sınav çekiyorum. Sanki bir bilinç kaybı yaşıyorum, çünkü içeri girdiğimde saat üç buçuktu, bir sonraki baktığımda ise neredeyse on bir olmuştu.

Nefes nefese banyoya koştum, yüzüme biraz su serptim ve pembe saçlarımı parmaklarımla düzelttim. Gözlerim simsiyah olmuştu ve her türlü sesi duyabiliyordum.

Bu odadan çıkmalıyım.

Düşünmeden kalkıp, Kemper'in orada olma ihtimaline karşı, dün gece gittiğim aynı bara doğru yöneliyorum. Onun benim Kemper'im olmadığını

biliyorum, ama yine de yalnız olduğumdan daha rahat hissediyorum onun yanında. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama düşünmekten bıktım.

Sadece bir süreliğine burada olmak istiyorum. Tulum'a yaşamak için geldim, eskiden memleketimde yaptığım gibi bir odaya kapanmak için değil.

Bara vardığımda, dün geceye göre çok daha kalabalık olduğunu gördüm. Tıklım tıklım dolu değildi ama yine de kalabalıktı. Terasdaki tüm masalar doluydu ve barda sadece birkaç boş sandalye vardı. Boş sandalyelerden birine doğru ilerledim, ama sonra Kemper'ı dün geceki aynı sandalyede, önünde tahminen kola dolu bir bardakla gördüm. Yine.

Bir an durup ona bakıyorum. Yalnız, kimseyle iletişim kurmuyor, sadece bardağına bakıyor, derin düşüncelere dalmış. Oturuş şekli, etrafını saran yalnızlık havası... Bana bunu sık sık yaptığını düşündürüyor. Belki burada değil ama yapıyor.

Onun için kalbim paramparça oluyor. Ta ki onun kadar yalnız olduğumu hatırlayana kadar. Ve işte bu düşünce beni yanına doğru yürümeye itiyor.

Etrafında boş yer yok, bu yüzden oturduğu yere yanına durdum ve o hemen başını kaldırdı. Koyu renkli gözlerinde ilk gördüğüm şeyin heyecan, rahatlama veya bir tür sevinç olduğunu düşünmek isterdim. Ama bu o kadar çabuk tuhaf bir rahatsızlığa dönüştü ki ne yapacağımı bilemedim.

Sonunda orada öylece durup, ağırlığımı bir o yana bir bu yana kaydırarak, "Tacolar için teşekkür etmeme hiç izin vermedin..." diye mırıldanmaya başladım.

"Teşekkür etmenize gerek yok," diye mırıldandı, sonra tekrar içeceğine bakmaya başladı. "Sadece kibar olmaya çalışıyorum."

"Güzeldi." Aklıma hemen daha önce bana verdiği her şey geliyor... Ya da onun hayali versiyonunun bana verdiği şeyler. Tüm hediyeler, kıyafetler, duş malzemeleri... dondurma, muhtemelen hiçbirisi gerçek bile değil. "Sen her zaman benim için güzel şeyler yaptın..."

Sözlerim ağızımdan çıktıktan sonra ne dediğimi fark ediyorum ve o bana dik dik bakıyor, kaşlarını çatıyor ben de geri adım atıyorum.

"Yani, bunu takdir ediyorum. Öğle yemeği," diye kekeledim, o da bar taburesinde bana doğru döndü. Gözlerim etrafta dolaştı. "Eşin nerede? Birer içki içmek istemedin mi?" Az önce içki mi dedim?? Ben neyim ben? Elli yaşında mıyım??

Memnun görünmeden, "O... yorgun," diye yanıt veriyor.

"Bu çok kötü," diye omuz silkerek ortamı yumuşatmaya çalıştım. "Birlikte vakit geçirmek ister misin?"

"Sana söyledim, o yönde bir eğilimim yok," diye beni ihtiyatla süzdü.

Bu adamın beni, her defasında gardını indirdiğinde cinsel organına dokunacak manyak bir eşcinsel sanmasından dolayı gücenmeli miyim bilmiyorum, ama daha da ilginç olanı şu ki, ben öyle değilim. Onun beni eşcinsel sanması beni hiçbir şekilde incitmiyor, çünkü sanırım bu kısmen doğru.

Mesele şu ki, bunu açıklayabileceğim kimse yok. Eşcinsel değilim, ama kesinlikle en azından biseksüelim ve hayal dünyamda bile o kadar yalnızım ki, henüz kimseye bunu anlatma fırsatım olmadı. Kemper'e söylemek isterdim... Eğer benim Kemper'im gibi davransaydı, bu güvensiz homofobik tavrını sergilemeseydi.

Ben bir terapist değilim ve kesinlikle bu konularda uzman da değilim, ama bana karşı gösterdiği tepkilerden anladığım kadarıyla, rol yapmaya çalışıyor gibi görünüyor. Keşke biraz rahatlamasına yardımcı olabilseydim. Bu onun için iyi olabilir.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Sana kur yapmıyorum Kemper. Sadece nazik olmaya çalışıyorum, tıpkı senin daha önce tako ısmarlaman gibi," dedim. Kaşımı kaldırdım ve o da rahatsız olmuş gibi göründü. Anladım. "Şimdi," diye devam ettim, o itiraz edemedi, "Ne içeceğiz? Umarım Coca Cola'dan daha sert bir şeydir." Barmen beni fark ederken içkisini bitirmesine başımla onay verdim.

Kemper dikkatimi çekerek, "İçki içmiyorum," diyor. "İki yıldır alkol kullanmıyorum."

Yüzüne bakarken, Kemper gözlüğümde daha önce hiç fark etmediğim birkaç çizgi görüyorum. Bu çizgiler, gözlüğü gerçek kılıyor. Bir an nefesim kesiliyor.

Barmen yanımıza gelip ne istediğimi soruyor. Gözlerimi karşımda duran adamdan ayırmak için büyük çaba sarf etmem gerekiyor.

"Onun yediğinden ben de istiyorum."

THIRTY-TWO

Kellan Kemper

Bana hiç uygun bir yer değil.

Bazı erkeklerin yanında nasıl davranacağımı bilememek hayatım boyunca başa çıkmaya çalıştığım bir şey, ama Dash ile durum tamamen farklı.

O benim için büyüleyici. Onunla ilgili her şey, hatta bana henüz itiraf etmediği şeyler, işim gereği zaten bildiğim şeyler bile... Onu inanılmaz derecede ilgi çekici kılıyor. Tıpkı bir meteor yağmuru gibi. Bir saniye bile gözümü ondan ayırmak istemiyorum.

Ne yazık ki, benim için durum biraz karmaşık. Çünkü evliyim, hem de bir kadınla ve bu kadar çekici bir adama bakma fikri bile beni rahatsız ediyor.

Bedenim bir şey istiyor ama beynim bunu kabul etmeyi reddediyor. Çok kafa karıştırıcı. Ve yine de buradayım, pembe saçlı çocukla konuşuyorum.

Bir saatten fazla bir süredir birlikte oturduğumuz barda, her türlü şey hakkında sohbet ediyoruz. Onunla konuşmak kolay, hakkını vermek lazım. Bazen parmaklarımda bir seğirmeye neden olan alaycı bir mizah anlayışı var. Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama farklı. İyi anlamda farklı.

Şimdiye kadar, evliliğim, ikimizin de ne iş yaptığı veya neden sadece kola içtiğimiz gibi ciddi konuşma konularından uzaklaşmayı başardık. Ona benim için içki içmeyi bırakmasına gerek olmadığını söyledim, ama o bunu umursamadı bile.

Yine de, onun şu sorusuyla neşeli sohbetimizin beklenmedik bir yöne doğru ilerleyeceğini düşünüyorum...

“Yani alkolik misin? Yoksa başka şeyler mi yaptın?” Bunu sanki dünyanın en normal, en rahatsız edici olmayan sorusuymuş gibi soruyor.

Sanki bana en sevdiğim pizza malzemelerini soruyormuş gibi.

Yine de ona cevap verme isteği duyuyorum. Nedenini bilmiyorum.

“Başka şeyler,” diye mırıldanıyorum ve o bana yan gözle bakıyor, bu da dudaklarımda bir gülümsemeye neden oluyor. Belli ki daha fazlasını istiyor. Onun hakkında şunu fark ediyorum; çok talepkar biri. “Eroin bağımlılığından kurtulmaya çalışan biriyim. Beş yıldır eroin, iki yıldır da alkol kullanmıyorum.”

“Vay canına,” diye nefes nefese söylüyor, yüzü ifadesiz. Her zamanki acıma ya da yargılama ifadesini bekliyorum, nedenini tam olarak bilmiyorum. Dash'in hiç de öyle biri olmadığı açıkça belli, bunu da “Beşinci yılınız kutlu olsun. Bu gerçekten harika,” demesiyle doğruluyor.

Göğsüm sıkışıyor. Ayıklığım için bir nebze de olsa takdir gördüğüm tek yer toplantılar. Nikki geçmişimden ya da ayık olmamdan bahsetmemi sevmiyor. Her zaman geçmişin geçmişte kaldığını ve üzerinde durmanın bir anlamı olmadığını söylüyor. Bir noktaya kadar katılıyorum. Ama aynı zamanda geçmişin bizi biz yapan şey olduğunu da biliyorum.

Yaşadığım deneyimler olmasaydı, bugün olduğum kişi olamazdım...

Yanımda, yakınlaşmamam gereken biri oturuyor ve düşüncelerimi gizlemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Kurumuş boğazımı yutkunarak gülümsedim. "Teşekkürler." Sonra sodamı kaldırıp bir yudum aldım.

"Hayatında yaşadığın en zor şey bu muydu?" diye sordu Dash, beni biraz şaşırtarak. Bu, derin bir konuya dönüştü... Ama yine de ona dürüstçe cevap vermek zorunda hissediyorum kendimi.

“Bir nevi. Şey, bir de şu.” Biraz daha yaklaştım ve gömleğimin yakasını hafifçe açarak köprücük kemiğimi ve omzuma kadar uzanan 15 santimlik yara izini ortaya çıkardım.

Bir anlığına beni gözlemliyor, aramızdaki yakınlık onun kokusunu almamı sağlıyor. Aslında bunu özellikle istemiyorum ama onun karşı konulmaz bir kokusu var, daha önce hiç koklamadığım bir şey. Sarhoş edici.

Yara izime tamamen hayran kalmış gibiydi ve ne olduğunu anlamadan parmaklarını kaldırıp ona dokundu. Bu beni irkiltti ve yüzünü yana eğerek ela gözleriyle gözlerimi buldu.

“Nereden?” diye soruyor. Başımı hafifçe sallıyorum, o da ekliyor, “Çok mu kişisel?” Başımı sallıyorum ve o da hafifçe iç çekiyor. “Peki, sana kişisel bir şey söylesem ne olur?” Omuz silkiyorum, o da gözlerini deviriyor, “Kemp, burada biraz daha somut sözlere ihtiyacım var.”

Kemp. Bunu beğendim. Neden bana böyle sesleniyor? Ağzından dökülürken neden bu kadar hoş geliyor?

"Öyleyse söyle bana," diye homurdandım gözlerimiz birbirine kenetlenmiş halde ve göz bebeklerinin renginin bana memleketim Kansas City'deki ormanları ne kadar hatırlattığını düşünmemeye çalışarak.

Derin bir nefes alıp, "Tek başıma ilk banka soygunumu yaptığımda on yedi yaşındaydım," dedi.

Gözleri yuvarlak ve parıldayan bir halde, sessizleşip tepkimi beklercesine bana bakıyor. Bunu ilk yaptığında ne kadar genç olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ama kesinlikle bir banka soyguncusu olduğunu biliyorum. Dascha Reznikov'u bir süredir tanıyordum, Alabaster Hapishanesine getirilmeden önce bile yerel gazetelerde hikayesini takip ediyordum.

Ağzım açılıyor, ona bunu söylemeye hazırım ama nedense söylemiyorum. Bunun yerine ona sırtıyorum. "Tabii. Ne dersen de, evlat."

Ağzı alaycı bir eğlenceyle kıvrılmış halde nefes nefese kaldı. "Bana inanmadığını mı söylüyorsun?"

"Kendini banka soyguncusu mu sanıyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, onunla dalga geçerken ciddi bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyorum. Yüzündeki öfke ifadesi gerçekten çok sevimli.

"Bu çok kaba," diye mırıldandı. "Senin o şeyinle ilgili sana soru sormadım."

"Çünkü benim anlattığım şey inandırıcı." Dudaklarımı büzüyorum, sokaklardaki itibarından şüphe ettiğim için çıldıracağını biliyorum.

"Eğer bu kadar ukala davranmasaydın sana kanıtı gösterirdim," diyerek başını salladı.

Gülerek, "Bana ne dedin az önce?" diye sordum.

"Bilmek istemez miydin?" Biraz yaklaşıyor ve elinin bacağına üzerinde olduğunu fark etmem biraz zaman alıyor.

Çok yüksekte değil ama bana dokunuyor. Ve aniden odada yeterli hava yok. Nefes alamıyorum ve acının geldiği yere tutunuyorum, acıdan boğuluyorum.

Çenemi sıkarak ondan uzaklaşırken dimdik duruyorum. Sanki neden sinirlendiğimi hiç anlamamış gibi bana göz kırpmaya cüret ediyor.

"Kafasını vuracağım, sonra da gidiyorum," diye homurdandım ve o bir şey diyemeden barın arka tarafına doğru hızla uzaklaştım.

Utanarak tuvalete daldım, ama pisuvara gitmek yerine en uçtaki kabine doğru yöneldim. İçeriye aceleyle girdim, kapıyı zar zor kapatır kapatmaz duvara yaslandım, gözlerimi sıkıca kapattım ve parmaklarımla ovuşturmaya başladım.

Bunu neden yapıyorum ki?? Bu çocukla neden vakit geçiriyorum ki?

Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Beni yetersiz ve rahatsız hissettiren, sapık bir suçluya ihtiyacım yok. Karımla birlikte dairede olmalıyım. Burada, bu adamla barda değil... Bana dokunuyor ve kafamı karıştırıyor.

İlginç sözleriyle, merak uyandıran geçmişiyle, tavrıyla... Orman gibi görünen gözleriyle ve muhtemelen çok yumuşak olan dudaklarıyla... Ve... onun...

Kulaklarımda kan o kadar hızlı akıyor ki, başka birinin tuvalete girdiğini ve doğrudan benim bulunduğum kabine doğru yürüdüğünü zar zor duyuyorum.

Kapı itilerek açılıyor ve ben de aptal gibi orada öylece durup, Dash içeri girip kapıyı arkasından kapatırken, merakla bakakalıyorum.

Geriye doğru gitmeye çalışıyorum ama gidecek yer yok. "Ne yapıyorsun...?"

"Seni takip etmemi istediğini sanıyordum," diyerek duvara yaslandı.

Ona düşmanca bakışlar fırlattım. "Bunu neden isteyeyim ki?"

"Bilmiyorum, Kemper," diye omuz silktili. "Sen söyle."

"Tuzak soru. Seni burada istemiyorum." Kapıda arkasından başımı salladım. "Şimdi, lütfen defolup gidin."

Yüzünü buruşturuyor, sanki şu anda neler olup bittiğini anlamıyor gibi; tamamen baştan çıkarılmaya dalmış durumda. Bu beni gerçekten şaşırtıyor. Ela gözlerinde hayranlık parlıyor.

"Ama sadece görmek istemiyor musun?" diye mırıldanıyor ve tişörtüme dokunmak için elini uzatıyor. Kumaşı çekiştirirken, kaldıramayacağım kadar çok siniri yutuyorum ama kıpırdamıyorum. Kımıldayamıyorum.

Ben lanet olası bir heykelim.

Bana daha da yaklaşıyor ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, kusacak gibi oluyorum.

"Ne gördün?" diye soruyorum, beynimin bana durmam gerektiğini söylediği şeye karşı gelerek.

"Nasıl hissediyorsun?" Dash'in gözleri gözlerimden ayrılmıyor ve başka bir yere bakmak istesem de yapamıyorum. Sanki beni rehin almış gibi. Eli kot pantolonumun düğmesine doğru kayıyor.

“Sana söylemiştim,” diye yutkundum, yalan neredeyse boğazımda takılıp kalacakken birden ağzımdan döküldü, “Erkeklerden hoşlanmıyorum.”

“Evet, öyle demiştin,” diye fısıldadı, ben tamamen hareketsiz dururken düğmeyi ilikledi. “Ama biz farklıyız, Kemp.” Sonra fermuar indi. Dudaklarını ısırdı ve gözlerim sonunda onunkilerden ayrılıp o somurtkan ağzına kaydı.

“Biz kimiz?”

"Sen ve ben," diye fısıldadı ve ne saçmaladığını sormadan önce dizlerinin üzerine çöktü.

Pantolonumu iç çamaşırla birlikte yeterince aşağı çekip penisimi dışarı çıkardığı sırada hayatımın gözümün önünden geçtiğini sandım. Penisim taş gibi sertti.

"Bekleyin..." diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum ama bu, samimi bir ricaya hiç benzemiyor.

Dash yumruğunu penisimin üzerinde gezdiriyor ve "Bunu özlemiştim" gibi bir şeyler mırıldanıyor, ama emin olamıyorum çünkü ondan sonra ağzı penisimin başının etrafında dolaşıyor. Gözlerim geriye doğru dönüyor ve duyabildiğim tek ses, belimin hemen altında kanı pompalayan nabzımın sesi.

Ağzı sıcak, ıslak ve hareket ederken, nazikçe emerken, penisimi daha derine almadan önce bu hisse alışmamı sağlarken, inanılmaz derecede mükemmel. Daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Biliyorum, ağız sadece ağızdır, ama bu ağız penisim için bir ütopya gibi.

Dili alt tarafımda kayarken beni daha da ileriye itiyor, ta ki ucu boğazının arkasına değene kadar. İnliyorum... Kahrolasica inliyorum.

Sanırım daha önce hiç böyle bir ses çıkarmamıştım.

Gözlerim tereddütle aralanıp aşağıya, bunun neye benzediğine bakmak için eğildi. Beklendiği gibi, Dash'in pembe saçları kasıklarımın önünde yavaşça sallanıyor, emerken yanakları içeri doğru çöküyordu.

Elimi uzatıp parmaklarımı çenesinin altına kaydırdım ve gözleri benimkilerle buluştu. Alt dudağımı ısırarak, penisimi emmesini izledim; sertçe ama yine de istikrarlı bir şekilde, alabildiği kadar çok santimi içine alarak, başını boğazına daha da derine itiyordu.

Göz kapaklarım ağırlaşırken inledim. "Aman Tanrım, bu..." Söylemek üzere olduğum her şey, elinin bacaklarımın arasına girip testislerimi okşamasıyla boğuk bir iniltiyle kesildi. "Kahretsin... Evet."

Penisimin etrafında mırıldanıyor ve titreşim vücudumun her zerresinde ürpertiler yaratıyor. Bunun, hatırlayabildiğimden beri hayalini kurduğum her şey olduğunu inkar edemiyorum bile. Bu, dünyadaki en güzel his ve orgazmım şimdiden yaklaşıyor.

Dash beni izlemeye devam ediyor, ben de onu izliyorum, gözleri yaşarana kadar penisimi ağzına alıyorum. Parmaklarım saçlarını kavırıyor, keşke daha çok saç olsaydı, onu ilk gördüğüm zamanki gibi. Tıraş etmek zorunda kalmadan önce...

Yeniden uzuyor, neredeyse tamamlandı. Ve çok yumuşak.

Kahretsin, ağzı cennet gibi. Dizlerinin üzerinde benim için adeta bir rüya gibi görünüyor. Bunun hiç bitmesini istemiyorum ama bitecek. Hem de çok yakında.

O emmeye devam ediyor, yukarı aşağı hareket ediyor, ben de başını tutuyorum ve kalçalarımı hareket ettirerek daha da derine, sığabildiğim kadar derine itiyorum. Penisimi yutmaya çalışıyor, boğazı penisimin gövdesini sıkıştırıyor, ta ki testislerim yukarı çekilene kadar.

"Kahretsin, Dash... Beni boşaltacaksın," diye nefes nefese mırıldanıyorum, kendime her zaman yasakladığım şeylerin erotik sisinde kaybolmuş halde. Her zaman istediğim şeyler. Hatta ihtiyaç duyduğum şeyler.

Onlara sahip olamamam doğru değil. Buradayken ve inanılmaz derecede iyi hissettirirken, kendime "Buna sahip olamam" demek doğru değil.

Gözlerim kayıyor ve Dash'in pantolonunun üzerinden ereksiyonunu ovuşturduğunu fark ediyorum. Hatlarını görebiliyorum ve sol eliyle kendini okşarken, sağ eliyle de testislerimi çekiştiriyor, ağzıyla da beni tekrar tekrar beceriyor.

Zirveye ansızın ulaştım ve başını bırakıp mırıldandım, "Kahretsin, kahretsin, kahretsin, Tanrım... Geliyorum..."

Ve benim ağzına dökülürken o olduğu yerde kalıyor ve son damlasına kadar içiyor. Penisimin dolgun dudakları arasında zonkladığı sırada beni emiyor... Bu inanılmaz derecede harika.

Bu, nefes kesiciliğin bambaşka bir seviyesi.

Bir saat gibi gelen bir süre boyunca anlamsız şeyler mırıldanırken, parmaklarım onun vücudunun çeşitli yerlerini okşuyor; çenesini, boynunu, omuzlarını, sırtını. Ağzı, ben boşalana kadar penisimde kalıyor, sonra da

emerek beni temizliyor ve hatta boşalmış penisimi pantolonumun içine geri itiyor.

Onun ayakta duruşunu izliyorum, nefes nefese kalmaktan boğazım kısılmış, sanki otuz beş yıl su altında kaldıktan sonra yüzeye çıkmış gibiyim.

Şimdi her şey farklı görünüyor.

İkimizin bir erkekler tuvaletinin kabininde olduğumuzun farkına bile varamıyorum. Sadece ona bakıyorum, o da bana bakıyor, dünyanın geri kalanı durmuş gibi.

O çok güzel. Ona dokunmak istiyorum. Ona...

Zaman tekrar hızlanana ve az önce olanları kabullenene kadar.

Bir erkekten ilk defa oral seks aldım.

Ve aklımı başımdan aldı.

Boğazımı temizleyerek bakışma yarışımızı sonlandırıyorum, gözlerimi fayans zemine indiriyorum, umarım yüzümdeki belirgin kızarıklığı gizleyebilirim.

"Nasıl geçti?" Sesi tam önümde yankılanıyor, çok yakınımda ama etrafıma ördüğüm o aptal görünmez güç alanını bir türlü kıramıyorum. Çok istiyorum ama yapamıyorum.

Neyse ki Dash bunu yapabiliyor. Sanırım buraya gelme amacı da bu, çünkü uzanıp elimi tutuyor, gözlerim onun gözlerine kayıyor. Elimi alıp kalçasına koyarken bakışları benden ayrılmıyor. Nefesim yine kontrolden çıkıyor, gerilim artıyor, inanılmaz derecede gevşemiş olmama rağmen orgazm beni rahatlatmıştı.

Sonra avucunu kalbimin üzerine bastırıyor. Ondan uzaklaşmak için çok güçlü bir dürtü hissediyorum. Kalbimin ne kadar hızlı attığını hissetmesini istemiyorum. Ama o daha da yaklaşıyor, neredeyse alınlarımız birbirine yapışana kadar, ağzını kulağıma yaklaştırıyor.

"Sence bu kötü mü?" diye fısıldıyor ve gerçekten soruyor gibi geliyor. Benim ve onun burada birlikte olmamızın yanlış olup olmadığını soruyor...

Kaslarım geriliyor, içimdeki kalkan onu itip "evet" diye bağırmamı istiyor. Ama bulunduğumuz yerde, birbirimize aşıklar gibi sarılarak, yabancılar gibi değil, onun sıcaklığı içime işliyor.

Bu kötü ya da yanlış hissettirmiyor. Kalbim ne istediğini biliyor... Her zaman da biliyordu.

Dudaklarım aralandı, ama sesimi bulmam biraz zaman aldı, sonunda da "Hayır" diye mırıldandım.

“Beni seviyor musun, Kemper?” Kulağıma değen nefesi tüylerimi diken diken ediyor, ta ki ona daha da yaklaşıp kadar; başım, vücudum. Artık bana dokunmamda yardımcı olmuyor. Kendi başıma yapıyorum.

Elim, kalçasından sırtına doğru sahiplenici bir şekilde kayıyor, daha önce hiç böyle birini kucaklarken hissetmediğim kasları hissediyorum. Bu... heyecan verici.

"Evet," diye fısıldadım, sonra hiç düşünmeden boynuna küçük bir öpücük kondurdum, ikimiz de mırıldandık.

Tanrım, seni ne kadar yumuşak. Ve kokusu da... her şey. İhtiyacım olan her şey.

“Güzel,” diyor, sesinin derinliği içime işliyor, penisimi uykusundan uyandırıyor. Sesini çok seviyorum... Sonsuza dek konuşmasını dinlemek istiyorum. “Çünkü senden hoşlanıyorum.”

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve uzuvlarımda garip bir güç dalgası hissediyorum. Şu anda bana çok büyük bir güç veriyor. Her zaman sahip olduğum, sadece kendime kullanma izni vermediğim bir güç.

Ama artık yapabilirim. Hala gizliyiz ve endişelenmeme gerek yok. Her şey yolunda. Her şey iyi olacak.

Onu duvara doğru ittim, belki de beklediğinden biraz daha sert bir şekilde, ama geri çekilip yüzünü gördüğümde, öpmeyi çok istediğim bir sırıtış vardı yüzünde.

Bir an gerilim ve endişeyle dudaklarına bakıyorum. Onu öpebilir miydim? Lisedeyken öpüştüğümde beri bir erkek öpmemiştim ve hepimiz o ilişkinin nasıl bittiğini hatırlıyoruz...

Ama Dash bana yardım etmek için burada olduğundan, benim konuşmama gerek kalmadan o konuşuyor. "Seni öpmemi ister misin?"

Dudaklarım aralandı ve istemsizce göz kırparak tereddüt ettim. "Ben... ben..."

Daha fazla tereddüt edemedim, dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatıyor ve o dayanılmaz derecede yumuşak dudaklarını benimkine bastırıyor. Bir santim bile kıpırdamadım ama sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum.

Ya da düşmek...

Hızla aşağı doğru inerken rüzgar yüzümü kırbaçlıyor, midem boğazıma düğümlenmiş durumda.

Dash, dudaklarını aralayıp alt bölgemi emmeye başlarken memnuniyet dolu bir nefes verdi. "Aç ağzını bana. Lütfen, Kemper."

Onun bana yalvarışını duymak ruhumu uyandırıyor. Dudaklarım aralanıyor ve o dilini ağzıma sokup benimkiyle buluşturuyor. Birbirlerine değdiklerinde inliyorum, çünkü Tanrım, öpüşmek hiç böyle hissettirmemişti ki?

Sanırım yıllardır, hatırlayamayacağım kadar uzun zamandır kimseyi böyle öpmemiştim. Ve o zaman bile, bu kadar uzun sürmemişti. Bu neredeyse manevi bir deneyim.

Dillerimiz birbirine karıştı ve Dash'in tadına hayran kaldım. Tatlıydı, sanırım benimden gelen hafif bir tuzlu tadı da vardı ve bu da testislerimin zonklamasına neden oldu. Ben de onu daha sert öptüm, nefes nefese kaldım, onu duvara o kadar sıkıca bastırdım ki canını acıtıyor olabilirim.

Ama umursamıyor gibi görünüyor. O da benim kadar kendinden geçmiş, şu an benim gibi coşku içinde; elleri göğsümdeki kaslara dokunuyor, omuzlarıma ve sonra saçlarıma doğru yükseliyor. Saçlarımı avuçluyor ve ağzımı emiyor, benim kadar çok şeye ihtiyaç duyuyor.

Bu hissin ne kadar güzel olduğunu anlatamam.

Nefes almak için durduğumda, "Ağzın çok lezzetli," diye fısıldıyorum.

Dash donakaldı, gözlerimizin buluşabileceği kadar geri çekildi. Bana anlam veremeyeceğim bir bakış atıyordu; bakışlarında daha önce kimsede görmediğim bir duygu dünyası vardı. İnanılmaz derecede güzeldi.

Onun gözlerinde, birlikte olduğumuz bir orman var.

Onun bana böyle bakarken neler gördüğünü çok merak ediyorum.

"Tanrım, beni öp artık," diye mırıldandı ve çenemi kavrayarak dudaklarımı kendi dudaklarına doğru çekti.

Avuçlarım arkasındaki duvara yapışıyor, onu kafese kapatıyorum, biz de çılgıncasına öpüşüyoruz, dudaklarımda şişmeyi hissedebileceğim kadar sertçe yalayıp emiyorum.

Kalçalarımız birbirine yapıştı, sertleşmiş penisi benimkine sürtünüyor. Bu yabancı bir his ve o kadar lanet olasıca seksi ki, kendi penisimden zevk sıvısı akıyor gibi geliyor, ki bu imkansız gibi görünüyor. Sanki yeniden bir ergen gibiyim. O zamanlar istediğim şeyler bunlardı ama sahip olamamıştım.

Artık onlara sahip olabilirim. Dash onları bana verebilir.

"Gelemedin," ses tonumda bir endişe vardı. Gerginim, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sanırım onun bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesini istiyorum.

Hayır, biliyorum.

"Beni boşaltmak mı istiyorsun, Off—Kemper?"

Hareketlerim durdu. Bana başka bir şey diyecekmiş gibi geldi ve anında çok meraklandım.

Başka birinin adı mıydı? Az önce neredeyse başka birinin adını mı söyleyecekti?

Ellerim beline indi ve onu sıkıca tuttum, dudaklarımı geri çekerek, söyleyeceklerini bana zorla söyletmeye hazırlanırken bir ses duyuldu. Tuvaletten biri giriyordu. Tamamen hareketsiz kaldım, gözlerim korkuyla büyüdü, ama Dash bizi burada birlikte yakalayabilecekleri fikrinden hiç rahatsız görünmüyordu. Hatta hâlâ ereksiyonunu kasıklarına sürtüyordu.

Ona ateşli bir bakış fırlattım, kalçalarını geriye doğru iterek üzerime sürtünmesini engelledim. Yüzünde muhtaç bir ifade, yanaklarında tatlı bir kızarıklık ve arzuyla kısılmış göz kapakları vardı. Bu bakışın önümüzdeki uzun süre boyunca rüyalarımda olacağından eminim.

"Uslu dur," diye hırladım olabildiğince kısık bir sesle. Göz kapakları kapandı ve dudaklarını ısırarak sesini bastırmaya çalıştı.

Kaşlarımı kaldırarak ona bakarken, bir şeyleri anlamadan edemiyorum. Sanırım biraz domine edilmekten hoşlanıyor. Ona karşı sert davrandığımda göz bebekleri büyüyor ve neredeyse nefes alışverişinin hızlandığını hissedebiliyorum.

Kontrol edilmekten hoşlanıyor.

Bu durum, içimde daha önce hiç kabul etmediğim bir yanıma hitap ediyor. Var olduğunu hep biliyordum ama dışarı çıkmasına izin vermeyi reddediyordum. Ta ki şimdiye kadar...

Çünkü Dash bundan hoşlanıyor. Benim gizli kalmış tüm yönlerimi seviyor.

Tuvaleti kullanan adam çıkınca elim yavaşça Dash'in gövdesinde yukarı doğru kaydı, parmak uçlarım boynuna bastırdı. Elime ve koyu mürekkeple soluk teni arasındaki keskin kontrasta bakmaktan kendimi alamıyorum. Kesinlikle şeytani görünüyor.

"Bunu yapamam," diye mırıldanıyorum gözlerim, ısırık izleriyle süslemeyi çok istediğim boynunun kıvrımlarına kayarken; tişörtünün V yakasından görünen köprücük kemiği. Vücudundaki belirgin hatlar beni hipnotize etmiş durumda... Giysilerinin altından bile görünen tüm o sert çizgiler.

O kadar dalmıştım ki, ağzımdan bir şeyler kaçırmış gibiydim; Dash birden kaskatı kesildi ve yüzüne tekrar baktığımda gözlerinde yıkım vardı.

“Yani burada,” diye hızlıca açıklama yapıyorum ve o da rahatlamış gibi derin bir nefes veriyor, bu da dudaklarımda hoş bir kıvrım oluşturuyor. Bu bana, daha önce hiç bir erkeği dışarıya davet etmemiş olmanın getirdiği tüm güvensizliklerime rağmen, cesaret veriyor ve “Seni tekrar görebilir miyim? Erkekler tuvaletinin dışında...” diyorum.

Gülümserken yüzü, berrak mavi sular üzerindeki ay gibi ışıltıyor. "Kesinlikle."

THIRTY-THREE

Dash

20 gün kaldı

Kellan'la banyoda yaşadığımız o küçük kaçamak iki gün oldu. Aklımda onun adını italik yazmaya devam edeceğim çünkü hâlâ garip geliyor.

O zamandan beri onu görmedim ya da ondan bir kelime bile duymadım ve geçen her saniye içimi biraz daha kemiriyor, fikrini değiştirdiğine beni ikna ediyor.

Beni istemiyor. Karısını seviyor.

Açık alanda bir erkekle birlikte olamaz.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de bu tür şeylerden biraz tedirginim ama rahatsız hissetmekten hoşlanıyorum. Bunu biliyoruz.

O adama olan bağımlılığımıza o kadar odaklanmış durumdayım ki, başka hiçbir şeyle ilgilenemiyorum. İnsanların bize garip bakabileceği ya da bazı yerlerde başkalarıyla aynı haklara sahip olamayabileceğimiz düşüncesi... Bunların hepsi, ona karşı hissettiklerimden daha önemsiz.

Ayrıca, günümüzde eşcinsel ya da biseksüel olmanın hiç de skandal bir durum olmadığını düşünüyorum. Keşke Kemper'ın da bunu görmesine yardımcı olabilseydim. Tabii ki tereddütleri başka bir şeyden kaynaklanmıyorsa... Mesela karısına olan sevgisinden. Aramızdaki mesafeyi koruyan diğer şey de bu.

Kızdan nefret etmek istemiyorum. Onu tanımıyorum. Son iki gündür onları gözetlerken gördüklerimden anladığım kadarıyla, iyi biri gibi

görünüyor. Parlak saçları var, muhtemelen güzel kokuyor ve burnunda piercing var.

Ayak bileklerine taktığı bu küçük bileklikler, bacaklarının ne kadar uzun ve pürüzsüz olduğunu vurguluyor. Çok güzel ayakları var.

Adını bile bilmiyorum ama bildiğim tek şey kocasının erkeklerden hoşlandığı. Belki kızlardan da hoşlanıyordur. Ben hala hoşlanıyorum, eminim. Ama ne olursa olsun, bakışlarında çok fazla şey var. Çok fazla tutku, çok fazla yoğunluk... Öpüşlerinde çok fazla ateş.

Sanırım daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadı, en azından uzun zamandır olmadı ve eminim ki bunu çok istiyor. Tıpkı benim de hapisanede bu çılgın yanımla bunu keşfedene kadar bunun istediğim bir şey olduğunu hiç bilmemem gibi, bence Kemper de uzun zamandır bastırıldığı duyguları keşfetmek için çok istekli. Sadece küçük bir dürtüye ihtiyacı var; tabii ki Alabaster'da aldığım dürtüden daha incelikli bir dürtüye.

Ona yardım etmek istiyorum. Yardım etmeliyim; tıpkı hayal dünyamda onun bana yardım ettiği gibi ona da yardım etmeliyim. Bunu, zihnimde bir tür Tyler Durden benzeri hayali arkadaş olarak kabul ettiğim sahte Kemper'a borçluyum. Edward Norton bunu Dövüş Kulübü'nde başarabiliyorsa, bu benim için yeterince iyi bir gerekçe. Üstelik, onunki Brad Pitt'ti, yani biliyorsunuz. Oldukça harika.

Ama ben her zaman Brad yerine Polis Memuru Kemper'ı tercih ederim. Özür dilemiyorum.

Neyse, beni Kemper'ın evinin kapısına kadar götüren, kapıyı çalmaya hazır hale getiren de bu tuhaf düşünceler. Ona numaramı verdikten ve yollarımız ayrıldıktan beri son iki gündür bu bungalovun etrafında oyalanıyorum. Bana arayacağını söyledikten sonra tuvaletten ilk o çıktı. Bu yüzden aramadığımda yaşadığım hayal kırıklığını tahmin edin.

Tek bir mesaj bile yok. Tamamen sessizlik.

Ertesi akşam, onun evine gittim ve yine pencerelerden içeri baktım. Biliyorum, çok tuhaf ama benden ne istiyorsun? Ben tuhaf bir adamım. Elimde değil.

Pek bir şey olduğunu görmedim. Televizyon izliyorlar ve dışarıdan yemek sipariş ediyorlardı. Ertesi gün de aynı şey oldu. Her biri farklı zamanlarda evden çıktı, sanırım işlerini halletmek veya dışarı çıkmak için.

Böylesine güzel bir yerde olup da birlikte eğlenerek bundan faydalanmak istemeyen iki insan olması akıl almaz. Bu da ilişkileri hakkındaki görüşümü daha da kanıtlıyor. Kellan'ın karısından ve

yıldönümlerinden bu kadar isteksizce bahsetmesinden sonra, cennette bir sorun olduğunu düşünüyorum.

Bu yüzden böyle uğramam haklı bir sebep. Saatlerdir burada beklediğime göre evde olduklarını biliyorum. Öğleden sonra saat iki civarı. Öğle yemeği randevusu için mükemmel bir zaman.

Ne düşündüğünüzü biliyorum, ama ben hiçbir zaman iyi bir insan olduğumu iddia etmedim. Ve her şeyi göz önünde bulundurursak, evli bir adamın peşine düşmek, işlediğim suçların en alt sıralarında yer alıyor.

Derin bir nefes alarak kapıyı çalıyorum, içimdeki bazı sesler bana ne kadar aptal olduğumu söylerken yerimde kıpırdanıyorum. Oldukça standart bir durum ama göz kırpmalarım hızlanıyor ve çenemi geriyorum, bir an önce susmalarını ve odaklanabilmemi sağlamaya çalışıyorum.

Kapı ardına kadar açılıyor ve karşımda Kellan Kemper'ın çarpıcı derecede yakışıklı yüzüyle karşılaşıyorum. Bir anlığına normal görünüyor, ancak sonrasında yüz ifadesi saf bir şoka dönüşüyor. Ve iki saniye sonra da ezici bir öfkeye evriliyor.

Bu durum beni çok şaşırtıyor, çünkü yemin ederim o yüzü daha önce görmüştüm. Görmemiş olmam düşüncesi beni hayrete düşürüyor.

Bana ateşle dolu, seksi olmayan bir bakışla bakarken yutkunuyorum. Bu bakış, "Yüzünü paramparça edebilirim" der gibiydi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tısladı, sesi alçaktı ve hızla omzunun üzerinden baktı.

Ben de aynısını yapıyorum ve karısının kanepede oturmuş, telefonuna baktığını görüyorum. Çok güzel görünüyor ve bu midemi bulandırıyor.

"Öğle yemeği için Tacos Hermanos'a gitmek isteyip istemediğinizi öğrenmek istedim," dedim ona en kibar ses tonumla ve son zamanlarda aynanın karşısında pratik yaptığım mesafeli tavrı yansıtarak.

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?" diye homurdandı, hâlâ bana dik dik bakıyordu, çenesi belirgin bir şekilde gerilmişti. "Neden buraya gelip de sadece—"

"Canım, arkadaşın kim?" Karısı yanına yaklaşırken, bana doğru son derece rahat bir gülümsemeyle, yumuşak, melek gibi bir sesle sordu.

Gülümsemeye devam ediyorum, ama o "bebeğim" kelimesini duymak göğsümde bir acı hissi yaratıyor ve acıdan dikkatimi dağıtmak için yanımda yumruğumu sıkma zorunda kalıyorum.

Kemper gözleriyle bana öfkeyle bakmaya devam ederken, "Bu Dash. O sadece... buralardan biri." diye yanıt verdi.

Sadece buralardan mı?? Aman Tanrım, bu bana doğrudan "hiç kimse" demekten daha kötü.

"Merhaba," diye elimi Kemper'in yanından uzatarak karısına seslendim. "Dascha. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Merhaba Dascha," el sıkışırken yüzü biraz aydınlandı. Elleri çok yumuşaktı. "Harika bir isim. Ben Nikki." Gözleri parladı ve neşeli bir şekilde, "Saçlarını çok beğendim," dedi.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, kötü bir şey olmadan önce sorunlarımı bastırmaya çalışarak.

Çok hoş bir insan, bu da ondan nefret etmeyi daha da zorlaştırıyor. Ve bulunduğum yerden bile kokusunu alabiliyorum. Bir kadının kokusunu alalı epey zaman olmuştu. Kadınların ne kadar narin olduğunu neredeyse unutmuştum. Bana bir çiçeği hatırlatıyor.

"Pekala, uğradığın için teşekkürler Dash, ama gidemem," Kemper aramızdan geçerek el sıkışmamıza son verdi. Hâlâ kapıyı tutuyordu ve "Görüşürüz," diye mırıldanarak kapıyı yüzüme kapatmaya başladı.

"Tatlım, onunla öğle yemeğine gidebilirsin," diyor Nikki, Kemper'a bir bakış atıp başını yana eğerek. Sonra gözleri tekrar bana dönüyor ve kıkırdıyor, "Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yapmayacağız."

Ona sırtıttım, sonra da öfkeden çok rahatsız görünen Kemper'e baktım. Şaşkın ve bu durum karşısında tamamen çaresiz görünüyordu. Ona aynı şekilde hissettiğimi söylemek istedim... Eğer yanıma gelip biraz vakit geçirse, belki biraz konuşabilirdik.

"Gördünüz mü? İşte buyurun," diye omuz silktim, etrafımdaki neşeli havayı koruyarak. "Tulum'daki en iyi al pastor."

Gözle görülür bir şekilde yutkundü, sonra mırıldandı, "Carnitas'ı seviyorum."

"Aman Tanrım, carnitas!" diye haykırıyor Nikki ve ellerini kalbinin üzerine koyuyor.

Ona bakarkenki sırtışıma daha da genişliyor. Tamam, belki de ondan hoşlanıyorum.

"Peki? Evet?" diye arkamı işaret ettim.

İçini çekip başını salladı, sonra karısına döndü. "Birazdan döneceğim. Sana bir şey getirmemi ister misin?"

"İyiyim," diye gülümsedi ve omzuna hafifçe vurdu. "İyi eğlenceler." Tekrar bana döndü ve sevimli bir el salladı, "Tanıştığımıza memnun oldum, Dascha!"

"Sen de," diye yanıtlıyorum sessizce, aralarındaki ilişkiyi içtenlikle merak ederek.

Nikki çok havalı bir eş gibi görünüyor. Belki de Kemper'in farklı cinsel yönelimine rağmen onunla kalmasının sebebi bu... Çünkü açıkça harika bir insan.

Belki biliyordur?

Şimdilik bu düşünceleri kafamdan atarak, Kemper'in önünden merdivenlerden aşağı iniyorum ve o da beni takip ederek sessizce sahile doğru yürüyoruz. Tüm yemek kamyonlarının park ettiği sahil şeridine sadece beş dakikalık bir yürüyüş mesafesi var, ama tüm süre boyunca tek kelime etmiyoruz. Bir şeyler yapma ihtiyacıyla uzuvlarım karıncalanıyor, ama ne yapacağımı bilmiyorum. Bu yüzden, diğer günkü kadar uzun olmayan sıraya doğru giderken sessiz kalıyorum. Önümüzde sadece birkaç kişi var.

Kemper'ı izlemekten kendimi alamıyorum, bunu belli etmemeye çalışıyorum ama her defasında bakışlarımı ondan ayırmaya çalıştığımda gözlerim yine ona kayıyor, sanki o etraftaki en güçlü mıknatıs ve ben sadece hurda metelim. Kendimi ona doğru çekildiğimi hissediyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu yeni bir his değil.

Son birkaç haftadır Alabaster Hapishanesinde yaşadıklarımın bunu çok iyi hatırlıyorum ve tahmin ettiğim gibi, şimdi de aynı hisler geri döndü. Hapishanede Kemper benim kişisel çekim gücüm olmuştu. Gerçek olup olmaması önemli değil, sanki beni dünyaya bağlayan tek şey oydu. Ve şimdi de aynı mide bulandırıcı hisleri yaşıyorum, bu da bana bakmayan evli bir adam hakkında böyle hissetmenin çok dikkat dağıtıcı bir yolu.

Menüyü okuyormuş gibi yaparken gözleri her yere kayıyor, saatine bakıyor, ayaklarını yere vuruyor. Sanki sadece yan yana duran iki adammışız gibi görünmek için elindeki her şeyi kullanıyor, oysa teorik olarak tam da öyleyiz.

"Peki, kaç tane alacaksın?" diye soruyorum ona, çünkü en azından yemek konusunda konuşabileceğimiz ve onu kaçırmayacak bir şey olmalı.

"Şey, bilmiyorum," diye omuz silkti geniş omuzlarını, dikkatimi tişörtünü ikinci bir deri gibi giyme şekline çekti. Bol bol kas. "Belki... üç tane?"

"Üç mü?!" Kahkaha atarak nefes nefese kaldım ve sonunda bana baktı. "Acemi. En az beş tane çekemezsen arkadaş olamayız."

Bana doğru dönerken dudaklarında hafif bir alaycı gülümseme belirdi. "Peki, seninle arkadaş olmak istediğimi nereden çıkardın?"

"Hadi ama Kemp. Muhtemelen zaten tanıdığın en ilginç insanım," diye başımı yana eğerek ona doğru eğildim. "Ve benden hoşlandığının da farkındayım. Bana söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Yüzünde ciddi bir ifade belirliyor ve fısıldayarak, "Elbette hatırlıyorum," diyor.

"Öyleyse neden beni yanına çağırdın?" diye sessizce sordum, çünkü muhtemelen gergin olduğunu biliyordum. Ben de öyleydim. Dürüst olmak gerekirse, neden sorduğumdan emin değilim, sadece gerçekten bilmem gerekiyordu.

Banyoda çok eğlendiğimizi sanıyordum. Sonra ortadan kayboldu.

"Ben... ben," diye kekeleydi, başını sallayarak. "Özür dilerim, Dash. Ne yaptığımı bilmiyorum..."

"Ne yapmak istiyorsun?" Ona uzanmak, herhangi bir yerine dokunmak için can atıyorum. Ama kendimi tutuyorum, çünkü korkuyor ve onu zorlamak istemiyorum. Yani, zorlamak istiyorum ama yapmayacağım.

Kemper dudaklarını aralıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor ve sonra sıra bize geliyor, bu yüzden yemeğimiz gelene kadar bu konuşmayı ertelemek zorunda kalıyoruz.

Tezgaha gidip ikimiz için de beş porsiyon al pastor ve beş porsiyon carnitas sipariş ettim. Zaten paylaşmaya karar vermiştim. Ödemeyi yaptım ve işim bittiğinde Kemper bana hoşnutsuz bir şekilde baktı.

"Ne?" diye omuz silkerek masummuş gibi davrandım.

Yemeğimizin gelmesini beklemek için kenara çekilirken, "Ödemeyi bana bırakmalıydın," diye homurdanıyor.

"Neden? Geçen gün sen ödedin, şimdi ben ödüyorum."

Somurtarak ayakkabılarına bakıyor, ki bu gördüğüm en sevimli şeylerden biri olmalı. Ödemek istedi... Çünkü kendini çok önemli biri sanıyor. Ne kadar tatlı.

O bana dik dik bakarken ve kaşını kaldırırken, kendi düşüncelerime kahkaha atmamak için alt dudağımı parmaklarımın arasına sıkıştırmak zorunda kaldım.

"Ne?" Belli ki o da gülmemeye çalışıyor.

"Hiçbir şey, sadece..." İç çekip başımı salladım. "Ne kadar da erkeksi birisin." Hafifçe kıkırdadım ve yüzündeki eğlence açıkça belli olsa da, öfkelenmiş gibi görünüyordu.

"Affedersiniz?" diye homurdandı. "Bu ne anlama geliyor ki?"

"Çok maço birisin," diye gülüyorum. "Ben de daha önce aynı şeyi düşünmüştüm." Kendi sözlerim birbirine karışıyor, bunu söylememem gerektiğini fark ediyorum. Ama boğazımı temizlerken bana sadece göz kırpmıyor. "Sen yönetici olmayı seviyorsun."

Dudakları hoş bir sırtışla kıvrılırken mırıldanıyor; bu sırtış bir öpücükle silinmeyi bekliyor. Bu arzu beni dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırmaya zorluyor ve bu da onun dikkatini çekiyor.

"Evet, şey... Sanırım bundan hoşlanıyorsun," diye mırıldandı, buraya ilk geldiğimiz zamanki halimizden daha da yaklaşarak. Konuşurken gözleri dudaklarımda kaldı. "Hoşuna gitmiyor mu?"

Çevremiz gerçekten çok sıcak ve hava o kadar yoğun ki nefesimi kesiyor.

"Ben öyle değil miyim...?" Beynim bulanık.

"Kontrol edilmek istemiyor musun?" Bu sözleri tam yüzümün önünde fısıldıyor ve kış yeşili çiçeğinin kokusu beni sersemletiyor.

"Sizden," diye neredeyse fısıldadım ama penceredeki adam sipariş numaramızı bağırdı ve ben irkildim. Kemper de irkildi ve geri sıçradı, ben yemeğimizi alırken ve tüm o gerginliği yutarken aramızda mesafe oluştu.

Bu adamın yanında olmak, onun etkisi altına girmemek için fiziksel olarak imkansız; ister zihnimde olsun ister gerçekte, onunla ilgili her şey bir süredir beni ele geçirmiş durumda.

Ve bence, hangi Kemper olursa olsun, beni kontrol edenin kendisi olmak istediği açıkça ortada.

Sahile bakan ve takolarımı yemeyi sevdiğim banka doğru yürüyorum. O da tek kelime etmeden peşimden geliyor ve yanıma oturuyor. Ona bir strafor kap veriyorum ve ikisini de açıp kendi al pastorlarımdan ikisini onunkine aktarırken, karşılığında onun carnitaslarından ikisini alırken kapları kucağımızda tutuyoruz.

Bu işlem bittikten sonra, hemen bir takoyu kapıp, hangisi olduğu umurumda değil, açlıktan ölüyorum, kocaman bir ısırık alıyorum. Takoların ne kadar muhteşem olduğunu görünce gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve Kemper'ın hareket etmediğini fark edince, onun yüzündeki o yontulmuş kaslı yüzünde bir tür keyif ifadesiyle bana baktığını görüyorum.

Yemeğimi hızla yuttum ve "Ne?" diye mırıldandım.

Öyle bir gülümseme ki, her türlü rahatsızlığı iyileştirebilir. Dürüst olmak gerekirse, iyileşmemi sağlayacağı umuduyla sonsuza dek ona bakmak istiyorum.

Sonra gözleri tabağına indi, kaşları çatıldı. "Yemeğime dokundun."

Gözlerimi kırpıştırarak başımı yana eğdim. "Özür dilerim?" İstemsizce sııttım, çünkü gerçekten özür dilemiyorum ve onun boşalmasını yuttuktan sonra öpüşmemizin sorun olmamasına rağmen, yemeğine dokunmamın neden sorun olduğunu anlamıyorum.

"Hayır, beğendim," diye mırıldandı, bir taco alırken. Ona verdiğim tacolardan biriydi. "İsteddiğini almanı seviyorum. Daha önce haklıydın Dash. Tanıdığım en ilginç insansın." Bir an durakladıktan sonra ekledi, "Ve seni neredeyse hiç tanımıyorum."

Şaşırdım. Bu tür bir iltifata hazırlıklı değildim ve şimdi ne diyeceğimi bilmiyorum. Ama aramızda olmasını istediğim dinamik tam olarak bu... O, kontrolcü, sahiplenici, baskın. Ben ise rahat ve sürekli onu sinirlendiren biri. Neden çekici geldiğinden emin değilim ama öyle ve bu düşünce beni bankta ona doğru yavaşça yaklaştırmaya itiyor.

İkimiz de yemeye devam ediyoruz ama sözleri aklımda kalıyor. Burada deli olanın ben olmamdan nefret ediyorum, birini gerçekten tanımadığım halde tanıyormuş gibi hissediyorum. Ve onu daha iyi tanımayı, gerçek halini görmeyi çok isterdim ama kolayca ürküyor gibi görünüyor; benden uzak duruyor çünkü bu, isteyebileceğini kabul edemeyeceği bir şeye yönelmekten daha kolay.

Bunu düşünmek bile yorucu ama sonunda yemeğimizi bitirmek üzereyken ve bacağına dokunmak için elimi uzattığımda sabrım tükendi. Şaşırtıcı bir şey yoktu, sadece parmaklarım uyluğundaydı, ama elime bakış şekline bakılırsa, en ufak bir harekette dişlerini geçirmeye hazır zehirli bir yılanın zihnine bakıyormuş gibiydi.

"Kemper," diye fısıldadım yüzünün dibinde. "Seni daha yakından tanımak istiyorum ve sanırım sen de aynısını istiyorsun. Bu yüzden sanırım sorum şu olmalı... neden korkuyorsun?"

Yüzü bana döndü ve bakışlarını elimden ayırıp, hayal edebileceğim en derin uçurumdan bile daha derin olan gece mavisi gözleriyle gözlerime baktı. Parmaklarım kendiliğinden hareket ederek, kot pantolonunun üzerinden kaslı uyluğunu okşadı, o ise gözle görülür bir şekilde yutkundu.

"Hâlâ evliyim, Dash," diyor üzülerek.

Evli olduğunu söylemekle kalmayıp, hâlâ evli olduğunu söylemesi ilginç geldi bana. "Hâlâ" kelimesinin bir anlamı olmalı, değil mi?

"Ama mutlu değilsin..." Ona dikkatlice bakıyorum, bir yandan da içimden biraz olsun toparlanması için yalvarıyorum.

Dudakları tartışmak istercesine aralandı, ama daha konuşmaya başlamadan ona anlamlı bir bakış attım, o da başını salladı. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Buna cevap veremem," diye yanına daha da yaklaştım. "Ama bence mutlu olmanın bir yolunu bulmalısın. Mutluluk gerekli."

Kıkırdar. "Mutlu musun?"

"Senin mutlu olman beni de mutlu ederdi," diyorum hiç düşünmeden ve o şaşkınlıkla bakıyor.

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından, "Bunu nasıl yapabilirsiniz?" diye soruyor. "Beni tanımıyorsunuz bile..." Etrafına bakıyor, sanki insanlar ellerinde tırmıklarla çalılıkların arasından fırlayıp, "İnsan insanla yatmaz" gibi en büyük günahı işlediğimiz için bizi cehenneme mahkum edeceklermiş gibi.

"Elimi çekmemi ister misin?" diye soruyorum ses tonumda belirgin bir sinirlilikle. Ona kaba davranmaya çalışmıyorum, sadece ne yapmam gerektiğini bana söylemesi gerektiğini düşünüyorum. Üzerine oturmamak için kendimi zorlamaktan zaten yoruldum. Bütün bu iş zor.

"Ya karım bizi görürse?" Soruma başka bir soruyla cevap veriyor, beni daha da sinirlendiriyor. Ama komik olan şu ki, Kemper'den sinirlenmek diğer insanlardan sinirlenmeye benzemiyor. Saçma davrandığında bir şekilde seksi oluyor. Nedenini bilmiyorum...

"Onu कहीं görüyor musun?" Etrafa şöyle bir göz attım. Burada olmadığını biliyorum. Burada olsa bile yine de yapardım. İnsanları şımartmak gibi bir işim yok.

Görünüşe göre bu yeni Dash. Açıkça biseksüel ve istediğini yapan biri.

Kemper eşyalarımızı kenara çekip tamamen bana döndü. "Yanında olmak benim için gerçekten kafa karıştırıcı, tamam mı? Ve evet, evliliğim berbat ve biliyorum ki sadece... çözmeye çalışmalıyım, ama bu o kadar kolay değil." Durdu ve bakışları yere indi, parmakları uyluğunda duran parmaklarımı okşadı. "Beni gerçekten mahveden şeyler yaşadım. Hem de çok. Bu yüzden beynimi yeniden programlamak zor. Ama istiyorum, Dash. Seni... öpmek istiyorum. Şimdi." Gözleri tekrar gözlerime döndü ve o kadar maviydiler ki, nefesimi kesen oksijen eksikliği gibiydi. "Seni öyle

sert öpmek istiyorum ki, bu lanet olası plajdaki herkes senin benim olduğunu, sadece benim olduğunu bilsin.”

Benim. Bu kelime beni hemen hamamböcekleriyle dolu, rutubetli, küçük bir hücreye götürüyor; orada tıpkı buna benzeyen bir adam benzer bir şey söylemişti... Gerçek sandım ama değildi.

Bu gerçek mi??

Ona bakarken nefesim kesiliyor, daha da yaklaşıyorum. Geri çekiliyor.

“Ama yapamam. Burada değil. Henüz değil,” elimi tutuyor ve etrafımıza bir kez daha göz gezdiriyor. “İşlerimi yoluna koyana kadar değil.”

“Öyleyse ne yapmamı istiyorsun, Kemper?” Bunun bir oyun olup olmadığına dair herhangi bir işaret aramak için güzel yüzünü izliyorum. “Çünkü geri çekilemem. Sen bu kadar yakınımda olduğun sürece bu bir seçenek değil.”

Bir an duraksadı, bana içimi parçalayan bir bakış attıktan sonra, ses tonunda bir umutsuzlukla, "Tulum'da sadece üç gün daha kalacağız," diye mırıldandı.

Ama bu, bu gerçeği öğrenmenin verdiği acıyla kıyaslanamaz bile.

Sanki kaburgalarımın arasına bir bıçak saplamış gibi, nefes alamıyorum. Kristal berraklığındaki sulara bakarken, ciğerlerim kanla doluyor ve banka doğru geriye yığılıyorum.

“Harika,” diye hırıltılı bir sesle konuştum. “Peki plan ne? New York'a geri dönüp çocuk yapıp sonsuza dek mutlu yaşamak mı?”

Kalbim içimde çılgılık atıyor.

Kemper bir süre sessiz kaldı, bilerek bana cevap vermedi, sessizlik boğucu bir hal aldı. Sonunda tekrar konuştu: "Bu akşam gelebilir miyim?"

Bu acı hiç de hoş bir acı değil. Ve biliyorum ki aptalım, ama bu gece onu görmek bir şekilde bu acıyı hafifletecekmiş gibi hissediyorum. Göğsümdeki o aptal organ için bir turnike gibi.

"Duruma bağlı," diye homurdanarak ona baktım. "Gerçekten gelecek misin?"

Bana yine o gülümsemelerinden birini bahşediyor ve bu beni yeniden harekete geçiriyor. "Bu kadar güzel bir pakette bu kadar çok özgüven. Evet, orada olacağım. Hiçbir şey beni durduramaz."

Dudaklarımda bir sırıtma belirlemek üzereydi ama bunu bastırıp dudaklarımı büzdüm. "Gözlerimle görmeden inanmam."

Göğsüme saplanan, yarayı biraz daha saran hafif bir kahkaha attı. Sonra bir kez daha etrafına bakındı ve kulağıma yaklaştı. "Bunu telafi etmeme izin ver, tamam mı? İki gündür o ağız düşünmeyi bırakamadım."

Aman Tanrım, bu adam... Resmen eriyorum.

Ani bir kararla yüzümü çevirdim ve onu öpmek istesem de—çok yakınımda olmasına rağmen—öpmedim. Ama dudaklarımızı birbirine değdirmeye devam ettim, göz kapaklarının titremesini izledim. Böylesine iri, baskın bir adamda böylesine narin bir hareket. Her şeyine bayılıyorum.

"Bir şansın daha var," diye fısıldıyorum, meraklı parmaklarım hâlâ bacağında gezinirken, özellikle sertleşmeye başladığını bildiğim yere daha da yaklaşıyorum. "Bu gece beni yarı yolda bırakma. Beklentilerim yüksek."

"Hiç baskı yok," diye alaycı bir şekilde mırıldandı.

"Baskıyı seviyorum," diye kıkırdadım.

Elini hızla benimkinin üzerine vurarak, dolaşmasını engelledi ve hırlayarak, "Seni paramparça etmek istiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim," dedi.

İçimden bir ürperti geçti ve gözlerimi kırpmaya zorladım kendimi. Çünkü bu Kemper takıntısının içine ne kadar çok düşmüş olsam da ve bir daha asla geri dönmek istemesem de, hâlâ herkesin içindeyiz. Ve o evli, onu gerçekten zor durumda bırakmak istemiyorum.

"İzin veririm," diye son bir kez daha takıldım ve o sessizce inledi. "Eğer bu gece gelirsen."

Geri çekiliyor, böylece birbirimize bakabiliyoruz; gözlerindeki alevler daha önce gördüklerimden çok farklı. Bu sefer saf bir açlığın ateşi. "Elbette orada olacağım. Dascha."

Daha önce teorik olarak birlikte olduğum biriyle tekrar birlikte olma ihtimalinden dolayı gergin olma düşüncesi bile beynimi ağrıtıyor.

Şu anki tüm endişem buradan kaynaklanıyor. Bakireliğimi, yani eşcinsel bakireliğimi, Alabaster Pen'de Kemper'e kaybettiğimi sanıyordum. O zamanlar bunu kabullenmişim, ama sonra bunun gerçekleşmediği ortaya çıktı. Sanırım...

Ve Şimdi her Şeyle yeniden yüzleşmek zorundayım. Sanki hayatımı deĖiŐtiren o deneyimi iki kez yaşıyorum. Bu tam anlamıyla 'Groundhog Day' veya 'Black Mirror' tarzı bir durum.

Beni hizaya getiren tek Şey, Kemper'ın, yani Kellan Kemper'ın, bunu benimle birlikte yaŐayacaĖını bilmek. Bu gece seks yaparsak, bu onun da bir erkekle ilk deneyimi olacak.

EĞer.

Ama kimi kandırdığımı bilmiyorum. Bu adama o kadar aşığım ki, evime adımını attığı anda ona saldırmayı planlıyorum. Ama kim bilir, belki de bunu istemeyecektir...

Ya alttan ilişkiye girmek isterse?? Aman Tanrım... Bunu hiÇ düşünmemiştim bile!

Sonra bunu düşünüyorum. Ve penisim o kadar sertleşiyor ki, pantolonumun Ėok daha az saldırgan hapishanesinden kaÇmaya ĖalıŐıyor. EĞer Kemper'ım bir yerlerde oradaysa, beni becermek isteyecektir. Ama yine de... Gelecekte denenebilecek bir Şey olabilir.

Oturma odamdaki sehpanın etrafında volta atarken kendi kendime alaycı bir Şekilde güldüm ve gözlerimi devirdim. Bakın Şu aptal halime... Tanımadığım biriyle bir gelecek hayal ediyorum. Evli, bir kadınla evli ve     n sonra Tulum'dan ayrılıyorlar.

Dünyanın en büyük Ėapkınıyım ben. Bunun için hiçbir umut yok, bu düşünce dudaklarımı titretirken hareket etmeme neden oluyor, durduramıyorum. Ėok huzursuzum. Bu Şekilde hissetmekten nefret ediyorum. Sadece onun gelip beni tekrar normal hissettirmesini istiyorum.

Yine de başkasına güvenmekten de nefret ediyorum, Ė nk  en son ona g vendiğimde, gerçek bile olmadığı ortaya Ėıktı. Bunun tekrar olmasından Ėok korkuyorum ve bir kez daha altımdan halının Ėekilmesine dayanamam... Bunu atlatamam.

Kapıma birisi vurdu ve neredeyse yerimden sıçrayarak kapıyı açmaya koştum. Şans için bir kez daha derin bir nefes aldım, kapıyı açtım ve onu görünce neredeyse geriye doğru sendeledim.

O kadar yakışıklı ki, ona ilk defa böyle baktığıma inanamıyorum. Keskin Ėene hattı ve hafif sakal tıraŐı izlerinin en Ėekici Şey olduğunu düşünmediğim zamanları hatırlamıyorum bile. Ya da dövmeli devasa kolların beni sıkıca kavramasının verdiği hissi  zlemediğim zamanları...

Kendime gelip kenara Ėekildim ve Kemper'ı içeri davet ettim, o da benden biraz daha az gergin görünerek içeri girdi. İçeriye girdi, etrafına

bakındı, elleri ceplerindeydi.

"Güzel bir yer," diyerek arkasını dönüp tekrar bana baktı.

Kapıyı kilitliyorum, göz bebeklerini genişleten belirgin bir tık sesi geliyor. Sonra kapıya yaslanıyorum, şu anda ayakta durmanın mümkün olup olmadığından emin değilim. "Seninkinden daha küçük."

"Taşınacak mısınız?" diye soruyor, sohbeti başlatmaya çalışarak. Bizi normalleştirmeye çalışıyor. İnanılmaz bir hikaye.

Başımı hafifçe salladım. "Sen gittikten sonra muhtemelen yerini ben alırım."

Aslında bunu gündeme getirmek istememiştim, ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz utandım. Kemper duyulur bir şekilde iç çekti, sonra da o iri, kusursuzca erkeksi elleriyle yüzümü kavrayarak yanıma geldi.

"Gitmek istediğimi mi düşünüyorsun?" Gözleri gözlerime dikildi ve dudağımın gözle görülür şekilde titrediğini anladım.

"Ne istediğini bilmiyorum Kemper," diye hırıltılı bir sesle konuştum, gözlerimi koyu mavi gözlerden ayıramıyordum. "Sen benim için tam bir gizemsin."

"Pekâlâ, o zaman sana açıklayayım," diye beni iyice içine çekti, neredeyse birleşmiş gibiydik ve onun şeklini üzerimde hissedebiliyordum; nane kokulu nefesi duyularıma sızarak, hiç yaşanmamış tüm o geceleri hatırlatıyordu. "Seni istiyorum, Dash. Burada, seninle olmak istiyorum. Üzerimdeki bu etkisinin ne olduğunu anlamıyorum ama bunu kırmak da istemiyorum. Ben..." Sesi kesildi, ateşli bakışları dudaklarıma dikilmişti.

"Al," diye yalvarırcasına fısıldıyorum ve dudakları benimkine yapışmadan önce başka hiçbir şey olmuyor.

Öpüşü cesur, zengin ve baştan çıkarıcı, tıpkı iyi bir fincan kahve gibi ve aynı derecede etkileyici. Aniden bir duygu seline kapılıyorum, onun ağzını öperken dili benimkini okşuyor ve dudaklarımı ezici bir güçle emiyor.

İnleyerek ellerimle gömleğini ve saçlarını kavradım, alt dudağını ısırdım ta ki o mırıldanana kadar; öyle erotik bir ses ki, penisim onunkine sürtündü. Dakikalarca çılgınca öpüştük, Kemper ellerimi kapıya doğru bastırıp, kalçalarının hareketleriyle bana sürtünerek penisimin sızlamasına neden oldu. Ağzını çeneme, sonra boynuma götürdü, yavaşça nabzımı okşadıktan sonra hafifçe ısırды, yine de dudaklarımın arasından bir inilti koptu.

"Çok lezzetlisin bebeğim," diye mırıldanıyor.

Başım kapıya yaslanmış, gözlerim kapalı, soyunmaya ve bu herifin her zerresini ona vermeye hazırım. Elimde değil... Anıları şimdiki zamanla öyle bir şekilde karıştırıyoruz ki, zaten delirmiş olduğum halimi daha da delirtiyor.

"Kemp..." Nefeslerim ciğerlerimden hızla girip çıkarken, o da boğazımın aynı noktasını tekrar tekrar emiyor.

"Benimsin," diye hırladı. "Sen benimsin, değil mi?" Eli aramızda dolaştı ve pantolonumun üzerinden ereksiyonuma dokundu.

"Evet evet. Ben seninim," diye mırıldanarak avucuna doğru kendimi ittim.

"Bu benim için çok yeni, bebeğim," diyor, sanki her zaman yapmak istediği bir şeymiş gibi penisimi kavrayarak. Bu beni çılgına çeviriyor. "Uzun zamandır bunu hayal ediyordum... Nasıl bir his olacağını rüyalarımda görüyordum."

"Böyle mi hayal etmiştin?" diye soruyorum ve o da bana bakarak, o büyüleyici gözleriyle beni olduğum yerde donduruyor.

"Çok daha iyi," diye fısıldıyor, sonra nefesimi kesecek şekilde beni öpmek için tekrar dudaklarına yaklaşıyor.

Sonunda beni kapıdan uzaklaştırıp döndürüyor ve öpüşerek kanepeye kadar gidiyoruz. Ondan önce davranıp onu yere itiyorum, üzerine tırmanırken ağzına geri dönüyorum; sıcak, ipeksi, nane ve keşfedilmemiş arzuyla dolu. Ne muhteşem bir tat.

"Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," diye mırıldandı dudaklarına, elleri tişörtümün altına girip karın kaslarıma dokunurken yüzümde bir gülümseme belirdi.

Hareketlerindeki tereddüdü çok seviyorum. Bunu fantezilerimde hiç görmemiştim ve nedenini tam olarak anlamasam da, bu beni çok tahrik ediyor.

"Beni yanılttığın ve gerçekten geldiğin için teşekkür ederim." Kalçalarımı onun üzerine bastırıp, o homurdanana kadar cinsel organlarımızı birbirine sürttüm.

"Burada olmamalıydım... Bunu biliyorum," diyerek işaret parmağıyla boxer şortumun bel kısmını okşadı.

Öpüşmeyi kısa bir süreliğine durdurup göz teması kuruyorum. "Burada olmaktan dolayı kendini kötü hissediyor musun?"

"Olması gerektiği kadar kötü değilim, eminim," diye sinsi bir sırıtışla karşılık verdi ve aynı parmağıyla kumaşı tenimden bir santim kadar

uzaklaştırdı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Gülümsemesiyle karşılık verirken dudaklarımda istemsiz bir eğlence belirdi.

"Hayır. Şu an konuşmak istediğim en son şey..."

Yüzünün dibinde durup, "Erkeklerden hoşlanmadığımı sanıyordum," diye takıldım.

"Sanırım yalan söylüyordum," diye homurdanıyor, sonra da öpüşmeye devam edebilmemiz için dudaklarımı kendi dudaklarına yaklaştırıyor ve tüm mizah izlerini siliyor.

Öpüşler yavaş, tutkulu ve şehvetli; aramızda havada kimyasal bir reaksiyon gibi gerilim yaratıyor. Birlikte nefes nefese kalırken gözlerimin ardında canlı renkler parıldıyor, heyecan dolu beklenti sesleri birbirimizden geçiyor.

Muhtemelen heyecan ve cinsel uyarılmadan dolayı titriyor. Bu, hayatımda yaşadığım en seksi şey.

"Üzerini çıkarabilir miyim..." diye yutkundum. Eklediği şu sözlerle birlikte ağzımdan hafif bir inilti çıktı: "Vücudunu görmek istiyorum, Dascha. Seni rüyalarımda görüyorum..."

"Beni öldürüyorsun, Kemper." Gömleğini göğsüne kadar kaldırıp, parmak uçlarımla karın kaslarının liflerini okşadım. "Sen de soyunursan ben de soyunurum."

Sırıttı ve tek kelime etmeden tişörtümü kendi tişörtünün üzerinden çekti. Sonra o güçlü, siyah mürekkeple süslü elleri, soluk tenimin üzerinde kaymaya başladı. Mükemmel görünüyordu.

"Adımı böyle söylemene bayılıyorum," başparmağıyla meme ucumu okşayarak sertleşmesini sağlıyor.

"Kemper..." diye fısıldadım, boynundan kulağına doğru öperek. "K-Kellan."

O inliyor, ben de inliyorum. Onun adını söylemek, aramızda paylaştığımız erotik bir sır gibi geliyor.

Pantolonumun fermuarını açıyor, sonra pantolonumu aşağı indiriyor, boxer şortum yukarıda kalıyor, elleri kalçalarımda duruyor.

"Kıçımı okşa," diye sızlanarak, dediğimi yapana kadar kulak memesini emiyorum.

Elleri iç çamaşırlarımın içine kaydı ve kalçalarımı sertçe kavradı. Kaba bir inilti çıkardı. "Kalçaların çok güzelmiş. Erkeklerin böyle kalçaları olabileceğini bilmiyordum."

Buna gülmek zorundayım. Çünkü sanırım haklı. Ben de fark etmeye başlayana kadar bunu bilmiyordum.

“İçeride nasıl bir his olduğunu görmek ister misin?” Boynunu yalıyorum ve titriyor.

"Hoşuna giden bu mu?" Sesi heyecandan kısılmıştı. "Seni memnun etmek istiyorum. Kendini iyi hissetmeni istiyorum."

“Mmm... ne kadar tatlı,” diye tembelce sırttım dudaklarımda, kendimi durduramadığım için onu hafifçe, kuru kuru becerdim. “Ne istersen yaparım bebeğim.”

Parmakları kalalarımanın arasına kayarken hafif bir ses çıkartıyor. "Tanrım, bana tekrar 'bebeğim' de..."

"Dokunmaya devam et bebeğim." Bu sıcağdan başım dönüyor. "Parmaklarını ıslatırsan, içime sokabilirsin..."

"Kahretsin," diye titredi. "Dayanamayacağım Dash. Bu çok ateşli."

Baştan ıkarıcı bir kakhaha attım, sonra kollarından birini tutup çektim ve elini avucumda tuttum. Gözlerimi ondan ayırmadan işaret parmağını ağzıma sokup emmeye başladım. Dudakları aralandı, gözleri kısıldı ve beni izlerken, tıpkı diğer gece onun büyük, mükemmel penisini emdiğim gibi parmağını emmeye başladı.

O penisi içimde istiyorum. Bunu daha önce hayal etmiş miydim bilmiyorum ama umurumda değil çünkü bir fantezi olsa bile harikaydı. O devasa yabancı cismin içime girmesinin acısı, eksikliğini hiç bilmediğim her şeydi. Ve Alabaster'dan beri özlediğim her şeydi.

Katığımın beri mastürbasyon bile yapmadım, bu yüzden heyecanlı olduğumu söylemek büyük bir understatement olurdu. Muhtemelen Kemper kadar değil ama yine de. İkimiz birlikte, boşalmadan önceki zevk için yaratılmış bir iftiz.

"Bebeğim, çok seksisin," diyor bana parmağını ağzıma alıp olabildiğince ıslatırken. Kayganlaştırıcı olarak kullanabileceğim malzemelerim var ama yatak odasında ve bu enfes anı blmektense birkaç tahriş olmuş parmakla uğraşmayı tercih ederim.

Ağzıma bir parmak daha alıyorum, ikisi de tükürükle ıslanmış halde kalıyor ve sonra onun ağzını öpüyorum, elini arkama itiyorum. Hemen kontrolü ele alıyor ve hiç vakit kaybetmeden bir eliyle beni açarken diğer eliyle ıslak parmaklarıyla ansm okşuyor.

"Tanrım... Bunu çok uzun zamandır düşünüyorum," şehvetle bulanmış beynim yüzünden bu sözler dudaklarımdan döküldü.

“Ben de.” İşaret parmağı bir anlığına metodik bir şekilde kasığının kenarını çevreledikten sonra içeri doğru bastırdı. İlk şok içgüdüsel olarak kasılmama neden oldu. “Sorun değil mi?”

“Sorun değil,” biraz rahatlayarak yüzümü aşağı indirip göğsünü yaladım. “Bana karşı nazik davranman gerektiğini düşünme bebeğim. Üstesinden gelebilirim, inan bana.”

"Daha sertini mi seviyorsun?" diye homurdanıyor, sesi eski Kemper'ı andırıyor, parmağını anüsümün içine daha da derine sokarken ben de inliyorum.

“Tanrım, evet.” Alnımı göğsüne yaslıyorum, kalçalarımı geriye doğru iterek onu daha derine çekiyorum. “Daha fazla.”

"Böyle mi?" Parmağını boğumuna kadar içime sokuyor ve ben mırıldanıyorum.

Onun insafına kalmış durumdayım. Üzerinde olsam da, kollarının arasında yatıyorum, kalçam açık bir şekilde, o da beni istediğim gibi parmaklarıyla beceriyor. Sert, derin ve sahiplenici bir şekilde. Sanki bana sahipmiş gibi.

“Kemper... kahretsin...” O parmağını çıkarıp sonra diğer parmağıyla tekrar içeri sokarken, bana hiç acımadan, kocaman, sert vücudunun üzerinde kıvranıyorum.

Hiç yavaş yavaş başlamadı. Parmaklarını derine soktu, sonra biraz geri çekti ve tekrar içeri itti, birkaç hareket yaparak, muhtemelen bir süredir yeterli kayganlaştırıcı kullanılmadığı ve penetrasyonun gerçekleşmediği için yakıcı bir sürtünme yarattı.

Ama hoşuma gitmediğini söylesem yalan olurdu. Acı beni daha çok tahrik ediyor ve penisim o kadar sertleşti ki, dimdik duruyor, yarısı boxer'ımın dışına çıkmış durumda.

"Kalçaların çok sıkı ve sıcak, bebeğim," diye mırıldanıyor, bir eliyle yanağımı okşarken diğer eliyle deliğime tekrar tekrar o biçimli parmaklarını sokup çıkarıyor. "Eminim ki penisimi buraya sokmak harika bir his olurdu."

"Yap şunu," diye yalvardım, ağzımı göğüs kaslarında gezdirip, inlemesini sağlamak için bir meme ucunu dudaklarımın arasına alarak emdim. "Beni becer."

“Öyle mi?” Prostatıma vuruyor ve ben de hırıltılı bir ses çıkararak, penisimi pelvisine sürtüyorum, ön meni üzerine damlıyor. “Büyük penisimi bu minicik deliğe sokmamı mı istiyorsun?”

“Evet. Lütfen, Kemp.” Zaten çok yanyorum, vücudumu onun üzerinde kvrandıryorum, o da iki parmağıyla kımı kontrol ediyor.

“Beni ldreceksin, Dascha.” Parmaklarını birkaç kez daha ittikten sonra çekip kalçama vurdu. Çok sert değildi ama sramama yetecek kadar aşırtıcıydı ve boynumla yanaklarım kızardı. Bana şeytani bir sırıtışla baktı. “Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?”

Dudaklarımı büzerek sert görünmeye çalışıyorum ama belli ki buna inanmyor.

Aniden doğruldu, beni geriye doğru iterek burun buruna geldik, belimden tutarak hrldadı: “Sen gerçekleşmiş bir ryasın, Dascha. Benim için mükemmel bir oyuncaksın, bebeğim.”

Dudaklarım aralanyor ama sesim çıkmıyor. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. şoktayım.

“Ne istediğini söyle bana,” diye yalvardı elleriyle vücudumu okşarken.

Beynim düşünmeden, “Sadece sen,” diyor.

“Yatak odasına gel,” dedim, ayağa kalkıp elini tuttum ve onu da kendimle birlikte ayağa kaldırdım. “Mümkün olduğunca çok zamanı senin bacaklarımın arasında geçirmek istiyorum.”

Bana alev makinesi gibi bir bakış fırlatyor, ama boğazındaki Adem elmasının hareketlerini de görüyorum; bu da baskın tarafına rağmen hl gergin olduğunu kantlyor, ki bu hoşuma gidiyor.

Onun bu ilk deneyimini hl yaşayabiliyor olmamı çok seviyorum. Başka hiç kimsenin ona dokunmasını istemiyorum.

Peki ya karısı?

Bu düşünceyi kafamdan atarak pantolonumu ve i çamaşırımı çıkarıp oturma odasının zeminine bıraktım ve ondan önce yatak odasına doğru yürüdüm. Omzunun üzerinden ona baktım ve vücuduma bakarken ağzının sulandğını gördüm. Bu durum, bitişik yatak odasına girerken yüzümde memnuniyetle bir sırıtış oluşturdu. Burada ışıklar kapalıydı, ancak diğer odadan loş bir ışık geliyordu, bu da ortama hoş bir hava katıyordu.

Yatağa yğılıp dirseklerimin üzerine yaslanarak onu izledim; odaya o kendinden emin, salaş yürüyüşüyle giriyordu, cinsel kimliğindeki basit bir karışıklık bile bunu silemiyordu. Kendinden emin ve kendi benliğinde rahat, hatta duygularıyla rahatsız olsa bile. Bunu takdir etmeliyim, çünkü ben de her zaman aynı şekilde hissettim.

Çevremde beni rahatsız eden ne olursa olsun, vücuduma güveniyorum. Bunların hepsi dış etkenler, ama şunu söylemeliyim ki, Tulum'a

geldiğimden beri, sanırım daha önce hiç olmadığı kadar gerçek Dash gibi hissediyorum.

Bayıldım. Kemper için de aynısını istiyorum.

Eğer ayrılmak zorunda kalmasaydı...

Bu duygularımı bastırarak, pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarmasını izliyorum; muazzam büyüklüğü odayı adeta ele geçirmiş durumda. O kadar büyük ki, baskın varlığı daha da etkileyici. Onun her yönü beni tahrik ediyor ve bunu ikinci kez deneyimleme şansım olduğuna inanamıyorum.

Dudaklarımı ısırarak, yatağa doğru yürümesini ve sonra elleri ve dizleri üzerinde sürünerek yanıma gelmesini izlemekten kendimi alamıyorum. Baldırımdan yakalayıp beni kendine doğru çekiyor, bu da beni biraz korkutuyor; sanırım yüzümdeki ifadeden bunu anlıyor çünkü hafifçe gülüyor.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye mırıldandı, bacaklarımı aralarken aralanmış bacaklarımın arasına girdi, gözleri penislerimize kilitlenmişti. İkisi de olabildiğince sertti, damarlar belirgindi, deri gerilmiş ve neredeyse parlıyordu.

Onun penisi, hatırladığım kadar büyük, gerçi geçen gece boğazımdaydı. Ama onu tam olarak görme fırsatım olmamıştı. Şimdi onun benimkine sürtünürken ne kadar güzel görüldüğünü hatırlıyorum. Ve özellikle de bizi birbirimize sürterken testisleri benimkilerin üzerinde gezindiğinde daha da güzel hissettiriyor. Başım yatağa doğru düşüyor.

"Şey... Ben..." Ne diyeceğimi düşünürken, mantıklı olan tek şekilde cevap veriyorum: "Evet. Biliyorum."

"Evet, neden sorduğumu bilmiyorum," altın sarısı saçları yüzüne düşerken dudaklarını benimkine yaklaştırdı. "Seni başka birinin elde etmesini asla düşünmek istemiyorum. Hiçbir zaman."

Sizdiniz, memur bey. Ben her zaman sizin oldum.

Düşüncelerim kelimelere dökülemiyor, çünkü mantıklı değil. Bu yüzden sessiz kalıp yüzünü tutuyorum ve dudaklarını kendiminkine yaklaştırıyorum.

"Başka hiç kimse önemli değil bebeğim," diye mırıldanana kadar alt dudağını yavaşça öpüyorum. "Sadece sen."

"Bu çılgınlık," diyor beni öperken. "Seninle her şey çok... farklı. Sanki daha önce tanışmışız gibi." Kalbim göğsümde acıtacak kadar hızlı atıyor. Gözleri benimkine kilitleniyor. "Adımı söylediğinde, tanıdık geliyor."

“Sanırım... sen benim bir parçamsın, Kemper,” avucum kalbinin üzerinde geziniyor. “Eğer bu çok yoğun geliyorsa özür dilerim...”

"Ben de aynı şeyi hissediyorum," diye fısıldadı ve dudaklarımı duyularımı altüst eden bir öpüşle sardı.

Artık nerede olduğumu ya da neler olup bittiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, bu gecenin nihayet bizimle ilgili olduğu. Gerçek bizle ilgili. Eğer sadece bu sırrımız varsa... Eğer karanlıkta sadece o varsa, o zaman bu anı olabildiğince uzun süre sıkıca tutacağım.

Bir süre yavaşça öpüştük, sürtünmeyi artırarak ve birbirimizi yakarak, ikimiz de nefes nefese kalana, penislerimiz sertleşip birbirine saplanıp acıyana kadar devam ettik.

"Bebeğim, o güzel vücudunun her santimini keşfetmek istiyorum," Kemper bir eliyle yüzümü tutarken diğer eliyle bileğimi kavrayıp dudaklarına götürüyor ve farkında bile olmadan "Benim" dövmesini öpüyor. "Ama aynı zamanda senin içine girmeyi de sabırsızlıkla bekliyorum."

"Önce onu yap," diye hevesle söylüyorum sesim, o da baştan çıkarıcı bir kahkaha atıyor. "Ön sevişme için bütün gece vaktimiz var."

Tekrar kıkırdadı, bileğimi başımın üstüne kaldırıp orada sabitledi. "Sevişmek mi istiyorsun, Dascha?"

Boğazımın arkasında ince bir inilti yankılandı. "Seninle sevişmek istiyorum."

Gözlerini ağır ağır kırpıştırarak bana bakıyor, diğer bileğimi de tutup başımın üstüne kaldırıyor. Sonra eğilip yumuşak dudaklarını boynumun çukuruna doğru indiriyor, köprücük kemiğimi hafifçe ısıyor ve ardından meme uçlarıma doğru ilerliyor. Beni aşağıya doğru bastırıp meme uçlarımda etrafında daireler çizerek yalıyor, sonra da güçlü bir şekilde emiyor, ayak parmaklarımı kısıyor ve penisim sıçrayana kadar hafifçe ısıyor. Aynı hareketleri göğsümde de tekrarlıyor, sağ, sol, sağ, sol, nefesim kesilene ve doğru düzgün göremeyene kadar beni işkenceye maruz bırakıyor.

"Seninle oynamayı seviyorum," diyerek bileklerimi bıraktı, elleri gövdemde aşağı doğru kayd, ta ki biri ereksiyonuma ulaşana kadar. Onu avuçladı ve şehvetli bir şekilde sertçe çekti. Tam da sevdiğim gibi. "Dascha, tapılmayı hak eden bir vücudun var."

"Kemp... Başım dönüyor..." Ne dediğimi bile bilmiyorum ama vücudum altüst olmuş durumda ve dünyada tek istediğim onun devasa penisini içime sokması. Canım çok istiyor.

"Kayganlaştırıcı jelin var mı?" diye mırıldanıyor ve bu sözler, kulaklarınız için adeta seks gibi olan o derin sesiyle, şeytani ağzından çıkınca beni biraz daha mahvediyor.

"Komodinin üzerinde," diye fısıldadım, o uzanırken başımı çevirdim. "Bugün oraya biraz kayganlaştırıcı sakladım, bu gece için çok sabırsızlanıyordum."

Küçük şişeyle yanıma geldi, açıp parmaklarına biraz sıktı. "Prezervatif kullanmıyorum. Umarım sorun olmaz..." Dudaklarımı araladım ama cevap veremeden devam etti. "Her şeyi hissetmek istiyorum bebeğim. Sorun değil, söz veriyorum." Dudaklarımı öptü ve beynim pelteye döndü. "Sen de bunu istediğin sürece..."

"Senden her şeyi istiyorum," dedim ona, başımı geriye yaslayarak boğazıma ulaşmasına izin verdim.

Öpücükler ve ısırıklarla süslerken, uzun penisinin üzerine kayganlaştırıcı sürüyor, sonra parmaklarını kalçalarımın arasına sokuyor. Dokunuşuna inliyorum ve o iç çekiyor.

"Tanrım, muhtemelen çok hızlı boşalacağım," diyerek kalçamdan sertçe kavradı ve ben de bacaklarımı onun etrafına dolarken beni tuttu.

Gözlerim kapanık bir şekilde sırtıyorum, göğsüne dokunuyorum, o da eline penisini alıp başını anüsümün üzerine bastırıyor. O kadar rahatım ki neredeyse endişe verici. Ciğerlerimdeki havayı boşaltmasını dört gözle bekliyorum.

"Kemp, sikini içime sok," diye yalvardım, göğsündeki ve omuzlarındaki dövmelemin hepsini okşayarak. "Bana o kocaman sikini ver."

İnleyerek alnını benimkine dayadı ve bana güzel, sert bir itme verdi, o pürüzsüz, şişman kafa kırımın içine girdi. İkimiz de aynı anda "siktir" diye inledik, sonra tekrar itmeye başladı, vücudumun halkalarını kırarak, yavaş yavaş santim santim içeri girdi.

Çok şiddetli bir yanma hissi veriyor ama bayılıyorum buna. Onun beni böyle ele geçirmesine, kocaman penisini içime zorla sokup yarıya kadar girmesine, sonra biraz geri çekip daha da derine dalmasına bayılıyorum.

"Kahretsin," diye kekeledim tekrar, Kemper yüzünü boynumun kıvrımına gömüp bedenlerimizi birbirine bastırırken, daha da derine doğru ilerliyordu. "Hatırladığımdan daha iyi hissettiriyorsun..."

"Ne oldu bebeğim?" diye nefes nefese sordu, bedenimi kendi bedeniyle doldurmakla o kadar meşguldü ki ne dediğimi fark etmedi bile.

"Hiçbir şey. Daha sert, bebeğim. Daha sert sik beni."

Şu anda tamamen duyularla doluyum, teni testislerimin altından sıyrılırken içime dalıyor, yol boyunca her bir sinirime dokunuyor. Gözlerimde parlamalar oluyor, zevkin yakıcı güneşi kasıklarımından geçerken o dibe vuruyor ve boynuma doğru inleyerek sonuna kadar giriyor.

“İsa Mesih...” diye hırıltılı bir sesle konuşuyor, “Kahrolası İsa Mesih, Dash... aman Tanrım...”

“Biliyorum, değil mi?” O beni daha sert ve derinden becerirken ben de saçlarından çekiştiriyorum, o kadar derine giriyor ki ne yapacağımı bilemiyorum. Sanırım taa oraya kadar gelmiş... Vücudumun ta derinliklerine kadar.

“Tanrım, çok sıkısın.” Kalçamı o kadar güzel okşuyor ki neredeyse patlayacak gibiyim. Bir de karın kaslarının penisime sürtünmesi neredeyse dayanılmaz. “Tatlı kalçaların sıkı ve sıcak... Tıpkı bir vajina gibi.”

Yutkunuyorum, onun hareketlerine eşlik ederek homurdanıyorum, hatırlıyorum...

"Bir vajinadan daha iyi. Çok daha iyi... Bebeğim, şimdiye kadar yaşadığım en iyisisin," diye durmadan gevezelik ediyor, elleri göğsümün üzerinde düz bir şekilde dururken beni daha sert ve daha kaba bir şekilde beceriyor. Bir eli boğazıma gidiyor ve neredeyse anında boşalıyorum.

"Siktir beni, Kemp." Göğsümüzde ve benim göğsümde ter parıltısı belirliyor, birbirimize sürtünürken beni kendinden geçene kadar sertçe beceriyor. "Kıçımı sik."

"Küçük kıçını nasıl becerdiğimi seviyor musun bebeğim?" Şap şap şap.

Tanrım, bu inanılmaz. Çok çok iyi... Bunu özlemişim.

“Aman Tanrım, Dash, çok sıkısın,” diye başını göğsüme yasladı. “Çok... sıkı... Dayanamıyorum...”

Nefes alışverişi düzensizleşiyor, derin hırıltıları aralıklı hale geliyor. Sesi tanıyorum.

O gelecek...

"Bebeğim, dayanamıyorum," diye inliyor göğüs kasıma ısırarak. "Ben... kahretsin..."

Sonra penisinin içimde şiştiğini ve attığını hissediyorum. Boşaldığını hissediyorum ve bu inanılmaz bir şey. Boşalmaya çok yaklaştım, ellerimi kalçalarına vurarak onu içimde hareket etmeye zorluyorum.

“Geliyorum... Geliyorum... evett, Dash!” diye bağırıyor, ulaşabildiği her yerimi yalayarak ve ısırarak.

Kalbim göğsümde o kadar genişliyor ki, kaburgalarımı kırabilirmiş gibi geliyor. Kemper tüm ağırlığını üzerime bırakıyor, neredeyse beni altında eziyor, ama ben bunu seviyorum. Onun ağırlığına bayılıyorum. Kalbim onun içine, onunki de benim içime doğru atıyor, terli bedenlerimiz birbirine sürtünüyor, o da kendinden geçtiği o anlarda.

İnleyerek yüzünü elleriyle kapatıyor ve ben de istemsizce kıkırdıyorum, parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum.

"Bu çok utanç vericiydi," diye mırıldandı ellerinin arasına. "Tam bir kaybedenim."

Boşalmamış olmama rağmen bu kadar sıcak ve rahat hissetmemin garip olduğunu düşünerek biraz daha kıkırdadım. "İnan bana, bu hiç de utanç verici bir şey değil."

Aklıma penis kafesi taktığım zamanlar geliyor...

Ellerini çekiyor ve ben de onun orgazm sonrası kızarmış, muhteşem yüzüne bakma fırsatı buluyorum. Gözlerimi ondan alamıyorum. Meğer orgazm olmasam da renkler aynı derecede canlıymış. Bunun orgazmlarımla hiçbir ilgisi yok.

O, o.

"Çok üzgünüm bebeğim." Gerçekten üzgün görünüyor ve onun üzgün olmasını istemiyorum. İlk defaydı. Mutlu olmasını istiyorum, üzgün olmasını değil. "Telafi edeceğim—"

Parmaklarımı dudaklarına götürerek onu durdurdum. "İnanılmazdı. Şu an bile ne kadar iyi hissettiğini biliyor musun?"

Hareket ediyorum çünkü o hâlâ içimde ve tam olarak sertleşmemiş olsa da, hareket etmeye devam ederse kesinlikle boşalabilirim.

"Tam bir rüya gibisin, Dascha Reznikov." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve tüm düşüncelerim silindi, parmaklarım saçlarına dolanarak onu daha derinden öptüm.

Nefes almak için su yüzüne çıktığımızda, Kemper benden çıkarken gözlerini belimin altına dikmişti. Ne yaptığından emin değilim ama sanırım menisinin benden damlamasını izliyordu ve bu yüzümdeki kızarıklığı birkaç yüz kat artırdı. Ama o büyülenmiş gibi görünüyordu ve ben de kendimi çok iyi hissediyordum.

İşte tam da buna ihtiyacı vardı. İlk kez eşcinsel ilişkiye giriyordu ve dürüst olmak gerekirse, şimdiden bambaşka bir insan gibi görünüyor. Umarım bunu ben yapmışımdır... Umarım bunu ona ben yaşatmışımdır. Onu mutlu etmişimdir.

Kollarını belime doladı ve dudaklarıyla boynumu okşadı. "Kokunu çok seviyorum. Ve tadını da..."

"Daha yeni erkek bekaretini kaybetmiş biri için şimdiden bana oldukça düşkünsün," diye sakince gülümsedim, gözlerim kapalıydı ve tenimdeki sert sakal kıllarının verdiği hissin tadını çıkarıyordum.

"Bekaret mi? Bu bir şey mi?" Burnunu çeneme sürttü ve ben de başımı salladım.

"Evet. Bir erkekle ilk kez cinsel ilişkiye girdiğiniz an. Kesinlikle böyle bir şey var."

Kemper bir an sessiz kalıyor, göğsümdeki dövmelemlerimden birini inceliyor. Keşke aklımdan geçenleri okuyabilseydim. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum...

Ve sonra, sanki aklımı okuyormuş gibi, bana şöyle dedi: "Keşke evli olmasaydım."

Hiç düşünmeden, "Onu bırak," diyorum.

Kaslarının bir an gerildiğini hissettim, ama sonra içini çekti. "Biliyorum. Yapmalıyım."

"Onu seviyor musun?" Bu soruya verebileceği olası cevaplar yüzünden midem yemek borusuna doğru kayıyor.

"Harika bir kız," parmağı karın kaslarımın üzerinde geziniyor. "Onu bir arkadaş gibi seviyorum. Ama ona hiç aşık olmadım." Bir an durakladıktan sonra fısıldadı, "Ben de hiçbir kıza aşık olmadım."

Bunu anlıyorum, başımı sallıyorum. Daha önce hiç kimseye aşık olmamıştım.

Bir an için yutkunmakta zorlanıyorum.

"Hiç bir erkeğe aşık oldun mu?" diye soruyorum.

Bu sefer doğrulup bana bakıyor. Gözleri safir gibi parlıyor, dudakları ise öpüşmelerden dolayı baştan çıkarıcı bir pembe tonunda. Elimden tutuyor ve parmak uçlarımı köprücük kemiğindeki yara izine götürüyor.

"Bir zamanlar öyle olduğumu sanıyordum," diye mırıldanıyor. "Çok gençtim... lisedeydim. En iyi arkadaşımın adı Jeremy'di. Her gün birlikte takılırdık. Ayrılmaz ikiliydik. Hala bazı şeyleri çözmeye çalışıyordum ve ne hissettiğimi anlamıyordum. Hormonlarım coşuyordu, tüm arkadaşlarım kızlarla öpüşmekten bahsediyordu, biliyorsunuz..."

Başımı sallıyorum, o da bana bakarken yüzünü izliyorum; bakışları bir dudaklarıma, bir de gözlerime kayıyor.

“Neyse, Jeremy'ye karşı hisler beslemeye başladım,” diye devam ediyor. “Birkaç kızı öpmeyi denemiştim ama hiçbirisi doğru gelmemişti. Ama her gece en yakın arkadaşımı öpmeyi düşünerek bütün gece uyuyamıyordum. Sanırım heteroseksüeldi. Hep kızlarla çıkıyordu ve bu beni mahvediyordu. Bir gece, bir partiden sonra evime geldik ve o da milyon kere yaptığı gibi bende kalacaktı. Ama o gece konuşmaya başladık ve bir anda kendimi onu öperken buldum.”

Bunu duyunca içimde garip bir kıskançlık hissi uyandı. Kemper'in başka bir adamla öpüştüğünü hayal etmek, aptalca olduğunu bilmeme rağmen, içimi burdu. Lisedeydi. Onu tanımıyordum bile...

Yine de kendimi rahatsız hissediyorum. Bu durumun bana hissettirdiği şeyden nefret ediyorum... Lise sevgilisini neden kıskanayım ki??

“Ve şaşırtıcı bir şekilde,” Kemper’ın sesi içimdeki küçük yeşil canavarı böldü, “O da karşılık verdi. Bu inanılmazdı. Harika hissettirdi ve dakikalarca sürdü...” Sırıttı, başparmağını alt dudağıma götürüp kıvrımına dokundu ve tüylerimi diken diken etti. “Ta ki babam bizi yakalayana kadar.”

Yüz ifadesi hızla çok daha ciddi bir hal aldı ve ben yutkundum. "Beni fena halde dövdü... Neredeyse öldürüyordu. Beni merdivenlerden aşağı attı. Köprücük kemiğimi ve omzumu kırdı. Bu yara izi de oradan geliyor."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, yara izine dokundum, acıyı teninde, sesinde ve kalbinde, parmak uçlarımda hissettim. Sonunda çok daha net anlıyorum... neden bu kadar korktuğumu.

“Beni gerçekten mahvetti, Dash,” diyor, o koyu mavi gözlerini üzerime yerleştirerek. “İstediklerimin yanlış olduğunu hissettirdi. Erkek olamayacağıma ve diğer erkeklerden hoşlanamayacağıma beni ikna etti. Ve hayatımı böyle yaşamaya başladım. Ta ki...” Aniden duruyor. Başımı yana eğiyorum, sessizce sözünü bitirmesi için yalvarıyorum. “Ta ki seninle tanışana kadar.”

Öne eğilip yara izine bir öpücük kondururken kalbim içimde hızla çarpıyor.

“Kemper, bunların hiçbirinde uzman değilim,” diye başımı salladım. “Biseksüel olduğumu ancak yakın zamanda fark ettim, ama bunu kendime itiraf ettiğim anda omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissettim. Ve her şey çok netleşti. Karmaşık değil.” Parmaklarımla saçlarını geriye doğru ittim. “Sanırım uzun süre cinselliğim konusunda gözlerim kapalı yaşadım, ama bunu kendi başıma kabullenmem gerekiyordu. Dünyadaki herkese

anlatmak zorunda değilsin, çünkü bu sadece seninle ilgili. Kendine anlat, gerisi kendiliğinden hallolur. Söz veriyorum.”

Kemper'ın gözleri bana dik dik bakıyor ve bana öyle derin bir bakış atıyor ki, ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanırım bana bir şey söylemek istiyor ve bu bakış odadaki tüm havayı boşaltıyor.

“Dash... Biliyorum, garip ya da ani gelebilir ama seni bırakmak istemiyorum,” diye mırıldanıyor, sonra dudaklarımı öpüyor; tüm bu yeni hisler ve aydınlanmalar dünyanın saçmalıklarını, beynimin saçmalıklarını unutturuyor.

Her şeyi çok huzurlu hale getiriyor. Ve ben bunu çok seviyorum...

Sanırım onu seviyorum.

Öpüşmelerimiz tutkuyla dolarken eli, henüz boşalmamış olmanın verdiği sertlik ve zonklama hissiyle zonklayan penisime ulaştı.

Göğsümü ve karnımı yalayarak aşağı doğru iniyor, bana yukarıdan bakıyor, orası adeta bir rüya gibi görünüyor. "Bana seni nasıl memnun edeceğimi öğret bebeğim. Öğrenmek istiyorum."

"Bu tamamen tersine bir durum," diye içimden geçirdim, işlerin bu şekilde tersine dönmesine şaşırmıştım.

Dudaklarına dokunurken bana, "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

"Boş ver. Ağzını aç."

O bunu yapıyor. Ve beni tahrik etmek için o ağzını kullanıyor. Bana itiraflarda bulunan o ağzı. Tanıdığımı sandığım bir adamın ağzı, ama meğerse onu yeni tanıyormuşum. Ve bunun gerçekten hiçbir önemi yok, çünkü o şimdi burada.

Penisimi emiyor, üzerimde pratik yapıyor. Benim üzerimde oral seks yapmayı öğreniyor. Mükemmel, tıpkı kendisi gibi.

Beni orgazma ulaştırdığında, her şeyi yutuyor; bu yeni şehvetin büyüüne kapılmış bir halde, tüm süre boyunca belimi kavrayıp, tekrar boşalana kadar kendini tatmin ediyor.

Ve birlikte yatağında uyuyakaldık, bir önceki güne göre biraz daha az kafa karışıklığı içinde ve mutluluktan uçuyorduk.

THIRTY-FOUR

Kellan Kemper

Uyandığımda daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi hissediyorum...

Mutlu.

Bilinçsiz halimde bile sıcacık ve muhteşem bir huzur içindeyim. Harika bir rüya gördüğümü sanıyordum, ama uyandıkça bunun bir gerçeklik olduğunu fark ediyorum.

Nerede olduğumu hatırlamam biraz zaman alıyor, sonra birden aklıma geliyor. Dash'in yatağındayım, saatlerce seviştikten sonra sonunda uyuyakaldığımız yer burası. Önce birlikte uyuyakaldık, sonra ben onu uyandırdım. Sonra tekrar uyuyakaldık ve o beni uyandırdı. Gerçeküstüydü... Ama gerçekten oldu.

Bütün hayatım boyunca hayalini kurduğum şeyler... dün gece Dash ile birlikte gerçekleşti, bu sabah da devam etti. Alacakaranlığın renkleri perdelerin arasından süzülürken, o kadar çok dokunduk ki parmaklarımın kopacağından emindim. O kadar çok öpüştük ki ağzım uyuştı.

Muhteşem ötesi.

Ve şimdi, şimdi, sersemlemiş bir halde, gözlerim kapalı, onun tüm vücudumdaki hissini hatırlıyorum. Yıllardır taşıdığım mürekkep gibi, tenime işlemiş durumda.

Hâlâ onun varlığını hissedebiliyorum...

Aslında etrafımda ciddi bir sıcaklık var, tenimde karıncalanma hissediyorum.

Gözlerimi aralayıp aşağıya baktığımda, iyi hislerimin kaynağını çarşafların altında buluyorum. Göz kapaklarım tekrar kapanırken, başım yastığa yaslanıp dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Çarşafı kaldırıp içeriye baktım ve pembe saçlı suçluyu gördüm.

Penisimi ağzına alıp derinlemesine emerken bile gülümsemeye çalışıyor, bu da inanılmaz derecede seksi. Penisime mırıldandığında titriyorum.

"Orgazmla ölüm," parmaklarım çenesinde geziniyor, hayranlıkla izlerken öyle bir şekilde emiyor ki, burada uzanıp izlemekten çok daha fazlasını yapmak istiyorum. Parmaklarım saçlarının arasından geçiyor ve onu hareketsiz bırakmak için kullanıyorum, bu da boğazının arkasından bir inilti çıkmasına neden oluyor.

Bazen sert sevişmeyi sevdiğini biliyorum. Dün gece boşalırken boğazını tutmamı istediğinde bunu biraz keşfettik. Orman gibi gözlerinde göz kamaştırıcı bir zevk dünyası gördüm ve o anda bu adamı asla bırakamayacağımı anladım.

İmkansız. O, bir insanda istediğim her şeyin tam karşılığı ve bunu kaybetmektense hayatımı tamamen feda etmeyi tercih ederim. Kader bana istediğim adamla mutluluk için ikinci bir şans verdi.

Saçlarından tutup ağzını benden çekerek, nemli dudaklarından bir nefes kaçarken ona aşağıdan baktım. "Seni tatmak istiyorum bebeğim. Sen de benim sikimi emerken."

Yanakları o tatlı, soluk pembe renge bürünmüş, dudaklarını ısırırken, yavaşça üzerime doğru sürünüyor, ta ki dudakları benimkilerin üzerinde durana kadar.

"Benden ne istiyorsan al," diyor yalvarır bir ses tonuyla, bu da penisimin kasılmasına neden oluyor.

Yüzünü ellerimle kavrayıp, bir anlığına nazikçe öptükten sonra göğsüne bastırarak onu yukarı kaldırdım. Ona tek kelime etmeden anladığı bir bakış attım ve kalçaları önümde bir ziyafet gibi serilene kadar döndüm, ağzı hemen tekrar penisime yapıştı.

Zevkten inleyerek onu açtım ve vakit kaybetmeden dilimle penisinin kenarlarını yalamaya başladım. Nefeslerim kesik kesik, buna sahip olduğuma inanamıyorum. Korkudan zaman dilimleri boyunca kaçtığım bir şeye sahibim.

Ama anlaşılan kalbinizden kaçamazsınız.

Dash'e doğru eğilip onu öpüyor, yalıyor, tapıyor ve değer veriyorum, o da aynısını bana yapıyor. Şaşkınlık içinde, onun testislerine yöneliyorum ve biraz acıdan hoşlandığını bildiğim için sertçe emiyorum. Ve penisi

göğsümde zonkladığında, onu elime alıp birkaç kez okşadıktan sonra ağzıma alıyorum.

Dash, kalçalarından tutarken ve onu öyle bir açıyla yerleştirirken, penisimin etrafında inliyor ki, o beni emerken ben de onu emebiliyorum. Ateş gibi; yatağı yakıyoruz, birlikte nefes nefese ve ter içinde kalıyoruz, arzumuz o kadar güçlü ki kendi başına bir enerji kaynağı gibi.

Bir şekilde yan yana yatıp birbirimizi yiyip bitiriyoruz, ta ki orgazmımın yaklaştığını hissedene ve iyice gerilene kadar. Dash neredeyse penisimin üzerinde ağlıyor, kalçaları yüzüme bastırıyor. Bu beni doruk noktasına ulaştırıyor ve kalçalarını o kadar sıkı tutuyorum ki parmak izi morlukları oluşacak.

Onları görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Bu düşünce, o beni içerken ağzında daha da sertleşmeme neden oluyor. Sonra o da benim için boşalıyor, zarifçe içime kıvrılırken meni akıntıları ağzıma doluyor. Penisimi dudaklarından ayırıp ismimi söylüyor...

Kemper... Kemper Kemper, İsa, Kellan, sana çok sert geliyorum bebeğim...

Bu, sonsuza dek aklımda kalacak bir aşk şarkısı gibi.

İkimiz de kendimize geldiğimizde, Dash tekrar doğrulmuştu, başı göğsümdeydi, kalbim yanağının altında, onun kalbi de karnımda gümbür gümbür atıyordu. Elini avucuma aldım, parmaklarıyla oynadım. Düşüncelerini hissedebiliyordum; böylesine ezici bir duygu, daha önce hiç yaşayabileceğimi düşünmediğim bir şey.

İşaret parmağıyla alyansımın üzerinden geçti ve yutkundum.

"Karın senin nerede olduğunu düşünüyor?" diye mırıldandı sesi, sessizce meraklı ve tam da Dash'e özgü bir şekilde. Onda öyle masum bir merak var ki, benim gibi içine kapanık birini bile yalnızlık kabuğundan çıkarıyor.

"Gerçekten bilmiyorum..." diye dürüstçe cevap veriyorum ve bu onu şaşırtıyor. Yüzü bana doğru dönüyor. "Dün gece seninle içmeye çıkacağımı söyledim ona. Sanırım burada kaldığımı düşünecek..."

Dudaklarında hafif bir alaycı gülümseme belirdi. "Daireniz buradan on dakikadan daha kısa bir yürüme mesafesinde olmasına rağmen."

İster istemez gülümsüyorum. Çünkü ona çok yaklaşıyor. "Pek mantıklı değil sanırım."

"Hayır, öyle değil." Kollarını yana açtıktan sonra ellerini göğsüme koydu ve çenesini ellerinin üzerine yaslayarak bana baktı. "Ona ne

söyleyeceksin?”

Dudaklarımın arasından bir iç çekiş çıktı ve gözlerimi ovuşturdum. "Ona gerçeği söylemeliyim, Dash. Ama zor... Beş yıldır evliyiz. Benden... veremeyeceğimi bildiğim şeyler bekliyor."

"Tıpkı bebekler gibi," diye mırıldanıyor, çenesi gözle görülür şekilde sıkılaşıyor. Onu üzmem istemiyorum ama gerçek bu.

Nikki yirmi sekiz yaşında. Hala genç ama çocuk istiyor. Bunu zaten biliyorum ve daha fazla erteleyemem. Zamanını boşa harcamaması için ona karşı dürüst olmalıyım. Ama bu konuşmaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum.

Pişmanlıkla başımı salladım ve Dash'in gözleri köprücük kemiğimdeki yara izine takıldı. "Sanırım tam zamanında geldin. Çünkü bir gün sonra gidiyorsun."

Gözlerindeki hüznün göğsümde bir acı yaratıyor ve çenesini parmaklarımın arasına alıp bana bakmaya zorluyorum. "Sana söyledim, seni bırakmak istemiyorum, Dascha."

"Ama gideceksin," diye göz kırpmıyor. "Herkes gider."

Ses tonu beni hasta ediyor. Onu bırakamam... Onu tekrar kaybetmek istemiyorum.

İlk sefer şans eseri oldu. Korktum ve korkakların yaptığı gibi kaçtım. Ama bir şans daha yakaladım ve bunu bir daha kaçırmayacağım.

"Bırak da bir düşüneyim bebeğim," dedim ona samimiyetle. Ama yatışmış görünmüyordu. "Bana bir şans verir misin?" Bir an sessizce bana baktıktan sonra tereddütle başını salladı. "Bana bir tadına bakmama izin verir misin?" Gözlerim dudaklarına dikildi, o dolgun dudaklara en sevdiğim atıştırma malıymış gibi arzu duydum.

Yavaşça, eminim benim için, dudaklarımı yalıyor, sonra eğilip beni öpüyor; tatlı, sıcak ve aramızdaki tüm potansiyeli barındıran bir öpücük. Olabileceğimiz çok şey var, ama biraz cesaret toplamam gerek.

Artık cesaretimi toplamam ve istediğimi yapmam gerekiyor. Geçmişin geleceğimi engellemesine izin vermemeliyim.

Sonunda birbirimizden ayrılıp duşa giriyoruz, bu da daha fazla dokunmaya ve öpüşmeye yol açıyor, ardından Dash duvara yaslanmış haldeyken ben de elimle ağzını kapatarak onu sertçe beceriyorum.

Onunla her geldiğimde, böyle bir hayatı hayal etmek benim için daha da kolaylaşıyor. Başkalarının ne düşündüğünü umursamadığım bir hayat...

Cinselliğim ve ilişkim hakkında, ama aynı zamanda partnerim hakkında da. Şey... potansiyel partnerim hakkında. Henüz acele etmeyelim.

Ama gerçek şu ki, Dash'e kim olduğumu ve onu nereden tanıdığımı anlatmak zorundayım... Ve Dash'i tanıdığım kadarıyla, bu onu biraz şaşırtabilir. Ama suçlarını asla umursamayacağımı bilmesini istiyorum. Ne yaptığı umurumda değil... Çünkü kimse masum değil ve sanırım ona aşık oluyorum, bu da onu kusurlarıyla birlikte kabul etmem için fazlasıyla yeterli bir sebep.

Dascha'nın mükemmel olmadığını biliyorum, hem de sadece yaptıklarından dolayı değil. O farklı. O güzelce bozulmuş kafasının içinde tam olarak neler olup bittiğinden emin değilim, ama umurumda değil. Hiç umurumda değil.

Birkaç gün içinde bana sayamayacağım kadar çok yardım etti. Ve bunun bir yarışma olmadığını biliyorum, ama onun yanında olmak, neye ihtiyacı olursa olsun, yapabileceğim en az şey.

Duştan çıktığımızda telefonuma bakmamaya karar verdim. Bunun başlıca sebebi Nikki'nin bana ulaşmaya çalışmış olmasından korkmam, ama bir yandan da ulaşmamış olabileceğinden de endişeleniyordum. İlişkimiz yıllar içinde yıpranmıştı ve bu gezi, aramızdaki sorunları çözmek için son bir çaba gibiydi; ki Tulum'da bunu kesinlikle başaramadık.

Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum ama telefonumu bir süreliğine bir kenara bırakıp Dash ile biraz daha vakit geçirmeye karar veriyorum. Akşam yemeği için Nikki'ye geri döneceğim ve her şeyi halledeceğim. Ama şu anda, karşımda boxer şortuyla dolaşan seksi bir Rus adam var ve bu, aklımı düzgün düşünmekten alıkoyuyor. Kelimenin tam anlamıyla.

Dash, ona hayranlıkla baktığımı fark etti ve sırıttı. "Sana birkaç kıyafet teklif ederdim ama aynı bedende olduğumuzdan şüpheliyim. Biliyorsun, sen bir devsin."

Kahkaha attım ve belinden yakaladım. "Ne saçmalıyorsun? Kaslısın. Eminim iki yüz kiloya yakın ağırlığındasındır."

"Evet, tabii," diye homurdandı, kalçasını kasıklarımın doğru iterek. "Daha çok 180 gibi. Ya sen? 250 mi?"

Ensesinden öpüyorum. "Bu fazla. İki yüz yirmiye dene."

"Aman Tanrım," diye kıkırdıyor, sonra kollarımda dönüyor. "Az kalsın."

"Hım... pek sayılmaz."

Pazı kasımı sıkıyor. "Bunu elimle bile kavrayamıyorum!"

Gülerek, dikkatini dağıtmak umuduyla boynundan öpmeye devam ediyorum. "Bu seni tahrik ediyor mu?"

"Aşağı yukarı öyle," diye sırtıttı ve ellerini göğsümde gezdirdi.

Kusursuz simetrik hatlara sahip yakışıklı yüzüne kilitlenmiş gözlerimle başımı yana eğerek sordum: "Tulum'a gelmenizin sebebi neydi?"

Yüzü birden ciddileşti, sonra mırıldandı, "Buraya gelmeyi hep hayal etmiştim. Babam Meksika'dan bahsederdi. Gitmeden önce..." Durakladı ve bakışları ellerine düştü. "Neyse, burası en iyi yer gibi görünüyordu. En sondaki yer." Omuz silkti. "Bu tatil köyünün broşürü on altı yaşımdan beri bende."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi? Buranın bu kadar eski olduğunu bilmiyordum."

Gözlerini tekrar bana çevirdi ve dudaklarında hafif bir eğlence ifadesiyle bana doğru gözlerini kısarak baktı. "Henüz yirmi beş yaşındayım. Yani... evet. Dokuz yıldan fazla süredir var."

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi. Bu yorumun onu kızdıracağını biliyorum ama bunu yapmak zorundayım. Onunla oynamak çok eğlenceli. "Ah, özür dilerim. Yirmi beş yaşından çok daha büyük görünüyorsunuz."

"Öyle mi?" diye öfkeyle sordu ve ben başımı salladım. "Öyle mi? O zaman kaç yaşıdasın? Elli mi? Yani, babacan bir hava yakalamaya çalışıyorsun, değil mi?"

Gülümsemem dudaklarımdan silindi ve onu duvara sıkıştırdım. "Şu lanet olası ağzına dikkat et, Dascha." Yüksek sesle kıkırdadı ve hiç de eğlenmedim. Ne baş belası! "Şu an seni dizlerinin üstüne çöktürüp özür dilemeni sağlamayı düşünüyorum."

Dudaklarını ısırırken gözleri parıltıyor, yüzü kıpkırmızı oluyor. "Beni güzel bir zamanla tehdit etme, Off—" Kelimenin yarısını yine söyleyemiyor ve şimdi bilmem gerekiyor.

"Bana ikinci kez başka bir şey demeye çok yaklaştın," diye homurdandım, ellerim aşağı doğru kayarak kalçalarını sahiplenici bir şekilde kavradı ve onu sıkıca kucakladım. "Lütfen bana eski sevgilinin adı olmadığını söyle..."

Gözleri kocaman açılmış, bana bakarken gözlerinde belirsizlik dans ediyordu. "Hayır. Eski sevgilim değil. Sadece..." Durdu ve derin bir nefes aldı. Artık bunu komik bulmuyordum. Ciddi anlamda ne söyleyebileceğinden endişeleniyordum. "Sana birini hatırlattığını söylediğimi hatırlıyor musun?" Bileklerini kaldırırken yavaşça başımı

salladım, "Şey, o... bir polis memuruydu. Sanırım uzun bir hikaye, ya da öyle bir şey ama... sana sürekli 'Polis Memuru' diye sesleniyorum çünkü... evet."

Nefesimi verdim, neredeyse titriyordum, bileklerini ellerime aldım ve üzerlerine dövme yapılmış kelimelere baktım. Solda "Benim", sağda "Memur". Bu beni gerçekten mahvediyor.

Ona sormak istediğim o kadar çok soru ve söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Mesela polis memuru olduğum gerçeği gibi. Kansas City'deki Polis Akademisi'nden mezun oldum ve şehirde polis olmak için New York'a taşındım, ama değersiz bir uyuşturucu bağımlısı gibi parti yaparak itibarımı ve sahip olabileceğim tüm fırsatları mahvettim.

Manuel Blanco olmasaydı, resmi bir işte tekrar çalışma şansımı tamamen kaybetmiş olurdum. Ama gardiyan bana bir teklif yaptı ve ben de kabul ettim. Bir süre Alabaster'da çalıştım, ama Nikki ile tanışıp evlendikten sonra işler biraz... yorucu olmaya başladı. Her şey başa çıkabileceğimden fazlaydı ve gizlice takıntılı olduğum Brooklyn'li yakışıklı banka soyguncusu getirildiğinde, kaçmaktan başka çarem kalmadı. Sonuçta, bu konuda iyiyim.

Ama bu sefer değil. Bu sefer, beni altüst eden şeylerin, tam önümde duran şeyden beni uzaklaştırmasına izin vermeyi reddediyorum. Dışarıdaki palmye ağaçlarının rengindeki gözleriyle bana bakıyor.

Hangi polis memurunun onu bu dövmeleri yaptırmaya teşvik ettiğini bilmiyorum, ama zaten bu adama çok fena aşık olan, ama aslında pek de iyi tanımadığım bu adama karşı duyduğum saplantılı duygularla, bunun ben olduğuma inanmak istiyorum.

Velle, Rook veya Peters değil... Ben.

Ben onun subayıyım...

Bileğini dudaklarıma götürerek, üzerindeki kelimeye bir öpücük kondurdum, sonra aynısını diğerine de yaptım; o da olan biteni anlamamış gibi bana şaşkınlıkla bakarken onu izledim.

"Senin olabilir miyim?" diye fısıldıyorum.

Çenemi elleriyle kavrayıp dudaklarımı kendi dudaklarına yaklaştırdı ve bir an için beni umutsuzca öptü, sonra da mırıldandı: "Ne dediğinin farkında değilsin. Beni istememelisin..."

"Ama ben öyle yapıyorum," parmaklarım saçlarının arasına süzülüp alt dudağını şeker gibi emiyorum. "Beni durduramazsın."

“İyi değilim, Kemper,” diye itiraz ediyor, ama öpüşmeler yavaşlamıyor. Nefes nefese kalışı da, dudaklarımın üzerinde dişlerini gezdirmesi de, kaslarımın kıvrımları boyunca parmaklarını gezdirmesi de durmuyor. “Aslında çok kötüyüm.”

“Mmm...” Ağzım onunkinden ayrılıp önce çenesini, sonra boynunu, sonra da kulak memesini hafifçe ısıyor. “Belki de seni cezalandırmam gerekiyor.”

Titredi ama başını salladı. "Ciddi söylüyorum. Kafam çok kötü. Ters yöne doğru kaçmalısın."

Orada bulundum, o deneyimi yaşadım, bebeğim. Bir daha asla.

"Dascha, ne yaptığın umurunda değil. Bana başkalarının ne düşündüğünün önemli olmaması gerektiğini öğretiyorsun, unutma?"

"Ya kötü bir şey olsa bile mi?"

Boynundaki dün geceden kalma mor aşk ısırıklarından ayrılıyorum ve yüzümü tekrar onun yüzüne yaklaştırıp güzel, endişeli gözlerine bakıyorum. "Sana olan duygularım geçmişini umursamayacak kadar güçlü."

Yorgun bir şekilde içini çekti ve başını omzuma yasladı. Onu sıkıca kucakladım, biraz salladım ve üzgün olduğu için kendimi çok kötü hissettim. Ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey olmasını çok isterdim. Ve sanırım tek geçerli seçenek ona gerçeği söylemek olurdu...

Ona ne yaptığını bildiğimi söylemek istiyorum. Ve yalan söylediğim veya bunu ondan sakladığım için üzüleceğini bilsem de, umarım bu, bunların hiçbirini umursamadığımı anlamasına yardımcı olur. Daha önce ne yaptığını umursamıyorum ve toplumun onu kötü olarak düşünmesini de umursamıyorum.

Hayır, değil. O çok kıymetli.

"Akşam yemeğine çıkmak ister misin, bebeğim?" diye sordum, parmaklarımla başının tıraşlı yanlarını, dağınık, ipeksi, soluk pembe saçlarının arasına doğru tararken.

Yüzünü kaldırıp heyecanını belli etti, bu da kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. "Dondurma yemeye gidelim."

Dudaklarımda oluşan o kıvrır kıvrır gülümsemeye engel olamıyorum. "Dondurma mı? Akşam yemeğinde bunu mu istiyorsun?"

Büyük bir şevkle başını salladı. "Denemek için can attığım bir kamyon var. Bay Softee'ye uzaktan yakından benzeyip benzemediğini görmek istiyorum."

Bay Softee mi? Şehirde arabayla dolaşan dondurmacı mı?

Çocuğun daha da ilginç olamayacağını düşünürken, bir de süt ürünlerine karşı garip bir takıntısı olduğunu ortaya koydu. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ama dondurmaya ilgili hiçbir sorunum yok. Seviyorum, ancak sık sık yemiyorum ve yediğimde de sade vanilyalı alıyorum ve Nikki sıkıcı olduğum için benimle dalga geçiyor. Yine de Dash dondurma istiyor, o yüzden ona dondurma alacağım.

“Öyleyse gidip biraz dondurma yiyelim,” diye homurdandım ve o da gözle görülür şekilde heyecanlandı, kollarımda adeta zıplıyordu. Gözlerim, ara sıra mürekkep lekeleri ve ağzımdan, dişlerimden kalan mor izlerle bezeli pürüzsüz tenine indi. “Üzerine bir şeyler giy bebeğim, yoksa o yatakta daha da uzun saatler geçirmek zorunda kalacağız.”

"Yani bu halde dışarı çıkamam mı demek istiyorsun?" diye sırtıttı, tüm bu süre boyunca onu yasladığım duvara yaslanarak.

"Eğer benim bir katliam çılgınlığına girişmemi istemiyorsan, hayır," diye hırladım ve o da dudaklarını yaladı.

"Bu eğlenceli olabilir." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Başımı sallayarak, boğazımdan bir kıkırdama koptu ve onu belinden yakalayıp kıyafetlerine doğru ittim. İşini sağlama almak için poposuna güzel bir tokat atmam gerekti, o da bana dik dik bakarak sinirliymiş gibi yapmaya çalıştı. Ama boynuna doğru yayılan kızarıklık onu ele verdi.

Hoşuna gitti.

Ve ben bunu daha da çok seviyorum.

Dash'in birkaç kıyafet geçirmesi beş saniyesini bile almıyor, sonra da kapıdan çıkıp yemek kamyonlarının park ettiği sahil şeridine doğru yürüyoruz. Telefonumu yanıma almıştım ama şarjı bitmiş, ki bu muhtemelen en iyisi. Dash'le geçirdiğim zamanı Nikki'nin beni kaç kere aradığını düşünmekle geçirmek istemiyorum.

Elbette, eninde sonunda bizim eve geri dönüp kendimi açıklamak zorunda kalacağımı bildiğim için bu durum sürekli aklımın bir köşesinde. Özellikle de yarından sonraki gün ayrılmamız gerekiyor ve bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Ama şimdilik bunu bir kenara bırakıp Dash'e odaklanıyorum. Görünüşe göre Meksikalı dondurma kamyonu, onun en sevdiği Mr. Softee spesiyalitesi olan kirazlı sosu sunmuyor, bu da üzücü çünkü ben bile o sosu severim, eskiden Kansas City'deki Dairy Queen'den alırdım.

Dash'in pamuk şekerli dondurma seçmesine hiç şaşırmadım, biliyorsunuz, o pembe saçlı bir Rus banka soyguncusu. Ben de aynısını seçiyorum ve sonra ona ne kadar tatlı olduğundan yakınıyorum. Ama onun küçük kıkırdamaları, bir bardakta olası şeker hastalığına değiyor.

Sahilde yürürken dondurmalarımızı yiyoruz, sadece sohbet ediyoruz, birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarıyoruz. Bazıları için çığır açıcı bir şey gibi görünmeyebilir, ama benim için muhteşem. Bu adam tüm engellerimi yıkıyor ve o kadar minnettarım ki dizlerimin üstüne çöküp ayaklarına kapanmak istiyorum.

Geriye doğru yürürken güneş batıyor, ufukta renk cümbüşleri, bu mükemmel akşamın resmine fon oluşturan bir tablo gibi duruyor. Dash, birlikte olduğumuz her seferinde beni konfor alanımdan daha da fazla çıkarıyor ve umarım bir şekilde ona telafi edebiliyordumdur.

Onun için daha iyisini yapacağım... Söz veriyorum.

Bütün bunlardan sonra, huzursuzluğum iyice arttı ve içimden şöyle dedim: "En iyisi daireye geri dönmeliyim. Nikki'ye her şeyi anlatmalıyım..."

Dash yanımda sessizce duruyor ve yürürken, neredeyse tüm yol boyunca yaptığı gibi, parmaklarını aniden parmaklarıma değdirmeyi bırakıyor. Sanırım bu onun huzursuz olduğu anlamına geliyor ve ben onun huzursuz olmasını istemiyorum. Ama aynı zamanda, tabiri caizse, eşcinselliğimi açıkça ifade etmemin karımın endişelenmesini de istemiyorum.

Burada bencil olamam. Bu saçmalık yüzünden hayatım boyunca ne kadar mahvolmuş olsam da, bu Nikki'nin suçu değil. O harika bir kadın ve ona yalan söyleyen ve onu aldatan bir kocayı hak etmiyor.

Evime yaklaştıkça midem gittikçe daha da kasılıyor. Evi görebiliyorum, solda üç ev ileride ve aniden Dash'in elini tutmaya karar veriyorum.

Onu bir köşeye doğru çekiyorum ve şaşkın yüzünün ne kadar sevimli olduğuna gülümsemeden önce, onu bir evin yan tarafına yaslıyorum. Biraz gölgede kalıyoruz ama yine de oldukça açık bir alandayız. Geçen herkes bizi görebilir. Ama şu anda bunu umursayacak halim yok.

Buna ihtiyacım var... Ona ihtiyacım var.

"Sen ne yapıyorsun..." Duvarla kalçalarım arasına sıkıştırıp, elimle ensesini kavradığımda ve dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde sesi hıçkırıklara dönüştü.

Öpüşüm hevesli ama yavaş, güçlü ama zevkli; dudaklarım onun dudaklarıyla baştan çıkarıcı bir şekilde dans ediyor, beni ürperten bir karşılıklı etkileşim. Sanki bunun için yaratılmışız gibi öpüşüyoruz, emiyoruz ve ısıırıyoruz, dillerimiz mükemmel bir uyum içinde bir araya geliyor; nefeslerin kesildiği bir ses senfonisi.

"Dascha..." diye mırıldandım, ağzımdaki pamuk şekerle başım dönüyordu.

"Kellan." Sesi adeta bir orgazm gibi, yemin ederim. Adımı onun ağzından duymaktan asla bıkmayacağım.

"İstersen bana öyle seslenebilirsin..." diye mırıldanıyorum, ne söylediğimin neredeyse farkında bile değilim.

"Sana ne diyeyim?" Elleri kalçalarımın gidiyor, birbirimize sürtünürken beni okşuyor.

Birkaç kişi yanımdan geçti ve kıkırdamalarını duyduğum için bizi gördüklerini düşünüyorum. Ama hayatımda ilk defa umurumda değil. Bu muhteşem adam ve onun kusursuz, kırık parçaları dışında olup biten hiçbir şey umurumda değil.

Tereddütle fısıldadım, "Memur bey. Bana... Memur diyebilirsiniz."

Dash donakaldı, dudakları benimkilerin altında titriyordu ve bunu söyleyerek hata yapıp yapmadığımdan emin değildim. Henüz tüm durumu anlamamıştı...

Ama geri adım atmaya fırsat bulamadan, beni tekrar öptü ve dudaklarımı sertçe emdi. Penisimin şimdiden zonkladığını hissettim ve günahkar ağzından çıkacak o kelimeyi bekleyerek onu penisinin üzerine sürttüm.

Bunun yerine, tanıdık bir kadın sesinin "Aman Tanrım!" diye haykırdığını duyuyorum.

Dash'ten uzaklaşırken, Nikki'nin yüzündeki şok ifadesini yakalamak için yüzümü tam zamanında çevirdim; o da arkasını dönüp, "Özür dilerim..." diye mırıldanarak sendeleyerek evimize doğru uzaklaştı.

"Kahretsın." Nefes nefese, kalbim boğazıma düğümlenmiş halde biraz geri çekildim.

Dash'e baktım, o da elini saçlarının arasından geçirerek iç çekti, "Git."

Ona içten bir takdir ifadesiyle baktım, umarım bunu anlar diye düşündüm, sonra arkamı dönüp karımın peşinden koşmaya başladım. Az önce çarptığı kapıya doğru yaklaşırken ellerim titriyordu, tam yüzüme

çarpmadı ama yine de. Ve her şeyi göz önünde bulundurursak, böyle bir şey başıma gelseydi düşündüğüm kadar korkmuyordum.

Yıllarca gerçek kimliğimi herkesten, özellikle de eşimden saklamaya özen gösterdim. Ama anlaşılan o ki, bir erkekle halka açık bir yerde öpüşebilmem için doğru adam yeterliymiş. Tuhaf ama şaşırdığımı bile söyleyemem. Dash gerçekten çok özel biri.

Derin bir nefes alıp kapıyı açarken nefesimi verdim ve içeriye doğru yavaşça ilerledim, uçuşan tabaklara ya da daha kötüsüne maruz kalmaya hazırlanıyordum. Nikki hiçbir zaman o tür bir kız olmamıştı, ama az önce kocasının başka bir adamla öpüştüğüne şahit olmuştu, yani... kim bilir.

Onu oturma odasında göremediğim için yavaşça ve temkinli bir şekilde yatak odasına doğru yürüdüm. Ve tahmin ettiğim gibi, yatakta oturmuş, yüzünü ellerinin arasına gömmüştü. Boğazımdaki yumruyu yutarak yanına gittim, onu ağlattığım için kendimi dünyanın en büyük pislik yığını gibi hissediyordum.

“Nik... Çok üzgünüm,” diye yanına yatağa oturdum. “Lütfen, açıklamama izin ver.”

Omuzlarının hafifçe yukarı aşağı hareket etmesi, içimi acıtıyor.

"Sevgilim, lütfen ağlama," diye sırtını okşadım ve gerçekten de ağlamama izin verdi. "Seni incitmek istemedim... Lütfen benden nefret etme."

Ama ellerini yüzünden çektiğinde yanakları kızarmış ve gülümsüyordu. Ona şaşkınlıkla bakarken alnım kırıştı. Tamamen bana döndü ve ellerimi kendi ellerine aldı.

“Kellan, senden nefret etmiyorum,” diye homurdandı, yüzü daha önce hiç görmediğim bir şeyle aydınlanmıştı. “Bunu görmek şok ediciydi, evet, ama bebeğim...” Elini yüzüme koydu. “Bunu yanlış anlama ama... Çok mutluyum.”

Ha?

Yüzüme palyaço makyajı gibi bir kafa karışıklığı ifadesi takmış olmalıyım, çünkü o kıkırdadı ve başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Kel... Sen eşcinselsin. Yani, bana söylemeni beklemek istiyordum aslında, ama sen çok inatçısın. Bunu bir süre önce zaten anlamıştım..."

Söz bulamıyorum. Fiziksel olarak kelime üretebilecek ses tellerim yok.

Eşime birkaç kez göz kırptıktan sonra sonunda hırıltılı bir sesle, "Ben bile bilmediğim halde sen nasıl biliyorsun?" dedim.

Gözlerini devirdi. "Hadi ama Kel. Biliyordun... sadece korkuyordun. Ve sorun değil. Ben sadece... bilmiyorum, seni zorlamak istemedim."

Kafam karıştı. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Beş yıldır evli olduğum eşim bana bunca zamandır eşcinsel olduğumu bildiğini söylüyor mu?? Bu durum beni şaşkına çevirdi.

"Nikki, altı yıldır birlikteyiz," diye inanmazlıkla başımı salladım. "Aile kurmak istiyorsun... Yani, vaktini boşa harcıyordum." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Tanrım, çok özür dilerim."

Şimdi sırtımı ovuyor, bu da hoşuma giden bir gelişme, her ne kadar kafam karışık olsa da. Son birkaç gün tüm hayatımı altüst etti. Ve evet, muhtemelen daha iyi oldu, ama yine de... Bunların hepsini sindirmek zor.

Nikki yavaşça nefes verdi. "Tamam, yani... kızma. Ama sana bir şey söylemem gerekiyor." Ellerimi yüzüme gömdüm ve söyleyeceklerine zihinsel olarak hazırlanmaya çalışarak ona şaşkınlıkla baktım. "Biriyle görüşüyorum."

"Ne?!" diye bağırdım ve o da sıçradı. "Kim?"

Yüzünde tamamen suçlu bir ifadeyle bana baktı. "İş yerinden Justin."

"O adamla mı yatıyordun?? Benim arkamdan mı?" Kıskançlık öfkesi beni ele geçirmek istiyor, ama sonra son yirmi dört saati nasıl geçirdiğimi hatırlıyorum. Ve hatta ondan öncesini de...

Dash'i ne zamandır düşünüyorum; onun hakkında fanteziler kuruyorum. Genel olarak erkekler hakkında...

"Kel," diyerek dikkatimi tekrar kendisine çekiyor. "Hamileyim."

Göğsüm sıkıştı ve elimle göğsüme vurdum. "Aman Tanrım... Sanırım kalp krizi geçiriyorum."

Nikki hafifçe kıkırdadı ve sanırım öfkemden vazgeçmekten başka çarem yoktu. Ona kızamazdım. Buna hakkım yoktu. Evet, beni aldattı ama ben de ilk günden beri ona yalan söylüyordum.

Biz gerçekten berbat bir durumdayız... Baştan beri evlenmemeliydim, ama sanırım yapmam gereken bir hataydı.

Çok kötü ama... Geri alamam.

"Özür dilerim, Kel," diye fısıldadı. "Bir şey söylemeliydim. Sana yardım etmeye çalışmalıydim..."

"Hayır, Nik, bu senin sorumluluğun değil," diye elini sıktım. "Özür dilerim. Seni bu saçmalıklarımın içine çekmemeliydim. Bu durumu anlamamın bu kadar uzun sürmesinden dolayı özür dilerim."

Başını salladı, sonra başını omzuma yasladı. Ve bir süre sessizce birlikte oturduk, sadece düşündük. Yalnız zaman geçirmiş iki ayrı insan, birlikte. Yine de bu kadınla evlendiğime pişman olduğumu söyleyemem. Harika bir insan.

Uzandım ve karnına dokundum. "Ne kadar zamandır hamilesin?"

"On beş hafta," diyor ve sesindeki heyecanı duyabiliyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu beni daha az suçlu hissettiriyor.

"Ve bunun öyle olmadığından eminsiniz..."

"Senin mi?" Yüzünü kaldırıyor. "Bunu sormana bile gerek var mı?"

İçimden bir ah çekip başımı salladım. "Haklısın." Neredeyse hiç seks yapmıyoruz ve bu yüzden her zaman titizlikle prezervatif kullandım.

"Bu olay sen daha Alabaster'dayken oldu," diye mırıldanıyor. Şimdi her şey anlam kazanıyor.

Bu yüzden iş ve haftada üç dört gün ondan uzakta olmam konusunda bana sitem etmeyi bıraktı. Alabaster Cezaevi'nden evli olan sadece bir memur daha vardı. Aileniz varsa kabul edeceğiniz bir iş değil bu. Sanırım bilinçaltında bu zaten her şeyi anlatıyordu.

Bütün bu süreç inanılmaz derecede ilginç, ama dürüst olmak gerekirse, omuzlarımdan büyük bir yük kalktı.

"Senin adına çok mutluyum, Nik," saçlarını öptüm. "Tebrikler."

"Sen de," diye neşeli bir şekilde söylüyor ve ben kıkırdıyorum. "İkiniz birlikte çok tatlı görünüyorsunuz, Kel." Ben ve Dash hakkında konuşuyor ve bu midemi alt üst ediyor. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Göğsüm sıkışıyor. Onu seviyorum.

"Gerçekten de öyle," diye fısıldıyorum ve o da çılgılık atarak elimi kıpırdatıyor. Gülmekten kendimi alamıyorum.

Bu kız bambaşka biri. O benim en iyi arkadaşım.

"Bir sürü hata yaptık, değil mi?" diye nefes nefese sordum ve o da başını salladı.

"Evet, ama düzeltmek için asla geç değil," diye yanımda doğruldu. "Kellan, zamanını boşa harcamayı bırakmanı istiyorum, tamam mı?" Başımı onaylarcasına salladım. "Git Dash'le birlikte ol. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

Bu konuşmanın tamamı tuhaf bir rüya gibi geliyor. Gerçekten olup bittiğinden bile emin değilim, ama her neyse, Nikki'nin yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarından hızlıca öpüyorum.

"Teşekkür ederim. Gizli eşcinsel bir adamın isteyebileceği en iyi eş olduğun için." Ona sııttım ve o da gülerek koluma vurdu.

Nikki'nin hamile olduğunu öğrendiğime göre, onu yalnız bırakmak istemiyorum. Ama o iyi olduğunu söylüyor ve Dash'le tekrar geceyi geçirmem konusunda ısrar ediyor. İstemeyerek de olsa onu yalnız bırakmayı kabul ediyorum, ama telefonumu şarj ediyorum ve eğer bir şeye ihtiyacı olursa bu sefer açık bırakacağımı söylüyorum.

Sonra spor çantamın içine yedek kıyafetlerimi koyuyorum, yakında eski eşim olacak kişiye alnından ve karnından bir öpücük konduruyorum ve Dash'in evine doğru neredeyse koşarak gidiyorum.

Aklım bir sürü şeyle meşgul ve ona olanları anlatmak için sabırsızlanıyorum. Eminim o da biraz panikliyor, çok daha karmaşık bir şeyle uğraştığını düşünüyor. İtiraf etmeliyim ki, ben de bu durum karşısında oldukça şaşkınım.

Eşime açılmanın ve boşanma hakkında konuşmanın acı verici olacağını bekliyordum. Ama neredeyse hiç tatsız bile değildi.

Dash'in evine vardığımda, kapının ardından konuştuğunu, daha doğrusu bağırıldığını duydum. Bu beni hemen alarma geçirdi ve kapıyı kırıp onu olası bir davetsiz misafirden kurtarmaya hazır bir şekilde hızla kapıyı çaldım.

Ama sonra nefes nefese, aralıktan bana bir an bakarak cevap veriyor, ardından kapıyı tamamen açıyor.

"İyi misin?" diye sordum, içeriye doğru hızla girerek etrafa bakındım. Başka kimsenin izi yoktu.

"Evet. Tamam," diyerek parmaklarıyla saçlarını geriye itti, biraz huzursuz görünüyordu. "Peki ya sen? O da panikledi mi?"

Bir an ona bakıyorum ve içimde bir şey kopuyor. Bu çocuğa ve tüm sorunlarına karşı duyduğum ihtiyaç beni tamamen ele geçiriyor. Karımla yaşananlardan sonra her şeyi çok daha net görüyorum.

İleri doğru bir adım attım, çantamı yere bıraktım ve kapıyı arkamdan sertçe kapattım. Dash'i duvara yasladım, çenesini elimle kavrayıp yüzünü kendime doğru çevirdim. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, hemen alt dudağını ağzıma çekip hafifçe ısırdım. İnledi ve yumuşadı, bana doğru yaslandı, dili benimkine değdi ve dışarıda keşfettiğimiz tutkuya geri döndük. Hala pamuk şeker gibi tadı vardı ve tüm gece onun mükemmel tadını tatmak istiyordum.

"Dash..." diye fısıldadım, alnımı onun alnına yaslayarak, daha önce hiç yüksek sesle söylemediğim iki kelimeyi söylemeye hazırlanırken. "Ben

eşcinselim.”

Dash, güneş ışığı gibi güçlü ve hissedilir bir şekilde gülümsüyor, elleri kalçalarımın yukarı, tişörtümün içine doğru kayıyor. "Emin misin? Bu doğru gelmiyor."

Ağzımdan bir hırıltı çıktı ve yüzümü boynunun kıvrımına gömüp, irkilene kadar ısırdım. "Dikkat et bebeğim, yoksa içindeki ukalalığı söküp alırım."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme, Kemper," parmakları karın kaslarımın hatlarını takip ediyor, kot pantolonumun altındaki boxer şortumun bel kısmında geziniyor. "Yani... eşcinsel mi diyorsun?"

Hafifçe gülüyorum ve boğazının üzerinden mırıldanıyorum. "Hım. Tam bir eşcinsel."

Onun beni kızdırmaya devam edeceğini bekliyordum, ama o bunun yerine kollarını belime sıkıca doladı, nefesimi kesti.

"Senin adına çok mutluyum bebeğim," diye fısıldıyor kulağıma ve bunun çocukça ya da klişe görüldüğünü biliyorum ama gözlerimin arkasında bir baskı oluşuyor.

Büyüdüğüm ve yaşadığım yerden binlerce kilometre uzakta olmama rağmen, şu anda kendimi evimde gibi hissetmem inanılmaz.

Ve olmam gereken yerde olmak adına...

"Tulum'da kalacağım," diye mırıldandım ona ve o da biraz geri çekilip şaşkın bir bakış attı. "Seninle. Seninle burada kalmak istiyorum, Dash. Eğer sakıncası yoksa..."

Yüzü aydınlandı ama parlak gülümsemesini dudaklarını büzerek gizledi. "Bunu düşünmem gerekecek. Biraz patronluk taslıyorsun..."

Eminim gözlerimden o ukala ağzı yüzünden onu nasıl cezalandırmayı düşündüğümü görebiliyordur. Ve benim şeytani iştahımı kabartacak şekilde, buna hazır görünüyor.

THIRTY-FIVE

Kellan Kemper

"Kahretsin..."

Alnımı göğsüne yaslayarak hırladım. "İşte bu kadar bebeğim. Al bu sikimi."

"Tanrım, Kemper, sakin çok büyük," diye inliyor Dash, ben de dudaklarımın arasına alıp meme ucunu emerken. "Beni nasıl becerdiğine bayılıyorum..."

"Seni çok seviyorum, Dascha." Yüzümü yana eğerek hareketlerini izliyorum; kucağıma oturmuş, penisim de onun anüsünün derinliklerine kadar giriyor.

"Sana iyi geliyor muyum?" diye soruyorum. Başını öne eğiyor, ben de arkasından bileklerini sıkıca kavrayıp onu yerinde tutarken kalçalarını döndürüp penisimi içine sokmama izin veriyorum. İyi olmaktan da öte...

Patlamak üzereyim.

"Bebeğim, sen bir keşifsin," diyorum ona, kıvrımları ve hatlarıyla şekillendirilmiş vücuduna, orantılı kas yapısına bakarken. Gözlerimi ondan alamıyorum. "Penisimde sevişmeyi seviyor musun?"

Gözleri aralanıp gözlerimle buluşurken, boğuk bir sesle inledi, dudağını ısırdı. "Bayılıyorum buna. Seni içten içe seviyorum..."

Bu cümlelerin ilk üç kelimesini duyunca midem alt üst oldu.

Seni seviyorum...

Deliliği yutarak onu daha sert bir şekilde üzerime çekiyorum ve o inliyor. Sonra boynunda bir çizgi halinde yalayarak teninin tatlılığını ve terinin tuzluluğunu tadıyorum. Tanrım, çok ateşli. İçine boşalmak için can atıyorum ama önce onun penisinin üzerimize boşalmasını izlemek istiyorum.

“Öyle mi?” diye mırıldandım, onu bir kez daha sertçe ısırdım, ta ki nefesi kesilip cinsel organı gözle görülür şekilde seğirene kadar. “Sıkı kıcının derinliklerine...”

"Çok derin," diye mırıldanıyor, üzerimde zıplarken, ağırlaşmış penisi, gerilmiş derisi, belirginleşmiş damarları yukarı aşağı hareket ederken göğsüme çarpıyor.

Bu inanılmaz derecede karşı konulmaz. Ucu, genellikle prostatına vurduğumda olan meni öncesi sıvıyla parlıyor. O aşağı doğru hareket ettiğinde ben de yukarı doğru itmeye başlıyorum ve kusursuz bir ritim yakalıyoruz.

"Çok sıkısın, Dash..." diye mırıldanıyorum tenine, kendimi bu hissin içinde kaybederek. "Sıkı, tatlı, sıcak küçük amın, sikime biniyor."

Boğuk bir inilti çıkardı ve birdenbire öne doğru eğilip omzumu ısırdı. "Tanrım, geliyorum... Kahretsin..."

O, tüm santimlerim içinde onun içinde hareket ederken, penisi göğsüme ve karın kaslarıma boşalıyor. Hiç düşünmeden, ellerinden birini onun ellerine bıraktım ve o da boğazına gitti. Nefes nefese orgazm olurken, nabzını sıktım, parmaklarımız diğer elini arkasında birbirine kenetlendi.

Kulağıma mırıldanarak, hırıltılı ve nefes nefese bir sesle adımı fısıldıyor; bu ses, penisimin derinlere gömülmüş haliyle karışınca beni tahrik ediyor. Ve onu sıkıca tutarken boşalıyorum, menimi onun anüsüne bırakıyorum.

İkimiz birlikte odada hava yokmuş gibi ses çıkarıyoruz. Dash o kadar uzun zamandır göğsüme yaslanmış yatıyor ki, uyuyakaldığını düşünüyorum. Ama sonra başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri parlıyor, yüzündeki pembe kızarıklık bana onun süt gibi teninin ne kadar mükemmel olduğunu hatırlatıyor.

Elimle saçlarını okşamak için uzandım ve o da bileğimi öptü. Çok ufak bir hareket ama ondan gelince, dünyanın ağırlığını taşıyormuş gibi geldi.

Beni ona o kadar derinden aşık ediyor ki... Korkutucu.

Ben ağzımdan ağır bir şey çıkmadan önce Dash, "Kalkıyorum," diye mırıldandı ve üzerimden kalkıp, topallayarak dairemin banyosuna doğru birkaç adım attı.

Nikki dün ayrıldı. Justin'le birlikte olmak için New York'a geri uçtu. Görünüşe göre, Justin onun eşyalarını evimizden toplayıp kendi evine taşımak için çok istekliydi. Onu suçlamıyorum... Çocuğunun annesi başka

biriyle yaşıyordu ve şimdi nihayet onunla birlikte olabiliyor. İkisi için de heyecan verici bir durum.

Nikki ile çok iyi şartlarda ayrıldık. Boşanma davası açmaya karar verdik ve hatta Tulum'da uzun süre kalacağım için evi satmasını da önerdim. Bana değer veren harika bir arkadaş olduğu için, hiçbir şeye acele etmememi ve herhangi bir karar vermeden önce iyice düşünmemi tembihledi.

Haklı olduğunu biliyorum. Dash'le biraz daha zaman geçirmeliyim, her şeye birden girişmeden önce. Ama onunla burada olmaktan o kadar heyecanlıyım ki, bu pembe gözlüklerin ardındaki gerçekleri görmek zor.

Sersemlemiş bir halde kalkıp banyoya doğru yürüdüm, Dash duşa giriyordu. Biraz ilgisiz görünüyordu, bu da beni hafifçe tedirgin etti. Genellikle boşaldıktan sonra birbirimize dokunmayı bırakamazdık, ama bu sefer kalkıp öylece uzaklaştı.

Onu bunaltmak istemiyorum. Yalnız kalmasına izin veriyorum elbette, ama endişeliyim. Özellikle de geçen gün duyduklarımın sonra... Kimseye bağırıyor olması beni çok üzdü.

Dash'in ara sıra sergilediği tuhaf davranışları ilk kez fark etmiyorum. Bazen huzursuzlanıyor ve gözlerini sertçe kırıp başını salladığı, sanki bir şeyi yerinden oynatmaya çalışıyormuş gibi yaptığı bir şeyi de gördüm.

İlk düşüncem, belki de tutuklandığı günden ya da Alabaster'dan kaynaklanan bir tür travma sonrası stres bozukluğu (PTSD) olabileceğiydi. Bu pekâlâ mümkün olabilir, ancak bu açıklama yeterli gelmiyor. Banyoda kapıya yaslanmış, onu cam duş kabininden izliyorum. Beni fark etmiyor gibi görünüyor, bu da garip. Sadece akan suyun altında duruyor, avuçlarında biriken suya boş boş bakıyor.

Bir dakikadan fazla bir süre boyunca kımıldamadan durdu, ben de sonunda konuşmaya karar verdim. "Dascha?" Sesime hiç yanıt vermedi, olduğu yerde donakalmıştı. "Dascha? Bebeğim... iyi misin?" Hala hiçbir şey yok. Omurgamda bir huzursuzluk yükseliyordu, "Dash!" diye bağırdım.

Bu onu kendine getiriyor. İrkilerek yüzünü bana çeviriyor. "Hı?"

Duşa doğru ilerlerken kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim," diye başını salladı, ses tonunda kayıtsızlık ve umursamazlık vardı.

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden onunla birlikte duşa girdim, arkadan onu tutmak için kollarımı beline doladım. Başını omzuma yasladı,

su bizi sessizce ıslatırken rahat rahat nefes aldı. Bir süre böyle durduk, sonunda ondan ayrılıp sabuna yöneldim, önce onu, sonra kendimi yıkadım.

Tüm süre boyunca konuşmuyoruz, sadece bakışlarımızı birbirimize dikiyoruz ve ben onun her yerine dokunuyorum, o da bana izin veriyor; ellerimin onun kremi teninde nasıl parladığına, suyun dövmemdeki sabunu nasıl yıkadığına derinden odaklanmış gibi görünüyor.

Bu anda hepimiz gözlerimiz, ellerimiz ve nefeslerimizle birbirimize odaklanmış durumdayız ve bu durum çok hipnotize edici. Öncesindeki endişelerimi kısa sürede unutuyorum ve sadece onunla ilgileniyorum, çünkü kafasında neler olup bittiğine bakmaksızın, ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu düşünüyorum.

Sonunda duştan çıkıp kurulanıyoruz ve yatak odasına geri dönüyoruz. Dash esniyor, tamamen çıplak bir şekilde yatağa giriyor ve battaniyeyi çenesine kadar çekiyor. Onu izlerken, ne kadar mükemmel olduğunu görünce istemsizce gülümsüyorum. Bu kadar çok sorunu olan bir şeyin bu kadar mükemmel olabilmesi inanılmaz.

Yanına yatağa girip çıplak bedenini kendime doğru çektim ve o da içini çekti, belirgin bir yorgunluk hali vardı.

Başını öptüm ve "İstersen film açayım mı?" diye sordum.

"Muhtemelen iki saniye içinde uyuyakalırım," diye sırtıyor, başı omzuma yaslanmış halde göz kapakları çoktan düşmeye başlamış. "Ama olur."

Kumandayı elime alıp televizyonu açarken ve Dash'i kucarımda tutarken, ilgimi çekecek bir şey bulmak için kanalları tararken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Gerçekten de, iki dakika geçmeden, daha ne izleyeceğime karar vermeden uykuya daldığını gösteren sakinleştirici nefeslerini hissediyorum.

Şu an onunla yatmayı çok isterdim ama aklım çok karışık. Muhtemelen bir süre uyuyamayacağım, bu yüzden film izleyip kafamı dağıtmak istiyorum. Son birkaç günde yaşanan onca tuhaf şeyden sonra, beynimi tamamen kapatabileceğime emin değilim.

Aklım başımda olmadan internette gezinmeye devam ederken Django Unchained filmine denk geldim. Klasik Tarantino filmi ve Jamie Foxx muhteşem bir performans sergiliyor. Bu filme bayılıyorum.

Filmin henüz yirmi dakikası geçti, bu da sorun değil çünkü daha önce milyon kere izledim. Dürüst olmak gerekirse, filmi herhangi bir yerden başlatsam bile yine de tamamen içine dalmış olurum.

Yaklaşık bir saat geçti ve ben hala izliyorum, odada televizyondan gelen ışık dışında hiçbir ışık yok, uyuyan prensimi rahatsız etmemek için ses neredeyse tamamen kısık. Dash derin bir uykuda, göğsüme biraz salya akıtıyor ama sorun değil. Yani, bana geliyor, biraz tükürük ne ki, değil mi?

Christoph Waltz'ın Leo DiCaprio'nun ırkçı, aşağılık karakterini fena halde öldürdüğü sahneye tam geldiğimiz sırada, Dash kıpırdanmaya ve mırıldanmaya başladı, dudakları tenimde hareket ediyordu.

Ona şöyle bir baktığımda, göz kapakları titrediğinden bir tür rüya gördüğünü sandım. Ama sonra alnı endişeyle kırıştı ve yüzünü bana daha sertçe bastırarak tekrar tekrar "hayır, hayır, hayır" diye mırıldandı.

Belli ki bir kâbus bu ve kendimi çok kötü hissediyorum. Parmaklarımı saçlarına götürüp, onu sakinleştireceğini umarak nazikçe okşadım. Ama nafile.

Aniden, çılgın gibi çırpınmaya, kollarını savurmaya, bacaklarını tekmelemeye başladı. Bacağıma sert bir darbe indirdi ve ben inleyerek biraz geri çekilmeye çalıştım, gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde zihninde olup biten korkunç şeylerin pençesinde onu izledim.

"Hayır!" diye bağıyor, kıpırdanırken çarşafı yumrukluyor, güzel yüzünde ciddi bir acı ifadesi var.

Bundan nefret ediyorum. Ve gerçekten nefret ediyorum... Onun acı çektiğini görmek dayanılmaz. Onu tutup hareketsiz tutuyorum, sadece kendine zarar vermemesini sağlamaya çalışıyorum.

"Dascha," diye mırıldandım, o da ağırlığım altında çırpınırken. "Bebeğim, benim. Kemper'ım. Lütfen uyan, sevgilim. İyisin."

"Bunu yapmayın... lütfen!" diye bağıyor, gözlerini sıkıca kapatmış, vücudundaki kaslar gözle görülür şekilde geriliyor.

"Dascha, bebeğim..." Onu daha sıkı tutuyorum. "Sakin ol. Ben yanıdayım. Her şey yolunda."

"Beni unutma," diye fısıldıyor ve kalbim ikiye ayrılıyor. "Lütfen... unutma. Beni... unutma..."

Böyle panik halindeyken ona yaklaşmanın güvenli olmadığını biliyorum. Kafasını bana atabilir. Ama umurumda değil. Eğilip dudaklarını nazikçe öpüyorum. Üzgünken dudakları nedense daha da yumuşak oluyor. Acısını tadabiliyorum ve onu iyileştirmek için o acıyı tamamen içime çekmek istiyorum.

"Kemper... Lütfen," diye hıçkırarak konuştu Dash, gözleri aralanırken nefes nefese. "Kemper, beni unutma."

“Seni asla unutmayacağım bebeğim,” diyorum ona, gözleri odanın her yerine şaşkınlıkla bakarken, sanki nerede olduğunu bilmiyormuş gibi. “Tam buradayım.” Ellerinden birini tutup göğsüme koyuyorum, kalbimi avucuyla örtüyorum. “Buradayım Dascha.”

“Sen Kemper’sın,” diye mırıldandı, bana bakarken gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü, ela gözlerinde panik ve belirsizlik bir araya gelmişti. “Sensin. Memurum...” Burnunu çekti ve göğsüm açık bir yara gibi, savunmasız ve açıkta kalmış gibi hissettim.

Ona acı veriyorum. Onu kırıyorum... bilmesi gerekenleri söyleyerek.

Onun subayı olup olmadığını bilmiyorum. Ama o öyle düşünüyor gibi görünüyor. Ve ona gerçeği söylemem gerekiyor...

"Dascha, benimle konuş bebeğim," diye fısıldadım, baş parmağımla gözyaşlarını silerken. "Buradayım."

Altımda kıvranıyor ve ben de yanına uzanıp uzaklaşıyorum. Bana doğru dönüyor ve sakinleşmek için birkaç kez derin nefes alıp veriyor.

“Kemp, ben...” diye başlıyor, sonra yutkunarak duruyor. “Mahvoldum. Çok fena yıkıldım...”

Gözlerimi bir anlığına sıkıca kapattım, sonra tekrar açıp yüzüne bakarken gözlerimi ona diktim. "Bebeğim, sen bozuk değilsin."

“Evet, öyleyim,” diyor kararlılıkla. “Kemper, banka soygunu konusunda yalan söylemedim. Bu yüzden Meksika'dayım. Brooklyn'de banka soyguncusuydum ve tutuklandım. Birini öldürdüm.” Gözlerini kırıştırıyor, o küçük kafa sallama hareketini yapıyor. “İki kişiyi. Şey... Bankada. Beni ihbar eden adamı öldürdüm, sonra da masum bir kızı öldürdüm. Yaptığımı hatırlamıyorum ama... o, Valinin yeğeniydi. Bu yüzden beni Alabaster Cezaevi denen bu berbat hapis haneye gönderdi.”

Onun bana zaten bildiğim tüm bu şeyleri anlatmasını duyunca içim suçluluk duygusuyla doluyor. Ses tonunda ve yüzünde o kadar çok acı var ki. Ne yapacağımı bile bilmiyorum. O konuşmaya devam ederken sessizce ona bakmaya devam ediyorum.

“Halk bunun hakkında bilgi sahibi değil. New York kıyılarının açıklarında bir adada. Ve dünyanın onların öldüğünü düşünmesini istediklerinde insanları oraya gönderiyorlar. Ciddi söylüyorum, gazeteler o gün bankada öldüğümü yazdı ama ölmedim. Alabaster Hapishanesindeydim ve... bilmiyorum, biriyle tanıştım. Düşündüm ki...” Dash duraksıyor, bana bakıyor, perişan bir halde. “Ne düşündüğümü bilmiyorum ama kaçmayı

başardım. Başka bir mahkumun yardımıyla Alabaster Hapishanesinden kaçtım. Ve sonra buraya geldim.”

Derin bir nefes verip elleriyle yüzünü kapatarak, ellerinin arkasından mırıldandı: "Ben bir katilim, Kemper. Beni istememelisin. İstememelisin... Bende bir sorun var."

Artık buna dayanamıyorum. Kalbim göğsümde kırık cam parçaları gibi sızlıyor, uzanıp ellerini yüzünden çekiyorum.

“Sende hiçbir sorun yok, Dascha Reznikov,” gözlerimi onun gözlerine diktim. “Olduğun gibi mükemmelsin.”

Dash iç çekti, göz kapakları bir anlığına titredi ve bana doğru yaklaştı. Sanki beni kucaklamamı istiyor gibiydi ve tam kucaklayacakken gözleri aralandı ve geri çekildi.

“Soyadımı nereden biliyorsun?” Alnı kırıştı. “Daha önce de söyledin... Soyadımı nereden biliyorsun? Sana hiç söylemedim ki...”

“Dascha, bebeğim,” olabildiğince sakın bir ses tonuyla konuşuyorum, “Beni dinle. Sana bir şey açıklamam gerekiyor.”

Doğrulurken gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Ben de yanına doğruldum ve ellerini tutmaya devam ettim, hatta uzaklaşmak isteyebileceği anlarda bile.

“Ben...” Kelimeleri nasıl söyleyeceğimi bile zar zor biliyorum. “Seni tanıyorum bebeğim. Alabaster Cezaevi'nde çalıştım. Gardiyandım.”

Bana bakarken nefesinin hızla çıktığını duyuyorum, gözlerinde acı ve şaşkınlık var, sanki onu az önce vurmuşum gibi.

“Orada bir süre çalıştım... Neredeyse on yıl,” diye mırıldanarak itiraf ediyorum. “Hayatımı mahvetmişim, uyuşturucu kullanıp eriyip gitmişim. Ve sonunda ayık kaldığımda, kimse bana şans vermedi... Ta ki Manuel Blanco'ya kadar. Beni yerden kaldırdı, silkeledi ve Alabaster Pen'de onun için çalışabileceğimi söyledi. Ben de... çalıştım.”

Dash, şok içinde sessizce bana bakarken, boğazındaki Adem elması yukarı aşağı hareket ediyor.

“Sizi yaklaşık iki yıl önce yerel gazetede gördüm,” diye devam ediyorum. “Sizinle ilgili bir soygun haberi vardı ama suçlayamamışlardı. O kadar çok etkilendim ki, sizden çok etkilendim ve haberi sakladım. Yüz kere okumuş olmalıyım. Ve fotoğrafınız... nefes kesiciydiniz. Sanırım bir nevi... hikayenize ve size hayran kaldım. Bu yüzden... takip etmeye başladım. Sizinle ilgili her şeyi hep okurdum. Bu benim küçük gizli takıntımdı. Sonra bir gün, Alabaster Hapishanesine geleceğinizi söylediler.

Sizi yeni tutuklamışlardı ve Vali, Gardiyanla görüşüyordu. Benim hapishaneme geliyordunuz...”

Derin bir nefes almak için durdum, birleşmiş ellerimize bakarken başımı salladım. “Zaten bir süredir istifa etmeyi düşünüyordum. Orada olanların bir parçası olmaya dayanamıyordum. Ama sonra sen geldin... Ve sen oradaydın, benimle aynı odada. Aklımı kurcaladığım, gizlice arzuladığım bu adam... Çok etkileyiciydi. Müdür bana senin saçını kazıttırdı, hatırlıyor musun bilmiyorum... ve buna dayanamadım. Sana olan çekimim o kadar güçlüydü ki, ne yapacağımı bilemedim. Bu yüzden odadan çıktım, müdürün odasına girdim ve anında istifa ettim.”

Dash hiç bu kadar solgun olmamıştı. Sanki kusacakmış gibi görünüyordu ve sesi tiz bir şekilde, "Aman Tanrım..." dedi.

“Son birkaç ayımı işsiz, iş arayarak geçirdim,” diye devam ediyorum, boğazımda safra gibi yükselen suçluluk duygusuyla. “Sonunda kurumsal bir güvenlik işi buldum ve Nikki ile kutlamak için buraya gelmeye karar verdik. Yeni bir işe başlamadan ve aile kurmaya çalışmadan önce son bir tatil. İnkârın derinliklerindeydim ve çıkış yolunu göremiyordum. Sadece saklanmaya çalışıyordum, Dash. Göz önünde, kamuflej gibi. Bu yüzden seni barda görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin et... Kader gibiydi. Tesadüf. Birlikte olmamız gerekiyor, Dascha. Ve bunu daha önce fark etmediğim ve sana söylemediğim için çok üzgünüm. Sadece...”

"Kemper," diye homurdandı sesi, yüzü bembeyaz kesilmişti özürlerimi yarıda keserek. "Sana bir şey sormam gerekiyor ve dürüstçe cevap vermen gerekiyor, tamam mı? Gerçeğin burada ne kadar önemli olduğunu anlamanı istiyorum..."

Şiddetle başımı salladım. "Anlıyorum. Evet, bana her şeyi sorabilirsiniz."

“Saçımı kazıdığın gün,” sanki içten içe titriyormuş gibi görünüyor. “İlk tedavi günüm... Beni en son o gün mü gördün?”

Gözlerindeki bakış o kadar yoğun, o kadar ham ve duygularla dolu ki... Yalan söyleme isteği duyuyorum...

“Evet,” diye içtenlikle, ciddiyetle başımı salladım, çünkü farklı bir cevap beklediğini düşünüyordum. “Seni çok görmek istiyordum ama yapamadım... Bu yüzden hemen ardından ayrıldım. Fildişi Konağı'ndaki eşyalarımı topladım ve bir daha asla arkama bakmadım.”

Dash, yenilgiyi kabul etmiş gibi başını öne eğerek derin bir nefes verdi.

Son itirafım sessizce ağzımdan dökülüyor, çünkü her şeyi bilmeyi hak ediyordum. "Şunu da söyleyeyim, şey... Joy'um vardı..."

Başını aniden kaldırıp bana sert bir bakışla baktı. "Joy'un nesi vardı?"

"Sana bir şeyler vereyim..." Çürümüş bir şeyi zorla içime atıyormuşum gibi, suçluluk duygumu yutkunarak geçirdim. "Seninle kalamasam da, rahat etmeni istedim. Bu yüzden Joy'dan sana... şeyler vermesini istedim. Boxer şort, sabun, diş fırçası..."

"Kahretsin, Kemper..." diye iç çekti, yüzündeki acıyla uyumlu bir şekilde ses tonunda bir ıstırap vardı.

"Üzgünüm-"

"Hepsi bu kadar mıydı?" Sesi bana sertçe yüklendi. "Ona bana bir şey yapmasını söylemedin mi?"

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Ne? Hayır, yapmazdım... Hayır. Sadece sana hediyeler vermesini istedim. Benden... Hepsi bu. Neden, ne...?" Sözlerim boğazımda düğümleniyor. Ne soracağımı düşünebilsem bile, içimden bir ses cevabı duymak istemediğimi söylüyor.

Başını salladı ve gözlerini sımsıkı kapatarak ellerini benimkilerden çekti. "Anlamıyorum lanet olsun. Neden... Neden bu benim başıma geliyor? Neden böyleyim, yapamıyorum işte..."

"Dash, bebeğim, lütfen üzülme..." Ona yaklaşıp onu kucaklamaya çalışıyorum ama izin vermiyor. Yatakta sürünerek uzaklaşıyor, aramızda mesafe yaratıyor.

"Üzülme sakın?! Bana yalan söyledin!" diye tısladı, gözlerinde öfke ve keder parlıyordu. "Beni deliymişim gibi hissettirdin. Olduğumdan daha deliymişim gibi, ki bu da çok delilik, fark etmediysen diye söylüyorum..." Saçlarını çekiştirirdi ve bir şeyler mırıldandı. "Bu tam bir saçmalık. O zaman kimdi Kemper?! Kimdi o zaman? Eğer sen değilsen, orada kim vardı? Hiç kimse mi yoktu??"

Onu çaresizce izlerken kalbim paramparça ediliyormuş gibi acıyor, bu durumu düzeltmek için ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim bile yok.

"Dascha, sana yardım etmek istiyorum," diye fısıldadım, yavaşça yaklaşarak. "Deneyeyim. Neler olup bittiğini anlat, birlikte konuşalım—"

"Hayır! Yapamayız! Çünkü bunun hiçbir mantığı yok!" Yatağından fırladı ve odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı, kendi kendine homurdanıyor ve tekrar tekrar başını sallıyordu.

Bir tür sinir krizi geçiriyor ve bundan nefret ediyorum. Ona yardım etmek istiyorum. Acısını dindirmem gerekiyor ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Çaresizim ve kendimi yine değersiz bir pislik gibi hissediyorum.

“Oradaydın,” diye öfkeyle tısladı, bana hiddetli bir bakış fırlatarak. “Yalan söylüyorsun. Benimle bir kez görüştüğün konusunda yalan söyleyebildiysen, haftalarca benimle birlikte olduğun konusunda da yalan söyleyebilirsin. İtiraf et.” Gözleri yüzümü delip geçiyordu ve dudaklarım aralandı ama hiçbir şey söyleyemedim. Sadece omuz silktim ve o da bağırdı, “İtiraf et! Benimle yattın... Bana elektroşok verdin, sen... sen...” Yıkılmış bir ses çıkardı, kaşları çatıldı. “Bana her türlü şeyi yaptın Kemper, ama yine de sana aşık oldum. Sadece itiraf et. Lütfen, sen olduğunu itiraf et!”

Şimdi hıçkırarak ağlıyor ve ben de istemsizce gözyaşlarımı tutamıyorum. Ona duymak istediği şeyleri söylemeyi çok istiyorum ama yapamıyorum. Benden yalan söylemememi istedi ve ben de ona yalan söylemek istemiyorum. Bu acıyı dindirse bile, onu ikiye bölen bu acıyı dindirmek için bile olsa.

"Dascha... lütfen, bebeğim," diye hıçkırarak hıçkırarak peşinden gittim.

Ama o kaçıyor. Kahrolasınca kaçıyor, benden uzaklaşıyor. Tıpkı benim ondan kaçtığım gibi, oysa kalmalıydım.

Bunu hak ediyorum.

“Defolun buradan!” diye kükredi, yerdeki kıyafetlerini kapıp üzerlerine atladı. “Gerçek değilsiniz... Bunların hiçbirisi gerçek değil. Beni mahvetti ve bu yüzden gitti. Siz de gittiniz. Burada değilsiniz...” Gözlerinden yaşlar sel gibi akıyor, titriyor ve o kadar şiddetli öksürüyor ki endişeleniyorum. Bayılacağını düşünüyorum.

“Dascha, lütfen geri gel,” diye tekrar ona doğru uzanıp odanın içinde peşinden koştum. “Oturup rahatlamam gerekiyor. Benim için rahatlamana ihtiyacım var bebeğim...”

“Bana öyle seslenme!” diye hıçkırarak, nefes nefese, göğsü kabarıp inip kalkarken oturma odasına koştu ve ben de peşinden gittim. “Sen gerçek değilsin ve beni iyileştiremezsin. O gün kendimi öldürmeliydim, onu değil...”

Ne hakkında konuştuğunu anlamıyorum, kafam karışık, göğsüm sıkışmış, kafa karışıklığı ve acı, adrenalin dalgaları gibi vücudumu sararken onun ön kapıya doğru gittiğini izliyorum.

"Dash, geri gel!" diye bağırdım arkasından, kapıyı hızla açarken. "Gidemezsin. Bir dakika oturman gerek. Lütfen."

"Hepinizin canı cehenneme," diye mırıldanıp, kapıyı yüzüme çarparak çıktı.

Şok içinde gözlerimi kırptırdım, kapıyı tekrar açıp dışarıya baktım, hangi yöne gittiğini görmek için. Çoktan gitmişti, bu endişe verici. Sanırım ana yolu kullanmak yerine evlerin arasına girmiş olmalı.

Sinirden homurdanarak yatak odasına geri döndüm ve üzerime birkaç kıyafet ve ayakkabı geçirdim. Bu tam bir felaket.

Sevdiğim adam dışarıda, yalnız başına, hâlâ tam olarak anlayamadığım bir şey yaşıyor. Kendine zarar vermeden önce onu almaya gitmeliyim. Özellikle de gitmeden önce söylediklerinden sonra...

O gün kendimi öldürmeliydim, onu değil...

Emin değilim, Karly Clayton'dan mı bahsediyor, yoksa başka birinden mi? Ama her iki durumda da, kendine zarar vermeyi düşünüyor olması hoşuma gitmiyor. Ona bir an önce ulaşmalıyım.

Daireden ayrılıp, sevgilimin izini bulmak için tatil köyünde dolaşıyorum. Ona yardım etmeliyim.

Onu korumam gerekiyor.

Ne kadar kırık dökük olursa olsun, ne yapmış olursa olsun umurumda değil. Benim için o mükemmel ve onu bir daha asla bırakma hatasını yapmayacağım.

Kavgamızı tekrar tekrar düşününce aklıma bazı şeyler geliyor. Yürürken cep telefonumu çıkarıp Google'da bir arama yapıyorum...

THIRTY-SIX

Dascha

"Neden Meksika'ya gitmek istiyorsun?" diye soruyorum babama, Cadillac'ının yolcu koltuğunda otururken bir sonraki işimizi araştırırken. Gözlem yapmanın henüz ikinci günündeyiz ama şimdiden yola çıkmak için sabırsızlanıyorum.

Babam geçen sefer kaçış aracı şoförü olmama izin verdi. Çok iyi iş çıkardığımı söyledi.

Bu sefer uslu durursam, belki de onun yanına girmeme izin verir.

"Çok uzak," diyor babam her zamanki homurdanarak, duygusuz bir tonla. "Her şeyden uzak. Güneş hep parlıyor ve yemekler güzel. Saklanabilirsin."

"Neden saklanmaya ihtiyacın var?" diye soruyorum, çünkü çok fazla soru sormamdan hoşlanmadığını biliyorum.

Gözler açık, ağız kapalı, syn moy. Odaklan.

Ama sinirlenmek yerine bana cevap veriyor: "Yakalanırsak polisten saklanmamız gerekecek."

"Yakalanmayacağını söylemiştin," diye sırttım ona yan bakış atarak.

Dudaklarında hafif bir sırıtış belirse de, bir an gözleriyle beni azarladı. "Ama her şey her zaman bize bağlı değil, Dascha. Başkası da bizi mahvedebilir. Olur böyle şeyler."

"Kimseye güvenme demiştin..." diye mırıldanıyorum ve o dişlerini gıcırdatıyor.

"Dascha. Yeter. Sana ne söyledim?"

"Gözler açık, ağız kapalı," diye tekrarlıyorum onun sözlerini, küçüklüğümden beri bana aşılacağı şeyi.

“Aynen öyle.” Not defterini ve kalemmini bırakıp bana döndü, her zaman emdiği naneli şekerlerin tanıdık kokusu dar alanı doldurdu. “Dascha, hayatında çok zorluk yaşayacaksın. Bu talihsiz bir gerçek. Senin suçun olmayacak, ama yapacak bir şey yok.”

Ona bakarken midem kasılıyor ve boğazıma kadar yükseliyor. "Bu ne anlama geliyor?"

“Sizi endişelendirmek istemiyorum. Ama beyninizde iyileşmeyen bir yara gibi bir şey var. Bu yüzden odaklanmanızın ne kadar önemli olduğunu söylüyorum. Her zaman aklınızı başınızda tutmalısınız, moy dorogoy syn. Ve eğer bir şeyden emin değilseniz, güvendiğiniz birine yaslanın.”

Sözleri, içimde ürpertiler yaratan, tüyler ürpertici bir soğukluk gibi, omurgamdan yukarı doğru tırmanıyor.

"Neden sana yaslanamıyorum ki?" diye soruyorum, istediğimden daha çok bir çocuk gibi ses çıkararak.

Çenemi parmaklarının arasına alıp hafifçe sıkıyor ve bana sevgi dolu bir bakış atıyor.

Ama bana cevap vermiyor.

Sessizlik saatlerce, günlerce, haftalarca, sonra aylarca sürüyor. Ta ki o gidene kadar ve ben yalnız kalıp beynimde neden bir yara olduğunu ve onu iyileştirebilecek birinin olup olmadığını merak etmeye başlayana kadar.

Sanırım sahilde bayıldım.

Uyandığımda üzerim kumla kaplıydı, okyanus esintisinden üşümüştüm ve yerde uzun süre yattığım için vücudum kaskatı kesilmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, buraya nasıl geldiğimi tam olarak hatırlamıyorum. Kemper'le olan kavgamdan sonra bilincimi kaybettim. Zihnim çok gergindi ve beni her yöne savurdu, ta ki nerede olduğumu ve ne yaptığımı unutana kadar.

Sesler yükseldiğinde ve konsantre olamadığımda bu benim başıma geliyor.

Babamla ilgili o anı, aklımda kalan son şey. Annem yüzünden bizi terk etti... Çünkü annem hastaydı ve o bununla başa çıkamadı. Ve bu yüzden ona hep kırgın kaldım. Benim için kalmalıydı.

Eğer o da aynı sebeple beni terk etmediyse.

Beynimdeki yara... Gerçek. Tıpkı anneminki gibi.

Yüzümü kapatıp iç çekerek okyanusun dalgalarının giriş çıkış seslerini dinliyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda etrafıma bakıyorum, bulunduğum plajın neresi olduğunu tanıyamıyorum. Her zamankinden daha fazla yürümüş olmalıyım. Eğer her zamanki plajımda olsaydım, Kemper beni kesinlikle bulurdu.

Belki de bakmıyordur. Belki de bana ne olacağı umurunda değil, çünkü ben deli gibiyim ve bu onun için çok fazla.

Ya da belki de o hiç yok.

Sinirlenip dizlerimin üzerine çöktüm, başımı kollarımla örttüm. Kemper'la sadece bir kez, beş dakikalığına görüşmüş olmam ve beynimin bu etkileşimi bir kişiye dönüştürüp, zihnimde onu yaratıp, haftalarca süren etkileşimler ve karmaşık yalanlar uydurarak, statik elektrik gibi ona tutunmamı sağlaması nasıl mümkün olabilir?

Şok tabancaları ve penis kafesleri, dondurma ve kelepçeler, oral seks ve kapüşonlu sweatshirtler ve sevişme... Çok lezzetli bir sevişme...

Onu sadece bir kez gördükten sonra nasıl her şeyi uydurabilirdim ki?

Bu, beynimde kocaman bir yara olmalı.

Aklım dün gece Kemper'in itirafına geri dönüyor... Beni gazetede gördüğünü söylemişti. Beni düşündüğünü söylüyor... Bana aşık olmuş mu? Beni hiç tanımadan...

Alnımı kuma yaslamış halde kendi kendime kıkırdıyorum. Belki de bir şeyler uydurmak mümkün... Hayali bir ilişki yaratmak, birini o kadar çok hayal etmek ki gerçek olsun. Sanırım bu dürtü bende diğerlerinden daha güçlü... Çünkü bende bir sorun var. Beynimdeki yara yüzünden.

İç çekerek kalkıp eve gitmeye karar verdim. Küçük odamın rahatlığı ve güvenliğinde keyif sürebilirim. Kemper'in dairesi kadar büyük ve gösterişli olmayabilir, ama burası benim yerim ve ben burayı seviyorum.

Başka kimseye ihtiyacım yok. Babam bu konuda yanılıyordu.

Kimseye yaslanamam, çünkü insanlar seni hayal kırıklığına uğrattıyor. Sana ihanet ediyorlar. Seni mahvediyorlar.

Yalan söylüyorlar ve gidiyorlar. İnsanlar çöptür ve yalnız kalmak benim için daha iyi.

Telefonum yanımda olmadan sahilde dolaşıp eve dönüş yolunu bulmaya çalışmak beklediğimden daha uzun sürdü. Güneş batarken nihayet yer işaretlerini tanıdım ve ileride sıralanmış yemek kamyonlarını gördüm.

Midem taco düşüncesiyle guruldadı ama ceplerimi yoklarken cüzdanımı Kemper's'te unuttuğumu fark ettim.

Kahretsin...

Yemek yemek istiyorsam evime geri dönüp biraz nakit para çekmem gerekecek. Kemper orada olabilir diye sahilden uzun yoldan dolaşıyorum. Şu an onu göremiyorum. Çok fazla şey var.

O çok fazla. Sanki her şey tek bir insanda bir araya gelmiş gibi. Bunaltıcı.

Evime vardığımda, kapımın önünde yığılmış kas ve dövme yığınınına bakıp gözlerimi kırpıştırarak durduğumu hayal edin. Kemper, yere kıvrılmış, uyuyordu. Başımı yana eğip ona baktım, dudaklarımda hafif bir eğlence ifadesi belirdi.

Uyurken çok huzurlu görünüyor. Tüm endişelerden arınmış, onu koruyacak duvarlar yok, herkesi uzak tutacak huysuz bir Alfa kalkanı yok. O sadece kendisi... Kellan Kemper. Alabaster Pen'de saçımı kazıyan, sonra da duygularıyla nasıl başa çıkacağını bilmediği için ortadan kaybolan adam.

O koşarken ben de onun hayali bir versiyonuyla baş başa kalıyordum.

En azından bana bir diş fırçası gönderdi.

Kıkırdadım ve başımı salladım, gözlerimi ovuşturarak. Tamamen berbat durumdayız. Hem de çok kötü. Dünyanın en berbat bütününün iki yarısıyız.

Karnım tekrar guruldadı, ne kadar aç olduğumu hatırlattı ve Kemper'in ayakkabısına o kadar sert bir tekme attım ki, irkilerek uyandı, etrafına telaşla bakındıktan sonra bana baktı ve yüksek sesle nefes verdi.

"Aman Tanrım, iyisin," diyerek yerden kalktı ve karşımda dururken, muhtemelen kaslarının sertleştiğini tahmin ettiğim yerlerinden yüzünü buruşturdu.

Bana öyle bir bakış attı ki, şu anda başa çıkamayacağım birçok şey söylemek istiyordu. Kapımı açıp, yanından geçip içeri girdim.

"Açlıktan ölüyorum. Sadece yemek için para almaya geldim."

Kapıdan içeri peşimden geliyor. "Dash, bana kızgın olduğumu biliyorum ama beni dinlemen istiyorum. Seni incitmek ya da senden bir şey saklamak istemedim. Karmaşık bir durum ve yanlış bir karar verdim. Ama çok üzgünüm bebeğim. Ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum—"

"Kemper, lütfen," diye sözünü kestim bıkkın bir iç çekişle. "Sadece bir şeyler yemek istiyorum. Açlıktan sinirli bir halde bu konuşmayı yapmak ikimiz için de iyi sonuçlanmayacak, emin ol."

Duraksıyor ve bana bakıyor; göz bebeklerindeki dipsiz havuzlar bana şu an düşünmek istemediğim duygular yaşıyor.

"Açlıktan mı sinirlisin?" diye mırıldandı, yüzündeki çizgilerde eğlence belirgindi.

"Evet. Seni tekmelemeye iki saniye kaldı," diye kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Eğer biraz taco yersem, belki de yapmam. Belki de, diye düşünüyorum."

Hafifçe kıkırdadı ve bana doğru yaklaştı, "Seni öpüp paramparça etmek istiyorum" bakışını attı. Geri çekildim ve ayakkabılarıma bakıp başımı salladım. Bunu yapamam...

"Dascha, bu konuda konuşmamız gerek," diye homurdanıyor, kontrolü elinde tutamamaktan duyduğu o açık nefretle, o sert, baskıcı ton içimi acıtıyor.

O aynı kişi. Hala benim Memur Kemper'im... Bana öyle söyledi.

Yüzüne bakıp gözlerimi kırıştırıyorum, ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden ağzım açık kalıyor. Ve o benim Kemper'im olduğu için bana yardım ediyor.

"Pekala, peki bebeğim. Sana biraz taco alsam, sonra konuşabilir miyiz?" Elimden tuttu ve beni biraz çekti. Şaşkınlıkla yavaşça başımı salladım. O da içini çekti ve başını salladı. "Pekala o zaman. Taco zamanı."

Kemper beni her zamanki yerimiz olan Tacos Hermanos'a götürdü, yine yarım al pastor ve yarım carnitas aldı, sonra da bizi her zamanki bankımıza oturttu. Ve tüm bu süre boyunca ona sessizce baktım, çünkü bana çok iyi bakıyor. Gerçek mi yoksa hayal gücüm mü, fark etmez. İşte o...

Memur Kemper. Saçımı tıraş ederken beni sabit tutan, parmağı boynuma değip vücudumda garip ürpertiler yaratan gardiyan. O gün onun dokunuşu midemde yer etti ve sonra, o olmasaydı var olduğunu asla bilemeyeceğim bir şeye dönüştü.

Sanırım ben de ona aynı şeyi yaptım. Buraya gelene kadar birbirimizi ne kadar az tanımış olsak da, aramızda her zaman bir bağ vardı.

Biz hem hiçbir şeydik hem de bir şekilde her şeydik.

Yan yana oturup, sessizce takolarımızı yerken, gökyüzünde asılı duran büyük, parıldayan fildişi rengi ay ışığıyla aydınlanan okyanusu seyrediyoruz.

Açlıktan sinirlenmem geçince Kemper'e daha da yaklaşıp elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçirirken elini kucağıma

ekiyorum. Bana baktığını hissediyorum ama yüzüne bakamıyorum. Henüz değil.

Hâlâ çok şaşkınım...

İş yerleri kapanıp insanlar evlerine giderken etrafımız gittikçe sessizleşiyor. Ama Kemper ve ben yerimizde kalıyoruz, sadece yan yana var oluyoruz, bilmediğimiz ve bildiğimiz her şeyin ağırlığını hissediyoruz, tıpkı sürekli dengede kalmaya çalışan bir terazi gibi.

Ama ne kadar çok düşünürsem, bunun böyle olmak zorunda olmadığını o kadar çok fark ediyorum. Belki de hayattaki bazı şeyler sonsuza dek dalgalanmaya mahkumdur. Tıpkı kaos gibi. Mükemmel bir dengesizlik.

Ve belki de, yakından bakıldığında, çarpık olan bile güzel olabilir.

Bu düşünceyle birlikte sesim titreyerek, "Annemi öldürdüm," dedim.

Kemper'in hâlâ yanımda olduğunu hissediyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece yanımda oturup bekliyor.

"Babam on beşinci yaş gününden birkaç ay sonra bizi terk etti," diye devam ediyorum, ses tonum sakın ve anımsatıcı. "Onun ne olduğunu kaldıramadı... Sanırım ikimizin de ne olduğunu. Bu yüzden beni onunla yalnız bıraktı. İki hasta insanı yalnız bıraktı, çünkü bizi iyileştirecek ya da denemeye bile yetecek kadar erkek değildi." Çenem kasılıyor ve acıyı üzerimden atmaya çalışıyorum. "Çok geçmeden annem... yalnızlaşmaya başladı sanırım. Her zaman yatağına gelmemi isterdi. Sadece sarılmak için, derdi. Ve evet, ilk başta sadece buydu. Ama sonra bu durum iyi olmaktan çıktı... ve yanlış olmaya başladı."

Boğazım biraz tıkanıyor ve öksürüyorum. Kemper büyük elini sırtıma koyuyor ve her zamanki gibi beni sakinleştirmek için nazıkçe ovuyor.

"Beni onunla birlikte olmaya zorladı," diye homurdandım boğazımda yükselmek isteyen kusmuk hissini bastırarak. "Neredeyse iki yıl boyunca. Zihninde benimle aynı yara vardı ve bunu beni manipüle etmek için kullandı. Hastaydı ve onun yerini benim almamı istiyordu. Ve bana bundan hoşlandığını söyledi... ama hoşlanmadım. Bu yüzden onu bıçakladım."

Bu sefer yüzümü ona doğru çevirdim ve göz göze geldik. Gözleri kocaman, tıpkı okyanusun şu anki hali gibi maviydi. Dalgalarıyla birlikte.

"Onu bıçaklayarak öldürdüm, Kellan. Vücudunu parçalara ayırdım ve hepsini yaktım. Kemikleri hariç, onlar hala evimizde saklı." Ona bakarken dişlerimi sıkıyorum. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Onu varoluştan sildim. Çünkü o benim annem değildi, benim canavarımdı. Öldürdüğüm insanlar... kaza değildi. Bunu kasten yaptım, ya öfke yüzünden, ya bir

bilinç kaybı yüzünden, ya da bir hastalık yüzünden. Her neyse, emin değilim. Ama yaptım, yaptığımı biliyorum.”

Bir an sessiz kaldık, birbirimize bakakaldık, ikimiz de kıpırdamadık, ta ki Kemper'in başparmağı benimkine değene kadar. Tıpkı o gün, gardiyanın önünde boynuma değdiği gibi. O gerçektir.

Bu gerçekten oldu ve bunun gerçekten yaşandığını bilmek bile beni mutluluk gözyaşlarıyla ağlatmak istiyor. Gizem, içimde kocaman bir stres yumağı gibi. Bilmek istiyorum...

“Sen bir polis memurusun, Kellan Kemper,” diye başımı hafifçe salladım. “Bunun yanıma kalmasına izin veremezsin. Ben tehlikeli bir suçluyum ve beni ihbar etmelisin.”

Kemper yavaşça nefes verdi ve elimi kaldırıp bileğimi yukarı bakacak şekilde çevirdi; kalın siyah mürekkeple yazılmış "Memur" kelimesi bize bakıyordu.

“Bir şey söyleyeceğim ve bunun gerçek olduğunu bilmenizi istiyorum, tamam mı?” Sakin ve dengeli bir şekilde konuşuyor, kelimeleri sanki gözümün önünde bir çizgi gibi akıyor. “10 Temmuz'da Meksika'nın Tulum şehrindeyiz. Benim adım Kellan Kemper, sizin adınız ise Dascha Reznikov. Anladınız mı?”

Ona göz kırparak başımı salladım, bunun da gerçek olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı. Bunu benim için yapıyor... Gerçek kılıyor.

“Dascha... Seni seviyorum,” diyor, başparmağı bileğimdeki dövmeyle dokunurken. “Daha önce hiç aşık olmamıştım ama seni görür görmez sana aşık olduğumu anladım. Senin için burada olmak istiyorum ve ne yaptığın umurumda değil. Dünya siyah beyaz değil, özellikle de seninle. Sen bir renk prizmasıydın, her güzel şeyi yansıtıyorsun ve bunu asla bırakmak istemiyorum. Bebeğim, sanırım...”

Boğazını temizlemek için duraksadı, “Sanırım şizofreniden muzdarip olabilirsin. Ama korkmanı istemiyorum, tamam mı? Çünkü önemli değil, mesele bu. Beyninde neyin hasar gördüğünü düşündüğün önemli değil Dash, çünkü ben onu düzeltmek istiyorum. Bebeğim, içinde herhangi bir yara varsa, ben senin turniken olacağım.” Derin bir nefes verdi ve bileğimi kaldırıp dövmenin üzerine bir öpücük kondurdu. “İzin ver. Lütfen.”

Sözlerinin hepsi zihnimde yüksek çözünürlükte yankılanıyor. O kadar çok şey söyledi ki, hepsini sindirmem biraz zaman alıyor.

O beni seviyor. Beni gördüğü anda bana aşık oldu...

Yaptıklarına aldırış etmiyor. Benimle birlikte olmak istiyor.

Ben... Şizofrenim.

Alnım kırıştı ve nefes nefese başımı salladım. Hayır... Bu ciddi bir durum gibi görünüyor.

Bundan hoşlanmıyorum. Böyle olmak istemiyorum.

Yeni bilgilerle huzursuzlanmaya başladım, rahatsız oldum. Bütün kelimeler kafamda birikiyor.

Ama Kemper yüzümü ellerinin arasına alıp nazikçe beni arkaya doğru çeviriyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. "Bebeğim, benimle kal. Hâlâ buradayız, değil mi?"

Gözlerine odaklanıyorum; eskiden hayalimde siyah sandığım, ama şimdi fark ettiğimde şimdiye kadar gördüğüm en koyu mavi renk. Yavaşça başımı sallıyorum.

"Seni doktora götüreceğim, Dash," diyor bana, sesi kararlı ama teselli edici. "Uygun mu? Bunu birlikte atlatabiliriz. Sen ve ben. Sadece senin için uygunsa..."

Gözlerimin arkasında yoğun, gidecek yeri olmayan bir basınç birikiyor. O benim turnikem olmak istiyor. Beni iyileştirmek istiyor...

Babamın sözleri yankılanıyor... Güvendiğin birine yaslan.

Başımı salladım ve öne eğilerek, ağlamamı görmesin diye yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. "Evet. Benim için sorun yok. Seni seviyorum, Kellan Kemper. Lütfen beni unutma..."

"Seni asla unutmayacağım, Dascha Reznikov," diyerek kocaman kollarıyla beni sarıp kucakladı.

Herkesin gözü önünde. Herkesin bildiği gibi. Beni seviyor. Ve ben de ona güveniyorum. Gerçekten burada olduğuna ve yaralarımı iyileştirmek istediğine güveniyorum.

"Beni boğuyorsun," diye mırıldandım tenine doğru ve o kahkahalarla güldü.

"Özür dilerim bebeğim." Yüzümü geriye doğru çekip yanaklarımdaki gözyaşlarını öperek sildi.

Çünkü o gerçek. Ve beni seviyor.

Ertesi gün Kemper beni kendi dairesine taşınmaya ikna etti.

İtiraf etmeliyim ki, ilk başta tedirgindim. Sanki yalnız kalmamdan korktuğu için bu konuda bu kadar ısrarcıydı. Ben de ona on yedi yaşından beri kendi başıma yaşadığımı ve cinayetler ve hapse girmem bir yana, kendi başıma gayet iyi geçindiğimi hatırlattım.

Ama o Kellan ve açıklaması şuydu: Bana aşık olduğu ve ayrı kalmaya dayanamadığı için günün 24 saati yanımda olmak istiyor.

Çok çılgınca, biliyorum. Ama çılgınlığı biraz da olsa sevmeyi öğreniyorum.

Ben de ona istediğini verdim, eşyalarımı, birkaç kıyafetimi ve bir Amazon Fire Stick'i topladım ve hepsini onun evine taşıdım. Bu en iyisi oldu çünkü onun evi daha büyük. İkimiz de şimdilik Tulum'da kalacağımız için kira sözleşmesini uzattı. Dürüst olmak gerekirse, burayı çok seviyorum. Başka bir yere gitmek istemezdim. En azından şimdilik.

Yeni daireye yerleştim ve tüm bu stres yüzünden kendimi çok daha titrek hissediyorum. Garip, bu halime neyin sebep olduğunu inkar etmeye çok alışmışım. Ama Kellan bana teorisini sunduğundan beri—ki bu teori tamamen Google'da aradığım belirtilere dayanıyor—davranışımdaki en ufak değişiklik bile zihnimde aşırı derecede analiz ediliyor.

Bu biraz can sıkıcı, ama sanırım öz farkındalık da bu demek. Doktora gittikten sonra daha çok şey öğreneceğiz. Eğer gitmeye karar verirsem... Ne kadar kötü durumda olduğumu öğrenmek için acele etmiyorum açıkçası.

Kemper markete alışverişe gitti. Hayır, hayal görmüyorum. Birlikte yaşayacağımız ilk resmi gece için bana akşam yemeği yapmak istediğini söyledi ve o kadar heyecanlıydı ki hayır dememin imkanı yoktu.

O dışarıdayken, hızlıca duş almaya karar verdim, sonra yatak odasındaki televizyona Big Bang Theory'yi açtım ve yatağa uzanıp dalgın dalgın düşündüm. Bu, sakın kalmam için yeterince işe yaradı, çünkü bir sonraki an Kemper'in oturma odasına girdiğini duydum.

"Canım, eve geldim!" diye bağıyor ve ben de onun ne kadar klişe olduğunu düşünerek gülüyorum.

Hemen aldığı yiyeceklerden bahsetmeye başladı ve ben onu dinlemiyorum çünkü duştan sonra giyinmeyi unuttuğumu yeni fark ettim. Çıplak bir şekilde yatakta uzanıyorum. Ve tabii ki penisim yarı sertleşmiş durumda, çünkü onun yan odada olduğunu ve her an içeri girebileceğini biliyorum.

Dudaklarımı ısırarak, şu an yemekle ilgili en ufak bir endişem olmadığını ve bunun yerine biraz eğlenmeyi tercih ettiğimi düşünüyorum.

Ve bana tam da istediğim miktarda aşağılanma sağlayacak ve kesinlikle seksi anlara yol açacak bir şey düşünerek, sırt üstü uzanıp yumruğumu ereksiyon halindeki penisimin etrafına sarmaya karar veriyorum.

Yavaşça okşarken, Kemper'in kapıda olup olmadığını kontrol etmemeye kendimi zorluyorum. Bu şekilde daha ateşli olacak, sanki beni mastürbasyon yaparken yakalayacakmış gibi görünecek.

Aman Tanrım, bu neden bu kadar sıcak?? Kimin umurunda. Fazla düşünmemek en iyisi.

Kemper'in apartman dairesinde ayak seslerini dinlerken, muhtemelen mutfığa market alışverişi getiriyordu, penisimi daha sertçe okşadım. Bir dakika sürdü ama sanırım bana bağırduğu her şeye cevap vermemi beklerken sabırsızlanıyordu, çünkü kapıya doğru ağır adımlarla yürüdü ve gözleri yatağa takılınca birden durdu.

Üzerimde, bir eliyle sertleşmiş penisimi okşarken, diğer eliyle de testislerimi ovuyordu.

Artık kendimi tutamadım ve bakışlarımı onun gözlerine çevirdim, utançtan kızarak boynumdan yüzüme doğru yayıldı. Yakalanmanın utancı, testislerimi çılgınca kasana kadar yüzündeki şaşkın ifadeyi uzun süre korudu, sonra da yakıcı bir şehvete dönüştü. Gözleri penisimde sabitlenmiş halde, odaya doğru biraz daha ilerledi ve elim yavaş bir tempoda üzerinde yukarı aşağı hareket ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye hırladı ve ben de dudaklarımı ısırarak, kısıık gözlerle ona baktım. "Kendine dokunmana izin verdiğimi mi söyledim?"

"Nefis..." diye fısıldadım, sözümde kaşını kaldırarak karşılık verince midem bulandı. "Bana Nefis de. Lütfen, bebeğim..."

Yüzünde gerçeğin belirmesi sadece bir saniye sürdü ve yatağın kenarına doğru ilerleyip üzerime eğildi, ellerini kalçalarımın iki yanına koydu.

Koyu renkli gözleri penisimden ağzıma doğru kayd ve dudaklarını yaladı. "Bu tür yaramazlıkların sana pahalıya mal olacağını düşünüyorum... Lezzetli."

Başından tişörtünü çıkarıp pantolonunu da indirip, ayakkabılarıyla birlikte tamamen çıplak kalana kadar dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Gözlerim, mürekkeple kaplı devasa, kaslı vücudunda dolaşmaktan, kalın ve ağır penisinde takılıp kalmaktan, üzerime doğru sürünürken benimkine doğru yaklaşmaktan kendini alamadı.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı, mahkum?" diye hırılıyor dudaklarımdan üzerinde ve ben o kadar çok tahrik oluyorum ki, neredeyse

kıpırdayamıyorum.

Nefes alışverişim kontrolden çıkmış halde, "Özür dilerim, memur bey." diye mırıldanıyorum.

Hızla bileklerimi kavrayıp başımın üstüne kaldırdı ve orada sabitleyerek sertleşmiş penisini benimkine sürttü. "Bu çok zayıf bir özür. Bence bana bir orgazm borçlusun, Luscious."

"Ne istersen," diye mırıldanıyorum, onun sert teninin benimkine sürtünmesinin verdiği hisle kendimden geçiyorum, sürtünme etrafımızda bir sıcaklık yaratıyor.

"Mmm... Bunu beğendim," diye mırıldandı içime ve dudaklarını, onun için titreyen tenimin her boş yüzeyine sürdü.

Göğsüme doğru ilerleyip meme uçlarımı emmeye başladı, tıpkı sevdiğim gibi sertçe ısıırıyordu, ta ki yüksek sesle inleyene kadar. Sonra boynuma doğru çıktı ve kendi damgalama izleri olan mor lekeler bırakmaya başladı.

Beni işaretlemeyi çok seviyor. Sanırım herkesin benim onun olduğumu bilmesini sağlıyor. Ben de buna tamamen razıyım.

Sonra dudaklarımı yakalayıp beni öpüyor, yavaş ama tutkulu bir şekilde, çıkardığı mırıltılar penisimin karın kaslarımda sızlamasına neden oluyor.

"Dascha..." diye elimi ağızıma götürüyor ve parmağımı dudaklarıma bastırarak emmemi istediğini işaret ediyor.

Ben de öyle yapıyorum. Sanki onun cinsel organıymış gibi parmağımla ona oral seks yapıyorum, o da gözlerinde mavi bir ateşle beni izliyor.

"Bir şey yapmanı istiyorum..." Parmaklarımdan birini daha ağızıma sokuyor ve neden kendi parmaklarıma bunu yaptırdığını merak ediyorum, ama umursamaya bile tenezzül etmiyorum çünkü bana bakış şekli bile beni anında orgazma ulaştırmaya yetiyor. Tabii, bir de penisinin benimkine sürtünmesi. "Bir şey denemek istiyorum." Parmaklarımı mırıldanıyorum, ona merakla göz kırpiyorum. "Beğenip beğenmediğimi görmek için..."

Kaşlarını kaldırıyor ve neyden bahsettiğini anlamam biraz zaman alıyor.

Parmaklarımı ağızımdan çekiyor ve ben de nefes alarak, "Ahhh. Evet... Bebeğim, hazırım. Benimle sevişmek istiyor musun?" diyorum.

"O memur Dascha," diye sözümü kesti, o baskın tonuyla tam da cinsel organıma vurdu. "Büyük sikini götüme sokup beni boşaltacaksın... Ama yine de ben sorumluyum. Anladın mı?"

"Evet, memur bey," diye başımı salladım, gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde daha fazla talimat bekliyordum.

Ve tahmin ettiğim gibi, dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu, sonra elimi kalçasına götürdü.

"Önce dokun," diye fısıldıyor ve ben de tekrar başımı sallıyorum, öpüşürken parmağımla kasık bölgesini okşuyorum.

Derin, kaygan öpüşler bir süre devam ediyor, parmağımın ucu zar zor içeri giriyor. O kadar sıkı ki, biraz gevşemesini söylemek istiyorum ama sanırım en iyisi onu önce sırt üstü yatırmak.

"Ağzımı sizin üzerinizde kullanabilir miyim, memur bey?" diye yalvardım, ellerimle onun dolgun, yuvarlak kalçalarını sıkıca kavradım.

"Mmm, evet," diye hırıltılı bir sesle konuştu, başını biraz kaldırıp birkaç altın sarısı saç telinin yüzüne düşmesine izin verdi. "O tatlı ağzı ve o dolgun dudakları istiyorum."

Hiç vakit kaybetmeden Kemper'ı sırt üstü yatırdım ve o da yatağa sokuldu, yaptığımız şeyden dolayı yüzü biraz kızarmıştı. Tanrım, umarım gergindir. Bu inanılmaz derecede seksi olurdu.

Onun içine penisimi sokma fikri bile beni şimdiden çıldırtıyor. Kemper daha önce hiç anal ilişki yaşamadı. Tam bir üst pozisyonda olan biri, bu yüzden bana kendisini becermesine izin vermesi çığır açan bir an ve akıl almaz bir orgazmın habercisi.

Kalçalarının üzerine oturup dudaklarını birkaç kez öpüyorum, çünkü o gerçekten çok lezzetli. Sonra kusursuz kaslarının üzerinden aşağı doğru iniyorum, göğüs kaslarının kıvrımlarını yalayıp okşuyorum, meme uçlarını pürüzlenene kadar emiyorum, ardından karın kaslarına ve o seksi, iğrenç boşalma kanallarına doğru yolculuğuma devam ediyorum, tıpkı devasa penisini işaret eden bir V gibi.

Gözlerimi onun gözlerinden ayırmadan, onun da beni izlediğini izleyerek, kalın başını ağzıma kapatıp sertçe emmeye başladım. Elleri başıma gitti ve beni yerimde tutarak, yavaş yavaş santim santim ağzıma alırken beni biraz aşağı doğru itti. Dakikalarca, ağzımdan tükürükler akana ve çenem ağrıyana kadar onu boğazıma kadar sokarak emdim.

"Tanrım, penis emmede çok iyisin," diye mırıldanıyor, ulaşabildiği her yerime şehvetle dokunarak.

Penisinden ayrılıp testislerine geçiyorum, birkaç dakika onlarla ilgileniyorum, sonra da kalçalarına ulaşıyorum. Kemper bacaklarını iyice açıyor ve ben de ellerimle kalçalarını aralayıp gerektiği kadar kaldırıyorum.

Ona böyle, bana doğru açılmış bir şekilde bakmaktan kendimi alamıyorum...

Böyle bir manzara görmek çok farklı. Bacaklarını hiç böyle açmış, o nefis kalçasını bana sunmuş halde görmemiştim. Ayak bileklerini havada görmek için sabırsızlanıyorum...

Ama onu iyice hazırlamak istiyorum, bu yüzden önce uyluklarına, sonra yanaklarına birkaç yavaş öpücük konduruyorum, aralarına doğru öpüşerek ilerliyorum, ta ki anüsüne kadar. Etrafını yalıyorum, yukarı aşağı, daireler çizerek, emmek için içeri giriyorum. Vajina yalamaktan çok farklı, ama bir yandan da aynı. Sanırım yaptığım her şeyden hoşlanıyor, çünkü yüksek sesle nefes nefese kalıyor ve boynumun arkasını kavrayarak yüzümü neredeyse daha da derine, anüsüne doğru itiyor.

Dilimi önce anüsüne hafifçe değdiriyorum, sonra içeri sokup onu rahatlatıyorum ki iyice ıslatabileyim. Ardından parmaklarımı geri sokup aynı anda hem yalayarak hem de parmaklayarak onu uyarıyorum.

İşaret parmağım içeri giriyor ve o inliyor, "Kahretsin... bu farklı..."

İstemsizce sırtıyorum. "Beğendin mi?"

Ben onun kalçalarının arasında gömülü olduğum yerden gözlerimiz buluşuyor ve o başını sallayıp dudağını ısıtıyor.

Bana gereken tüm enerji bu ve parmağımı daha da içeri itiyorum, şimdilik tükürüğümü kayganlaştırıcı olarak kullanıyorum. Bu sadece giriş ve açıkça o da bunu kaldıracabiliyor. Zaten elimi itiyor, sessizce daha fazlasını istiyor. Parmağımı içeri ve dışarı iterek onu güzelce ısıtıyorum, sonra ikinci parmağımı da sokup inlemesine neden oluyorum.

"Dash... Lütfen Dash..."

Parmaklarımın onun içine girip çıkışını izlerken sırttım. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şirinlik yapmaya kalkma," diye homurdandı bana.

"Çok geç," diye sırttım ve o da yüzü kıpkırmızı olmuş, şehvetten deliye dönmüş bir halde, homurdanarak güldü.

"Kayganlaştırıcıyı al ve beni sık," diye homurdanıyor. "Şimdi."

"Evet efendim, memur bey," diye mırıldanarak parmaklarımı dışarı çektim.

Komodine uzanıp Astroglide'ı alıyorum ve penisime biraz sıkıyorum. Onunla okşuyorum, hissi şimdiden çok seviyorum, bir de şu anki inanılmaz yakışıklılığıyla birleşince... Kocaman, dövmeli, havalı bir Alfa adam,

önümde kıcıyla, sikişilmeyi bekliyor. Bundan daha ateşli bir şey düşünemiyorum.

Bacaklarını daha da açarak, bir elimle kalçasını tutarken diğer elimle de penisimi deliğine doğru bastırdım. "Rahatlaman gerekiyor bebeğim, tamam mı?"

"Çok hızlı boşalacağım," diye mırıldanıyor, bir yandan da benim yaptıklarımı izlerken penisini kavıyor.

Elini ereksiyon halindeki penisinden uzaklaştırdım. "Öyleyse henüz yapma." Ona arzu dolu bakışlarla baktım, evet, ama her şeyden çok sevgiyle. "Hazır mısın?"

"Aman Tanrım, hadi yap şunu," diye dudağını ısırıldı. "Aklımı kaybediyorum."

Hafifçe nefes verip penisimin başını içine soktum. Muhtemelen kayganlaştırıcı sayesinde, kolayca içeri girdi. Ve Kemper homurdandı.

"Aman Tanrım." Başını yatağa doğru geriye düşürdü, sakallarla kaplı seksi boğazı ve içeri doğru kıvrılan adem elması ortaya çıktı.

Başka bir onay beklemiyorum. Zaten hoşuna gittiğini biliyorum, bu yüzden bir santim daha içeri itiyorum, vücudu beni sıkıca kavıyor. O kadar sıkı ki, neredeyse hareket edemeyecekmişim gibi hissediyorum.

"Kaslarınızı gevşetin, memur bey," diye parmaklarımı kalçasında gezdiriyorum. "Bırakın da bu kocaman sikimi içinize sokayım."

"Ah, kahretsin... evet, Luscious," diye iç çekti ve testislerim zonkladı. "Rahatladım... Çok rahatladım."

"O zaman vay canına, çok sıkısın bebeğim," diye fısıldıyorum, daha derine doğru zorlayarak, her santimle daha da derine girerek, yarıya kadar gelene ve hareket etmem gerekene kadar.

Kalçalarımı biraz geriye çekerek duraklıyorum, sonra tekrar içeri giriyorum, bu sefer daha derine, o sırada gözleri geriye doğru dönüyor.

"Dash! Kahretsin..." Sesi boğuk ve nefes nefese. Mükemmel.

"Evet, tanıdık geliyor," diye sinsi bir kahkaha attım ve içine girip çıkmaya, ritim tutmaya başladım, ta ki tamamen içine girene kadar.

Ve sonra onun bedenine karşı eridim.

Kalçalarım hareket etmeye, itmeye devam ediyor, o ise altımda, kocaman vücudu bacakları açık bir şekilde uzanmış, sikimi tekrar tekrar ve defalarca götüne sokmama izin veriyor. Daha sertleşiyorum ve o da bunu kabul ediyor. Lanet olsun, kabul ediyor, sanki sadece benim için yaratılmış bir rüya gibi görünüyor.

"Çok iyi hissettiriyorsun bebeğim," diye mırıldanıyorum dudaklarına, ona verdiğim şehvetin etkisiyle kendinden geçmiş haldeyken onu öpüyorum. "Söyle bana, sana da iyi geliyor mu..."

"Ben... Ben... kahretsin, Dascha, Tanrım..." Anlamsız bir şekilde nefes nefese kalıyor. "Bu çok yoğun. Daha sert, bebeğim."

"İşte bu, aşkım." Ellerimi göğsüne bastırıp daha sertçe sikiyorum, prostatına ulaştığımdan emin oluyorum. Sanırım ulaştığımı boğuk bir ses çıkarmasından anlıyorum.

Onun sertleşmiş penisini izlemekten kendimi alamıyorum, karın kaslarına sürtünüyor, ilgi görmeyi bekliyor. Elimle onu kavrayıp, onunla sevişirken aynı anda okşuyorum, hareketlerimi eşleştiriyorum.

"Boşalacağım, Dash," diyor bana, gözleri belimizin altındaki bölgeye, yani benim onun büyük penisini okşarken ona sertçe girip çıktığım yere kilitlenmiş halde.

"Gel bakalım... Memur bey," diye bağırarak daha sert ve daha acımasızca araba sürüyorum, ta ki sinirleri bozulana kadar.

Eli boğazıma doğru uzanıyor ve bir yandan türlü saçmalıklar mırıldanırken sıkıca tutuyor, penisi göğsüne ve karın kaslarına boşalıyor. Ben de onun orgazmına yetişiyorum, ardından boşalıyorum ve derinlere, anüsüne boşalıyorum.

"Kahretsin bebeğim, sen her şeyimsin..." Alt dudağını yakalayıp emiyorum, ısıriyorum ve lanet olası adını tekrar tekrar inliyorum.

"Seni seviyorum, Dash," nefes nefese, vücudumun her yerine dokunarak. Kalçamı kavrayıp beni bir iki saniye daha derinden içine çekti.

"Seni seviyorum, Kemper." Gözlerimi onun muhteşem yüzüne diktim. "Kellan."

Gülümsedi ve yorgun bir kahkaha attı. "Beni hayrete düşürüyorsun, bebeğim."

"Beğendin mi?" Çenesini ve boğazını öpücüklerle süslüyorum.

"Bu... inanılmaz derecede yoğundu," parmakları sırtımda yukarı aşağı gezindi.

"Şimdi altta olmak mı isteyeceksin?" diye kıkırdıyorum onun yapış yapış tenine.

"Hım... Sanmıyorum," diye iç çekti. "Sırayla kullanabiliriz."

"Bana uyar." Biraz doğruldum, sonra ondan uzaklaştım.

Gözleriyle beni azarlıyor ama ben onun götünden boşalan menimi görene kadar kıpırdamasına izin vermiyorum. Çok ateşli. Şimdi neden

hoşuna gittiğini anlıyorum.

Kendimizi topladık, etrafımıza baktık ve planladığı gibi akşam yemeğini hazırlayabilmesi için temizlenmek üzere banyoya geçtik. Banyoda, işimiz bittiğinde, belimize havlular sarılı halde, o sakallı çenesini parmaklarıyla okşarken ben aynada onu izledim.

"Kıçın mı acıyor?" diye kıkırdıyorum ve o da bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor.

"Benden iltifat bekliyorsan, buna ihtiyacın olmadığını biliyorsun. Muhteşem." Şeytani bir şekilde sırtıyor ve ben de nefesimi tutmak zorunda kalıyorum.

Çünkü şimdi bana öyle seslenmeye başladı... ona takma addan ve bana onun bilmediği bir versiyonunu hatırlattığından bahsettikten sonra, yemin ederim ki, o, Kellan. Callum, bir şekilde uydurduğum bir Kellan versiyonuydu, ama o gerçekten var. Tam burada, Tulum'da benimle birlikte.

Beni, benim onu sevdiğim gibi seviyorsun.

Nasıl oldu bilmiyorum ama çok mutluyum. Çok çok mutluyum. Çok sevinçliyim.

Gerçek mutluluğun, aşık olmanın tek sorunu, onu kaybetme ihtimalinin her zaman var olmasıdır. Ve ben Kemper'ı kaybetmekten çok korkuyorum. Onu iki kez kaybetmeye dayanamazdım.

"Ne oldu güzelim?" Bana doğru dönüp, şefkatli gözlerle baktı. "Yüzünde bir sorun varmış gibi bir ifade var ve bundan nefret ediyorum. Lütfen bana o güzel zihninde neler olup bittiğini anlat."

Sözleri beni gözyaşlarına boğuyor. Bana o kadar çok destek oluyor ki, daha isteyip istemediğini bile bilmeden benim için bir şeylerden vazgeçmesi fikrinden nefret ediyorum.

"Seni engellemek istemiyorum Kellan," diye mırıldandım ve o da şok olmuş gibi bir yüz ifadesi takındı. "Demek istediğim, dışarı çıkıp eşcinsel bir erkek olarak yaşayabileceğin her şeyi deneyimlemek istemiyor musun?"

Başını salladı ve içini çekti. "Dascha, lütfen..."

"Anladığım kadarıyla, eşcinsel olmak için harika bir zaman. Sadece size özel kulüpler, geçit törenleri ve kendi ayınız var! Dünya sizin ayaklarınızın altında. Neden daha en başından evlenmek isteyesiniz ki? Özellikle de benim gibi biriyle?" Gözlerim lavaboya kaydı. "Benim gibi sorunları olan biriyle. Sanki kendinizi bir tren kazasına zincirliyorsunuz."

Kemper yanıma yaklaştı ve beni tezgaha doğru iterek yüzümü kavradı. "Az önce söylediklerinde çok fazla yanlışlık var. Her şeyden önce, sen de

geçit törenine katılacaksın bebeğim. Bu sadece eşcinsel gururu değil. Sen LGBTQ'nun B'sisin. Yoksa Q'su musun?"

Kahkaha atıyorum ve bu onu çok mutlu ediyor. "Emin değilim. Henüz hangi harf olmak istediğime karar vermedim."

"Önemli olan şu ki, bu işte birlikteyiz bebeğim. Hatırlıyor musun?" Kaşlarını kaldırarak bana baktı ve ben tereddütle başımı salladım. "Kim olduğumu keşfetmeme sen yardım ettin Dascha. Sen olmasaydın, sonsuza dek gizli kalırdım. Ve ikincisi, senin sorunların hakkında... Bunu duymanı istiyorum, tamam mı?" Tekrar başımı sallayana kadar bana baktı. "Sana aşığım Dascha Reznikov. Seninle birlikte olmaya ihtiyacım var. Seni tanımadan önce bile, hayatımda tanıdığım en büyüleyici insandın."

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Çünkü bundan hoşlanıyorum.

Bu kadar sapıkça olmamız hoşuma gidiyor, birbirimizi tanıyormuşuz gibi yaptık ama aslında tanı mıyorduk.

"Ben de seni seviyorum, Kemper," diye fısıldadım, gözlerindeki sonsuz havuzlara bakarak.

"Güzel," diyerek dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. "Sen ve ben, sonsuza dek birlikteyiz, tamam mı?"

Boğazımın düğümlenmemesi için kendimi zorlayarak başımı salladım. "Sonsuza dek."

Parmak boğumlarıyla çeneme hafifçe vuruyor ve ben de içimdeki duyguları iç çekerek dışa vuruyorum; o odadan çıkıp giyinmeye ve akşam yemeğimizi hazırlamaya giderken onu izliyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse, şu an gerçek olmasa da umurumda değil. Hatta umursamazdım bile. Çünkü Polis Memuru Kemper'ın herhangi bir versiyonuyla geçirdiğim tüm anlar benim için birer nimettir.

Gerçek, sahte, halüsinasyon, hologram, insan kılığına girmiş maymun... Gerçekten fark etmez.

Onu seviyorum. O, kafamdaki her türlü çılgınlığın en iyi belirtisi.

EPILOGUE

Kellan

101 gün ücretsiz

“Dascha!”

Cevap yok. Şaşırtıcı doğrusu.

Gözlerimi devirerek, onu bulmak için dairenin içinde hızla dolaştım. Ona defalarca saat üçte hazır olmasını söylemiştim, saat beşi geçiyor. Neden şaşırdığımı anlamıyorum, çünkü erkek arkadaşım zamanında olmaya alerjisi var.

“Dascha... Ciddi misin? Gitmemiz gerek. Geç kalacağız!” diye tekrar bağırdım, umarım dikkatini çeker diye. Ama hala cevap vermiyor.

Yatak odasına doğru hızla ilerlerken, daha fazla bağırmaya hazırlanıyordum ki, sonunda onu dolabın yanındaki yerde görünce donakaldım. Pantolonu vardı ama gömleği yoktu, bir ayağı ayakkabısız, diğer ayağı çıplaktı.

Endişemi yuttum ve ona doğru koşarak dizlerimin üzerine çöktüm.

“Bebeğim... İyi misin?” Ellerimi bacaklarına koydum. “Sorun ne?”

“Bensiz gidebilir misin?” Dudaklarını ısırırken bana doğru baktı. “Kendimi iyi hissetmiyorum.”

“Ah, sevgilim,” diye iç çektim, yanına doğru kayarak kollarımı beline doladım. Çok fazla çekmeme gerek kalmadan kollarımın arasına girdi, tıpkı bir sarmaşık gibi beni sardı. “Ne oldu? Dün bunun için çok heyecanlıydın.”

"Heyecanlıyım ama... şu an kendimi iyi hissetmiyorum," diye mırıldanıyor boynuma doğru, ben de saçlarını okşarken. Saçları birkaç santim uzamış ve mor renkte.

Bayıldım.

Ne yazık ki şu anda mor saçlı çocuk üzgün ve onu tekrar mutlu edebilmek için nedenini bulmak benim görevim.

"Şeffaflık," diyorum kararlılıkla. Ve sert bir nefes vermeden önce bir an gerildiğini hissediyorum.

Sonra sırt üstü uzanıyor, başını kucağıma koyuyor, bakışları bana değil tavana kayıyor. Ama bu benim için sorun değil. Yeter ki benimle konuşsun.

Dash, alnındaki çizgiler hâlâ biraz rahatsız olduğunu gösterirken, "Yeni evi görmeye gitmek... bana Brooklyn'deki evimi düşündürdü," diyor.

Ama o bunu başarıyor ve onunla çok gurur duyuyorum.

Dash'e resmi olarak şizofreni ve hafif narsistik kişilik bozukluğu teşhisi konulmasının üzerinden üç ay geçti. Doktorlar, bu durumun hapishanede yaşadığı psikozda biraz etkili olduğunu düşünüyor. İlk randevudan sonra oldukça moralsizdi. Ömür boyu sürecek ve asla geçmeyecek bir akıl hastalığına sahip olduğu gerçeğiyle başa çıkmakta zorlandı. Ve inanın bana, sonsuza kadar inkâr içinde yaşamaya hazırdı, ama doktora görünmesine sevindim.

Dr. Lopez, Dash'in semptomlarını kontrol altına almak için düşük dozlu bir ilaç verdi ve bu halüsinasyonlara yardımcı oluyor gibi görünüyor. Tedaviye başladığından beri psikoz geçirmedi, bu mükemmel bir şey.

Ama bence daha da faydalı olan şey, haftada iki kez yaptığımız terapi seansları oldu. Dash salı günleri tek başına gidiyor, cuma günleri ise birlikte gidiyoruz. Başlarda onunla gelmek konusunda pek emin değildim, çünkü araya girmek istemiyordum. Evli falan değiliz sonuçta... Ama Dash o kadar gergindi ki, neredeyse ağlayarak benimle gelmem için yalvarıyordu.

Başka seçeneğim yoktu. O benim her şeyim ve onu üzgün görmekten nefret ediyorum. Bu yüzden az önce ona karşı şeffaflık kartını oynadım. Bu terapiden kalma bir şey.

Dr. Lopez, Dash'in her şeyi içine atmaya çok alışkın olduğu için, onu rahatsız eden şey konusunda dürüst ve açık olmaya çalışması gerektiğini söylüyor. Görünüşe göre, geçmişte anılarını, ya da en azından bir kısmını, bastırmasına neden olan şey de muhtemelen bu. Dr. Lopez bir kural koydu: İkimizden biri bir şeyi içinde sakladığında, diğeri "şeffaflık" diyebilir ve biz de her şeyi anlatmak zorundayız.

Biliyorum, daha birkaç ay geçti ama ikimiz de hâlâ buna bağlı kalıyoruz. Dash terapiyi ciddiye alıyor, ki bunu takdir etmeliyim. İlaçlarını almasından çok daha ciddiye alıyor, ama bu başka bir zamanın konusu.

Parmaklarım onun mor saç tutamlarından birini çeviriyor. "Peki Brooklyn'deki ev ne olacak?"

"Kemikler, Kemper," başı kucağımda dururken gözleri gözlerimle buluştu. "Hâlâ oradalar. Hâlâ dolabındaki o sahte duvarın ardında."

Annesi. Bu, ikimizi de sinirlendiren hassas konulardan biri.

"Bu konuda ne hissediyorsun?" diye soruyorum ona, ellerimi göğsünde gezdirirken, dokunuşumun onu rahatlattığını biliyorum. Sanırım işe yarıyor, konuşma da öyle çünkü nefes alışverişi biraz daha düzene girmiş gibi görünüyor.

"Bu, ilerlememi engelliyor," diye gözlerini kapatıp elimi tuttu. "Sanırım bir tür kapanışa ihtiyacım var."

Sözlerini bir an düşünüyorum. Satın almayı düşündüğümüz bir evi görmeye gitmemiz gerekiyordu. Apartman dairesi bize iyi geldi ama daha fazla alana ihtiyacımız var. En azından bir ofis ve bir garaj. Dash haftalardır özel boya işleri yaptırmaktan bahsediyor, adını kendisinin koyduğu eski Audi'sinden, çok özlediği arabadan bahsedip duruyor.

Teorik olarak, yirmi beş yaşında birinin emekli olup günlerini sahilde tako yiyerek ve margarita içerek geçirmesinin imkanı yoktu. Teoride kulağa harika geliyor biliyorum, ama hiçbir şey yapmamak çok çabuk sıkıcı hale geliyor, özellikle de Dash gibi biriyseniz. Adam yerinde durmuyor.

Kendimize vakit ayırabileceğimiz bir yer bulmak için kendi evimizi almanın gerekli olduğuna karar verdik. Maddi imkanlarımız kısıtlı olduğu ve ikimiz de çalışmadığımız için çok büyük veya gösterişli bir şey istemiyoruz. Ayrıca, Meksika'dayız. Öylece ipotek çekemeyiz. Üstelik, eşim firari, o da ayrı bir sorun.

Nakit parayla alabileceğimiz özel bir şey arıyorduk ve sanırım mükemmel yeri buldum. Dash'in de görmesini istiyorum ama o iyileşene kadar hiçbir yere gitmeyeceğiz.

Eğer annesinin ölümünün acısını atlatmak onu bu noktaya getirecekse, ben buna tamamen destek veriyorum. Onu sağlıklı ve mutlu tutacak her şeye destek veriyorum.

"Pekala," Aklım olası fikirleri sıralıyor. "Şey, Alabaster Pen çevresinin dışındaki herkes senin öldüğünü düşünüyor, değil mi?" Bana başıyla onaylıyor, dalgın dalgın dudaklarını parmaklarımın üzerinde gezdiriyor.

“Yani kemiklerle ilgili polise isimsiz bir ihbar yapsam, seni bulmaya çalışacak değillerdir herhalde...”

Bir an sessiz kalıyor, bana bakıyor. Zihninin tüm düşüncelerini süzdüğünü görebiliyorum. Buna şahit olmak büyüleyici bir şey ve acaba bu çocuğun hayatımda başıma gelen en muhteşem şey olduğunu düşünmeyi bırakacağım bir zaman gelecek mi diye merak ediyorum.

Sanmıyorum.

“Peki ya gardiyan?” diye soruyor. “Beni aramak için birilerini gönderecek kadar nüfuzu var mı?”

Kendinden emin bir şekilde başımı sallıyorum. "Henüz yapmadıysa, yapmayacaktır."

“Onun beni bulmadığını nereden bileceğiz?” Geniş gözlerini bana dikti, altın kahverengi ve zümrüt yeşili girdaplar, tıpkı baharda ağaç yapraklarında parıltı veren çiğ damlaları gibi. “Ya beni henüz bulamadıysa?”

“Manuel Blanco’nun sınırın güneyinde her yerde bağlantıları var,” diyorum, bir aygır gibi kontrolden çıkmış düşüncelerini yatıştırmaya çalışarak. “İsteseydi seni bulabilirdi, eminim. Ama bunun için endişelenmeni istemiyorum bebeğim. Ben nefes aldığım sürece tamamen güvendesin. Ayrıca, kaçışını gizli tutmaya çalıştıklarını da biliyoruz.”

Bunu biliyoruz. O zamandan beri Joy ile konuştum ve gardiyanın Dash’in kaçışısıyla ilgili ayrıntıları sıkı bir şekilde tecrit altında tuttuğunu doğruladı. Hükümet açısından Dash hala Alabaster Pen’de saklı.

“Peki,” diye kabul etti cevabımı. “Öyleyse bir telefon görüşmesi yapabilirsin?” Böyle bir hareketle ifade edebileceğim en büyük samimiyetle başımı salladım. “Onu oradan çıkarmak istiyorum... Toprağa gömülmesini istiyorum. Ya da neresi olursa olsun, umurumda değil.”

“Anlıyorum bebeğim. Tamamdır.” Eğilip dudaklarına baş aşağı bir öpücük konduruyorum, bu da ikimizin de mırıldanmasına neden oluyor.

Dudaklarıma gülümsedi, sonra iç çekti. "Pekala o zaman. Hadi gidip sevgilimin bana almamı istediğı yere bakalım."

Gözlerimi ona diktim ve o güldü. Son zamanlarda benden daha genç olmasına rağmen parası olduğu için "bebeğimin para babası" diye sürekli şaka yapıyordu. Komik olduğunu düşünüyordu. Tam bir ukala.

Onu uyandırıyorum ve giyinmesini bitiriyor. Eve vardığımızda yarım saatten fazla gecikmiş oluyoruz. Ama umurumda değil. Bize satmak istiyorlarsa beklerler.

Dash elimi tutuyor ve emlakçıyla tokalaşırken bile bırakmıyor. Ne kadar rahatsız edici olsa da, kendi kendime gülüyorum çünkü çok sevimli. Birlikte olduğumuzu herkese duyurmaktan hoşlanıyor. Bir yandan da, birilerinin bize onaylamayan bir bakış atmasını istiyor ki, onlara bir şekilde çıkışamasın diye düşünüyor. Yemin ederim, çok arsız bir şey.

Ve onu tüm kalbimle seviyorum.

Mülkü gezip tüm özelliklerini ve alanını inceliyoruz. Beklediğim gibi ve resimlerde gördüğüm gibi, çok büyük değil ama kesinlikle apartman dairesinden daha büyük. Su kenarında olduğu için arka bahçemiz olarak plajımız olacak. En çok hoşuma giden şey ise bir ofis ve en az iki araba için yer olan tam bir garajın olması.

Dash beni çekiştirirken, "İki araba ve bir motosiklet," diye ekliyor. "Belki iki motosiklet bile. Ve bir jet ski."

Emlakçı, "Depoda bir jet ski bile saklayabilirsiniz," diye ekliyor ama Dash ona garip bir adammış gibi surat asıyor. Bu da beni güldürüyor.

Oyuncaklarına çok düşkün. Ve biliyorum ki, üzerinde çalışabileceği bir aracının olmaması onu çok üzüyor. Bir de o Buick'i uçurumdan aşağı sürmek ya da yakmak falan istiyor.

"Bir Vespa alabilirim!" diye haykırdı, heyecanla bana sırtarak.

"Bunun hoşuna gittiği anlamına geldiğini anlıyorum, değil mi?" diye kaşlarımı çatarak ona baktım.

Dudaklarını büzerek, heyecanını belli ki gizlemeye çalıştı. Ama onu çok iyi tanıyordum, bu yüzden hemen pes edip başını salladı. "Evet. Bayıldım. İyi iş çıkardınız, Memur Bey." Bana gülümsedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Deniyorum, Luscious." Ona göz kırptım, sonra kalçasına bir tokat attım ve emlakçıya döndüm. "Kabul ediyoruz."

Ertesi sabah Dash, kahvaltının ardından koşuya çıkar.

Ve bu, o telefon görüşmesini yapmam için mükemmel bir fırsat.

İtiraf etmeliyim ki, biraz gerginim. Elbette onun için her şeyi yaparım, hiç tereddüt etmeden. "Atla" diyor ve ne kadar yükseğe diye sormuyorum bile. Sadece atlıyorum, çünkü o benim adamım; hayatımın diğer yarısı.

Yine de, erkek arkadaşımı polise ihbar etmek biraz tedirgin edici. Herkes ya öldüğünü ya da Alabaster Hapishanesi'nde olduğunu düşünüyor, bu yüzden başı belaya giremez. Zaten annesinin cinayetiyle bağlantılı bir kanıt da yok, yoksa dosyasına eklerlerdi. Tutuklandıktan kısa bir süre sonra ya da öldükten sonra tüm gazetelerde yer aldı. Bunu söylemek garip. Sanki bir hayaletle çıkıyormuşum gibi.

Bu telefon görüşmesi, onun için tam da ihtiyacı olan kapanış olmalı, hepsi bu.

Orta parmağımın ucunu başparmağıma tekrar tekrar vurarak, Dash'in arama yapmak için kullandığım geçici hesabını kullanıyorum, böylece sonrasında onu atabiliyorum.

Brooklyn Polis Departmanı'nın 61. karakolunun telefonu çalıyor ve santral görevlisi cevap veriyor. Ben de mırıldanarak, "Bir ceset bildirmek istiyorum," diyorum. Telefondaki kadın bir an durakladıktan sonra beklememi söylüyor. Ardından telefona bir adam çıkıyor.

"Gravesend'deki bir evin içinde saklanmış bir cesedin kalıntılarını bildirmem gerekiyor," diye hızla anlattım ona. "370 U Caddesi ve Doğu Birinci Sokak. A Dairesi. Ana yatak odasının dolabında sahte bir duvar var. Onun arkasında Svetlana Reznikov'un kemiklerini bulacaksınız."

"Adınız nedir efendim? Nasıl tanıyorsunuz—"

Daha fazla soru sormasına fırsat vermeden telefonu kapatıp, derin bir nefes vererek pilini çıkardım. Bir an yere bakıp ne olacağını merak ettim. Sadece bunun Dash için faydalı olmasını umdum. Bunun dışında başka hiçbir şey umurumda değildi.

Bence öyle olacak. Terapi seanslarında annesinden bahsetmesi, zaman zaman ondan söz etmesine olanak sağladı. Annesiyle ilgili güzel anıları var, ama doğal olarak annesinin ona yaptıklarından sonra hepsi silindi. Yaşadıklarını düşündükçe kalbim acıyor...

Öz anneniz tarafından cinsel istismara uğramak çok zor bir durum ve şükürler olsun ki tam olarak empati kuramıyorum. Ama ebeveynlerinizin adi herifler olduğunu öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve Dash ile ben, adi ebeveynler konusunda adeta piyangoyu kazanmış gibiyiz.

Eşcinsel olduğum için beni reddetmeyen bir babaya sahip olmak güzel olur muydu? Elbette. Ya da kocası oğlunu öldürmeye çalışırken beni savunan bir anneye sahip olmak...? Evet, bence harika olurdu. Ama Dash ve benim gibi, bizi seven ebeveynlere sahip olma fikrinden küçük yaşta vazgeçen insanlar, kendi başımızın çaresine bakmayı öğrendik.

Ebeveynlerinizin sizin için inşa etmesi gereken koruma duvarlarını, kendi başımıza inşa ettik.

Bu yüzden birbirimize uyuyoruz ve birbirimizi daha iyi hale getiriyoruz; bence bir ilişkinin olması gereken de bu.

Dash gibi biriyle birlikte olmak, adeta bir hız trenine binmek gibi. Potansiyel olarak korkutucu, ama riske değecek kadar heyecan verici.

İşleri yoluna koyuyoruz. Dash, onunla çok fazla şey üstlendiğimi düşünüyor ve dürüst olmak gerekirse, bu konuda konuştuğunda nefret ediyorum. Keşke ona ne kadar bağlı olduğumu anlasa...

Annesinin ona yaptığı gibi birinin ona zarar vermesini düşünmek bile beni, onu öldürmeden önceki zamana zaman yolculuğu yapıp kendi ellerimle öldürme isteğine sürüklüyor. Eğer bu hayatta babasıyla karşılaşsaydım, boğazına dizimi bastırarak ondan özür dilemesini nasıl zorla alırdım.

Dash benim tüm dünyam. Şizofren bir suçlu olması benim için hiçbir zaman sorun olmadı çünkü benim gözümde o sadece Dash. Hayatımın aşkı.

Telefonum çalıyor, düşüncelerimden beni çekip çıkarıyor. Gizli numara. Buna kanmayacağım. Cevap vermeden önce ekranı kaydırıyorum ama hemen geri arıyor, bu da garip. Belki de cevaplamalıyım... Ya Dash'tir ve başı dertteyse?

Ekranı kaydırarak, tereddütle telefonumu kulağıma götürdüm, "Merhaba?"

"Merhaba, Kellan."

Bütün vücudum kaskatı kesiliyor.

Manuel Blanco.

Telefonu kapatmayı düşündükçe stres ve huzursuzluk kaslarımı geriyor. Ama bunun akıllıca bir hareket olup olmadığından emin değilim.

"Gardiyan..." diye hırıltılı bir sesle konuştum. "Uzun zaman oldu. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kimper, kibarlığı bırak," diye konuştu her zamanki duygusuz sesiyle, sanki bir Dickens romanından fırlamış gibi. "Bu bir sosyal ziyaret değil. Sanırım sende bana ait bir şey var."

Dash. Kalbim boğazıma kadar fırladı, neredeyse öksürecektim ve ellerim birden titremeye başladı. Şu anda tek bir şey dileyebilecek olsaydım, o da Dash'in kapıdan içeri girmesi olurdu. Onu hemen eve istiyorum.

“Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum,” diye kayıtsız bir tavır takınmaya çalıştım ama işe yaramadığını biliyordum. Sonuçta Gardiyan’ın güçleri vardı. Yalan söylediğinizi her zaman anlayabiliyordu. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama insanları okumakta inanılmaz derecede yetenekliydi.

“Dikkatlice dinleyin, Memur Kemper. Size izin verdim çünkü Reznikov'un kaçmasına yardım ettiğinizi kanıtlayamıyorum. Ama aynı zamanda ona çok fazla aşık olduğunuzu ve onu rahat bırakamayacağınızı da biliyorum. Ve onun serbest kaldığını kimsenin öğrenmesini istemediğim için size iki seçenek sunacağım. Anlıyor musunuz?”

Çenemi sıkıyorum ama sessiz kalıyorum. Bu herifin oyunlarından bıktım usandım. Neredeyse on yıldır bu saçmalıklarla uğraşıyorum. Artık oyun oynamayacağım.

“Birinci seçenek, hayvanımı ait olduğu yere geri getirmen,” diye kulağıma homurdandı ve yumruğumu o kadar sıktım ki canım acıdı, damarlarımda öfkeyle kan akıyordu. “İkinci seçenek, Dascha'yı orada buzda tutman ve eğer ve ne zaman ona ihtiyacım olduğuna karar verirsem, birini gönderip malımı getirtirim. Açıkçası, bu seçenek karışıklığa yol açabilir... zamanı gelirse.”

Sanırım bu bilgiyi sindirmem için duraklıyor, ama bu sessizlik sadece kanımı kaynatıyor, neredeyse kulaklarımdan buhar çıkacak gibi.

“Peki, ne düşünüyorsun Kellan?” diye mırıldandı, kendini beğenmişliği beni iyice çileden çıkardı.

“Pekala, şimdi dikkatlice dinleme sırası sende, Ivory,” diye hırladım. “Dash’i mi istiyorsun? O zaman kendin karşıma çıkmak zorundasın. Çünkü ona yaklaşmaya çalışan herkesi yok edeceğime emin ol. Bu dünyada nefes aldığım sürece, hiç kimse Dascha Reznikov’a elini sürmeyecek, bu da kesin bir söz. Anlaşıldı mı?”

Dişlerim gıcırdarken o telefonda homurdanarak güldü. "Nasıl isterseniz öyle yapın, memur bey. İkinci seçeneği tercih ediyorum. Ama söylediklerimi unutmayın. Eğer ona ihtiyacım olursa, onu geri getireceğim."

“Buna güvenme.” Telefonu kapatıp yüksek sesle kükreyerek, ekranı paramparça olana kadar duvara fırlattım.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve kendimi sakinleştirmek için saçlarımı sertçe çekiştirdim. Derin bir nefes alırken, tansiyonumu düşürmeye çalışarak kalbim içimde gümbür gümbür atıyordu.

Gardiyan blöf yapıyor. Dash'i geri getirmeye çalışmayacak. Çok riskli. Eğer birisi Dash'in şu anda Alabaster'da olmadığını öğrenirse, gardiyanın işi biter. Dash'in hala orada olduğunu, hatta daha da iyisi öldüğünü falan yalan söylemesi daha iyi. Sonuçta, Alabaster Hapishanesi'nde bir mahkumun ölmesi ilk defa olmayacak.

Fildişi, manipülasyon ve kontrol konusunda uzmanlaşmıştır. Velle ve Joy'un hemen altında, kıdemli muhafızlarından biri olduğum halde onu terk etmemden nefret ediyor. Daha da kötüsü, bir şekilde Dash ve benim hakkımda bilgi sahibi. Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum ama bildiğim tek şey, artık burada sonsuza dek kalacağımız.

Dash'in güvenliğini riske atmayacağım. Onun iyi olduğundan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Ön kapının hızla açılma sesi beni irkiltti, ama sonra bunun Dash olduğunu fark edince içimi bir rahatlama kapladı. O bir şekilde kapıları çarparak açıyor. Daha önce hiç kimsenin bunu yaptığını görmemiştim.

Sadece bunu düşünmek bile dudaklarımda bir gülümsemeye neden oluyor ve ona doğru koşuyorum. Üzerinde ikinci bir deri gibi duran beyaz Under Armour koşu pantolonu ve yanlardan açık, neredeyse tüm gövdesini görebileceğiniz kolsuz bir tişört var. Sadece kaslarının belirginliği bile beni mest ediyor, görünür dövmelelerinden, dağınık mor saçlarından, kızarmış yanaklarından bahsetmiyorum bile... Aman Tanrım. Adamım inanılmaz yakışıklı.

Bana dik dik baktığımı görünce başını kaldırıp sırttı ve kulaklıklarını çıkardı. "Gördükleriniz hoşunuza gitti mi, memur bey?"

Dilimi alt dudağıma değdirdim, başımı yana eğdim. "Buraya gel."

Daha da genişçe sırtıyor ve dediğimi yapıyor, ama öyle ki bana doğru havalı bir şekilde geliyor ki, yanıma geldiğinde sabrım tükeniyor ve onu belinden yakalıyorum. Ellerim kalçalarına iniyor ve onu inletecek kadar sertçe sıkıyorum.

Kollarını omuzlarıma doladı ve bana iyice sokuldu. "Seni terletiyorum..." diye mırıldanarak çeneme yavaş öpücükler kondurdu.

"Bayılıyorum," diye onu sıkıca kucaklıyorum, kokusunu içime çekiyorum ve mükemmelliğinin tadını çıkarıyorum.

Bu adam olmadan ne yapardım bilmiyorum. Onunla ilgili her şeyi seviyorum. Kokusu, tadı ve onun içinde olmanın verdiği his... Milyon kere izlediği televizyon programlarının tekrarlarına gülerkenki halini ve

endişelendiğinde genellikle aynı şarkıyı, Crimson and Clover'ı söylemesini seviyorum.

Ve onun sesini çok seviyorum. Tıpkı kendisi gibi güzel. Hem içten hem de dıştan muhteşem biri ve ona bir şey olmasına izin vermektense kendi hayatıma son vermeyi tercih ederim.

Çünkü mesele şu ki, o aslında mükemmel değil, ama bana göre kusurları onu bir insandan daha fazlası yapıyor. Sanki ölümsüz gibi. Bir mucize, bir bilmece.

Benim diğer yarımım.

Ve şu anda, aklımla kalbim arasında her şey birbirine karışırken, her şey apaçık ortada.

Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum.

Kötü olanı alıp harika bir şeye dönüştürdük. Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum.

“Seni sonsuza dek istiyorum...” diye fısıldıyor ve bedenim donup kalıyor.

Dilimin ucundaki kelimeler tam olarak buydu... az önce söyledi.

Belli ki birlikte olmamız kader. Biliyorum, bu adamı, yaşadığı travmalara rağmen sonsuza dek sevmek kolay olmayacak.

Ama ben onu, onun beni düzelttiği gibi düzeltereğim.

Gülümseyerek, yumuşak dudaklarına bir öpücük kondurdum.

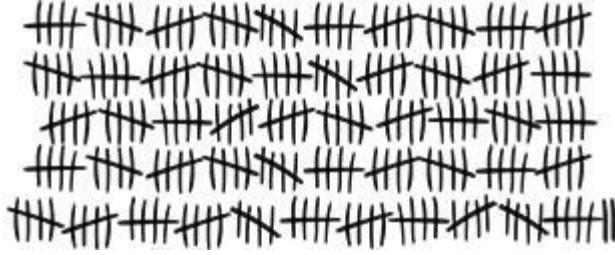
"Aklında ne var?" diye mırıldandı.

“Zaten biliyorsunuz.”

EPILOGUE

Dash

257 gün ücretsiz

Bugün Perşembe, saat altı.

Her perşembe saat altıda düzenli bir randevum var. Bu yüzden şehrin dışındaki bir lokantaya bisikletle gidiyorum.

Buraya sık sık gelmiyorum ama uzun zamandır gelmediğim için bu sefer uğrayabilirim diye düşündüm. Belki Kellan için eve bir parça tres leches (üç sütlü tatlı) getiririm.

Tamam, çoğunlukla kendim için ama o da bir iki lokma yiyor.

Arabayı park yerine park edince, otoparktaki eski ankesörlü telefona gidip ezberlediğim numarayı çevirdim. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra tanıdık kadın sesi hattın diğer ucundan duyuldu.

"Mutlu Perşembe, 101," diye iç çekti Joy, her zamanki sert tavrıyla.

Gözlerimi devirdim. "Sanırım bana artık öyle seslenmeyi bırakabilirsin. Her şeyi göz önünde bulundurursak..."

"Sen benim için her zaman 101 olacaksın," diye fısıldadı, sanırım kimse duymasın diye. "Kel nasıl?"

"Güzel. Evin tadilatı neredeyse bitti."

"Bütün bebekler için bir kreş mi kuruyorsun?" diye takıldı.

Bu telefondan uzanıp ta New York'a kadar ulaşmayı ve onu boğmayı çok isterdim.

"Ah evet, çocuk yetiştirmesi için tam da bunu istiyorsun," diye mırıldanıyorum. "Şizofren bir kaçak."

"En azından Kemper'ları olurdu," diye kıkırdadı.

"Doğru. Yani, hepimiz onun gibi bir ebeveyne sahip olmak için çok şanslı olurduk. Ben öyleyim," diye kıkırdıyorum ve o da duyulur bir şekilde kahkahalarını bastırmaya çalışıyor.

"Aman Tanrım, sizin baba-fetişiyle ilgili şeyler yaptığınızı biliyordum!" Daha çok gülüyor ve sonra arka planda bağırان sesler duyuyorum. "Tamam, hayranlarınız sabırsızlanıyor. Haftaya görüşürüz. Ve Kemp'e de bir dahaki sefere onun sesini duymak istediğimi söyle."

"Dileğiniz benim emrimdir, Memur Jameson," diye sırttım telefonu uzatırken. Bütün o kıpırtılardan anlayabiliyorum.

"En yakın arkadaşım Dash!" diye fısıldadı Luthor kulağıma ve yüzümdeki gülümseme neredeyse ikiye bölündü. "Naber evlat? Haftan nasıl geçti?"

"Fena değil. Sana bahsettiğim El Camino'yu bitirdim," diye anlatıyorum. "Çok güzel oldu."

"Bu harika. Cheech ve Chong tarzı mı? Yoksa eski usul kartel lideri gibi mi?"

Kahkaha attım. "Sen aptalsın. Orada işler nasıl? Hala karantina mı var?"

"Bir bakıma öyle," diye yanıtlıyor Luthor. "Ren'in kendine özgü yöntemleri var ama yine de burası çok sıkıcı, bu da berbat. Burası adeta bir can sıkıntısı işkence odası gibi."

Bunu duyduğumda irkiliyorum, kendimi çok suçlu hissediyorum. Alabaster Hapishanesinden kaçtıktan sonra, gardiyanlara çılgın bir susturma emri verdi; mahkumlarla samimi ilişkilere, eşya alışverişine... kısacası orayı az da olsa katlanılabilir kılan her şeye el koydu. Bu yüzden Joy'un telefonundan haftada bir kez çocukları aramayı kabul ettim. Aksi takdirde en akıllıca fikir değil, ama şimdi gerçekten dört gözle bekliyorlar. Haftalarının en önemli olayı bu.

Luthor, ben oradayken kurmaya başladığı bilgisayarı hakkında bana bilgi verdi. Tabii ki kaçak mallara getirilen yasak nedeniyle parça bulmak onun için daha zor olmuş, ama birkaç parça bulmayı başarmış ve görünüşe

göre bilgisayarı çalıştırmayı başarmış. Çok etkilendim. Adam tam bir teknoloji dehası.

Sonra tanıdık bir ses daha duyuyorum. "Arkadaşımla konuşmama izin ver! Onu tek başına tutuyorsun." Ren telefona çıkarken gülümsüyorum. "Merhaba Dascha! Nasılsın?"

"Harika gidiyorsun Warren. Nasılsın?"

"Sıkıldım. Dün gece Kemper ile ne yaptığınızı olabildiğince ayrıntılı bir şekilde anlatmanızı istiyorum. Ve evet, kirli şeylerden bahsediyorum. Hiçbir şeyi atlamayın. Başlayın."

Buna gülmeden edemiyorum. "Tamam, öncelikle, sen tam bir sapıksın."

"Kuruldu. Devam edin."

"İkincisi, dün gece bir şey yaptığınızı nereden biliyorsun? Ya sadece sarıldıysak?" Sarılmadan önce ne yaptığınızı, bir yerlerden bulup eve getirdiği o kelepçeleri hatırlayınca alt dudağımı başparmağımla okşayarak sırttım.

"Tamam, ikinizin birbirinize sarılması bile seksi geliyor, yani sadece bunu yaptıysanız, ki buna bir saniye bile inanmıyorum, o zaman tamam. Bana anlatın. Kim büyük kaşık, kim küçük kaşık diye başlayalım?"

Kahkahalarla gülmeye başladım.

Hâlâ çocuklarla konuşabiliyor olmamı seviyorum. Çoğunlukla Luthor ve Ren, ama bazen Kang da merhaba demek için uğruyor. Ve tabii ki Joy, çünkü telefon onun. Kemper'e bir iyilik olsun diye aramalarımızı gizli tutuyor. Anlaşılan, Kemper orada çalışırken arkadaşlarmış. Hâlâ düzenli olarak telefonda konuşuyorlar, Joy da hayatımız hakkında her şeyi bu şekilde biliyor. İlginç olan şu ki, sahip olduğumuz tek arkadaşlar New York'ta, bir hapisanede.

Tulum'a gelince, özellikle kendi evimize sahip olduktan ve boya işlerine geri döndükten sonra, orası hala bir cennet. Bir nevi serbest çalışan gibiyim ve çok fazla iş almıyorum. Sadece kendimi meşgul edecek kadar.

Kemper, evi satın aldıktan sonra, alet kemeri takıp tulumunun içinden kasları fişkırان, ateşli bir marangoz olmaya karar verdi. Şaka yapıyorum. Aslında pek de öyle değil. Çalışırken çok seksi görünüyor, ama bunu bilerek yapmıyor. Öylece oluyor işte.

Sonra birlikte terapiye gidiyoruz. Aslında hoşuma gidiyor, ama şizofreni için aldığım ilaçlardan nefret ediyorum. Tamam, halüsinasyon görmemi engelliyorlar, ama beni insanlığın bir kabuğu gibi hissettiriyorlar. Bazen duygularımı da aldıklarını düşünüyorum, doktor öyle olmadığını söylüyor.

Ve ne kadar çok alırsam o kadar iyi sonuç vereceklerini söylüyor. Almaya çalışıyorum ama unutursam engel olamıyorum.

Bu devam eden bir süreç. Kimse kolay olacağını söylemedi, ama Kemper'im var ve o her şeyi harika kılıyor. İnsanlığa, hele ki bana, gelmiş geçmiş en iyi şeylerden biri. Onunla geçirdiğim son sekiz ay hayatımın en güzel dönemi oldu.

Her şey hakkında konuşuyoruz ve buna bayılıyorum. Benim hakkımda her şeyi bilen ve benim de onun hakkında her şeyi bildiğim birine sahip olmak harika. Kendi kusurlarımı saklamak zorunda kalmamak ya da bunun için endişelenmek zorunda kalmamak çok ferahlatıcı. Kemper beni en kötü halimde gördü ve hala burada.

Sanırım ömür boyu bu durumda kalacak. Bugün ona iki dilim pasta alacağım.

Kang ve Ren, geçen günkü gizemli etin içinde ne olduğunu düşündükleri konusunda kulağıma tartışırken Luthor ikisine de gülüyordu. Kang bunun bir fare kuyruğu olduğunu söylerken, Ren ise bir çocuğun en iyi arkadaş bileziği olduğunu iddia ediyordu. Boncukları birkaç gün önce başka bir parçada bulduğunu da ısrarla söylüyordu. Sanki işimmiş gibi başımı sallarken bir şey bacağıma değdi.

Aşağıya baktığımda, bu uyuz köpeğin işime burnunu soktuğunu görüyorum. Kaşlarımı çatıyorum, o da havlıyor.

"Arkadaşlar, gitmem gerek. Burada bir köpek var," dedim arkadaşlarıma, köpeğin önümde bir o yana bir bu yana yürümesini izlerken.

"Lassie mi?" diye mırıldandı Ren. "Ona eski kuyuya kimin düştüğünü sor!"

"Ren, sus artık. Hoşça kal, D!" diye mırıldandı Kang telefona.

"Gelecek hafta görüşürüz kardeşim," diye araya giriyor Luthor. "Seni çok özledim, seni çok öpmek istiyorum."

"Aaa, ne kadar tatlı! Bunu kendin mi yazdın?" diye kıkırdıyorum.

"Bunu beni kıskandırmak için yapıyor, hepimiz biliyoruz!" diye bağılıyor Ren.

Gülerek, "Hoşça kalın arkadaşlar," dedim. Telefonu kapatıp, bir türlü peşimi bırakmayan köpeğimin yanına geri döndüm.

"Ne istiyorsun, pis şey?" Bir saniye kulaklarını kaşıdım, sonra irkildim. "Çok pissin dostum. Evin var mı?"

Bana havlıyor. Aslında oldukça sevimli ve bir gözü açık renk, diğer gözü koyu renk; bu da onu anında gelmiş geçmiş en ilginç köpek yapıyor.

Omuz silkip köpeği yalnız bıraktım ve lokantaya girip, daha doğrusu Kemper'in tres leches tatlısını almaya gittim. İçeri girince tezgahdaki bayanlara kayıp köpeği olan olup olmadığını sordum. Onlar da bana otelin dışında her yerde sokak köpekleri olduğunu söylediler, bu biraz moral bozucu oldu.

Dışarı çıktığımda, köpek tam Ducati'min yanında oturuyordu. Motorun yüksek sesinin onu korkutup kaçıracağını umarak üzerine atlayıp çalıştırdım, ama o sadece orada oturup bana bakmaya devam etti.

"Pekala dostum. Ben gidiyorum. Belki bir dahaki sefere görüşürüz." Kaskımı takıp köpeğe el sallayarak arabayı sürdüm ve lokantanın ve tatil köyünün hemen ilerisindeki sahil şeridinde bulunan evimize doğru yola koyuldum.

Burası gözden uzak bir yer olduğu için aynı bölgede kalmak istedik ve biz de bunu seviyoruz. Ayrıca, Tacos Hermanos'a her zaman yürüme mesafesinde olmam gerekiyor.

Evime yaklaşık bir kilometre kala araba kullanıyordum ve aynaya baktığımda o lanet köpeğin beni kovaladığını gördüm. Motosikletimin peşinden koşuyordu. Genellikle bu toprak yollarda saatte en fazla 60 kilometre hızla gittiğim için çok hızlı gitmiyordum. Ama köpek yaklaşık 6 metre kadar arkamdan koşuyordu.

Şaşkına dönmüştüm ama araba sürmeye devam ettim. Eve vardığımda ve araba yoluna girdiğimde, tahmin ettiğim gibi köpek arkamdan koşarak geldi ve sanki bir oyun oynuyormuş gibi bana havlamaya başladı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum köpeğe, kaskımı çıkarırken. "Öylece..."

Havlamak!

"Sözümü kesme," diye kaşlarımı çatarak ona baktım.

Garajın kapısı açılıyor ve Kemper sadece basketbol şortuyla merdivenlerden aşağı atlıyor, dikkatimi dağıtıyor.

"Burada kiminle konuşuyorsun?" diye soruyor, ben dilimi ağzıma geri çekerken etrafına bakınıyor. Kemper köpeğin yanına gidip eğilerek onu okşuyor. "Hey! Bu adam kim?"

"Hiçbir fikrim yok. Beni eve kadar takip etti."

Kemper kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Seni mi takip etti? Lokantadan beri mi?"

Bunun çılgınca görüldüğünü bilerek omuz silktim. Bisikletimin ayağını ittim ve kaskımı yere koyup Kemper ve köpeğin yanına gittim. "Onu

sahiplenmeliyiz."

Kemp'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ciddi misin? Köpek mi istiyorsun?"

"Sıradan bir köpek değil," diye mırıldanıyorum, köpeğin yumuşak, biraz kirli başını okşarken. "Bu köpek... Beni seviyor. Ve benimle konuşuyor. Bak, izle. Hey, köpek." Köpeğe sesleniyorum ve o havlıyor. Elimle kaldırıyorum, "Sana söylemiştim."

Kemper gülüyor, sonra köpeğe bakıyor. "Köpek, konuş." Köpek sessiz kalıyor. Tekrar ediyor, "Konuş." Yine de cevap yok.

"Hayır hayır," diye başımı salladım. "Onunla bir köpekmiş gibi konuşamazsın. Onunla bir insanmış gibi konuşmalısın. Gözlemle." Tekrar köpeğe baktım. "Köpek, erkek arkadaşım hakkında ne düşünüyorsun? Oldukça yakışıklı, değil mi?"

Köpek havlıyor.

Kemper gülümsemesini gizleyemiyor.

"Şey, o heteroseksüel ama objektif olarak bakıldığında yakışıklı bir adam olduğunu söyledi." Ona sııttım.

Kemper dudağını ısırdı ve üzerime atılarak beni garajımızın zeminine yapıştırdı, köpek ise durmadan havlıyordu.

Kemper beni öpüyor ve ben de kıkırdıyorum, "Köpek senin bana saldırdığını sanıyor."

"O zaman sevişirken uzak durması gerekecek," diye sııttı.

Heyecandan nefesim kesildi. "Onu yanımızda tutabilir miyiz?!"

"Yüzünün öyle görünmesi için her şeyi yaparım," diyerek dudaklarını boğazımda gezdirdi.

Ellerim kalçalarına doğru indi ve sıktım. "Seni seviyorum, Memur Kellan."

"Seni daha çok seviyorum, Dascha Luscious," diye hırladı boynuma, sertleşmiş penisini kıyafetlerimizin üzerinden benimkine sürterek. "Bebeğim..."

"Bebeğim, bebeğim." Ellerim sırtında geziniyor.

"Seninle evlenmek istiyorum," diye fısıldadı, kelimeleri tenime öperek, tüm vücudumda ürpertiler yarattı.

İçimde coşku, heyecan, sıcaklık ve inanılmaz derecede renkli bir his dalgalanıyor; Kemper'in tüm özelliklerini yansıtıyor.

"Öyleyse benimle evlen," diye sııttım ve ellerini avuçlarımda içine alıp parmaklarımızı kenetledim.

"Tamam," diye fısıldıyor ve ben gülüyorum.

"Bu bir teklif mi?? Çünkü bana sorarsan oldukça zayıf bir teklif," diyerek köprücük kemiğini, üzerinde taze siyah mürekkeple "Dash" yazan yere ısırdım.

"Senden... benimle evlenmeni istiyorum." Ellerimi aşağı doğru itti, kalçalarıyla beni yere sabitledi ve yüzünü bana bakacak kadar kaldırdı. Sonra, belli ki dikkat etmediğim bir konuda cevap vermemi beklerken yaptığı gibi kaşını kaldırdı.

"Ciddi misin?" diye sordum, birden nefes nefese.

Başını salladı. "Tamamen."

Midem sanki bir kutu dondurma gibi zıplıyor, tüylerim diken diken oluyor, tıpkı hayal gücümde bana verdiği elektrik çarpması gibi.

Bir an ona bakakaldım, sonra fısıldadım: "Bana doğru sor."

Gülümsemesi gökkuşağı gibi parlıyor. "Dascha Reznikov, sonsuza dek sadece benim olmanı istiyorum. Lütfen benimle evlenir misin?"

Kendimi çok korkak hissediyorum ama göz çukurlarımın ardında yanan gözyaşlarıyla hırıldayarak, "Evet. Seninle evlenmeyi çok isterim, Kellan Kemper," diyorum.

Bana doğru eğilip nazikçe öptü. "Güzel."

Yemin ederim, uçuyorum resmen. Garajın zemininde dakikalarca öpüştük, ta ki köpek tekrar havlamaya ve bizi yalamaya başlayana kadar.

"Köpeği almak kötü bir fikirdi sanırım," diye iç çekti Kemper.

"Artık çok geç. Bakın ne kadar talepkar! Şimdiden bizim çocuğumuz olduğunu düşünüyor." Sırıttım ve Kemper buna çok sevindi.

"Seni garajın zemininde tekrar becermek gerçekten çok istiyordum," diye homurdanarak doğruldu.

"Tekrar kesinlikle haklısın. Geçen sefer çok lezzetliydi." Ona usulca biraz daha yaklaştım. "Yani... yüzük yok mu?" diye takıldım.

Gülüyor. "Güzel bir elmas ister misiniz, prenses?"

O şakasından oldukça memnun görünürken ben ona gözlerimi devirdim. "Penis halkası demek istedim. Ne hakkında konuştuğunu hiç anlamadım." Kahkahalarla gülmeye başladı ve onu böyle gösterdiğim için gurur duydum. Ve böyle konuşturduğum için de.

Ta ki köpek tekrar havlamaya başlayana kadar.

"Tamam! Aman Tanrım," diye homurdandı Kemper, ayağa kalkıp bana da ayağa kalkmamda yardım ederken köpek etrafımızda daireler çizerek koşuyordu. "İki tane de çok talepkar hayvan. Bu evde nasıl hayatta kalacağım ben?"

Kollarımı beline doladım. "Eminim bir yolunu bulursun."

"Peki, ona ne isim vermek istersiniz?"

"Köpeği seviyorum." diye kıkırdıyor ama ben tamamen ciddiym.

"Bir köpeğe 'Köpek' adını veremezsin..." diye beni azarladı ve ben omuz silktim. "Peki, Rusçada köpek ne demek?"

"Sobaka." Köpek havlıyor.

"Beğendi," diye gülümsedi Kemper. "Sobaka olsun o zaman. Hadi, nişanlım, gidip ona banyo yaptıralım. Ve bana istediğin bu horoz şeklindeki nişan yüzüğü hakkında her şeyi anlatabilirsin."

Kıkırdadım ve evin içine doğru yürümeye başladım, ama o beni durdurdu, kollarına çekip bana tam da ihtiyacım olan şekilde, tam da ona duyduğum sevgiyle sarıldı.

İşin garip yanı, Kemper yanımdayken kafamdaki sesler her zaman çok daha sessiz oluyor. Bazen tamamen kayboluyorlar. Ve biliyorum ki içimde her zaman biraz kırık bir yara olacak, ama o yaralarımı sarmak istediğini söyledi ve aynen öyle yaptı.

Memur Kemper sesleri kendi sesiyle bastırıyor ve bu benim isteyebileceğim her şey. Alabaster Cezaevi'ndeyken bile, bilinçaltımdaki bir dilek hayallerimin gerçekleştiği bir halüsinasyona dönüştüğünde bile... O gerçektir. Hala gerçek.

Ve bir gün o benim kocam olacak. Çünkü kafamdaki tüm çarpık imgelerin arasında onu kristal berraklığında görüyorum.

Son.

A NOTE FROM THE AUTHOR...

Kitaplarımın sonunda her zaman okuyucunun ruh halini kontrol etmek için bir an ayırmayı severim. Nasılsın? İyi misin? Olabileceğin kadar acıtmadı, değil mi?!

Öncelikle teşekkür etmem gerekiyor. Bu kitabı okuduğunuz için, spoiler'lara bakmadan bir şans verdiğiniz için! (Evet, önsözden şu ana kadar size bunun hakkında bağırmaya devam ediyorum, LOL). Çok alışılmadık koşullarda yeşeren gerçek aşka zihninizi açtığınız için.

Alabaster Cezaevi fikrini ortaya attığımda, aklıma gelen ilk karakter Dash oldu. O ve Kemper başlangıçtı ve diğer tüm fikirler ikisinin etrafında şekillendi (tabii Dash'in hayali arkadaşını da sayarsak üçü). Bence bu onları oldukça özel kılıyor, sizce de öyle değil mi?

Ben sebepsiz yere bir şeyler yapan bir yazar değilim. Kitaplarımın her bir parçasının bir amacı var ve bu da istisna değildi. Dash'in tüm süreç boyunca hissettiği her şeyi sizin de hissetmeniz benim için çok önemliydi. İstismar ve aşağılanma boyunca, tüm bu zorlukları onun yanında yaşamamanızı istedim. Aynı şey büyük kaçıışı, tüm şok edici açıklamalar ve hatta psikoz anıları için de geçerli.

Dascha Reznikov, şimdiye kadar yazdığım en karmaşık karakter. Onun neler hissettiğini anlamak için çok araştırma yaptım ve sanırım bu yüzden Dascha'yı kalbime bu kadar yakın tutuyorum. Onun kırılmışlığı bana çok şey anlattı. Çok şükür ki şizofreni ile kişisel olarak hiç karşılaşmadım, ama yine de onun acısını hissettim. Kalbim ve zihnim onunkiyle aynı ritimde atıyordu ki bu da bir yazar olmanın en ilginç ve rahatsız edici yanı olsa gerek. Dascha benim çocuğum gibi ve özellikle hikaye boyunca ona yaşattığım her şeyden sonra, o sonla ona hakkını vermiş olmayı umuyorum.

Bahsetmek istediğim diğer ilginç nokta ise Polis Memuru Kemper ile Kellan Kemper arasındaki belirgin fark. Aralarında öyle büyük bir zıtlık var ki, Dash'in Tulum'da gerçek Kemper ile karşılaştığı andaki güç değişimini

çok sevdim. Kitabın büyük bölümünde av konumunda olan Dash'in, kısa bir süreliğine de olsa avcıya dönüşmesini çok beğendim.

Ara sıra Nietzsche göndermelerine de rastlamış olabilirsiniz... Kaos, hikâyede önemli bir rol oynuyor. Dash, tıpkı Kellan gibi, inkâr ve gerçek öz farkındalık arasındaki ince çizgide gidip geliyor. Ama sonuçta ikisi de normal olmadıklarını biliyor ve bu durumdan hoşlanıyorlar.

Şahsen ben çok seviyorum. Normal olmanın neresi eğlenceli ki zaten?

Nietzsche'nin eserlerinin çoğu, Zarathustra Böyle Buyurdu'ndaki şu alıntı üzerine kuruluydu: "Dans eden bir yıldız doğurabilmek için insanın içinde hâlâ kaos olması gerekir." Bu, bir tür öz farkındalık ve öz gerçekleştirme biçimine işaret eder; Nietzsche ise nihai bir aykırı kişiliktir. İyi ve kötü, dengesizlik fikri, Alabaster Pen dünyasında gerçekten önemli bir yer tutuyor. Konudan sapıyorum...

Bu hikâyenin en karmaşık kısmı muhtemelen Dash'in psikoz halüsinasyonu halindeyken Callum Kemper'ı nasıl tezahür ettirdiğini anlamaktır. Eğer daha önce kitaplarımı okuduysanız (öhö, Brutal Rapture, öhö), şok edici kısımları fazla açıklamayı sevmediğimi bilirsiniz. Okuyucunun, olan bitenler hakkında düşünmesini ve kendi fikirlerini oluşturmasını, olayları ham ve hatta bazen kafa karıştırıcı bir şekilde anlatmasını isterim. Ancak, Dash'in Polis Memuru Kemper ile etkileşimlerinde, onun gerçek olmadığına dair kesinlikle ipuçları veren küçük ayrıntılar olduğunu belirtmeliyim. Bunları okurken fark etmeyeceksiniz, ancak bitirdikten sonra hikâyeyi tekrar okumanızı şiddetle tavsiye ederim. Sanki yepyeni bir deneyim gibi.

Örneğin, Callum Kemper'ın karakterinde hiçbir gelişme olmadığını fark edeceksiniz. Bunun elbette bir sebebi var. Polis memuru, Dash'in diğer gardiyanlardan, Luthor'dan vb. öğrenemeyeceği hiçbir şeyi biliyordu.

Dash, sadece Memur Kemper ile olan etkileşimlerini hayal etmedi. Cinsel organını bağladığı sırada Luthor ile yaptığı, aslında hiç yaşanmamış özel bir konuşma var. Bunu, hücrede birlikte olduğu gardiyanı Luthor'a itiraf etmesinden anlayabilirsiniz. Ancak daha sonraki etkileşimlerde Luthor bundan hiç bahsetmiyor ve Dash'in kiminle görüştüğü hakkında hiçbir fikri yok. Dash, Luthor'un Alabaster Hapishanesi'nde bulunma sebebini hikayenin çok daha önceki bir bölümünde öğrenmişti, ancak bu, zihnindeki tüm karmaşanın içinde kaybolmuştu.

Dash, psikoz nöbetleri sırasında her zaman tamamen bilinçliydi. Soygun sırasında olanların farkındaydı, ancak bu bilinçli zihninde gidip geliyordu;

bu da bu hastalıkla ilgili çok ilginç bir şey, dostum. Yemin ederim, bu konuda bütün gün konuşabilirim.

Neyse, işte bu yüzden böyle hikayeler yazıyorum... Beklenmedik ve alışılmadık. Kelimelerimin, karakterlerimin ve eylemlerinin bir süre aklınızda kalmasını seviyorum. Ve romantik kurgunun nasıl olması gerektiği kavramının bozulmasını da seviyorum (Ne demek istediğimi anladınız mı?).

Dash'in daha önce de söylediği gibi, özellikle sanat söz konusu olduğunda, dünyanın "şöyle olmalı" düşüncelerinden nefret ediyorum. Çünkü sanat çok öznedir ve öyle de olmalıdır. Bu yüzden okuyucuların kitaplarına açık bir zihinle yaklaşımları konusunda ısrar ediyorum. Eğer bu kitaba, Fabio'nun kapaklarda olduğu günlerden ve hatta daha öncesinden beri var olan aynı romantik hikaye yazma formülüyle, diğer tüm hikayeler gibi sonuçlanacağını bekleyerek girdiyseniz, eminim ki çok hayal kırıklığına uğradınız.

Hayal kırıklığına uğramanızda bir sakınca yok. Duygularınızı ifade etme hakkınız var. Sadece umarım önce sözlerime sağlam bir şans vermişsinizdir. Ve eğer hayal kırıklığına uğramadıysanız, ki dürüst olmak gerekirse, uğramamalısınız, o zaman anlamışsınız demektir. Ve ödülü siz kazandınız.

Dash ve Kemper'in aşk hikayesi sıradan değil, çünkü Dash'in zihni de sıradan değil. Ve ben onun bu özelliğini çok seviyorum (Kemper da öyle). İşte bu yüzden birbirleri için mükemmel olduklarını biliyorum. Dışarıdan bakanların gördüklerinin aksine, tüm mantığa aykırı bir şekilde birbirlerine aşık oldular.

Kitaptaki ucu açık sorulara gelince, mesela gardiyanın durumu ne? O adam aşırı kötü mü yoksa?

O'Malley'e ne oldu?

Velle ve Rook'un durumu ne?

Kanlar içinde kalan Darcey, Dash'in kaçmasına yardım edecek anahtarları nasıl elde etti?

Luthor bilgisayarını hiç bitirebilecek mi?

Emin olun, tüm sorularınızın cevabı olacak!

Çarpıklık sadece başlangıç, dostlarım. O yüzden kendinizi Darcey'nin yatağına kelepçeleyin ve yerleşin, çünkü öngörülebilir gelecekte Alabaster Hapishanesi'ndesiniz >:-D

Şizofrenik psikoza muzdarip birinin zihnine kısa bir bakış atmak isterseniz, işte bir video:
Şizofreni simülasyonu.

Eğer siz veya tanıdığınız biri zorluk yaşıyorsa, yardım istemekte utanılacak bir şey yok.

Ruh Sağlığı Desteği:

www.noshameon.org
7/24 Yardım Hattı: 1-800-273-(TALK)8255
Veya 741741'e mesaj gönderin.

LGBTQ Kaynakları:

Trevor Projesi: www.thetrevorproject.org

Bağımlılık Desteği:

gruplar.kurtarma.com
(888) 385-4078

ACKNOWLEDGEMENTS

Vay be, dostum. Bu kitabın bu kadar özenli bir sanat eseri haline gelmesinde emeği geçen herkese minnettarım!

Sevgili dostlarım Celena, Alex ve Merci, bana destek olduğunuz ve saçmalıklarımı dinlediğiniz için teşekkür ederim. Grup sohbetlerimiz olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Sevgili dostum Frances O'Brien, her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Bir gün gerçek hayatta birlikte içki içme fırsatımız olacak, ama dürüst olmak gerekirse buna bile gerek yok. Sesli mesajlarımız her şey demek. Sadece burada olarak bile bana tahmin edebileceğinden çok daha fazla yardımcı oldun. Seni seviyorum, bebeğim!

Peggy Spencer, eleştiri ortağım, beni doğru yolda tutuyorsun ve düzenli kalmak konusunda bana çok şey öğretiyorsun. Yani, bu hala devam eden bir süreç, ama sana ihtiyacım var! Sen tam bir tanrıçasın.

Nice Girl Naughty Edits'ten Mackenzie, kızım, beni kurtardın! Ciddi söylüyorum, başıma gelen en güzel şeysin. Bu kitap için harika grafikler yaptığın ve seni alıp yanımda tutmama izin verdiğin için çok teşekkür ederim. Şaka yapmıyorum bile. Seni geri vermeyeceğim. ;)

Dirty Girl Romance Book Blog'dan Lana, karakterlerimi beta okuması yaptığın ve Dash'in Rusluğunun doğru olduğundan emin olduğun için teşekkür ederim. Çok tatlısın ve yardımın için çok minnettarım. Ve Dash'in çılgın annesiyle aynı adı taşıman tamamen bir tesadüf. LOL!

İç sayfaların muhteşem biçimlendirilmesi için Champagne Book Design'a teşekkür ederiz.

Beni, adeta sokak hayvanı gibi, son anda kabul ettikleri için Give Me Books PR'a teşekkürler!

Editörüm Kay-bae, yedinci kitabımızı yayınladığımıza inanamıyorum! Diyalog etiketlerinin ne olduğunu bile bilmediğimiz zamanları hatırlıyor musun? Kahkaha attım! Seni seviyorum canım. Yolda bana eşlik ettiğin için teşekkürler.

Ashes & Vellichor'dan Ashlee O'Brien... KRALİÇE! Bu kitap için tasarladığınız kapak kelimenin tam anlamıyla muhteşem. Hala ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Zor durumda olduğum bir dönemde bana yardımcı olduğunuz ve bu işi harika bir şekilde başardığınız için milyon kere teşekkür ederim. Sen bir sanatçısın, dostum. Dürüst olmak gerekirse, sihirbazlığınızı zar zor anlıyorum.

Muhteşem güzelliklerden bahsetmişken... Joe D. Martinez, benim Dash'e ilham kaynağım, bu kapakta yer aldığın ve genel olarak çok tatlı bir insan olduğun için teşekkür ederim. Ve Travis Lane, mükemmel fotoğrafı çektiğin ve çok havalı ve yardımsever olduğun için teşekkürler.

Böylesine güzel bir alıntı yazdığı ve kullanmama izin verdiği için Sade Zabala'ya teşekkürler. Kemper & Dash'in tarzı, çok anlamlı.

Sevgili asistanım Amber Salazar... Cennetten düştüğünde canın acıdı mı melek?!?!? Canım, sen tam bir kurtarıcısın. Her şeyi benim için çok daha kolay hale getirdiğin, paniklediğimde beni sakinleştirdiğin için, beni desteklediğin ve işlerimi sevdiğin için teşekkür ederim. Bir sonraki hayatımızda Tulum'da taco yiyen, kaslı, yakışıklı eşcinsel erkekler olacağız ;-D

Ateşli Sokak Kızlarına, hepinizi çok seviyorum ve her birinize minnettarım. Desteginiz benim mücevherim. Size kadeh kaldırıyorum, kızlar! Öpücük!

Gerçekçi ve samimi olan tüm yazar arkadaşlarıma, muhteşem, mütevazı ve güzel insanlar olduğunuz için teşekkür ederim. Kim olduğunuzu biliyorsunuz. Kendiniz olmaya ve sihir yaratmaya devam edin.

Sevgili Instagram ve blog takipçilerim, güzel düzenlemeler yapan ve gereksiz yere paylaşımlarımı öne çıkaranlar... Umarım desteğinizin benim gibi çok çalışan, zorluklarla mücadele eden bir yazar için ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuzdur. Her beğeni, her paylaşım, her gönderi veya video... Bundan daha fazla minnettar olamazdım. Hepiniz benim güzel küçük çılgınlarımsınız.

Ve son olarak, ama asla en az önemlisi olmayan, okuyucularım. Farklı olduğu için eserlerime şans veren herkese, kitaplarımı seçen kitap kulüplerine, gruplarda, Facebook'ta veya gerçekten herhangi bir yerde beni tavsiye eden herkese. Ağızdan ağıza yayılan övgünün bir fiyatı yok ve sizler hayallerimi gerçekleştirdiniz. Şu anda bunu yapıyor olmamın sebebi sizsiniz ve her birinizi ne kadar çok sevdiğimi bilmenizi istiyorum. Mesajlarınız, yorumlarınız ve değerlendirmeleriniz bana hayat veriyor. Bunu daha önce de söyledim, ama ister sessiz bir takipçi olun ister gürültülü bir süper hayran, fark etmez. Hepinizi arkadaş olarak görüyorum ve Nyla K'nin sizin için hazırladığı muhteşem şeyleri görmeniz için sabırsızlanıyorum!

Okuduğunuz için teşekkür ederim.

FLIPPING HOT FICTION BY NYLA K

Gece Yarısı Şehri Serisi:

Andrew ve Tessa'nın Üçlemesi
(Yasak aşk/Yaş farkı, ünlü aşkı, gerilim. Sırayla okuyun.)
Gece Yarısı Şehri (TMCS #1)
Beni Asla Bırakma (TMCS #2)
Her Zaman Senin (TMCS #3)

Alex ve Noah
Beni Ara (TMCS #4—Bağımsız, Arkadaşlıktan aşka dönüşen ilişki/Hüzün)

Beklenmedik Yasak Aşk:

PUSH (Bağımsız, Tabu/MMF)

Acımasız Bir Coşku İçinde Yanmak (Bağımsız, Tabu/Yaş Farkı)

Alabaster Cezaevi:

Bozulmuş (Cilt 1)
Neşesiz (Cilt 2)—YAKINDA!
Beyin Yıkanmış (Cilt 3)
Parçalar (Cilt 4)
Fildişi (Cilt 5)

Çarpık Hikayeler Koleksiyonu:

Beyaz Yılan (Beyaz Yılan'ın karanlık, çok eşli bir kült uyarlaması)
19 Kasım 2021'de geliyor!

Karanlıktan Sonraki Romantik Tabu Antolojisi:

Başlık henüz açıklanmadı, 2022'de geliyor!

Paylaşmayı ve yorum bırakmayı unutmayın! Bu bizim için çok önemli!

ABOUT THE AUTHOR

Merhaba arkadaşlar! Ben Nyla K, diğer adıyla Nylah Kourieh; Maine'deki Dirty Lew'de, nişanlımla (ona PB veya daha kaba bir şekilde Patty Banga diyebilirsiniz) yaşayan, ağzı bozuk, romantizme bayılan biriyim. Yazmadığım ve seksi kitaplar okumadığım zamanlarda Machine Gun Kelly ve YUNGBLUD dinliyorum, lezzetli yemekler pişiriyorum ve kedimle ilgileniyorum (ve hayır, bu bir mecaz değil). Muhtemelen tanıdığınız herkesten daha kirli bir zihne sahip olduğumu söylemiş miydim?

Yakışıklı erkeklere (hepimiz öyle değil mi?) ve kitap kahramanlarına hayran olmayı severim, pasta ve dondurma benim zayıf noktam. Friends, Family Guy ve How I Met Your Mother'da söylenen her kelimeyi ezbere biliyorum, kırmızı Gatorade benim can damarım ve şarkı söylemeyi çok seviyorum, gerçi nedense Cher gibi şarkı söylediğimi söylüyorlar. Benim için önemli olan şeylere karşı çok tutkuluyum ve sanat muhtemelen en büyük tutkum. Kitaplarımı beğendiğinizi söylerseniz, istediğiniz her şeyi size veririm. Okuyucularımı arkadaşlarım olarak görüyorum ve kitaplar veya seksi erkekler hakkında konuşmak istediğiniz her an sosyal medyada beni bulabilirsiniz!

Bana ulaşın:

AuthorNylaK@gmail.com veya asistanım
amberbookobsession@gmail.com

Instagram: @AuthorNylaK

Facebook: AuthorNylaK

TikTok: @AuthorNylaK

Twitter: @MissNylah

Goodreads: Nyla K

BookBub: @AuthorNylaK

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM